

СЛОВОТО СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 2

ЗА ПОЗНАВАНЕТО НА БОГ

ЦЪРКВАТА НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

Авторско право © 2024 Almighty God and The Church of Almighty God

СЛОВТО СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 2

ЗА ПОЗНАВАНЕТО НА БОГ

Словото се явява в плът (съкратено като Словото), изразено от Христос от последните дни, Всемогъщия Бог, в момента се състои от шест тома: Том 1: Явяването и делото на Бог; Том 2: За познаването на Бог; Том 3: Беседите на Христос от последните дни; Том 4: Разобличаване на антихристите; Том 5: Отговорностите на водачите и работниците; и Том 6: За стремежа към истината.

Всички права запазени. Нито една част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин, електронен или механичен, включително фотокопиране, запис или каквато и да е система за съхранение или извличане на информация, без изричното писмено разрешение на собственика на авторските права.

Исканията за предоставяне на информация трябва да бъдат адресирани до:
contact.bg@godfootsteps.org

Съдържанието на тази книга е преведено и редактирано изцяло от професионални лингвисти. Възможно е обаче да останат малък брой неточности. Ако имате подозрения за подобна неточност, моля, направете справка с оригиналния текст на китайски език. Моля, не се колебайте да се свържете с нас, за да може да актуализираме книгата, когато бъде преиздадена.

A portion of the Bulgarian Bible verses in this book are from РЕВИЗИРАНО ИЗДАНИЕ (BPB) and the copyright belongs to Bulgarian Bible Society. With due legal permission, they are used in this publication.

Публикувано от Църквата на Всемогъщия Бог
<https://bg.godfootsteps.org>

ПРЕДИСЛОВИЕ

Всеки от вас трябва да преразгледа начина, по който е вярвал в Бог през целия си живот, за да види дали, следвайки Бог, наистина Го е разбрал, наистина Го е осъзнал и наистина Го е опознал, дали наистина знае как Бог се отнася към различните типове хора и дали наистина разбира каква работа върши Бог върху него и как определя всяко негово дело. В крайна сметка до каква степен разбираш този Бог, който е до теб, който ръководи напредъка ти, предопределя съдбата ти и задоволява нуждите ти? Колко всъщност знаеш за този Бог? Знаеш ли каква работа извършва върху теб всеки ден? Знаеш ли на какви принципи и цели се основава всичко, което Той прави? Знаеш ли по какъв начин те напътства? Знаеш ли по какъв начин ти дава всичко необходимо? Знаеш ли по какъв начин те води? Знаеш ли какво иска от теб и какво иска да постигне у теб? Знаеш ли как се отнася Той към различните начини, по които се държиш? Знаеш ли дали принадлежиш към Неговите възлюбени? Знаеш ли какъв е изворът на Неговата радост, гняв, тъга и наслада, какви мисли и представи се крият зад тях и каква е Неговата същина? Знаеш ли в крайна сметка какъв е Той — този Бог, в Когото вярваш? Не са ли тези и други подобни въпроси нещо, което никога не си разбирал и върху което никога не си се замислял? Дали в търсене на вярата си в Бог си разсеял заблудите си за Него чрез истинско разбиране и опознаване на Божиите думи? Появиха ли се в теб истинско послушание и загриженост, след като бе дисциплиниран и порицан от Бог? Докато Бог те съдеше и порицаваше, опозна ли неподчинението и сатанинската природа на човека, придоби ли дори частица разбиране за Божията святост? Започна ли да гледаш на живота по нов начин под напътствията и просветлението на Божието слово? Докато преживяваше изпитанията, изпратени от Бог, почувства ли нетърпимостта Му към човешките оскърбления, усети ли какво изисква от теб и как те спасява? Ако не знаеш какво е да разбираш Бог погрешно или как да разрееш това погрешно разбиране, тогава може да се каже, че никога не си имал истинска духовна връзка с Бог, че никога не си Го разбирал или поне не си искал да Го разбереш. Ако не знаеш какво са Божието дисциплиниране и Божието порицание, то със сигурност не знаеш какво е покорство и загриженост — или поне никога не си бил истински покорен и не си обръщал искрено внимание на Бог. Ако никога не си изпитвал Божия съд и порицание, значи със сигурност няма да разбереш какво е Божията святост и дори още по-малко ще знаеш какво е човешко неподчинение. Ако никога не си имал правилен поглед върху живота и правилна цел в живота, а все още си объркан и изпълнен с нерешителност относно бъдещия си житейски път до такава степен, че да се колебаеш дали да продължиш напред, тогава ти несъмнено никога не си получавал Божието просветление и Божиите насоки. Може също така да се каже, че никога не си бил истински захранен или изпълнен с Божието слово. Ако все още

не си бил подложен на Божиите изпитания, тогава, разбира се, не знаеш за Божиата нетърпимост към човешките оскърбления, нито разбираш какво изисква от теб Бог, а още по-малко в какво, в крайна сметка, се състои Неговото дело по управлението и спасението на човека. Независимо колко години човек е вярвал в Бог, ако никога не е преживявал Божието слово и не е възприел нищо от него, то може да се каже с увереност, че такъв човек не следва пътя на спасението, вярата му в Бог несъмнено е изпразнена от съдържание, познанието му за Бог също несъмнено е нула и той, разбира се, няма абсолютно никаква представа какво означава да се боиш от Бог.

Божиите притежания и същество, Божиата същина, Божият нрав — всичко това е разкрито в Божиите думи към човечеството. Когато човек преживява Божиите думи, в процеса на прилагането им той на практика ще започне да разбира целите зад думите, които Бог изрича, да разбира източника и контекста на Божиите думи, както и да разбира и да осъзнава очакваните резултати от Божиите думи. Всичко това човек трябва да преживее, да осъзнае и да постигне, за да придобие истината и живота, да осъзнае Божиите намерения, да преобрази нрава си и да придобие способността да се подчинява на Божието върховенство и подредби. Докато човек преживява, осъзнава и постига всичко това, той постепенно ще е придобил разбиране за Бог и в същото време ще е придобил и различни степени на познание за Него. Това разбиране и познание не възниква от човешкото въображение и не е съчинено от човека, а е резултат от това, което той е осъзнал, преживял, почувствал и в което лично се е уверил. Едва след като човек е осъзнал, преживял, почувствал всичко това и се е уверил в него, неговото познание за Бог придобива съдържание и единствено познанието му, придобито по това време, е действително, истинско и точно. И този процес — на постигане на истинско разбиране и познаване на Бог чрез осъзнаване, преживяване, чувстване и потвърждаване на Божиите думи — не е нищо друго освен истинско духовно свързване на човека с Бог. В процеса на това духовно свързване човек стига до истинско разбиране и проумяване на Божиите намерения, до истинско разбиране и познаване на Божиите притежания и същество, до истинско разбиране и познаване на Божиата същина, постепенно стига до разбиране и познаване на Божия нрав. Човек постига истинска увереност във факта на Божието господство над цялото творение и до правилното му определение, а също така придобива познаване на личността и статуса на Бог, както и съществен ориентир за тях. В процеса на тази духовна връзка човек постепенно променя представите си за Бог, вече не измисля всякакви небивалици за Него и не дава воля нито на подозренията си по отношение на Бог, нито на заблудите за Него, вече не Го съди и не се съмнява в Него. Така човек все по-малко ще спори с Бог, по-малко ще му се противопоставя и все по-рядко ще се бунтува срещу Него. Напротив, човек ще проявява все по-голяма загриженост и покорство към Бог, а боязънта му от Него

ще става все по-истинска и по-дълбока. В подобна духовна връзка човекът не само ще придобива получаването на истината и кръщението на живота, но същевременно ще придобива истинско познание за Бог. В подобна духовна връзка човек не само ще преобрази нрава си и ще получи спасение, но същевременно ще преумножи в себе си истинската боязън и преклонение на сътворено същество пред Бог. В подобна духовна връзка вярата на човека в Бог вече няма да е празен лист хартия, няма да е привидно обещание, няма да е сляп стремеж и идолопоклонство. Само в такава духовна връзка животът на човека ще израства ден след ден до зрялост и само сега неговият нрав постепенно ще се преобрази, а вярата му в Бог постепенно ще прерасне от абстрактно и неопределено вярване в истинско покорство и загриженост, в истинска боязън, а докато следва Бог, човекът също така ще премине от пасивна към активна позиция, от отрицателното към положителното. Само в такава духовна връзка човек ще стигне до истинско разбиране и осъзнаване на Бог, до истинското познание за Бог. Тъй като повечето хора никога не са влизали в истинска духовна връзка с Бог, тяхното познание за Него е само теоретично и се ограничава до думи и доктрини. Това означава, че колкото и дълго да са вярвали в Бог, що се отнася до познаването Му, повечето хора се намират на същото място, от което са започнали, заседнали в основата на традиционните форми на почитане с присъщите им феодални суеверия и романтика. Ако човешкото познание за Бог е замръзнало в началната си точка, то все едно не съществува. С изключение на признаването на статуса и идентичността на Бог от човека, вярата му в Него е все още мъглява и несигурна. При това положение колко истинска боязън може да има човек от Бог?

Колкото и твърдо да вярваш в съществуването на Бог, това няма да замени нито познанието ти за Него, нито боязънта ти от Него. Колкото и да си се наслаждавал на Неговите благословии и Неговата благодат, това няма да замени познанието ти за Бог. Независимо колко силна е готовността ти да се посветиш изцяло и да се отдадеш всичките си сили на Бог, това няма да замени познанието ти за Бог. Може би познаваш много добре думите, които Бог е изрекъл, или дори ги знаеш наизуст и можеш да ги изрецитираш на един дъх, но това няма да замени познанието ти за Бог. Дори човек да е твърдо решен да следва Бог, ако никога не е имал истинска духовна връзка с Него и ако никога не е изживявал истински Божиите думи, тогава познанието му за Бог ще бъде само празен лист и безкрайни блянове. Защото дори да си докоснал Бог мимоходом или да си се срещнал лице в лице с Него, познанието ти за Бог ще продължи да бъде нула, а боязънта ти от Него ще бъде просто някаква празна фраза или абстрактна идея.

Много хора четат Божиите думи всеки ден и дори усърдно запомнят всички класически откъси като свое най-ценно съкровище. Освен това те проповядват навсякъде Божиите слова, като чрез тях се грижат за други хора и им помагат. Такива хора вярват, че по този начин свидетелстват за Бог, свидетелстват за

Неговите думи, че по този начин следват Божия път. Мислят си, че по този начин живеят според Божието слово, че по този начин внасят Божиите думи в реалния си живот, че за това ще получат похвала от Бог и ще бъдат спасени и усъвършенствани. Но дори когато проповядват Божиите думи, те никога не ги следват на практика, нито се опитват да сравнят себе си с откровенията в Божиите думи. Вместо това те използват Божиите думи, за да спечелят чрез хитрост възхищението и доверието на другите хора, да започнат сами да управляват и да откраднат и присвоят Божията слава за себе си. Напразно се надяват да се възползват от възможността, която им дава разпространяването на Божието слово, за да бъдат възнаградени с Божието дело и с Неговата похвала. Изминаха толкова много години, а тези хора не само не бяха способни да спечелят Божията похвала, проповядвайки думите Му, не само не успяха да намерят пътя, който да следват, свидетелствайки за Божието слово, не само не си помогнаха и не се погрижиха за себе си, докато помагаша и се грижеха за другите чрез Божието слово, не само не бяха способни да познаят Бог или да събудят в себе си истинска боязън от Него, докато вършеха всичко това; а напротив — техните погрешни разбирания за Бог се задълбочават още повече, недоверието им към Него нараства, а фантазиите им за Него стават все по-преувеличени. Подхранвани и насочвани от своите теории за Божиите думи, те се чувстват като риба във вода, сякаш владеят уменията си с непринудена лекота, сякаш са намерили целта си в живота, своето призвание, и сякаш са спечелили нов живот и вече са спасени; сякаш чрез сладкодумното рецитиране на Божието слово са придобили истината, разбрали са Божиите намерения и са открили пътя към познаването на Бог; сякаш, проповядвайки Божиите думи, са се срещали често лице в лице с Бог. Освен това те често са „трогнати до сълзи“ и, често водени от „Бог“ в Божието слово, те като че ли постоянно се домогват до искрената Божия грижа и Неговите добри намерения, все едно са постигнали Божието спасение на човека и Божието управление, опознали са Неговата същина и са разбрали Неговия праведен нрав. Въз основа на това те изглежда още по-твърдо вярват в съществуването на Бог, още по-наясно са с Неговия възвишен статус, още по-дълбоко усещат Неговото величие и превъзходство. Потънали в повърхностно познаване на Божиите думи, сякаш вярата им е станала по-голяма, готовността им да търпят страдания се е увеличила и познанието им за Бог се е задълбочило. Те дори не знаят, че докато действително не преживеят Божието слово, цялото им знание за Бог и техните представи за Него ще са само плод на тяхното въображение и догадки. Тяхната вяра не би издържала нито едно Божие изпитание, техните така наречени духовност и духовен ръст просто не биха издържали Божия съд или Божията проверка, тяхната решителност е просто пясъчен замък, а тяхното така наречено познание за Бог не е нищо повече от плод на въображението им. Всъщност тези хора, които са вложили огромни усилия, така да се каже, в Божиите думи, изобщо

не са осъзнали какво представлява истинската вяра, какво представлява истинското покорство, какво представлява истинската загриженост или какво представлява истинското познание за Бог. Те вземат теорията, въображението, знанието, дарбата, традицията, суеверията и дори моралните ценности на човечеството и ги превръщат в „капитал“ и „арсенал“ на вярата и следването на Бог, и дори ги превръщат в основа на своята вяра и своето следване на Бог. В същото време те превръщат този капитал и този арсенал в магически талисмани, чрез които да опознаят Бог, да издържат и да се справят с Неговите проверки, изпитания, порицание и съд. Но в крайна сметка това, което натрупват, не се състои от нищо повече от изводи за Бог, пропити с религиозно съдържание, с феодални суеверия и с всичко, което е романтично, гротескно и загадъчно. Техният начин на познаване и определяне на Бог е излят от същия калъп като този на хората, които вярват само в Небесата или в Стареца на небето, докато истинността на Бог, Неговата същина, Неговият нрав, Неговите притежания, Неговото същество и така нататък — всичко, което е свързано със самия реален Бог — са неща, които те не са успели да обхванат в своето разбиране. Познанието им е напълно откъснато от тях и дори е толкова отдалечено, колкото Северният полюс от Южния. По този начин, макар да са обгрижвани и хранени с Божиите думи, те все още не са в състояние да тръгнат истински по пътя на богобоязливостта и отбягването на злото. Истинската причина за това е, че те никога не са опознали Бог, нито са имали истински допир и духовна връзка с Него, и така за тях е невъзможно да стигнат до взаимно разбирателство с Бог или да събудят в себе си истинска вяра, следване или преклонение пред Бог. Тяхното становище и позицията им, че трябва по този начин да се отнасят към Божиите думи, че трябва по този начин да се отнасят към Бог, са обрекли всичките им усилия на провал и са ги обрекли никога във вечността да не могат да вървят по пътя на богобоязливостта и отбягването на злото. Целта на техните стремежи и посоката, в която вървят, означават, че те са врагове на Бог завинаги и че няма да могат да получат спасение във вечността.

Ако човек дълги години е следвал Бог и много години се е наслаждавал на предоставените от Него слова, но всъщност има същата представа за Бог като онзи, който се хвърля на земята в идолопоклонничество, това означава, че такъв човек не е придобил реалността на Божиите думи. Това се случва, защото той просто не е навлязъл в реалността на Божиите думи и затова реалността, истината, намеренията и изискванията към човечеството — всичко, което е неизменно присъщо на Божиите думи — нямат абсолютно никакво отношение към такъв човек. С други думи, колкото и усърдно да работи такъв човек върху повърхностното значение на Божиите думи, всичко това е напразно: защото той се стреми само към думи и неизбежно ще придобие само думи. Независимо дали на пръв поглед думите, изричани от Бог, изглеждат прости, или дълбокомислени,

всички те са истини, които са незаменими за навлизането в живота на човек. Божиите думи са източникът на жива вода, даваща на човека способността да оцелява както духом, така и телом. Те дават на човека това, от което се нуждае, за да остане жив, дават му принципи и верую за ежедневието му, дават му пътя към спасението, който трябва да следва, както и неговата цел и посока, дават му всички истини, които той трябва да знае като сътворено същество пред Бог, и всички истини за това как човек се подчинява и прекланя пред Бог. Божиите думи служат като гаранция за оцеляването на човека, те са неговият ежедневен хляб, както и здрава опора, която му позволява да бъде силен и да устоява. Те са изпълнени с истината реалност, с която сътвореното човечество изживява нормалната човешка природа, те са изпълнени с истината, която позволява на човечеството да се освободи от покварата и да избегне капаните на Сатана; те са изпълнени с неуморно учение, увещание, насърчение и утеха, които Създателят дарява на сътвореното човечество. Божиите думи са пътеводна звезда, която води и просветлява човека, помагайки му да разбере всичко положително. Те служат като гаранция, че човек ще изживее и ще придобие всичко, което е праведно и добро. Божиите думи са мерило за всички хора, събития и предмети, както и фар, водещ човека към спасението и пътя на светлината. Само чрез практическото изживяване на Божиите думи човек може да намери истината и живота; само чрез тях той може да започне да разбира какво е нормална човешка природа, какво е съдържателен живот, какво е истинско сътворено същество, какво е истинско покорство пред Бог. Само чрез тях човек може да стигне до разбирането как трябва да се грижи за Бог, как трябва да изпълнява своя дълг като сътворено същество и как да придобие образа на истински човек. Само чрез тях човек може да стигне до осъзнаването на значението на истинската вяра и истинското поклонение; само чрез тях той ще осъзнае кой е Владетелят на небето, земята и всичко съществуващо. Само чрез тях човек ще започне да разбира как Онзи, който е Господар на цялото творение, управлява това творение, води го и му осигурява всичко необходимо. И само чрез тях човек започва да разбира и да проумява как Онзи, който е Господар на цялото творение, съществува, проявява Себе Си и върши Своето дело. Когато е отделен от реалното изживяване на Божиите думи, човек няма нито истинско познание, нито дълбоко вникване в същността на Божиите думи и на истината. Такъв човек е просто жив труп, една свършена обвивка, и цялото познание, свързано със Създателя, му е напълно чуждо. В очите на Бог такъв човек никога не е вярвал в Него и никога не Го е следвал, затова Бог не признава такъв човек нито за вярващ в Него, нито за Свой последовател, още по-малко за истинско сътворено същество.

Истинското сътворено същество трябва да знае кой е Създателят, защо е бил създаден човекът, как да изпълнява задълженията на сътвореното същество и как да се прекланя пред Господа на цялото творение. Трябва да разбира, да осъзнава,

да познава и да се грижи за намеренията на Създателя и за Неговите желания и изисквания и трябва да действа в съответствие с Неговия път: да се бои от Бог и да отбягва злото.

Какво означава да се боим от Бог? И как да отбягваме злото?

„Да се боим от Бог“ не означава никакъв безименен страх и ужас, нито да отбягваме, нито да поставяме на разстояние, нито е идолопоклонство или суеверие. Напротив, това е възхищение, почит, доверие, разбиране, загриженост, покорство, отдаване, любов и безусловно и търпеливо поклонение, отплата и подчинение. Без истинско познаване на Бог човечеството няма да изпитва истинско възхищение, истинско доверие, истинско разбиране, истинска загриженост или покорство, а само ужас и безпокойство, само съмнения, погрешни разбирания, отбягване и избягване. Без истинско познаване на Бог човечеството няма да бъде способно истински да се посвети и да се отплати. Без истинско познаване на Бог човечеството няма да има искрено поклонение и подчинение, а само сляпо идолопоклонство и суеверие. Без истинско познаване на Бог човечеството изобщо няма да може да действа в съответствие с Божия път, няма да може да се бои от Бог и да отбягва злото. Точно обратното, всяка човешка дейност и поведение ще бъде изпълнено с недоволство и неподчинение, с клеветнически обвинения и злостни нападки срещу Бог, както и със зли дела, противоречащи на истината и истинското значение на Божиите думи.

Щом придобие истинско доверие в Бог, човечеството ще Го следва искрено и ще разчита на Него. Само чрез искрено доверие в Бог и чрез зависимост от Него човечеството ще може да придобие истинско разбиране и познание. Заедно с истинското разбиране на Бог идва истинската загриженост за Него; само с искрена загриженост за Бог човечеството ще придобие истинско покорство. Само с истинско покорство пред Бог човечеството може да намери истинско посвещение. Само с истинското посвещение на Бог човечеството ще има безусловна и безропотна отплата. Само при наличието на истинско доверие и зависимост, истинско разбиране и загриженост, искрено покорство, истинско посвещение и отплата човечеството ще може истински да опознае Божия нрав и Божията същина и да познае личността на Създателя. Едва когато истински опознае Създателя, човечеството ще може да пробуди в себе си истинско преклонение и подчинение. Едва след като започне истински да боготвори Създателя и да Му се подчинява, човечеството ще може наистина да се откаже от порочния път — с други думи, да отбегне злото.

Това е целият процес на придобиване на „страх от Бог и отбягване на злото“ и това е всеобхватното съдържание на богобоязливостта и отбягването на злото. Това е пътят, по който се постига богобоязливост и отбягване на злото.

„Страхът от Бог и отбягването на злото“ са неразривно свързани посредством безброй нишки с познаването на Бог и тази връзка е очевидна. Ако искате да

достигнете до отбягване на злото, първо трябва да придобиете истински страх от Бог; ако искате да достигнете до придобиване на истински страх от Бог, първо трябва да имате истинско познаване на Бог; ако искате да достигнете до познаване на Бог, първо трябва да изживеете Божиите думи, да навлезете в реалността на Божиите думи, да изпитате Божието обуздаване и дисциплиниране, Неговото порицание и правосъдие; ако някой желае да изживее Божиите думи, първо трябва да се изправи лице в лице с тях, да се изправи лице в лице с Бог и да Го помоли да му даде възможности да изживее Божиите думи във всякакви обстановки, включващи хора, събития и предмети; ако някой желае да застане лице в лице с Бог и с Божиите думи, той първо трябва да притежава непринудено и честно сърце, готовност да приеме истината, воля да изтърпи страданието, решителност и смелост да отбегне злото, както и стремеж да стане истинско сътворено същество... По този начин, движейки се стъпка по стъпка напред, ще се приближиш още повече до Бог, сърцето ти ще стане още по-чисто, а в резултат от познаването на Бог животът ти и неговата стойност ще станат още по-значими и ще растат още по-сияйни. Докато един ден не почувстваш, че Създателят вече не е загадка, че Създателят никога не е бил скрит от теб, че Създателят никога не е криел лицето Си от теб, че Създателят съвсем не е далеч от теб, че Създателят вече не е Този, за когото непрекъснато си бленувал в мислите си, но който е бил недостижим за твоите чувства, че Той наистина те пази от всички страни, обезпечава живота ти и ръководи съдбата ти. Той не е някъде отвъд хоризонта, нито се крие високо в облаците. Той е точно до теб и те ръководи във всичко, Той е всичко, което имаш, и Той е единственото, което имаш. Такъв Бог ти позволява да Го обичаш с цялото си сърце, да се държиш за Него, да бъдеш близо до Него, да Му се възхищаваш и да се страхуваш да не Го загубиш. Вече не искаш да се отричаш от Него, да не Му се подчиняваш повече, да се отклоняваш или да се откъсваш от Него. Искаш само да се грижиш за Него, да Му се подчиняваш, да Му се отплащаш за всичко, което ти дава, и да се предадеш на Неговата власт. Вече не отказваш да те напътства, да те подкрепя, да бди над теб и да те държи до Себе Си, вече не отхвърляш онова, което Той ти е предназначил и предопределил. Искаш само да Го следваш, да бъдеш до Него в Негово присъствие. Искаш само да Го приемеш като свой единствен живот, като свой единствен Господ, като свой единствен Бог.

18 август 2014 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Как да опознаем Божия нрав и резултатите, които Неговото дело ще постигне	1
Каква тежест имат резултатите на хората в сърцата им.....	2
Убежденията на хората не могат да заместят истината	5
Съществуват много мнения относно стандарта, по който Бог определя резултатите на хората.....	6
Върви по Божия път: бой се от Бог и отбягвай злото	9
Бог използва различни изпитания, за да провери дали хората се боят от Него и отбягват злото	10
Да не се боиш от Бог и да не отбягваш злото означава да се противопоставяш на Бог.....	14
Как Бог определя резултатите на хората и стандартите, по които прави това	18
Различните неудобства, които един практически въпрос предизвиква у хората	22
Разберете отношението на Бог и оставете настрана всички погрешни схващания за Него	27
Кой определя резултатите на хората?	29
Хората са склонни да определят Бог въз основа на своя опит	31
Отношението на Бог към тези, които напускат в хода на Неговото дело	33
Хората, които напускат в хода на Божието дело, са тези, които изоставят истинския път.....	34
Съдбите на хората се определят от отношението им към Бог	36
Началото на боязънта от Бог е да се отнасяме към Него като към Бог.....	39
Хората, които Бог не признава.....	42
Предупредителни слова.....	42
Божие дело, Божият нрав и Самият Бог I.....	44
А. Адам и Ева.....	53
1. Божията заповед към Адам.....	53
2. Бог създава Ева	54
3. Бог прави кожени дрехи за Адам и Ева	56
Б. Ной	60
1. Бог възнамерява да унищожи света с потоп и нарежда на Ной да построи ковчег	60
2. Божията благословия към Ной след потопта	65
3. Бог използва дъгата като символ на завета Си с човека.....	68

Божие дело, Божият нрав и Самият Бог II	79
А. Авраам	82
1. Бог обещава да даде на Авраам син	82
Никой не може да попречи на делото, което Бог е решил да извърши	82
2. Авраам принася в жертва Исаак	83
Делото на Божието управление и спасение на човечеството започва с жертвоприношението на Исаак от Авраам	84
Бог не се интересува от това дали човекът е глупав — Той иска от него само да бъде верен	84
3. Божието обещание към Авраам	86
Човек получава Божиите благословии заради своята искреност и подчинение	86
Неизменното желание на Бог е да спечели хора, които Го познават и могат да свидетелстват за Него	88
Б. Бог трябва да унищожи Содом	90
Бог се грижи само за онези, които могат да се подчиняват на словото Му и да следват заповедите Му	90
Бог е изобилно милостив към онези, за които се грижи, и силно гневен към онези, които ненавижда и отхвърля.....	92
Хората от последните дни виждат Божия гняв само в Божието слово и не го изпитват в действителност	95
Божият нрав никога не е бил скрит от човека — човешкото сърце се е отклонило от Бог	96
В. Йов	98
1. Оценки за Йов от Бог и в Библията.....	98
Конкретни прояви на боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото в ежедневието му	99
2. Сатана изкушава Йов за първи път (добитъкът му е откраднат и бедствие сполетява децата му)	101
а. Думите, изречени от Бог.....	101
б. Отговорът на Сатана	101
Бог позволява на Сатана да изкуши Йов, за да може вярата му да бъде доведена до съвършенство	101
в. Реакцията на Йов	103
Това, че Йов сам се задължава да върне всичко, което притежава, се дължи на страха му от Бог.....	103
Непоколебимата почтеност на Йов опозорява Сатана и го кара да избяга панически.....	106

3. Сатана отново изкушава Йов (по тялото на Йов се появяват болезнени циреи)	107
а. Думите, изречени от Бог	107
б. Думите, изречени от Сатана	107
в. Как Йов се справя с изпитанието	107
Любовта на Йов към Божия път превъзхожда всичко останало	108
В условията на изключително страдание Йов наистина осъзнава Божията грижа за човечеството.....	109
Друга проява на боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото е възхваляването на Божието име от него във всички неща	111
Многото погрешни разбирания на хората за Йов.....	112
Йов проклина деня, в който се е родил, защото не иска Бог да го боли заради него.....	115
Йов побеждава Сатана и става истински човек в очите на Бог	117
За Йов	118
В ежедневието на Йов виждаме неговото съвършенство, честност, боязън от Бог и отбягване на злото	119
Проявите на човешката природа на Йов по време на неговите изпитания (разбиране на съвършенството, честността, боязънта от Бог и отбягването на злото от Йов по време на изпитанията му)....	121
Рационалността на Йов	123
Действителното лице на Йов: истинско, чисто и без лицемерие.....	124
Разделянето на любовта и омразата у Йов.....	124
Добродушието и искреността на Йов	125
Връзката между предаването на Йов в ръцете на Сатана и целите на Божието дело	126
Приемете Божиите изпитания, преодолете изкушенията на Сатана и позволете на Бог да спечели цялото ви същество	128
Предупреждението и просветлението, които свидетелството на Йов дава на по-късните поколения	129
Свидетелството на Йов носи утеха на Бог	129
4. Йов слуша за Бог със слушането на ухото	130
Въпреки че Бог не Се е разкрил на Йов, Йов вярва във върховенството на Бог	131
Вярата на Йов в Бог не е разклатена от факта, че Бог е скрит от него.....	131
Йов благославя Божието име и не мисли за благословии или бедствия.....	132
Въпреки че Бог е скрит от човека, Неговите дела сред всички неща са достатъчни, за да може човекът да Го опознае.....	134

Ако човешкото сърце е във вражда с Бог, как човек ще може да се бои от Него и да отбягва злото?	136
Не трябва да имате никакви опасения за Божиите изпитания.....	138
5. Йов след неговите изпитания	140
Бог гледа с обич на онези, които се боят от Него и отбягват злото, а онези, които са глупави, Той смята за низки.....	140
Бог дава власт на Йов	141
Йов отново е благословен от Бог и никога повече не е обвиняван от Сатана	142
Йов прекарва втората половина от живота си сред Божиите благословии.....	142
Цената, която Йов изживя по време на живота си	143
Г. Наредбите в Епохата на закона	144
Наредбите от Епохата на закона са истинското доказателство за Божието ръководство на цялото човечество	145
Човечеството е завинаги неотделимо от Божиите учения и ресурси	146
Божие дело, Божият нрав и Самият Бог III	149
Преглед на Божиите мисли, идеи и действия, откакто Той сътвори света	150
Бог лично създава първия жив човек.....	151
Бог извършва поредица от безпрецедентни дела около времето на Епохата на закона.....	152
Първото въплъщение на Бог, за да извърши дело.....	156
1. Исус откъсва житните класове, за да яде в събота	157
2. Човешкият Син е господар на съботата.....	158
3. Притчата за заблудената овца	167
4. Прости седемдесет пъти по седем.....	169
5. Божията любов.....	169
6. Проповедта на планината	174
7. Притчите на Господ Исус.....	174
8. Заповедите	175
9. Исус върши чудеса	182
а. Исус нахранва петте хиляди	182
б. Възкресяването на Лазар прославя Бог	182
10. Осъждането на Исус от фарисеите.....	190
11. Упрекът на Исус към фарисеите	190
12. Словата на Исус към Неговите ученици след възкресението Му	194
13. Исус яде хляб и обяснява писанията след възкресението Си.....	201
14. Учениците дават на Исус да яде печена риба	201

Самият Бог, единственият I

Божията власт (I)	207
1. Бог използва думи, за да твори всички неща	210
В първия ден се раждат денят и нощта на човечеството и устояват благодарение на Божията власт	211
На втория ден Божията власт подреди водите и направи небесната твърд, и се появи простор, необходим за елементарното оцеляване на човека	212
На третия ден от Божиите думи се раждат земята и моретата, а Божията власт кара света да се изпълни с живот	214
На четвъртия ден, когато Бог отново упражнява властта Си, възникват сезоните, дните и годините на човечеството	216
На петия ден животът на разнообразни и разнородни форми разкрива по различни начини властта на Създателя	218
На шестия ден Създателят проговаря и едно след друго се появяват всички видове живи същества, които са били в мислите Му	221
Под властта на Създателя всички неща са съвършени	224
Нито едно от сътворените и несътворени същества не може да замени идентичността на Създателя	225
2. Бог използва думите Си, за да сключи завет с човека	227
След като Създателят сътворява всички неща, властта Му отново се потвърждава и провъзгласява в завета на дъгата	227
3. Божиите благословии	230
Уникалният метод и характерните особености на словата на Създателя са символ на неповторимата идентичност и власт на Създателя	230
Властта на Създателя не е ограничена от времето, пространството или географското разположение и е невъзможно да бъде измерена	235
Действителното влияние и господство на Създателя над всички неща и всички живи същества говори за реалното съществуване на властта на Създателя	239
Властта на Създателя е неизменна и ненакърнима	242
4. Божията заповед към Сатана	243
Сатана никога не се е осмелявал да престъпи властта на Създателя и затова всички неща живеят според установения ред	243
Само Бог, Който притежава идентичността на Създателя, има неповторимата власт	245

Идентичността на Създателя е неповторима и ти не бива да се придържаш към идеята за политеизма	251
Въпреки че човечеството е покварено, то все още живее под върховенството на властта на Създателя	251

Самият Бог, единственият II

Праведният Божи нрав.....	254
Заради упоритото си противопоставяне на Бог човекът е унищожен от Божия гняв.....	254
Покварата на Содом: вбесяваща за човека, разгневяваща за Бог....	255
Содом е напълно унищожен, защото накърни Божия гняв	257
След многократната враждебност и съпротива на Содом срещу Него, Бог го унищожава напълно.....	258
Въпреки че Божият гняв е скрит и непознат за човека, той не търпи оскърбление	260
Божият гняв е защита за всички сили на справедливостта и за всички положителни неща.....	262
Въпреки че Сатана изглежда човечен, справедлив и добродетелен, същината му е жестока и зла	265
Човек не бива да разчита на опита и въображението си, за да разбере праведния Божи нрав.....	267
Човечеството печели Божията милост и великодушие чрез искрено покаяние	268
Резюме на историята на Ниневия	269
Предупреждението на Бог Йехова достига до ниневийците	269
Яркия контраст между реакциите на Ниневия и Содом към предупреждението на Бог Йехова	270
Покаянието на ниневийския цар печели похвалата на Бог Йехова	271
Бог видя искреното покаяние дълбоко в сърцата на ниневийците....	272
Ако вярата ти в Бог е истинска, често ще получаващ Неговата грижа	273
Искреното покаяние в сърцата на ниневийците им спечелва Божията милост и променя съдбата им	274
Божите милост и великодушие не са рядкост, рядко е искреното покаяние на хората	275
Праведният нрав на Създателя е действителен и жив	276
Искрените чувства на Създателя към човечеството	278
Създателят изразява истинските Си чувства към човечеството	280
Пет типа хора	282
Първи тип: фазата на бебето, увито в пелени	282
Втори тип: фазата на кърмачето	283

Трети тип:	фазата на отбиване на бебето или фазата на малкото дете.....	284
Четвърти тип:	фазата на съзряващото дете или детството	286
Пети тип:	фазата на жизнено съзряване или фазата на зрялост	288

Самият Бог, единственият III

Божията власт (II)	291
Разбиране на Божията власт на макро- и микрониво.....	291
Съдбата на човечеството и съдбата на вселената са неотделими от върховенството на Създателя	294
Шестте решаващи момента в човешкия живот	296
Първи решаващ момент: раждане	296
1) От плановите на Създателя се ражда нов живот.....	297
2) Защо различните хора се раждат в различни условия	298
Вторият решаващ момент: порастване.....	299
1) Създателят е планирал определени условия за порастването на всеки човек	299
2) Различните обстоятелства, при които човек расте, водят до различни роли	299
Третият решаващ момент: независимост	300
1) След като стане независим, човек започва да опознава върховенството на Създателя.....	301
2) Да напуснеш родителите си и да започнеш сериозно да играеш ролята си в театъра на живота	302
Четвъртият решаващ момент: бракът.....	303
1) Бракът не зависи от личния избор.....	303
2) Бракът се ражда от съдбите на двамата партньори	304
Петият решаващ момент: потомството.....	305
1) Човек не може да контролира съдбата на своето потомство	305
2) След като отгледат следващото поколение, хората придобиват ново разбиране за съдбата	306
3) Вярата в съдбата не е заместител на познанието за върховенството на Създателя.....	307
4) Само онези, които се подчиняват на върховенството на Създателя, могат да постигнат истинска свобода	309
Шестият решаващ момент: смъртта.....	311
1) Само Създателят има власт над живота и смъртта на човека....	311
2) Страхът от смъртта преследва само онзи, който не познава върховенството на Създателя.....	312
3) Човек, който е живял живот в търсене на слава и богатство, е объркан пред лицето на смъртта.....	313

4) Подчинете се на господството на Създателя и посрещнете смъртта спокойно	315
5) Стремешите и житейските придобивки на Йов му позволяват спокойно да посрещне смъртта	317
6) Само като приеме върховенството на Създателя, човек може да се върне при Него	318
Не пропускайте възможността да познаете върховенството на Създателя	319
Никой не може да промени факта, че Бог има върховенство над човешката съдба	321
Правилно отношение и практически действия за онзи, който желае да се подчини на Божията власт	322
Приемането на Бог за твой единствен господар е първата стъпка по пътя към спасението	323

Самият Бог, единственият IV

Божията святост (I)	326
1. Заповедта на Бог Йехова към човека	328
2. Прелъстяването на жената от змията	328
3. Диалог между Сатана и Бог Йехова	331

Самият Бог, единственият V

Божията святост (II)	344
Искушението на Сатана	349
Пет начина, по които Сатана покварява човека	356
а. Как Сатана използва знанието, за да поквари човека	357
б. Как Сатана използва науката, за да поквари човека	359
в. Как Сатана използва традиционната култура, за да поквари човека	361
г. Как Сатана използва суеверието, за да поквари човека	363
д. Как Сатана покварява човек чрез социалните тенденции	366

Самият Бог, единственият VI

Божията святост (III)	375
Пет начина, по които Сатана покварява човека	375
а. Сатана използва знанието, за да поквари човека, а го контролира чрез слава и облаги	375
б. Сатана използва науката, за да поквари човека	379
в. Сатана използва традиционната култура, за да поквари човека	381
г. Сатана използва социалните тенденции, за да поквари човека	382
Да вникнем в Божията святост чрез това, което Той прави за човека	386

Триковете, с които си служи Сатана, за да покварява хората	394
Сатана прилага шест основни трика, за да поквари човека.....	395
Самият Бог, единственият VII	
Бог е източникът на живот за всички неща (I).....	401
Преглед на Божията власт, праведния Божи нрав и Божията святост.....	401
История 1: Едно семе, земята, едно дърво, слънчевата светлина, птиците и човекът	406
История 2: Една голяма планина, един малък поток, един свиреп вятър и една гигантска вълна.....	412
Самият Бог, единственият VIII	
Бог е източникът на живот за всички неща (II).....	424
Основната среда за живот, която Бог създава за човешкия род.....	426
а. Въздух.....	427
б. Температура.....	428
в. Звук.....	431
г. Светлина.....	433
д. Въздушен поток.....	434
Ежедневната храна и течности, които Бог подготвя за човечеството	437
Самият Бог, единственият IX	
Бог е източникът на живот за всички неща (III)	450
Бог поставя граници за всички неща, за да храни целия човешки род.....	451
Първа част: Бог определя граници за всеки вид терен	451
Втора част: Бог определя граници за всяка форма на живот.....	454
Трета част: Бог поддържа околната среда и екологията, за да храни човешкият род	455
Четвърта част: Бог очертава граници между различните раси.....	458
Бог властва над всичко и осигурява всичко, Той е Бог на всички неща.....	461
Бог уравновесява взаимоотношенията между всички неща, за да осигури стабилна жизнена среда на човечеството.....	466
Самият Бог, единственият X	
Бог е източникът на живот за всички неща (IV)	475
Как Бог управлява и властва над духовния свят.....	477
а. Цикълът на живот и смърт на неверниците	480
б. Цикълът на живот и смърт на различните хора на вярата	489
в. Цикълът на живот и смърт на Божиите последователи	493

Божиие изисквания към човечеството	501
а. Идентичността и статусът на Самия Бог	501
б. Различните нагласи на човечеството към Бог	502
в. Отношението, което Бог изисква човечеството да има към Него	505

КАК ДА ОПОЗНАЕМ БОЖИЯ НРАВ И РЕЗУЛТАТИТЕ, КОИТО НЕГОВОТО ДЕЛО ЩЕ ПОСТИГНЕ

Първо, нека да изпеем един химн: Химн на царството (I) Царството слезе на земята.

Акомпанимент: Множествата Ме приветстват, множествата Ме възхваляват; хората в един глас назовават единствения истински Бог. Царството се спуска в света на човечите.

1 Множествата Ме приветстват, множествата Ме възхваляват; хората в един глас назовават единствения истински Бог и всички вдигат взор към Мен, за да наблюдават делата Ми. Царството се спуска в света на човечите. Щедра и преизобилна е Моята личност. Кой не би ликувал от това? Кой не би затанцувал от радост? О, Цион! Развей победния си флаг в Моя чест! Изпей победната си песен, разпространявай святото Ми име!

2 Всички създания от краищата на света! Побързайте да се пречистите, за да сте достойни за приношение пред Мен! Съзвездия в небесата! По-скоро се върнете по местата си, за да разкриете могъщата Ми власт над небесната твърд! Заслушвам се в гласовете на хората по земята, които изливат в песен безграничната си любов и почит към Мен! В този ден, когато всички създания се връщат към живот, Аз се спускам в света на човечите. В този момент, точно в този миг, всички цветя се разпукват в пищни цветове, всички птици извиват трели в хор, всички неща затрептяват от радост! Когато проехти приветствието към царството, сатанинското царство рухва, сразено от еката на този химн на царството, и вече никога не ще се върне!

3 Кое от земните създания се осмелява да се надигне за съпротива? Спускайки се на земята, Аз нося пожарища, нося ярост, нося всякакви бедствия. Земните царства сега са Мое царство! Облаците горе в небесата се вихрят на талази; под небесната твърд езерата и реките се разбушуват във вълнуваща и радостна мелодия. Животните, които са почивали в леговищата си, излизат оттам, и Аз пробуждам всички народи от дрямката им. Денят, очакван от несметните човешки множества, най-сетне е настъпил! Хората Ми посвещават най-красивите песни!

(„Словото“, Т.1, „Явяването и делото на Бог“, „Думите на Бог към цялата вселена“, „Химн на Царството“)

За какво си мислите всеки път, когато пеете тази песен? (Чувстваме се много ентузиазирани и развълнувани и си мислим колко величествена е красотата на царството, как човечеството и Бог ще бъдат заедно завинаги.) Замислял ли се е някой за формата, която хората трябва да приемат, за да бъдат заедно с Бог? Какви трябва да бъдат хората във вашето въображение, за да се съединят с Бог и да се насладят на славния живот, който предстои в царството? (Техният нрав

трябва да се промени.) Техният нрав трябва да се промени, но до каква степен? Какви ще бъдат хората, след като техният нрав бъде променен? (Те ще станат святи.) Какъв е критерият за святост? (Всичките мисли и съображения на човека трябва да съответстват на Христос.) Как се проявява това съответствие? (Човекът не се противопоставя на Бог и не Го предава, може да Му се подчинява напълно и има богопослушно сърце.) Някои от отговорите ви са в правилна посока. Отворете сърцата си, всички вие, и дайте глас на това, което искате да кажете. (Хората, които живеят с Бог в царството, трябва да могат да изпълняват своя дълг — с преданост — като се стремят към истината и не се възпират от никой човек, събитие или предмет. Тогава за тях става възможно да се откъснат от влиянието на тъмнината, да приведат сърцата си в хармония с Бог, да се боят от Бог и да отбягват злото.) (Нашата гледна точка за нещата може да приведе в хармония с Бог и да се откъснем от влиянието на тъмнината. Най-малкото можем да стигнем дотам, че да не бъдем повече използвани от Сатана, да отхвърлим покварения нрав и да се подчиним на Бог. Вярваме, че е от съществено значение хората да се откъснат от влиянието на тъмнината. Хората, които не могат да се откъснат от влиянието на тъмнината и да избягат от оковите на Сатана, не са постигнали Божието спасение.) (За да отговорят на стандарта за усъвършенстване от Бог, хората трябва да бъдат едно сърце и един ум с Него и повече да не Му се противопоставят. Те трябва да могат да опознаят себе си, да прилагат истината на практика, да постигнат разбиране за Бог, да Го обичат и да са в хармония с Бог. Това е всичко, което е необходимо.)

Каква тежест имат резултатите на хората в сърцата им

Изглежда, че имате някакви мисли за пътя, който трябва да следвате, и че донякъде го разбирате или имате усет за него. Дали обаче всички думи, които сте изrekli, ще се окажат празни, или истински, зависи от това колко сте съсредоточени в ежедневната си практика. През годините всички вие сте събирали плодовете на всеки аспект на истината, както по отношение на доктрината, така и по отношение на действителното съдържание на истината. Това доказва, че в днешно време хората наблягат особено на стремежа към истината и в резултат на това всеки аспект и елемент на истината със сигурност е пуснал корени в сърцата на някои хора. От какво обаче се опасявам най-много? То е, че въпреки факта, че тези теми за истината и тези теории са пуснали корени във вашите сърца, в действителното им съдържание има малко съществени неща. Когато се сблъскате с проблеми и сте изправени пред изпитания и избори, колко практическа полза ще има за вас реалността на тези истини? Може ли тя да ви помогне да превъзмогнете трудностите си и да излезете от изпитанията, след като сте удовлетворили Божията воля? Ще останете ли непоколебими сред изпитанията и ще дадете ли категорично свидетелство за Бог? Занимавали ли сте се някога с тези въпроси?

Питам ви: кое е най-важното за вас в сърцата ви и във всичките ви ежедневни мисли и размишления? Достигали ли сте някога до заключение по този въпрос? Какво смятате, че е най-важно за вас? Някои хора казват: „Разбира се, това е да прилагаме истината на практика“, докато други казват: „Разбира се, това е да четем Божието слово всеки ден“. Някои хора казват: „Разбира се, това е да заставаме пред Бог и да Му се молим всеки ден“, а има и такива, които казват: „Разбира се, това е да изпълнявам своя дълг както трябва, всеки ден“. Има дори някои, които казват, че винаги мислят само за това как да удовлетворят Бог, как да Му се подчиняват във всичко и как да действат в хармония с Неговата воля. Дали е така? Това ли е всичко? Например някои казват: „Искам само да се подчинявам на Бог, но когато се сблъскам с някакъв проблем, не успявам да направя това“. Други казват: „Искам само да удовлетвори Бог и би било добре, ако мога да Го удовлетвори поне веднъж, но никога не мога да направя това“. Някои казват: „Единственото, което искам, е да се подчинявам на Бог. По време на изпитания искам само да се подчинявам на Божието ръководство, на Неговото върховенство и подредби, без да се оплаквам или да отправям молби. Но въпреки това почти никога не успявам да се подчиня“. Има и други, които казват: „Когато съм изправен пред решения, никога не мога да избира да приложя истината на практика. Винаги искам да удовлетвори плътта си и да изпълнявам своите лични, егоистични желания“. Каква е причината за това? Преди да дойде проверката на Бог, дали вече ще сте се изправяли пред многобройни предизвикателства, в които нееднократно сте се изпитвали и проверявали? Вижте дали можете искрено да се подчините на Бог и наистина да Го удовлетворите и дали можете да гарантирате, че няма да Го предадете; вижте дали можете да спрете да удовлетворявате себе си и да изпълнявате егоистичните си желания и вместо това да удовлетворявате само Бог, без да правите индивидуални избори. Някой прави ли това? Всъщност има само един факт, който е поставен пред очите ви, и той е това, което най-много интересува всеки от вас и което най-много искате да разберете — въпросът за резултата и назначението на всеки от вас. Може да не го осъзнавате, но това е нещо, което никой не може да отрече. Що се отнася до истината за резултатите на хората, за Божието обещание към човечеството и за това до каква крайна цел Бог възнамерява да доведе хората, знам, че има някои, които вече са изучавали Божието слово по тези теми няколко пъти. Има и такива, които често търсят отговора и умовете им са заети с това, но те нищо не могат да измислят или може би накрая стигат до някакво двусмислено заключение. В крайна сметка те продължават да бъдат несигурни за това какъв резултат ги очаква. Когато изпълняват своя дълг, повечето хора обикновено искат да получат окончателни отговори на следните въпроси: „Какъв ще бъде моят резултат? Мога ли да извървя този път докрай? Какво е отношението на Бог към човечеството?“. Някои дори имат следните притеснения: „В миналото съм правил някои неща и съм казвал

някои неща; не съм се подчинявал на Бог, извършвал съм действия, които са били предателски спрямо Бог, и в някои случаи не съм успявал да Го удовлетвори, наранявал съм чувствата Му, разочаровал съм Го и съм Го карал да ме мрази и ненавижда. Затова може би резултатът ми е неизвестен“. Би било справедливо да се каже, че повечето хора се чувстват притеснени за собствения си резултат. Никой не смее да каже: „Чувствам със сто процента сигурност, че ще оцелея; сто процента съм сигурен, че мога да удовлетвори Божията воля. Аз съм човек, който е в хармония с Божието сърце; аз съм някой, когото Бог хвали“. Някои хора смятат, че е особено трудно да се върви по Божия път и че най-трудното нещо е да се прилага истината на практика. Така тези хора са убедени, че вече е невъзможно да им се помогне и не смеят да имат големи надежди за добър резултат; или може би вярват, че не могат да удовлетвори Божията воля и затова няма да бъдат сред оцелелите. Поради тази причина те твърдят, че нямат резултат и че не могат да постигнат добро назначение. Независимо от това как точно разсъждават хората, всички те много пъти са се питали какви ще бъдат техните резултати. Те постоянно пресмятат и планират, когато става въпрос за бъдещето им и за това какво ще получат, след като Бог завърши делото Си. Някои плащат двойна цена; някои изоставят семействата си и работата си; някои се отказват от брака си; някои се оттеглят от поста си, за да дават всичко от себе си в името на Бог; някои напускат домовете си, за да изпълняват своя дълг; някои избират трудностите и започват да поемат най-тежките и изтощителни задачи; някои избират да отдадат богатството си и да се посветят изцяло; а други избират да преследват истината и да се стремят да опознаят Бог. Независимо как сте избрали да практикувате, важен ли е начинът, по който правите това, или не? (Не, не е важен.) Как тогава да си обясним защо „не е важен“? Ако методът на практикуване не е важен, тогава какво е важно? (Външното добро поведение не е показателно за прилагането на истината на практика.) (Мислите на отделния човек не са важни; ключът тук е дали сме приложили истината на практика и дали имаме боголюбиво сърце.) (Падението на антихристите и лъжеводачите ни помага да разберем, че външното поведение не е най-жизненоважното нещо. На пръв поглед изглежда, че те са се отрекли от много неща и изглеждат готови да платят цената, но при по-внимателно вглеждане можем да видим, че те просто нямат богопослушно сърце, а вместо това Му се противопоставят във всяко отношение. В решаващите моменти те винаги застават на страната на Сатана и смуцават Божието дело. Така че основните съображения тук са на чия страна ще застанем, когато настъпи моментът, и какви са нашите възгледи за нещата.) Всички вие говорите добре и изглежда, че вече имате основно разбиране и стандарт, според който да живеете, когато става въпрос за прилагането на истината на практика, за Божиите намерения и за това, което Бог изисква от човечеството. Фактът, че можете да говорите по този начин, е много трогателен. Въпреки че част от това, което

казвате, не е много точно, вие вече сте се доближили до правилното обяснение на истината — и това доказва, че сте развили собствено действително разбиране за хората, събитията и предметите около вас, за цялото ви обкръжение, както е уредено от Бог, и за всичко, което можете да видите. Това е разбиране, което е близо до истината. Въпреки че казаното от вас не е напълно изчерпателно и някои от думите ви не са много уместни, вашето разбиране вече се доближава до реалността на истината. Когато ви чувам да говорите така, Се чувствам много добре.

Убежденията на хората не могат да заместят истината

Някои хора могат да понасят трудностите, могат да плащат цената и външно се държат много добре. Те са доста уважавани и се радват на възхищението на другите. Бихте ли казали, че подобно външно държание може да се разглежда като прилагане на истината на практика? Може ли да отсъдим, че тези хора изпълняват Божията воля? Защо много пъти хората виждат такива личности и си мислят, че те удовлетворяват Бог, че вървят в посоката на прилагането на истината и че се придържат към Божия път? Защо някои хора разсъждават по този начин? Има само едно обяснение за това. Какво е то? Причината е, че за много хора някои въпроси — като например какво означава да приложиш истината на практика, какво означава да удовлетвориш Бог и какво означава действително да притежаваш истината реалност — не са много ясни. Затова някои хора често биват заблуждавани от онези, които външно изглеждат духовни, благородни, възвишени и велики. Що се отнася до хората, които могат да говорят красноречиво за думи и доктрини и чиято реч и действия изглеждат достойни за възхищение, онези, които са заблудени от тях, никога не са се вглеждали в същността на действията им, в принципите, които стоят зад делата им, и в техните цели. Освен това те никога не са обръщали внимание на това дали тези хора наистина се подчиняват на Бог, нито пък са установявали дали тези хора наистина се боят от Бог и отбягват злото. Те никога не са успели да разпознаят човечеството същност на тези хора. Напротив — още от началото на запознанството си с тях те малко по малко са започнали да им се възхищават и да ги почитат и накрая тези хора са се превърнали в техни идоли. Освен това в съзнанието на някои хора идолите, на които се покланят — и за които вярват, че могат да изоставят семействата и работата си, и които външно изглеждат способни да платят цената — са тези, които наистина удовлетворяват Бог и които наистина могат да постигнат добри резултати и добри крайни цели. В тяхното съзнание тези идоли са хората, които Бог хвали. Какво ги кара да вярват в подобно нещо? Каква е същността на този проблем? Какви са последствията, до които може да доведе той? Нека първо обсъдим въпроса за неговата същност.

В основата си тези въпроси, свързани с възгледите на хората, техните начини на практикуване, принципите на практикуване, които избират да възприемат, и

това, върху което всеки от тях обикновено се съсредоточава, няма нищо общо с Божиите изисквания към човечеството. Независимо дали хората се съсредоточават върху повърхностни или дълбоки проблеми, върху думи и доктрини, или върху реалността, те не се придържат към това, към което трябва да се придържат най-много, и не познават това, което трябва да познават най-добре. Причината е, че хората изобщо не обичат истината и затова не желаят да отделят време и усилия, за да търсят и прилагат на практика принципите на практиката, които се съдържат в Божиите слова. Вместо това те предпочитат да използват преки пътища, като обобщават това, което разбират и знаят, че е добра практика и добро поведение; това обобщение после се превръща в тяхна собствена цел; те се стремят към нея и я приемат за истина, която трябва да се практикува. Преките последствия от това са, че хората използват доброто човешко поведение като заместител на прилагането на истината на практика, което също така удовлетворява желанието им да спечелят благоволенieto на Бог. Това им дава капитал, с който да се борят с истината и който те използват, за да се аргументират пред Бог и да се състезават с Него. В същото време хората безскрупулно оставят Бог настрана, като поставят на Негово място идолите, на които се възхищават. Има само една основна причина, поради която хората са толкова невежи по отношение на своите действия и възгледи или пък едностранчиви в мненията и практиките си — и днес ще ви разкажа за нея: причината е, че макар хората да следват Бог, да Му се молят и да четат Неговите слова всеки ден, те всъщност не разбират Неговата воля. Тук се корени проблемът. Ако един човек разбира Божието сърце и знае какво Той харесва, какво ненавижда, какво иска, какво отхвърля, какви хора обича, какви не харесва, какъв стандарт използва, когато поставя изисквания към хората, и какъв подход възприема, за да ги усъвършенства, тогава възможно ли е този човек все още да има лично мнение? Възможно ли е такива хора просто да отидат и да се поклонят на някого другог? Възможно ли е един обикновен човек да се превърне в техен идол? Хората, които разбират Божиата воля, имат малко по-рационални възгледи от тези. Те не идолизират произволно една покварена личност, нито пък, докато вървят по пътя на прилагането на истината на практика, вярват, че слепото придържане към няколко прости правила или принципи е равносилно на прилагането на истината на практика.

Съществуват много мнения относно стандарта, по който Бог определя резултатите на хората

Нека се върнем към тази тема и да продължим да обсъждаме въпроса за резултата.

Като се има предвид, че това, което интересува всеки човек, е собственият му резултат, знаете ли как Бог определя този резултат? По какъв начин Бог определя нечий резултат? Освен това какъв стандарт използва Той, за да го определи?

Когато резултатът на даден човек все още не е определен, какво прави Бог, за да го разкрие? Някой знае ли? Както казах преди малко, има хора, които вече са прекарвали много дълго време в изследване на Божието слово, опитвайки се да намерят ключ към разгадаването на резултатите на хората, категориите, на които се разделят тези резултати, и различните резултати, очакващи различните видове хора. Те също така се надяват да разберат как Божието слово диктува резултатите на хората, какъв стандарт използва Бог и как точно определя резултатите на даден човек. В крайна сметка обаче тези хора така и не успяват да намерят отговори. В действителност сред Божиите слова има твърде малко казано по този въпрос. Защо е така? Докато резултатите на хората все още не са разкрити, Бог не желае да казва на никого какво ще се случи накрая, нито пък иска да информира някого за неговото назначение предварително, защото това няма да е от полза за човечеството. Тук и сега искам да ви разкажа само за начина, по който Бог определя резултатите на хората, за принципите, които използва в делото Си, за да определи и прояви тези резултати, и за стандарта, който използва, за да определи дали някой може да оцелее, или не. Не са ли това въпросите, които ви вълнуват най-много? И така, как хората смятат, че Бог определя техните резултати? Вие току-що споменахте нещо в този смисъл: някои от вас казаха, че това е свързано с вярното изпълнение на задълженията и отдаването на всичко за Бог; някои казаха, че става дума за подчинение на Бог и удовлетворяването Му; някои казаха, че фактор е да се оставят на Божиата милост; а някои казаха, че ключът е в това да не привличат внимание... Когато прилагате тези истини на практика и когато практикувате в съответствие с принципите, които смятате за правилни, знаете ли какво мисли Бог? Замисляли ли сте се някога дали фактът, че продължавате по този начин, удовлетворява Неговата воля? Отговаря ли това на Неговия стандарт? Изпълнява ли Неговите изисквания? Смятам, че повечето хора не се замислят много за тези въпроси. Те просто механично прилагат част от Божието слово, част от проповедите или стандартите на определени духовни личности, които боготворят, като сами се принуждават да вършат различни неща. Те вярват, че това е правилният начин, затова продължават да се придържат към него и правят така, независимо какво ще се случи накрая. Някои хора си мислят: „Имам вяра от толкова много години, винаги съм практикувал по този начин. Чувствам, че наистина съм удовлетворил Бог и също така чувствам, че съм получил много от това. Това е така, защото през това време разбрах много истини, както и много неща, които не разбирах преди. По-конкретно, много от моите идеи и възгледи се промениха, житейските ми ценности се промениха изключително много и сега имам доста добро разбиране за този свят“. Тези хора смятат, че това е жътва и че тя е крайният резултат от Божието дело за човечеството. Според вас с тези стандарти и всички ваши практики, взети заедно, удовлетворявате ли Божиата воля? Някои от вас ще кажат с пълна увереност: „Разбира се! Ние

практикуваме в съответствие с Божието слово; практикуваме в съответствие с това, което се проповядва и съобщава от Горното. Ние винаги изпълняваме задълженията си, непрекъснато следваме Бог и никога не сме Го изоставяли. Затова можем да кажем с пълна увереност, че удовлетворяваме Бог. Колкото и да разбираме Неговите намерения и колкото и да разбираме Неговото слово, ние винаги сме били на пътя на стремежа да сме в съответствие с Бог. Ако действаме и практикуваме правилно, ние със сигурност ще постигнем правилния резултат“. Какво мислите за тази гледна точка? Правилна ли е? Може да има и такива, които да кажат: „Никога преди не съм мислил за тези неща. Просто смятам, че ако изпълнявам дълга си и действам в съответствие с изискванията на Божиите слова, мога да оцелея. Никога не съм се замислял за това дали мога да удовлетвори Божието сърце, нито дали отговарям на стандарта, който Той е определил. Тъй като Бог никога не ми е казвал и не ми е давал ясни указания, вярвам, че щом продължавам да работя и не спирам, Бог ще бъде удовлетворен и не бива да поставя допълнителни изисквания към мен“. Правилни ли са тези убеждения? Що се отнася до Мен, този начин на практикуване, този начин на мислене и тези гледни точки влекат след себе си фантазии, а също и известна слепота. Може би това, което казвам, кара някои от вас да се чувстват малко обезсърчени и да си мислят: „Слепота? Ако това е слепота, тогава надеждата ни за спасение и оцеляване е много малка и несигурна, нали? Като говориш така, не ни ли обливаш със студена вода?“. Независимо от това, в какво вярвате, нещата, които казвам и правя, нямат за цел да ви накарат да се почувствате така, сякаш върху вас се излива студена вода. По-скоро те имат за цел да подобрят разбирането ви за Божиите намерения и да задълбочат знанията ви за това какво мисли Бог, какво иска да постигне, какви хора харесва, какво ненавижда, какво презира, какъв тип хора иска да спечели и какъв тип хора отхвърля. С тях се опитвам да внеса яснота в съзнанието ви и да ви дам ясна представа за това доколко действията и мислите на всеки един от вас са се отклонили от стандарта, който Бог изисква. Много ли е необходимо да се обсъждат тези теми? Защото знам, че сте имали вяра толкова дълго време и сте слушали толкова проповеди, но точно това са нещата, които ви липсват най-много. Въпреки че сте записали всяка истина в тетрадките си и сте запомнили и запечатали в сърцата си някои от нещата, които лично смятате за важни, и въпреки че възнамерявате да използвате тези неща, за да удовлетворите Бог по време на вашата практика, да ги използвате, когато се окажете в нужда, да ги използвате, за да преминете през трудните времена, които ви предстоят, или просто да оставите тези неща да ви съпътстват, докато живеете живота си, що се отнася до Мен, независимо как го правите, ако просто го правите, това не е толкова важно. Какво тогава е много важно? Става дума за това, че докато практикуваш, ти трябва да знаеш дълбоко в себе си, с абсолютна сигурност, дали всичко, което правиш — всяко едно дело — е в съответствие с това, което Бог иска, и дали

всички твои действия, всички твои мисли и резултатите и целите, които искаш да постигнеш, действително удовлетворяват Божията воля и отговарят на Неговите изисквания, както и дали Той ги одобрява. Това са нещата, които са много важни.

Върви по Божия път: бой се от Бог и отбягвай злото

Има една поговорка, на която трябва да обърнете внимание. Смятам, че тази поговорка е много важна, защото се сещам за нея безброй пъти всеки ден. Защо е така? Защото всеки път, когато се срещам с някого, всеки път, когато чуя нечия история, и всеки път, когато чуя за опита или свидетелството на човек, който вярва в Бог, винаги използвам тази поговорка, за да определя в сърцето Си дали този човек е от типа, който Бог иска, и от типа, който Бог харесва. И така: каква е тази поговорка? Ето сега всички се изправихте на нокти. Когато ви разкрия поговорката, може би ще се почувствате разочаровани, защото има хора, които от много години я използват привидно. Аз обаче нито веднъж не съм я използвал само привидно. Тази поговорка живее в сърцето Ми. И така, коя е тази поговорка? Тя е следната: „Върви по Божия път: бой се от Бог и отбягвай злото“. Една изключително проста фраза, нали? Въпреки това, колкото и проста да е, хората, които наистина дълбоко разбират тези думи, ще почувстват, че те имат голяма тежест, че тази поговорка е много ценна за практиката на човека, че това е реплика от езика на живота, съдържаща истината реалност, че тя представлява житейска цел за тези, които се стремят да удовлетворят Бог, и че тя е път за цял живот. По този път трябва да вървят всички, които се съобразяват с Божиите намерения. И така, какво мислите: не е ли вярна тази поговорка? Наистина ли нейната значимост е толкова голяма? Също така, може би някои от вас разсъждават за мисълта и се опитват да я разберат, а може би има и такива, които дори се съмняват в нея: много ли е важна тази поговорка? Много ли е важна? Необходимо ли е да се набляга толкова много на нея? Възможно е някои от вас да не харесват тази поговорка, защото смятат, че да поемеш по Божия път и да го сведеш до една поговорка е твърде голямо опростяване. Да вземем всичко, което Бог е казал, и да го съберем в една поговорка — това не прави ли Бог твърде незначителен? Така ли е наистина? Възможно е повечето от вас да не разбират напълно дълбокото значение на тези думи. Въпреки че всички сте я отбелязали, вие нямате намерение да съхранявате тази поговорка в сърцата си; просто сте я записали в тетрадките си, за да се връщате към нея и да размишлявате в свободното си време. Някои от вас дори няма да си направят труда да запомнят тази поговорка, да не говорим, че няма да се опитат да я използват. Защо все пак искам да спомена тази поговорка? Независимо от гледната ви точка и от това, което считате, трябваше да спомена тази поговорка, защото тя е от особено важно значение за това как Бог определя резултатите на хората. Без значение какво е сегашното ви разбиране за тази поговорка или как се отнасяте към нея, аз все пак ще ви кажа това: ако хората

успеят да приложат на практика думите на тази поговорка и да ги изпитат, както и да постигнат стандарта да се боят от Бог и да отбягват злото, тогава те може да са сигурни, че ще оцелеят и че ще имат добри резултати. Ако обаче не успееш да достигнеш стандарта, заложен в тази поговорка, тогава може да се каже, че твоят резултат е неизвестен. Говоря за тази поговорка, за да се подготвите и да знаете с какъв критерий Бог ви преценява. Както току-що ви казах, тази поговорка е от особено важно значение за Божието спасение на човечеството, както и за начина, по който Той определя резултатите на хората. Защо е от особено важно значение? Наистина бихте искали да знаете, така че нека поговорим за това днес.

Бог използва различни изпитания, за да провери дали хората се боят от Него и отбягват злото

Във всяка епоха на Божието дело Той дава на хората някои слова и им съобщава някои истини. Тези истини са пътят, към който хората трябва да се придържат, пътят, по който трябва да вървят, пътят, който им позволява да се боят от Бог и да отбягват злото, и пътят, който хората трябва да прилагат на практика и да спазват в живота си и по време на жизненото си развитие. Именно поради тези причини Бог отправя тези слова към човечеството. Словото, което идва от Бог, е това, към което трябва да се придържат хората, а да се придържат към него означава да получат живот. Ако човек не се придържа към него, не го прилага на практика и не изживява Божието слово, тогава той не прилага истината на практика. Освен това, ако хората не прилагат истината на практика, те не се боят от Бог и не отбягват злото, нито пък могат да удовлетворят Бог. Хората, които не са способни да удовлетворят Бог, не могат да получат Неговата похвала и такива хора нямат резултат. И така, как в хода на Своето дело Бог определя резултата на даден човек? Какви методи използва Бог, за да определи резултата на даден човек? Може би в момента вие все още сте малко объркани, но когато ви разкажа за процеса, той ще стане съвсем ясен, защото много от вас вече сами са го изживели.

В хода на Своето дело, още от самото начало, Бог е подготвил изпитания за всеки човек — или може да се каже, за всеки човек, който Го следва — и тези изпитания са различни по мащаб. Има хора, които са преминали през изпитанието да бъдат отхвърлени от семействата си, през изпитанието да попаднат в неблагоприятна среда, през изпитанието да бъдат арестувани и изтезавани, през изпитанието да бъдат изправени пред избор и през изпитанията на парите и социалното положение. Най-общо казано, всеки от вас се е изправял пред най-различни изпитания. Защо Бог действа по този начин? Защо Той се отнася така към всички? Към какъв резултат се стреми Той? Ето какво искам да споделя с вас: Бог иска да разбере дали този човек е от типа хора, които се боят от Него и отбягват злото. Това означава, че когато Бог те подлага на изпитание и те изправя

пред едно или друго обстоятелство, Неговото намерение е да провери дали си човек, който се бои от Него и отбягва злото. Ако някой е изправен пред задължението да пази принос и това задължение доведе до контакт с Божия принос, ще кажеш ли, че това е нещо, което Бог е уредил? Несъмнено е така! Всичко, с което се сблъскваш, е нещо, което Бог е уредил. Когато си изправен пред този въпрос, Бог ще те наблюдава тайно и ще следи какви избори правиш, как практикуваш и какви мисли имаш. Бог се интересува най-много от крайния резултат, тъй като именно той ще Му помогне да прецени дали си достигнал Неговия стандарт в това конкретно изпитание. Въпреки това, когато хората се сблъскат с някакъв проблем, те често не се замислят защо са изправени пред него, какъв стандарт Бог очаква да достигнат, какво иска да види в тях или какво иска да получи от тях. Когато се изправят пред този проблем, тези хора просто си мислят: „Това е нещо, с което се сблъсквам; трябва да бъда внимателен, а не небрежен! Независимо от всичко, това е Божият принос и аз не мога да го докосна“. С такива опростени мисли хората вярват, че са изпълнили своите задължения. Дали резултатът от това изпитание ще донесе удовлетворение на Бог, или не? Продължавайте да говорите за това. (Ако хората имат богопослушно сърце, тогава, когато са изправени пред задължение, което им позволява да влязат в контакт с Божия принос, те ще се замислят колко лесно би било да оскърбят Божия нрав и това ще ги накара да действат предпазливо.) Твоят отговор е в правилната посока, но все още не е напълно в целта. Да вървиш по Божия път не означава да спазваш повърхностни правила; по-скоро това означава, че когато си изправен пред проблем, ти го разглеждаш преди всичко като ситуация, планирана от Бог, като на отговорност, която Той ти е дал, или като на задача, която Той ти е възложил. Когато си изправен пред този проблем, трябва дори да го възприемеш като изпитание, което Бог е поставил пред теб. Когато се сблъскаш с този проблем, трябва да имаш стандарт в сърцето си и да мислиш, че това е дошло от Бог. Трябва да помислиш как да се справиш с него по такъв начин, че да изпълниш задължението си и същевременно да останеш верен на Бог, а също и как да го направиш, без да Го разгневиш или да обидиш Неговия нрав. Преди малко говорихме за съхранението на приносите. Този въпрос е свързан с приноси, а също и с твоя дълг и отговорност. Ти си длъжен да носиш тази отговорност. Въпреки това, когато се сблъскаш с този проблем, има ли някакво изкушение? Да, има. Откъде идва това изкушение? Това изкушение идва от Сатана, а също и от злия, покварен нрав на хората. Като се има предвид, че има изкушение, този въпрос е свързан със свидетелството, което хората трябва да отстояват, което е и твоя отговорност и дълг. Някои хора казват: „Това е толкова маловажен въпрос; наистина ли е необходимо да му се обръща чак толкова внимание?“. Всъщност е изключително необходимо! Това е така, защото, за да се придържаме към Божия път, не можем да подминаваме нищо, което се случва с нас или около нас, дори и

малките неща; независимо дали смятаме, че трябва да му обърнем внимание, или не, докато някакъв въпрос стои пред нас, ние не трябва да го подминаваме. На всички неща, които се случват, трябва да се гледа като на изпитания, които Бог ни е дал. Какво мислиш за този начин на разглеждане на нещата? Ако имаш такова отношение, това потвърждава един факт: дълбоко в себе си ти се боиш от Бог и си готов да отбягваш злото. Ако имаш желанието да удовлетвориш Бог, тогава това, което прилагаш на практика, няма да е далеч от стандарта да се боиш от Бог и да отбягваш злото.

Често се случва някои хора да имат убеждението, че нещата, на които не обръщат внимание и които обикновено не споменават, са незначителни дреболии, които нямат нищо общо с прилагането на истината на практика. Когато се сблъскат точно с такъв проблем, тези хора не се замислят и го оставят настрана. В действителност обаче този проблем е бил урок, който ти трябва да изучиш — урок за това как да се боиш от Бог и как да отбягваш злото. Нещо повече — това, за което трябва да си още по-загрижен, е да знаеш какво прави Бог, когато тази ситуация възниква пред теб. Бог е неотлъчно до теб, наблюдава всяка твоя дума и действие, следи всичко, което правиш и какви промени настъпват в мислите ти — това е Божието дело. Някои хора се питат: „Ако това е вярно, защо тогава не съм го почувствал?“. Не си го почувствал, защото не си се придържал към пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото като твой основен път; затова не можеш да усетиш изкусната работа, която Бог върши в хората и която се проявява в зависимост от различните им мисли и действия. Ти си разсеян! Какво е важен въпрос? Какво е маловажен въпрос? Въпросите, свързани със следването на Божия път, не се делят на важни и маловажни — всички те имат огромно значение — можете ли да приемете това? (Можем да го приемем.) Що се отнася до ежедневните въпроси, има някои, които хората смятат за много важни и значими, и други, които се възприемат като незначителни дреболии. Хората често възприемат тези важни въпроси като много значими и ги смятат за изпратени от Бог. Въпреки това, докато тези важни въпроси се разрешават, поради своя незрял духовен ръст и поради лошото си качество хората често не могат да изпълнят Божията воля, не могат да получат никакви откровения и не могат да придобият никакво действително знание, което да е ценно. Що се отнася до маловажните въпроси, хората просто ги пренебрегват и ги оставят да се изплъзват малко по малко. Така хората са изгубили много възможности да бъдат проверени пред Бог и да бъдат изпитани от Него. Какво означава винаги да пренебрегваш хората, събитията и предметите, както и ситуациите, които Бог е планирал за теб? Това означава, че всеки ден и дори във всеки момент ти постоянно се отказваш да бъдеш усъвършенстван от Бог, както и да бъдеш ръководен от Него. Всеки път, когато Бог урежда дадена ситуация за теб, Той наблюдава тайно, гледа сърцето ти, следи твоите помисли и разсъждения, наблюдава те как мислиш и чака да види

как ще действаш. Ако си небрежен човек — такъв, който никога не се е отнасял сериозно към Божия път, Неговото слово или истината — тогава ти нито ще си загрижен, нито ще обърнеш внимание на това, което Бог иска да завърши, или на изискванията, които е очаквал да изпълниш, когато е подготвил определена среда за теб. Освен това няма да знаеш как хората, събитията и предметите, с които се сблъскваш, са свързани с истината или с Божията воля. След като се сблъскаш с повтарящи се обстоятелства и повтарящи се изпитания като това, а Бог не вижда никакви резултати в теб, как ще постъпи Той? След като многократно си се сблъсквал с изпитания, не си прославил Бог в сърцето си, нито си виждал обстоятелствата, които Бог е подготвил за теб, такива, каквито са: изпитания и проверки от Бог. Вместо това една след друга си отхвърлял възможностите, които Бог ти е давал, като многократно си ги оставял да ти се изплъзнат. Не е ли това проява на крайно неподчинение от хората? (Да, така е.) Ще се почувства ли Бог наранен заради това? (Да, ще се почувства.) Грешите, Бог няма да се почувства наранен! Това, че Ме чухте да казвам такова нещо, отново ви шокира. Може би си мислите: „Не беше ли казано по-рано, че Бог винаги се чувства наранен? Така че няма ли Бог да се почувства наранен? Тогава в какви случаи Бог се чувства наранен?“. Накратко, Бог няма да се почувства наранен в тази ситуация. И така, какво е отношението на Бог към описаните по-горе видове поведение? Когато хората отхвърлят или избягват от изпитанията и проверките, които Бог им изпраща, Той има само едно отношение към такива хора. Какво е това отношение? Бог отхвърля този вид хора и ги презира с цялото Си сърце. Думата „отхвърлям“ има две нива на значение. Как да обясня това от Моя гледна точка? Дълбоко в себе си думата „отхвърлям“ предизвиква асоциации, свързани с отвращение и омраза. Какво ще кажете за другото ниво на нейното значение? Това е тази част, която предполага отказ от нещо. Всички знаете какво означава „да се откажеш“, нали? Накратко, „отхвърлям“ е дума, която изразява крайната реакция и отношение на Бог към тези хора, които се държат по такъв начин; това е изключителна омраза към тях и отвращение, което води до решението да ги изостави. Това е окончателното решение на Бог за човек, който никога не е вървял по Божия път, не се е боял от Бог и не е отбягвал злото. Сега можете ли всички да осъзнаете значимостта на тази поговорка, която споменах по-рано?

Сега разбирате ли метода, който Бог използва, за да определя резултатите на хората? (Всеки ден Той подготвя различни обстоятелства.) Той подготвя различни обстоятелства — това е нещо, което хората могат да усетят и докоснат. И така, какъв е Божият мотив да прави това? Неговото намерение е да даде на всеки човек различни видове изпитания по различно време и на различни места. Кой аспекти на даден човек се подлагат на проверка по време на изпитание? Изпитанието определя дали си от типа хора, които се боят от Бог и отбягват злото във всеки проблем, с който се сблъскват, за който чуват, който виждат и изживяват лично.

Всеки ще се изправи пред такова изпитание, защото Бог е справедлив към всички хора. Някои от вас казват: „Аз вярвам в Бог от много години, как така не съм се сблъсквал с никакви изпитания?“. Чувстваш, че все още не си се сблъсквал с нито едно от тях, защото винаги, когато Бог е създавал обстоятелства за теб, ти не си ги приемал сериозно и не си искал да вървиш по Божия път. Така ти просто не усещаш Божиите изпитания. Някои хора казват: „Сблъсквал съм се с няколко изпитания, но не знам как да практикувам правилно. Дори когато съм практикувал, все още не знам дали съм оставал непоколебим по време на Божиите изпитания“. Хората в такова състояние определено не са малцинство. Тогава какъв е стандартът, по който Бог преценява хората? Точно както казах и преди малко: това е дали се боиш от Бог и отбягваш злото във всичко, което правиш, мислиш и изразяваш. Ето как можеш да определиш дали си човек, който се бои от Бог и отбягва злото. Проста ли е тази концепция, или не? Достатъчно просто е да се каже, но дали е лесно да се приложи на практика? (Това не е толкова лесно.) Защо не е толкова лесно? (Защото хората не познават Бог и не разбират как Бог усъвършенства хората, така че когато се сблъскат с въпроси, не знаят как да търсят истината, за да решат проблемите си. Те трябва да преминат през различни изпитания, облагородявания, порицания и правосъдие, преди да могат да притежават реалността на боязънта от Бог.) Може и да е така, но що се отнася до вас, боязънта от Бог и отбягването на злото изглеждат много лесно изпълними в момента. Защо казвам това? Това е така, защото сте слушали много проповеди и сте получили немалко напояване от истината реалност; това ви е позволило теоретично и интелектуално да разберете как да се боите от Бог и да отбягвате злото. Що се отнася до начина, по който да приложите на практика боязънта от Бог и отбягването на злото, всички тези знания са били много полезни и са ви накарали да се почувствате така, сякаш това е лесно постижимо. Защо тогава хората никога не могат да го постигнат в действителност? Това е така, защото човешката природа същност не се бои от Бог и обича злото. Това е истинската причина.

Да не се боиш от Бог и да не отбягваш злото означава да се противопоставяш на Бог

Нека започна, като ви попитам откъде идва тази поговорка: „Бой се от Бог и отбягвай злото“. (Книгата на Йов.) Тъй като споменахме Йов, нека поговорим за него. По времето на Йов работеше ли Бог за спасението и завоюването на човечеството? Не. Нима това не е вярно? Освен това, що се отнася до Йов, колко познание за Бог имаше той тогава? (Не много.) Повече или по-малко познание за Бог имаше Йов, отколкото вие имате сега? Защо не се решавате да отговорите? Отговорът на този въпрос е много лесен. По-малко! Това е сигурно! В наши дни вие сте лице в лице с Бог и с Божието слово; вие имате много повече познание за Бог, отколкото Йов. Защо повдигам този въпрос? С каква цел казвам тези неща?

Бих искал да ви обясня един факт, но преди това ще ви задам един въпрос: Йов знаеше много малко за Бог, но въпреки това можеше да се бои от Него и да отбягва злото; защо хората в наши дни не успяват да правят това? (Те са дълбоко покварени.) Това, че те са дълбоко покварени, е повърхностното явление, което причинява проблема, но аз никога не бих разглеждал нещата по този начин. Вие постоянно вземате често използвани доктрини и думи като „дълбока поквара“, „бунт срещу Бог“, „предателство спрямо Бог“, „неподчинение“, „неприязън към истината“ и т.н., и употребявате тези крилати фрази, за да обясните същността на всеки един въпрос. Това е погрешен начин на практикуване. Използването на един и същи отговор за обяснение на въпроси от различно естество неизбежно поражда богохулни подозрения относно истината и Бог; не обичам да чувам такъв отговор. Помислете за това много внимателно! Никой от вас не се е замислял по този въпрос, но Аз го виждам всеки ден и всеки ден го усещам. И така, докато вие действате, Аз гледам. Когато вие правите нещо, не можете да почувствате същността му, но когато Аз гледам, мога да видя същността му и да я почувствам. И така, какво представлява тази същност? Защо в днешно време хората са неспособни да се боят от Бог и да отбягват злото? Вашите отговори далеч не са в състояние да обяснят същността на този проблем, нито могат да го разрешат. Това е така, защото той има източник, за който вие не знаете. Какъв е този източник? Знам, че искате да чуете за това, така че ще ви разкажа за източника на този проблем.

Откакто Бог е започнал да върши Своите дела, как се е отнасял към човешките същества? Бог ги спаси; Той е гледал на хората като на членове на Своето семейство, като на обекти на Своето дело, като на онези, които е искал да завоюва и спаси, и като на онези, които е искал да усъвършенства. Това беше отношението на Бог към човечеството в началото на Неговото дело. Какво обаче беше отношението на човечеството към Бог по онова време? Бог беше непознат за хората и те Го възприемаха като чужд. Може да се каже, че отношението им към Бог не доведе до правилните резултати и че те нямаха ясно разбиране за това как трябва да се отнасят с Бог. В този смисъл те се отнасяха с Него, както им харесваше, и правеха, каквото им харесваше. Имаха ли някакво мнение за Бог? Отначало нямаха; техните така наречени мнения включваха само определени представи и предположения за Него. Те приемаха това, което отговаряше на техните представи, а когато нещо не отговаряше на представите им, те наглед му се подчиняваха, но дълбоко в себе си усещаха силен конфликт и му се противопоставяха. Връзката между Бог и хората в началото беше такава: Бог гледаше на тях като на членове на семейството, но те се отнасяха с Него като с чужд. Въпреки това, след определен период от Божието дело, хората най-сетне осъзнаха какво се опитва да постигне Той и разбраха, че Той е истинският Бог; те също така достигнаха до разбирането за това какво могат да получат от Бог. Как

гледаха на Бог хората по това време? Те виждаха в Него спасително въже и се надяваха да получат Неговата благодат, благословии и обещания. Как гледаше на хората Бог по това време? Той гледаше на тях като на цели за Своего завоевание. Бог искаше да използва словото, за да ги съди, проверява и подлага на изпитания. Въпреки това, що се отнася до хората по онова време, Бог беше просто обект, който те можеха да използват, за да постигат собствените си цели. Хората видяха, че истината, произхождаща от Бог, може да ги завоюва и спаси, че имат възможност да получат от Него нещата, които искат, както и да постигнат крайните цели, които искат. Благодарение на това в сърцата им се зароди частица искреност и в тях се появи желание да следват този Бог. Времето минаваше и благодарение на това, че бяха придобили някакво повърхностно и доктринално познание за Бог, може дори да се каже, че хората започнаха да се „запознават“ с Бог и със словата, които Той казваше, с Неговата проповед, с истините, които произхождаха от Него, и с Неговото дело. Поради това те живееха със заблудата, че Бог вече не им е непознат и че вече са стъпили на пътя да започнат да съответстват на Бог. Досега хората са слушали много проповеди за истината и са преживели голяма част от Божието дело. Въпреки това, поради намесата и пречките, причинени от много различни фактори и обстоятелства, повечето хора не успяват да приложат истината на практика или да удовлетворят Бог. Хората стават все по-отпуснати и все повече им липсва увереност. Те все по-силно усещат, че резултатите им са неизвестни. Не смеят да предлагат екстравагантни идеи и не се стремят да постигат напредък; те са просто неохотни последователи, които вървят напред, стъпка по стъпка. Какво е отношението на Бог към сегашното състояние на хората? Той желае само да им даде тези истини и да им влее Своя път, а след това да подготви различни обстоятелства, за да ги подложи на всякакъв род изпитания. Неговата цел е да вземе тези слова, тези истини и Своего дело и да постигне резултат, при който хората ще могат да се страхуват от Него и да избягват злото. Повечето хора, които съм виждал, просто приемат Божието слово и го смятат за доктрина, за обикновени думи, за правила, които трябва да се спазват. В своите действия и изказвания или когато са изправени пред изпитания те не смятат Божия път за този, който трябва да следват. Това е особено вярно, когато хората са изправени пред големи изпитания; не съм виждал нито един такъв човек, чиято практика да е насочена към това да се бои от Бог и да отбягва злото. Ето защо отношението на Бог към хората е изпълнено с изключителна омраза и отвращение! Въпреки че Той многократно им е давал изпитания, дори стотици пъти, те все още нямат ясна нагласа, с която да демонстрират своята решителност: „Искам да се боя от Бог и да отбягвам злото!“. Тъй като хората не притежават тази решимост и не проявяват подобна активност, сегашното отношение на Бог към тях не е същото, както в миналото, когато Той проявяваше към тях милост, поносимост, въздържаност и търпение. Вместо

това Той е изключително разочарован от човечеството. Кой причини това разочарование? От кого зависи отношението на Бог към хората? То зависи от всеки човек, който Го следва. По време на многогодишната Си работа Бог е поставял много изисквания към хората и е създавал много обстоятелства за тях. Независимо от това как са се представили и какво е отношението им към Бог, хората не са успели да практикуват в ясно съответствие с целта да се боят от Бог и да отбягват злото. Затова ще предложа една обобщаваща фраза и ще я използвам, за да обясня всичко, което току-що казахме за това защо хората не могат да вървят по Божия път на боязънта от Бог и отбягването на злото. Каква е тази фраза? Тя е следната: Бог смята хората за обект на Своето спасение и за обект на Своето дело; хората смятат Бог за свой враг и за своя противоположност. Имаш ли вече ясно разбиране по този въпрос? Много ясно е какво е отношението на човечеството, какво е отношението на Бог и каква е връзката между хората и Бог. Независимо колко проповеди сте слушали, нещата, за които сте си направили изводи — например да бъдете верни на Бог, да Му се подчинявате, да търсите начин да станете съответстващи на Бог, да искате да отдадете целия си живот на Бог и да искате да живеете за Него — за Мен не са пример за съзнателно вървене по Божия път, който е пътят на боязънта от Бог и отбягването на злото, а са просто канали, чрез които можете да постигнете определени цели. За да ги постигнете, вие неохотно спазвате някои правила и точно тези правила отклоняват хората още повече от пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото и отново противопоставят Бог на човечеството.

Днешната тема е малко тежка, но независимо от всичко все пак се надявам, че когато преминете през предстоящите изживявания и времената, които идват, ще можете да направите това, което току-що ви казах. Не гледайте на Бог като на празно пространство — сякаш Той съществува, когато е полезен за вас, но не съществува, когато нямате полза от Него. Щом в подсъзнанието ти се появи такава мисъл, ти вече си разгневил Бог. Може би има хора, които казват: „Не гледам на Бог като на празно пространство. Аз винаги Му се моля, винаги се опитвам да Го удовлетвори и всичко, което правя, попада в обхвата, стандарта и принципите, които Бог изисква. Определено не практикувам според собствените си представи“. Да, този начин, по който ти практикуваш, е правилен. Въпреки това какво си мислиш, когато се сблъскаш с проблем? Как практикуваш, когато си изправен пред проблем? Някои хора чувстват, че Бог съществува, когато се обръщат към Него с молитва или просба, но след това, когато се сблъскат с проблем, на тях им идват наум идеи, към които искат да се придържат. Това означава, че те смятат Бог за празно пространство, а такава ситуация прави Бог несъществуващ в умовете им. Хората смятат, че Бог трябва да съществува, когато се нуждаят от Него, но не и когато нямат такава нужда. Хората мислят, че е достатъчно да практикуват въз основа на собствените си идеи. Те смятат, че могат да правят каквото си поискат

и просто не вярват, че трябва да търсят Божия път. Що се отнася до хората, които в момента се намират в подобна ситуация и не могат да се измъкнат от нея, те не си ли играят с огъня? Някои хора казват: „Може и да си играя с огъня, но аз имам вяра от толкова години и съм убеден, че Бог няма да ме изостави, защото не би могъл да понесе това“. Други казват: „Вярвам в Господ от времето, когато бях в утробата на майка си. Минаха четиридесет или петдесет години, така че от гледна точка на времето аз имам най-много право да бъда спасен от Бог и да оцелея. През тези четири или пет десетилетия изоставих семейството и работата си и се отказах от всичко, което имах — пари, положение, удоволствия и време със семейството. Не съм ял много вкусни храни, не съм се отдавал на много забавления, не съм посещавал много интересни места и дори съм преживявал страдания, които обикновените хора не биха могли да понесат. Ако Бог не може да ме спаси заради всичко това, значи Той се отнася с мен несправедливо и аз не мога да вярвам в такъв Бог“. Има ли много хора с подобно мнение? (Да, има.) Е, тогава днес ще ви помогна да разберете един факт: Хората с такова мнение сами си правят живота труден. Това е така, защото те прикриват очите си със собственото си въображение. Именно това въображение, както и собствените им заключения, заемат мястото на стандарта, който Бог изисква от хората, и ги възпират да приемат действителните Божии намерения. Това ги прави неспособни да усетят истинското Му съществуване и ги кара да изгубят възможността да бъдат усъвършенствани от Бог. Така те се отричат от своята част или дял от Божието обещание.

Как Бог определя резултатите на хората и стандартите, по които прави това

Преди да се спреш на каквито и да било възгледи или заключения, първо трябва да разбереш какво е отношението на Бог към теб и какво мисли Той, а след това да решиш дали твоето собствено мислене е правилно, или не. В определянето на резултата на даден човек Бог никога не използва времето като мерна единица, нито пък приема за норма това колко е страдал този човек. Тогава какво използва Бог като стандарт, за да определи резултата на един човек? Определянето на този резултат според времето би било нещо, което в най-голяма степен отговаря на представите на хората. Освен това има хора, които често виждате и които в един момент са посветили много, отдали са всичко от себе си, платили са огромна цена и са страдали жестоко. Това са тези, които според вашето виждане могат да бъдат спасени от Бог. Всичко, което тези хора демонстрират и изживяват, е точно в съответствие с представите на хората за установените от Бог стандарти за определяне на резултата на даден човек. В каквото и да вярвате, Аз няма да изброявам тези примери един по един. Накратко казано, всичко, което не е стандарт в Божието мислене, идва от човешкото

въображение и всички такива неща са човешки представи. Какъв ще бъде резултатът, ако сляпо упорстваш в собствените си представи и фантазии? Съвсем очевидно е, че последицата от това може да бъде само една — Бог да те отхвърли. Това е така, защото ти винаги изтъкваш качествата си пред Бог, състезаваш се и спориш с Него, но не се опитваш истински да разбереш мисленето Му, нито пък се опитваш да разбереш Неговата воля или Неговото отношение към човечеството. Постъпвайки по този начин, ти почиташ преди всичко себе си, но това не възвеличава Бог. Ти вярваш в себе си, а не в Бог. Бог не иска такива хора и няма да им донесе спасение. Ако успееш да се откажеш от тези възгледи и освен това да коригираш неправилните възгледи, които си имал в миналото, ако успееш да постъпваш според Божиите изисквания, ако от този момент нататък успееш да практикуваш пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото, ако успееш да почиташ Бог като Този, който е велик във всичко, и да се въздържаши от използването на личните си фантазии, възгледи или убеждения, за да определяш себе си и Бог, и ако вместо това успееш да потърсиш Божиите намерения във всяка посока, да осъзнаеш и разбереш Неговото отношение към човечеството и да Го удовлетвориш, като отговаряш на Неговите стандарти, това ще бъде прекрасно! Това ще означава, че съвсем скоро ще поемеш по пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото.

Ако Бог не използва различните мисли, идеи и възгледи на хората като стандарти, по които да определя техните резултати, какъв стандарт използва Той за това? Той използва изпитания, за да определя тези резултати. Съществуват два стандарта за това как Бог използва изпитания при определянето на резултатите на хората: Първият е броят на изпитанията, на които се подлагат хората, а вторият — ефектите, които тези изпитания имат върху тях. Именно тези два показателя определят резултата на даден човек. Нека сега разгледаме по-подробно тези два стандарта.

Нека започнем с това, че когато човек е изправен пред изпитание от Бог (това изпитание може да е незначително за теб и да не си струва да се споменава), Той ще те накара ясно да осъзнаеш, че Неговата ръка е върху теб и че Той е този, който е уредил тези обстоятелства за теб. Докато духовният ти ръст е още незрял, Бог ще подготви изпитания, за да те изпита, и тези изпитания ще съответстват на твоя ръст, на това, което можеш да разбереш, и на това, което можеш да издържиш. Коя част от теб ще бъде изпитана? Твоето отношение към Бог. Много ли е важно това отношение? Разбира се, че е важно! Това е особено важно! Това отношение на хората е резултатът, който Бог иска, така че, що се отнася до Него, това е най-важното нещо от всичко. В противен случай Бог не би изразходвал усилията Си за хората, като се занимава с такава работа. Чрез тези изпитания Бог иска да види отношението ти към Него; Той иска да разбере дали си на прав път, или не. Той също така иска да разбере дали се боишот Бог и дали отбягваш злото.

Ето защо, независимо дали разбираш много или малко от истината в даден момент, ти все пак ще бъдеш изправен пред Божиите изпитания и след всяко увеличаване на количеството на истината, която разбираш, Той ще продължава да създава подходящи изпитания за теб. Когато отново се изправиш пред изпитание, Бог ще иска да разбере дали твоите възгледи, идеи и отношение към Него са претърпели някакво развитие през изминалия период от време. Някои хора се чудят: „Защо Бог винаги иска да види отношението на хората? Нима Той вече не е видял как те прилагат истината на практика? Защо Той все още иска да види отношението им?“. Това е безсмислено говорене! Като се има предвид, че Бог върши делата Си по този начин, Неговата воля трябва да бъде изразена в тях. Бог постоянно наблюдава хората от страни, като следи всяка тяхна дума и действие, всяка тяхна постъпка и движение; Той наблюдава и всички техни мисли и идеи. Бог отбелязва всичко, което се случва с хората — техните добри постъпки, недостатъци, прегрешения, дори техните бунтове и предателства — като доказателство, с което определя резултатите им. Стъпка по стъпка, с издигането на Божието дело, ти ще чуваш повече истини и ще приемаш повече положителни неща и информация и ще придобиваш по-голяма представа за реалността на истината. По време на този процес Божиите изисквания към теб също ще се увеличават и докато това става, Той ще ти дава по-сериозни изпитания. Целта Му е да провери дали междувременно отношението ти към Него се е подобрило. Разбира се, когато това се случи, гледната точка, която Бог изисква от теб, ще е съобразена с твоето разбиране за истината реалност.

С постепенното повишаване на твоя духовен ръст ще се издигне и стандартът, който Бог изисква от теб. Докато си все още незрял, Той ще установи много нисък стандарт, на който трябва да отговаряш; когато духовният ти ръст стане малко по-голям, Той малко ще повиши стандарта за теб. Но какво ще направи Бог, след като си придобил разбиране за цялата истина? Той ще те накара да се изправиш пред още по-големи изпитания. Сред тези изпитания това, което Бог иска да получи от теб, това, което иска да види от теб, е по-дълбоко познание за Него и истинска боязън от Него. По това време Божиите изисквания към теб ще бъдат по-високи и „по-сурови“, отколкото когато духовният ти ръст е бил по-незрял (хората може да ги възприемат като сурови, но Бог всъщност ги възприема като разумни). Когато Бог подлага хората на изпитания, каква реалност иска да създаде? Той постоянно иска от хората да Му отдадат сърцата си. Някои хора ще кажат: „Как мога да дам това? Изпълних дълга си, изоставих дома си и препитанието си, дал съм всичко от себе си. Това не са ли все случаи, в които съм отдавал сърцето си на Бог? Как по друг начин бих могъл да отдам сърцето си на Бог? Възможно ли е това всъщност да не са били начини да Му отдавам сърцето си? Какво е конкретното изискване на Бог?“. Изискването е много просто. Всъщност има някои, които вече са отдали сърцата си на Бог в различна степен по време на различни етапи от изпитанията

си, но огромното мнозинство от хората никога не отдават сърцата си на Бог. Когато Бог те изпитва, Той вижда дали сърцето ти е с Него, с плътта или със Сатана. Когато те изпитва, Той вижда дали Му се противопоставяш или си в позиция, която е съответстваща на Бог, и също така вижда дали сърцето ти е на Негова страна. Когато си незрял и си изправен пред изпитания, ти нямаш достатъчно увереност и не можеш да знаеш какво точно трябва да направиш, за да изпълниш Божиите намерения, тъй като разбирането ти за истината е ограничено. Въпреки това, ако все още можеш да се молиш на Бог искрено и открито и ако си готов да Му отдадеш сърцето си, да Го направиш свой суверен и да Му предложиш всички онези неща, които смяташ за най-ценни, тогава вече ще си дал на Бог сърцето си. Когато слушаш повече проповеди и разбираш повече от истината, твоят духовен ръст също постепенно ще се издига. По това време стандартът на Божиите изисквания няма да бъде същият, какъвто е бил, когато си бил незрял; Той ще изисква от теб по-висок стандарт. Когато хората постепенно отдават сърцата си на Бог, сърцата им бавно се доближават до Него; когато хората могат истински да се доближат до Бог, те все повече придобиват богобоязливо сърце. Това, което Бог иска, е точно такова сърце.

Когато Бог иска да придобие нечие сърце, Той подлага този човек на много изпитания. По време на тези изпитания, ако Бог не получи сърцето на този човек или не види, че той има някакво отношение — тоест, ако Бог не види, че този човек практикува или се държи по начин, който показва боязън от Него, и ако също така не види в този човек отношение и решимост, които отбягват злото — тогава, след многобройни изпитания, Божието търпение към него ще се оттегли и Той повече няма да го толерира. Той повече няма да изпитва този човек и няма да работи върху него. И така, какво означава това за резултата на този човек? Това означава, че той няма резултат. Може би този човек не е направил зло, може би не е направил нищо разрушително и не е причинил смущение. Може би не се е противопоставял открито на Бог. Сърцето на този човек обаче остава скрито от Бог; той никога не е имал ясно отношение и гледна точка към Бог и Бог не може ясно да види, че сърцето му е отдадено на Него или че той се стреми да се страхува от Него и да отбягва злото. Бог губи търпение към такива хора и повече няма да плаща никаква цена за тях, няма да проявява никаква милост към тях и няма да работи върху тях. Животът на човек с такава вяра в Бог вече е приключил. Това е така, защото при всички многобройни изпитания, които Бог му е дал, Той не е получил резултата, който иска. Така че има много хора, в които никога не съм виждал просветлението и озарението на Светия Дух. Как може да се види това? Тези хора може да са вярвали в Бог в продължение на много години и на пръв поглед да са се държали енергично, да са прочели много книги, да са се занимавали с много дела, да са изписали десетина тетрадки и да са усвоили много думи и доктрини. Въпреки това в тях никога не се наблюдава видимо израстване,

възгледите им за Бог остават невидими, а отношението им все още е неясно. С други думи, сърцата им не могат да се видят; те винаги са обвити и запечатани — те са изолирани от Бог. В резултат на това Той не е видял техните истински сърца, не е видял в тези хора истинска боязън от Него и, нещо повече, не е видял как тези хора вървят по Неговия път. Ако досега Бог още не е спечелил такива хора, може ли да ги спечели в бъдеще? Той не може да го направи! Ще продължи ли да настоява за неща, които не могат да бъдат придобити? Той няма да го направи! Тогава какво е сегашното отношение на Бог към такива хора? (Той ги отхвърля и ги пренебрегва.) Той ги пренебрегва! Бог не обръща внимание на такива хора; Той ги отхвърля. Запомнили сте тези думи много бързо и много точно. Изглежда, че сте разбрали това, което сте чули!

Има хора, които, когато започват да следват Бог, са незрели и невежи; те не разбират Неговата воля и не знаят какво означава да вярваш в Него. Те възприемат измислен от човека и погрешен път на вяра в Бог. Когато такива хора са изправени пред изпитания, те не осъзнават това и остават безчувствени към Божието напътствие и просветление. Те не знаят какво означава да отдадат сърцата си на Бог или какво означава да останат непоколебими по време на изпитание. Бог ще даде на тези хора ограничен период от време, през който ще им позволи да разберат естеството на Неговите изпитания и какви са намеренията Му. След това тези хора трябва да демонстрират своите гледни точки. За тези, които са в този етап, Бог все още чака. Що се отнася до онези, които имат някои възгледи, но все още се колебаят, които искат да предадат сърцата си на Бог, но не са се примирили с това, и които, въпреки че са приложили някои основни истини на практика, се опитват да се скрият и да се откажат, когато са изправени пред големи изпитания — какво е отношението на Бог към тях? Той все още очаква малко от тях, а резултатът зависи от тяхното отношение и представяне. Ако хората не са активни в развитието си, какво прави Бог? Той се отказва от тях. Това е така, защото преди Бог да се откаже от теб, ти вече си се отказал от себе си. Така че не можеш да обвиняваш Бог за това. Не е редно да се оплакваш от Бог.

Различните неудобства, които един практически въпрос предизвиква у хората

Има и друг вид хора, които получават най-трагичния резултат от всички; това са хората, които най-малко обичам да споменавам. Те не са трагични, защото са получили Божието наказание или защото Неговите изисквания към тях са сурови и поради това имат трагичен резултат; по-скоро те са трагични, защото сами си го причиняват. Както се казва, те сами си копаят гроба. Какви хора правят това? Тези хора не вървят по правилния път и резултатите им се разкриват предварително. В Божиите очи такива хора са най-големите обекти на Неговата ненавист. От човешка гледна точка такива хора са най-жалките. Когато такива хора започнат да

следват Бог, те са много ревностни; плащат много пари, имат добро мнение за перспективите на Божието дело и имат пребогато въображение, когато става въпрос за собственото им бъдеще. Освен това те имат изключително доверие в Бог, тъй като вярват, че Той може да направи хората пълноценни и да ги доведе до славна крайна цел. Въпреки това, по някаква причина след това тези хора си тръгват по време на Божието дело. Какво означава „да си тръгнеш“ тук? Това означава, че те изчезват, без да се сбогуват, без да издадат дори звук; те напускат, без да кажат и дума. Въпреки че тези хора твърдят, че вярват в Бог, те никога не пускат истински корени по пътя на вярата. Поради тази причина, независимо от това колко дълго са вярвали в Него, те все още са способни да се отвърнат от Бог. Някои хора напускат, за да започнат бизнес, някои напускат, за да живеят живота си, някои напускат, за да забогатеят, а някои — за да се оженят и да имат деца... Сред тези, които напускат, има някои, които по-късно страдат от угризения на съвестта и искат да се върнат, и други, на които им е много трудно да се справят и в крайна сметка се скитат по света години наред. Тези скитници преживяват много страдания и вярват, че пребиваването в света е твърде болезнено и че не могат да се отделят от Бог. Те искат да се върнат в Божия дом, за да получат утеха, мир и радост, и искат да продължат да вярват в Бог, за да избегнат бедите или да постигнат спасение и красиво назначение. Това е така, защото тези хора вярват, че Божията любов е безгранична и че Неговата благодат е неизчерпаема. Те смятат, че без значение какво е направил някой, Бог трябва да му прости и да бъде толерантен към миналото му. Тези хора непрекъснато повтарят, че искат да се върнат и да изпълняват дълга си. Има дори такива, които дават част от имуществото си на църквата с надеждата, че това ще им проправи път обратно към Божия дом. Какво е отношението на Бог към такива хора? Как трябва да определи техните резултати? Не се притеснявайте да се изказвате. (Мислех си, че Бог ще приеме този тип хора, но след като току-що чух това, чувствам, че не може.) Изкажи своите аргументи. (Такива хора идват пред Бог само за да не бъде техният резултат смърт. Те не са повярвали в Бог от неподправена искреност; идват, защото знаят, че Божието дело скоро ще приключи и се заблуждават, че могат да дойдат и да получат благословии.) Казваш, че тези хора не вярват искрено в Бог, така че Той не може да ги приеме, нали? (Да.) (Моето разбиране е, че такива хора са просто опортюнисти и не вярват истински в Бог.) Те не са повярвали в Бог, а са опортюнисти. Добре казано! Тези опортюнисти са от хората, които всички мразят. Те плават в посоката, в която духа вятърът, и не си помръдват пръста за нищо, освен ако не искат да получат облага от това, така че, разбира се, те са жалки! Някой друг брат или сестра има ли мнение, което иска да сподели? (Бог няма да ги приеме повече, защото Неговото дело е на път да бъде завършено и сега е времето, в което се определят резултатите на хората. Точно в този момент тези хора искат да се върнат — не защото действително искат да преследват истината,

а защото виждат, че настъпват бедствия, или защото са повлияни от външни фактори. Ако наистина имаха намерение да преследват истината, те никога не биха си тръгнали по средата на Божието дело.) Има ли други мнения? (Те няма да бъдат приети. Всъщност Бог вече им е дал възможности, но те упорито са продължавали да се отнасят безразлично към Него. Независимо от това какви са намеренията на тези хора и дори ако наистина се покаят, Бог пак няма да им позволи да се върнат. Това е така, защото Той им е дал толкова много възможности, но те вече са демонстрирали своето отношение: те са поискали да напуснат Бог. Поради тази причина, ако сега се опитат да се върнат, Бог няма да ги приеме.) (Съгласен съм, че Бог няма да приеме такъв тип хора, защото ако човек е видял истинския път, преживявал е Божието дело за толкова дълъг период от време и все още може да се върне в света и в прегръдката на Сатана, то това е огромно предателство към Бог. Въпреки факта, че Божията същина е милост и любов, зависи към какъв човек е насочена тази същина. Ако този човек идва пред Бог, търсейки утеха или нещо, на което да възложи своите надеждите, тогава той просто не е от типа хора, които искрено вярват в Бог, и Божията милост към такива хора стига само дотам.) Ако Божията същина е милостта, защо тогава Той не дава на този тип хора малко повече от нея? С малко повече милост тези хора нямаше ли да получат възможност? В миналото хората често казваха, че Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел; ако една от стотите овце се изгуби, Бог ще остави деветдесет и деветте, за да търси липсващата. Сега, когато става дума за тези хора, трябва ли Бог да ги приеме и да им даде още една възможност заради искрената им вяра? Това всъщност не е труден въпрос; той е много прост! Ако наистина разбирате Бог и имате истинско познание за Него, тогава не са нужни много обяснения — не са нужни и много размишления, нали? Вашите отговори са в правилната посока, но все още са много далеч от Божието отношение.

Току-що някои от вас изразиха увереност, че Бог не би могъл да приеме такъв тип хора. Други не бяха много наясно и мислеха, че Бог може да ги приеме, а може и да не ги приеме — това отношение е по-умереното. Имаше и такива от вас, чиято гледна точка беше, че се надявате Бог да приеме такъв човек — това отношение е по-съмнителното. Онези от вас, които са сигурни в това, което мислят, вярват, че Бог е работил толкова дълго и че Неговото дело е завършено, така че Той няма нужда да бъде толерантен към тези хора; затова мислите, че Той няма да ги приеме отново. По-умерените сред вас смятат, че тези въпроси трябва да се решават според индивидуалните обстоятелства; ако сърцата на тези хора са неотделими от Бог, ако те искрено вярват в Него и се стремят към истината, тогава Бог трябва да забрави предишните им слабости и недостатъци — Той трябва да прости на тези хора, да им даде още една възможност и да им позволи да се върнат в Неговия дом и да приемат спасението Му. Ако обаче по-късно те отново

избягат, тогава Бог вече няма да ги иска и изоставянето им не може да се счита за несправедливост. Има и друга група, която се надява, че Бог може да приеме такива хора. Тази група не е съвсем сигурна дали Бог наистина ще го направи, или не. Ако те вярват, че Той трябва да приеме такива хора, но не го прави, тогава изглежда, че този възглед малко противоречи на гледната точка на Бог. Ако те вярват, че Бог не бива да приема такива хора, а Бог просто каже, че любовта Му към хората е безгранична и че е готов да даде още една възможност на този тип хора, тогава не е ли това пример за разкриване на човешкото невежество? Във всеки случай всички вие имате своите гледни точки. Тези гледни точки представляват вид познание в рамките на вашите собствени мисли; те също така отразяват дълбочината на вашето разбиране за истината и за Божията воля. Правилно е да се каже така, нали? Чудесно е, че имате мнения по този въпрос. Остава обаче въпросът дали вашите мнения са правилни. Всички вие сте малко притеснени, нали? „Тогава кое е правилно? Не виждам ясно и не знам какво точно мисли Бог, а и Той не ми е казал нищо. Как мога да знам какво мисли Той? Отношението на Бог към човечеството е любов. Изхождайки от отношението, което е имал в миналото, Той би трябвало да приеме такъв човек, но не съм много наясно със сегашното отношение на Бог; мога само да кажа, че може би Той ще приеме този човек, а може би няма да го приеме“. Това е смешно, нали? Този въпрос наистина ви озадачи. Ако нямате правилна гледна точка по този въпрос, какво ще направите, когато вашата църква действително се сблъска с такъв човек? Ако не се справите правилно със ситуацията, може да обидите Бог. Не е ли това опасно?

Защо исках да попитам за вашето мнение по въпроса, който току-що повдигнах? Исках да проверя вашите гледни точки, да проверя доколко познавате Бог и доколко разбирате Неговите намерения и отношение. Какъв е отговорът? Отговорът е в самите ви гледни точки. Някои от вас са много консервативни, а други използват въображението си, за да гадаят. Какво означава „гадаене“? Това означава да не можеш да прецениш как мисли Бог и затова да изказваш безпочвени предположения за начина, по който Бог мисли; всъщност ти самият не знаеш дали си прав, или грешиш, затова изразяваш двусмислена гледна точка. Какво видяхте, когато се изправихте пред този факт? Когато следват Бог, хората рядко обръщат внимание на Неговата воля и рядко се съобразяват с Неговите мисли и отношение към хората. Хората не разбират Божиите мисли, така че, когато им се задават въпроси за Неговите намерения и нрав, вие се обърквате; изпадате в дълбока несигурност и тогава или гадаете, или се обзалагате. Що за начин на мислене е това? Това доказва един факт: повечето хора, които вярват в Бог, Го възприемат като празно пространство и като нещо, което в един момент изглежда, че съществува, а в следващия — не. Защо го казвам така? Защото всеки път, когато се сблъскате с някакъв проблем, вие не познавате Божията воля. Защо не

познавате Неговата воля? Не само сега — през цялото време — вие не знаете какво е отношението на Бог към този проблем. Ти не можеш да разбереш и не знаеш какво е Божието отношение, но замислял ли си се над това? Поискал ли си да разбереш? Разговарял ли си в общение за това? Не! Това потвърждава един факт: Богът на твоята вяра няма никаква връзка с истинския Бог. Във вярата си в Бог ти размишляваш само за твоите собствени намерения и за намеренията на водачите си; замисляш се само за повърхностното и доктринално значение на Божието слово, без да се опитваш наистина да опознаеш или да търсиш Божиата воля. Не е ли така? Същността на този въпрос е доста страшна! След толкова много години видях много хора, които вярват в Бог. В какво е превърнала Бог тяхната вяра в умовете им? Някои хора вярват в Бог така, сякаш Той е просто празно пространство. Тези хора нямат отговор на въпросите за съществуването на Бог, защото не могат нито да почувстват, нито да усетят Неговото присъствие или отсъствие, да не говорим за това да го видят ясно или да го разберат. Подсъзнателно тези хора мислят, че Бог не съществува. Други вярват в Бог, сякаш Той е човек. Тези хора мислят, че Той не може да направи всички неща, които и те не могат да направят, и че Той трябва да мисли, както те мислят. Тяхното определение за Бог е „невидима и недосегаема личност“. Има и група хора, които вярват, че Бог е подобен на марионетка; тези хора смятат, че Бог няма емоции. Те мислят, че Бог е глинена статуя и че когато е изправен пред даден проблем, Бог няма отношение, гледна точка или идеи; те смятат, че Той е оставен в ръцете на човечеството. Хората просто вярват в това, в което искат да вярват. Ако Го направят велик, значи Той е велик; ако Го направят малък, значи Той е малък. Когато хората съгрешават и се нуждаят от Божиата милост, толерантност и любов, те приемат, че Бог трябва да прояви Своята милост. Тези хора измислят „Бог“ в собствените си умове и след това карат този „Бог“ да изпълнява техните изисквания и да удовлетворява всичките им желания. Без значение кога, къде и какво правят тези хора, те ще възприемат тази фантазия в отношението си към Бог и във вярата си. Има дори такива, които, след като са раздразнили Божиия нрав, продължават да вярват, че Той може да ги спаси, защото приемат, че Божиата любов е безгранична и Неговият нрав е справедлив, и че колкото и да бъде обиждан от човека, Той няма да си спомни нищо от това. Те мислят, че тъй като човешките недостатъци, прегрешения и неподчинение са моментни прояви на човешката природа, Бог ще даде възможности на хората, ще бъде толерантен и търпелив към тях; те вярват, че Бог ще продължи да ги обича, както преди. Така те хранят големи надежди, че ще постигнат спасение. Всъщност независимо от това как хората вярват в Бог, ако не се стремят към истината, Той ще има отрицателно отношение към тях. Това е така, защото с течение на твоята вяра в Бог, въпреки че си взел книгата с Божието слово и си гледал на нея като на съкровище, и я изучаваш и четеш всеки ден, ти си оставил истинския Бог настрана.

Смяташ Го за празно пространство или просто за човек — а някои от вас смятат, че Той не е по-различен от марионетка. Защо го казвам по този начин? Правя така, защото според Мен, независимо дали си изправен пред някакъв проблем, или се сблъскваш с някакво обстоятелство, нещата, които съществуват в твоето подсъзнание, нещата, които пораждаш вътрешно, никога не са имали връзка с Божието слово или с преследването на истината. Ти знаеш само това, което ти самият мислиш, каква е твоята собствена гледна точка, а след това налагаш своите идеи и мнения на Бог. В ума ти те се превръщат в Божиите гледни точки и ти ги определяш за стандарти, които неотклонно спазваш. С течение на времето подобно поведение те отдалечава все повече и повече от Бог.

Разберете отношението на Бог и оставете настрана всички погрешни схващания за Него

Какъв точно е този Бог, в когото вярвате в момента? Замисляли ли сте се някога за това? Когато Бог види зъл човек да върши зли дела, презира ли го? (Да, презира го.) Какво е Неговото отношение, когато види невежи хора да правят грешки? (Той скърби.) Какво е отношението Му, когато види хора да крадат Неговите приноси? (Той ги презира.) Всичко това е много ясно. Какво е отношението Му, когато вижда, че някой е объркан във вярата си в Бог и по някакъв начин не преследва истината? Не сте съвсем сигурни, нали? „Объркването“ като отношение не е грях, то не обижда Бог и хората смятат, че не е някаква голяма грешка. И така, кажете Ми — какво е отношението на Бог в този случай? (Той не иска да признае този човек.) „Нежелание да го признае“ — що за отношение е това? Това означава, че Бог гледа отвисоко на тези хора и ги презира! Начинът, по който Той се справя с такива хора, е да им обърне гръб. Подходът на Бог е да ги остави настрана и да не се ангажира с никаква работа върху тях — а тя включва делата по просветление, озаряване, порицание и дисциплиниране. Такива хора просто не са включени в Божието дело. Какво е отношението на Бог към онези, които ожесточават Неговия нрав и нарушават управленските Му закони? Крайна ненавист! Бог е изключително ядосан на хора, които не се разкайват за това, че са ожесточили Неговия нрав! „Ядосан“ не е нищо повече от чувство, настроение; то не съответства на ясно изразено отношение. Обаче това чувство — това настроение — ще доведе до резултат за тези хора: това ще изпълни Бог с крайна ненавист! Каква е последицата от тази крайна ненавист? Тя е, че Бог ще остави тези хора настрана и че няма да им отговоря за известно време. След това ще изчака, за да се разправи с тях „след есента“. Какво означава това? Все пак ще има ли резултат за тези хора? Бог никога не е имал намерение да даде на такива хора резултат! Затова не е ли съвсем нормално Бог да не отговаря на такива хора? (Да, това е нормално.) Какво трябва да се подготвят да правят такива хора? Те трябва да се подготвят да понесат отрицателните последици от своето поведение

и от злите действия, които са извършили. Това е отговорът на Бог към такива хора. Затова сега казвам ясно на тези хора: спрете да се придържате към вашите заблуди и престанете да се самозалъгвате. Бог няма да бъде толерантен към хората до безкрай; Той няма да търпи техните прегрешения или неподчинение вечно. Някои хора ще кажат: „И аз съм виждал такива хора. Когато се молят, те сякаш много осезателно усещат докосването на Бог, а след това горчиво плачат. Обикновено те са и много щастливи; изглежда, че Божието присъствие и Божието напътствие е с тях“. Не говорете такива безсмислици! Горчивите сълзи не означават непременно, че човек е докоснат от Бог или че има Божието присъствие, да не говорим за Божието напътствие. Ако хората разгневят Бог, Той ще продължи ли да ги напътства? Накратко, когато Бог е решил да пропъди и изостави някого, резултатът на този човек вече го няма. Независимо колко благоприятни са техните чувства, когато се молят, или колко вяра в Бог имат в сърцата си, това вече няма значение. Важното е, че Бог не се нуждае от такава вяра; Той вече е отхвърлил тези хора. Не е важно и как ще се справи с тях в бъдеще. Важното е, че още в мига, в който тези хора разгневят Бог, техните резултати са определени. Ако Бог е решил, че няма да спасява такива хора, тогава Той ще ги остави, за да бъдат наказани. Такова е отношението на Бог.

Въпреки че в същността на Бог се съдържа елемент на любов и Той е милостив към всички, хората са пренебрегнали и забравили факта, че в Неговата същина се съдържа и достойнство. Това, че Бог обича, не означава, че хората могат да Го оскъряват свободно, без да предизвикват у Него чувства или реакция, нито пък фактът, че е милостив, означава, че Той няма принципи в отношението си към хората. Бог е жив; Той действително съществува. Той не е нито въображаема кукла на конци, нито някакъв друг предмет. Като се има предвид, че Бог наистина съществува, трябва винаги внимателно да се вслушваме в гласа на Неговото сърце, да обръщаме голямо внимание на отношението Му и да разбираме чувствата Му. Не трябва да използваме човешко въображение, за да даваме определение за Бог, нито да Му натрапваме човешки мисли или желания, като го караме да се отнася към хората по човешки начин, основаващ се на човешкото въображение. Да правиш това означава да разсърдиш Бог, да предизвикаш Неговия гняв и да изкушиш Неговото достойнство! Ето защо, след като разберете сериозността на този въпрос, призовавам всеки от вас да бъде предпазлив и благоразумен в действията си. Бъдете предпазливи и благоразумни и в речта си — колкото по-предпазливи и благоразумни сте по отношение на Бог, толкова по-добре ще бъде! Когато не разбираш какво е отношението на Бог, въздържай се да говориш небрежно, не бъди небрежен в действията си и не поставяй етикети безотговорно. И нещо още по-важно — не прави произволни заключения. Вместо това трябва да чакаш и да търсиш; тези действия също са израз на боязън от Бог и отбягване на злото. И най-важното от всичко — ако успееш да постигнеш това и

ако имаш тази нагласа, Бог няма да те обвинява за своята глупост, невежество и неразбиране на причините за нещата. И тогава, заради това, че имаш нагласата да не оскърбяваш Бог, да уважаваш Неговите намерения и да си готов да Му се подчиняваш, Бог ще си спомни за теб, ще те напътства и просвещава или ще търпи своята незрялост и невежество. Обратно, ако нагласата ти към Него е неуважителна — да Го осъждаш, както пожелаеш, или произволно да гадаеш и да определяш Неговите идеи — Бог ще те осъди, ще те дисциплинира и дори ще те накаже; или може да се изкаже за теб. Може би това изказване ще бъде свързано с твоя резултат. Ето защо искам да подчертая още веднъж: всеки от вас трябва да бъде предпазлив и благоразумен по отношение на всичко, което идва от Бог. Не говорете небрежно и не бъдете небрежни в действията си. Преди да кажете нещо, трябва да спрете и да помислите: дали това мое действие ще разгневи Бог? Боя ли се от Бог, като правя това? Дори когато се касае за нещо просто, трябва да се опитваш да намериш отговори на тези въпроси и да им отделяш повече време, за да ги обмислиш. Ако наистина можеш да практикуваш според тези принципи във всички аспекти, във всички неща и във всеки момент и да възприемеш такова отношение, особено когато не разбираш нещо, тогава Бог винаги ще те напътства и ще ти осигури път, който да следваш. Независимо от това, по какъв начин се представят хората, Бог ги вижда съвсем ясно и отчетливо и ще даде точна и подходяща оценка на тези твои прояви. След като преминеш през последното изпитание, Бог ще разгледа цялото ти поведение и ще го обобщи напълно, за да определи твоя резултат. Този резултат ще убеди всички по неоспорим начин. Това, което искам да ви кажа тук, е следното: всяка ваша постъпка, всяко ваше действие и всяка ваша мисъл решават вашата съдба.

Кой определя резултатите на хората?

Има още един изключително важен въпрос, който трябва да обсъдим, и това е вашето отношение към Бог. Това отношение е изключително важно! То определя дали в крайна сметка ще тръгнете към унищожение, или към красивото назначение, което Бог е подготвил за вас. В Епохата на царството Бог работи вече повече от двадесет години и може би през тези две десетилетия дълбоко в себе си вие сте били малко несигурни за това как сте се представили, но в Божието сърце Той е направил истински и верен запис за всеки от вас. От момента, в който всеки човек е започнал да Го следва и да слуша Неговите проповеди и постепенно да разбира все повече и повече от истината, до момента, в който всички са започнали да изпълняват дълга си, Бог е водил запис на всички видове поведения, които могат да бъдат приписани на всеки човек. Какви са нагласите на хората, докато изпълняват дълга си и се сблъскват с всякакви обстоятелства и изпитания? Как се представят? Какви са техните чувства към Бог в сърцата им? Бог води точна сметка за всичко това. Той разполага с всичко черно на бяло. Може би от ваша

гледна точка тези въпроси са объркващи. От гледната точка на Бог обаче всички те са съвършено ясни и няма дори най-малък намек за небрежност. Това е въпрос, който се отнася до резултата на всеки човек и засяга съдбата и бъдещите перспективи на всеки човек — нещо повече, именно в това Бог изразходва всичките Си ревностни усилия; затова Бог никога не пренебрегва този въпрос дори за миг, нито пък търпи небрежност. Бог записва този отчет за човечеството, като отбелязва целия път на хората в тяхното следване на Бог от началото до края. Твоето отношение към Него през този период определя съдбата ти. Не е ли вярно това? Вярваш ли, че Бог е праведен? Подходящи ли са действията Му? Имате ли все още някакви други фантазии за Бог в главите си? (Не.) Тогава какво бихте казали — резултатите на хората от Бог ли се определят, или от самите хора? (Те се определят от Бог.) Кой ги определя? (Бог.) Не сте сигурни, нали? Братя и сестри от Хонконг, говорете — кой ги определя? (Хората сами ги определят.) Дали хората сами ги определят? Няма ли това да означава, че резултатите на хората нямат нищо общо с Бог? Братя и сестри от Южна Корея, говорете. (Бог определя резултатите на хората въз основа на всички техни действия и постъпки и в зависимост от пътя, по който вървят.) Това е един много обективен отговор. Тук има един факт, за който трябва да ви информирам: в хода на Божието дело на спасението Той е установил стандарт за хората. Този стандарт се състои в това, че те трябва да слушат Божието слово и да вървят по Божия път. Именно този стандарт се използва за преценка на резултатите на хората. Ако практикуваш в съответствие с Божия стандарт, можеш да получиш добър резултат; ако не го правиш, не можеш да получиш добър резултат. Тогава кой според теб определя този резултат? Не само Бог го определя, а по-скоро Бог и хората заедно. Правилно ли е това? (Да.) Защо е така? Това е така, защото Бог е този, който активно желае да Се включи в делото на спасението на човечеството и да подготви красиво назначение за него; хората са обектите на Божието дело и Бог подготвя за тях именно този резултат, това назначение. Ако нямаше обекти, върху които да работи, тогава Той нямаше да има нужда да върши това дело; ако не вършеше това дело, тогава хората нямаше да имат възможност да получат спасение. Хората са тези, които трябва да бъдат спасени, и въпреки че спасяването е пасивната част от този процес, отношението на тези, които играят тази роля, е това, което определя дали Бог ще успее в Своето дело на спасение на човечеството. Ако не бяха напътствията, които Бог ти дава, ти нямаше да познаваш Неговия стандарт, нито пък щеше да имаш цел. Ако имаш този стандарт, тази цел, но въпреки това не съдействаш, не я прилагаш на практика или не плащаш цената, тогава няма да постигнеш този резултат. Поради тази причина казвам, че резултатът не може да бъде отделен от Бог, но и не може да бъде отделен от човека. Сега вече знаете кой определя резултатите на хората.

Хората са склонни да определят Бог въз основа на своя опит

Когато общувате по темата за познаването на Бог, забелязали ли сте нещо? Забелязали ли сте, че отношението Му в наши дни е претърпяло преобразяване? Неизменно ли е отношението на Бог към хората? Дали винаги ще устоява така, разпростирайки до безкрай цялата Своя любов и милост към хората? Този въпрос засяга и същността на Бог. Нека се върнем към въпроса за така наречения блуден син, споменат по-рано. След като този въпрос беше зададен, отговорите ви не бяха много ясни; с други думи, вие все още нямате много задълбочено разбиране за Божиите намерения. Като знаят, че Бог обича човечеството, хората Го определят като символ на любовта: те вярват, че независимо от това, какво правят, как се държат, как се отнасят към Бог и колко непокорни могат да бъдат, нищо от това няма значение, защото Бог има любов, а Неговата любов е неограничена и неизмерима; Бог има любов, така че може да бъде великодушен към хората; и Бог има любов, така че може да бъде милостив към хората, милостив към тяхната незрялост, милостив към тяхното невежество и милостив към тяхното неподчинение. Наистина ли е така? За някои хора, когато веднъж или дори няколко пъти са изпитали Божието търпение, те приемат тези изживявания като капитал в собственото си разбиране за Бог и вярват, че Той вечно ще бъде търпелив и милостив към тях, и след това, през целия си живот, приемат това Божие търпение и го считат за стандарт, според който Той определя как да се отнася към тях. Има и такива, които, след като веднъж са изпитали Божието великодушие, завинаги ще определят Бог като великодушен — и в техните умове това великодушие е безкрайно, безусловно и дори напълно безпринципно. Правилни ли са тези убеждения? Всеки път, когато се обсъждат въпроси, свързани с Божията същност или Божия нрав, вие изглеждате озадачени. Започвам много да се тревожа, когато ви виждам в това състояние. Чували сте много истини за същността на Бог; слушали сте и много дискусии за Неговия нрав. Въпреки това във вашите умове тези въпроси и истинността на тези аспекти са само спомени, основани на теория и написани думи; в ежедневието си никой от вас никога не успява да усети или да види Божия нрав такъв, какъвто е в действителност. Така всички вие сте объркани в убежденията си; всички вярвате сляпо, до такава степен, че имате непочтително отношение към Бог и дори Го пренебрегвате. До какво води това ваше отношение към Бог? То води до това, че вие неизменно правите заключения за Бог. Щом придобиете малко знание, се чувствате много удовлетворени, като че ли сте получили цялата пълнота на Бог. След това стигате до заключението, че Бог е такъв, и не Му давате право да се променя. Освен това, когато Бог направи нещо ново, вие просто отказвате да признаете, че Той е Бог. Един ден, когато Бог каже: „Вече не обичам човечеството; няма да проявявам повече милост към хората; Моето великодушие и търпение към тях се изчерпаха; изпълнен съм до краен

предел с изключителна ненавист и отвращение към тях“, подобни изявления ще предизвикат конфликт дълбоко в сърцата на хората. Някои от тях дори ще кажат: „Ти вече не си моят Бог; Ти вече не си този Бог, Когото искам да следвам. Ако говориш така, значи Ти вече не си достоен да бъдеш мой Бог и не е нужно да продължавам да Те следвам. Ако не искаш повече да ми даваш милост, любов и великодушие, тогава ще спра да Те следвам. Ако Ти си безкрайно великодушен към мен, винаги търпелив с мен и ми позволиш да видя, че Ти си любов, че Ти си търпение и че Ти си великодушие, само тогава мога да Те следвам и само тогава ще имам увереността да Те следвам докрай. Тъй като имам Твоето търпение и милост, моето неподчинение и моите грехове могат да бъдат прощавани и оправдавани до безкрай и аз мога да съгрешавам навсякъде и по всяко време, да се изповядам и да бъда помилван навсякъде и по всяко време и да Те разгневявам навсякъде и по всяко време. Ти не трябва да имаш мнение или да правиш заключения за мен“. Макар и никой от вас да не мисли по този въпрос толкова субективно или съзнателно, всеки път, когато смятате Бог за инструмент, който трябва да използвате, за да ви прости греховете, или за обект, който трябва да използвате, за да получите красиво назначение, вие неусетно заставате срещу живия Бог — като срещу враг. Ето какво виждам Аз. Може да продължиш да казваш неща като: „Вярвам в Бог“, „Преследвам истината“, „Искам да променя нрава си“, „Искам да се освободя от влиянието на тъмнината“, „Искам да удовлетвори Бог“, „Искам да се подчиня на Бог“, „Искам да бъда верен на Бог и да изпълня достойно дълга си“ и т.н. Въпреки това, колкото и сладко да звучат думите ти, колкото и много теория да знаеш и колкото и внушителна или достойна да е тя, същината на въпроса е, че вече има много от вас, които са се научили да използват правилата, доктрините и теориите, които са усвоили, за да правят заключения за Бог, като по този начин естествено Го противопоставят на себе си. Въпреки че си усвоил думите и доктрините, в действителност ти не си навлязъл в реалността на истината, затова ти е много трудно да се доближиш до Бог, да Го познаваш и да Го разбираш. Това е толкова жалко!

Видях следната сцена в един видеоклип: няколко сестри имаха екземпляр от книгата „Словото се явява в плът“ и го държаха много високо; бяха вдигнали книгата сред тях, високо над главите си. Въпреки че това беше само образ, това, което предизвика в Мен, не беше образ, а по-скоро Ме накара да се замисля, че това, което всички държат високо в сърцата си, не е Божието слово, а книгата на Божието слово. Това е изключително тъжно. Подобно действие съвсем не е равносилно на това да издигате Бог високо, защото липсата на разбиране за Бог е стигнала дотам, че дори един съвсем очевиден въпрос, един изключително дребен проблем ви кара да си създавате свои собствени представи. Когато ви питам нещо и съм сериозен с вас, вие отвърщате с догадки и собствени измислици; в някои хора дори се усеща съмнение, докато отговарят на въпросите

Ми с въпроси. Това Ми показва още по-ясно, че Богът, в когото вярвате, не е истинският Бог. След като сте чели Божиите думи в продължение на толкова много години, вие използвате тях, Божието дело и други доктрини, за да правите отново заключения за Него. Нещо повече, вие дори не се опитвате да разберете Бог; никога не се опитвате да доловите Неговите намерения, да разберете отношението Му към хората или да разберете как мисли Бог, защо е тъжен, защо е гневен, защо отхвърля хората и други подобни въпроси. И все повече хора вярват, че Бог винаги е мълчал, защото просто наблюдава различните действия на човечеството, без да има отношение или идеи към тях. Има и друга група хора, които смятат, че Бог не издава нито звук, защото се е съгласил, мълчи, защото чака или защото няма отношение; те смятат, че тъй като отношението на Бог вече е изчерпателно описано в книгата и изцяло изразено пред човечеството, не е необходимо да се разказва на хората отново и отново. Въпреки че Бог мълчи, Той все пак има отношение и гледна точка, както и стандарт. Той също така изисква от хората да живеят според този стандарт. Въпреки че хората не се опитват да Го разберат или да Го търсят, отношението на Бог е много ясно. Помислете за човек, който някога страстно е следвал Бог, но после в някакъв момент Го е изоставил и си е тръгнал. Ако този човек иска да се върне сега, колкото и да е изненадващо, вие не знаете каква ще бъде гледната точка на Бог или какво ще бъде Неговото отношение. Не е ли това изключително тъжно? В действителност този въпрос е доста повърхностен. Ако наистина разбирахте Божието сърце, щяхте да знаете какво е Неговото отношение към този тип хора и нямаше да отговорите двусмислено. Тъй като не знаете, позволете Ми да ви разкажа.

Отношението на Бог към тези, които напускат в хода на Неговото дело

Навсякъде има такива хора: след като са били сигурни в Божия път, поради различни причини те си тръгват мълчаливо, без да се сбогуват, и отиват да правят, каквото пожелаят сърцата им. Засега няма да се занимаваме с причините, поради които тези хора напускат; първо ще разгледаме какво е отношението на Бог към този тип хора. То е много ясно. От момента, в който тези хора си тръгнат, в Божиите очи периодът на тяхната вяра е приключил. Не отделният човек го е прекратил, а Бог. Това, че този човек е напуснал Бог, означава, че той вече Го е отхвърлил, че не Го иска повече и че вече не приема Божието спасение. След като такива хора не искат Бог, може ли Той все още да ги иска? Нещо повече, когато такива хора имат подобно отношение, такива възгледи и са твърдо решени да напуснат Бог, те вече са ожесточили Божия нрав. Това става въпреки факта, че не са изпаднали в ярост и не са прокляли Бог, въпреки факта, че не са имали никакво гнусно или неконтролируемо поведение, и въпреки факта, че тези хора си мислят: „Ако дойде ден, в който се наситя на забавленията навън или когато все още Бог ми потрябва

за нещо, ще се върна. Или ако Бог ме призове, ще се върна“, или казват: „Когато навън ме наранят или когато видя, че външният свят е твърде тъмен и порочен и вече не искам да се нося по течението, ще се върна при Бог“. Въпреки че тези хора са изчислили в умовете си кога точно ще се върнат и въпреки че са се опитали да оставят вратата отворена за тяхното завръщане, те не осъзнават, че независимо от това в какво вярват и как планират, всичко това е просто самозалъгване. Тяхната най-голяма грешка е, че не са наясно как се чувства Бог, когато пожелаят да напуснат. От момента, в който решават да напуснат Бог, Той напълно ги изоставя; дотогава Той вече е определил резултата на такива хора в сърцето Си. Какъв е този резултат? Резултатът е, че такъв човек ще бъде категоризиран като мишка и следователно ще загине заедно с тях. Затова хората често виждат такава ситуация: някой изоставя Бог, но не получава наказание. Бог действа според Своите собствени принципи; някои неща могат да се видят, докато други се завършват само в сърцето Му, така че хората не могат да видят резултатите. Частта, която е видима за хората, не е непременно истинската страна на нещата, но другата страна — тази, която ти не виждаш — действително съдържа истинските дълбоки мисли и заключения на Бог.

Хората, които напускат в хода на Божието дело, са тези, които изоставят истинския път

Защо Бог налага такова сериозно наказание на хората, които напускат в хода на Неговото дело? Защо е толкова ядосан на такива хора? Първо, знаем, че Божият нрав е величие и гняв; Той не е овца, която някой може да заколи, а още по-малко кукла на конците, която хората могат да управляват, както си искат. Той не е и празен въздух, който може да бъде придвижван навсякъде. Ако наистина вярваш, че Бог съществува, тогава трябва да имаш богобоязливо сърце и да знаеш, че не трябва да разгневяваш Неговата същина. Този гняв може да бъде предизвикан от дума или мисъл или от някакво гнусно поведение, или дори от форма на леко поведение или от поведение, което е приемливо в очите и етиката на хората; или може би е провокиран от доктрина или теория. Но щом веднъж си разгневил Бог, ти вече си изгубил своята възможност и е дошъл краят на дните ти. Това е нещо ужасно! Ако не разбираш, че Бог не трябва да бъде оскърбяван, тогава може би не се боиш от Него и може би редовно Го оскърбяваш. Ако не знаеш как да се боиш от Бог, значи не можеш да се боиш от Него и няма да знаеш как да вървиш по Божия път — да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Когато имаш ясната представа и съзнанието, че Бог не трябва да бъде оскърбяван, ще разбереш какво е да се боиш от Бог и да отбягваш злото.

Следването на пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото не е задължително свързано с това колко истини знаеш, колко изпитания си преживял или колко си бил дисциплиниран, а по-скоро зависи от отношението, което имаш

към Бог в сърцето си и от това каква същност изразяваш. Същността на хората и техните субективни нагласи — те са много важни, много съдбоносни. Колкото до тези, които са се отрекли от Бог и са Го напуснали, тяхното подло отношение към Него и сърцата им, които презират истината, вече са ожесточили Божия нрав, така че що се отнася до Него, те никога няма да получат прошка. Те са знаели за съществуването на Бог, били са информирани за новината, че Той вече е дошъл, и дори са изпитали новото Божие дело. Тяхното заминаване не е свързано с това, че са били заблудени или объркани, а още по-малко, че са били принудени да напуснат. Напротив, решението им да напуснат Бог е било взето съзнателно и с ясен ум. Тяхното заминаване не е било свързано с изгубване на техния път, нито са били отхвърляни. Затова в Божиите очи те не са агнета, които са се отклонили от стадото, а още по-малко блудни синове, които са изгубили пътя си. Те си тръгват безнаказано — и такова състояние, такава ситуация ожесточава Божия нрав и именно поради това ожесточаване Той им дава безнадеждни резултати. Не е ли страшен такъв резултат? Следователно, ако хората не познават Бог, те могат да Го оскърбят. Това не е маловажно! Ако хората не приемат сериозно отношението на Бог и все още вярват, че Той очаква с нетърпение тяхното завръщане, защото те са някои от Неговите изгубени агнета и Той още ги чака да променят решението си, тогава не са далеч от дните на наказанието. Бог не просто ще откаже да ги приеме — като се има предвид, че те за втори път ожесточават Неговия нрав, случаят е още по-страшен! Непочтителното отношение на тези хора вече е нарушило Божиите управленски закони. Дали Той все пак ще ги приеме? В Неговото сърце Божиите принципи по този въпрос са, че ако някой е постигнал увереност за това кой е истинският път, но все още може съзнателно и с ясен ум да отхвърли Бог и да си тръгне от Него, тогава Той ще прегради пътя към спасението на такъв човек и за него портата към царството от този момент нататък ще бъде затворена. Когато той пак почука на вратата, Бог няма да я отвори; този човек никога няма да бъде пуснат да влезе. Вероятно някои от вас са чели историята за Моисей в Библията. След като Моисей беше помазан от Бог, 250-те водачи изразиха своето неподчинение към Моисей заради неговите действия и по различни други причини. На кого отказаха да се подчинят? Не беше Моисей. Те отказаха да се подчинят на Божиите разпоредби; отказаха да се подчинят на Божието дело по този въпрос. Те казаха следното: „Достатъчно! Целият народ е свят, всички от тях, и Йехова е наред тях“. Много сериозни ли са тези думи и реплики от човешка гледна точка? Не са сериозни. Поне буквалното значение на тези думи не е сериозно. В правен смисъл те не нарушават никакви закони, защото на пръв поглед това не е враждебен език или лексика, а няма и богохулни конотации. Това са просто общи изречения, нищо повече. Защо тогава тези думи могат да предизвикат такъв гняв у Бог? Това е така, защото те не са отправени към хората, а към Бог. Отношението и нравът, изразени от тях, са точно това, което

ожесточава Божия нрав, и те оскърбяват Божия нрав, а Той не бива да бъде оскърбяван. Всички знаем какви бяха резултатите на тези водачи накрая. Що се отнася до хората, които са изоставили Бог — каква е тяхната гледна точка? Какво е тяхното отношение? И защо тяхната гледна точка и отношение карат Бог да се справя с тях по такъв начин? Причината е, че макар ясно да осъзнават, че Той е Бог, те все пак избират да Го предадат — затова са напълно лишени от възможности за спасение. Както е написано в Библията: „Защото ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове“ (Евреи 10:26). Имате ли вече ясно разбиране по този въпрос?

Съдбите на хората се определят от отношението им към Бог

Бог е жив Бог и както хората имат различно поведение в различни ситуации, така и Неговото отношение към това поведение е различно, защото Той не е нито кукла на конци, нито празен въздух. Опознаването на отношението на Бог е достоен стремеж за човечеството. Хората трябва да научат как, опознавайки отношението на Бог, могат малко по малко да постигнат познание за Божия нрав и да разберат сърцето Му. Когато постепенно разбереш Божието сърце, няма да смяташ, че да се боиш от Него и да отбягваш злото е нещо толкова трудно за постигане. Освен това, когато наистина разбереш Бог, няма да си толкова склонен да правиш заключения за Него. След като спреш да си правиш заключения за Бог, вероятността да Го оскърбиш ще намалее и без да го осъзнаваш, Бог ще те накара да придобиеш познание за Него; това ще изпълни сърцето ти с боязън от Бог. Тогава ще престанеш да даваш определения за Бог чрез доктрините, думите и теориите, които си усвоил. Вместо това, като постоянно търсиш Божиите намерения във всичко, ти несъзнателно ще се превърнеш в човек, който следва Божието сърце.

Божието дело е невидимо и недосегаемо за хората, но що се отнася до Него, действията на всички хора — заедно с тяхното отношение към Него — не само могат да се възприемат от Бог, но и са видими за Него. Всеки трябва да признае и да си даде ясна сметка за това. Може би винаги се питаш: „Знае ли Бог какво правя тук? Знае ли за какво си мисля в момента? Може би знае, а може би — не“. Ако възприемеш такава гледна точка, докато следваш Бог и вярваш в Него, но в същото време се съмняваш в Неговото дело и Неговото съществуване, то рано или късно ще дойде ден, в който ще предизвикаш Божия гняв, защото вече залитай по ръба на опасна пропаст. Виждал съм хора, които са вярвали в Бог в продължение на много години, но които все още не са придобили истината реалност, а още по-малко са разбрали Божията воля. Тези хора не постигат никакъв напредък в живота и в духовния си ръст и се придържат само към най-повърхностните учения. Това е така, защото тези хора никога не са възприемали Божието слово като самия живот и никога не са се изправяли пред факта, че Бог

съществува, нито пък са приемали това. Смяташ ли, че когато вижда такива хора, Бог Се изпълва с радост? Носят ли Му утеха? Така че съдбата на хората се решава от това как вярват в Бог. Що се отнася до начина, по който хората търсят Бог и по който се приближават към Него, тяхното отношение е от първостепенно значение. Не пренебрегвай Бог, сякаш Той е само празен въздух, който се носи някъде там, зад главата ти; винаги мисли за Бога, в когото вярваш, като за жив Бог, истински Бог. Той не седи горе на третото небе, без да има какво да прави. Напротив, Той постоянно се вглежда в сърцето на всеки човек, наблюдава с какво се занимаваш, следи всяка твоя думичка и всяка дреболия, която правиш, наблюдава как се държиш и какво е отношението ти към Него. Независимо дали желаеш да се отдадеш на Бог, или не, цялото ти поведение, най-съкровените ти мисли и идеи са изложени на показ пред Него и се разглеждат от Него. Заради поведението ти, заради делата ти и заради отношението ти към Него мнението на Бог за теб и отношението Му към теб постоянно се променят. Искам да дам съвет на някои хора: не се оставяйте като бебета в ръцете на Бог, сякаш Той трябва ви обича безумно, сякаш никога не би могъл да ви изостави и сякаш отношението Му към вас е твърдо определено и никога не би могло да се промени, и ви съветвам да спрете да мечтаете! Бог е праведен в Своето отношение към всеки човек и е сериозен в подхода Си към делото на завоюване и спасяване на хората. Това е Неговото управление. Към всеки човек Той се отнася сериозно — не като към домашен любимец, с когото да си играе. Божията любов към хората не е такава, която разглезва или разваля. Неговата милост и великодушие към човечеството не са снизходителни или невнимателни. Напротив, Божията любов към хората включва грижа, състрадание и уважение към живота; Неговата милост и великодушие изразяват очакванията Му към тях и са това, от което човечеството се нуждае, за да оцелее. Бог е жив и действително съществува; Неговото отношение към човечеството е принципно, съвсем не е сбор от догматични правила и може да се променя. Неговите намерения за човечеството постепенно се променят и преобразяват с времето в зависимост от възникващите обстоятелства и от отношението на всеки един човек. Затова трябва да знаеш в сърцето си с абсолютна яснота, че същността на Бог е неизменна и че Неговият нрав ще се проявява в различни времена и в различен контекст. Може да не мислиш, че това е сериозен въпрос, и да използваш личните си представи, за да си въобразяваш как Бог трябва да върши делата си. Въпреки това има моменти, когато пълната противоположност на своята гледна точка е вярна, и като използваш личните си представи, за да се опитваш да прецениш Бог, ти вече си Го разгневил. Това е така, защото Бог не действа по начина, по който ти мислиш, че действа, нито пък ще Се отнесе към този въпрос така, както ти казваш, че ще го направи. Затова ти напомням да бъдеш внимателен и благоразумен в подхода си към всичко, което те заобикаля, и да се научиш да следваш принципа да вървиш

по Божия път във всичко, а именно да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Трябва да развиеш твърдо разбиране, свързано с въпросите на Божията воля и Божието отношение, трябва да намериш просветени хора, които да споделят тези въпроси с теб, и трябва да търсиш сериозно. Не възприемай Бога, в който вярваш, като кукла на конци, не Го съди по свое усмотрение, не прави произволни заключения; отнасяй се към Него с уважението, което Той заслужава. Докато Бог ти носи спасение и определя твоя резултат, Той може да ти даде милост или великодушие или правосъдие и порицание, но във всеки случай Неговото отношение към теб не е твърдо определено. Това зависи от собственото ти отношение към Бог, както и от твоето разбиране за Него. Не позволявай един мимолетен аспект от твоето познание или разбиране за Бог да Го определя завинаги. Не вярвайте в един мъртъв Бог; вярвайте в живия Бог. Помнете това! Въпреки че тук обсъдих някои истини — истини, които трябваше да чуете — в светлината на сегашното ви състояние и духовен ръст, засега няма да предявявам към вас по-големи изисквания, за да не отслабя ентусиазма ви. Това би могло да изпълни сърцата ви с твърде много студенина и да ви накара да се чувствате твърде разочаровани от Бог. Вместо това се надявам, че можете да използвате богобоязливото си сърце и да се отнасяте с уважение към Него, когато вървите по пътя, който ви предстои. Не позволявайте въпросът за това как да вярвате в Бог да ви обърка, а го разглеждайте като един от най-големите проблеми. Вземете го присърце, приложете го на практика и го свържете с реалния живот; не му обръщайте внимание само на думи — защото това е въпрос на живот и смърт, който ще определи вашата съдба. Не го приемайте като шега или детска игра! След като споделих тези думи с вас днес, се чудя колко разбиране са събрали умовете ви. Има ли някакви въпроси, които бихте искали да зададете във връзка с това, което казах днес?

Въпреки че тези теми са малко нови и малко отдалечени от вашите възгледи, от обичайните ви занимания и от това, на което сте склонни да обръщате внимание, смятам, че след като известно време ги обсъждате в общение, ще постигнете общо разбиране за всичко, което казах тук. Всички тези теми са много нови и такива, които никога преди не сте разглеждали, така че се надявам, че те няма да увеличат вашето бремене по никакъв начин. Не казвам тези думи днес, за да ви плаша, нито ги използвам като начин да се справям с вас; по-скоро целта Ми е да ви помогна да разберете действителните факти за истината. Тъй като между човечеството и Бог съществува пропаст, въпреки че хората вярват в Бог, те никога не са Го разбирали и не са познавали Неговото отношение. Хората също така никога не са били много ентусиазирани в загрижеността си за Божието отношение. По-скоро са вярвали и са действали сляпо и са били небрежни в познанието и разбирането си за Бог. Ето защо Се чувствам длъжен да изясня тези въпроси за вас и да ви помогна да разберете какъв точно е този Бог, в когото вярвате, както и

какво мисли Той, какво е Неговото отношение към различните видове хора, колко далеч сте от изпълнението на Неговите изисквания и колко голямо е несъответствието между вашите действия и стандарта, който Той изисква. Като ви информирам за тези неща, Аз имам за цел да ви дам критерий, според който да правите преценка за себе си и така да знаете какъв плод е дал пътят, по който вървите, какво не сте придобили по този път и в кои области просто не сте се включили. Когато общувате помежду си, обикновено говорите по няколко често обсъждани теми, които са много тесни по обхват и повърхностни по съдържание. Има дистанция, пропаст между това, което обсъждате, и Божиите намерения, както и между вашите обсъждания и обхвата и стандарта на Божиите изисквания. Ако продължавате по този начин, с течение на времето вие ще се отклонявате все повече от Божия път. Вие просто приемате сегашните Божии слова и ги превръщате в обект на поклонение; разглеждате ги като ритуали и правила. Това е всичко, което правите! В действителност Бог просто няма място във вашите сърца и не е успял да ги придобие. Някои хора смятат, че да се опознае Бог е много трудно и това е истина. Трудно е. Ако хората бъдат принудени да изпълняват дълга си, да вършат делата си външно и да работят упорито, те ще си мислят, че да вярваш в Бог е много лесно, защото всички тези неща са в рамките на човешките възможности. Но в момента, в който темата се измести към намеренията на Бог и Неговото отношение към човечеството, тогава от гледна точка на всички нещата наистина стават малко по-трудни. Това е така, защото става дума за разбирането на хората за истината и за навлизането им в реалността, така че, разбира се, ще има известна трудност! Въпреки това, след като преминете през първата врата и започнете да постигате навлизане, нещата постепенно стават по-лесни.

Началото на боязънта от Бог е да се отнасяме към Него като към Бог

Преди малко някой повдигна един въпрос: как става така, че макар да знаем за Бог повече, отколкото Йов, все още не можем да се боим от Него? По-рано засегнахме малко този въпрос. Всъщност и преди сме обсъждали същността на този въпрос, а именно факта, че макар Йов да не е познавал Бог по онова време, той все пак се е отнасял към Него като към Бог и Го е смятал за Господар на небесата, земята и всички неща. Йов не е смятал Бог за враг, а Го е почитал като Създател на всички неща. Защо в днешно време хората се противопоставят толкова много на Бог? Защо не могат да се боят от Него? Една от причините за това е, че те са били дълбоко покварени от Сатана и с тази дълбоко вкоренена сатанинска природа са станали врагове на Бог. Така, въпреки че вярват в Бог и Го признават, те все още могат да Му се съпротивляват и да се изправят срещу Него. Това се определя от човешката природа. Другата причина е, че въпреки вярата си в Бог хората просто не се отнасят към Него като към Бог. Вместо това те Го считат

за противник на човечеството, гледат на Него като на враг и смятат, че са несъвместими с Бог. Толкова е просто. Не беше ли повдигнат този въпрос на предишната ни сесия? Помислете за това: не е ли това причината? Възможно е да притежаваш известно познание за Бог, но какво точно включва това познание? Не е ли това, за което всички говорят? Не е ли това, което Бог ти е казал? Ти си запознат само с теоретичните и доктриналните му аспекти, но дали някога си оценил истинското лице на Бог? Имаш ли субективни познания? Имаш ли практически познания и опит? Ако Бог не ти беше казал, щеше ли да знаеш? Теоретичните ти знания не представляват реални знания. Накратко, без значение колко знаеш и как си го узнал, докато не постигнеш истинско разбиране за Бог, Той ще бъде твой враг и докато не започнеш да се отнасяш към Бог като към Бог, Той ще ти се противопоставя, защото ти си въплъщение на Сатана.

Когато си заедно с Христос, може например да Му сервираш храна три пъти на ден или да Му поднасяш чай и да се грижиш за Неговите житейски нужди; така ще изглежда, че си се отнасял към Христос като към Бог. Когато нещо се случва, гледните точки на хората винаги противоречат на Божията; хората никога не успяват да разберат и приемат Божията гледна точка. Макар на пръв поглед хората да се разбират с Бог, това не означава, че Му съответстват. Щом нещо се случи, истината за неподчинението на човечеството излиза наяве, като по този начин се потвърждава враждебността, която съществува между хората и Бог. Тази враждебност не се изразява в това, че Бог се противопоставя на хората или че иска да бъде враждебен към тях, нито в това, че ги поставя в положение на Свои противници и след това се отнася към тях като такива. По-скоро става дума за тази противоположна на Бог същина, която се крие в субективната воля на хората и в тяхното подсъзнание. Тъй като хората възприемат всичко, което идва от Бог, като обект на свое изследване, техният отговор към това, което идва от Бог, и към всичко, свързано с Него, е преди всичко да гадаят, да се съмняват и след това бързо да възприемат отношение, което противоречи на Бог и Му се противопоставя. Скоро след това те пренасят негативното си настроение в спорове или състезания с Бог, като стигат дотам, че дори се съмняват дали си струва да следват такъв Бог. Въпреки факта, че техният разум им подсказва, че не бива да постъпват по този начин, те все пак избират това въпреки себе си и продължават без колебание до самия край. Например каква е първата реакция на някои хора, когато чуят слухове или клевети по адрес на Бог? Тяхната първа реакция е да се запитат дали тези слухове са верни и дали те съществуват, а след това да заемат позиция на изчакване. Тогава започват да си мислят: „Няма как да проверим това. Това наистина ли се е случило? Верни ли са тези слухове, или не?“. Въпреки че такива хора не го показват на повърхността, в сърцата си те вече са започнали да се съмняват и да се отричат от Бог. Каква е същността на този вид отношение и на тази гледна точка? Не е ли това предателство? Докато не се

изправят пред този въпрос, ти не можеш да разбереш какви са гледните точки на тези хора; изглежда, че те не са в конфликт с Бог и сякаш не Го смятат за враг. Но щом се сблъскат с някакъв проблем, те веднага застават на страната на Сатана и се противопоставят на Бог. Какво подсказва това? Това подсказва, че хората и Бог се противопоставят един на друг! Не става дума за това, че Бог смята човечеството за враг, а за това, че самата същност на човечеството е враждебна към Бог. Независимо от това колко дълго някой човек е следвал Бог или колко голяма цена е платил, и независимо от това, че Го възхвалява, че може да избегне противопоставяне с Него и че упорито се стреми да Го обича, той никога не успява да се отнася към Бог като към Бог. Нима това не се определя от същността на хората? Ако се отнасяш към Него като към Бог и искрено вярваш, че Той е Бог, можеш ли все още да имаш някакви съмнения към Него? Може ли в сърцето ти все още да се крият някакви въпросителни за Него? Вече не може, нали? Насоките на развитие в този свят са толкова зли, а и човешката раса е такава, така че как е възможно да нямаш представи за тях? Самият ти си толкова порочен, така че как е възможно да нямаш представи за това? И все пак само няколко слуха и клевети могат да породят такива огромни представи за Бог и да те накарат да си въобразяваш толкова много неща. Това показва колко незрял е твоят духовен ръст! Само „бръмченето“ на няколко комара и няколко противни мухи — това ли е всичко, което е необходимо, за да те заблуди? Що за хора са това? Знаеш ли какво мисли Бог за такива хора? Всъщност отношението на Бог е много ясно, що се отнася до това, как Той се държи с тях. Бог просто им обръща гръб — Неговото отношение е да не им отделя никакво внимание и да не приема тези невежи хора на сериозно. Защо е така? Това е така, защото в Божието сърце Той никога не е имал планове да придобие тези хора, които са се вrekli да бъдат враждебни към Него до самия край и които никога не са планирали да търсят начин да бъдат съответстващи на Бог. Възможно е думите, които изрекох, да наранят някои хора. Е, готови ли сте винаги да Ми позволявате да ви наранявам така? Независимо дали сте готови, или не, всичко, което казвам, е истина! Ако винаги ви наранявам и разкривам белезите ви по този начин, това ще повлияе ли на възвишения образ на Бог, който пазите в сърцата си? (Няма да повлияе.) Съгласен съм, че няма да повлияе, защото във вашите сърца просто няма Бог. Възвишеният Бог, който живее в сърцата ви — този, когото силно защитавате — просто не е Бог. Той е по-скоро плод на човешкото въображение; Той просто не съществува. Затова е още по-добре да разкрия отговора на тази загадка; нима това не изважда наяве цялата истина? Истинският Бог не е такъв, какъвто хората си Го представят. Надявам се, че всички вие можете да се изправите пред тази реалност и това ще ви помогне да опознаете Бог.

Хората, които Бог не признава

Има хора, чиято вяра никога не е била призната в Божието сърце. С други думи, Бог не признава, че те са Негови последователи, защото не хвали техните убеждения. За тези хора, независимо от това колко години следват Бог, идеите и възгледите им никога не са се променяли; те са като невярващите, придържат се към принципите и начините за общуване с хората на невярващите, а също и към законите за оцеляване и вяра на невярващите. Те никога не са приемали Божието слово като свой живот, никога не са вярвали, че Божието слово е истина, никога не са имали намерение да приемат Божието спасение и никога не са признавали Бог за свой Бог. Те възприемат вярата в Бог като някакво аматьорско хоби и се отнасят към Него просто като към духовна храна; поради това не смятат, че си струва да се опитват да разберат Божия нрав или същина. Може да се каже, че всичко, което съответства на истинския Бог, няма нищо общо с тези хора; те нямат интерес, нито пък могат да си направят труда да обърнат внимание. Това е така, защото дълбоко в сърцата им има един силен глас, който винаги им казва: „Бог е невидим, недосегаем и не съществува“. Те вярват, че опитите да разберат такъв Бог не си струват усилията и че по този начин ще заблудят самите себе си. Те вярват, че като признават Бог само на думи, без да заемат никаква реална позиция или да се ангажират с реални действия, постъпват много умно. Как гледа Бог на такива хора? Той ги смята за невярващи. Някои хора питат: „Могат ли невярващите да четат Божиите думи? Могат ли да изпълняват своя дълг? Могат ли да казват думите: „Ще живея за Бог“?“. Това, което хората често виждат, са повърхностните прояви, а не същността на другите. Бог обаче не се вглежда в тези повърхностни прояви; Той вижда само вътрешната същност на хората. Така че това е отношението на Бог към тези хора и определението, което Той има за тях. Тези хора казват: „Защо Бог прави това? Защо Бог прави онова? Не мога да разбера това; не мога да разбера онова; това не съответства на човешките представи; Ти трябва да ми го обясниш...“. В отговор на това питам: наистина ли е необходимо да ти обяснявам тези въпроси? Всъщност тези въпроси имат ли нещо общо с теб? За кого се мислиш? Откъде дойде? Наистина ли си компетентен да даваш насоки на Бог? Вярваш ли в Него? Признава ли Той твоята вяра? След като твоята вяра няма нищо общо с Бог, какво те интересуват Неговите дела? Ти не знаеш къде се намиращ в Божието сърце, така че как можеш да бъдеш компетентен да водиш диалог с Него?

Предупредителни слова

Не се ли чувствате неудобно, след като чухте тези забележки? Въпреки че може да не искате да ги слушате или да не искате да ги приемете, всички те са факти. Тъй като този етап от делото трябва да бъде извършен от Бог, ако ти не се интересуваш от Неговите намерения, не те е грижа за Неговото отношение и не

разбираш Неговата същина и Неговия нрав, тогава в крайна сметка ти ще бъдеш този, който ще загуби. Не обвинявайте думите Ми, че са трудни за слушане, и не ги обвинявайте, че задушават вашия ентусиазъм. Говоря истината; нямам намерение да ви обезсърчавам. Независимо какво искам от вас и как се изисква да го направите, надявам се, че ще вървите по правилния път и ще следвате Божия път, и че никога няма да се отклоните от него. Ако не постъпваш в съответствие с Божието слово или не следваш Неговия път, тогава няма съмнение, че се бунтуваш срещу Бог и си се отклонил от правилния път. И така, чувствам, че има някои въпроси, които трябва да изясня за вас, да ви накарам да повярвате безусловно, категорично и без капка несигурност и да ви помогна да разберете ясно отношението на Бог, Неговите намерения, как Той усъвършенства хората и по какъв начин определя техните резултати. Ако дойде ден, в който няма да можеш да поемеш по този път, тогава не нося никаква отговорност, защото тези думи вече са ти били казани много ясно. Що се отнася до начина, по който ще се справиш със собствения си резултат, това е въпрос, който зависи изцяло от теб, а за резултатите на различните типове хора Бог има различно отношение. Той има Свои собствени начини да ги преценява, както и Свой собствен стандарт за изискванията към тях. Неговият стандарт за преценяване на резултатите на хората е справедлив за всички — в това няма съмнение! Затова страховете на някои хора са излишни. Сега успокоихте ли се? Това е всичко за днес. Довиждане!

17 октомври 2013 г.

БОЖИЕТО ДЕЛО, БОЖИЯТ НРАВ И САМИЯТ БОГ I

Днешното ни общение е посветено на важна тема. Тя е била подлагана на обсъждане още от началото на Божието дело и е изключително значима за всеки един човек. С други думи, това е въпрос, пред който всеки ще се изправи във вярата си в Бог; въпрос, с който е наложително да се срещне. Той представлява ключов, неизбежен проблем, който човечеството няма как да отмени. Като говорим за значимост, кое е най-важното за всеки вярващ в Бог? Някои мислят, че е най-важно да вникнем в Божиата воля; други са убедени, че е най-важно да ядем и пием повече от Божието слово; трети придават най-голямо значение на способността да опознаят себе си; четвърти споделят мнението, че е най-важно да узнаят как да намерят спасение чрез Бог, как да Го следват и как да удовлетворят Неговата воля. За днес ще оставим настрана всички тези въпроси. И така, какво ще обсъждаме тогава? Темата е Бог. Това ли е най-важната тема за всеки човек? Какво включва тя? Със сигурност не можем да я отделим от Божия нрав, Божиата същина и Божието дело. И така, нека днес обсъдим темата „Божие дело, Божият нрав и Самият Бог“.

Откакто човекът е започнал да вярва в Бог, той се среща с теми като Божието дело, Божия нрав и Самия Бог. Що се отнася до Божието дело, някои хора казват: „Бог върши делото Си върху нас; усещаме го всеки ден и затова не ни е непознато“. Стане ли дума за Божия нрав, някои казват: „Божият нрав е тема, която изучаваме, изследваме и върху която съсредоточаваме мислите си цял живот, значи би следвало да ни е познат“. Що се отнася до Самия Бог, някои казват: „Самият Бог е Този, Когото следваме, в Когото вярваме и към Когото се стремим; не ни липсва знание за Него“. Бог и за миг не е спирал делото Си от сътворението до днес; с цялата Своя работа Той продължава да изразява нрава Си и прилага различни методи, за да изрази словото Си. Същевременно Той неспирно изразява пред човечеството Своето Аз и Своята същина, волята Си и изискванията Си спрямо хората. Следователно никой не е съвсем незапознат с тези теми, казано буквално. При все това за хората, които следват Бог днес, Божието дело, Божият нрав и Самият Бог в действителност са много чужди. Защо е така? Докато изпитват Божието дело върху себе си, хората влизат в съприкосновение с Бог и това ги кара да се чувстват, сякаш разбират Неговия нрав или до известна степен знаят какво представлява той. Съответно човек не мисли, че е незапознат с Божието дело или с Божия нрав, а решава, че добре познава Бог и че отлично Го разбира. Но в действителност при мнозина това разбиране на Бог се ограничава с прочетеното в книгите, изчерпва се с личния им опит, вменява се в тяхното въображение и най-вече се свежда до фактите, които са зрими за очите им — а всичко това е много далеч от Самия истински Бог. Всъщност колко далеч е това „далеч“? Навярно човекът сам не е сигурен, а може би има смътно усещане, догадка — но що се

отнася до Самия Бог, човешкото разбиране е твърде отдалечено от същината на Самия истински Бог. Ето защо, когато засягаме тема като „Божие дело, Божият нрав и Самият Бог“, е крайно наложително общението ни да е конкретно и систематично.

Всъщност Божият нрав е явен за всички и не е скрит, защото Бог никога не е странил съзнателно от никого и никога не се е крил умишлено, за да не позволи на хората да Го опознаят или да Го разберат. Откритостта и прямото отношение към всекиго е неизменна черта на Божия нрав. Докато управлява мирозданието, Бог осъществява делото Си с лице към всички и върши работата Си върху всеки отделен човек. Докато прави това, Той неспирно разкрива Своя нрав и непрестанно ползва Своята същина, това, което притежава и представлява, за да напътства всеки отделен човек и да му набавя необходимото. Във всяка епоха и на всеки етап, независимо дали обстоятелствата са благоприятни, или не, Божият нрав остава непрекъснато отворен за всекиго, а Божиите притежания и същество са на разположение на всички хора, точно както и животът Му е посветен на това постоянно и без отдих да се грижи за човешкия род и да го подкрепя. Въпреки всичко това Божият нрав остава скрит за някои. Защо? Защото макар и тези хора да живеят в Божието дело и да следват Бог, те никога не са се стремили да Го проумеят, нито да Го опознаят, а да не говорим да се доближат до Него. За тези хора разбирането на Божия нрав предвещава близката им кончина; за тях това означава, че предстои да бъдат съдени и заклеимени от Божия нрав. Затова те никога не са желали да разберат Бог или нрава Му, нито някога са копнели да вникнат по-дълбоко в Божията воля или да я узнаят. Те не се стремят да разберат Божията воля чрез съзнателно съдействие — вместо това цял живот се наслаждават на нещата, които им се нравят, и не им омръзва от тях; вярват в Бог, в който искат да вярват; вярват в Бог, съществуващ единствено във фантазиите им, в Бог, съществуващ само в представите им; вярват в един Бог, който е неделим от тях в ежедневието им. Що се отнася до Самия истински Бог, те отхвърлят дори и мисълта за Него и нямат никакво желание да Го разберат или да Го почитат, камо ли да се доближат до Него. Те само се кичат с Божиите думи за благовидност. В тяхното съзнание това е предостатъчно, за да бъдат успешни вярващи и хора, чиито сърца са изпълнени с вяра в Бог. А сърцата им всъщност са подчинени на фантазиите им, на представите им и дори на индивидуалните им определения за Бог. От друга страна, Самият истински Бог няма нищо общо с тях. Защото, ако добият разбиране за Самия истински Бог, ако вникнат в истинския Му нрав и разберат какво притежава Бог и какво представлява, техните действия, вяра и стремления биха се оказали заклеимени. Затова отказват да проумеят Божията същина и гледат с нежелание и неохота на активния стремеж и на молитвите за по-добро разбиране на Бог, за проумяване на Божията воля и за по-пълно опознаване на Божия нрав. Те предпочитат Бог да е някаква фикция, нещо празно

и неопределено. Биха предпочели Той да отговаря досущ на представите им, тутакси да се отзовава на всяка от прищявките им, неизчерпаемо щедър и постоянно на разположение. Когато им се доще да се насладят на Божията милост, те молят Бог Той да бъде тази милост. Потрябва ли им Божията благодат, те молят Бог да бъде тази благодат. Когато се изправят пред несгоди, молят Бог да ги дари с кураж и да им пази гърба. У тези хора познанието за Бог е ограничено в тесните рамки на милостта и благодатта. Разбирането им за Божието дело, Божия нрав и Самия Бог също се свежда само до фантазии, думи и доктрини. Но има и други хора, които усърдно се стремят да вникнат в Божия нрав, искрено желаят да видят Самия Бог и истински разбират Божия нрав и това, което Той притежава и представлява. Тези хора търсят реалността на истината и Божието спасение, стремят се да бъдат покорени от Него и да добият спасение и усъвършенстване. Те четат Божието слово със сърцата си, със сърцата си оценяват всяка ситуация и всеки човек, събитие или нещо, което Бог е отредил за тях, а молитвите и търсенията им са искрени. Най-силно искат да узнаят Божията воля и най-голямото им желание е да вникнат в истинския Божи нрав и същина, за да не оскърбяват никога вече Бог и за да могат чрез преживяванията си да видят повече от Божията обичливост и от Неговата истинска страна. Другото тяхно стремление е в сърцата им да се засели и да съществува неподправеният истински Бог, за да престанат да живеят сред фикции, представи и неопределеност. При тези хора причината за настойчивото им желание да разберат Божия нрав и Неговата същина е осъзнаването, че нравът и същността Му са необходими на хората във всеки миг от преживяването им тук, защото Неговият нрав и Неговата същина са източникът на живот за всекиго през всичките му земни дни. Вникнат ли веднъж в Божия нрав, те ще могат да се боят от Бог по-добре, по-успешно ще съдействат за осъществяването на Божието дело и ще се съобразяват повече с Божията воля, като правят всичко по силите си да изпълнят своя дълг. Такова е отношението на двата вида хора към Божия нрав. Към първия вид принадлежат онези, които не желаят да разберат Божия нрав. Дори и да заявяват, че искат да вникнат в него и да опознаят Самия Бог и това, което Той притежава и представлява, и да твърдят, че искрено зачитат Божията воля, дълбоко в себе си те биха предпочели Бог да не съществува. Това се дължи на факта, че този вид хора неотстъпно се противят на Бог и се опълчват против Него; не позволяват на Бог да намери място в сърцата им и често се съмняват в Неговото съществуване и дори го отричат. Не желаят Божият нрав или Самият истински Бог да завладее сърцата им. Едничката им цел е да задоволяват личните си желания, фантазии и амбиции. И така, тези хора може да вярват в Бог, да Го следват и дори да се отрекат от семействата си и да се откажат от кариерата си за Него, но това не ги възпира да вършат злини. Някои дори крадат или пропиляват волните пожертвования, проклинат Бог, когато са сами, а други се възползват от положението си, за да се изтъкват наляво и

надясно, да се самовеличаят и да се съревновават с Бог за хора и статус. Прибягват до различни похвати и прийоми, за да накарат хората да им се прекланят, и непрестанно се стремят да спечелят хората и да властват над тях. Някои стигат дотам съзнателно да заблуждават хората, че те са Бог и че им се полага отношение като към Бог. Никога не биха признали пред никого, че са покварени — или че те са също толкова покварени и арогантни, че не заслужават преклонение и че колкото и добре да се справят, това изцяло се дължи на Божието величие, а и в крайна сметка те просто правят това, което трябва. Защо премълчават тези неща? Защото много се страхуват да не изгубят мястото си в човешките сърца. Тези хора никога не възхваляват Бог и никога не свидетелстват за Него, защото никога не са се опитали да Го разберат. Възможно ли е да познават Бог, без да Го разбират? Невъзможно! Ето защо, макар и заглавието на темата „Божие дело, Божият нрав и Самият Бог“ да звучи просто, то съдържа различно значение за всекиго. За някой, който често проявява непокорство или се опълчва на Бог, тези думи вещаят заклеимяване, докато търсещите истината реалност, които често застават пред Бог, за да узнаят волята Му, ще се почувстват като риба във вода. Затова някои от вас получават главоболие, сърцата им се изпълват със съпротива и се чувстват изключително неудобно, щом се заговори за Божия нрав и Божието дело. Но други сред вас усещат, че точно това е темата, от която се нуждаят, защото е толкова ползотворна за тях. Тя не бива да липсва от житейското им преживяване, тя е самата сърцевина на опита им, основа за вярата им в Бог и е нещо, което човечеството не може да изостави. Тази тема може да ви се стори едновременно близка и далечна, позната и неизвестна. Но независимо от всичко това е тема, която всички трябва да изслушат, да опознаят и да разберат. Както и да се отнесеш към нея, както и да погледнеш на нея и както и да я изтълкуваш, нейната значимост не може да бъде пренебрегната.

Бог върши делото Си, откакто създаде човешкия род. Отначало работата Му бе съвсем елементарна, но въпреки простотата си тя все пак съдържаше изражения на Божията същина и нрав. И макар че сега делото Му е на по-високо ниво и работата Му с всеки от последователите Му е станала огромна и конкретна и дава изобилен израз на Неговото слово, Божията личност остава все така скрита от човеците. При все че се е въплъщавал вече два пъти, кой от библейски времена до днес е съзрял истинската Божия личност? Като изхождате от разбирането си, смятате ли, че някой я е виждал някога? Не. Никой никога не е виждал истинската Божия личност, което означава, че никой никога не е виждал Божието истинско аз. С това всеки е съгласен. Това ще рече, че истинската Божия личност, тоест Божият Дух, е скрит от целия човешки род, включително от Адам и Ева, които Той създаде, и от праведния Йов, когото Той прие. Нито един от тях не е виждал истинската Божия личност. Но защо Бог съзнателно прикрива Своята истинска личност? Някои казват: „Бог се бои да не изплаши хората“. Други твърдят: „Бог крие

истинската Си личност, защото човекът е твърде незначителен, а Бог е твърде велик; затова видят ли Го, хората ще умрат“. Трети пък го обясняват със следното: „Бог ежедневно е зает с управлението на делата Си и може би няма време да се появи, за да Го зърнат хората“. В каквото и да вярвате, ще ви предложи едно заключение. Какво е то? То е, че Бог просто не желае хората да видят истинската Му личност. Бог съвсем умишлено се крие от човечеството. С други думи, Неговото намерение е хората да не видят истинската Божия личност. Това вече трябва да ви е станало ясно. Щом Бог никога и пред никого не е разкрил личността Си, мислите ли, че тя изобщо съществува? (Да, Той съществува.) Разбира се, че съществува. Съществуването на Божията личност е извън всякакви съмнения. Но що се отнася до въпросите колко е велика Божията личност и как изглежда Бог, дали е необходимо човечеството да ги изследва? Не. Отговорът е отрицателен. А коя тема си заслужава да изследваме, щом темата за Божията личност не бива да се изучава? (Божият нрав.) (Божие дело.) Но преди да започнем общението си по обявената тема, нека се върнем на това, което обсъждахме преди минута: защо Бог никога не е разкривал личността Си пред хората? Защо нарочно я крие от тях? По една-единствена причина, а именно: при все че човекът, създаден от Бог, е преживявал Божието дело хиляди години, нито един човек не познава Божието дело, Божия нрав и Божията същина. В очите на Бог такива хора се опълчват срещу Него, а Той не би се показал на хора, изпитващи враждебност към Него. Това е единствената причина, поради която Той никога не се е разкривал пред човечеството и умишлено крие личността Си от хората. Сега ясно ли ви е защо е важно да разберете Божия нрав?

Откакто съществува Божието управление, Бог винаги е бил изцяло посветен на осъществяването на Своето дело. Макар и потулва личността Си от човека, Той неизменно е до него, работи върху него, изразява нрава Си, напътства целия човешки род със същината Си и извършва работата Си върху всеки отделен човек чрез Своето могъщество, чрез мъдростта Си и властта Си — така Бог създаде Епохата на закона, Епохата на благодатта и днешната Епоха на царството. Макар да крие личността Си от хората, Бог щедро разкрива пред тях Своя нрав, Своето същество, Своите притежания и волята Си за хората, за да може те да ги видят и изпитат. С други думи, въпреки че хората не могат да видят и да докоснат Бог, Божията същина и нрав, пред които се изправят, са съвършен израз на Самия Бог. Не е ли това истината? Независимо какъв похват прилага Бог или от какъв ъгъл избира да подходи в делото Си, Той неизменно изявява истинската Своя същност в заниманията Си с хората, върши работата, която Си е възложил, и изрича думите, които трябва да произнесе. От каквато и позиция да говори — застанал в третото небе или въплътен, и дори като обикновен човек — Той винаги говори на хората от цялото Си сърце и ум, без да мами и без да прикрива нищо. Докато осъществява делото Си, Бог изразява Своето слово и Своя нрав, всичко, което

притежава и представлява, без нищо да задържа в себе Си. Бог напътства човешкия род със Своя живот, със Своето същество и със Своите притежания. Така живя човекът през Епохата на закона — епохата на люлката на човечеството — под грижите на „невидимия и недосегаем“ Бог.

Бог се въплъти за първи път след Епохата на закона — въплъщение, което трая тридесет и три и половина години. Дали тридесет и три и половина години са много време за хората? (Не са много.) Тъй като човешкият живот обичайно продължава доста повече от тридесетина години, за човека това не е много дълго време. Но за въплътения Бог тези тридесет и три и половина години бяха много дълги. Той се превърна в човек — в обикновен човек, нагърбил се с Божието дело и поръчение. Това означаваше, че се наложи да поеме работа, която не е по силите на обикновен човек, и същевременно да устоява на страдания, които обикновените хора не биха могли да понесат. Днешните хора не са преки свидетели на страданията, изтърпени от Господ Исус през Епохата на благодатта от началото на делото Му до деня, в който бе прикован на кръста, но не добивате ли известна представа за тях от библейските разкази? Независимо колко подробности включват тези записи на случилото се, както и да го погледнем, през този период Божието дело бе изпълнено с трудности и страдания. За покварения човек тридесет и три и половина години не са много време; малко страдание е дребна работа. Но за светия, неопетнен Бог, Комуто се наложи да понесе всички грехове на човешкия род, да яде, да спи и да живее с грешници, тази болка беше невероятно силна. Той е Създателят, Върховният властелин на всички неща и Владетелят всичко, но когато дойде на света, Му се наложи да изтърпи потисничеството и жестокостта на покварените човеци. За да изпълни делото Си и да спаси човечеството от океана от злочестини, Той трябваше да бъде заклеймен от човека и да понесе греховете на човешкия род. Обикновеният човек не може да обозре и оцени мъките, които Той понесе. Какво символизира Неговото страдание? То изразява Божиата посветеност на човечеството. Знак е за унижението, изтърпено от Него, и за цената, която Той плати, за да спаси човеците, да изкупи техните грехове и да довърши тази част от делото Си. Също означава, че Бог спаси човека от разпятието. Цената бе платена в кръв и в живот — цена, която никое сътворено същество не би могло да си позволи. Но тъй като Той имаше Божия същина и притежаваше всичко, което Бог представлява и притежава, Той устоя на цялото страдание и осъществи този вид работа — нещо, в което никое сътворено същество не би могло да Го замести. Това бе Божието дело през Епохата на благодатта и проява на нрава на Бог. Дали това разкрива нещо от това, което Бог притежава и представлява? Дали си струва човечеството да узнае тези неща? Човеците от онези времена не видяха Божиата личност, но получиха Божия принос за грях и Бог ги избави от разпятието. Макар и хората да не са незапознати с Божието дело през Епохата на благодатта, дали някой познава

нрава и волята, изразени от Бог в този период? Човекът просто знае подробности за Божието дело в различните епохи от различни източници или познава разкази за Бог от времето, когато Той осъществяваше делото Си. Но тези разкази и подробности са в най-добрия случай просто информация или легенди за Бог и нямат нищо общо с Божията същина и нрав. Следователно, колкото и разкази за Бог да са слушали и чели, това не значи, че хората са вникнали дълбоко в Божия нрав и че познават Неговата същина. Както и в Епохата на закона, макар че хората от Епохата на благодатта имаха непосредствена, близка среща с въплътения Бог, познанието им за Божия нрав и за Божията същина беше практически несъществуващо.

В Епохата на царството Бог отново се въплъти по същия начин, както и първия път. През този етап от делото Си Бог все така щедро изрича словото Си, върши делото, което трябва да извърши, и изразява това, което представлява и притежава. Същевременно Той все така понася и търпи човешкото непослушание и невежество. Нима Бог непрестанно не разкрива нрава Си и не изразява волята Си също и през този период от Своето дело? Следователно от сътворението на човека досега Божият нрав, Божието същество и притежания и волята Му винаги са били открити за целия човешки род. Бог никога не е прикривал умишлено Своята същина, нрава Си и волята Си. Проблемът е, че хората не ги е грижа какво върши Бог и каква е волята Му — затова разбирането им за Бог е толкова жалко. С други думи, макар и Бог да прикрива личността Си, Той неотстъпно стои до хората във всеки миг и открито и непрестанно проявява волята, нрава и същината Си. В известен смисъл Божията личност също е на показ за хората, но поради слепотата и непослушанието си те така и не успяват да видят Божията поява. В такъв случай не би ли следвало разбирането на Божия нрав и Самия Бог да е лесно достъпно за всекиго? Това е много труден въпрос, нали? Може да кажете, че е лесно, но хората, които се стремят да опознаят Бог, не успяват да добият истинско познание и разбиране за Него — то си остава смътно и неопределено. Но ако кажете, че не е лесно, и това не е вярно. Тъй като са били подложени на Божията работа толкова дълго време, всички хора би следвало да са добили посредством преживяванията си истинско съприкосновение с Бог — най-малкото би трябвало да са Го усетили в сърцата си или да са влезли в мимолетно духовно общение с Него, или поне да са се докоснали чрез възприятията си до Божия нрав и да са достигнали до някакво разбиране за Него. Откакто започна да следва Бог, човечеството е получило твърде много дарове, но поради ред причини — ниския му духовен ръст, невежеството му, размирния му дух и разните му стремежи — то е и изгубило твърде много от тези дарове. Нима Бог вече не е дал достатъчно на хората? При все че крие личността Си от човечеството, Той продължава да дава на хората всичко, което Той притежава и представлява, и му отдава живота Си; човешкото познание за Него не бива да

остане на сегашното ниво. Затова мисля, че е необходимо да побеседвам още с вас по темата за Божието дело, Божия нрав и Самия Бог. Целта е хилядолетията грижи и внимание, които Бог вложи у човека, да не се окажат пропилены и хората истински да разберат и оценят Божиата воля спрямо тях и да достигнат по-високо ниво в познанието си за Бог. Това също би върнало Бог на заслуженото място в човешките сърца, т.е. би възстановило справедливостта спрямо Него.

За да вникнете в Божия нрав и в Самия Бог, трябва да подходите полека. Но откъде да започнете? Като начало съм подбрал няколко глави от Библията. Изложената по-долу информация съдържа библейски стихове, свързани с темата „Божието дело, Божият нрав и Самият Бог“. Потърсих тези конкретни откъси, за да ви послужат като отправни материали в стремежа ви да вникнете в Божието дело, Божия нрав и Самия Бог. Споделаяйки ги, ще успеем да видим какъв тип нрав е разкрил Бог чрез миналите Си дела и кои аспекти от Неговата същина са непознати на хората. Тези глави са писани отдавна, но темата на общението ни е нова, никога преди не е разисквана и хората не са чували нищо за нея. На някои от вас може да се стори непонятно — та не е ли връщането към Адам и Ева и към Ной утъпкване на вече извървяната пътека? Каквото и да мислите, тези глави са изключително благоприятни за беседване по темата и са годни да послужат като учебни цитати от извора в днешното ни общение. До края на беседата ще сте разбрали защо избрах тези библейски текстове. Тези няколко стиха може да са познати на онези от вас, които вече са чели Библията, но вероятно не сте вникнали истински в тях. За начало нека ги прегледаме накратко, а след това ще ги подложим на подробен разбор по време на общението си.

Адам и Ева са прародителите на човешкия род. Говорейки за библейски персонажи, неизменно започваме с тях двамата. Следва Ной, вторият праотец на човечите. А кой е третият? (Авраам.) Всички ли познавате историята на Авраам? Някои от вас може да я знаят, но вероятно не е много ясна на други. А кой е четвъртият? Кой е споменат в разказа за гибелта на Содом? (Лот.) Но сега не говорим за Лот, а за кого? (За Авраам.) Основното в разказа за Авраам е изреченото от Бог Йехова. Разбирате ли? А кой е петият герой? (Йов.) Дали Бог не споменава голяма част от историята за Йов през настоящия етап от делото Си? Много ли ви вълнува този разказ? Ако е събудил особен интерес у вас, внимателно ли сте прочели библейския разказ за Йов? Знаете ли думите, които е изрекъл, и постъпките му? Онези от вас, които са го чели неведнъж, колко пъти сте го чели? А често ли го препрочитате? Сестрите от Хонконг, кажете, моля. (Чела съм го два пъти преди, когато бяхме в Епохата на благодатта.) И оттогава не сте го чели? Жалко. Нека ви кажа: в този етап от Божието дело Той спомена Йов много пъти, което е отражение на намеренията Му. Фактът, че множеството Негови споменавания на Йов не са привлекли вниманието ви, говори за едно: вие не се стремите да бъдете добри, да се боите от Бог и да отбягвате злото. Това е така,

защото ви се струва достатъчно да имате обща представа за живота на Йов, разказан от Бог. Стига ви, че просто разбирате самия разказ, но не ви интересува в подробности кой е Йов и с каква цел Бог го споменава толкова много пъти и не се опитвате да вникнете в смисъла на това. Ако такъв човек, възхвален от Бог, не ви интересува, точно на какво обръщате внимание? Ако не ви е грижа и не се опитвате да разберете човека, споменаван от Бог толкова често, какво разкрива това за отношението ви към Божието слово? Нима то не е достойно за съжаление? Не е ли доказателство, че повечето от вас не практикуват и не се стремят към истината? Ако търсиш истината, ще обърнеш нужното внимание на хората, които Бог одобрява, и на героите, чиито истории ни разказва Бог. Независимо дали ще успееш да достигнеш тяхното ниво и дали усещаш истинността им, ти бързо би се втурнал да четеш за тях, би се опитал да ги разбереш, да следваш примера им и да полагаш усилия според възможностите си. Това би трябвало да бъде поведението на хората, жадуващи за истината. Но в действителност мнозина от събралите се тук не са чели за Йов нито веднъж, а това говори много.

Нека се върнем на темата, по която току-що говорих. От тази част от Светото Писание, отнасяща се до старозаветната Епоха на закона, избрах да съсредоточим вниманието си върху определени разкази за представителни персонажи, които са известни на повечето запознати с Библията. Всеки, който чете разказите за тези герои, ще почувства, че работата, извършена от Бог върху тях, и словата, с които Той се е обърнал към тях, са точно толкова въздействащи и достъпни и за съвременния човек. Четейки тези библейски разкази за тогавашните събития, ще съумееш да вникнеш по-добре в Божия подход към делото Му и към хората в онези исторически времена. Но причината, поради която реших днес да обсъдим тези глави, не е да съсредоточа вниманието ти върху самите разкази или върху техните герои. Целта по-скоро е чрез тези разкази да проумееш Божиите дела и нрав. Това ще ти позволи по-лесно да опознаеш Бог и да Го разбереш, да видиш Неговата истинска страна; ще разсее предположенията ти и представите ти за Него и ще те отклони от вяра, обгърната от неопределеност. Когато ви липсва солидна основа, опитите ви да проумеете Божия нрав и да опознаете Самия Бог често създават чувство за безпомощност, безсилие и несигурност откъде да започнете. Това ме мотивира да развия метод и подход, които да ви помогнат по-добре да разберете Бог, по-истински да оцените Божията воля, да опознаете Божия нрав и Самия Бог, искрено да усетите Неговото съществуване и да оцените волята Му спрямо човешкия род. Нима това не би било от полза за всички ви? Сега, когато отново се връщате към тези разкази и части от Светото Писание, какво изпитвате в сърцата си? Смятате ли, че подбраните от Мен откъси от Писанието са безполезни? Налага се отново да подчертая току-що казаното: карам ви да препрочете разказите за тези библейски герои, за да ви помогна да видите как Бог осъществява делото Си върху хората и да осъзнаете по-ясно

отношението Му към човешкия род. Какво ще ви помогне да постигнете това? Като вникнете в Неговите минали дела и ги свържете с работата, която Той извършва днес, ще добиете разбиране за многобройните Му аспекти. Тези несметни Негови страни са истински и всеки, който иска да опознае Бог, трябва да ги изучи и разбере.

Нека започнем с историята на Адам и Ева, като прочетем цитат от Писанието.

А. Адам и Ева

1. Божията заповед към Адам

Битие 2:15-17 И Йехова Бог взе човека, като го отведе в Едемската градина, за да работи там и да я пази. Йехова Бог даде заповед на човека: „Яж свободно от всяко дърво в градината, но не и от дървото за познаване на доброто и злото, защото щом ядеш от него, задължително ще умреш“.

Какво разбрахте от тези стихове? Какви чувства предизвиква у вас тази част от Писанието? Защо реших да говоря за Божията заповед към Адам? Дали сега в съзнанието на всеки от вас изниква картина на Бог и Адам? Можете да се опитате да си представите: ако вие бяхте героят в тази сцена, дълбоко в себе си как си представяте Бог? Как се чувствате, като си помислите за това? Това е трогателна картина, която стопля сърцето. Макар че в нея има само Бог и човек, близостта между тях ви изпълва с чувство на възхищение: Божията преливаща любов е дарена на човека и го обгръща; човекът е невинен и чист, необременен и безгрижен, живее блажено пред Божия поглед; Бог проявява загриженост за човека, а човекът живее под Божията закрила и благословия; всяко нещо, което човекът прави и казва, е неразривно свързано и неразделно с Бог.

Това може да се нарече първата Божия заповед към човека, след като го създава. Какво изразява тази заповед? В нея е изразена Божията воля, но и Неговите тревоги за човечеството. Това е първата Божия заповед, а също и първият път, когато Бог изразява загриженост за човека. Тоест Бог изпитва отговорност към човека от момента, в който го е създал. Каква е Неговата отговорност? Той трябва да закриля човека, да се грижи за него. Той се надява, че човекът може да се довери на словата Му и да им се подчини. Това е и първото очакване на Бог към човека. Именно с това очакване Бог казва следното: „Яж свободно от всяко дърво в градината, но не и от дървото за познаване на доброто и злото, защото щом ядеш от него, задължително ще умреш“. Тези прости думи представляват Божията воля. Те също така разкриват, че в сърцето Си Бог е започнал да проявява загриженост към човека. Сред всички неща само Адам беше създаден по Божи образ и подобие; Адам беше единственото живо същество с Божието жизнено дихание; той можеше да върви с Бог, да разговаря с Него. Ето защо Бог му даде тази заповед. В Своята заповед Бог много ясно посочи какво може и какво не може да прави човек.

В тези няколко прости думи виждаме Божието сърце. Но какво сърце се разкрива? Има ли любов в Божието сърце? Има ли загриженост? В тези стихове Божията любов и загриженост могат не само да се оценят, но и да се почувстват отблизо. Не сте ли съгласни? След като Ме чухте да казвам това, все още ли мислите, че това са само няколко прости думи? В крайна сметка те не са толкова прости, нали? Преди знаехте ли за това? Ако Бог лично ти каже тези няколко думи, как би се почувствал отвътре? Ако не си човечен, ако сърцето ти е ледено студено, тогава няма да почувстваш нищо, няма да оцениш Божията любов и няма да се опиташ да разбереш Божието сърце. Но като човек със съвест и чувство за човешка същност би се чувствал различно. Ще почувстваш топлина, ще се почувстваш обгрижван, обичан и щастлив. Не е ли така? Когато почувстваш тези неща, как ще постъпиш спрямо Бог? Би ли се почувствал привързан към Бог? Би ли обичал и уважавал Бог с цялото си сърце? Ще се доближи ли сърцето ти до Бог? Оттук можете да видите колко важна е Божията любов за човека. Но още по-важно е човекът да оцени и да разбере Божията любов. Всъщност нима Бог не казва много подобни неща през този етап от Своето дело? Днес има ли хора, които ценят Божието сърце? Можете ли да оцените Божията воля, за която говорих току-що? Не можете да оцените Божията воля истински, когато тя е толкова конкретна, осезаема и реална. Затова твърдя, че нямате истинско познание и разбиране за Бог. Нима това не е вярно? Но нека засега да оставим това настрана.

2. Бог създава Ева

Битие 2:18-20 И Йехова Бог каза: „Не трябва мъжът да бъде сам; ще му направя подходяща половинка“. И от земята Йехова Бог създаде всички зверове от полето и всички птици в небето; заведе ги при Адам, за да може той да им даде имена: и както Адам ги назова, тези имена им останаха. Така човекът даде имена на всеки вид добитък, на въздушните птици и на всички полски зверове. Но не се намери помощник, подходящ за човека.

Битие 2:22-23 И от реброто, което Йехова Бог взе от мъжа, Той сътвори жена и я заведе при него. А човекът каза: Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарече Жена, защото беше взета от Мъжа.

В тази част на Писанието има един ключов стих: „както Адам ги назова, тези имена им останаха“. И така, кой даде имената на всички живи същества? Това беше Адам, а не Бог. Този стих казва на човечеството един факт: Бог е дал на човека интелигентност, когато го е създал. Тоест интелигентността на човека е дошла от Бог. Това е сигурно. Но защо? След като Бог създаде Адам, ходи ли Адам на училище? Умееше ли да чете? След като Бог създаде различни живи същества, Адам разпозна ли всички тези същества? Бог каза ли му как се казват? Разбира се, че Бог не го е научил и как да измисля имената на тези създания. Това е

истината! Откъде тогава Адам е знаел как да назове тези живи същества и какви имена да им даде? Това е свързано с въпроса какво е добавил Бог към Адам, когато го е създал. Фактите доказват, че когато Бог е създал човека, Той е добавил към него и интелигентността Си. Това е важно, затова слушайте внимателно. Има и още един ключов момент, който трябва да разберете: след като Адам даде имената на тези живи същества, тези имена се установяват в Божия речник. Защо споменавам това? Защото това засяга и Божия нрав, а това е въпрос, който трябва да разясня по-нататък.

Бог създаде човека, вдъхна му жизнено дихание и му даде част от Своята интелигентност, от Своите способности и от това, което притежава и представлява. След като Бог даде на човека всички тези неща, човекът беше способен да върши някои неща самостоятелно и да мисли независимо. Ако това, което човекът измисля и върши, е добро в Божиите очи, тогава Бог го приема и не се намесва. Ако това, което човек върши, е правилно, Бог ще го остави. И така, какво показва изразът: „както Адам ги назова, тези имена им останаха“? Той показва, че Бог не е сметнал за уместно да променя нито едно от имената, дадени на различните живи създания. Каквото и име да дадеше Адам на дадено създание, Бог казваше „Така да е“, потвърждавайки името на създанието. Изрази ли Бог някакво мнение по въпроса? Не, категорично не. И така, какво разбирате от това? Бог е дал на човека интелигентност и човекът е използвал дадената му от Бог интелигентност, за да върши разни неща. Ако това, което човекът върши, е положително в Божиите очи, тогава Бог го потвърждава, признава го и го приема, без изобщо да съди или критикува. Това е нещо, което никой човек, зъл дух или Сатана не може да направи. Виждате ли тук разкриване на Божия нрав? Дали някое човешко същество, покварен човек или Сатана ще допусне някой друг да направи нещо от негово име, точно под носа му? Разбира се, че не! Дали ще се борят за тази позиция с онзи друг човек или с другата сила, която е различна от тях? Разбира се, че ще се борят! Ако по онова време с Адам беше някой покварен човек или Сатана, те със сигурност щяха да отхвърлят това, което Адам правеше. За да докажат, че са способни да мислят самостоятелно и да имат свои собствени уникални прозрения, те биха отрекли абсолютно всичко, което е направил Адам: „Искаш да го наречеш така? Аз пък няма да го наричам така, а ще го нарека онака; ти го нарече Иван, но аз ще го нарека Георги. Трябва да покажа колко съм умен“. Що за природа е това? Нима не е изключително арогантна? Ами Бог? Той такъв нрав ли има? Имаше ли Бог някакви необичайни възражения срещу това, което правеше Адам? Отговорът е категорично не. В нрава, който Бог разкрива, няма ни най-малък намек за заядливост, арогантност или самоправедност. Това личи ясно тук. Може да изглежда незначително, но ако не разбираш Божията същина, ако сърцето ти не се опитва да разбере как действа Бог и какво е Божието отношение, тогава няма да познаваш Божия нрав и няма да видиш изразяването и разкриването

на Божия нрав. Не е ли така? Съгласни ли сте с това, което току-що ви обясних? В отговор на действията на Адам Бог не провъзгласи високопарно: „Ти постъпи добре, постъпи правилно и аз съм съгласен с това!“. В сърцето Си обаче Бог одобри, оцени и се възхити на това, което Адам направи. Това беше първото нещо от сътворението насам, което човекът прави за Бог по Негово нареждане. Това беше нещо, което човекът направи вместо Бог и от Негово име. Бог го виждаше като резултат от интелигентността, с която Той е дарил човека. Бог видя в това нещо добро, нещо положително. Това, което Адам направи по онова време, беше първото проявление на Божията интелигентност у човека. От гледна точка на Бог това беше прекрасно проявление. Това, което искам да ви кажа тук, е, че целта на Бог, който предава на човека нещо от това, което Той притежава и представлява, и от Неговата интелигентност, беше човекът да може да бъде живото създание, което Го проявява. Това, едно живо създание да действа от Негово име, беше точно това, което Бог копнееше да види.

3. Бог прави кожени дрехи за Адам и Ева

Битие 3:20-21 И човекът наименува жена си Ева, защото тя беше майка на всички живи. За Адам и жена му Йехова Бог създаде дрехи от кожа и ги облече с тях.

Нека разгледаме третия откъс, в който се казва, че зад името, което Адам дава на Ева, наистина се крие смисъл. Това показва, че след като е бил създаден, Адам е имал собствени мисли и е разбирал много неща. Но засега няма да разучаваме или изследваме какво е разбирал и колко е разбирал, защото това не е основната ми цел при обсъждането на третия откъс. И така, какво е основното, което искам да подчертая? Нека да разгледаме този стих, „За Адам и жена му Йехова Бог създаде дрехи от кожа и ги облече с тях“. Ако не обсъдим този стих от Писанието в нашето общение днес, може би никога няма да осъзнаете по-дълбокия извод от тези слова. Първо, нека дам няколко подсказки. Представете си, ако щете, Едемската градина с Адам и Ева, които живеят в нея. Бог отива да ги посети, но те се крият, защото са голи. Бог не може да ги види и след като ги повиква, те казват: „Не смеем да Те видим, защото телата ни са голи“. Те не смеят да видят Бог, защото са голи. И така, какво прави Бог Йехова за тях? Оригиналният текст гласи: „За Адам и жена му Йехова Бог създаде дрехи от кожа и ги облече с тях“. От това разбирате ли какво е използвал Бог, за да направи дрехите им? Бог е използвал животински кожи, за да направи дрехите им. Тоест Бог е направил кожени дрехи, които човекът да носи като облекло. Това са първите дрехи, които Бог е направил за човека. Коженото палто е луксозен артикул според днешните стандарти и не всеки може да си го позволи. Ако някой те попита: „Коя е била първата дреха, носена от нашите предци?“, можеш да отговориш: „Било е кожено палто“. „Кой е направил това палто?“ Тогава можеш да отговориш: „Бог го е направил!“. Това е

основният момент тук: това облекло е направено от Бог. Нима не си заслужава да се обсъди това? След като чухте Моето описание, изникна ли някакъв образ в съзнанието ви? Трябва да виждате поне груб контур. Целта на това, което ви разказвам днес, не е да знаете коя е била първата дреха на човека. Каква е целта тогава? Въпросът не е в коженото палто, а в начина, по който хората разбират — както е разкрито от Бог в това, което Той е направил тук — за Неговия нрав и това, което Той притежава и представлява.

„За Адам и жена му Йехова Бог създаде дрехи от кожа и ги облече с тях“. В тази сцена каква роля виждаме да поема Бог, когато е с Адам и Ева? По какъв начин Бог проявява Себе Си в този свят, в който има само две човешки същества? Дали се проявява в ролята Си на Бог? Братя и сестри от Хонконг, моля, отговорете. (В ролята на родител.) Братя и сестри от Южна Корея, в каква роля според вас се появява Бог? (Глава на семейството.) Братя и сестри от Тайван, вие какво мислите? (В ролята на някой от семейството на Адам и Ева, в ролята на член на семейството.) Някои от вас смятат, че Бог се появява като член на семейството на Адам и Ева, други казват, че Бог се появява като глава на семейството, а трети — като родител. Всички те са много подходящи. Но разбирате ли какво се опитвам да кажа? Бог създаде тези двама души и се отнасяше към тях като към Свои спътници. Бог се грижеше за живота им като единственото им семейство и се грижеше за храната, дрехите и подслона им. Тук Бог се явява като родител на Адам и Ева. Докато Бог прави това, човекът не вижда колко възвишен е Бог; не вижда Божието върховенство, Неговото тайнство и най-вече Неговия гняв или величие. Всичко, което вижда, е Божието смирение, Неговата обич, Неговата загриженост за човека, Неговата отговорност и грижа за него. Отношението и начинът, по който Бог се отнасяше към Адам и Ева, прилича на начина, по който родителите проявяват загриженост към децата си. Точно както родителите обичат собствените си синове и дъщери, наглеждат ги и се грижат за тях — реално, видимо и осезаемо. Вместо да се възвиси до високо и могъщо положение, Бог използва кожи, за да направи лично дрехи за човека. Няма значение дали това кожено палто е било използвано, за да пази благоприличието им, или за да ги предпази от студа. Важното е, че тази дреха за покриване на човешкото тяло е била направена лично от Бог със собствените Му ръце. Вместо просто да създаде дрехите с мисълта Си или да използва някакви други чудотворни средства, както хората биха могли да си представят, че Бог би постъпил, с пълно основание Бог направи нещо, което човек би помислил, че Бог не би направил и не бива да прави. Това може да изглежда незначително — някои хора може дори да не смятат, че си струва да се споменава — но то позволява на всеки последовател на Бог, който е бил обзет от неясни представи за Него, да придобие представа за Неговата истинност и обичливост и да види Неговата вяност и смирение. То кара непоносимо надменните хора, които си мислят, че са велики и могъщи, да

преклонят самонадеяните си глави от срам пред истинността и смирението на Бог. Тук истинността и смирението на Бог дават възможност на хората да разберат колко обичлив е Той. За разлика от Него „необхватният“, „обичният“ и „всемогъщият“ Бог, Когото хората таят в сърцата си, е станал незначителен и грозен и рухва при най-лекото докосване. Когато видиш този стих и чуеш тази история, дали гледаш на Бог с презрение, защото е направил нещо такова? Някои хора може и така да направят, но други ще реагират по точно противоположния начин. Те ще помислят, че Бог е истински и обичлив, и именно истинността и обичливостта Му ще ги развълнуват. Колкото повече виждат истинската страна на Бог, толкова повече могат да оценят истинското съществуване на Божията любов, колко важен е Бог в сърцата им и как Той стои до тях във всеки един момент.

Нека сега свържем нашата дискусия с настоящето. Ако Бог е могъл да направи тези различни дребни неща за хората, които е създал в самото начало, дори неща, за които хората никога не биха се осмелили да си помислят или да очакват, тогава може ли Бог да направи такива неща за хората днес? Някои казват: „Да!“. Защо е така? Защото Божията същина не е притворна и Неговата обичливост не е притворна. Божията същина наистина съществува, не е нещо прибавено от хората и със сигурност не е нещо, което се променя в зависимост от времето, мястото и епохата. Божията истинност и обичливост могат да се разкрият истински единствено като извърши нещо, което хората смятат за незабележително и незначително — нещо толкова дребно, че хората дори не биха си помислили, че Той някога ще го направи. Бог не е превзет. В Неговия нрав и в същината Му няма преувеличение, прикритост, гордост или високомерие. Той никога не се хвали, а обича, проявява загриженост, грижи се и води с вярност и искреност човешките същества, които е създал. Без значение колко малко хората могат да оценят, почувстват или видят това, което Бог прави, Той наистина го прави. Дали знанието, че Бог има такава същина, ще повлияе на любовта на хората към Него? Ще повлияе ли на богобоязливостта им? Надявам се, че когато разбереш истинската страна на Бог, ще се доближиш до Него още повече и ще можеш да оцениш по-истински Неговата любов и грижа за човечеството, както и ще можеш да отдадеш сърцето си на Бог и да се освободиш от подозренията и съмненията си към Него. Бог тихо прави всичко за човека, прави го мълчаливо чрез Своята искреност, вярност и любов. Каквото и да прави обаче, Той никога не е изпитвал опасения или съжаление, нито някога е имал нужда някой да Му се отплаща по какъвто и да е начин, нито някога е имал намерение да получи нещо от човечеството. Единствената цел на всичко, което Той някога е вършил, е да получи истинската вяра и любов на човечеството. И с това ще завърша първата тема тук.

Помогнаха ли ви тези дискусии? Колко полезни са те? (Имаме по-голямо разбиране и познание за Божията любов.) (Общуването по този начин може да ни помогне в бъдеще да оценим по-добре Божието слово, да разберем емоциите,

които е изпитвал, и значението на нещата, които е казал, когато ги е казал, както и да почувстваме какво е изпитвал по това време.) Дали след прочитането на тези слова някой от вас осъзнава по-ясно действителното съществуване на Бог? Чувствате ли, че съществуването на Бог вече не е неубедително или неясно? Щом имате това чувство, можете ли да почувствате, че Бог е точно до вас? Може би чувството не е ясно в момента или все още не сте способни да го почувствате. Един ден обаче, когато наистина изпитате дълбока признателност и опознаете истински Божия нрав и същината Му в сърцата си, ще почувстваш, че Бог е точно до теб — просто никога не си приемал истински Бог в сърцето си. И това е истината!

Какво мислите за този подход в общението? Способни ли сте да се справите? Смятате ли, че този вид общуване по темата за Божието дело и Неговия нрав е много трудно? Как се чувствате? (Много добре, развълнувани.) Какво ви накара да се почувствате добре? Защо се развълнувахте? (Беше като завръщане в Едемската градина, все едно отново сме до Бог.) „Божият нрав“ всъщност е доста непозната тема за хората, защото това, което обикновено си представяте, това, което четете в книгите или чувате в общения, обикновено те кара да се чувстваш донякъде като слепец, който докосва слон — просто опипваш с ръце, но в действителност не можеш да си представиш нищо. Сляпото лутане не може да ти даде дори приблизително разбиране за Бог, да не говорим за ясна представа за Него; то само допълнително провокира въображението ти, като ти пречи да определиш точно какво представляват Божият нрав и Неговата същина, а несигурността, произтичаща от въображението ти, неизменно ще изпълни сърцето ти със съмнения. Когато не си уверен в нещо, но все пак се опитваш да го разбереш, в сърцето ти винаги ще има противоречия и конфликти, и дори чувство на безпокойство, което те кара да се чувстваш дезориентиран и объркан. Не е ли мъчително да искате да търсите Бог, да Го познавате и да Го виждате ясно, но никога да не успявате да намерите отговорите? Разбира се, тези слова са насочени само към онези, които желаят да търсят боязънта от Бог и удовлетворяването Му. За хората, които не обръщат внимание на такива неща, това всъщност няма значение, защото те се надяват най-вече на това, че реалността и съществуването на Бог са само легенда или фантазия, за да могат да правят каквото си искат, за да могат да бъдат най-големите и най-важните, за да могат да вършат злодеяния, без да се съобразяват с последствията, за да не им се налага да се изправят пред наказание или да носят някаква отговорност и за да не се отнасят за тях дори нещата, които Бог казва за злосторниците. Тези хора не желаят да разберат Божия нрав. Те са уморени и отегчени от това да се опитват да опознаят Бог и от всичко, свързано с Него. Те биха предпочели Бог да не съществува. Тези хора се противопоставят на Бог и са сред онези, които ще бъдат пропъдени.

Следва да обсъдим историята за Ной и как тя се отнася към темата за Божието дело, Неговия нрав и Самия Бог.

Какво виждате да прави Бог с Ной в тази част от Писанията? Може би всеки, който седи тук, знае нещо за това от четенето на Писанията: Бог накара Ной да построи ковчег, след което унищожи света с потоп. Бог кара Ной да построи ковчега, за да спаси осемчленното си семейство, което им позволи да оцелеят и да станат родоначалници на следващото поколение на човешкия род. Нека сега се обърнем към Писанието.

Б. Ной

1. Бог възнамерява да унищожи света с потоп и нарежда на Ной да построи ковчег

Битие 6:9-14 Ето Ноевото потомство. Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си; той ходеше по Бог. И Ной роди трима сина: Сим, Хам и Яфет. А земята се разврати пред Бог; земята се напълни с насилие. Бог видя земята; и ето, тя беше развратена, защото всяка твар имаше развратно поведение на земята. И Бог каза на Ной: Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята. Направй си ковчег от гоферово дърво; да направиш стаи в ковчега; и да го измажеш отвътре и отвън със смола.

Битие 6:18-22 Но с тебе ще поставя завета Си; и ще влезеш в ковчега ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с теб. И от всичко, от всякакъв вид твар, която живее, да вкараш в ковчега по две от всеки вид, за да запазиш живота им със себе си; мъжко и женско да бъдат. От птиците според вида им, от добитъка според вида му и от всички земни животни според вида им, по две от всички да влязат при тебе, за да им опазиш живота. А ти си вземи от всякаква храна, която се яде, и я събери при себе си, за да послужи за храна на теб и на тях. И Ной извърши всичко, според както му заповяда Бог; така направи.

Имате ли вече обща представа за това кой е бил Ной, след като прочетохте тези два откъса? Какъв човек е бил Ной? Оригиналният текст е: „Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си“. Според разбирането на съвременните хора какъв вид човек е бил „праведен човек“ в онези времена? Праведният човек трябва да е съвършен човек. Знаете ли дали този съвършен човек е бил съвършен в очите на хората, или в Божиите очи? Без съмнение този съвършен човек е бил съвършен в Божиите очи, но не и в очите на хората. Това е сигурно! Това е така, защото човекът е спял и не може да види, а само Бог гледа цялата земя и всеки един човек и само Бог знаеше, че Ной беше съвършен човек. Следователно Божият план да унищожи света с потоп започна в момента, в който Той призова Ной.

В онази епоха Бог възнамеряваше да призове Ной да направи нещо много важно. Защо трябваше да бъде изпълнена тази задача? Защото в онзи момент Бог

имаше план в сърцето Си. Планът Му беше да унищожи света с потоп. Защо искаше да унищожи света? Както се казва тук: „А земята се разврати пред Бог; земята се напълни с насилие“. Какво разбирате от израза „земята се напълни с насилие“? Това е явление на земята, при което светът и хората в него са станали крайно покварени; следователно „земята се напълни с насилие“. На днешен език „се напълни с насилие“ би означавало, че всичко е извън контрол. За човека това означаваше, че всички професии и занаяти са изгубили всякакво подобие на ред и че всичко е станало хаотично и неуправляемо. В Божиите очи това означава, че хората по света са станали твърде покварени. Но до каква степен са били покварени? Толкова покварени, че Бог вече не можеше да понесе да ги гледа и да проявява търпение към тях. Толкова покварени, че Бог възнамеряваше да ги унищожи. Когато Бог реши да унищожи света, Той планира да намери някой, който да построи ковчег. Бог избра Ной да изпълни тази задача, т.е. накара го да построи ковчег. Защо избра Ной? В Божиите очи Ной беше праведен човек; каквото и да му нареди Бог, Ной го правеше. Тоест Ной беше готов да направи всичко, което Бог му заръча. Бог искаше да намери такъв човек, който да работи с Него, за да довърши това, което му е поверил — да довърши делото Му на земята. Имаше ли тогава друг човек освен Ной, който да може да изпълни такава задача? Категорично не! Ной беше единственият кандидат, единственият човек, който можеше да свърши това, което Бог му беше поверил, и затова Бог го избра. Но дали Божиите граници и стандарти за спасяване на хората сега са същите като тогава? Отговорът е, че определено има разлика! И защо задавам този въпрос? По онова време Ной беше единственият праведен човек в Божиите очи, което означава, че нито съпругата му, нито някой от синовете или снахите му са били праведни хора, но Бог все пак ги е пощадил заради Ной. Бог не постави изисквания към тях, както прави сега, а вместо това запази живи всичките осем членове на семейството на Ной. Те получиха Божията благословия заради праведността на Ной. Без Ной никой от тях не би могъл да свърши повереното от Бог. Следователно Ной беше единственият човек, който трябваше да оцелее след това унищожение на света, а останалите бяха облагодетелствани покрай него. Това показва, че в епохата, преди Бог да започне официално Своето дело на управлението, принципите и стандартите, с които се е отнасял към хората и е изисквал от тях, са били сравнително облекчени. За съвременните хора начинът, по който Бог се отнесе към осемчленното семейство на Ной, изглежда недостатъчно „справедлив“, но в сравнение с огромния обем работа, която Той извършва върху хората сега, и с огромния обем на Неговото слово, което Той предава сега, Божието отношение към осемчленното семейство на Ной е просто принцип на делото, като се има предвид фонът, на който се е извършвало Неговото дело по онова време. За сравнение, осемчленното семейство на Ной ли е получило повече от Бог, или хората в днешно време получават повече?

Това, че Ной е бил призван, е прост факт, но основният смисъл на това, за което говорим в този запис — Божия нрав, Неговата воля и Неговата същина — не е толкова прост. За да разберем тези няколко аспекта на Бог, първо трябва да разберем какъв вид човек иска да призове Бог и чрез това да разберем нрава, волята и същината Му. Това е изключително важно. И така, в Божиите очи какъв точно човек е този, когото Бог призовава? Това трябва да е човек, който може да слуша словата Му и да следва наставленията Му. В същото време той трябва да е човек с чувство за отговорност, който ще изпълнява Божието слово, като го приема като отговорност и дълг, който е длъжен да изпълни. Трябва ли тогава този човек да познава Бог? Не. По онова време Ной не е чувал много за Божиите учения и не е изживявал нищо от Божието дело. Следователно Ной не е имал почти никакви познания за Бог. Въпреки че тук е записано, че Ной е вървял с Бог, дали той беше виждал някога Божията личност? Отговорът е категорично не! Защото в онези дни сред хората идваха само Божиите пратеници. Макар че можеха да представляват Бог, като казваха и вършеха разни неща, те просто предаваха Божията воля и Неговите намерения. Божията личност не е била разкрита на човека лице в лице. В тази част от Писанията виждаме основно само какво е трябвало да направи Ной и какви са били Божиите указания към него. И така, каква е същината, изразена от Бог тук? Всичко, което Бог върши, е планирано прецизно. Когато Той вижда дадено нещо или ситуация, която възниква, в Неговите очи има стандарт, според който да ги мери, и този стандарт определя дали Той да даде ход на план за справяне с тях и какъв подход да предприеме, за да се справи с това нещо или с тази ситуация. Той нито е безразличен, нито е безчувствен към всичко. Всъщност е точно обратното. Тук има един стих, който показва какво е казал Бог на Ной: „Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята“. Когато Бог каза това, дали е имал предвид, че ще унищожи само хората? Не! Бог каза, че ще унищожи всички живи твари от плът. Защо Бог искаше унищожение? Тук се разкрива още нещо за Божието отношение: в Божиите очи има граница на търпението Му към човешката поквара, към мръсотията, насилието и непокорството на всяка плът. Какви са Неговите граници? Както е казал Бог: „Бог видя земята; и ето, тя беше развратена, защото всяка твар имаше развратно поведение на земята“. Какво означава изразът „защото всяка твар имаше развратно поведение на земята“? Той означава, че всички живи същества, включително онези, които са следвали Бог, онези, които са призовавали Божието име, онези, които някога са принасяли всеизгаряния на Бог, онези, които на думи са признавали Бог и дори са Го възхвалявали — щом поведението им е било изпълнено с поквара и е стигнало до Божиите очи, Той е трябвало да ги унищожи. Това беше Божията граница. И така, до каква степен Бог остана търпелив към човека и покварата на всяка плът? До такава степен, че всички хора, било то Божии последователи или неверници,

не са вървели по правилния път. До такава степен, че хората не само бяха морално покварени и изпълнени със зло, но и не беше останал никой, който да вярва, че Бог съществува, да не говорим за някой, който да вярва, че светът се управлява от Бог и че Бог може да донесе светлина и правилния път на хората. До такава степен, че хората презираха съществуването на Бог и не допускаха Бог да съществува. Когато покварата на човека достигна това ниво, Бог не можеше повече да търпи това. Какво ще го замени? Идването на Божия гняв и Божието наказание. Нима това не беше частично разкриване на Божия нрав? В настоящата епоха няма ли хора, които да са праведни в Божиите очи? Няма ли хора, които да са свършени в Божиите очи? Дали в тази епоха поведението на всяка плът на земята е покварено в Божиите очи? В наши дни, в тази епоха, нима всички хора от плът — освен онези, които Бог иска да доведе до свършенство, и онези, които могат да Го следват и да приемат Неговото спасение — не предизвикват границата на Божието търпение? Нима всичко, което се случва край вас — това, което виждате с очите си, чувате с ушите си и изживявате лично всеки ден в този свят — не е изпълнено с насилие? От Божия гледна точка не трябва ли да се сложи край на такъв свят, на такава епоха? Въпреки че контекстът на сегашната епоха е напълно различен от този по времето на Ной, чувствата и гневът на Бог към покварата на човека остават съвсем същите. Бог е способен да прояви търпение заради Своето дело, но с оглед на обстоятелствата и условията в Божиите очи този свят отдавна трябваше да бъде унищожен. Обстоятелствата са много по-лоши от тези, които са били, когато светът е бил унищожен от потопа. Но каква е разликата? Това е и нещото, което най-много натъжава Божието сърце, и може би е нещо, което никой от вас не може да оцени.

Когато унищожи света с потоп, Бог можеше да призове Ной да построи ковчег и да извърши част от подготвителната работа. Бог можеше да призове един човек — Ной — да свърши тази поредица от неща за Него. Но в настоящата епоха Бог няма кого да призове. Защо е така? Вероятно всеки човек, който седи тук, много добре разбира и знае причината. Налага ли се да ви я обяснявам? Ако го изречете на глас, може да се изложите и всички да се разстроят. Някои хора биха казали: „Въпреки че в Божиите очи не сме праведни хора и не сме свършени хора, ако Бог ни нареди да направим нещо, ние все пак ще бъдем способни да го направим. Преди, когато Той каза, че предстои катастрофално бедствие, започнахме да подготвяме храна и вещи, които биха били необходими при бедствие. Нима всичко това не беше направено в съответствие с Божиите изисквания? Нима не съдействахме наистина на Божието дело? Не могат ли тези неща, които направихме, да се сравнят с това, което направи Ной? Нима това, което направихме, не е истинско покорство? Не следвахме ли Божиите наставления? Не направихме ли това, което Бог каза, защото вярваме в Божиите слова? Тогава защо Бог все още е тъжен? Защо Бог казва, че няма кого да

призове?“. Има ли разлика между вашите действия и тези на Ной? Каква е разликата? (Подготвянето на храна за бедствието днес беше наше собствено намерение.) (Нашите действия не могат да се равняват на „праведни“, докато Ной е бил праведен човек в Божиите очи.) Това, което казахте, не е много далеч от истината. Това, което Ной направи, съществено се различава от това, което хората сега правят. Когато Ной направи това, което Бог му нареди, той не знаеше какви бяха Божиите намерения. Той не знаеше какво иска да постигне Бог. Бог само му беше дал заповед и му беше наредил да направи нещо и без много обяснения Ной се захвана и го направи. Той не се опита да разбере Божиите намерения тайно, не се противопостави на Бог и не прояви неискреност. Той просто отиде и го направи с чисто и скромно сърце. Той вършеше всичко, което Бог му заръча, а послушанието и вслушването в Божието слово заздравиха основата на вярата му в това, което правеше. Ето с такава прямота и простота се справяше с повереното му от Бог. Неговата същина — същината на действията му — беше подчинение, без да се съмнява, без да се съпротивлява и освен това без да мисли за личните си интереси или за това какво ще спечели и какво ще загуби. Освен това, когато Бог каза, че ще унищожи света с потоп, Ной не попита кога, нито попита какво ще се случи и със сигурност не попита Бог как ще унищожи света. Той просто направи това, което Бог му нареди. Както Бог поиска да се направи и с каквото поиска да се направи, Ной го изпълни точно така, както Бог поиска, и също така започна да действа незабавно. Той действаше според Божиите напътствия с нагласата да удовлетвори Бог. Дали го е направил, за да си помогне да избегне катастрофата? Не. Дали попита Бог колко време ще мине, преди светът да бъде унищожен? Не попита. Дали попита Бог и дали знаеше колко време ще отнеме да построи ковчега? Той не знаеше и това. Той просто се подчиняваше, слушаше и действаше както подобава. Хората сега не са същите: щом чрез Божието слово се разкрие малко информация, щом хората усетят леко шумолене на листа от вятъра, те веднага се впускат в действие, независимо от всичко и независимо от цената, за да подготвят това, което ще ядат, пият и използват след това, дори планират маршрутите си за бягство, когато бедствието връхлети. Още по-интересно е, че в този критичен момент човешките мозъци са много добри в „изпълняването на задачата“. При положение, че Бог не е дал никакви наставления, човекът може да планира всичко много подходящо. Можете да използвате думата „съвършени“, за да опишете тези планове. Що се отнася до това какво казва Бог, какви са Божиите намерения или какво иска Бог, никой не се интересува от това и не се опитва да го оцени. Нима това не е най-голямата разлика между днешните хора и Ной?

Виждате ли част от Божия нрав в този запис на историята на Ной? Божието търпение към човешката поквара, мръсотия и насилие има граници. Когато достигне този предел, Той вече няма да бъде търпелив, а ще започне Своего ново

управление и новия Си план, ще започне да върши това, което трябва да свърши, ще разкрие делата Си и другата страна на Своя нрав. Това Негово действие няма за цел да покаже, че Той никога не бива да бъде оскърбяван от човека или че е изпълнен с власт и гняв, нито цели да покаже, че може да унищожи човечеството. Това е така, защото Неговият нрав и святата Му същина не могат повече да позволят или да търпят този вид човечество да живее пред Него, да живее под Неговата власт. Тоест, когато цялото човечество е против Него, когато по цялата земя няма никой, когото Той може да спаси, Той вече няма да проявява търпение към такова човечество и без никакво притеснение ще изпълни Своя план — да унищожи този вид човечество. Такова действие на Бог се определя от Неговия нрав. Това е необходима последица, и последица, която всяко сътворено същество под Божията власт трябва да понесе. Не показва ли това, че в настоящата епоха Бог е нетърпелив да завърши Своя план и да спаси хората, които иска да спаси? При тези обстоятелства за какво е най-загрижен Бог? Не е за това как онези, които изобщо не Го следват, или как онези, които Му се противопоставят, се отнасят към Него или как се съпротивляват срещу Него, или как човечеството Го клевети. Той се интересува единствено от това дали е направил пълноценни онези, които Го следват, обектите на Неговото спасение в Неговия план за управление, дали са станали достойни да Го удовлетворят. Що се отнася до хората, различни от онези, които Го следват, Той просто от време на време ги наказва малко, за да изрази гнева Си. Например: цунами, земетресения и вулканични изригвания. В същото време Той силно закриля и се грижи за онези, които Го следват и които са на път да бъдат спасени от Него. Божият нрав е такъв: от една страна, Той може да прояви изключително търпение и великодушие към хората, които възнамерява да направи пълноценни, и да ги чака толкова дълго, колкото е възможно; от друга страна, Бог страстно мрази и ненавижда хората от типа на Сатана, които не Го следват и Му се противопоставят. Въпреки че не се интересува дали хората от типа на Сатана Го следват или Го почитат, Той все пак ги мрази, но в сърцето Си проявява търпение към тях, и докато определя края на тези хора от типа на Сатана, Той също така очаква настъпването на етапите от Неговия план за управление.

Нека разгледаме следващия откъс.

2. Божията благословия към Ной след потоп

Битие 9:1-6 В това време Бог благослови Ной и синовете му, като каза: Плодете се, размножавайте се и напълнете земята. От вас ще се страхуват и ще треперят всички земни животни и всички въздушни птици; те са всичко, което пълзи по земята, и всички морски риби са предадени в ръцете ви. Всичко живо, което се движи, ще ви бъде за храна; давам ви всичко, също както дадох зелената трева. Да не ядете обаче месо с живота му, т.е. с кръвта му. А вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам; от всяко

животно ще я изискам; и от човека, да! От брата на всеки човек ще изискам живота на човека. Който пролее човешка кръв и неговата кръв от човек ще се пролее; защото Бог направи човека по Своя образ.

Какво виждате в този откъс? Защо избрах тези стихове? Защо не избрах някой откъс за живота на Ной и семейството му в ковчега? Защото тази информация няма особена връзка с темата, която обсъждаме днес. Това, върху което ще се съсредоточим, е Божият нрав. Ако искате да знаете тези подробности, можете да вземете Библията и сами да ги прочетете. Тук няма да говорим за тях. Основното нещо, за което ще говорим днес, е как да познаваме Божиите дела.

След като Ной прие Божиите напътствия, построи ковчега и преживя дните, в които Бог използва потопа, за да унищожи света, цялото му осемчленно семейство оцеля. С изключение на осемчленното семейство на Ной цялото човечество и всички живи същества на земята бяха унищожени. Бог даде благословии на Ной и каза някои неща на него и на синовете му. Бог го дари с нещата, които му каза, а също и с Божията благословия за него. Това е благословията и обещанието, които Бог дава на някой, който може да Го слуша и да приема Неговите напътствия, а също и начинът, по който Бог възнагражда хората. Тоест независимо дали Ной беше съвършен или праведен човек в Божиите очи и независимо от това колко е знаел за Бог, накратко, Ной и тримата му синове слушаха Божиите слова, съдействаха на Божието дело и направиха това, което трябваше да направят в съответствие с Божиите напътствия. В резултат на това те съхраниха за Бог човешкия род и различните видове живи същества след унищожаването на света с потоп, като допринесоха значително за следващия етап от Божия план за управление. Заради всичко, което беше направил Ной, Бог го благослови. Може би за днешните хора това, което направи Ной, дори не си струва да се споменава. Някой дори може да си помисли: „Ной не е направил нищо; Бог е решил да го пощади, следователно той непременно щеше да бъде пощаден. Оцеляването му не се дължи на собствените му постижения. Това е, което Бог е искал да стане, защото човекът е пасивен“. Но не това Си мислеше Бог. За Бог няма значение дали човек е велик, или незначителен — стига да може да Го слуша, да се подчинява на Неговите наставления и на това, което Той му поверява, и да може да съдейства на делото, волята и плана Му, така че волята и планът Му да се изпълнят безпроблемно, това поведение е достойно да бъде възпоменато и да получи Божията благословия. Бог цени такива хора и цени техните действия, тяхната любов и привързаност към Него. Това е Божието отношение. И така, защо Бог благослови Ной? Защото така се отнася Бог към подобни действия и към послушанието на човека.

По отношение на Божията благословия за Ной някои хора ще кажат: „Ако човек слуша и удовлетворява Бог, тогава Той трябва да го благослови. Това не се ли разбира от само себе си?“. Можем ли да кажем това? Някои хора казват: „Не“.

Защо не можем да го кажем? Някои казват: „Човекът не е достоен да се радва на Божиата благословия“. Това не е съвсем вярно. Защото когато човек приема това, което Бог му поверява, Бог има стандарт, според който преценява дали действията на този човек са добри, или лоши, дали човекът се е подчинил, дали е изпълнил Божиата воля и дали това, което прави, отговаря на този стандарт. Бог се интересува от сърцето на човека, а не от действията, които показва. Не е вярно, че Бог трябва да благослови някого, стига човекът да върши нещо, независимо от начина, по който го прави. Това е погрешно разбиране на хората за Бог. Бог не гледа само крайния резултат на нещата, а наблюдава повече върху това какво е сърцето на човека и какво е отношението му по време на развитието на нещата, гледа и дали в сърцето му има послушание, внимание и желание да удовлетвори Бог. Колко знаеше Ной за Бог по онова време? Дали познаваше толкова доктрини, колкото познавате сега? Що се отнася до аспектите на истината, като например понятията и познанието за Бог, дали той беше получил толкова поене и грижи, колкото вие? Не, не беше! Но има един факт, който е безспорен: в съзнанието, умовете и дори в дълбините на сърцата на днешните хора представите им за Бог и отношението им към Него са неясни и двусмислени. Дори може да се каже, че част от хората имат негативно отношение към съществуването на Бог. Но в сърцето на Ной и в неговото съзнание съществуването на Бог беше безусловно и извън всякакво съмнение и затова неговото послушание към Бог беше неподправено и можеше да издържи на изпитанието. Сърцето му беше чисто и открито към Бог. Той не се нуждаеше от твърде голямо познаване на доктрините, за да се убеди да следва всяка Божия дума, нито се нуждаеше от много факти, които доказват съществуването на Бог, за да може да приеме това, което Бог му е поверил, и да бъде способен да свърши всичко, което Бог поиска от него. Това е съществена разлика между Ной и днешните хора. Това е и истинското определение за това, какво точно представлява съвършеният човек в Божиите очи. Това, което Бог иска, са хора като Ной. Той е такъв тип човек, какъвто Бог хвали, и е точно такъв човек, какъвто Бог благославя. Получихте ли някакво просветление от това? Хората гледат външността на човека, докато Бог гледа сърцата на хората и тяхната същина. Бог не допуска никой да вярва половинчато или да изпитва съмнения към Него, нито позволява на хората да Го подозират или да Го изпитват по какъвто и да е начин. Ето защо, въпреки че хората днес са изправени лице в лице с Божието слово — дори може да се каже, че са изправени лице в лице с Бог — заради нещо дълбоко в сърцата им, заради присъствието на тяхната покварена природа и заради враждебното им отношение към Бог хората са затруднени да имат истинска вяра в Него и да са Му покорни. Затова за тях е много трудно да получат същата благословия, с каквата Бог дари Ной.

След това нека разгледаме тази част от писанията, в която се говори за това как Бог използва дъгата като символ на Своя завет с човека.

3. Бог използва дъгата като символ на завета Си с човека

Битие 9:11-13 Поставям завета Си с вас, — че няма да бъде изтребена вече никоя твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята. Бог каза още: Ето белега на завета, който Аз поставям до всички поколения между Мен и вас и всичко живо, което е с вас; поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде белег на завет между Мен и земята.

Повечето хора знаят какво е дъга и са чували истории, свързани с дъгата. Що се отнася до историята за дъгата в Библията, някои хора вярват в нея, други я смятат за легенда, а трети изобщо не вярват в нея. Във всеки случай, всички събития, които се случиха във връзка с дъгата, бяха дело на Бог и се случиха в процеса на Божието управление на човека. Тези събития са описани в Библията точно. Тези писмени свидетелства не ни казват какво е било настроението на Бог по това време или какви намерения са стояли зад тези слова, изречени от Бог. Освен това никой не може да разбере какво е изпитвал Бог, когато ги е казал. Въпреки това Божиите мисли за цялото това събитие се разкриват между редовете на текста. Сякаш мислите Му по това време изскачат от страницата чрез всяка дума и фраза от Божието слово.

Божиите мисли са това, за което хората трябва да се тревожат и това, което трябва да се опитват да опознаят най-добре. Това е така, защото Божиите мисли са неразривно свързани с разбирането на човека за Бог, а разбирането на човека за Бог е незаменима брънка от навлизането в живота на човека. И така, какво мислеше Бог по времето, когато се случиха тези събития?

Първоначално Бог създаде човечество, което в Неговите очи беше много добро и близко до Него, но след като хората се разбунтуваха срещу Него, те бяха унищожени от потоп. Болно ли Му беше на Бог, че такова човечество мигновено изчезна просто така? Разбира се, че Му беше болно! И така, как изрази болката Си Той? Какво пише в Библията за това? В Библията е записано със следните думи: „Поставям завета Си с вас, — че няма да бъде изтребена вече никоя твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята“. Това просто изречение разкрива Божиите мисли. Това унищожение на света Го нарани много. Казано на човешки език, Той беше много тъжен. Можем да си представим: как е изглеждала земята, която някога е била изпълнена с жизненост, след като беше унищожена от потопа? Как изглеждаше по онова време земята, която някога беше пълна с човешки същества? Нямахме човешки жилища, нямахме живи същества, водата беше навсякъде и пълно опустошение цареше на повърхността на водата. Дали подобна гледка е влизала в първоначалното намерение на Бог, когато е създал света? Разбира се, че не! Първоначалното намерение на Бог беше да види жизненост по цялата земя, да види как човешките същества, които е създал, Го почитат, а не само Ной да е единственият, който Го почита, или единственият,

който може да откликне на призива на Бог да свърши това, което му беше поверено. Когато човечеството изчезна, Бог видя не това, което първоначално възнамеряваше, а точно обратното. Как би могло сърцето Му да не страда? И така, докато разкриваше Своя нрав и изразяваше чувствата Си, Бог взе решение. Какво решение взе Той? Да направи дъга в облака (т.е. дъгите, които виждаме) като завет с човека, като обещание, че Бог повече няма да унищожава човечеството с потоп. В същото време трябваше да разкаже на хората, че Бог е унищожил света с потоп, за да може човечеството завинаги да запомни защо Бог е направил такова нещо.

Дали унищожаването на света по онова време беше нещо, което Бог искаше? Определено не беше това, което Бог искаше. Може би сме способни да си представим малка част от жалката гледка на земята след разрушаването на света, но дори не можем да се доближим до това да си представим как е изглеждала обстановката по онова време в Божиите очи. Можем да кажем, че независимо дали става дума за хората в днешно време, или за хората по онова време, никой не е способен да си представи или да разбере какво изпитваше Бог при вида на тази гледка, тази картина на света след унищожението му от потопа. Бог беше принуден да направи това поради непокорството на човека, но болката от това унищожение на света чрез потоп, която Божието сърце изпита, е реалност, която никой не може да разбере и в която никой не може да вникне. Ето защо Бог сключи завет с човечеството, чрез който целеше да каже на хората да помнят, че някога Бог е направил нещо подобно, и да им се закълне, че Бог никога повече няма да унищожи света по такъв начин. В този завет виждаме Божието сърце — виждаме, че то е страдало, когато Той е унищожил това човечество. На човешки език, когато Бог унищожи човечеството и видя как то изчезва, сърцето Му плачеше и кървеше. Нима това не е най-добрият начин да го опишем? Тези думи се използват от хората, за да илюстрират човешки емоции, но тъй като човешкият език е твърде недостатъчен, използването им, за да се опишат Божиите чувства и емоции, не Ми изглежда твърде лошо, нито твърде преувеличено. Поне ви дава много ярко и точно разбиране за това, какво беше настроението на Бог тогава. За какво ще си помислите сега, когато отново видите дъга? Поне ще си спомните как някога Бог е скърбил за това, че е унищожил света чрез потоп. Ще си спомните как, въпреки че Бог ненавиждаше този свят и презираше това човечество, когато унищожи човешките същества, които беше създал със собствените Си ръце, сърцето Му страдеше, мъчеше се да забрави, не Му се искаше да го прави и Му беше трудно да го понесе. Единствената Му утеха беше осемчленното семейство на Ной. Именно съдействието на Ной направи така, че усърдните Му усилия да създаде всички неща да не са напразни. Във време, когато Бог страдеше, това беше единственото нещо, което можеше да компенсира болката Му. От онзи момент нататък Бог възложи на семейството на Ной всички Свои очаквания към

човечеството и се надяваше, че ще могат да живеят под Неговите благословии, а не под Неговото проклятие, че никога повече няма да видят как Бог унищожава света с потоп и че те няма да бъдат унищожени.

Каква част от Божия нрав трябва да разберем от това? Бог презря хората, защото те бяха враждебни към Него, но в сърцето Му вниманието, загрижеността и милостта Му към човечеството останаха непроменени. Дори когато унищожи човечеството, сърцето Му не се промени. Когато човечеството беше изпълнено с много поквара и непокорство спрямо Бог, Той трябваше да унищожи това човечество поради нрава и същината Си и в съответствие със Своите принципи. Но поради Божията същина Той все още съжаляваше човечеството и дори искаше да използва различни начини за изкупление на човечеството, за да може то да продължи да живее. Човекът обаче се противопостави на Бог, продължи да не Му се подчинява и отказа да приеме Божието спасение, тоест отказа да приеме добрите Му намерения. Колкото и да ги призоваваше Бог, колкото и да им напомняше, каквото и да им даваше, колкото и да им помагаше и колкото и великодушен да беше, хората не го е разбираха, не го оценяваха и не му обръщаха внимание. В болката Си Бог все пак не забрави да бъде крайно великодушен към тях и ги чакаше да обърнат посоката. След като достигна предела Си, Той направи това, което трябваше да направи, без никакво колебание. С други думи, от момента, в който Бог беше планирал да унищожи човечеството, до началото на делото за унищожението му, имаше известен период от време и определен процес. Този процес съществуваше с цел да даде възможност на човека да обърне посоката си и това беше последната възможност, която Бог даде на човека. И така, какво направи Бог през това време, преди да унищожи човечеството? Бог положи много усилия да напомня и призовава. Колкото и болка и скръб да изпитваше Божието сърце, Той продължаваше да проявява внимание, загриженост и огромна милост към човечеството. Какво виждаме в това? Несъмнено виждаме, че Божията любов към човечеството е истинска, а не е само на думи. Тя е действителна, осезаема и значима, а не престорена, подправена, измамна или претенциозна. Бог никога не използва измама и не създава фалшиви образи, за да накара хората да видят, че Той е обичлив. Той никога не използва лъжливо свидетелство, за да покаже на хората Своята обичливост или за да парадирва с обичливостта или светостта Си. Нима тези аспекти на Божия нрав не са достойни за любовта на човека? Нима не заслужават почит? Нима не заслужават да бъдат ценени? Сега искам да ви попитам: след като чухте тези слова, смятате ли, че Божието величие е само празнословие на лист хартия? Нима Божията обичливост е само празни приказки? Не! Категорично не! Върховенството, величието, светостта, великодушието, любовта на Бог и т.н. — всяка подробност от всеки един от различните аспекти на Божия нрав и Неговата същина намират практическо изражение всеки път, когато Той извършва Своего дело, те са въплътени в Неговата воля към човека, а също

и се изпълняват и се отразяват във всеки човек. Независимо дали си го чувствал преди, Бог се грижи за всеки човек по всевъзможни начини, като използва искреното Си сърце, мъдростта Си и различни средства, за да стопли сърцето на всеки човек и да събуди духа му. Това е неоспорим факт. Без значение колко души седят тук, всеки човек има различни изживявания и чувства към великодушието, търпението и обичливостта на Бог. Тези изживявания, тези чувства или възприятия за Бог — накратко, всички тези положителни неща, идват от Бог. И така, като обединим изживяванията и познанията на всички за Бог и ги съчетаем с библейските откъси, които прочетохме днес, дали сега имате по-реално и правилно разбиране за Бог?

След като прочетохте тази история и разбрахте част от Божия нрав, разкрит чрез това събитие, какво ново познание придобихте за Бог? Дали ви даде по-дълбоко разбиране за Бог и за Неговото сърце? Чувствате ли се различно сега, когато се връщате към историята на Ной? Беше ли излишно според вас да споделяме тези библейски стихове? Сега, след като разговаряхме за тях, смятате ли, че това беше излишно? Със сигурност беше необходимо! Макар че това, което четем, е история, то е истинско писмено свидетелство за делото, което Бог е извършил. Моята цел не беше да ви дам възможност да разберете подробностите в тези истории или за този герой, нито беше да можете да изучавате този герой, и със сигурност не беше да се върнете и отново да изучавате Библията. Разбирате ли? И така, помогнаха ли ви тези истории да опознаете Бог? С какво допринесе тази история за разбирането ви за Бог? Кажете ни, братя и сестри от Хонконг. (Видяхме, че Божията любов е нещо, което никой от нас, покварените хора, не притежава.) Кажете ни, братя и сестри от Южна Корея. (Божията любов към човека е истинска. Любовта на Бог към човека е заредена с нрава, величието, светостта, върховенството и великодушието Му. Струва си да се опитаме да я разберем по-задълбочено.) (От общението току-що, от една страна, мога да видя Божия праведен и свят нрав, а от друга — загрижеността, която Бог проявява към човечеството, Божията милост към човечеството, както и че всичко, което Бог прави, и всяка Негова мисъл и идея разкриват Неговата любов и загриженост към човечеството.) (В миналото смятах, че Бог е използвал потопа, за да унищожи света, защото човечеството е станало зло до ужасна степен, и ми се струваше, че Бог е унищожил това човечество, защото го е намразил. Едва днес, след като Бог говори за историята на Ной, и каза, че Божието сърце е кървяло, разбрах, че всъщност Бог не е искал да се откаже от това човечество. Единствено поради това, че човечеството е било твърде непокорно, Бог не е имал друг избор, освен да го унищожи. Всъщност Божието сърце по онова време е било много тъжно. От това мога да видя Божието внимание и загрижеността Му за човечеството в Неговия нрав. Това е нещо, което преди не знаех.) Много добре! Сега вие можете да продължите. (Това, което чух, силно ми повлия. В миналото съм чел Библията, но

никога не съм имал изживяване като днешното, в което Бог лично разнишва тези неща, за да можем да Го опознаем. Това, че Бог ни води със Себе Си по този начин, за да се запознаем с Библията, ми позволи да разбера, че Божията същина преди поковарата на човека е била любов и грижа към човечеството. От времето, когато човекът е станал поковарен, до сегашните последни дни, въпреки че Бог има праведен нрав, Неговата любов и грижа остават непроменени. Това показва, че същината на Божията любов от сътворението досега, независимо дали човекът е поковарен, никога не се е променяла.) (Днес разбрах, че Божията същина няма да се промени поради промяна във времето или мястото на Неговото дело. Също така видях, че независимо дали Бог създава света, или го разрушава, след като хората са поковарени, всичко, което Той прави, има смисъл и съдържа Неговия нрав. Затова видях, че Божията любов е безкрайна и неизмерима, и също така видях, както споменах другите братя и сестри, Божията грижа и милост към човечеството, когато Той е унищожил света.) (Това бяха неща, за които преди наистина не знаех. След като слушах днес, чувствам, че Бог е наистина благонадежден, заслужава доверие и си струва да се вярва в Него и в това, че Той наистина съществува. Истински мога да разбера в сърцето си, че Божият нрав и Неговата любов действително са толкова конкретни. Това чувствам, след като слушах днес.) Отлично! Изглежда всички сте взели присърце това, което чухте.

Забелязахте ли нещо от всички библейски стихове, включително и всички библейски истории, за които говорихме днес? Дали Бог някога е използвал Своя собствен език, за да изрази мислите Си или да обясни любовта и грижата Си към човечеството? Има ли данни Той да използва прост език, за да каже колко много е загрижен за човечеството или колко много го обича? Не. Нима не е така? Сред вас има толкова много хора, които са чели Библията или други книги. Виждал ли е някой от вас такива думи? Отговорът е категорично не! Тоест според записаното в Библията, включително Божиите слова или документираното за Неговото дело, Бог никога, в нито една епоха или период, не е използвал собствени средства, за да опише чувствата Си или да изрази любовта и грижата Си към човечеството, нито някога е използвал реч или каквито и да е действия, за да предаде чувствата и възнанията Си — нима това не е факт? Защо го казвам? Защо се налага да го споменавам? Защото в това също се въплъщават Божията обичливост и Неговият нрав.

Бог създаде човечеството; независимо дали са били поковарени и дали Го следват, Бог се отнася към хората като към най-свидни и обични — или както биха казали те, като към най-любими Му същества — а не като към Негови играчки. Макар и Бог да казва, че Той е Творецът, а човекът е Негово творение, което би могло да прозвучи сякаш съществува лека разлика в ранга им, в действителност всичко, което Бог е направил за човешкия род далеч надхвърля взаимоотношения от това естество. Бог обича човечеството, полага грижи за него, тревожи се за него

и постоянно и безспирно му осигурява ресурс. В сърцето Си Той никога не чувства, че това е допълнителна работа или че е нещо, което заслужава дълбока признателност, нито пък чувства, че има огромен принос към човечеството, като го спасява и му осигурява и дава всичко. Той просто осигурява ресурс на хората тихо и мълчаливо, по Свой собствен начин, посредством Своята собствена същност и чрез всичко, което представлява и притежава. Колкото и ресурс и помощ да получава човечеството от Него, Бог никога не се замисля за направеното и не се опитва да си припише заслуги. Това е предопределено от Божията същност и също така определено е точен израз на Божия нрав. Ето защо, независимо дали става дума за Библията, или за други книги, никога не откриваме Бог да изразява мислите Си и никога не откриваме Бог да описва или да заявява на хората защо прави тези неща или защо се грижи толкова много за хората с цел да ги накара да Му бъдат благодарни или да Го възхваляват. Дори когато е наранен, когато сърцето Му изпитва изключителна болка, Той никога не забравя отговорността Си към човечеството и загрижеността Си за него; и прави всичко това, докато мълчаливо понася това оскърбление и тази болка сам. Напротив, Бог продължава да се грижи за човечеството, както винаги е правил. Въпреки че човечеството често възхвалява Бог или свидетелства за Него, Бог изобщо не изисква такова поведение. Това е така, защото Бог никога не е възнамерявал да разменя доброто, което прави за човечеството, срещу благодарност или отплата. От друга страна, онези, които могат да се боят от Бог и да отбягват злото, онези, които могат истински да следват Бог, слушат Го и са Му предани, и онези, които могат да Му се подчиняват — това са хората, които често ще получават Божиите благословии и Бог ще ги дарява с тях безрезервно. Нещо повече, благословиите, които хората получават от Бог, често надхвърлят въображението им, а също и всичко, което човешките същества са заслужили с това, което са направили, или с цената, която са платили. Когато човечеството се наслаждава на Божиите благословии, интересува ли се някой от това, което прави Бог? Проявява ли някой загриженост за това как се чувства Бог? Опитва ли се някой да вникне в Божията болка? Отговорът е категорично не! Може ли някой човек, включително Ной, да разбере болката, която Бог изпитва в онзи момент? Може ли някой да разбере защо Бог би сключил такъв завет? Не може! Човечеството не разбира Божията болка не защото не може да я разбере и не защото между Бог и човека има пропаст или разлика в статута им, а защото човечеството изобщо не се интересува от чувствата на Бог. Хората смятат, че Бог е независим, че Бог не се нуждае от хора, които да се грижат за Него, да Го разбират или да проявяват внимание към Него. Бог е Бог, така че Той не изпитва болка, не изпитва вълнение; Той не се чувства тъжен, не изпитва скръб и дори не плаче. Бог е Бог, така че Той не се нуждае от емоционално изразяване и от утешаване на чувствата Си. Ако при определени обстоятелства Той се нуждае от тези неща, тогава може да се справи сам, без да

търси от помощ от човечеството. И обратното, слабите, незрели хора са тези, които се нуждаят от Божията утеха, от Неговия ресурс, от Неговото насърчаване и дори от това да утеши възмущенията им по всяко време и навсякъде. Такива неща се крият дълбоко в сърцата на хората: хората са слаби; те имат нужда Бог да се грижи за тях във всяко отношение, те заслужават цялото внимание, което получават от Бог, и трябва да изискват от Него всичко, което смятат, че им принадлежи. Бог е силният, Той има всичко и трябва да бъде пазител на човечеството и дарител на благословии. Тъй като Той вече е Бог, Той е всемогъщ и никога не се нуждае от нищо от човечеството.

Тъй като хората пренебрегват всички Божии откровения, те никога не са изпитвали скръбта, болката или радостта Му. И обратното — Бог познава всички човешки прояви като пръстите на ръката Си. Бог удовлетворява нуждите на всички по всяко време и навсякъде, като наблюдава променящите се мисли на всеки човек и така го утешава и призовава, напътства и озарява. По отношение на всичко, което Бог е направил за хората, и на цялата цена, която е платил заради тях, могат ли хората да намерят откъс в Библията или друго, което Бог е казал досега, където ясно да се казва, че Бог ще поиска нещо от човека? Не! Напротив, независимо от това, че хората пренебрегват Божиите мисли, Той все пак многократно води хората, многократно им осигурява ресурс и им помага, за да им даде възможност да следват Божия път и да достигнат красивата крайна цел, която Той е подготвил за тях. Когато става дума за Бог, това, което Той притежава и представлява, Неговата благодат, милост и всички Негови дарове ще бъдат дадени безрезервно на онези, които Го обичат и Го следват. Но Той никога пред никого не разкрива болката, която е изпитал, или душевното Си състояние и никога не се оплаква, че някой не е внимателен към Него или че не разбира волята Му. Той просто понася всичко това мълчаливо, очаквайки деня, в който човечеството ще е способно да проумее.

Защо казвам тези неща тук? Какво виждате в това, което казах? В същината и нрава на Бог има нещо, което е твърде лесно да се пренебрегне, нещо, което притежава единствено Бог, нещо, което не притежава никой човек, включително онези, които другите смятат за велики хора, добри хора, нито го притежава Богът в тяхното въображение. Какво е то? Това е Божията безкористност. Когато говорим за безкористност, може би си мислиш, че и ти си много безкористен, защото когато става въпрос за децата ти, никога не се пазариш и не сключваш сделки с тях, или си мислиш, че си много безкористен, когато става въпрос за родителите ти. Каквото и да мислиш, поне имаш представа за думата „безкористен“ и я възприемаш като положителна, и знаеш, че да си безкористен човек е много благородно. Когато си безкористен, изпитваш високо себеуважение. Но никой не може да види Божията безкористност във всичко, сред хората, събитията и предметите, както и в Неговото дело. Защо е така? Защото човекът е твърде

егоистичен! Защо го казвам? Човечеството живее в материален свят. Може да следваш Бог, но никога не виждаш и не оценяваш това, че Бог ти осигурява ресурс, че те обича и се грижи за теб. И така, какво виждаш? Виждаш кръвните си роднини, които те обичат или те обожават. Виждаш нещата, които са полезни за плътта ти, грижиш се за хората и за нещата, които обичаш. Това е така наречената безкористност на човека. Такива „безкористни“ хора обаче никога не се интересуват от Бог, Който им дава живот. В сравнение с Божията безкористност човешката става егоистична и презряна. Безкористността, в която вярва човекът, е празна, нереална и подправена, несъвместима е с Бог и не е свързана с Него. Безкористността на човека е заради него самия, докато безкористността на Бог е истинско разкриване на Неговата същина. Именно поради Божията безкористност хората постоянно имат осигурен ресурс от Него. Възможно е темата, за която говоря днес, да не ви засяга твърде дълбоко и просто да кимате в знак на съгласие, но когато в сърцето си се опиташ да разбереш Божието сърце, неволно ще откриеш следното: сред всички хора, събития и вещи, които можеш да почувстваш на този свят, само Божията безкористност е реална и конкретна, защото само Божията любов към теб е безусловна и непорочна. Освен Божията, така наречената безкористност на всеки друг е притворна и повърхностна, тя не е истинска, тя има цел, определени намерения, включва получаване на нещо насреща и не може да издържи изпитанието. Може дори да се каже, че е мръсна и достойна за презрение. Съгласни ли сте с казаното?

Знам, че никак не сте запознати с тези теми и че ви е нужно известно време, за да ги усвоите, преди да ги разберете истински. Колкото по-незапознати сте с тези въпроси и теми, толкова повече това доказва, че ги няма в сърцето ви. Ако никога не спомена тези теми, дали някой от вас ще знае нещо за тях? Смятам, че никога няма да ги осъзнаете. Това е сигурно. Без значение колко можете да възприемете или разберете, темите, за които говоря, накратко казано, са това, за което хората трябва да знаят най-много, но именно то най-вече им липсва. Тези теми са много важни за всеки — те са ценни, те са живот и са неща, които трябва да притежавате за предстоящия път. Без тези слова като напътствие, без да разбираш нрава и същината на Бог, у теб винаги ще витаят въпроси, когато става дума за Бог. Как можеш да вярваш правилно в Бог, ако дори не Го разбираш? Ти не знаеш нищо за Божиите чувства, за волята Му, за душевното Му състояние, за това какво мисли Той, какво Го натъжава и какво Го радва, така че как можеш да бъдеш внимателен към Божието сърце?

Всеки път, когато Бог е разстроен, Той е изправен пред човечество, което изобщо не Му обръща внимание, човечество, което Го следва и твърди, че Го обича, но напълно пренебрегва чувствата Му. Как да не изпитва болка в сърцето Си? В Божието дело на управлението Той извършва делото Си искрено и говори на всеки човек, изправя се пред хората без уговорки или прикриване; но от своя

страна всеки човек, който Го следва, е затворен към Него и никой не желае да поемете инициативата да се доближи до Него, да разбере сърцето Му или да обърне внимание на чувствата Му. Дори онези, които искат да станат довереници на Бог, не искат да се доближат до Него, да се съобразяват със сърцето Му или да се опитат да Го разберат. Когато Бог е радостен и щастлив, няма кой да сподели Неговото щастие. Когато Бог е неразбран от хората, няма кой да утеши нараненото Му сърце. Когато сърцето Му страда, няма нито един човек, който иска да Го остави да Му се довери. През тези хиляди години на Божието дело на управлението не е имало хора, които да разбират Божиите чувства, които да ги възприемат или да вникнат в тях, да не говорим за такива, които да могат да застанат редом до Бог и да споделят Неговите радости и скърби. Бог е самотен. Той е самотен! Бог е самотен не само защото поквареното човечество Му се противопоставя, но и защото онези, които се стремят към духовност, които се стремят да опознаят Бог и да Го разберат, и дори онези, които са готови да Му отдадат целия си живот, също не познават Неговите мисли, не разбират Неговия нрав и Неговите чувства.

В края на историята за Ной виждаме, че Бог използва необичайно средство, за да изрази чувствата Си в онзи момент. Това беше много специално средство: да склучи завет с човека, с който да обяви края на Божието унищожение на света с потоп. На пръв поглед сключването на завет може да изглежда като нещо съвсем обикновено. Това не е нищо повече от използване на думи, които обвързват две страни и им пречат да нарушат споразумението си, за да се защитят интересите и на двете страни. По форма това е нещо съвсем обикновено, но от гледна точка на мотивите, които стоят зад него, и целта, с която Бог го направи, то е истинско разкриване на нрава и душевното състояние на Бог. Ако просто оставиш тези думи настрана и ги пренебрегнеш, ако никога не ви кажа истината за нещата, тогава човечеството наистина никога няма да узнае Божиите мисли. Може във въображението ти Бог да се е усмихвал, когато е сключвал този завет, а може изражението Му да е било сериозно, но каквото и да си представят хората, че е най-обичайното изражение на Бог, никой не би бил способен да види Божието сърце или Неговата болка, да не говорим за Неговата самота. Никой не може да накара Бог да му се довери, нито може да бъде достоен за Божието доверие или да бъде човек, пред когото Той може да изрази мислите Си или на когото може да довери болката Си. Ето защо Бог не е имал друг избор, освен да постъпи така. На пръв поглед Бог направи нещо лесно, като се сбогува с човечеството, такова, каквото беше, и реши проблема на миналото, като доведе унищожението на света чрез потоп до свършена развръзка. Бог обаче погребва болката от този момент дълбоко в сърцето Си. По време, когато Бог не е имал на кого да се довери, Той сключи завет с човечеството, като му каза, че повече няма да унищожава света с потоп. Когато се появи дъга, тя трябваше да напомни на хората, че се е случило

такова нещо, и да ги предупреди да се въздържат от злото. Дори и в такова болезнено състояние Бог не забрави за хората и продължи да проявява толкова голяма загриженост към тях. Нима това не е Божията любов и безкористност? Но за какво мислят хората, когато страдат? Нима това не е моментът, в който те най-много се нуждаят от Бог? В такива моменти хората винаги привличат Бог, за да ги утеши. Независимо кога, Бог никога няма да разочарова хората и винаги ще им дава възможност да се измъкнат от затрудненията си и да живеят в светлината. Макар че Бог се грижи за човечеството така, в сърцето на човека Бог не е нищо повече от хапче или сироп за успокоение. Когато Бог страда, когато сърцето Му е наранено, да има сътворено същество или който и да е човек, който да Му прави компания или да Го утешава, несъмнено за Бог би било просто екстравагантно желание. Човекът никога не обръща внимание на чувствата на Бог, затова Бог никога не иска и не очаква да има някой, който може да Го утеши. Той просто използва свои собствени средства, за да изрази настроението Си. Хората не смятат, че за Бог да премине през някакво страдание представлява особена трудност, но едва когато наистина се опиташ да разбереш Бог, когато можеш истински да оцениш сериозните Му намерения във всичко, което прави, можеш да почувстваш величието на Бог и Неговата безкористност. Макар че Бог сключи завет с човечеството, като използва дъгата, Той никога не каза на никого защо го направи — защо сключи този завет, т.е. Той никога не разкри истинските Си мисли пред никого. Това е така, защото никой не може да разбере дълбочината на любовта, която Бог изпитва към човечеството, създадено от Него със собствените Му ръце, и никой не може да разбере колко болка е изпитало сърцето Му, когато е унищожил човечеството. Затова, дори и да беше казал на хората как се е чувствал, те нямаше да са способни да понесат това доверие. Въпреки че страда, Той продължава със следващия етап от Своето дело. Бог винаги дава най-добрата Своя страна и най-хубавите неща на човечеството, докато сам тихо понася цялото страдание. Бог никога не разкрива тези страдания открито. Търпи ги и мълчаливо чака. Тази Негова издръжливост не е студена, безчувствена или безпомощна, нито е знак на слабост. По-точно, Божията любов и същина винаги са били себеотрицателни. Това е спонтанно откровение на Неговия нрав и същина и истинско олицетворение на Божията идентичност като същинския Творец.

Като казах това, някои хора може да изтълкуват погрешно какво имам предвид и да си помислят: „Дали описването на Божиите чувства с такива подробности, с толкова много вълнуващи истории, цели да накара хората да съжаляват Бог?“. Това ли е намерението тук? (Не.) Единствената цел да ви го кажа е да ви накарам да опознаете Бог по-добре, да разберете Неговите несметни аспекти, да разберете Неговите чувства, да осъзнаете, че същината и нравът Му се изразяват чрез Неговото дело конкретно и постепенно, вместо да бъдат изобразени чрез изпразнените от съдържание човешки думи, техните думи и доктрини или тяхното

въображение. Тоест Бог и Божията същина действително съществуват — те не са картини, не са представи, не са създадени от човека и със сигурност не са измислени от него. Осъзнавате ли го сега? Ако го осъзнавате, значи днешните Ми слова са постигнали целта си.

Днес обсъдихме три теми. Вярвам, че всички спечелихте много от общението ни по тях. Категорично мога да кажа, че чрез тези три теми описаните от Мен Божии мисли или споменатите от Мен нрав и същина на Бог промениха представите и разбирането на хората за Него, дори промениха вярата на всички в Бог и освен това промениха образа на този Бог, на Когото всички се възхищават в сърцата си. Независимо от всичко се надявам, че това, което научихте за Божия нрав от тези две части на Библията, ще е полезно за вас, и се надявам, че след като се върнете, ще се опитате да размишлявате още върху него. Днешната среща приключва тук. Довиждане!

4 ноември 2013 г.

БОЖИЕТО ДЕЛО, БОЖИЯТ НРАВ И САМИЯТ БОГ II

По време на последната ни среща общувахме по една много важна тема. Спомняте ли си каква беше тя? Нека да я повторя. Темата на нашето последно общение беше: Божието дело, Божият нрав и Самият Бог. Важна ли е тази тема за вас? Коя част от нея е най-важна за вас? Божието дело, Божият нрав или Самият Бог? Кое ви интересува най-много? За коя от тези части искате да чуете най-много? Знам, че ви е трудно да отговорите на този въпрос, защото Божият нрав може да се види във всеки аспект на Неговото дело и този Негов нрав се разкрива в делото Му винаги и навсякъде и на практика представлява Самият Бог; в цялостния Божи план за управление Божието дело, Божият нрав и Самият Бог са неделими.

Нашето последно общение за Божието дело съдържаше разкази от Библията за събития, случили се преди много време. Всички те са истории за човека и Бог, разказват за неща, които са се случили на човека, но в същото време включват участието и изразяването на Бог, така че тези истории имат особена стойност и значение за познаването на Бог. Веднага след като създаде хората, Бог започна да взаимодейства с тях и да им говори, а Неговият нрав започна да се изразява пред хората. С други думи, от момента, в който Бог за пръв път започна да взаимодейства с човечеството, Той започна непрекъснато да оповестява пред хората Своята същина и това, което притежава и представлява. Независимо от това дали хората в миналото или днес са могли да го видят или разберат, Бог им говори и работи сред тях, разкривайки Своя нрав и изразявайки Своята същина — това е факт и той не може да бъде отречен от никого. Това също означава, че Божият нрав, Божията същина и това, което Той притежава и представлява, постоянно се проявяват и разкриват, докато Той работи и взаимодейства с човека. Той никога не е държал нещо скрито или тайно от човека, а вместо това е оповестявал и излагал пред всички Своя нрав. Така Бог се надява, че човекът ще може да Го познае и да разбере Неговия нрав и същина. Той не желае хората да се отнасят към Неговия нрав и същина като към вечни тайни, нито пък иска те да гледат на Бог като на загадка, която никога не може да бъде разрешена. Само когато хората опознаят Бог, те ще могат да разберат какъв е пътят напред и да приемат Божиите напътствия, и само такива хора ще могат наистина да живеят под властта на Бог и да живеят в светлината, сред Божиите благословии.

Думите и нравът, проявени и разкрити от Бог, представляват Неговата воля и Неговата същност. Когато Бог взаимодейства с човека, без значение какво казва или прави, или какъв нрав разкрива, и без значение какво вижда човекът от Божията същина и какво Той притежава и представлява — всички тези неща представляват Божията воля за човека. Независимо от това какво човекът може да осъзнае, да възприеме или да разбере, всичко това представлява Божията

воля — Божията воля за човека. Това е несъмнено! Божията воля за човечеството е това, което Той изисква от хората да бъдат, да правят, как изисква от тях да живеят и да могат да осъществяват и изпълняват тази Негова воля. Нима тези неща не са неразривно свързани със същината на Бог? С други думи, Бог проявява Своя нрав и всичко, което притежава и представлява, като в същото време поставя изисквания към човека. Без лъжа, без преструвки, без укриване и без разкрасяване. И все пак, защо човекът не може да познае и защо никога не е успял ясно да възприеме Божия нрав? Защо човекът не успява да осъзнае Божията воля? Бог разкрива и проявява това, което Самият Бог притежава и представлява — всяка частица и аспект на Неговия истински нрав — така че защо човек не може да го види? Защо човекът не е способен на задълбочено познание? Има важна причина за това. И така, каква е тази причина? Още от времето на сътворението човекът никога не се е отнасял към Бог като към Бог. В най-ранните времена, независимо от това какво Бог правеше по отношение на човека, който току-що беше създаден, човекът се отнасяше към Бог само като към спътник, като към някого, на когото може да разчита, и нямаше познание или разбиране за Бог. Това означава, че човекът не знаеше, че това, което се проявяваше от това Същество — това Същество, на което той разчиташе и което възприемаше като свой спътник — беше същината на Бог, нито пък знаеше, че това Същество беше Този, Който властва над всички неща. Казано по-просто, хората от онова време изобщо не признаваха Бог. Те не знаеха, че небето, земята и всички неща са сътворени от Него и нямаха никаква представа за това откъде е дошъл, нито пък какво е Той. Естествено, тогава Бог не изискваше от хората да Го познават или възприемат, или да разбират всичко, което Той прави, или да познават Неговата воля, тъй като това бяха най-ранните времена след сътворението на човечеството. Когато Бог започна подготовката за делото на Епохата на закона, Той направи някои неща на хората и също така започна да отправя изисквания към тях, като им каза как да дават приноси на Бог и да Го почитат. Едва тогава хората придобиха няколко прости идеи за Бог и едва тогава разбраха разликата между човека и Бог, както и че Бог е Този, Който е създал човечеството. Когато човекът разбра, че Бог е Бог, а човекът е човек, между него и Бог се появи известна дистанция, но въпреки това Бог не поиска от човека да има голямо познание или дълбоко разбиране за Него. Така Бог поставя различни изисквания към човека в зависимост от етапите и обстоятелствата на Своето дело. Какво виждате в това? Какъв аспект на Божия нрав забелязвате? Реален ли е Бог? Подходящи ли са Божиите изисквания към човека? В най-ранните времена след сътворяването на човечеството от Бог, когато Бог все още не беше извършил делото на завоюването и усъвършенстването на човека и не му беше казал много думи, Той не искаше много от човека. Независимо от това какво правеше човекът и как се държеше — дори и да правеше някои неща, които оскърбяваха Бог — Бог прощаваше и пренебрегваше всичко. Той постъпваше така, защото знаеше какво

е дал на хората и какво има вътре в тях, и по този начин знаеше стандартите за изискванията, които трябваше да им постави. Въпреки че по онова време стандартът на Неговите изисквания беше много нисък, това не означава, че Неговият нрав не беше велик или че Неговата мъдрост и всемогъщество са били само празни думи. За хората има само един начин да опознаят Божия нрав и Самия Бог: да следват стъпките на Божието управление и спасение на човечеството и да приемат словото, което Бог им говори. Когато човекът узнае това, което Бог притежава и представлява, и опознае Божия нрав, ще продължи ли да иска от Бог да му покаже истинската Си личност? Не, човекът няма да попита и дори няма да се осмели да попита, защото след като е разбрал Божия нрав и това, което Той притежава и представлява, той вече ще е видял Самия истински Бог и Неговата истинска личност. Това е неизбежният резултат.

С непрекъснатия напредък на Божието дело и план и след установяването от Бог на завета на дъгата с човека, като знак, че никога повече няма да унищожи света с наводнения, Бог все по-настойчиво желаше да спечели тези, които могат да бъдат в единомислие с Него. Също така Той все по-настойчиво желаше да спечели онези, които могат да изпълняват Неговата воля на земята, и освен това да спечели група хора, които могат да се освободят от силите на мрака и да не бъдат ограничени от Сатана — група, която ще може да свидетелства за Бог на земята. Спечелването на такава група хора беше отдавнашно желание на Бог, това Той чакаше още от времето на сътворението. Така, въпреки факта, че Бог използва наводнения, за да унищожи света, или че склучи завет с човека, Божията воля, нагласа, план и надежди оставаха същите. Това, което Бог искаше да направи, това, за което копнееше много преди времето на сътворението, беше да спечели сред човечеството онези хора, които Той желаше да спечели — да спечели група хора, способни да възприемат и опознаят Неговия нрав и да разберат Неговата воля, група, която би могла да Го почита. Такава група хора наистина би могла да свидетелства за Него и може да се каже, че те биха били Негови довереници.

Днес ще продължим да се връщаме по стъпките на Бог и да следваме етапите на делото Му, за да можем да разкрием Неговите мисли и идеи, както и всички различни подробности, свързани с Бог, които са били „запечатани“ за много дълго време. Чрез тези неща ще опознаем Божия нрав, ще разберем същината на Бог, ще допуснем Бог в сърцата си и всеки от нас бавно ще се доближи до Бог, намалявайки дистанцията си с Него.

Част от това, за което говорихме миналия път, беше свързано с причините, поради които Бог склучи завет с човека. Този път ще разговаряме за пасажите от писанието по-долу. Нека започнем с четене от писанието.

А. Авраам

1. Бог обещава да даде на Авраам син

Битие 17:15-17 После Бог каза на Авраам: Не наричай вече жена си Сарая, а Сара да бъде името ѝ. Аз ще я благословя, още и син ще ти дам от нея. Да! Ще я благословя и тя ще стане майка на народи; царе на племена ще произлязат от нея. Тогава Авраам падна по очи, засмя се и си помисли: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И Сара, която има деветдесет години, ще роди ли?

Битие 17:21-22 Но завета Си ще утвърдя с Исаак, когото Сара ще ти роди догодина по това време. А като престана да говори с Авраам, Бог се издигна от него.

Никой не може да попречи на делото, което Бог е решил да извърши

И така, всички вие току-що чухте историята за Авраам, нали? Той беше избран от Бог след потопа, който унищожи света. Името му беше Авраам и когато беше на сто години, а жена му Сара на деветдесет, Бог му даде обещание. Какво обещание му даде Бог? Бог обеща това, за което се говори в Писанията: „Аз ще я благословя, още и син ще ти дам от нея“. Каква беше предисторията на Божието обещание да му даде син? Писанията разказват следното: „Тогава Авраам падна по очи, засмя се и си помисли: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И Сара, която има деветдесет години, ще роди ли?“. С други думи, тази възрастна двойка беше твърде стара, за да има деца. И какво направи Авраам, след като Бог му даде Своего обещание? Той падна по очи, засмя се и си каза: „На стогодишен човек ли ще се роди дете?“. Авраам смяташе това за невъзможно — което означаваше, че той мислеше, че Божието обещание към него не е нищо повече от шега. От човешка гледна точка това е нещо неосъществимо за хората, а също така непосилно и невъзможно за Бог. Може би за Авраам това беше смехотворно: „Бог е създал човека, но изглежда не знае, че някой толкова стар човек не е способен да ражда деца; Бог смята, че може да ми позволи да имам дете, казва, че ще ми даде син — със сигурност това е невъзможно!“. Авраам падна по очи, засмя се и си помисли: „Невъзможно — Бог се шегува с мен, това не може да е истина!“. Той не се отнесе сериозно към Божиите думи. И така, в Божиите очи какъв човек беше Авраам? (Праведен.) Къде се казва, че той е праведен човек? Мислите, че всички, които Бог призовава, са праведни и съвършени, че всички те са хора, които ходят с Бог. Вие се придържате към доктрината! Трябва ясно да разберете, че когато Бог определя някого, Той не прави това произволно. Тук Бог не казва, че Авраам е праведен. В сърцето Си Бог има стандарти за преценяване на всеки човек. Въпреки че Бог не казва какъв човек е Авраам от гледна точка на поведението му, каква вяра в Бог е имал Авраам? Малко абстрактна ли е била? Или пък е имал силна вяра? Не, не е била силна! Смехът и мислите му показваха кой е, така че вашето убеждение, че е праведен, е плод на въображението ви, това е сляпо прилагане на доктрината и безотговорна преценка. Дали Бог видя смеха на Авраам и изрази на лицето му?

Знаеше ли Той за тях? Да, Бог знаеше. Но щеше ли Бог да промени това, което беше решил да направи? Не! Когато Бог планира и реши, че ще избере този човек, това беше извършено. Нито мислите, нито поведението на човека можеха да повлияят или попречат на Бог и в най-малка степен; Бог нямаше да промени произволно или импулсивно Своя план, нито пък да го наруши заради поведение, което беше плод на човешко невежество. Какво тогава е написано в Битие 17:21-22? „Но завета Си ще утвърдя с Исаак, когато Сара ще ти роди догодина по това време. А като престана да говори с Авраам, Бог се издигна от него“. Бог не обърна никакво внимание на това, което Авраам мислеше или казваше. Каква беше причината за Неговото пренебрежение? Причината за това беше, че по онова време Бог не искаше от човека да има силна вяра или задълбочено познание за Него, нито пък да може да разбира какво Той е направил и казал. Затова Бог не искаше от човека да разбира напълно какво е решил да направи, кои хора е решил да избере или какви са принципите на Неговите действия, тъй като духовният ръст на човека беше просто недостатъчен. По онова време Бог смяташе всичко, което Авраам правеше, а също и поведението му, за нормално. Той не го осъди и не го укори, а само каза: „Сара ще ти роди Исаак догодина по това време“. За Бог, след като заяви това, то вече се сбъдваше стъпка по стъпка; в очите на Бог това, което трябваше да бъде изпълнено от Неговия план, вече беше постигнато. След като уреди това, Бог си тръгна. Това, което човекът прави или мисли, нещата, които човекът разбира, плановете му — нищо от това няма връзка с Бог. Всичко се развива според Божия план, в съответствие с определените от Бог времена и етапи. Такъв е принципът на Божието дело. Бог не се намесва в това, което човекът мисли или знае, но и не се отказва от Своя план и не изоставя Своето дело само защото човекът не вярва или не разбира. По този начин фактите се осъществяват според плана и мислите на Бог. Точно това виждаме в Библията: Бог направи така, че Исаак да се роди в определеното от Него време. Доказват ли фактите, че държанието и поведението на човека попречиха на Божието дело? Те не попречиха на Божието дело! Слабата вяра на човека в Бог и неговите представи и фантазии за Бог повлияха ли на Божието дело? Не, не повлияха! В никакъв случай! Божият план за управление не се влияе от никой човек, вещ или среда. Всичко, което Той реши да направи, ще бъде завършено и осъществено навреме и според Неговия план, и никой човек не може да се намеси в делото Му. Бог пренебрегва някои аспекти на човешката глупост и невежество и дори някои аспекти на човешкото противопоставяне и представи за Него и върши работата, която трябва да върши, независимо от това. Това е Божият нрав и той е отражение на Неговото всемогъщество.

2. Авраам принася в жертва Исаак

Битие 22:2-3 И Бог каза: Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете,

за който ще ти кажа. И така, на сутринта Авраам подрани и оседла осела си, и взе със себе си и двама от слугите си и сина си Исаак; и като нацепи дърва за всеизгарянето, стана и отиде на мястото, за което Бог му беше казал.

Битие 22:9-10 А като стигнаха на мястото, за което Бог му беше казал, Авраам издигна там жертвеник, нареди дървата и като върза сина си Исаак, сложи го на жертвеника върху дървата. И Авраам простря ръката си и взе ножа да заколи сина си.

Делото на Божието управление и спасение на човечеството започва с жертвоприношението на Исаак от Авраам

След като даде на Авраам син, думите, които Бог беше казал на Авраам, се изпълниха. Това не означава, че Божият план спря дотук; напротив, величественият Божи план за управление и спасение на човечеството току-що беше започнал, а това, че благослови Авраам със син, беше само прелюдия към цялостния Му план за управление. В този момент някой знаеше ли, че битката на Бог със Сатана е започнала неусетно точно когато Авраам беше готов да принесе в жертва Исаак?

Бог не се интересува от това дали човекът е глупав — Той иска от него само да бъде верен

Нека сега да видим какво направи Бог с Авраам. В Битие 22:2 Бог даде следната заповед на Авраам: „Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа“. Смисълът на това, което Бог каза, беше ясен: Той поиска от Авраам да принесе във всеизгаряне своя единствен и обичан син Исаак. Дали от днешна гледна точка Божията заповед все още противоречи на човешките представи? Да! Всичко, което Бог направи по онова време, е напълно противоположно на човешките представи; то е непонятно за човека. Поради представите си хората вярват в следното: когато един човек не вярвал и смятал, че това е невъзможно, Бог му дал син и след като получил син, Бог поискал от него да принесе сина си в жертва. Не е ли това крайно невероятно! Какво всъщност възнамеряваше да направи Бог? Какво беше действителното Божие намерение? Той даде син на Авраам, без да поставя условия, но също така поиска от Авраам да принесе безусловна жертва. Не поиска ли Той твърде много? Погледнато от страни това е не само твърде много, но и донякъде представлява „създаване на проблеми без причина“. Но самият Авраам не сметна, че Бог иска твърде много. Въпреки че имаше своето скромно мнение по въпроса и въпреки че беше малко подозрителен към Бог, той все пак беше готов да направи тази жертва. Виждаш ли тук нещо, което доказва, че Авраам беше готов да принесе в жертва сина си? Какво се казва в тези изречения? Оригиналният текст разказва следното: „И така, на сутринта Авраам подрани и оседла осела си, и взе със себе си и двама от слугите си и сина си Исаак; и като нацепи дърва за всеизгарянето, стана и отиде на

мястото, за което Бог му беше казал“ (Битие 22:3). „А като стигнаха на мястото, за което Бог му беше казал, Авраам издигна там жертвеник, нареди дървата и като върза сина си Исаак, сложи го на жертвеника върху дървата. И Авраам простря ръката си и взе ножа да заколи сина си“ (Битие 22:9-10). Когато Авраам протегна ръка и взе ножа, за да убие сина си, Бог видя ли действията му? Да, видя ги. Целият процес — от началото, когато Бог поиска от Авраам да принесе Исаак в жертва, до момента, в който Авраам наистина вдигна ножа, за да убие сина си — показва на Бог сърцето на Авраам и независимо от предишната му глупост, невежество и неразбиране на Бог, в този момент сърцето на Авраам към Бог беше чисто и открито и той наистина щеше да върне Исаак — сина, даден му от Бог — обратно при Него. В него Бог видя подчинение — точно това, което желаше.

За човека много от нещата, които Бог прави, са непонятни и дори невероятни. Когато Бог иска да ръководи някого, това ръководство често се разминава с представите на човека и е непонятно за него, но точно това несъответствие и непонятност са Божието изпитание и проверка за човека. Междувременно Авраам успя да прояви подчинение към Бог в себе си, което беше най-същественото условие да успее да удовлетвори Божиите изисквания. Едва тогава, когато Авраам успя да се подчини на Божиите изисквания, когато беше готов да принесе в жертва Исаак, Бог почувства увереност и одобрение към човечеството — към Авраам, когото беше избрал. Едва тогава Бог беше сигурен, че този човек, когото Той беше избрал, беше незаменим водач, който можеше да изпълни Неговото обещание и последващия Му план за управление. Въпреки че това беше само изпитание и проверка, Бог се почувства доволен, Той усети човешката любов към Него и се почувства утешен от човека, както никога преди това. В момента, в който Авраам вдигна ножа си, за да убие Исаак, Бог спря ли го? Бог не позволи на Авраам да принесе Исаак в жертва, защото Той просто нямаше намерение да отнема живота на Исаак. Така Бог спря Авраам точно навреме. За Бог подчинението на Авраам вече беше преминало проверката, това, което той направи, беше достатъчно и Бог вече беше видял резултата от това, което възнамеряваше да направи. Беше ли този резултат задоволителен за Бог? Може да се каже, че този резултат беше задоволителен за Бог, че беше това, което Бог желаше и което копнееше да види. Вярно ли е това? Въпреки че в различни контексти Бог използва различни начини за изпитване на всеки човек, в Авраам Бог видя това, което искаше, видя, че сърцето на Авраам беше чисто и че подчинението му беше безусловно. Точно това „безусловно“ желаше Бог. Хората често казват: „Вече жертвах това, вече се простих с онова — защо Бог все още не е доволен от мен? Защо продължава да ме подлага на изпитания? Защо продължава да ме проверява?“. Това доказва един факт: Бог не е видял сърцето ти и не го е спечелил. Това означава, че Той не е видял такава искреност, както когато Авраам успя да вдигне ножа, за да убие сам сина си и да го принесе в жертва на Бог. Той не е видял безусловното ти

подчинение и не е бил утешен от теб. Естествено е тогава Бог да продължава да те изпитва. Не е ли вярно това? Що се отнася до тази тема, нека спрем дотук. А сега ще прочетем „Божие обещание към Авраам“.

3. Божие обещание към Авраам

Битие 22:16-18 Йехова рече: „Заклевам се в Себе Си, защото си направил това и не си пожалил него, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си; в твоето потомство ще се благословят всички народи на земята, защото си послушал гласа Ми“.

Това е несъкратената история на Божията благословия към Авраам. Макар и кратка, нейното съдържание е богато: тя включва причината и предисторията на Божия дар за Авраам, както и какво е това, което Той даде на Авраам. Пропита е от радостта и вълнението, с които Бог изрече тези думи, както и от неотложността на Неговия копнеж да спечели онези, които могат да слушат словото Му. В тази история ние виждаме Божията загриженост и нежност към онези, които се подчиняват на Неговите думи и следват заповедите Му. Виждаме и цената, която Той плаща, за да спечели хората, както и грижата и мисълта, които влага, за да ги спечели. Нещо повече, този пасаж, който съдържа думите „Заклевам се в Себе Си“, ни дава силно усещане за горчивината и болката, понесени от Бог и само от Бог зад кулисите на това дело от Неговия план за управление. Това е пасаж, който подтиква към размисъл и който е имал специално значение за онези, които са дошли след това, както и огромно въздействие върху тях.

Човек получава Божиите благословии заради своята искреност и подчинение

Голяма ли беше благословията, дадена на Авраам от Бог, за която четем тук? Колко голяма беше тя? Тук има едно ключово изречение: „В твоето потомство ще се благословят всички народи на земята“. Това изречение показва, че Авраам получи благословии, каквито не са давани на никого преди или след него. Когато по искане на Бог Авраам върна своя единствен син — любимия си единствен син — на Бог (тук не можем да използваме думата „принесе“; трябва да кажем, че той върна сина си на Бог), Бог не само не позволи на Авраам да принесе Исаак в жертва, но и го благослови. С какво обещание Той благослови Авраам? Той го благослови с обещанието да умножи потомството му. И с колко души трябваше да се умножи то? Писанията ни дават следните сведения: „като небесните звезди и като пясъка на морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си; в твоето потомство ще се благословят всички народи на земята“. Какъв беше контекстът, в който Бог изрече тези думи? Тоест как Авраам получи Божиите благословии? Той ги получи точно както Бог казва в Писанията: „защото

си послушал гласа Ми“. Това означава, че тъй като Авраам е следвал Божиата заповед, тъй като е изпълнил всичко, което Бог е казал, поискал и заповядал, без ни най-малко оплакване, Бог му е дал такова обещание. В това обещание има едно изключително важно изречение, което засяга Божиите мисли по това време. Виждали ли сте го? Възможно е да не сте обърнали внимание на Божиите думи: „Заклевам се в Себе Си“. Това означава, че когато Бог изрече тези думи, Той се закле в Себе Си. В какво се кълнат хората, когато дават обет? Те се кълнат в Небето, което ще рече, дават обет пред Бог и се заклеват в Бог. Хората може и да не разбират много извънредността на това Бог да се закълне в Себе Си, но ще разберете, когато ви дам правилното обяснение. Изправен пред човек, който можеше само да чува думите Му, но не и да разбира сърцето Му, Бог отново се почувства самотен и изгубен. В отчаянието си — и може да се каже, подсъзнателно — Бог направи нещо много естествено: Той сложи ръка на сърцето Си и се обърна към Себе Си, когато даде това обещание на Авраам, и този човек чу Бог да казва: „Заклевам се в Себе Си“. Чрез действията на Бог ти можеш да мислиш за себе си. Когато сложиш ръка на сърцето и говориш на себе си, имаш ли ясна представа какво казваш? Искрено ли е отношението ти? Говориш ли откровенно, от сърце? Така виждаме, че когато Бог говори на Авраам, Той беше сериозен и искрен. В същото време, докато говореше на Авраам и го благославяше, Бог говореше и на Себе Си. Той Си казваше: ще благословя Авраам и ще направя потомството му многобройно като небесните звезди и изобилно като пясъка на морския бряг, защото той послуша думите Ми и той е този, който избрах. Когато Бог каза: „Заклевам се в Себе Си“, Той реши, че чрез Авраам ще създаде избрания народ на Израел и след това ще води този народ напред в Своето дело. Тоест Бог щеше направи така, че потомците на Авраам да поемат делото на Божието управление, а Божието дело и това, което Бог изразява, ще започне от Авраам и ще продължи в потомците на Авраам, като по този начин ще осъществи Божието желание да спаси човека. Какво ще кажете, не е ли това истинска благословия? За човека няма по-голяма благословия; може да се каже, че това е най-истинската благословия. Благословията, спечелена от Авраам, не беше умножаването на потомството му, а това, че Бог осъществи Своето управление, Своето поръчение и Своето дело в потомците на Авраам. Това означава, че благословиите, спечелени от Авраам, не са били временни, а са продължили с напредването на Божия план за управление. Когато Бог говори, когато Бог се закле в Себе Си, Той вече беше взел решение. Верен ли беше процесът на вземане на това решение? Беше ли реален? Бог реши, че от този момент нататък Неговите усилия, цената, която плаща, това, което притежава и представлява, всичко Негово и дори животът Му, ще бъдат дадени на Авраам и неговите потомци. Бог реши също, че като започне от тази група хора, ще направи явни делата Си и ще позволи на хората да видят Неговата мъдрост, власт и сила.

Неизменното желание на Бог е да спечели хора, които Го познават и могат да свидетелстват за Него

По същото време, когато говореше на Себе Си, Бог говореше и на Авраам, но освен че чу благословиите, които Бог му даде, успя ли Авраам да разбере истинските желания на Бог във всичките Му думи в този момент? Не, не успя. И така, в момента, когато Бог се закле в Себе Си, сърцето Му все още беше самотно и скръбно. Все още нямаше нито един човек, който да може да разбере или схване неговите намерения и планове. В този момент никой — включително Авраам — не можеше да говори с Него доверително, а още по-малко можеше да Му съдейства в извършването на делото, което Той трябваше да извърши. На пръв поглед Бог беше спечелил Авраам — човек, който може да се подчинява на думите Му. Но в действителност познанието на този човек за Бог беше съвсем незначително. Въпреки че Бог беше благословил Авраам, Божието сърце все още не беше удовлетворено. Какво означава, че Бог не беше удовлетворен? Това означава, че Неговото управление току-що беше започнало, че хората, които Той искаше да спечели, хората, които копнееше да види, хората, които обичаше, бяха все още далеч от Него; нужно Му беше време, Той трябваше да изчака, да бъде търпелив. Защото по онова време освен Самия Бог нямаше никой, който да знае какво е необходимо на Бог, какво иска да спечели или за какво копнее. И така, в същото време, когато Бог се чувстваше много развълнуван, му беше и тежко на сърцето. Но Той не спря стъпките Си и продължи да планира следващия етап от това, което трябваше да направи.

Какво виждате в Божието обещание, дадено на Авраам? Бог дари Авраам с големи благословии само защото той се подчини на Божиите думи. Въпреки че на пръв поглед това изглежда нормално и естествено, в него ние виждаме Божието сърце: Бог цени най-вече подчинението на човека към Него и много обича човекът да Го разбира и да бъде искрен към Него. Колко високо цени Бог тази искреност? Може би не разбирате колко високо Той я цени и може би няма никой, който да осъзнава това. Бог даде на Авраам син и когато той порасна, Той помоли Авраам да Му принесе сина си в жертва. Авраам стриктно последва Божиата заповед, подчини се на Божието слово, а искреността му трогна Бог и беше оценена от Него. Колко високо оцени Бог тази искреност? И защо я оцени? Във време, когато никой не възприемаше Божиите думи и не разбираше сърцето Му, Авраам направи нещо, което разтърси небесата и накара земята да трепери, и това накара Бог да изпита несравнимо чувство на удовлетворение и Му донесе радостта да спечели някого, който можеше да се подчинява на думите Му. Това удовлетворение и радост дойдоха от създание, сътворено от Неговата ръка, и беше първата „жертва“, която човекът беше принесъл на Бог и която беше най-високо оценена от Бог, откакто човекът беше създаден. Бог беше изстрадал тази жертва и се

отнесе към нея като към първия най-важен дар от човека, когото беше създал. Тя показа на Бог първите плодове на Неговите усилия и на цената, която беше платил, и Му позволи да види надеждата в човечеството. След това Бог имаше още по-голям копнеж за група от такива хора, които да вървят заедно с Него, да се отнасят искрено към Него и да се грижат искрено за Него. Бог дори се надяваше, че Авраам ще продължи да живее, защото искаше да има сърце като това на Авраам, което да Го придружава и да бъде с Него, докато управлява. Независимо от това какво искаше Бог, това беше само желание, само идея — защото Авраам беше просто човек, който можеше да Му се подчинява, но нямаше ни най-малкото разбиране или познание за Бог. Авраам беше човек, който далеч не отговаряше на стандартите на Божиите изисквания към хората, а именно: да познава Бог, да може да свидетелства за Него и да бъде в единомислие с Бог. Така че Авраам не можеше да върви с Бог. При принасянето на Исаак от Авраам Бог видя искреността и подчинението на Авраам и видя, че той е издържал на Божието изпитание. Въпреки че Бог прие неговата искреност и подчинение, той все още не беше достоен да стане Божи довереник, да се превърне в човек, който познава и разбира Бог, и в човек, който е запознат с Божия нрав; той беше далеч от това да бъде в единомислие с Бог и да изпълнява Неговата воля. Така че в сърцето Си Бог все още беше самотен и загрижен. Колкото по-самотен и загрижен ставаше Бог, толкова повече изпитваше нуждата да продължи управлението Си възможно най-скоро и да може да избере и спечели група хора, които да изпълнят плана му за управление и да постигнат волята му колкото се може по-скоро. Това беше силното желание на Бог и то остана непроменено от самото начало до днес. Откакто създаде човека в началото, Бог копнее за група победители, група, която да върви с Него и да може да разбира, познава и възприема Неговия нрав. Това желание на Бог никога не се е променяло. Независимо от това колко дълго трябва да чака, независимо от това колко труден може да бъде пътят, който предстои, и без значение колко далечни са целите, за които копнее, Бог никога не е променял или изоставял очакванията Си към човека. Сега, след като казах това, осъзнавате ли донякъде какво е желанието на Бог? Може би това, което сте осъзнали, не е много дълбоко — но разбирането постепенно ще дойде!

През периода, когато живя Авраам, Бог унищожи и един град. Този град се наричаше Содом. Без съмнение много хора са чували историята за Содом, но никой от тях не е запознат с мислите на Бог, които бяха в основата на разрушаването на града.

Така че днес, чрез разговорите между Бог и Авраам по-долу, ще научим за Неговите мисли по онова време, а също и за Неговия нрав. Нека сега прочетем следните пасажии от писанието.

Б. Бог трябва да унищожи Содом

Битие 18:26 Рече Йехова: „Ако в Содом има петдесет праведни човека в рамките на града, ще пощадя всичко заради тях“.

Битие 18:29 А Авраам пак Му каза: Може да се намерят там четиридесет. Той отвърна: Заради четиридесетте няма да сторя това.

Битие 18:30 А той Му каза: Може да се намерят там тридесет. Той отвърна: Няма да сторя това.

Битие 18:31 А той каза: Може да се намерят там двадесет. А Той каза: Няма да го погубя.

Битие 18:32 И той каза: Може да се намерят там десет. И Той каза: Няма да го погубя.

Това са няколко откъса, които съм избрал от Библията. Те не са пълните, оригинални версии. Ако искате да ги видите, можете сами да ги потърсите в Библията; за да спестя време, пропуснах част от оригиналното съдържание. Тук съм подбрал само няколко ключови пасажа и изречения, като съм пропуснал няколко изречения, които нямат отношение към днешното ни общение. Във всички пасаж и съдържание, за които разговаряме, прескачаме подробностите на историите и поведението на човека в тях; вместо това говорим само за това какви бяха Божиите мисли и идеи по онова време. В мислите и идеите на Бог ще видим Неговия нрав и от всичко, което Бог направи, ще видим Самия истински Бог — така ще постигнем целта си.

Бог се грижи само за онези, които могат да се подчиняват на словото Му и да следват заповедите Му

Горните пасаж и съдържат няколко ключови думи: числата. Първо, Йехова казва, че ако намери петдесет праведници в града, ще пощади цялото място, което означава, че няма да унищожи града. И така, имаше ли в действителност петдесет праведници в Содом? Нямахме. Какво каза Авраам на Бог скоро след това? Той каза: може да се намерят там четиридесет? И Бог каза: няма да сторя това. След това Авраам каза: може да се намерят там тридесет? И Бог каза: няма да сторя това. А може би и двадесет? Няма да сторя това. Десет? Няма да сторя това. Имаше ли в действителност десет праведници в града? Нямахме десет, но имаше един. И кой беше той? Той беше Лот. По онова време в Содом имаше само един праведен човек, но беше ли Бог много строг или взискателен, когато ставаше дума за това число? Не, не беше. И така, когато човекът продължаваше да пита: „Ами четиридесет?“, „Ами тридесет?“, докато не стигна до „Ами десет?“. Бог каза: „Дори да бяха само десет, нямахме да унищожа града; щях да го пощадя и да простя на останалите хора, не само на тези десет“. Ако бяха само десет, това щеше да е достатъчно жалко, но се оказа, че в действителност в Содом нямахме дори толкова праведници. Сами виждате, че в очите на Бог грехът и злото на хората в града бяха такива, че Бог нямахме друг избор освен да ги унищожи. Какво имаше предвид

Бог, когато каза, че няма да унищожи града, ако в него има петдесет праведници? Тези числа не бяха важни за Бог. Важното беше дали в града бяха праведниците, които Той искаше, или не. Ако в града имаше само един праведен човек, Бог нямаше да допусне той да пострада поради унищожаването на града. Това означава, че независимо дали Бог щеше да унищожи града, или не, и независимо колко праведници имаше в него, за Бог този грешен град беше проклет и отвратителен и трябваше да бъде унищожен, да изчезне от очите на Бог, а праведните да останат. Независимо от епохата, независимо от етапа на развитие на човечеството, отношението на Бог не се променя: Той мрази злото и се грижи за онези, които са праведни в Неговите очи. Това ясно отношение на Бог е и истинското откровение за Божията същина. Тъй като в града имаше само един праведен човек, Бог не се колеба повече. Крайният резултат беше, че Содом неминуемо щеше да бъде унищожен. Какво виждате в това? В онази епоха Бог нямаше да унищожи град, ако в него имаше петдесет праведници, нито пък ако имаше десет, което означава, че Бог щеше да реши да прости и да прояви великодушие към човечеството или щеше да извърши делото по напътствие заради няколко души, които могат да се боят от Него и да Му се прекланят. Бог държи много на праведните дела на човека, държи много на онези, които могат да Му се прекланят, и на онези, които могат да вършат добри дела пред Него.

От най-древни времена до днес, чели ли сте някога в Библията Бог да съобщава истината или да говори за Божия път на някой човек? Не, никога. Думите на Бог към човека, за които четем, само казват на хората какво да правят. Някои отидоха и го направиха, а други — не; някои повярваха, а други — не. Това беше всичко. Така че праведните от онази епоха — тези, които бяха праведни в Божиите очи — бяха само онези, които можеха да чуват Божието слово и да следват Божиите заповеди. Те бяха слуги, които изпълняваха Божието слово сред хората. Може ли такива хора да бъдат наречени „хора, които познават Бог“? Може ли те да бъдат наречени хора, които Бог е довел до съвършенство? Не, не може. И така, независимо от техния брой, в Божиите очи тези праведни хора заслужаваха ли да бъдат наречени довереници на Бог? Можеше ли те да бъдат наречени Божии свидетели? Разбира се, че не! Те със сигурност не бяха достойни да бъдат наречени Божии довереници и свидетели. И така, как Бог наричаше такива хора? В Стария завет на Библията има много случаи, в които Бог ги нарича „Мой слуга“. Това означава, че по онова време в очите на Бог тези праведници бяха Негови слуги, те бяха хората, които Му служеха на земята. А как Бог измисли това наименование? Защо Той ги наричаше така? Има ли Бог стандарти в сърцето Си за наименованията, с които нарича хората? Да, със сигурност има. Бог има стандарти, независимо дали нарича хората праведни, съвършени, честни или слуги. Когато нарича някого Свой слуга, Той е твърдо убеден, че този човек е способен да приема Неговите пратеници, да следва Неговите заповеди и да

изпълнява това, което е заповядано от пратениците. Какво изпълнява този човек? Той изпълнява това, което Бог е заповядал на човека да прави и изпълнява на земята. Може ли по онова време това, което Бог поиска от човека да направи и изпълни на земята, да се нарече Божи път? Не, не може. Защото по онова време Бог искаше от човека да прави само няколко прости неща; Той изричаше няколко прости заповеди, с които му казваше да прави само това или онова и нищо повече. Бог работеше според Своя план. Тъй като по онова време много условия все още не бяха налице, моментът все още не беше назрял и за човечеството беше трудно да понесе Божия път, така че Божият път тепърва трябваше да бъде изразен от Неговото сърце. Бог гледаше на праведните хора, за които говори и които виждаме тук — независимо дали са тридесет или двадесет — като на Свои слуги. Когато Божиите пратеници идваха при тези слуги, те трябваше да могат да ги приемат, да следват заповедите им и да действат според думите им. Точно това трябваше да бъде направено и постигнато от онези, които бяха слуги в Божиите очи. Бог е благоразумен, когато дава наименования на хората. Той ги наричаше Свои слуги не защото бяха такива, каквито сте вие сега — защото бяха чули много проповеди, знаеха какво ще направи Бог, имаха много познания за Божията воля и разбираха Неговия план за управление — а защото бяха честни в своята човешка природа и можеха да се съобразят с Божието слово; когато Бог им заповядваше, те можеха да оставят настрана това, което правеха, и да изпълняват това, което Бог им беше заповядал. Така че за Бог другото ниво на значение на името „слуга“ е, че те Му съдействаха в Неговото дело на земята и въпреки че не бяха Божи пратеници, те изпълняваха и осъществяваха Божието слово на земята. Виждате, че тези слуги или праведници имаха голяма тежест в сърцето на Бог. Делото, което Бог щеше да започне на земята, не можеше да бъде без хора, които да Му съдействат, а ролята на Божиите слуги не можеше да бъде заменена с тази на Божиите пратеници. Всяка задача, която Бог заповядваше на тези слуги, беше от голямо значение за Него и затова Той не можеше да ги изгуби. Без сътрудничеството на тези слуги с Бог Неговото дело сред човечеството щеше да спре, в резултат на което Божият план за управление и Божиите надежди щяха да се провалят.

Бог е изобилно милостив към онези, за които се грижи, и силно гневен към онези, които ненавижда и отхвърля

Според библейските разкази имаше ли десет слуги на Бог в Содом? Не, нямаше. Заслужаваше ли градът да бъде пощаден от Бог? Само един човек в града — Лот — прие Божиите пратеници. Изводът от това е, че в града имаше само един слуга на Бог и затова Бог нямаше друг избор, освен да спаси Лот и да унищожи Содом. Цитираните по-горе разговори между Авраам и Бог може да изглеждат прости, но те илюстрират нещо много дълбоко: в действията на Бог има принципи и преди да вземе решение, Той прекарва дълго време в наблюдение и

обмисляне; със сигурност Бог няма да вземе решение или да направи прибързани заключения, преди да е настъпил подходящият момент. Размяната на реплики между Авраам и Бог ни показва, че Божието решение да унищожи Содом не беше ни най-малко погрешно, тъй като Бог вече знаеше, че в града няма нито четиридесет, нито тридесет, нито двадесет праведници. Нямаше дори десет. Единственият праведен човек в града беше Лот. Бог наблюдаваше всичко, което се случваше в Содом, и познаваше обстоятелствата около това като пръстите на ръката Си. Така че Неговото решение не можеше да бъде погрешно. За разлика от това, в сравнение с всемогъществото на Бог, човекът е толкова безчувствен, толкова глупав и невеж, толкова късоглед. Именно това виждаме в размяната на реплики между Авраам и Бог. Бог е изразявал Своя нрав от самото начало до днес. Божият нрав се разкрива и тук и ние трябва да го видим. Числата са прости — те не показват нищо, но тук има много важен израз на Божия нрав. Бог не би унищожил града заради петдесет праведници. Дали това се дължи на Божията милост? Дали е заради Неговата любов и великодушие? Виждали ли сте тази страна на Божия нрав? Дори да имаше само десет праведници, Бог щеше да пожали града заради тях. Това ли е, или не е великодушието и любовта на Бог? Поради Божията милост, великодушие и загриженост към тези праведни хора Той не би унищожил града. Това е великодушието на Бог. И в крайна сметка какъв резултат виждаме? Когато Авраам каза: „Може да се намерят там десет“, Бог каза: „Няма да го погубя“. След това Авраам не каза нищо повече — защото в Содом ги нямаше десетте праведници, за които той говореше, и той нямаше какво повече да каже, а в този момент разбра защо Бог беше решил да унищожи Содом. Какъв Божи нрав виждате в това? Какво решение взе Бог? Бог реши, че ако в Содом няма десет праведници, Той няма да позволи града да съществува и че неизбежно ще го унищожи. Не е ли това Божият гняв? Този гняв представлява ли Божият нрав? Дали този нрав е откровението за святата същност на Бог? Дали той е откровението за праведната същност на Бог, която човек не трябва да оскърбява? След като потвърди, че в Содом няма десет праведници, Бог беше сигурен, че ще унищожи града и ще накаже жестоко хората в него, защото Му се противопоставяха и защото бяха толкова порочни и покварени.

Защо анализирахме тези пасажии по този начин? Направихме така, защото тези няколко прости изречения дават пълен израз на Божия нрав, в който се съдържа изобилна милост и силен гняв. От една страна Бог ценеше праведните, проявяваше милост към тях, търпеше ги и се грижеше за тях, но едновременно с това Той изпитваше дълбока ненавист към всички онези в Содом, които бяха покварени. Беше ли, или не беше това изобилна милост и силен гняв? С какви средства Бог унищожи града? С огън. И защо го унищожи с огън? Когато видиш, че нещо се изгаря с огън, или когато си на път да изгориш нещо, какво усещаш? Защо искаш да го изгориш? Чувстваш ли, че вече не се нуждаеш от него, че вече

не искаш да го гледаш? Искаш ли да го изоставиш? Използването на огън от страна на Бог означаваше изоставяне и омраза и че Той не искаше повече да вижда Содом. Това беше емоцията, която накара Бог да срина Содом до основи, използвайки огън. Използването на огън показва колко разгневен беше Бог. Милосърдието и великодушието на Бог наистина съществуват, но Божиата святост и праведност, когато отприщва Своя гняв, показват на човека и онази страна на Бог, която не търпи обида. Когато човекът напълно успява да се подчини на Божиите заповеди и действа в съответствие с Божиите изисквания, Бог е изобилен в Своята милост към него; когато човекът е изпълнен с поквара, омраза и враждебност към Бог, Той е силно разгневен. До каква степен Бог е силно разгневен? Неговият гняв ще трае дотогава, докато вече не вижда противопоставянето и злите дела на човека, докато те престанат да бъдат пред очите Му. Едва тогава Божият гняв ще изчезне. С други думи, независимо кой е човекът, ако сърцето му се е отдалечило от Бог и се е отвърнало от Него, за да не се върне никога повече, тогава независимо как, привидно или от гледна точка на субективните си желания, той иска да се прекланя, да следва и да се подчинява на Бог в тялото или в мисленето си, Божият гняв ще се отприщи без прекъсване. Ще стане така, че когато Бог силно отприщи Своя гняв, след като е дал на човека достатъчно възможности, веднъж отприщен, Той няма да може да го върне обратно и никога повече няма да бъде милостив и великодушен към такъв човек. Това е едната страна на Божия нрав, която не търпи оскърбление. Тук на хората им се струва нормално Бог да разруши един град, тъй като в Божиите очи град, пълен с грях, не може да съществува и да продължи да стои, и е разумно той да бъде унищожен от Бог. И все пак в това, което се случи преди и след като Той унищожи Содом, ние виждаме пълнотата на Божия нрав. Той е великодушен и милостив към нещата, които са мили, красиви и добри; към нещата, които са зли, грешни и нечестиви, Той изпитва силен гняв и този Негов гняв е постоянен. Това са двете основни и най-изявени страни на Божия нрав и освен това те са разкрити от Бог от начало до край: изобилна милост и силен гняв. Повечето от вас са изпитали нещо от Божиата милост, но много малко от вас са оценили Божия гняв. Божиата милост и благоволение могат да се видят във всеки човек; това означава, че Бог е бил изобилно милостив към всеки човек. И все пак много рядко — или може да се каже, никога — Бог е бил силно разгневен на отделни хора или част от хората сред вас. Бъдете спокойни! Рано или късно Божият гняв ще бъде видян и изпитан от всеки човек, но сега все още не е дошъл моментът. Защо е така? Това е така, защото когато Бог постоянно се гневи на някого, тоест, когато отприщва силния Си гняв върху него, това означава, че Той отдавна го е намразил и отхвърлил, че го презира и че не може да търпи съществуването му; щом гневът на Бог се стовари върху този човек, той ще изчезне. Днес Божието дело все още не е достигнало тази точка. Когато Бог се разгневи силно, никой от вас няма да може да го понесе.

Така че в момента Бог е само изобилно милостив към всички вас и тепърва ви предстои да видите Неговия силен гняв. Ако има хора, които още не са убедени в това, можете да поискате Божият гняв да дойде върху вас, за да изпитате дали Божият гняв и Неговият нрав, който не понася оскърблението на човека, наистина съществуват. Ще се осмелите ли?

Хората от последните дни виждат Божия гняв само в Божието слово и не го изпитват в действителност

Достойни ли са за общение двете страни на Божия нрав, които се виждат в тези пасажии от писанието? След като чухте тази история, обновихте ли своето разбиране за Бог? Какво разбиране имате? Може да се каже, че от времето на сътворението до днес никоя група не се е радвала толкова много на Божията благодат, милост и благоволение, колкото тази последна група. Въпреки че в последния етап Бог е извършил делото на правосъдието и порицанието и е извършил това Свое дело с величие и гняв, през повечето време Бог използва само слово, за да изпълни Свое дело; Той използва слово, за да учи и пои, да осигурява и храни. Междувременно Божият гняв винаги е бил държан скрит и освен че хората са почувствали Божия гневен нрав в словата Му, малцина са изпитали Неговия гняв лично. Това означава, че по време на Божието дело на правосъдието и порицанието, въпреки че гневът, разкрит в Божието слово, позволява на хората да изпитат Божието величие и Неговата нетърпимост към оскърбление, този гняв не излиза извън рамките на Неговото слово. Иначе казано, Бог използва словото, за да укори човека, да го разобличи, да го съди, да го порицае и дори да го прокълне, но Бог все още не е силно разгневен на човека и едва е започнал да отрицва гнева Си върху него, освен със Свое слово. Така милостта и благоволението на Бог, които човекът изпитва в тази епоха, са откровението за истинския Божи нрав, докато Божият гняв, изпитван от човека, е просто ефект от тона и усещането на Неговите слова. Много хора погрешно възприемат този ефект като истинско преживяване и истинско познаване на Божия гняв. В резултат на това повечето хора вярват, че са видели Божията милост и благоволение в Неговото слово, че са видели и Божията нетърпимост към човешката обида и повечето от тях дори са започнали да оценяват Божията милост и великодушие към човека. Но независимо от това колко лошо е поведението на човека или колко покварен е неговият нрав, Бог винаги е търпял. С това Свое търпение Той цели да изчака словата, които е изрекъл, усилията, които е положил, и цената, която е платил, да постигнат ефект в онези, които иска да спечели. Изчакването на подобен резултат отнема време и изисква създаването на различна среда за човека — точно както хората не стават възрастни веднага след като се родят; това отнема осемнадесет или деветнадесет години, а на някои хора им трябва дори двадесет или тридесет, преди да се превърнат в истински възрастни. Бог очаква

завършването на този процес, очаква идването на такова време и очаква постигането на този резултат. През цялото време, докато чака, Бог е изобилно милостив. През периода на Божието дело обаче броят на хората, които са поразени, е изключително малък, а някои биват наказани заради сериозното си противопоставяне на Бог. Тези примери са още по-голямо доказателство за Божия нрав, който не понася оскърблението на човека, и напълно потвърждават реалното съществуване на Божието великодушие и търпеливост към избраните. Разбира се, в тези типични примери откровението за част от Божия нрав в тези хора не засяга цялостния Божи план за управление. Всъщност в настоящия последен етап от Божието дело Бог е търпял през целия период на очакване и е заменил Своята търпеливост и живота Си за спасението на онези, които Го следват. Виждате ли това? Бог не нарушава Своя план без причина. Той може да отприщи Своя гняв, но може и да бъде милостив — това е откровението за двете основни части на Божия нрав. Ясно ли е това, или не? С други думи, що се отнася до Бог, доброто и злото, справедливото и несправедливото, положителното и отрицателното — всичко това е ясно показано на човека. Какво ще направи Той, какво харесва, какво мрази — всичко това намира пряк израз в Неговия нрав. Такива неща също се виждат много явно и недвусмислено в Божието дело и те не са неясни или общи, а позволяват на всички хора да видят нрава на Бог и това, което Той притежава и представлява, по един особено конкретен, истински и практически начин. Това е Самият истински Бог.

Божият нрав никога не е бил скрит от човека — човешкото сърце се е отклонило от Бог

Ако не общувах за тези неща, никой от вас нямаше да може да види истинския Божи нрав в историите на Библията. Това е факт. Това е така, защото, въпреки че в тези библейски истории са записани някои от нещата, които Бог е направил, Бог е казал само няколко слова и не е представил пряко Своя нрав, нито е изразил волята Си пред човека открито. По-късните поколения са гледали на тези записи просто като на разкази и така на хората им се струва, че Бог се крие от човека, че от човека е скрита не Божията личност, а Неговият нрав и воля. След днешното Ми общение все още ли чувствате, че Бог е напълно скрит от човека? Все още ли смятате, че Божият нрав е скрит от човека?

От времето на сътворението Божият нрав е в синхрон с Неговото дело. Той никога не е бил скрит от хората, а напълно оповестен и ясен за тях. И все пак с течение на времето човешкото сърце се е отдалечавало все повече от Бог и тъй като човешката поквара се е задълбочавала, човекът и Бог са се раздалечавали все повече и повече. Бавно, но сигурно човекът е изчезнал от очите на Бог. Човекът е станал неспособен да „вижда“ Бог, което го е оставило без „новини“ за Бог; така той не знае дали Бог съществува и дори стига дотам, че напълно отрича

Неговото съществуване. Следователно неразбирането от страна на човека на Божия нрав и на това, което Той притежава и представлява, не се дължи на това, че Бог е скрит от човека, а на това, че сърцето му се е отвърнало от Бог. Въпреки че човекът вярва в Бог, сърцето му е без Бог и той не знае как да обича Бог, а и не иска да Го обича, защото сърцето му никога не се приближава до Бог и винаги Го избягва. В резултат на това човешкото сърце е отдалечено от Бог. И така, къде е сърцето му? Всъщност човешкото сърце не е отишло никъде: вместо да го даде на Бог или да го разкрие, така че Бог да го види, той го пази за себе си. Това е така въпреки факта, че някои хора често се молят на Бог и казват: „О, Боже, погледни сърцето ми — Ти знаеш всичко, което мисля“, а някои дори се заклеват да позволят на Бог да ги наблюдава, за да бъдат наказани, ако нарушат клетвата си. Макар че човек позволява на Бог да надникне в сърцето му, това не означава, че е способен да се подчинява на Божието ръководство и разпоредби, нито че е оставил съдбата си, перспективите си и всичко под управлението на Бог. Така, независимо от клетвите, които полагаш пред Бог, или от това, което заявяваш пред Бог, в Божиите очи сърцето ти все още е затворено за Него, защото ти само позволяваш на Бог да гледа сърцето ти, но не и да го управлява. Иначе казано, ти изобщо не си отдал сърцето си на Бог и говориш само хубави думи, така че Той да ги чуе; в същото време криеш от Бог различните си измамни намерения заедно с интригите, подлостите и плановете си и стискаш в ръце перспективите и съдбата си, страхувайки се дълбоко, че Бог ще ти ги отнеме. Така Бог никога не вижда искреността на човека към Него. Въпреки че Бог наблюдава дълбините на човешкото сърце и може да вижда какво мисли и иска да направи човек в сърцето си, както и какви неща пази в сърцето си, сърцето на човека не принадлежи на Бог и той не го е предал под Божието управление. Това означава, че Бог има право да наблюдава, но няма право да управлява. В субективното си съзнание човекът не иска и не възнамерява да се предаде на Божиите разпоредби. Човекът не само се е затворил за Бог, но дори има хора, които измислят начини да забулят сърцата си, като използват благи думи и ласкателства, за да създадат фалшиво впечатление и да спечелят доверието на Бог, и скриват истинското си лице от погледа на Бог. С това, че не позволят на Бог да ги види, те целят да попречат на Бог да разбере какви са в действителност. Те не искат да отдадат сърцата си на Бог, а да ги запазят за себе си. Подтекстът на това е, че всичко, което човек прави и което иска, се планира, изчислява и решава от самия него; той не се нуждае от участието или намесата на Бог, а още по-малко — от ръководството и разпоредбите Му. Така, независимо дали става дума за Божиите заповеди, за Неговото поръчение или за изискванията, които Бог поставя към човека, решенията на човека се основават на собствените му намерения и интереси, на собственото му състояние и обстоятелства в дадения момент. Човекът винаги използва познанията и прозренията, с които е запознат, както и собствения си

интелект, за да прецени и избере пътя, по който трябва да поеме, и не допуска намесата или управлението на Бог. Това е човешкото сърце, което Бог вижда.

От самото начало до днес само човекът е бил способен да разговаря с Бог. Тоест, сред всички живи същества и Божии създания единствено човекът може да разговаря с Бог. Човекът има уши, които му позволяват да чува, и очи, които му дават възможност да вижда; той има език, собствени идеи и свободна воля. Той притежава всичко, което е необходимо, за да чуе Божието слово, да разбере Божията воля и да приеме Божието поръчение, и така Бог възлага всичките Си желания на човека, като иска да направи от човека спътник, който да е в единомислие с Него и който да може да върви с Него. Откакто е започнал управлението Си, Бог чака човекът да Му даде сърцето си. Той иска да може да го пречисти и подготви, да го направи удовлетворителен за Бог и обичан от Бог, да го накара да се бои от Бог и да отбягва злото. Бог винаги е очаквал с нетърпение този резултат. Има ли такива хора сред библейските записи? Тоест, има ли в Библията хора, способни да отдадат сърцето си на Бог? Има ли прецедент преди тази епоха? Днес ще продължим да четем библейските разкази и ще разгледаме дали извършеното от тази личност — Йов — има някаква връзка с темата за „отдаването на сърцето на Бог“, за която говорим днес. Нека видим дали Йов е бил удовлетворителен за Бог и обичан от Бог.

Какво е впечатлението ви за Йов? Позовавайки се на оригинални текстове от Писанието, някои хора казват, че Йов се е боял от Бог и е отбягвал злото. „Боеше се от Бог и се отдалечаваше от злото“ — такава е оценката на Бог за Йов. Ако използвате свои думи, как бихте определили Йов? Някои хора казват, че Йов е бил добър и разумен човек; други казват, че е имал истинска вяра в Бог; трети казват, че Йов е бил праведен и човечен. Вие видяхте вярата на Йов, което означава, че в сърцата си придавате голямо значение на вярата на Йов и му завиждате за нея. И така, нека днес да разгледаме какво притежаваше Йов, за да бъде Бог толкова доволен от него. Нека сега прочетем текстовете от писанията по-долу.

В. Йов

1. Оценки за Йов от Бог и в Библията

Йов 1:1 Имаше в земята Уз един човек на име Йов. Този човек беше непорочен и правдив, боеше се от Бог и се отдалечаваше от злото.

Йов 1:5 И когато се изреждаха дните на угощаването, Йов прашаше за синовете си и ги освещаваше, като ставаше рано сутринта и принасяше всеизгаряния според броя на всички тях; защото Йов си казваше: Да не би синовете ми да са съгрешили и да са похулили Бог в сърцата си. Така правеше Йов постоянно.

Йов 1:8 А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото?“.

Каква е основната идея, която виждате в тези пасажи? И трите кратки откъса от писанието са свързани с Йов. Макар и кратки, те ясно показват какъв човек беше той. Чрез описанието на всекидневното поведение и постъпките на Йов те казват на всички, че оценката на Бог за Йов не е безпочвена, а добре обоснована. Те ни казват, че независимо дали става дума за човешката оценка за Йов (Йов 1:1), или за Божиата оценка за него (Йов 1:8), и двете са резултат от делата на Йов пред Бог и хората (Йов 1:5).

Първо, нека да прочетем началния пасаж: „Имаше в земята Уз един човек на име Йов. Този човек беше непорочен и правдив, боеше се от Бог и се отдалечаваше от злото“. Това е първата оценка за Йов в Библията и това изречение е оценката на автора за Йов. Естествено, това е и човешката оценка за Йов, която гласи: „Този човек беше непорочен и правдив, боеше се от Бог и се отдалечаваше от злото“. А сега нека прочетем как Бог оценява Йов: „Няма друг като слугата Ми Йов на земята, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото“. Едната от тях идва от човека, а другата произлиза от Бог; това са две оценки с едно и също съдържание. Виждаме, че поведението и постъпките на Йов бяха известни на хората и също така хвалени от Бог. С други думи, държанието на Йов пред хората и пред Бог беше едно и също; той винаги излагаше поведението и мотивацията си пред Бог, за да може Бог да ги наблюдава, и беше човек, който се боеше от Бог и отбягваше злото. Така в очите на Бог от всички хора на земята само Йов беше съвършен и праведен, човек, който се боеше от Бог и отбягваше злото.

Конкретни прояви на боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото в ежедневието му

А сега нека разгледаме конкретните прояви на боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото. В допълнение към пасажите, които го предхождат и следват, нека прочетем и стих Йов 1:5, в който се съдържа една от конкретните прояви на боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото. Тя се отнася до това как той се боеше от Бог и отбягваше злото в ежедневието си; най-важното е, че той не само правеше това, което трябваше да прави, заради собствената си боязън от Бог и отбягването на злото, но и редовно принасяше всеизгаряния пред Бог от името на синовете си. Той се страхуваше, че те често „съгрешават и хулят Бог в сърцата си“, докато пируват. Как се прояви този страх у Йов? В оригиналния текст е описано следното: „И когато се изреждаха дните на угощаването, Йов пращаше за синовете си и ги освещаваеше, като ставаше рано сутринта и принасяше всеизгаряния според броя на всички тях“. Постъпките на Йов ни показват, че вместо да се проявява във външното му поведение, боязънта му от Бог идва от сърцето му и че боязънта му от Бог може да се открие във всеки аспект на ежедневието му, по всяко време, тъй като той не само отбягваше злото, но и често принасяше всеизгаряния от името на синовете си. Иначе казано, Йов не само силно се

страхуваше да не съгреши срещу Бог и да се отрече от Него в сърцето си, но и се тревожеше, че синовете му може да съгрешат срещу Бог и да се отрекат от Него в сърцата си. Оттук се вижда, че истината за страха на Йов от Бог издържа на проверка и че никой не може да я подложи на съмнение. От време на време ли правеше това, или често? Последното изречение на текста е: „Така правеше Йов постоянно“. Смисълът на тези думи е, че Йов не ходеше да наглежда синовете си от време на време или когато му беше угодно, нито пък се изповядваше пред Бог с молитва. Вместо това той редовно изпращаше синовете си, за да бъдат осветени, и принасяше всеизгаряния за тях. Думата „постоянно“ тук не означава, че той правеше това в продължение на един или два дни или за известно време. Тя означава, че проявата на боязънта на Йов от Бог не беше временна и не се изчерпваше със знания или изречени думи; напротив, начинът да се бои от Бог и да отбягва злото направляваше сърцето му, диктуваше поведението му и в сърцето му това беше коренът на неговото съществуване. Фактът, че той правеше това постоянно, показва, че в сърцето си Йов често се страхуваше, че самият той ще съгреши срещу Бог, а също така се страхуваше, че синовете и дъщерите му ще съгрешат срещу Бог. Тази дума показва колко голяма тежест имаше в сърцето му пътят на боязънта от Бог и отбягването на злото. Той правеше това постоянно, защото в сърцето си се боеше и страхуваше — страхуваше се, че е извършил зло и е съгрешил срещу Бог и че се е отклонил от Божия път и затова не може да удовлетвори Бог. В същото време той се тревожеше за синовете и дъщерите си, като се страхуваше, че са оскърбили Бог. Това беше нормалното поведение на Йов във всекидневния му живот. Именно това нормално поведение доказва, че боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото не са празни думи, че Йов наистина е живял в такава реалност. „Така правеше Йов постоянно“: тези думи ни разказват за ежедневните дела на Йов пред Бог. Когато правеше това постоянно, поведението и сърцето му достигаха ли до Бог? С други думи, беше ли Бог често доволен от неговото сърце и поведение? Тогава в какво състояние и в какъв контекст Йов правеше това постоянно? Някои хора казват: „Той е постъпвал така, защото Бог често Му се е явявал“. Други казват: „Той е правил това постоянно, защото е имал волята да отбягва злото“. А има и такива, които казват: „Може би е смятал, че богатството му не е дошло лесно, и е знаел, че то му е дадено от Бог, и затова силно се е страхувал да не изгуби имуществото си в резултат на грях срещу Бог или оскърбление към Него“. Верни ли са някои от тези твърдения? Очевидно не. Защото в очите на Бог това, което Бог приемаше и ценеше най-много в Йов, не беше само фактът, че той правеше това постоянно; Той приемаше и ценеше и поведението на Йов пред Бог, хората и Сатана, когато беше предаден на Сатана и изкушаван. Разделите по-долу предлагат най-убедителните доказателства — доказателства, които ни показват истинността на Божията оценка за Йов. Нека сега прочетем следните пасажии от писанието.

2. Сатана изкушава Йов за първи път (добитъкът му е откраднат и бедствие сполетява децата му)

а. Думите, изречени от Бог

Йов 1:8 А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото?“.

Йов 1:12 Йехова рече на Сатана: „Ето, давам в ръката ти всичко, което е негово, само не слагай ръка на него“. И Сатана си тръгна от Йехова.

б. Отговорът на Сатана

Йов 1:9-11 Тогава Сатана отговори на Йехова и каза: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко, което има? Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и се допри до всичко, което има, и той ще Те похули в лицето“.

Бог позволява на Сатана да изкуши Йов, за да може вярата му да бъде доведена до съвършенство

Йов 1:8 е първият запис в Библията на размяна на реплики между Бог Йехова и Сатана. И така, какво каза Бог? Оригиналният текст разказва следното: „А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото?“. Това беше Божията оценка за Йов пред Сатана; Бог каза, че той е съвършен и честен човек, който се бои от Бог и отбягва злото. Преди този разговор между Бог и Сатана Бог беше решил, че ще използва Сатана, за да изкуши Йов — че ще предаде Йов на Сатана. От една страна, с това Бог щеше да докаже, че Неговото наблюдение и оценката Му на Йов са точни и безпогрешни и щеше да направи така, че свидетелството на Йов да опозори Сатана; от друга страна, това щеше да доведе до съвършенство вярата на Йов в Бог и страха му от Бог. И така, когато Сатана се изправи пред Бог, Бог не се подвоуми. Той премина направо към въпроса и попита Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото?“. Въпросът на Бог имаше следния смисъл: Бог знаеше, че Сатана е бродил навсякъде и често е следил Йов, който беше Божи служител. Той често беше изкушавал и атакувал Йов, опитвайки се да намери начин да го погуби, за да докаже, че вярата му в Бог и страхът му от Бог не могат да останат непоколебими. Сатана също с готовност търсеше възможности да опустоши Йов, за да го накара да се отрече от Бог и да го изтръгне от ръцете на Бог. Но Бог погледна в сърцето на Йов и видя, че той беше съвършен и честен, че се боеше от Бог и отбягваше злото. Бог използва въпрос, за да каже на Сатана, че Йов е съвършен и честен човек, който се бои от Бог и отбягва злото, че Йов никога няма да се отрече от Бог и да последва Сатана. След като чу Божията оценка за Йов, в Сатана се появи ярост, породена от унижение. После

той стана още по-гневен и нетърпелив да открадне Йов, тъй като Сатана никога не беше вярвал, че някой може да бъде съвършен и честен, или че може да се страхува от Бог и да отбягва злото. В същото време Сатана ненавиждаше съвършенството и честността в човека и мразеше хората, които можеха да се боят от Бог и да отбягват злото. Затова в Йов 1:9-11 пише: „Тогаваш Сатана отговори на Йехова и каза: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко, което има? Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и се допри до всичко, което има, и той ще Те похули в лицето“. Бог беше запознат отблизо със злонамерената природа на Сатана и знаеше много добре, че Сатана отдавна е планирал да погуби Йов и затова Бог искаше, като каже на Сатана още веднъж, че Йов е съвършен и честен и че се бои от Бог и отбягва злото, да подчини Сатана, да го накара да разкрие истинското си лице и да нападне и изкуши Йов. Иначе казано, Бог умишлено подчерта, че Йов е съвършен и честен и че се бои от Бог и отбягва злото, и по този начин накара Сатана да нападне Йов поради омразата и гнева на Сатана към това, че Йов е съвършен и честен човек, който се бои от Бог и отбягва злото. В резултат на това Бог щеше да опозори Сатана поради факта, че Йов беше съвършен и честен човек, който се боеше от Бог и отбягваше злото, и Сатана щеше остане напълно унижен и победен. След това Сатана вече нямаше да се съмнява и да отправя обвинения нито срещу съвършенството и честността на Йов, нито срещу страха му от Бог и отбягването на злото. Така Божието изпитание и изкушението на Сатана бяха почти неизбежни. Единственият, който успя да устои на Божието изпитание и изкушението на Сатана, беше Йов. След тази размяна на реплики Сатана получи разрешение да изкушава Йов. Така започва първият кръг от нападки на Сатана. Целта на тези нападки беше имотът на Йов, тъй като Сатана беше отправил следното обвинение срещу Йов: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог? (...) Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята“. В резултат на това Бог позволи на Сатана да вземе всичко, което Йов имаше — именно това беше причината, поради която Бог разговаря със Сатана. Въпреки това Бог отправи едно искане към Сатана: „Давам в ръката ти всичко, което е негово, само не слагай ръка на него“ (Йов 1:12). Това беше условието, което Бог постави, след като позволи на Сатана да изкушава Йов и предаде Йов в ръцете на Сатана, и това беше границата, която Той постави на Сатана: Той нареди на Сатана да не наранява Йов. Тъй като Бог съзнаваше, че Йов е съвършен и честен, и тъй като вярваше, че съвършенството и честността на Йов пред Него не подлежат на съмнение и могат да издържат на изпитание, Бог даде позволение на Сатана да изкушава Йов, но му наложи ограничение: на Сатана беше позволено да вземе целия имот на Йов, но той нямаше право да се докосва до Йов. Какво означава това? Това означава, че в този момент Бог не предаде Йов изцяло на Сатана. Сатана можеше да изкушава Йов с каквито си иска средства, но не

можеше да нарани самия Йов — дори косъм от главата му не можеше да падне — защото всичко в човека се управлява от Бог и защото Бог решава дали човек да живее, или да умре. На Сатана това не е позволено. След като Бог каза тези думи на Сатана, Сатана нямаше търпение да започне. Той използва всякакви средства, за да изкуши Йов, и не след дълго Йов беше загубил овце и волове, които струваха цяло състояние, както и всичкия имот, който Бог му беше дал... Така го сполетяха Божиите изпитания.

Въпреки че Библията ни разказва откъде идват изкушенията на Йов, дали самият Йов, който е бил подложен на тези изкушения, е знаел какво се случва? Йов беше просто смъртен човек; разбира се, той не знаеше нищо за историята, която се развиваше около него. Въпреки това страхът му от Бог, съвършенството и честността му го накараха да осъзнае, че са го сполетели Божиите изпитания. Той не знаеше какво се е случило в духовния свят, нито какви са Божиите намерения зад тези изпитания. Но знаеше, че независимо от това, което му се случи, трябва да остане верен на своето съвършенство и честност и да следва пътя на страха от Бог и отбягването на злото. Отношението и реакцията на Йов към тези въпроси бяха ясно забелязани от Бог. Какво видя Бог? Той видя богобоязливото сърце на Йов, защото от самото начало до момента, в който Йов беше подложен на изпитание, сърцето на Йов остана отворено за Бог, то беше положено пред Бог и Йов не се отрече от своето съвършенство или честност, нито пък отхвърли или се отклони от пътя на страха от Бог и отбягването на злото — за Бог нямаше нищо по-удовлетворяващо от това. Сега ще разгледаме на какви изкушения беше подложен Йов и как се справяше с тези изпитания. Нека да прочетем от писанията.

в. Реакцията на Йов

Йов 1:20-21 Тогава Йов стана и разкъса наметалото си, обръсна си главата и се простря на земята, като се поклони. И каза: „Гол ме роди майка ми; гол ще си отида. Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“.

Това, че Йов сам се задължава да върне всичко, което притежава, се дължи на страха му от Бог

След като Бог каза на Сатана: „Давам в ръката ти всичко, което е негово, само не слагай ръка на него“, Сатана си тръгна и скоро след това Йов беше подложен на внезапни и яростни нападения: първо бяха ограбени воловете и магаретата му, а някои от слугите му бяха убити; след това овцете му и още няколко слуги бяха изгорени в огън; после бяха взети камилите му и още повече от слугите му бяха убити; накрая беше отнет животът на синовете и дъщерите му. Тази поредица от нападения беше мъчението, от което Йов страда по време на първото изкушение. Както беше заповядано от Бог, по време на тези нападения Сатана се насочи само

към имота на Йов и децата му, но не нарани самия Йов. Въпреки това Йов мигновено се превърна от заможен човек, притежаващ голямо богатство, в човек, който няма нищо. Никой не би могъл да устои на този изненадващ удар или да реагира правилно на него, но Йов демонстрира своя изключителен характер. Писанията разказват следното: „Тогава Йов стана и разкъса наметалото си, обръсна си главата и се простря на земята, като се поклони“. Това беше първата реакция на Йов, след като чу, че е загубил децата си и целия си имот. Преди всичко той не изглеждаше изненадан или обезумял от уплаха, нито пък изрази никакъв гняв или омраза. Виждате, че в сърцето си той вече беше осъзнал, че тези бедствия не са случайни или породени от човешка ръка, а още по-малко, че са дошли като възмездие или наказание. Вместо това върху него се стовариха изпитанията на Йехова; Йехова беше този, който искаше да отнеме имота и децата му. Тогава Йов беше много спокоен и с ясен разсъдък. Неговата съвършена и честна човешка природа му позволяваше рационално и естествено да прави точни преценки и да взема правилни решения относно бедствията, които го бяха сполетели, поради което той се държеше необичайно спокойно: „Тогава Йов стана и разкъса наметалото си, обръсна си главата и се простря на земята, като се поклони“. „Разкъса наметалото си“ означава, че е бил без дрехи и не е притежавал нищо; „обръсна си главата“ означава, че се е върнал пред Бог като новородено дете; „простря се на земята, като се поклони“ означава, че е дошъл на света гол и днес все още без нищо се е върнал при Бог като новородено дете. Отношението на Йов към всичко, което го сполетя, не би могло да бъде постигнато от никое Божие създание. Неговата вяра в Йехова надхвърли границите на упованието в Бог; това беше неговият страх от Бог, неговото подчинение на Бог; той можеше да благодари на Бог не само за това, че му е дал, но и за това, че му е взел. Освен това той успя сам да се задължи да върне на Бог всичко, което притежаваше, включително живота си.

Боязънта и послушанието на Йов спрямо Бог са пример за човечеството, а неговото съвършенство и честност са върхът на човешката природа, която трябва да притежава човекът. Въпреки че не видя Бог, той осъзна, че Бог наистина съществува, и благодарение на това осъзнаване той се страхуваше от Него, а благодарение на този страх той успя да се подчини на Бог. Той даде на Бог свободата да вземе всичко, което има, но не се оплакваше, падна пред Бог и Му каза, че точно в този момент, дори ако Бог вземе плътта му, той с радост ще Му позволи да го направи, без да се оплаква. Цялото му поведение се дължеше на неговата съвършена и честна човешка природа. Това означава, че в резултат на своята невинност, честност и доброта Йов твърдо осъзнаваше и преживяваше съществуването на Бог. Върху тази основа той постави изисквания към себе си и уеднакви своето мислене, поведение, постъпки и принципи на действие пред Бог в съответствие с Божието напътствие за него и Божиите дела, които беше виждал

сред всички неща. С течение на времето преживяванията на Йов предизвикваха у него истински и реален страх от Бог и го караха да отбягва злото. Това беше източникът на почитеността, към която Йов непоколебимо се придържаше. Йов притежаваше честна, невинна и добра човешка природа, реално беше изпитал страха от Бог, покорството пред Бог и отбягването на злото, както и знанието, че „Йехова ми даде, Йехова ми отне“. Само благодарение на тези неща той успя да остане непоколебим в своето свидетелство сред такива жестоки нападения от страна на Сатана и само благодарение на тях той успя да не разочарова Бог и да даде задоволителен отговор на Бог, когато Божиите изпитания го сполетяха. Въпреки че поведението на Йов по време на първото изкушение беше много недвусмислено, за следващите поколения не беше сигурно, че ще постигнат такава недвусмисленост дори след цял живот усилия, нито пък че непременно ще имат поведението на Йов, описано по-горе. Днес, когато се сблъскваме с недвусмисленото поведение на Йов и го сравняваме с призивите и решимостта за „абсолютно подчинение и вяност до смърт“, проявявани към Бог от онези, които твърдят, че вярват в Бог и го следват, чувствате ли се дълбоко засрамени, или не?

Когато четеш в Писанията за всичко, което е преживял Йов и семейството му, каква е твоята реакция? Изгубваш ли се в мислите си? Удивен ли си? Възможно ли е изпитанията, които сполетяха Йов, да бъдат описани като „ужасяващи“? С други думи, достатъчно ужасяващо е да се четат изпитанията на Йов, както са описани в писанията, да не говорим за това как биха изглеждали те в реалния живот. Виждате, че това, което сполетя Йов, не беше „практическо упражнение“, а истинска „битка“, включваща истински „оръжия“ и „куршуми“. Но чия ръка го подложи на тези изпитания? Те, разбира се, бяха дело на Сатана и Сатана направи тези неща със собствените си ръце. Въпреки това тези неща бяха разрешени от Бог. Дали Бог каза на Сатана с какви средства да изкуши Йов? Не, не му каза. Бог просто постави едно условие, което Сатана трябваше да спазва, и тогава Йов беше подложен на изкушение. Когато изкушението се стовари върху Йов, то даде на хората представа за злобата и грозотата на Сатана, за неговата злонамереност и омраза към човека, както и за неговата враждебност към Бог. В това виждаме, че думите не могат да опишат колко жестоко беше това изкушение. Може да се каже, че злонамерената природа, с която Сатана изтезаваше човека, и неговото грозно лице бяха напълно разкрити в този момент. Сатана използва тази възможност, предоставена с Божието позволение, за да подложи Йов на трескави и безмилостни изтезания, чиито метод и степен на жестокост са невъобразими и напълно непоносими за хората днес. Вместо да казваме, че Йов беше изкушаван от Сатана и че по време на това изкушение той остана непоколебим в своето свидетелство, по-добре е да кажем, че по време на изпитанията, определени за него от Бог, Йов започна спор със Сатана, за да защити своето съвършенство и честност и да отстоява пътя на страха от Бог и отбягването на

злото. В този спор Йов загуби овце и добитък, които струваха цяло състояние, загуби всичкия си имот и синовете и дъщерите си. Въпреки това той не се отказа от своето съвършенство, честност и страх от Бог. С други думи, в този спор със Сатана Йов предпочете да се лиши от имота и децата си, отколкото да изгуби своето съвършенство, честност и страх от Бог. Предпочиташе да се придържа към корена на това, какво означава да си човек. Писанията предоставят кратък разказ за целия процес, в който Йов губи имота си, и също така документират поведението и отношението на Йов. Тези кратки и сбити разкази създават усещането, че Йов е бил почти спокоен, когато е посрещнал това изкушение, но ако това, което се е случило в действителност, бъде пресъздадено — като се има предвид и фактът на злонамерената природа на Сатана — нещата нямаше да бъдат толкова прости и лесни, колкото са описани в тези изречения. Реалността беше далеч по-жестока. Такава е степента на опустошение и омраза, с които Сатана се отнася към човечеството и към всички, които Бог одобрява. Ако Бог не беше помолил Сатана да не наранява Йов, Сатана несъмнено щеше да го убие без никакви угризения. Сатана не иска никой да се прекланя пред Бог, нито пък желае онези, които са праведни в Божиите очи, и онези, които са съвършени и честни, да могат да продължават да се боят от Бог и да отбягват злото. Да се боят от Бог и да отбягват злото означава да отбягват и да изоставят Сатана, така че Сатана се възползва от Божието разрешение, за да стовари цялата си ярост и омраза върху Йов без милост. Сами виждате колко голямо беше мъчението на Йов — от ума до плътта, отвътре и отвън. Днес ние не виждаме как е било по онова време и от библейските разкази можем да добием само бегла представа за чувствата на Йов, когато е бил подложен на мъченията по това време.

Непоколебимата почтеност на Йов опозорява Сатана и го кара да избяга панически

И така, какво направи Бог, когато Йов беше подложен на това мъчение? Бог следеше, наблюдаваше и очакваше резултата. Как се чувстваше Бог, докато следеше и наблюдаваше? Чувстваше се съкрушен от скръб, разбира се. Но възможно ли е Бог да е съжалявал, че е разрешил на Сатана да изкушава Йов само заради скръбта, която е изпитвал? Отговорът е: не, Той не можеше да изпитва такова съжаление. Защото Той твърдо вярваше, че Йов е съвършен и честен, че се бои от Бог и отбягва злото. Бог просто беше дал на Сатана възможност да провери праведността на Йов пред Бог и да разкрие собствената си нечестивост и низост. Това беше и възможност за Йов да засвидетелства своята праведност и това, че се бои от Бог и отбягва злото, пред хората по света, Сатана и дори пред всички, които следват Бог. Доказа ли крайният резултат, че Божията преценка за Йов е правилна и безпогрешна? Дали Йов наистина победи Сатана? Тук четем за архетипните думи, изречени от Йов — думи, които са

доказателство, че той е победил Сатана. Той каза: „Гол ме роди майка ми; гол ще си отида“. Това е отношението на Йов към Бог, изпълнено с послушание. След това той каза: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“. Тези думи, изречени от Йов, доказват, че Бог наблюдава дълбините на човешкото сърце, че Той може да надникне в ума на човека, и също така доказват, че Неговото одобрение към Йов е безпогрешно, че този човек, който беше одобрен от Бог, беше праведен. „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“. Тези думи са свидетелството на Йов за Бог. Именно тези обикновени думи уплашиха Сатаната, опозориха го и го накараха да избяга панически, а освен това го оковаха и го оставиха без възможности. Също така тези думи накараха Сатана да почувства чудото и могъществото на делата на Бог Йехова и му позволиха да разбере необикновеното обаяние на човек, чието сърце беше управлявано от Божия път. Нещо повече, те демонстрираха на Сатана силната жизненост на един малък и незначителен човек, който се придържа към пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото. Така Сатана беше победен в първия спор. Въпреки че се „поучи от това“, Сатана нямаше намерение да пусне Йов, нито пък имаше някаква промяна в неговата злонамерена природа. Сатана се опита да продължи да напада Йов и затова отново застана пред Бог...

Нека сега прочетем текстовете от Писанията за втория път, когато Йов беше изкушен.

3. Сатана отново изкушава Йов (по тялото на Йов се появяват болезнени циреи)

а. Думите, изречени от Бог

Йов 2:3 А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото? И още държи на праведността си, макар ти да Ме настрои срещу него да го унищожа безпричинно“.

Йов 2:6 Йехова рече на Сатана: „Давам ти го в ръката ти; но спаси живота му“.

б. Думите, изречени от Сатана

Йов 2:4-5 А Сатана отговори на Йехова и каза: „Да, кожа за кожа, човек би дал всичко за живота си. Докосни го сега с ръката Си, допри костите и плътта му, и той ще Те похули в лицето“.

в. Как Йов се справя с изпитанието

Йов 2:9-10 Тогава жена му му каза: „Още ли държиш правдивостта си? Похули Бог и умри. А той ѝ отвърна: „Ти говориш, както говори някоя от безумните жени. Какво? Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото? Във всичко това Йов не съгреши с устните си.“

Йов 3:3-4 Да погине денят, в който се родих, и нощта, в която бе казано: Роди се мъжко. Да бъде тъмнина онзи ден; Бог да не го зачита отгоре и да не изгрее на него светлина.

Любовта на Йов към Божия път превъзхожда всичко останало

Писанията документират думите, изречени между Бог и Сатана, по следния начин: „А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото? И още държи на праведността си, макар ти да Ме настрои срещу него да го унищожа безпричинно“ (Йов 2:3). В тази размяна на реплики Бог повтаря същия въпрос към Сатана. Това е въпрос, който ни показва положителната оценка на Бог Йехова за това, което беше демонстрирано и изживяно от Йов по време на първото изпитание, и който не се различава от Божиата оценка за Йов, преди той да бъде подложен на изкушението на Сатана. Това означава, че преди да го сполети изкушението, в Божиите очи Йов беше съвършен и затова Бог закриляше него и семейството му и го благославяше; в Божиите очи той беше достоен да бъде благословен. След изкушението Йов не съгреши с устните си, защото беше загубил имота си и децата си, а продължи да възхвалява името на Йехова. Действителното му поведение накара Бог да се възхити от него и заради това Той му даде най-добрата оценка. Защото в очите на Йов потомството или имотът му не бяха достатъчни, за да го накарат да се отрече от Бог. Иначе казано, мястото на Бог в неговото сърце не можеше да бъде заменено от децата му или от някакъв имот. По време на първото изкушение Йов показа на Бог, че любовта му към Него и любовта му към пътя на страха от Бог и отбягване на злото превъзхождат всичко останало. Просто това изпитание даде на Йов опита от това да получи награда от Бог Йехова и да му бъдат отнети имотът и децата.

За Йов това беше истинско изживяване, което изми душата му; това беше житейско кръщение, което изпълни неговото съществуване, и освен това беше пишно празненство, което изпита подчинението му към Бог и страха му от Него. Това изкушение преобрази положението на Йов от това на богаташ в човек, който няма нищо, и също така му позволи да изпита злоупотребата на Сатана с човечеството. Нищетата му не го накара да ненавижда Сатана, а по-скоро в подлите действия на Сатана той видя неговата грозота и низост, както и враждебността и бунта на Сатана срещу Бог, и това го насърчи да се придържа завинаги към пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото. Той се закле, че никога няма да изостави Бог и да обърне гръб на Божия път заради външни фактори като имот, деца или роднини, че никога няма да бъде роб на Сатана, имот или човек и че освен Бог Йехова никой няма да може да бъде негов Господ или негов Бог. Такива бяха стремежите на Йов. От друга страна, Йов също беше придобил нещо от това изкушение: той беше спечелил големи богатства сред изпитанията, дадени му от Бог.

По време на живота на Йов през предходните няколко десетилетия той беше видял делата на Йехова и беше получил благословиите на Бог Йехова към него. Това бяха благословии, които го караха да се чувства изключително неспокоен и задължен, тъй като смяташе, че не е направил нищо за Бог, но въпреки това е получил толкова големи благословии и се е радвал на толкова много благодат. Поради тази причина той често се молеше в сърцето си, като се надяваше, че ще може да се отплати на Бог, че ще има възможност да свидетелства за Божиите дела и величие и че Бог ще подложи неговото покорство на изпитание, и че освен това неговата вяра може да бъде пречистена, докато покорството и вярата му получат Божието одобрение. След това, когато изпитанието застигна Йов, той повярва, че Бог е чул молитвите му. Йов ценеше тази възможност повече от всичко друго и затова не посмя да се отнесе лекомислено към нея, защото най-голямото му желание през целия му живот можеше да се осъществи. Появата на тази възможност означаваше, че неговото покорство и страх от Бог могат да бъдат подложени на изпитание и да бъдат пречистени. Нещо повече, това означаваше, че Йов има възможност да получи Божието одобрение, което щеше да го приближи до Бог. По време на изпитанието тази вяра и стремеж му позволиха да стане посъвършен и да разбере по-добре Божиата воля. Йов също така стана благодарен за Божиите благословения и милости и в сърцето си отдаде по-голяма възхвала на Божиите дела; той изпитваше по-голям страх и благоговение пред Бог и копнееше повече за Божиата красота, величие и святост. По това време, въпреки че в Божиите очи Йов все още беше човек, който се боеше от Бог и отбягваше злото, по отношение на неговите преживявания вярата и знанията на Йов бяха напреднали с огромни скокове. Вярата му беше нараснала, покорството му беше укрепнало и страхът му от Бог беше станал по-голям. Въпреки че това изпитание преобрази духа и живота на Йов, това преобразяване не удовлетвори Йов, нито забави напредъка му. Същевременно, докато пресмяташе какво е спечелил от това изпитание и обмисляше собствените си недостатъци, той тихо се молеше и чакаше следващото изпитание да го сполети, защото копнееше неговата вяра, покорство и страх от Бог да се издигнат по време на следващото Божие изпитание.

Бог наблюдава най-съкровените мисли на човека и всичко, което той казва и прави. Мислите на Йов достигнаха до ушите на Бог Йехова и Бог изслуша молитвите му, и така следващото Божие изпитание за Йов пристигна, както се очакваше.

В условията на изключително страдание Йов наистина осъзнава Божиата грижа за човечеството

След въпросите на Бог Йехова към Сатана, Сатана тайно се зарадва. Стана така, защото Сатана знаеше, че отново ще му бъде позволено да нападне човека, който беше съвършен в Божиите очи — за Сатана това беше рядка възможност. Сатана искаше да се възползва от тази възможност, за да подкопае напълно

убежденията на Йов, да го накара да изгуби вярата си в Бог и така да престане да се бои от Бог и да благославя името на Йехова. Това щеше да даде възможност на Сатана: независимо къде и по кое време, това можеше да превърне Йов в играчка, подчинена на неговите заповеди. Сатана скри нечестивите си намерения, без да остави следа, но не можа да удържи злата си природа. Тази истина е загатната в отговора му на думите на Бог Йехова, както е записано в писанията: „А Сатана отговори на Йехова и каза: „Да, кожа за кожа, човек би дал всичко за живота си. Докосни го сега с ръката Си, допри костите и плътта му, и той ще Те похули в лицето“ (Йов 2:4-5). Невъзможно е от тази размяна на реплики между Бог и Сатана да не придобием съществено познание и усещане за злонамереността на Сатана. След като чуят тези заблуди на Сатана, всички, които обичат истината и ненавиждат злото, несъмнено ще изпитат още по-голяма омраза към подлостта и безсрамието на Сатана, ще се почувстват ужасени и отвратени от неговите заблуди и в същото време ще отправят дълбоки молитви и искрени пожелания за Йов, молейки се този честен човек да постигне съвършенство, пожелавайки си този човек, който се бои от Бог и отбягва злото, завинаги да преодолее изкушенията на Сатана и да живее в светлината, сред Божието напътствие и благословии; те също ще си пожелаят праведните дела на Йов завинаги да насърчават и окуражават всички онези, които следват пътя на страх от Бог и отбягване на злото. Въпреки че в това изявление се вижда злонамереността на Сатана, Бог с лекота се съгласи с „молбата“ на Сатана — но поставя и едно условие: „Давам ти го в ръката ти; но спаси живота му“ (Йов 2:6). Тъй като този път Сатана поиска да протегне ръката си, за да нарани плътта и костите на Йов, Бог каза, „но спаси живота му“. Смисълът на тези думи е, че Той даде плътта на Йов на Сатана, но животът на Йов принадлежеше на Бог. Сатана не можеше да отнеме живота на Йов, но отделно от това Сатана можеше да използва всякакви средства или методи срещу Йов.

След като получи Божието разрешение, Сатана се втурна към Йов и протегна ръката си, за да порази кожата му, причинявайки мъчителни циреи по цялото му тяло, и Йов почувства болка по кожата си. Йов възхваляваше чудесата и светостта на Бог Йехова, което накара Сатана да проявява още по-голяма дързост. Тъй като изпитваше удоволствие от това да наранява човека, Сатана протегна ръката си и загреба плътта на Йов, което предизвика разраняване на мъчителните му циреи. Йов веднага почувства изключителна болка и страдание по плътта си, не можа да се сдържи и започна да се разтрива с ръце от главата до краката, сякаш това щеше да облекчи удара, нанесен на духа му от тази болка в плътта. Тогава осъзна, че Бог е до него и го наблюдава, и се опита да се овладее. Той отново коленичи на земята и каза: „Ти се вглеждаш в сърцето на човека, наблюдаваш нещастieto му; защо те тревожи неговата слабост? Благословено да е името на Бог Йехова“. Сатана видя непоносимата болка на Йов, но не видя Йов да изоставя името на Бог

Йехова. Така той набързо протегна ръка, за да порази костите на Йов, и отчаяно се опита да го разкъса парче по парче. В един миг Йов почувства невиджана болка; сякаш плътта му беше разкъсана от костите и сякаш костите му се разбиваха парче по парче. Тази ужасна болка го накара да си помисли, че ще е по-добре да умре... Способността му да понася тази болка беше достигнала своя предел... Искаше му се да извика, да разкъса кожата на тялото си, за да намали болката, но сдържа виковете си и не разкъса кожата на тялото си, защото не искаше да позволи на Сатана да види слабостта му. И Йов отново коленичи, но този път не усети присъствието на Бог Йехова. Той знаеше, че Бог Йехова често беше пред него, зад него и от двете му страни. И все пак по време на болките му Бог никога не беше гледал; Той покри лицето Си и беше скрит, защото смисълът на Неговото създаване на човека не беше да му причини страдание. Йов плачеше и правеше всичко възможно да издържи на физическите мъки, но вече не можеше да се сдържи да не благодари на Бог: „Човекът пада при първия удар, той е слаб и безсилен, той е млад и невеж — защо искаш да бъдеш толкова грижовен и нежен към него? Ти ме удряш, но те боли от това. Какво от човека заслужава Твоята грижа и внимание?“. Молитвите на Йов достигнаха до ушите на Бог, а Той мълчеше и само гледаше, без да издаде никакъв звук... След като опита всички възможни средства без резултат, Сатана тихо си тръгна, но това не сложи край на Божиите изпитания на Йов. Тъй като силата на Бог, която беше разкрита в Йов, не беше разкрита публично, историята на Йов не завършва с отстъплението на Сатана. С навлизането на други герои предстоеше да се появят още по-зрелищни сцени.

Друга проява на боязънта на Йов от Бог и отбягването на злото е възхваляването на Божието име от него във всички неща

Йов беше понесъл опустошителните удари на Сатана, но въпреки това не изостави името на Бог Йехова. Жена му първа се появи и играейки ролята на Сатана във видима за човешките очи форма, нападна Йов. Оригиналният текст го описва по следния начин: „Тогава жена му му каза: Още ли държиш правдивостта си? Похули Бог и умри“ (Йов 2:9). Това бяха думите, изречени от Сатана в човешки облик. Те бяха нападение и обвинение, както и съблазън, изкушение и клевета. След като не успя да нападне плътта на Йов, Сатана директно нападна почтеността на Йов, като искаше да използва това, за да накара Йов да се откаже от почтеността си, да се отрече от Бог и повече да не живее. Също така Сатана искаше да използва тези думи, за да изкуши Йов: ако Йов беше изоставил името на Йехова, нямаше да има нужда да понася такова мъчение; той можеше да се освободи от мъките на плътта. Изправен пред съвета на жена си, Йов я смъмри, като каза: „Ти говориш, както говори някоя от безумните жени. Какво? Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“ (Йов 2:10). Йов отдавна знаеше тези думи, но в този момент беше доказана истинността на знанието на Йов за тях.

Когато жена му го посъветва да прокълне Бог и да умре, тя имаше предвид следното: „Твоят Бог се отнася с теб по този начин, тогава защо не Го прокълнеш? Защо още си жив? Твоят Бог е толкова несправедлив към теб, но въпреки това ти казваш „благословено да е името на Йехова“. Като благославяш името Му, защо тогава ти донесе бедствие? Побързай и се отречи от името на Бог, и не Го следвай повече. Тогава твоите беди ще изчезнат“. В този момент беше дадено свидетелството, което Бог искаше да види в Йов. Никой обикновен човек не би могъл да даде такова свидетелство, нито пък четем за него в някоя от библейските истории — но Бог го беше видял много преди Йов да изрече тези думи. Бог просто искаше да използва тази възможност, за да позволи на Йов да докаже на всички, че Бог е прав. Исправен пред съвета на жена си, Йов не само че не се отказа от почитаността си и не се отрече от Бог, но също каза на жена си: „Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“. Имат ли голяма тежест тези думи? В случая има само един факт, който може да докаже тежестта на тези думи. Тежестта на тези думи се състои в това, че те са одобрени от Бог в Неговото сърце, че са това, което Бог желаше, че са това, което Бог искаше да чуе, и че са резултатът, който Бог копнееше да види; тези думи също са същината на свидетелството на Йов. Така бяха доказани съвършенството, честността, страхът от Бог и отбягването на злото от Йов. Ценността на Йов се състоеше в това, че когато беше изкушаван и дори когато цялото му тяло беше покрито с болезнени циреи, когато понасяше най-големите мъки и когато жена му и роднините му го съветваха, той все пак изричаше такива думи. Казано по друг начин, в сърцето си той вярваше, че независимо от изкушенията, колкото и тежки да са изпитанията или мъченията, дори и смъртта да го сполети, той няма да се отрече от Бог или да отхвърли пътя на страха от Бог и отбягването на злото. Виждате, че Бог заемаше най-важното място в сърцето му и че в сърцето му беше само Бог. Именно поради това в писанията четем такива описания за него като: Във всичко това Йов не съгреши с устните си. Той не само не съгреши с устните си, но и в сърцето си не се оплака от Бог. Той не каза обидни думи за Бог, нито съгреши срещу Него. Не само устата му благославяше Божието име, но и в сърцето си той благославяше Божието име; устата и сърцето му бяха едно цяло. Това беше истинският Йов, както го видя Бог, и това беше самата причина, поради която Бог ценеше Йов.

Многото погрешни разбирания на хората за Йов

Трудностите, понесени от Йов, не бяха дело на пратеници от Бог и не бяха причинени от Божията ръка. Те всъщност бяха причинени лично от Сатана, врага на Бог. Поради това трудностите, които понесе Йов, бяха изключителни. И все пак по това време Йов демонстрира безрезервно ежедневното си познание за Бог в сърцето си, принципите на ежедневните си действия и отношението си към Бог — това е самата истина. Ако Йов не беше изкушен, ако Бог не беше го подложил на

изпитания, когато Йов каза: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“, ти щеше да кажеш, че Йов е лицемер; Бог му беше дал толкова много блага, така че, разбира се, той благославяше името на Йехова. Ако преди да бъде подложен на изпитания, Йов беше казал: „Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“, ти щеше да кажеш, че Йов преувеличава и че не би изоставил Божието име, тъй като често е бил благославян от Божията ръка. Щеше да кажеш, че ако Бог му беше донесъл бедствие, той със сигурност щеше да изостави Божието име. И все пак, когато Йов се оказа в обстоятелства, в които никой не би желал да попадне и не би искал да види, обстоятелства, които никой не би желал да го сполетят, от които би се страхувал, обстоятелства, които дори Бог не би понесъл да гледа, Йов все пак успя да запази своята почитеност: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“ и „доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“. Изправени пред поведението на Йов по това време, онези, които обичат да изричат високопарни слова и които обичат да говорят с думи и доктрини, остават без думи. Онези, които възхваляват Божието име само на думи, но никога не приемат Божиите изпитания, са осъдени от почитеността, към която Йов твърдо се придържаше, а онези, които никога не са вярвали, че човек е способен да се придържа твърдо към Божия път, са осъдени от свидетелството на Йов. Изправени пред поведението на Йов по време на тези изпитания и думите, които той изрече, някои хора ще се почувстват объркани, други ще почувстват завист, трети ще се съмняват, а някои дори ще изглеждат незаинтересовани и ще гледат отвисоко на свидетелството на Йов, защото не само виждат мъките, които сполетяха Йов по време на изпитанията, и четат за думите, изречени от Йов, но и виждат човешката „слабост“, проявена от Йов, когато го сполетяха изпитанията. Те смятат, че тази „слабост“ е предполагаемото несъвършенство в съвършенството на Йов, недостатъкът в един човек, който в Божиите очи беше съвършен. Това означава, че се смята, че тези, които са съвършени, са безупречни, без петно или мръсотия, че нямат слабости, не познават болката, че никога не се чувстват нещастни или унили, не мразят и във външното им поведение няма крайности; в резултат на това огромното мнозинство от хората не вярват, че Йов е бил наистина съвършен. В поведението му по време на изпитанията има много неща, които хората не одобряват. Например, когато Йов изгуби имота и децата си, той не избухна в сълзи, както могат да си представят хората. „Липсата на благоприличие“ кара хората да мислят, че е бил студен, защото не плачеше и не чувстваше обич към семейството си. Това е първоначалното лошо впечатление, което хората имат за Йов. Те считат, че поведението му след това буди още по-голямо недоумение: Хората тълкуват израза „разкъса наметалото си“ като неуважение към Бог, а за „обръсна си главата“ погрешно се смята, че означава, че Йов богохулства и се противопоставя на Бог. Освен думите на Йов „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“,

хората не забелязват в Йов нищо от праведността, хвалена от Бог, и затова преценката за Йов, направена от огромното мнозинство от тях, не е нищо повече от недоумение, неразбиране, съмнение и осъждане, а одобрението е само на теория. Никой от тях не успява наистина да разбере и оцени думите на Бог Йехова, че Йов беше съвършен и праведен човек, който се страхуваше от Бог и отбягваше злото.

Въз основа на впечатленията си от Йов, изложени по-горе, хората допълнително се съмняват в неговата праведност, тъй като действията на Йов и неговото поведение, за които се разказва в писанията, не са толкова разтърсващо покъртителни, колкото хората биха могли да си представят. Той не само че не извършил никакви велики подвизи, но и взел черепка, за да се чеше с нея, докато седял сред пепелта. Тази постъпка също учудва хората и ги кара да се съмняват — и дори да отричат — праведността на Йов, защото докато се чешееше, Йов не се молеше и не даваше обещания на Бог, а освен това не го видяха да плаче от болка. В този момент хората виждат само слабостта на Йов и нищо друго, затова дори когато чуват Йов да казва: „Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“, те остават напълно равнодушни или без определено мнение и все още не могат да разпознаят праведността на Йов от неговите думи. Основното впечатление, което Йов прави на хората, докато траят мъченията на неговите изпитания, е че той не е нито раболепен, нито високомерен. Хората не виждат какво се случва дълбоко в сърцето му и предизвиква поведението му, не виждат страха от Бог в неговото сърце и не виждат придържането му към принципа на пътя на отбягване на злото. Самообладанието, което Йов показва, кара хората да мислят, че съвършенството и честността му са само празни думи, че страхът му от Бог е само слух; междувременно „слабостта“, която разкрива външно, оставя у тях дълбоко впечатление, дава им „нова гледна точка“ и дори „ново разбиране“ за човека, когото Бог определя като съвършен и честен. Тази „нова гледна точка“, както и това „ново разбиране“ се доказват, когато Йов отваря устата си и проклина деня, в който се е родил.

Въпреки че болката от мъченията, които изтърпява, е невъобразима и непонятна за хората, той не изрича еретични думи, а само намалява болката на тялото си по свой собствен начин. Както е казано в писанията, той изрича: „Да погине денят, в който се родих, и нощта, в която бе казано: Роди се мъжко“ (Йов 3:3). Може би никой никога не е смятал тези думи за важни, а може би има хора, които са им обърнали внимание. Според вас те означават ли, че Йов се е противопоставил на Бог? Дали те са оплакване срещу Бог? Знам, че много от вас имат определени идеи за тези думи, изречени от Йов, и смятат, че ако Йов е бил съвършен и честен, той не би трябвало да проявява никаква слабост или скръб, а би трябвало да посреща всяка атака на Сатана положително и дори да се усмихва пред изкушенията на Сатана. Той не би трябвало да има и най-малката реакция на нито едно от мъченията,

причинени на плътта му от Сатана, нито пък да проявява каквито и да било емоции в сърцето си. Дори е трябвало да помоли Бог да направи тези изпитания още по-тежки. Това трябва да демонстрира и притежава човек, който е непоколебим, който наистина се страхува от Бог и отбягва злото. Сред тези изключителни мъчения Йов само прокълна деня, в който се беше родил. Той не се оплака от Бог, а още по-малко имаше намерение да се противопоставя на Бог. Това е много по-лесно да се каже, отколкото да се направи, защото от древни времена до днес никой не е изпитвал такива изкушения и не е страдал от това, което сполетя Йов. И така, защо никой никога не е бил подложен на същото изкушение като Йов? Това е така, защото според Бог никой не може да понесе такава отговорност или поръчение, никой не би могъл да постъпи като Йов и нещо повече, никой не би могъл, освен проклинането на деня на своето раждане, да не се отрече от Божието име и да продължи да благославя името на Бог Йехова, както Йов, когато го сполетяха такива мъки. Може ли някой да направи това? Когато говорим така за Йов, хвалим ли поведението му? Той беше праведен човек, способен да даде такава свидетелство пред Бог и способен да накара Сатана да избяга с глава в ръце, така че никога повече да не дойде пред Бог и да го обвини — затова какво лошо има в това да го похвалим? Нима е възможно да имате по-високи стандарти от Бог? Възможно ли е да постъпите дори по-добре от Йов, когато ви сполетят изпитания? Йов беше възхваляван от Бог — какви възражения може да имате вие?

Йов проклина деня, в който се е родил, защото не иска Бог да го боли заради него

Често казвам, че Бог гледа в сърцата на хората, а хората виждат външното в другите. Тъй като Бог гледа в сърцата на хората, Той разбира тяхната същност, докато хората определят същността на другите според тяхната външност. Когато Йов отвори устата си и прокле деня, в който се е родил, тази постъпка удиви всички духовни лица, включително тримата приятели на Йов. Човекът е произлязъл от Бог и трябва да бъде благодарен за живота и плътта, както и за деня на раждането си, дадени му от Бог, и да не ги проклина. Това е нещо, което обикновените хора могат да разберат и осмислят. За всеки, който следва Бог, това разбиране е свещено и неприкосновено и е истина, която никога не може да бъде променена. И все пак Йов наруши правилата: той прокле деня на раждането си. Това е действие, което обикновените хора смятат за преминаване в забранена територия. Йов не само няма право на разбирането и съчувствието на хората, но няма право и на прошка от страна на Бог. В същото време още повече хора започват да се съмняват в праведността на Йов, защото изглежда, че Божието благоволение към него е направило Йов самодоволен; то го е направило толкова смел и безразсъден, че той не само не благодари на Бог за това, че го е благословил и се е грижил за него през целия му живот, но е проклел деня, в който

се е родил. Какво е това, ако не противопоставяне на Бог? Такива повърхностни изказвания дават на хората доказателство да осъдят тази постъпка на Йов, но кой може да знае какво наистина е мислил Йов по това време? Кой може да знае причината, поради която Йов е постъпил по този начин? Само Бог и самият Йов знаят истинската история и причините за това.

Когато Сатана протегна ръката си, за да порази костите на Йов, Йов попада в лапите му, без да има възможност да избяга или сила да се съпротивлява. Тялото и душата му изпитаха огромна болка, която го кара да осъзнае дълбоко незначителността, крехкостта и безсилието на човека, живеещ в плът. В същото време той придоби цялостна представа и разбиране защо Бог е склонен да закриля хората и да се грижи за тях. В лапите на Сатана Йов осъзна, че човекът, който е от плът и кръв, всъщност е много безсилен и слаб. Когато падна на колене и се помоли на Бог, той се почувства така, сякаш Бог покрива лицето Си и Се крие, защото Бог го беше предал изцяло в ръцете на Сатана. В това време Бог също плачеше за него и нещо повече — беше наскърбен за него; Бог чувстваше неговата болка, а раните на Йов бяха и Негови рани... Йов усети Божиата болка и колко непоносима е тя за Него... Йов не искаше да причинява повече скръб на Бог, нито пък искаше Бог да плаче за него, още по-малко пък искаше да види, че Бог страда заради него. В този момент Йов искаше единствено да се освободи от плътта си, да не усеща повече болката, която му причиняваше тази плът, защото така щеше да спре Бог да се измъчва от неговата болка — но не можеше и трябваше да търпи не само болката на плътта, но и мъката от това, че не искаше да тревожи Бог. Тези две болки — едната от плътта, а другата от духа — донесоха на Йов сърцераздирателна, разкъсваща мъка и го накараха да почувства как ограниченията на човека, който е от плът и кръв, могат да го накарат да се чувства разочарован и безпомощен. При тези обстоятелства копнежът му по Бог стана още по-силен, а омразата му към Сатана — още по-голяма. По това време Йов предпочиташе никога да не се е раждал в света на хората и желаше по-скоро да не съществува, отколкото да види как Бог плаче или изпитва болка заради него. Той започна дълбоко да ненавижда плътта си, да се отвращава от себе си, от деня на своето раждане и дори от всичко, което беше свързано с него. Той не искаше повече да се споменава денят, в който се е родил, нито нещо свързано с него, затова отвори уста и прокле този ден: „Да погине денят, в който се родих, и нощта, в която бе казано: Роди се мъжко. Да бъде тъмнина онзи ден; Бог да не го зачита отгоре и да не изгрее на него светлина“ (Йов 3:3-4). Думите на Йов изразяват омразата му към самия него: „Да погине денят, в който се родих, и нощта, в която бе казано: Роди се мъжко“, както и вината, която изпитваше към себе си, и чувството си за дълг за това, че е причинил болка на Бог: „Да бъде тъмнина онзи ден; Бог да не го зачита отгоре и да не изгрее на него светлина“. Тези два пасажа са най-добрият израз на чувствата на Йов по онова време и напълно показват

неговото съвършенство и честност пред всички. В същото време, точно както Йов желаше, неговата вяра и подчинение на Бог, както и страхът му от Него, бяха истински извисени. Разбира се, това извисяване е точно ефектът, който Бог беше очаквал.

Йов побеждава Сатана и става истински човек в очите на Бог

Когато Йов за първи път беше подложен на изпитания, той беше лишен от всичкия си имот и от всичките си деца, но не падна духом заради това и не каза нищо, което да е грях срещу Бог. Той беше преодолел изкушенията на Сатана и беше преодолел загубата на материалните си придобивки, потомството си и изпитанието да изгуби цялото си земно богатство, което означава, че успя да се подчини на Бог, когато Той му отне тези неща, и също така успя да благодари на Бог и да Го възхвалява за това, което Той направи. Такова беше поведението на Йов по време на първото изкушение на Сатана и такова беше свидетелството на Йов по време на първото изпитание пред Бог. При второто изпитание Сатана протегна ръка, за да поразии Йов, и въпреки че Йов изпита болка, по-голяма от тази, която някога беше изпитвал, свидетелството му беше достатъчно, за да остави хората смаяни. Той използва своята сила на духа, убеденост и подчинение на Бог, както и страха си от Бог, за да победи отново Сатана, а Бог отново одобри и беше благосклонен към поведението и свидетелството му. По време на това изкушение Йов използва действителното си поведение, за да заяви на Сатана, че болката на плътта не може да промени вярата и подчинението му на Бог, нито да отнеме предаността му към Бог и богобоязливото му сърце; той не се отрече от Бог и не се отказа от собственото си съвършенство и честност, макар да беше изправен пред смъртта. Решителността на Йов превърна Сатана в страхливец, вярата му накара Сатана да се страхува и да трепери, интензивността, с която се бори срещу него по време на тяхната битка на живот и смърт, породии у Сатана дълбока омраза и неприязън; съвършенството и честността на Йов не оставиха на Сатана нищо повече, което можеше да му причинии, така че Сатана престана със своите атаки и се отказа от обвиненията срещу Йов, които беше отправил към Бог Йехова. Това означава, че Йов беше победил света, плътта, Сатана и смъртта; той стана напълно и окончателно човек, който принадлежи на Бог. По време на тези две изпитания Йов остана непоколебим в своето свидетелство, действително изживя своето съвършенство и честност и разшири обхвата на житейските си принципи — страх от Бог и отбягване на злото. След като премина през тези две изпитания, Йов придобии по-богат опит и този опит го направи по-зрял и закален, направи го по-силен и по-убеден и му вдъхна още повече увереност в правотата и стойността на почтеността, към която така здраво се придържаше. Изпитанията, на които Бог Йехова подложи Йов, му дадоха дълбоко разбиране и усещане за Божията загриженост за човека и му позволиха да почувства скъпоценността на Божията

любов, откъдето към страха му от Бог бяха добавени внимание и любов към Него. Испитанията на Бог Йехова не само не отчуждиха Йов от Него, но и приближиха сърцето му към Бог. Когато телесната болка на Йов достига своя връх, загрижеността, която почувства от Бог Йехова, не му остави друг избор освен да прокълне деня на своето раждане. Поведение като това не беше дълго планирано, а естествено откровение на вниманието и любовта към Бог, идващо от сърцето му, то беше естествено откровение, което дойде от неговото внимание и любов към Бог. Това означава, че тъй като ненавиждаше себе си, не желаше и не можеше да понася да измъчва Бог, вниманието и любовта на Йов достигнаха до безкористност. По това време Йов извиси своето дългогодишно обожание и копнеж по Бог и предаността си към Него до нивото на внимание и любов. В същото време той извиси и своята вяра, подчинение на Бог и страх от Него до нивото на внимание и любов. Той не си позволи да прави нищо, което би навредило на Бог, не си позволи поведение, което би наранило Бог, и не си позволи да причини на Бог скръб, печал или дори нещастие по свои собствени причини. В Божиите очи, въпреки че Йов все още беше същият Йов като преди, неговата вяра, подчинение и страх от Бог донесоха на Бог пълно удовлетворение и наслада. В този момент Йов беше постигнал съвършенството, което Бог очакваше от него да постигне; в Божиите очи той беше станал човек, който наистина беше достоен да бъде наречен „съвършен и честен“. Неговите праведни дела му позволиха да победи Сатана и да устои твърдо в своето свидетелство пред Бог. Неговите праведни дела също така го доведоха до съвършенство и позволиха стойността на живота му да се издигне и възвиси още повече, и също така го превърнаха в първия човек, който вече не беше атакуван и изкушаван от Сатана. Йов беше праведен и затова беше обвинен и изкушен от Сатана; тъй като Йов беше праведен, той беше предаден на Сатана; и тъй като Йов беше праведен, той надделя над Сатана, нанесе му поражение и остана непоколебим в своето свидетелство. От този момент нататък Йов стана първият човек, който никога повече не можеше да бъде предаден на Сатана, той наистина застана пред Божия престол и живя в светлината, с Божиите благословии, без да бъде следен или тормозен от Сатана... Той беше станал истински човек в очите на Бог и беше освободен...

За Йов

След като научихте как Йов премина през изпитанията, повечето от вас вероятно ще искат да научат повече подробности за самия Йов, особено по отношение на тайната, чрез която той спечели Божията похвала. И така, нека днес поговорим за Йов!

В ежедневието на Йов виждаме неговото съвършенство, честност, боязън от Бог и отбягване на злото

Ако искаме да обсъдим Йов, трябва да започнем с оценката за него, изречена от устата на Самия Бог: „Няма друг като слугата Ми Йов на земята, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото“.

Нека първо се запознаем със съвършенството и честността на Йов.

Какво е вашето разбиране за думите „съвършен“ и „честен“? Вярвате ли, че Йов е бил безукорен, че е бил почтен? Това, разбира се, би било буквално тълкуване и разбиране на думите „съвършен“ и „честен“. Но контекстът на реалния живот е неразделна част от истинското разбиране за Йов — думите, книгите и теорията сами по себе си няма да дадат отговор. Ще започнем, като разгледаме домашния живот на Йов, какво беше обичайното му поведение в живота. Това ще ни изясни неговите принципи и цели в живота, както и неговата личност и стремежи. Сега нека прочетем последните думи от Йов 1:3: „Този човек беше най-знатният от всичките жители на изток“. Това, което се казва в тези думи, е че общественото положение и репутацията на Йов са били много високи и въпреки че не ни е казано дали причината, поради която той е най-знатният от всички хора на изтока, е голямото му богатство или защото е съвършен и честен и се е страхувал от Бог и е отбягвал злото, като цяло знаем, че общественото положение и репутацията на Йов са били много ценени. Както е записано в Библията, първите впечатления на хората за Йов са, че той е съвършен, че се страхува от Бог и избягва злото, че притежава голямо богатство и е високо уважаван. За обикновен човек, живеещ в такава среда и при такива условия, диетата на Йов, качеството му на живот и различните аспекти на личния му живот вероятно ще са в центъра на вниманието на повечето хора; затова трябва да продължим да четем писанията: „Синовете му отиваха и правеха угощения в къщата на всеки от тях на неговия ден; и пращаха да повикат трите си сестри, за да ядат и пият с тях. И когато се изреждаха дните на угощаването, Йов пращаше за синовете си и ги освещаваеше, като ставаше рано сутринта и принасяше всеизгаряния според броя на всички тях; защото Йов си казваше: Да не би синовете ми да са съгрешили и да са похулили Бог в сърцата си. Така правеше Йов постоянно“ (Йов 1:4-5). Този пасаж ни говори за две неща: първото от тях е, че синовете и дъщерите на Йов редовно пируват с много ядене и пиене; второто е, че Йов често принася всеизгаряния, защото често се тревожи за синовете и дъщерите си, страхувайки се, че те грешат, че в сърцата си са се отрекли от Бог. Тук се описва животът на два различни типа хора. Първите, синовете и дъщерите на Йов, често пируваха заради богатството си, живееха разточително, пиеха и вечеряха до насита и се наслаждаваха на високото качество на живот, което им осигуряваше материалното богатство. Живеейки по този начин, те неизбежно често съгрешаваха и оскърбяваха Бог — но

не се освещаваха и не принасяха всеизгаряния. Виждате, че Бог нямаше място в сърцата им, че те не се замисляха за Божията благодат, не се страхуваха да оскърбяват Бог, а още по-малко се страхуваха да се отрекат от Бог в сърцата си. Разбира се, вниманието ни не е насочено към децата на Йов, а към това какво правеше Йов, когато се сблъскваше с такива неща; това е другият въпрос, описан в пасажа, който включва всекидневния живот на Йов и неговата човечество същност. Там, където Библията описва пиршествата на синовете и дъщерите на Йов, не се споменава Йов; казва се само, че синовете и дъщерите му често ядяха и пиеха заедно. С други думи, той не устройваше пиршества, нито пък се присъединяваше към синовете и дъщерите си, за да яде без мярка. Въпреки че беше заможен и притежаваше много имоти и слуги, животът на Йов не беше луксозен. Той не беше прелъстен от превъзходните си условия за живот, не прекаляваше с плътските наслади и не забравяше да принася всеизгаряния, и още повече — тези неща не го караха постепенно да отбягва Бог в сърцето си. Очевидно е, че Йов беше дисциплиниран в начина си на живот, не беше алчен или хедонистичен в резултат на Божиите благословии към него и не държеше на качеството на живота си. Вместо това той беше смирен и скромен, не се изтъкваше и беше предпазлив и внимателен пред Бог. Той често се замисляше за Божията благодат и благословии и винаги имаше богобоязливо сърце. В ежедневието си Йов често ставаше рано, за да принесе всеизгаряния за своите синове и дъщери. С други думи, не само самият Йов се страхуваше от Бог, но и се надяваше, че децата му също ще се страхуват от Бог и няма да съгрешават срещу Него. Материалното богатство на Йов не заемаше място в сърцето му, нито пък заместваше положението, което заемаше Бог; независимо дали заради себе си, или заради децата си, ежедневните дейности на Йов бяха свързани със страх от Бог и избягване на злото. Страхът му от Бог Йехова не се ограничаваше само до устата му, а беше нещо, което той прилагаше в действие и отразяваше във всяка част от своето ежедневие. Това реално поведение на Йов ни показва, че той беше честен и притежаваше същност, на която се наредяха справедливостта и положителните неща. Това, че Йов често изпращаше своите синове и дъщери на освещаване, означава, че той нито одобряваше, нито приемаше поведението на децата си; напротив, в сърцето си той беше разочарован от тяхното поведение и ги осъждаше. Той стигна до заключението, че поведението на синовете и дъщерите му не беше угодно на Бог Йехова и затова често ги призоваваше да отидат пред Него и да изповядат греховете си. Действията на Йов ни показват друга страна на неговата човешка природа — тази, в която той никога не вървеше с онези, които често грешаха и оскърбяваха Бог, а ги избягваше и странеше от тях. Въпреки че тези хора бяха негови синове и дъщери, той не се отказваше от собствените си принципи на поведение, защото бяха негови роднини, нито пък си затваряше очите за греховете им заради собствените си чувства. Вместо това ги

призоваваше да се изповядват и да спечелят снизходителността на Бог Йехова, и ги предупреждаваше да не изоставят Бог в името на собственото си алчно удоволствие. Принципите на отношението на Йов към другите бяха неразривно свързани с принципите на неговия страх от Бог и избягването на злото. Той обичаше онова, което беше прието от Бог, и се отвращаваше от онова, което отблъскваше Бог; обичаше онези, които се бояха от Бог в сърцата си, и се отвращаваше от онези, които вършеха зло или съгрешаваха срещу Бог. Тази любов и отвращение се проявяваха в ежедневието му и именно те представляваха добросъвестността на Йов, видяна от Божиите очи. Естествено, това е и изразът и изживяването на истинската човешка природа на Йов в отношенията му с другите в неговото ежедневие, за която трябва да научим.

Проявите на човешката природа на Йов по време на неговите изпитания (разбиране на съвършенството, честността, боязънта от Бог и отбягването на злото от Йов по време на изпитанията му)

Това, което споделихме по-горе, са различните аспекти на човешката природа на Йов, които се проявяваха в ежедневието му преди изпитанията. Без съмнение тези различни прояви дават възможност за първоначално запознаване и разбиране на честността, страха от Бог и отбягването на злото от Йов и естествено, дават първоначално потвърждение. Причината, поради която казвам „първоначално“, е че повечето хора все още нямат истинска представа за личността на Йов и за степента, в която той следваше пътя на подчинение и страх от Бог. Това означава, че разбирането на повечето хора за Йов не се простира дълбоко от донякъде благоприятното впечатление за него, което правят два пасажа от Библията, съдържащи думите му: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“ и „доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“. Затова е много необходимо да разберем как Йов изживя своята човешка природа, докато получаваше Божиите изпитания; по този начин истинската човешка природа на Йов ще бъде показана на всички в нейната цялост.

Когато Йов чу, че имуществото му е откраднато, че синовете и дъщерите му са загубили живота си и че слугите му са били убити, той реагира по следния начин: „Тогава Йов стана и разкъса наметалото си, обръсна си главата и се простря на земята, като се поклони“ (Йов 1:20). Тези думи ни говорят за един факт: след като чу тази новина, Йов не изпада в паника, не се разплака и не обвини слугите, които му съобщиха новината, нито пък огледа мястото на престъплението, за да проучи и провери подробностите и да разбере какво наистина се беше случило. Той не показва болка или съжаление за загубата на имотите си, нито пък се разплака поради загубата на децата и близките си. Напротив, той раздра дрехата си, обръсна главата си, падна на земята и се поклони. Действията на Йов не приличат на действията на обикновен човек. Те объркват много хора и ги карат да укоряват

Йов в сърцата си за неговата „коравосърдечност“. При внезапната загуба на имотите си обикновените хора биха изглеждали с разбито сърце или отчаяни, а някои дори биха изпаднали в дълбока депресия. Това е така, защото в сърцата на хората имуществото им е израз на усилия, положени през целия им живот — те разчитат на него за оцеляването си, то е надеждата, която ги държи живи; загубата на имуществото означава, че усилията им са били напразни, че са без надежда и дори че нямат бъдеще. Това е отношението на всеки обикновен човек към неговото имущество и тясната връзка, която има с него, а също и значението на имуществото в очите на хората. Поради това по-голямата част от хората се чувстват объркани от безразличното отношение на Йов към загубата на имуществото му. Днес ще разсеем объркването, което всички тези хора изпитват, като обясним какво се случваше в сърцето на Йов.

Здравият разум подсказва, че след като Бог му беше дал толкова голямо богатство, Йов би трябвало да се срамува пред Него заради загубата на това богатство, защото не се е грижил за него и не го е пазил — даденото му от Бог не е било опазено. Ето защо, когато научи, че имуществото му е откраднато, първата реакция на Йов трябваше да бъде да отиде на мястото на престъплението и да опише всичко, което е изгубено, а след това да се изповяда пред Бог, за да може отново да получи Божиите благословии. Йов обаче не направи това и естествено имаше своите причини да не го направи. В сърцето си Йов дълбоко вярваше, че всичко, което притежава, му е дадено от Бог, а не е плод на собствения му труд. По този начин той не гледаше на тези благословии като на нещо, от което трябва да се възползва, а вместо това утвърждаваше принципите на своето оцеляване, като следваше с всички сили пътя, към който трябваше да се придържа. Той ценеше Божиите благословии и благодареше за тях, но не изпитваше страст към благословиите и не търсеше повече от тях. Такова беше отношението му към имота. Той нито беше правил нещо в името на получаването на благословии, нито се беше притеснявал или огорчавал от липсата или загубата на Божиите благословии; нито беше диво, безумно щастлив поради Божиите благословии, нито пренебрегваше Божия път или забравяше Божията благодат поради благословиите, на които често се радваше. Отношението на Йов към неговия имот разкрива на хората неговата истинска човешка природа: Първо, Йов не беше алчен човек и не изискваше нищо в материалния си живот. Второ, Йов никога не се притесняваше или страхуваше, че Бог ще му отнеме всичко, което има — това беше неговото отношение на подчинение на Бог в сърцето му; тоест той нямаше никакви изисквания или оплаквания относно това кога и дали Бог ще вземе от него и не питаше защо, а само се стремеше да се подчинява на Божиите разпоредби. Трето, той никога не вярваше, че неговите богатства идват от собствения му труд, а напротив — вярваше, че са му дадени от Бог. Това беше вярата на Йов в Бог и тя е показателна за неговите убеждения. Дали човешката природа на Йов и

истинските му ежедневни стремежи са ясни в това обобщение за него в три точки? Човешката природа и стремежите на Йов бяха неразделна част от неговото хладнокръвно поведение, когато се сблъска със загубата на имотите си. Именно поради своите ежедневни стремежи Йов имаше авторитета и убеждението да каже: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“ по време на изпитанията на Бог. Тези думи не бяха получени за една нощ, нито пък се бяха появили в главата на Йов внезапно. Те бяха това, което беше видял и придобил през многогодишния си опит в живота. В сравнение с всички онези, които търсят само Божиите благословии и които се страхуват, че Бог ще им ги отнеме, и които мразят това и се оплакват, не е ли много реално това подчинение на Йов? В сравнение с всички онези, които вярват, че има Бог, но които никога не са вярвали, че Бог властва над всички неща, Йов не притежава ли голяма почтеност и честност?

Рационалността на Йов

Действителните преживявания на Йов и неговата почтена и честна човешка природа означаваха, че той направи най-рационалната преценка и избори, когато загуби имотите и децата си. Такива рационални избори бяха неотделими от ежедневните му занимания и делата на Бог, които той беше опознал във всекидневния си живот. Честността на Йов го накара да повярва, че ръката на Йехова властва над всички неща; неговата вяра му позволи да узнае факта на върховенството на Бог Йехова над всички неща; неговото знание го направи склонен и способен да се подчинява на върховенството и наредбите на Бог Йехова; неговото подчинение му позволи да бъде все по-истински в своя страх от Бог Йехова; страхът му го правеше все по-истински в отбягването на злото; накрая Йов стана съвършен, защото се страхуваше от Бог и избягваше злото; неговото съвършенство го направи мъдър и му даде изключителна рационалност.

Как трябва да разбираме тази дума — „рационален“? Буквалното тълкуване е, че това означава да си здравомислещ, да си логичен и разумен в мисленето си, да имаш добре обоснована реч, действия и преценка и да притежаваш здрави и правилни морални норми. И все пак рационалността на Йов не се обяснява толкова лесно. Когато тук се казва, че Йов притежаваше изключителна рационалност, това е във връзка с неговата човешка природа и поведението му пред Бог. Тъй като Йов беше честен, той успя да повярва в Бог и да се подчини на Неговото върховенство, което му даде знание, недостъпно за другите, и това знание го направи способен да разпознае, прецени и определи по-точно това, което го сполетя, което му позволи по-точно и проникателно да избира какво да прави и към какво да се придържа. Това означава, че думите, поведението, принципите, които стояха зад действията му, и кодексът, по който действаше, са правилни, ясни и конкретни, а не слепи, импулсивни или емоционални. Той знаеше как да се отнася към всичко, което го сполетяваше, знаеше как да балансира и да

се справя с връзките между сложните събития, знаеше как да се придържа здраво към пътя, по който трябваше да върви, и освен това знаеше как да се отнася към даването и вземането на Бог Йехова. Именно такава беше рационалността на Йов. Точно защото Йов притежаваше такава рационалност, той каза: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“, когато загуби имотите си и своите синове и дъщери.

Когато Йов се сблъска с невероятни телесни болки, с упреците на своите роднини и приятели и когато беше изправен пред смъртта, действителното му поведение отново показва истинското му лице пред всички хора.

Действителното лице на Йов: истинско, чисто и без лицемерие

Нека прочетем Йов 2:7-8: „Сатана излезе тогава от присъствието на Йехова и нанесе на Йов тежки циреи от глава до пети. И той си взе черепка, за да се чеше с нея, и седеше в пепел“. Това е описание на поведението на Йов, когато по тялото му се появяват възпалени циреи. По това време Йов седеше в пепелта и търпеше болката. Никой не го лекуваше и никой не му помогна да намали болката по тялото си; вместо това той използва черепка, за да изстърже повърхността на възпалените циреи. Погледнато повърхностно, това беше само етап от мъките на Йов и нямаше връзка с неговата човешка природа и страх от Бог, защото Йов не казваше нищо, с което да изрази настроението и възгледите си в този момент. И все пак действията и поведението на Йов са истински израз на неговата човешка природа. В повествованието от предишната глава четем, че Йов бил най-великият от всички хора на Изтока. Наред с това този пасаж от втора глава ни показва, че този велик човек от Изтока всъщност е взел черепка, за да се остърже, докато седи в пепелта. Не е ли очевиден контрастът между тези две описания? Това е контраст, който ни показва истинската същност на Йов: въпреки престижа и общественото си положение той никога не беше обичал тези неща, нито им беше обръщал внимание; той не се интересуваше как другите гледат на положението му, нито се притесняваше дали неговите действия или поведение щяха имат някакъв отрицателен ефект върху положението му; той не се отдаваше на предимствата на статута, нито пък се радваше на славата, която вървеше заедно с общественото положение и репутацията. Той се интересуваше само от своята стойност и значението на живота си в очите на Бог Йехова. Това истинско лице на Йов беше и неговата същност: той не обичаше славата и богатството и не живееше за това; беше истински и чист и в него нямаше лицемерие.

Разделянето на любовта и омразата у Йов

Друга страна на човешката природа на Йов е показана в тази размяна на реплики между него и съпругата му: „Тогава жена му му каза: Още ли държиш правдивостта си? Похули Бог и умри. А той ѝ отвърна: Ти говориш, както говори

някоя от безумните жени. Какво? Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“ (Йов 2:9-10). Виждайки мъките, които той изпитваше, съпругата на Йов се опита да даде съвет, за да му помогне да се избави от мъките си, но нейните „добри намерения“ не спечелиха одобрението на Йов; вместо това те предизвикаха гнева му, тъй като тя отрече вярата му и подчинението му на Бог Йехова, а също така отрече и съществуването на Бог Йехова. Това беше непоносимо за Йов, тъй като той никога не си беше позволявал да направи нещо, което да се противопоставя на Бог или да Го наранява, да не говорим за други хора. Как можеше да остане безразличен, когато виждаше другите да говорят думи, които хулеха и обиждаха Бог? Затова той нарече съпругата си „глупава жена“. Отношението на Йов към съпругата му беше изпълнено с гняв и омраза, както и с укор и порицание. Това беше естественият израз на човешката природа на Йов — да разграничава любовта от омразата — и беше истинско представяне на неговата почтена човешка природа. Йов притежаваше чувство за справедливост — чувство, което го караше да мрази ветровете и теченията на нечестието, да ненавижда, осъжда и отхвърля абсурдните ереси, смешните аргументи и нелепите твърдения и му позволяваше да се придържа към собствените си, правилни принципи и позиция, когато беше отхвърлен от масите и изоставен от близките си.

Добродушието и искреността на Йов

След като от поведението на Йов можем да видим израза на различни аспекти на неговата човешка природа, тогава какво от човешката природа на Йов виждаме, когато той отвори устата си, за да прокълне деня, в който се беше родил? Това е темата, която ще разгледаме по-долу.

По-горе говорих за произхода на проклятието, което Йов отправи към деня на раждането си. Какво виждате в това? Ако Йов имаше жестоко сърце, в което няма любов, ако беше студен, безчувствен и лишен от човешка природа, можеше ли да се погрижи за желанието на Божието сърце? Можеше ли да презре деня на собственото си раждане, защото беше загрижен за Божието сърце? С други думи, ако Йов беше коравосърдечен и лишен от човешка природа, можеше ли да се измъчва заради болката на Бог? Можеше ли да прокълне деня на раждането си, защото Бог беше огорчен от него? Отговорът е, категорично не! Точно защото беше добродушен, Йов се грижеше за Божието сърце; Йов усети болката на Бог, защото се грижеше за Божието сърце; той претърпя по-големи мъчения в резултат на това, че усети болката на Бог, защото беше добродушен; именно защото усети болката на Бог, той започна да мрази деня на своето раждане и така прокле този ден. За външни хора цялото поведение на Йов по време на неговите изпитания е достойно за пример. Единствено проклятието на деня на раждането му поставя под въпрос неговото съвършенство и почтеност или дава различна оценка. Всъщност то беше най-вярното изражение на човечество същността на Йов.

Същността на неговата човешка природа не беше маскирана, скрита или преработена от някого друго. Когато прокълна деня на раждането си, той доказва добродушието и искреността дълбоко в сърцето си; беше като извор, чиито води са толкова чисти и прозрачни, че разкриват дъното му.

След като са научили всичко това за Йов, повечето хора несъмнено ще имат доста точна и обективна оценка за човечество същността на Йов. Те трябва също така да имат дълбоко, практическо и по-напреднало разбиране и оценка на съвършенството и почтеността на Йов, за които говори Бог. Да се надяваме, че това разбиране и вникване ще помогне на хората да тръгнат по пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото.

Връзката между предаването на Йов в ръцете на Сатана и целите на Божието дело

Въпреки че повечето хора вече признават, че Йов е бил съвършен и почтен, че се е боял от Бог и е отбягвал злото, това признание не им дава по-добро разбиране за Божиите намерения. Завиждайки на Йов за неговата човешка природа и стремеж, те задават следния въпрос на Бог: Йов е бил толкова съвършен и почтен, хората са го обожавали толкова много, тогава защо Бог го е предал на Сатана и го е подложил на толкова много мъчения? Такива въпроси със сигурност съществуват в сърцата на много хора — или по-скоро това съмнение е въпросът в сърцата на много хора. Тъй като този въпрос е объркал толкова много хора, трябва да го отворим и да го обясним правилно.

Всичко, което Бог прави, е необходимо и има изключително значение, тъй като всичко, което Бог прави в човека, се отнася до Неговото управление и спасението на човечеството. Естествено, работата, която Бог е извършил в Йов, не е изключение въпреки факта, че Йов е бил съвършен и почтен в очите на Бог. С други думи, независимо какво прави Бог или по какъв начин го прави, независимо от цената, независимо от Неговата задача, целта на Неговите действия не се променя. Целта му е да вложи у човека Божиите думи, както и изискванията и Божията воля за човека. С други думи, да вложи в човека всичко, което Бог смята за положително според Своите стъпки, като му позволи да разбере сърцето и същността на Бог, да се подчини на Божието върховенство и подредби и по този начин да позволи на човека да стане богобоязлив и да отбягва злото. Всичко това е единият аспект на Божията цел във всичко, което Той прави. Вторият аспект е, че, тъй като Сатана е противовес и обслужващо средство в Божието дело, човек често му е отдаден. Това е един от начините, които Бог използва, за да позволи на хората да видят изкушенията и нападките на Сатана, грозотата, порочността и низостта му и по този начин да насърчи хората да мразят Сатана и да се научат да разпознават и разбират негативните неща. Този процес им позволява постепенно да се освободят от властта на Сатана, от неговите обвинения, намеси

и нападки, докато, благодарение на Божиите думи, на своето познание и подчинение на Бог, на своята вяра в Бог и на богобоязливостта, те триумфират над нападките на Сатана и неговите обвинения. Едва тогава те ще бъдат напълно избавени от властта на Сатана. Избавлението на човека означава, че Сатана е победен, то означава, че хората вече са твърде голям залък за него и вместо да ги погълне, Сатана се е отказал от тях. Причината е, че подобни хора са почитени, защото притежават вяра, подчинение и богобоязливост и защото напълно са се отказали от Сатана. Те го посрамват, превръщат го в страхливец и го побеждават напълно. Убедеността им в следването на Бог, тяхното подчинение и богобоязливост побеждават Сатана и го принуждават да се откаже напълно от тях. Само такива хора са наистина спечелени от Бог и това е най-висшата Божия цел в спасението на човека. Ако искат да бъдат спасени и искат да бъдат напълно спечелени от Бог, всички, които следват Бог, трябва да се изправят както срещу големите, така и срещу малките изкушения и нападки на Сатана. Онези, които преодолеят тези изкушения и нападки и са в състояние окончателно да победят Сатана, са хора, спасени от Бог. С други думи, хората, спасени от Бог, са онези, които са преминали през Божиите изпитания и които са били изкушавани и нападани от Сатана безброй пъти. Спасените от Бог разбират Божията воля и изисквания, способни са да се подчиняват на Божието върховенство и Неговите подредби и не се отказват от пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото всред изкушенията на Сатана. Спасените от Бог са честни, добросърдечни, разграничават любовта и омразата, имат чувство за справедливост, рационални са и са способни да обичат Бог и да ценят всичко, което е от Бог. Тези хора не са ограничавани и наблюдавани от Сатана, не са обвинявани и обиждани от него, те са напълно освободени и избавени. Йов беше такъв свободен човек и точно в това се съдържа смисълът на предаването му на Сатана от Бог.

Йов беше тормозен от Сатана, но също така спечели вечна свобода и избавление и правото никога повече да не бъде подложен на покварата, злоупотребите и обвиненията на Сатана, а да живее свободен и необременен в светлината на Божия лик и да живее сред Божиите благословии, които са му дадени. Никой не можеше да отнеме, унищожи или присвои това негово право. То беше дадено на Йов в замяна на неговата вяра, решителност, подчинение и страх от Бог; Йов плати цената на живота си, за да спечели радост и щастие на земята и да спечели правото и привилегията, което е напълно естествено и оправдано, да се покланя на Създателя като истинско Божие създание на земята, без да бъде смушаван. Такъв беше и най-големият резултат от изкушенията, които Йов понесе.

Когато хората още не са спасени, техният живот често бива смушаван и дори управляван от Сатана. С други думи, хората, които не са спасени, са затворници на Сатана, те нямат свобода, не са се отказали от Сатана, не са подготвени и нямат право да се покланят на Бог и са плътно преследвани и жестоко атакувани

от Сатана. Такива хора нямат нито щастие, нито право на нормално съществуване, за което си струва да се говори, и освен това нямат никакво достойнство. Само ако се изправиш и влезеш в битка със Сатана, като използваш вярата си в Бог и подчинението и страха си от Бог като оръжия, с които да водиш битка на живот и смърт със Сатана, така че напълно да го победиш и да го накараш да подвие опашка и да се страхува всеки път, когато те види, и така напълно да се откаже от атаките и обвиненията си срещу теб — само тогава ще бъдеш спасен и ще станеш свободен. Ако си твърдо решен да се разделиш окончателно със Сатана, но не разполагаш с оръжията, които ще ти помогнат да го победиш, тогава ти пак ще бъдеш в опасност. С течение на времето, когато си бил толкова измъчван от Сатана, че в теб не е останала грам сила, но все още не си способен да свидетелстваш, все още не си се освободил напълно от обвиненията и атаките на Сатана срещу теб, тогава няма да имаш почти никаква надежда за спасение. В крайна сметка, когато бъде обявен краят на Божието дело, ти все още ще бъдеш в хватката на Сатана, неспособен да се освободиш, и така никога няма да имаш шанс или надежда. От това следва, че такива хора ще бъдат изцяло в плен на Сатана.

Приемете Божиите изпитания, преодолейте изкушенията на Сатана и позволете на Бог да спечели цялото ви същество

В процеса на Своята работа по непрекъснатото осигуряване на изобилие и подкрепа на човека Бог му казва всичко за Своите воля и изисквания и му разкрива Своите дела, нрав и онова, което Той притежава и което е за човека. Целта е човек да се въоръжи с духовен ръст, да придобие различни истини от Бог, докато Го следва — истини, които ще се превърнат в оръжие, дадено от Бог на човека за борба със Сатана. Така въоръжен, човек трябва да премине през Божиите изпитания. Бог има много начини и възможности да изпита човека, но всеки от тях изисква „сътрудничеството“ на Божия враг — Сатана. С други думи, давайки на човека оръжие за борба със Сатана, Бог го предава в ръцете на Сатана и му позволява да „изпита“ духовния ръст на човека. И ако човек успее да се освободи от военните формирования на Сатана, ако успее да пробие обкръжението на Сатана и да остане жив, тогава е преминал изпитанието. Но ако човек не успее да напусне войските на Сатана и му се подчини, тогава значи се е провалил. Какъвто и аспект на човека да изследва Бог, критериите за Неговото изпитание са дали човекът остава непоколебим в свидетелството си, докато е нападан от Сатана, дали се е отрекъл от Бог и дали се е предал и подчинил на Сатана, докато той го е оплитал в мрежите си. Може да се каже, че това дали човек може да бъде спасен зависи от това дали може да победи Сатана, а това дали може да получи свобода зависи от това дали човек е в състояние сам да вдигне оръжието, дадено му от Бог, за да се освободи от робството на Сатана, като го накара да загуби всякаква надежда и да го остави на мира. Когато Сатана изгуби надежда и се откаже от

някой човек, това означава, че никога повече няма да се опита да отнеме този човек от Бог, никога повече няма да го обвинява и смущава, никога повече няма да го измъчва или напада безпричинно. Само такъв човек наистина ще бъде спечелен от Бог. Това е целият процес, чрез който Бог придобива хора.

Предупреждението и просветлението, които свидетелството на Йов дава на по-късните поколения

Едновременно с разбирането на процеса, чрез който Бог напълно спечелва някого, хората ще разберат и целите и значението на предаването на Йов в ръцете на Сатана. Хората вече не се разстройват от мъченията на Йов и оценяват значението им по нов начин. Те вече не се тревожат дали ще бъдат подложени на същото изкушение като Йов и вече не се противопоставят на идването на Божиите изпитания и не ги отхвърлят. Вярата на Йов, неговото подчинение и свидетелството му за победата над Сатана са източник на огромна помощ и насърчение за хората. В Йов те виждат надежда за собственото си спасение и виждат, че чрез вяра, подчинение и боязън от Бог е напълно възможно да победят Сатана, да надделеят над Сатана. Те виждат, че докато се съгласяват с върховенството и наредбите на Бог и докато притежават решимостта и вярата да не изоставят Бог, след като са изгубили всичко, те могат да донесат срам и поражение на Сатана, и виждат, че трябва само да притежават решимостта и постоянството да останат непоколебими в своето свидетелство — дори ако това означава да загубят живота си — за да може Сатана да се уплаши и бързо да отстъпи. Свидетелството на Йов е предупреждение за следващите поколения, което им казва, че ако не победят Сатана, никога няма да могат да се отърват от неговите обвинения и смущения, нито пък ще могат да избегнат неговите злини и атаки. Свидетелството на Йов е просветило следващи поколения. Това просветление учи хората, че само ако са съвършени и почтени, ще могат да се боят от Бог и да избягват злото; учи ги, че само ако се боят от Бог и отбягват злото, могат да дадат силно и категорично свидетелство за Бог; само ако дадат силно и категорично свидетелство за Бог, никога няма да бъдат управлявани от Сатана и ще живеят под ръководството и закрилата на Бог — само тогава ще бъдат наистина спасени. Личността на Йов и неговият житейски стремеж трябва да бъдат пример за подражание за всеки, който се стреми към спасение. Това, което той изживя през всичките си дни и поведението му по време на изпитанията, е ценно съкровище за всички, които вървят по пътя на боязънта от Бог и избягването на злото.

Свидетелството на Йов носи утеха на Бог

Ако сега ви кажа, че Йов е обичлив човек, може би няма да можете да оцените смисъла на тези думи и няма да можете да разберете защо говоря за всички тези неща; но почакайте до деня, в който ще сте преживели изпитания, същите или

подобни на тези на Йов, когато сте преминавали през несгоди, когато сте преживели изпитания, подготвени лично за вас от Бог, когато дадеш всичко от себе си и изтърпиш унижения и трудности, за да надделееш над Сатана и да свидетелстваш за Бог сред изкушенията — тогава ще можеш да оцениш смисъла на думите, които казвам. В този момент ще почувстваш, че си много по-нисш от Йов, ще усетиш колко обичлив е Йов и че той е достоен за подражание. Когато това време настъпи, ще осъзнаеш колко важни са тези класически думи, изречени от Йов, за човек, който е покварен и живее в днешно време, и ще разбереш колко трудно е за хората днес да постигнат това, което Йов постигна. Когато почувстваш, че е трудно, ще оцениш колко загрижено и разтревожено е Божието сърце, ще оцениш колко висока е цената, платена от Бог за спечелването на такива хора, и колко ценно е това, което Бог прави и отдава за човечеството. Сега, след като чухте тези думи, имате ли точна представа и правилна оценка за Йов? Във вашите очи Йов беше ли наистина съвършен и почтен човек, който се боеше от Бог и отбягваше злото? Вярвам, че повечето хора със сигурност ще кажат „да“. Защото фактите за това, което Йов извърши и разкри, са неоспорими за всеки човек или за Сатана. Те са най-силното доказателство за триумфа на Йов над Сатана. Това доказателство е дадено от Йов и е първото свидетелство, получено от Бог. Така, когато Йов триумфира при изкушенията на Сатана и даде свидетелство за Бог, Той видя надежда в Йов и сърцето Му беше утешено от Йов. От времето на сътворението до времето на Йов това беше първият път, когато Бог наистина получи утеха и видя какво означава да бъдеш утешен от човека. За пръв път Той видя и получи истинско свидетелство, което беше дадено за Него.

Вярвам, че след като чуят свидетелството на Йов и разказите за различните аспекти на Йов, мнозинството от хората ще имат планове за пътя, който им предстои да извървят. Също така вярвам, че повечето хора, които са изпълнени с безпокойство и страх, бавно ще започнат да се отпускат както в тялото, така и в ума си, и ще започнат да усещат облекчение, малко по малко...

Пасажите по-долу също са разкази за Йов. Нека продължим да четем.

4. Йов слуша за Бог със слушането на ухото

Йов 9:11 Ето, минава край мен и не Го виждам; преминава и не Го забелязвам.

Йов 23:8-9 Обаче, ето, отивам напред, но Го няма, и назад, но не Го виждам; наляво, където работи, но не мога да Го видя; крие се надясно и не Го виждам.

Йов 42:2-6 Зная, че всичко можеш и че никое Твое намерение не може да бъде възпрепятствано. Наистина, кой е този, който помрачава Твоя съвет неразумно? Ето защо аз говорих за онова, което не съм разбирал, за неща, пречудни за мене, които не съм познавал. Слушай, моля Ти се, и аз ще говоря; ще Те попитам и Ти ми отговаряй. Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда; затова се отричам от думите си и се кая в пръст и пепел.

Въпреки че Бог не Се е разкрил на Йов, Йов вярва във върховенството на Бог

Каква е основната идея на тези думи? Някой от вас осъзна ли, че тук има факт? Първо, откъде Йов знаеше, че има Бог? Тогава откъде знаеше, че небето, земята и всички неща се управляват от Бог? Има пасаж, който отговаря на тези два въпроса: „Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда; затова се отричам от думите си и се кая в пръст и пепел“. От тези думи разбираме, че вместо да е видял Бог със собствените си очи, Йов е научил за Него от легендите. Именно при тези обстоятелства той започна да върви по пътя на следването на Бог, след което потвърди съществуването на Бог в живота си и сред всички неща. Тук има един неоспорим факт — какъв е този факт? Въпреки че успя да следва пътя на боязън от Бог и отбягване на злото, Йов никога не беше виждал Бог. В това отношение той не беше ли същият като днешните хора? Йов никога не беше виждал Бог, от което следва, че макар да беше чувал за Бог, той не знаеше къде е Бог, какъв е Той и какво прави. Това са все субективни фактори; обективно погледнато, въпреки че следваше Бог, Той никога не му се беше явявал или говорил с него. Това не е ли факт? Въпреки че Бог не беше говорил на Йов и не му беше давал никакви заповеди, Йов беше видял съществуването на Бог и беше съзрял Неговото върховенство сред всички неща, както и в легендите, чрез които Йов беше чувал за Бог със слуха на ухото, след което започна да се бои от Бог и да избягва злото. Такъв беше произходът и процесът, чрез които Йов последва Бог. Но колкото и да се боеше от Бог и да избягваше злото, колкото и непоколебимо да се придържаше към почтеността си, Бог никога не му се явяваше. Нека прочетем този пасаж. Йов каза: „Ето, минава край мен и не Го виждам; преминава и не Го забелязвам“ (Йов 9:11). Това, което казват тези думи, е че Йов може да е усещал Бог около себе си, а може и да не Го е усещал, но никога не е успял да го види. Имало е моменти, когато си е представял как Бог минава пред него или действа или напътства човека, но никога не е разбирал за това. Бог идва при човека, когато той не Го очаква; човекът не знае кога Бог идва при него или къде идва при него, защото не може да види Бог и по този начин за него Бог е скрит.

Вярата на Йов в Бог не е разклатена от факта, че Бог е скрит от него

В следващия пасаж от писанието Йов казва: „Обаче, ето, отивам напред, но Го няма, и назад, но не Го виждам; наляво, където работи, но не мога да Го видя; крие се надясно и не Го виждам“ (Йов 23:8-9). В този разказ научаваме, че в преживяванията на Йов Бог е бил скрит за него през цялото време; Бог не му се е явявал открито, нито пък му е казал слова открито, но в сърцето си Йов е бил уверен в съществуването Му. Той винаги е вярвал, че Бог може да върви пред него или да действа до него и че макар да не може да Го види, Той е наблизо и

управлява всичко в него. Йов никога не беше виждал Бог, но успя да остане твърд във вярата си, което никой друг не успя да направи. Защо другите хора не биха могли да направят това? Това е така, защото Бог не говори на Йов и не му се яви, а ако не беше повярвал истински, той нямаше да може да продължи напред, нито да се придържа към пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото. Не е ли вярно това? Как се чувстваш, когато четеш, че Йов е казал тези думи? Смяташ ли, че съвършенството и почтеността на Йов, както и неговата праведност пред Бог, са истина, а не преувеличение от страна на Бог? Въпреки че Бог се отнасяше към Йов по същия начин, както към другите хора, не му се явяваше и не му говореше, Йов продължаваше да се придържа непоколебимо към своята почтеност, продължаваше да вярва във върховенството на Бог и освен това често принасяше всеизгаряния и се молеше пред Бог поради страха си да не Го оскърби. В способността на Йов да се бои от Бог, без да Го е виждал, виждаме колко много той обичаше положителните неща и колко твърда и истинска беше вярата му. Той не отрече съществуването на Бог, защото Бог беше скрит от него, нито пък загуби вярата си и изостави Бог заради това, че никога не Го беше виждал. Вместо това, сред скритото Божие дело да управлява всички неща, той осъзна съществуването на Бог и почувства Неговото върховенство и могъщество. Той не се отказа да бъде почтен заради това, че Бог беше скрит, нито пък изостави пътя на страха от Бог и избягването на злото заради това, че Той никога не му се беше явявал. Йов никога не беше молил Бог да му се яви открито, за да докаже съществуването Си, тъй като вече беше видял върховенството на Бог сред всички неща и вярваше, че е спечелил благословиите и благодатта, които другите не бяха спечелили. Въпреки че Бог остана скрит за него, вярата на Йов в Бог никога не беше разклатена. Така той пожъна това, което никой друг нямаше: Божието одобрение и Божията благословия.

Йов благославя Божието име и не мисли за благословии или бедствия

Има един факт, който никога не се споменава в историите за Йов в писанията, и този факт ще бъде в центъра на вниманието ни днес. Въпреки че Йов никога не беше виждал Бог и не беше чувал Божиите слова със собствените си уши, Бог имаше място в сърцето на Йов. Какво беше отношението на Йов към Бог? Както вече споменах по-горе, то беше „благословено да е името на Йехова“. Неговото благославяне на Божието име беше безусловно, независимо от контекста и необвързано от никаква причина. Виждаме, че Йов беше предал сърцето си на Бог и беше позволил то да бъде направлявано от Него; всичко, което Йов мислеше, всичко, което решаваше, и всичко, което планираше в сърцето си, беше отворено за Бог, а не затворено за Него. Сърцето му не се противопоставяше на Бог и той никога не беше молил Бог да направи нещо за него или да му даде нещо, и не

таеше никакви прекомерни желания да спечели нещо от своето преклонение пред Бог. Йов не говореше за сделки с Бог и не отправяше молби или искания към Него. Неговата възхвала на Божието име беше заради огромната мощ и власт на Бог, Който управлява всички неща, и не зависеше от това дали получаваше благословения, или беше сполетяван от бедствие. Той вярваше, че независимо от това дали Бог благославя хората, или им носи бедствия, Божията мощ и власт не се променят и затова, независимо от обстоятелствата, в които се намира човек, Божието име трябва да бъде възхвалявано. Това, че човек е благословен от Бог, се дължи на върховенството на Бог и когато го сполети бедствие, то също се дължи на върховенството на Бог. Божията мощ и власт управляват и уреждат всичко, свързано с човека; капризите на човешката съдба са проява на Божията мощ и власт и независимо от гледната точка, Божието име трябва да бъде възхвалявано. Това преживя и опозна Йов през годините на своя живот. Всички мисли и действия на Йов достигаха до ушите на Бог и идваха пред Него, и бяха считани за важни от Бог. Бог ценеше това знание на Йов, а също и него самия, заради сърцето, което той имаше. Това сърце винаги и навсякъде очакваше Божията заповед и независимо от времето и мястото приемаше всичко, което го сполетяваше. Йов нямаше никакви изисквания към Бог. От себе си той изискваше да чака, да приема, да посреща и да се подчинява на всички разпоредби, които идваха от Бог; Йов вярваше, че това е негов дълг, а Бог искаше точно това. Йов никога не беше виждал Бог, нито Го беше чувал да казва някакви слова, да издава заповеди, да дава поучения или да го наставлява за нещо. По думите на днешния ден, да може да притежава такова познание и отношение към Бог, когато Бог не му беше дал никакво просветление, напътствие или ресурс по отношение на истината — това беше ценно и за Бог беше достатъчно, че той показва такива неща, а свидетелството му беше хвалено и ценено от Бог. Йов никога не беше виждал Бог и не беше чувал Бог лично да го поучава, но за Бог сърцето му и самият той бяха много по-ценни от онези хора, които пред Бог можеха да говорят само от гледната точка на някоя сложна теория, които можеха само да се хвалят и да говорят за принасяне на жертви, но които никога не бяха стигнали до истинско познание за Бог и никога не бяха се страхували истински от Него. Защото сърцето на Йов беше чисто и не беше скрито от Бог, а човешката му природа беше честна и добродушна, той обичаше справедливостта и всичко, което беше положително. Само човек като него, който притежаваше такова сърце и човешка природа, можеше да следва Божия път и да бъде способен да се страхува от Бог и да отбягва злото. Такъв човек можеше да види върховенството на Бог, да види Неговата власт и мощ и беше в състояние да постигне подчинение на Неговото върховенство и разпоредби. Само такъв човек можеше истински да възхвалява Божието име. Това е така, защото той не гледаше дали Бог ще го благослови, или ще му донесе бедствие, защото знаеше, че всичко се управлява от Божията ръка

и че да се тревожи човек е признак на глупост, невежество и ирационалност, на съмнение във върховенството на Бог над всички неща и на липса на боязън от Бог. Знанието на Йов беше точно такава, каквото Бог искаше. И така, имаше ли Йов големи теоретични познания за Бог от вас? Тъй като Божиите дела и слова по онова време бяха малко, не беше лесно да се постигне познание за Бог. Това постижение на Йов не беше никак малко. Той не беше преживял Божието дело, нито някога беше чувал Бог да говори, нито беше виждал лицето на Бог. Това, че той успя да има такова отношение към Бог, беше изцяло резултат от неговата човешка природа и личния му стремеж — човешка природа и стремеж, които хората днес не притежават. Така в онази епоха Бог каза: „Няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен“. В онази епоха Бог вече беше направил такава преценка за него и беше стигнал до такова заключение. Колко по-вярно би било то в днешно време?

Въпреки че Бог е скрит от човека, Неговите дела сред всички неща са достатъчни, за да може човекът да Го опознае

Йов не беше виждал лицето на Бог, не беше чувал словата, изречени от Бог, нито пък беше преживял лично Божието дело, но неговият страх от Бог и свидетелството му по време на изпитанията са видени от всички и Бог ги обича, радва им се и говори с добро за тях, а хората завиждат за тях, възхищават им се и нещо повече — възхваляват ги с песни. В неговия живот нямаше нищо велико или необикновено: подобно на всеки обикновен човек, животът, който водеше, не беше ни най-малко забележителен — излизаше на работа при изгрев слънце и се връщаше у дома да си почива по залез слънце. Разликата е в това, че през няколкото незабележителни десетилетия от живота си той получи прозрение за Божия път и осъзна и разбра великата мощ и върховенство на Бог така, както никой друг никога не е успял. Той не беше по-умен от другите обикновени хора, не проявяваше особено упорство в живота си, а освен това нямаше и невидими специални умения. Това, което обаче притежаваше, беше честна, добросърдечна и почтена личност, личност, която обичаше справедливостта, праведността и положителните неща — повечето обикновени хора не притежават нищо от това. Той разграничаваше любовта от омразата, имаше чувство за справедливост, беше непоколебим и упорит, а в мисленето си обръщаше изключително внимание на детайлите. Така по време на своя незабележителен престой на земята той видя всички необикновени неща, които Бог беше направил, и видя величието, светостта и праведността на Бог, видя Божията загриженост, милосърдие и закрила за човека, видя благородството и властта на върховния Бог. Първата причина, поради която Йов успя да спечели тези неща, които бяха непосилни за обикновените хора, беше, че имаше чисто сърце, което принадлежеше на Бог и беше водено от Създателя. Втората причина беше неговият стремеж: той се

стремеше да бъде безупречен и съвършен, да бъде човек, който се съобразява с волята на Небето, който е обичан от Бог и който отбягва злото. Йов притежаваше тези неща и се стремеше към тях, въпреки че не можеше да види Бог или да чуе Божиите слова; макар че никога не беше виждал Бог, той беше опознал средствата, чрез които Бог властва над всички неща, и разбираше мъдростта, с която Бог прави това. Въпреки че никога не беше чувал словата, изречени от Бог, Йов знаеше, че делата, свързани с възнаграждаването на човека и вземането от човека, идват от Бог. Въпреки че годините на живота му не се различаваха от тези на всеки обикновен човек, той не позволи незабележителността на живота му да повлияе на познанието му за върховенството на Бог над всички неща или да повлияе на следването на пътя на боязън от Бог и отбягване на злото. В неговите очи законите на всички неща бяха изпълнени с Божиите дела и върховенството на Бог можеше да се види във всяка част от живота на хората. Той не беше виждал Бог, но успя да осъзнае, че Божиите дела са навсякъде и по време на своя незабележителен престой на земята, във всеки аспект на живота си той успя да види и разбере необикновените и чудни Божии дела и да види удивителните Божии подредби. Скрытостта и мълчанието на Бог не попречи на Йов да осъзнае Божиите дела, нито пък повлияха на познанието му за върховенството на Бог над всички неща. Неговият живот беше осъзнаване в ежедневието на върховенството и подредбите на Бог, който е скрит сред всички неща. Във всекидневния си живот той също така чуваше и разбираше гласа на Божието сърце и словата на Бог, който мълчи сред всички неща, но изразява гласа на сърцето Си и словата Си, като управлява законите на всички неща. Виждате, че ако хората имат същата човешка природа и стремеж като Йов, те могат да получат същото осъзнаване и познание като него и могат да придобият същото разбиране и познание за върховенството на Бог над всички неща като Йов. Бог не се беше явявал на Йов, нито пък му беше говорил, но Йов успя да бъде съвършен и честен, да се бои от Бог и да отбягва злото. С други думи, без Бог да се явява на човека или да му говори, Божиите дела сред всички неща и Неговото върховенство над всички неща са достатъчни, за да може човекът да осъзнае съществуването, могъществото и властта на Бог, а Неговото могъщество и власт са достатъчни, за да накарат човека да следва пътя на боязън от Бог и отбягване на злото. Щом обикновен човек като Йов успя да се бои от Бог и да отбягва злото, значи всеки обикновен човек, който следва Бог, също би трябвало да може да постигне това. Макар тези думи да звучат като логически извод, те не противоречат на законите на нещата. И все пак фактите не отговарят на очакванията: изглежда, че да се боиш от Бог и да отбягваш злото е запазена територия на Йов и само на Йов. При споменаването на „да се боиш от Бог и да отбягваш злото“ хората си мислят, че само Йов трябва да прави това, сякаш пътят на боязън от Бог и отбягване на злото е обозначен с името на Йов и няма нищо общо с други хора. Причината за това е ясна: тъй като само Йов

притежаваше личност, която беше честна, добросърдечна и праведна, и която обичаше справедливостта, праведността и положителните неща, само той можеше да следва пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото. Сигурно всички сте разбрали извода от това — тъй като никой не притежава човешка природа, която да е честна, добросърдечна и праведна, която да обича справедливостта, праведността и положителните неща, никой не може да се бои от Бог и да отбягва злото и затова хората никога не могат да спечелят Божията радост и да останат непоколебими сред изпитанията. Това също означава, че, с изключение на Йов, всички хора все още са вързани и хванати в капан от Сатана; всички те са обвинявани, нападани и тормозени от него. Това са хората, които Сатана се опитва да погълне, и всички те са без свобода, затворници, взети в плен от Сатана.

Ако човешкото сърце е във вражда с Бог, как човек ще може да се бои от Него и да отбягва злото?

Тъй като днешните хора не притежават същата човешка природа като Йов, каква е тяхната природа същност, а също и отношението им към Бог? Боят ли се от Бог? Отбягват ли злото? Онези, които не се боят от Бог и не отбягват злото, могат да бъдат обобщени само с три думи: „врагове на Бог“. Вие често изричате тези три думи, но никога не сте знаели истинското им значение. Думите „врагове на Бог“ имат своята същина: те не казват, че Бог гледа на човека като на враг, а че човекът гледа на Бог като на враг. Първо, когато хората започнат да вярват в Бог, кой от тях няма свои собствени цели, подбуди и амбиции? Въпреки че една част от хората вярват в съществуването на Бог и са виждали съществуването на Бог, тяхната вяра в Него все още съдържа тези подбуди и крайната им цел във вярата в Бог е да получат Неговите благословии и нещата, които искат. В своите житейски преживявания хората често си мислят: „Отказах се от семейството и кариерата си заради Бог и какво ми даде Той? Трябва да го изчисля и да потвърдя — получавал ли съм благословии напоследък? Дадох много през това време, тичах и тичах, много страдах — даде ли ми Бог някакви обещания в замяна? Запомнил ли е добрите ми дела? Какъв ще бъде моят край? Мога ли да получа Божиите благословии?“. Всеки човек постоянно прави такива изчисления в сърцето си и отправя изисквания към Бог, в които личат неговите подбуди, амбиции и меркантилен манталитет. Това означава, че в сърцето си човекът постоянно изпитва Бог, постоянно крои планове за Бог, постоянно спори с Бог за собствения си индивидуален изход и се опитва да изтръгне становище от Бог, за да разбере дали Той може да му даде това, което иска. В същото време, докато се стреми към Бог, човекът не се отнася към Него като към Бог. Човекът винаги се е опитвал да сключва сделки с Бог, непрекъснато отправя изисквания към Него и дори Го притиска на всяка крачка, опитвайки се да отхапе ръката, след като му е било подадено кутрето. В същото време, докато се опитва да сключва сделки с Бог,

човекът спори с Него и дори има хора, които, ако ги сполетят изпитания или попаднат в определени ситуации, често стават слаби, пасивни и отпуснати в работата си и са пълни с оплаквания срещу Бог. От времето, когато човекът за пръв път е започнал да вярва в Бог, той смята Бог за рог на изобилието, за швейцарско армейско ножче, а себе си — за най-големия Божи кредитор, сякаш опитите да получи благословии и обещания от Бог са негово изконно право и задължение, докато Божията отговорност е да защитава и да закриля човека, както и да му осигурява ресурс. Такова е основното разбиране за „вяра в Бог“ на всички, които вярват в Бог, и такова е най-дълбокото им разбиране на концепцията за вярата в Бог. От природата същност на човека до неговите субективни стремежи няма нищо, което да е свързано със страха от Бог. Целта на вярата му в Бог не би могла да има нищо общо с преклонението пред Бог. Това означава, че човекът никога не е смятал и не е разбирал, че вярата в Бог изисква страх и преклонение пред Него. Ако се вземат предвид тези условия, същината на човека е очевидна. Каква е тази същина? Тя е такава, че сърцето на човека е злобно, то крие в себе си предателство и измама, не обича справедливостта, праведността и положителните неща, а е презряно и алчно. Сърцето на човека е напълно затворено за Бог; той изобщо не го е отдал на Бог. Бог никога не е виждал истинското човешко сърце, нито пък някога е бил почитан от човека. Независимо колко голяма е цената, която Бог плаща, колко много работа върши и колко много ресурс осигурява на хората, те остават слепи и напълно безразлични към всичко това. Човекът никога не е отдавал своето сърце на Бог, той желае единствено да се грижи за него сам, да взема собствени решения — подтекстът на това е, че човекът не иска да следва пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото, не иска да се подчинява на върховенството на Бог и Неговите подредби, нито пък иска да Му се прекланя като на Бог. Такова е състоянието на човека днес. А сега нека отново да се върнем на Йов. Първо, сключи ли той сделка с Бог? Имаше ли някакви скрити мотиви да се придържа твърдо към пътя на боязън от Бог и отбягване на злото? По онова време Бог беше ли говорил на някого за предстоящия край? По онова време Бог не беше давал на никого обещания за края и именно при тези обстоятелства Йов успя да се бои от Бог и да отбягва злото. Могат ли днешните хора да се сравняват с Йов? Разликата е твърде голяма — те са в съвсем друга категория. Въпреки че Йов нямаше много познания за Бог, той отдаде сърцето си на Бог и то Му принадлежеше. Той не сключи сделка с Бог и нямаше никакви прекомерни желания или изисквания към Бог; вместо това той вярваше, че „Йехова ми даде, Йехова ми отне“. Това беше видял и получил, като се придържаше към пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото през много години от живота си. По същия начин той беше получил резултата, представен в думите: „Доброто ли ще приемаме от Бог, а да не приемаме и злото?“. Тези две изречения бяха онова, което беше видял и опознал в резултат на отношението си на послушание към Бог

по време на житейските си преживявания, и те бяха също и най-мощните му оръжия, с които триумфира по време на изкушенията на Сатана и които бяха в основата на непоколебимостта в свидетелството му за Бог. На този етап представяте ли си Йов като прекрасен човек? Надявате ли се да станете такъв човек? Страхувате ли се, че ще трябва да преминете през изкушенията на Сатана? Решавате ли да се молите Бог да ви подложи на същите изпитания като Йов? Без съмнение повечето хора не биха се осмелили да се молят за такива неща. Очевидно е тогава, че вашата вяра е жалка и нищожна; в сравнение с тази на Йов вашата вяра просто не заслужава да бъде споменавана. Вие сте врагове на Бог, не се страхувате от Него, не сте способни да останете непоколебими в свидетелството си за Бог и не сте способни да триумфирате над атаките, обвиненията и изкушенията на Сатана. Какво ви дава правото да получите Божиите обещания? След като чухте историята на Йов и разбрахте Божието намерение да спаси човека и значението на неговото спасение, сега имате ли вяра да приемете същите изпитания като Йов? Не трябва ли да проявите малко решителност, за да си позволите да следвате пътя на боязънта от Бог и отбягването на злото?

Не трябва да имате никакви опасения за Божиите изпитания

Като получи свидетелство от Йов след края на неговите изпитания, Бог реши, че ще спечели група — или повече от група — хора като Йов, но Той реши никога повече да не позволява на Сатана да напада или да тормози друг човек, използвайки средствата с което беше изкушил, нападнал и тормозил Йов, като се беше обзаложил с Бог; Бог не позволи на Сатана никога повече да прави такива неща на човека, който е слаб, глупав и невеж — достатъчно беше, че Сатана беше изкушавал Йов! Да не позволява на Сатана да тормози хората, както пожелае, е милост Божия. За Бог беше достатъчно, че Йов изтърпя изкушенията и тормоза на Сатана. Бог не позволи на Сатана никога повече да прави такива неща, защото животът и всичко, което притежават хората, следващи Бог, се управлява и организира от Бог и Сатана няма право да манипулира Божиите избраници по свое усмотрение — трябва да сте наясно с това! Бог се интересува от слабостта на човека и разбира неговата глупост и невежество. Въпреки че за да бъде човекът напълно спасен, Бог трябва да го предаде на Сатана, Бог не желае той да играе ролята на глупак и Сатана да го тормози, нито пък желае човекът винаги да страда. Човекът е създаден от Бог и това, че Бог управлява и урежда всичко, което е свързано с човека, е напълно естествено и оправдано; това е отговорността на Бог и това е властта, чрез която Той управлява всички неща! Бог не позволява на Сатана да тормози и да се отнася зле с човека по свое усмотрение, Той не позволява на Сатана да използва различни средства, за да отклони човека от правия път, и освен това не позволява на Сатана да се намесва във

върховенството на Бог над човека, нито пък да потъпква и унищожава законите, чрез които Бог управлява всички неща, да не говорим за великото Божие дело на управлението и спасяването на човечеството! Тези, които Бог иска да спаси, и тези, които са способни да свидетелстват за Бог, са сърцевината и кристализацията на делото на шестхилядолетния план за управление на Бог, както и цената на Неговите усилия през шестте хиляди години работа. Как може Бог случайно да предаде тези хора на Сатана?

Хората често се тревожат и страхуват от Божиите изпитания, но през цялото време живеят в капана на Сатана и в опасна територия, в която са нападани и тормозени от Сатана, но не познават страха и са спокойни. Какво се случва? Вярата на човека в Бог е ограничена само до нещата, които може да види. Той няма ни най-малка представа за Божията любов и загриженост за хората, за Неговата нежност и внимание към тях. Освен малко безпокойство и страх от Божиите изпитания, правосъдие и порицание, величие и гняв, човекът няма ни най-малка представа за добрите намерения на Бог. При споменаването на изпитанията хората се чувстват така, сякаш Бог има скрити мотиви, а някои дори вярват, че Бог крие зли намерения, без да знаят какво всъщност ще направи с тях; по този начин, едновременно с това, че търсят подчинение на върховенството на Бог и Неговите подредби, те правят всичко възможно да се съпротивляват и да се противопоставят на върховенството на Бог над човека и на подредбите за човека, защото вярват, че ако не внимават, ще бъдат подведени от Бог, че ако не държат в ръце собствената си съдба, всичко, което имат, може да бъде отнето от Бог и животът им дори да бъде прекратен. Човекът е в лагера на Сатана, но никога не се притеснява, че ще бъде тормозен от него, и макар че е тормозен от Сатана, човекът никога не се страхува, че ще бъде пленен от него. Човекът постоянно повтаря, че приема Божието спасение, но никога не се е доверявал на Бог и не е вярвал, че Той наистина ще го спаси от ноктите на Сатана. Ако, подобно на Йов, човекът е способен да се подчини на Божието ръководство и да предаде цялото си същество в Божиите ръце, тогава дали края на човека няма да бъде същият, като този на Йов — получаването на Божиите благословии? Ако човекът може да приеме и да се подчини на Божието управление, какво ще загуби? Затова ви предлагам да бъдете внимателни в своите действия и предпазливи към всичко, което предстои да ви сполети. Не прибързвайте и не бъдете импулсивни, не се отнасяйте към Бог и към хората, нещата и предметите, които Той е приготвил за вас, в зависимост от вашата гореща кръв или естественост, или според вашето въображение и представи; трябва да бъдете предпазливи в действията си, да се молите и да търсите повече, за да не предизвикате гнева на Бог. Помнете това!

Нека сега разгледаме какъв беше Йов след изпитанията си.

5. Йов след неговите изпитания

Йов 42:7-9 След като Йехова каза това на Йов, Йехова каза на Елифаз от Теман: „Разгневих се срещу теб и двамата ти приятели, защото сте говорили за Мен не това, което е право, както слугата Ми Йов говореше. Затова сега вземете седем телета и седем овни и идете при слугата Ми Йов, и принесете всеизгаряне за себе си; а слугата Ми Йов ще се помоли за вас (защото него ще приема), за да не постъпя с вас според безумието ви, защото не сте говорили за Мене това, което е право, както слугата Ми Йов“. Така, теманецът Елифаз, шуахецът Валдад и наамецът Софар отидоха и сториха според заръчаното от Йехова и Йехова прие Йов.

Йов 42:10 И Йехова промени плена на Йов, когато той се помоли за другарите си; и Йехова даде на Йов два пъти повече от това, което имаше в началото.

Йов 42:12 Така Йехова благослови сетните дни на Йов повече от първите му; и така той получи четиринадесет хиляди овце, шест хиляди камили, хиляда двойки волове и хиляда магарци.

Йов 42:17 И така, Йов умря стар и сит на дни.

Бог гледа с обич на онези, които се боят от Него и отбягват злото, а онези, които са глупави, Той смята за низки

В Йов 42:7-9 Бог казва, че Йов е Негов слуга. Това, че Бог използва термина „слуга“ по отношение на Йов, показва важността на Йов в Неговото сърце; въпреки че Бог не използва за Йов по-достойно наименование, то нямаше отношение към важността на Йов в Божието сърце. „Слуга“ тук е прозвището, с което Бог нарече Йов. Многократното споменаване на „Моят слуга Йов“ показва колко е доволен Той от Йов. Въпреки че Бог не говори за значението на думата „слуга“, Божието определение на думата „слуга“ може да се види от словата Му в този пасаж от писанието. Бог първо каза на теманеца Елифаз: „Разгневих се срещу теб и двамата ти приятели, защото сте говорили за Мен не това, което е право, както слугата Ми Йов говореше“. С тези думи Бог за пръв път открито заяви на хората, че приема всичко, което Йов е казал и направил след Божиите изпитания, които Бог му беше пратил, и за пръв път открито потвърди точността и правотата на всичко, което Йов беше направил и казал. Бог беше ядосан на Елифаз и другите заради техните неправилни, абсурдни разсъждения, защото те, подобно на Йов, не можеха да видят явяването на Бог или да чуят словата, които Той изрече в живота им, но Йов имаше изключително точно познание за Бог, докато те можеха само сляпо да гадаят за Бог, нарушавайки Божията воля и изпитвайки Неговото търпение във всичко, което правеха. В резултат на това, едновременно с приемането на всичко, което беше направено и казано от Йов, Бог се разгневи на другите, защото не само не видяха признаци на страх от Бог, но и не чу нищо за страх от Бог в това, което казаха. И така, Бог им постави следните изисквания: „Затова сега вземете седем телета и седем овни и идете при слугата Ми Йов, и

принесете всеизгаряне за себе си; а слугата Ми Йов ще се помоли за вас (защото него ще приема), за да не постъпя с вас според безумието ви“. В този пасаж Бог казва на Елифаз и другите да направят нещо, което да изкупи греховете им, тъй като глупостта им беше грях срещу Бог Йехова. Затова те трябваше да направят всеизгаряния и да поправят грешките си. Често на Бог се принасяха всеизгаряния, но това, което беше необичайно за въпросните всеизгаряния, е, че те бяха принесени на Йов. Йов беше приет от Бог, защото свидетелства за Него по време на своите изпитания. Междувременно тези приятели на Йов бяха разобличени по време на неговите изпитания; заради безумието си те бяха осъдени от Бог, предизвикаха Божия гняв и трябваше да бъдат наказани от Бог — наказани чрез принасяне на всеизгаряния пред Йов — след което Йов се молеше за тях, за да се разсее Божието наказание и гняв към тях. Божието намерение беше да ги посрами, защото те не бяха хора, които се страхуваха от Бог и избягваха злото, и бяха осъдили почтеността на Йов. От една страна, Бог им казваше, че не приема действията им, но че изцяло приема Йов и много му се радва; от друга страна, Бог им казваше, че приемането от Бог издига човека пред Него, че човекът е омразен на Бог заради безумието си, обижда Бог заради него и е низък и подъл в Божиите очи. Това са определенията, дадени от Бог за два типа хора, това е отношението на Бог към тези два типа хора и така Бог изразява стойността и положението на тези два типа хора. Въпреки че Бог нарече Йов Свой слуга, в Божиите очи този слуга беше възлюбен и беше надарен с властта да се моли за другите и да им прощава грешките. Този слуга можеше да говори пряко с Бог и да застане директно пред Него, а рангът му беше по-висок и почетен от този на другите. Това е истинското значение на думата „слуга“, изречена от Бог. За Йов беше отредена тази специална чест поради неговия страх от Бог и избягването на злото, а причината, поради която другите не бяха наречени слуги от Бог, е че те не се страхуваха от Бог и не избягваха злото. Тези две ясно различаващи се отношения на Бог са Неговите отношения към два типа хора: онези, които се страхуват от Бог и избягват злото, са приети от Бог и са скъпоценни в Неговите очи, докато безумните не се страхуват от Бог, не са способни да избягват злото и не могат да получат Божието благоволение; те често са ненавиждани и осъждани от Бог и са низки в Неговите очи.

Бог дава власт на Йов

Йов се молеше за приятелите си и след това, заради неговите молитви, Бог не постъпи с тях така, както подобаваше на тяхното безумие — Той не ги наказва и не им отмъсти. Защо стана така? Стана така, защото молитвите, отправени за тях от Божия слуга Йов, бяха достигнали до ушите Му; Бог им прости, защото прие молитвите на Йов. И така, какво виждаме в това? Когато Бог благославя някого, Той му дава много награди, и то не само материални: Бог му дава и власт, дава му

право да се моли за другите и забравя и пренебрегва прегрешенията на такива хора, защото чува тези молитви. Именно такава беше властта, която Бог даде на Йов. Чрез молитвите на Йов за спиране на тяхното осъждане Бог Йехова посрами тези глупави хора — което, разбира се, беше Неговото специално наказание за Елифаз и другите.

Йов отново е благословен от Бог и никога повече не е обвиняван от Сатана

Сред словата на Бог Йехова са думите: „не сте говорили за Мене това, което е право, както слугата Ми Йов“. Какво беше казал Йов? Става дума за това, за което говорихме по-рано, както и за многото страници с думи в Книгата на Йов, за които е записано, че Йов ги е изрекъл. На всички тези страници Йов нито веднъж не се оплаква от Бог и не се съмнява в Него. Той просто изчаква резултата. Именно това чакане е неговото отношение на послушание, в резултат на което и в резултат на думите, които каза на Бог, Йов беше приет от Бог. Когато понасяше изпитания и трудности, Бог беше до него и въпреки че Божието присъствие не намали трудностите му, Бог видя това, което искаше да види, и чу това, което искаше да чуе. Всяко едно от действията и думите на Йов достигна до очите и ушите на Бог; Бог чу и видя — това е факт. Познанието на Йов за Бог, а също и неговите мисли за Бог в сърцето му по онова време, през онзи период, всъщност не бяха толкова специфични, колкото тези на днешните хора, но в контекста на времето Бог все пак оцени всичко, което той беше казал, защото неговото поведение и мислите в сърцето му, както и това, което беше изразил и разкрил, бяха достатъчни за Неговите изисквания. През времето, когато Йов беше подложен на изпитания, това, което той мислеше в сърцето си и реши да направи, показва на Бог резултат, който беше удовлетворителен за Бог, и след това Бог премахна изпитанията на Йов, Йов се освободи от проблемите си, а изпитанията му изчезнаха и никога повече не го сполетяха. Тъй като Йов вече беше подложен на изпитания, беше останал непоколебим по време на тези изпитания и триумфът му над Сатана беше пълен, Бог му даде благословиите, които той по право заслужаваше. Както е записано в Йов 42:10, 12, Йов беше благословен още веднъж и благословиите бяха повече, отколкото първия път. По това време Сатана се беше оттеглил, не казваше и не правеше нищо и вече не смушаваше и не нападаше Йов, нито пък отправяше обвинения срещу Божиите благословии за Йов.

Йов прекарва втората половина от живота си сред Божиите благословии

Въпреки че по онова време Неговите благословии се ограничаваха само до овце, говеда, камили, материални блага и т.н., благословиите, които Бог искаше да даде на Йов в сърцето Си, бяха много повече от това. Дали по онова време е било записано какви вечни обещания Бог искаше да даде на Йов? В Своите

благословии към Йов Бог не спомена и не засегна неговия край и независимо от значението или мястото, което Йов заемаше в Божието сърце, като цяло Бог беше много премерен в Своите благословии. Бог не обяви края на Йов. Какво означава това? По онова време, когато Божият план все още не беше достигнал момента на обявяването на края на човека, планът все още не беше навлязъл в последния етап на Неговото дело, Бог не спомена за края, а само даде на човека материални благословии. Това означава, че втората половина от живота на Йов премина сред Божиите благословии, което го направи различен от другите хора, но също като тях той остаря и както се случва с всеки нормален човек, дойде денят, в който той се сбогува със света. Така е записано: „И така, Йов умря стар и сит на дни“ (Йов 42:17). Какво е значението на „умря сит на дни“ тук? В епохата преди Бог да обяви края на хората, Той определи продължителността на живота на Йов и когато тази възраст била достигната, позволи на Йов да си отиде от този свят по естествен начин. От второто благословение на Йов до смъртта му Бог не добави повече трудности. За Бог смъртта на Йов беше естествена и необходима; тя беше нещо съвсем нормално и не беше нито присъда, нито осъждане. Докато беше жив, Йов се покланяше на Бог и се боеше от Него; по отношение на това какъв щеше да бъде краят му след смъртта, Бог не каза нищо и не направи никакъв коментар по този въпрос. Бог има силно чувство за уместност в това, което казва и върши, а съдържанието и принципите на Неговите слова и действия са в съответствие с етапа на Неговото дело и на периода, в който Той работи. Какъв беше краят на човек като Йов в Божието сърце? Бог беше ли взел някакво решение в сърцето Си? Разбира се, че беше взел решение! Само че това не беше известно на човека; Бог не искаше да каже на човека, нито пък имаше намерение да му каже. Така на пръв поглед Йов умря сит на дни и такъв беше животът му.

Цената, която Йов изживя по време на живота си

Стойностен ли беше животът, който Йов живя? С какво беше стойностен? Защо се казва, че е живял стойностен живот? Каква беше тази негова стойност за човека? От гледна точка на човека той представляваше човечеството, което Бог иска да спаси, като даде категорично свидетелство за Бог пред Сатана и хората по света. Той изпълни дълга, който трябва да изпълнява едно Божие създание, беше пример и послужи като образец за всички онези, които Бог иска да спаси, позволявайки на хората да видят, че е напълно възможно да триумфират над Сатана, като се осланят на Бог. Каква беше неговата стойност за Бог? За Бог стойността на живота на Йов се състои в способността му да се страхува от Него, да Му се прекланя, да свидетелства за Божиите дела и да ги възхвалява, носейки на Бог утеха и нещо, на което да се радва; за Бог стойността на живота на Йов се състои и в това как преди смъртта си Йов преживя изпитания, триумфира над Сатана и даде категорично свидетелство за Бог пред Сатана и хората по света,

така че Бог спечели слава сред човечеството, като утеши сърцето Си и позволи на пламенното Си сърце да види резултат и надежда. Неговото свидетелство беше прецедент за способността на човека да остане непоколебим в своето свидетелство пред Бог и за способността да Сатана да бъде посрамен от името на Бог в Божието дело за управление на човечеството. Не е ли именно това стойността на живота на Йов? Йов донесе утеха на Божието сърце, даде на Бог предусещане за насладата от спечелването на слава и даде чудесно начало на Божия план за управление. От този момент нататък името на Йов се превърна в символ на Божията слава и в знак на триумфа на човечеството над Сатана. Това, което Йов изживя през живота си, както и забележителният му триумф над Сатана, ще бъдат завинаги ценени от Бог, а неговото съвършенство, честност и страх от Бог ще бъдат почитани и подражавани от идните поколения. Той завинаги ще бъде ценен от Бог като чиста, сияйна перла, както заслужава да бъде ценен и от човека!

Нека сега разгледаме Божието дело през Епохата на закона.

Г. Наредбите в Епохата на закона

Десетте заповеди

Принципите за изграждане на олтари

Наредби за отношение към слугите

Наредби за кражби и обезщетения

Спазване на Съботната година и Трите празника

Наредби за Съботния ден

Наредби за приносите

Всеизгаряния

Хлебни приноси

Мирни приноси

Приноси за грях

Приноси за престъпление

Наредби за принасяне на жертви от свещениците (Аарон и синовете му са задължени да ги спазват)

Всеизгаряния от свещениците

Хлебни приноси от свещениците

Приноси за грях от свещениците

Приноси за прегрешения от свещениците

Мирни приноси от свещениците

Наредби за ядене на приноси от свещениците

Чисти и нечисти животни (кои могат и кои не могат да се ядат)

Наредби за пречистване на жени след раждане

Стандарти за преглед за проказа

Наредби за онези, които са били изцелени от проказа

Наредби за почистване на заразени къщи

Наредби за страдащите от отделяне на анормални секрети

Денят на умилюстивението, който трябва да се спазва веднъж годишно

Правила за клането на добитък и овце

Забраната за следване на отвратителни практики на езичниците (да не се извършва кръвосмешение и т.н.)

Наредби, които трябва да се спазват от хората („Осветете се, защото Аз, Йехова, Вашият Бог, съм свят“ (Левит 19:2))

Екзекутирането на онези, които принасят децата си в жертва на Молох

Наредби за наказване на престъплението прелюбодеяние

Правила, които трябва да се спазват от свещениците (правила за ежедневно им поведение, правила за консумиране на свети неща, правила за принасяне на жертви и т.н.)

Празници, които трябва да се спазват (Съботният ден, Пасха, Петдесетница, Денят на умилюстивението и т.н.)

Други наредби (запалване на светилниците, юбилейната година, откупуване на земята, даване на обети, даване на десятък и т.н.)

Наредбите от Епохата на закона са истинското доказателство за Божието ръководство на цялото човечество

И така, прочели сте тези наредби и принципи от Епохата на закона, нали? Широк ли е обхватът на тези наредби? Най-напред се разглеждат Десетте заповеди, а след това — наредбите за изграждане на олтари и т.н. Следват наредбите за спазване на Съботния ден и трите празника, а след тях са наредбите за приносите. Видяхте ли колко много видове приноси има? Има всеизгаряния, хлебни приноси, мирни приноси, приноси за грях и т.н. После следват наредбите за приносите на свещениците, включително за всеизгарянията и хлебните приноси на свещениците, както и за други видове приноси. Осмият набор от наредби е за яденето на приносите от свещениците. След това има наредби за това какво трябва да се спазва през живота на хората. Има разпоредби за много аспекти от живота на хората, като например наредбите за това какво могат или не могат да ядат, за пречистването на жените след раждане и за онези, които са били излекувани от проказа. В тези наредби Бог стига дотам, че говори за болести, и дори има правила за клане на овце и добитък и т.н. Овцете и добитъкът са създадени от Бог и ти трябва да ги заколиш така, както Бог ти каже; несъмнено Божиите слова имат основание; несъмнено е правилно да се действа така, както е постановено от Бог, и със сигурност това е от полза за хората! Има и празници и правила, които трябва да се спазват, като Съботния ден, Пасхата и други — Бог говори за всичко това. Нека разгледаме последните: други наредби — запалване на светилниците, юбилейната година, откупуване на земята, даване на обети,

даване на десятък и т.н. Широк ли е техният обхват? Първото нещо, за което трябва да се говори, е въпросът за приносите на хората. След това има наредби за кражби и обезщетения, за спазването на Съботния ден...; всеки детайл от живота е включен. Това означава, че когато Бог започна официалната работа по Своя план за управление, Той определи много правила, които хората трябваше да спазват. Тези правила имаха за цел да позволят на човека да води нормален живот на земята — нормален живот на човека, който е неотделим от Бог и Неговите напътствия. Бог първо каза на човека как да прави олтари и как да ги нарежда. След това Той каза на човека как да прави приноси и постанови как да живее — на какво да обръща внимание в живота си, какво да спазва и какво да прави и какво да не прави. Това, което Бог определи за човека, беше всеобхватно и с тези обичаи, наредби и принципи Той стандартизираше поведението на хората, направляваше живота им, направляваше тяхното посвещаване в Божиите закони, направляваше ги да дойдат пред Божия олтар, направляваше ги да водят живот сред всички неща, които Бог беше създал за човека, които се отличаваха с ред, закономерност и умереност. Бог първо използва тези прости наредби и принципи, за да определи граници за човека, така че на земята той да има нормален живот, в който да се прекланя пред Бог, да има нормален човешки живот; такова е конкретното съдържание на началото на Неговия шестхилядолетен план за управление. Наредбите и правилата обхващат много широко съдържание, те са спецификата на Божието напътствие на човечеството през Епохата на закона, те трябваше да бъдат приети и спазвани от хората, дошли преди Епохата на закона, те са запис на работата, извършена от Бог през Епохата на закона, и са истинско доказателство за Божието ръководство и напътствие на цялото човечество.

Човечеството е завинаги неотделимо от Божиите учения и ресурси

В тези наредби виждаме, че отношението на Бог към Неговото дело, към Неговото управление и към човечеството е сериозно, добросъвестно, строго и отговорно. Той върши работата, която трябва да извърши сред човечеството, според стъпките Си, без ни най-малко отклонение, изрича словата, които трябва да каже на хората, без ни най-малка грешка или пропуск, като позволява на човека да види, че е неотделим от Божието ръководство, и му показва колко важно за човечеството е всичко, което Бог прави и казва. Независимо какъв ще бъде човекът в следващата епоха, в самото начало — по време на Епохата на закона — Бог направи тези прости неща. За Него понятията на хората за Бог, света и човечеството в онази епоха бяха абстрактни и непрозрачни и въпреки че имаха някои осъзнати идеи и намерения, всички те бяха неясни и неправилни и затова човечеството беше неотделимо от Божиите учения и разпоредби за тях. Най-ранното човечество не знаеше нищо и затова Бог трябваше да започне да учи човека от най-повърхностните и основни принципи за оцеляване и наредби,

необходими за живота, като малко по малко запълваше сърцето на човека с тези неща. Чрез тези правила, които бяха от слова, и чрез тези наредби Той даде на човека постепенно разбиране за Него, постепенно оценяване и разбиране на Неговото ръководство и основна представа за връзката между Него и човека. Едва след като постигна този ефект, Бог можеше постепенно да извърши работата, която щеше да извърши по-късно. По този начин тези наредби и работата, извършена от Бог през Епохата на закона, са здравата основа на Неговото дело за спасяване на човечеството и първият етап от работата в Божия план за управление. Въпреки че преди началото на Епохата на закона Бог беше говорил на Адам, Ева и техните потомци, тези заповеди и учения не бяха толкова систематични и конкретни, че да бъдат разкривани едно по едно на човека, не бяха записани и не се превърнаха в наредби. Това е така, защото по онова време Божият план не беше стигнал толкова далеч; едва когато Бог беше довел човека до тази стъпка, Той можеше да започне да изрича наредбите на Епохата на закона и да накара човека да ги изпълнява. Това беше необходим процес и резултатът беше неизбежен. Тези прости обичаи и наредби показват на човека етапите на Божието управление и Божията мъдрост, разкрита в Неговия план за управление. Бог знае какво съдържание и какви средства да използва, за да започне, какви средства да използва, за да продължи, и какви средства да използва, за да завърши, за да може да спечели група хора, които да свидетелстват за Него, и да спечели група хора, които са единомислещи с Него. Той знае какво има в човека и знае какво му липсва. Той знае какво трябва да осигури и как да води човека, но също така знае и какво трябва и какво не трябва да прави човекът. Човекът е като кукла на конци: въпреки че нямаше разбиране за Божията воля, той не можеше да не бъде воден от Божието дело на управление, стъпка по стъпка, до днес. В Божието сърце не съществуваше неяснота относно това, което Той трябваше да направи; в Неговото сърце имаше много точен и ясен план и Той извърши работата, която Сам искаше да извърши, според Своите стъпки и Своя план, напредвайки от повърхностното към задълбоченото. Въпреки че не беше посочил каква ще е работата, която трябваше да извърши по-късно, Неговата по-нататъшна работа все още продължаваше да се извършва и да се развива в строго съответствие с Неговия план, който е проявление на това, което Бог притежава и представлява, и също така е Божията власт. Независимо на кой етап от плана за управление Той работи, Неговият нрав и Неговата същина представляват самия Него. Това е напълно вярно. Независимо от епохата или етапа на делото, има неща, които никога няма да се променят: какви хора обича Бог, какви хора ненавижда, какъв е Неговият нрав и всичко, което Той притежава и представлява. Въпреки че тези наредби и принципи, установени от Бог по време на делото на Епохата на закона, изглеждат много прости и повърхностни за днешните хора и въпреки че са лесни за разбиране и постигане, в тях все още има

Божия мъдрост и все още има Божи нрав и това, което Той притежава и представлява. Защото в тези на пръв поглед прости наредби се изразяват отговорността и грижата на Бог за човечеството, както и изтънчената същност на Неговите мисли, което позволява на човека наистина да осъзнае факта, че Бог властва над всички неща и всички неща се управляват от Неговата ръка. Без значение колко знания владее човечеството, колко теории или тайни разбира, за Бог нищо от това не е в състояние да замени Неговата подкрепа и ръководство на човечеството; човечеството завинаги ще бъде неотделимо от Божието напътствие и личното дело на Бог. Такава е неразривната връзка между човека и Бог. Независимо дали Бог ти дава заповед или наредба, или ти предоставя истината, за да разбереш Неговата воля, независимо от това какво прави, целта на Бог е да насочва човека към едно прекрасно утре. Словата, изречени от Бог, и делата, които Той върши, са едновременно разкритие на един от аспектите на Неговата същина и разкритие на един от аспектите на Неговия нрав и Неговата мъдрост; те са незаменима стъпка от Неговия план за управление. Това не трябва да се пренебрегва! Божията воля е във всичко, което Той прави; Бог не се страхува от неуместни забележки, нито от човешките представи или мисли за Него. Той просто върши делата Си и продължава да управлява в съответствие със Своя план за управление, без да бъде ограничаван от никой човек, вещь или предмет.

Добре. Това е всичко за днес. Ще се видим следващия път!

9 ноември 2013 г.

БОЖИЕТО ДЕЛО, БОЖИЯТ НРАВ И САМИЯТ БОГ III

Последните ни няколко общения оказаха голямо влияние върху всеки един от вас. От сега нататък хората най-сетне могат наистина да почувстват истинското съществуване на Бог, както и че Бог всъщност е много близо до човека. Въпреки че хората може да са вярвали в Бог в продължение на много години, те никога не са разбирали истински Неговите мисли и идеи, както сега, нито са изживявали истински Неговите практически дела, както сега. Независимо дали става дума за знание, или за действителна практика, повечето хора научиха нещо ново, постигнаха по-голямо разбиране, осъзнаха грешката в предишните си търсения, осъзнаха, че опитът им е повърхностен, че твърде много от техния опит не съответства на Божията воля и че това, което най-много липсва на човека, е познаването на Божия нрав. Това знание от страна на човека е просто вид знание, основано на възприятията; за да се издигне човек до нивото на рационалното познание, се изисква постепенно задълбочаване и укрепване чрез лично изживяване. Преди човек да разбере Бог истински, субективно може да се каже, че хората вярват в съществуването на Бог в сърцата си, но нямат истинско разбиране по конкретни въпроси като: Какъв Бог е Той всъщност, каква е Неговата воля, какъв е Неговият нрав и какво е истинското Му отношение към човечеството. Това значително компрометира вярата на хората в Бог, като пречи на вярата им някога да постигне чистота или съвършенство. Дори ако си изправен пред Божието слово или чувстваш, че си срещнал Бог чрез своите изживявания, все още не може да се каже, че напълно Го разбираш. Понеже не познаваш мислите на Бог или какво обича и какво ненавижда Той, какво Го ядосва и какво Му носи радост, ти следователно нямаш истинско разбиране за Него. Твоята вяра е изградена върху основата на неяснота и въображение, базирани на твоите субективни желания. Тя все още е далеч от истинското вярване, а ти все още си далеч от това да бъдеш истински последовател. Обясненията на примерите от тези библейски истории са позволили на хората да познават Божието сърце, да знаят какво е мислил Той на всяка стъпка от Своето дело и защо е извършил това дело, какви са били първоначалните Му намерения и какъв е бил планът Му, когато го е вършил, как е постигнал идеите Си, как се е подготвил за плана Си и как го е развил. Чрез тези истории можем да придобием подробно, специфично разбиране за всяко конкретно намерение на Бог, всяка реална мисъл по време на Неговото шестхилядолетно дело на управлението и Неговото отношение към хората по различно време и в различни епохи. Ако хората могат да разберат какво е мислил Бог, какво е било Неговото отношение и какъв е бил нравът, който Той е разкривал, когато се е изправял пред всяка ситуация, това може да помогне на всеки човек да осъзнае по-дълбоко истинското съществуване на Бог и да почувства по-дълбоко Неговата практичност и автентичност. Моята цел при разказването на тези истории не е хората да разберат библейската история, нито да им помогна да се запознаят със стиховете в Библията или с хората в нея, и в

никакъв случай не е да помогна на хората да разберат обстановката, в която Бог е вършил делото Си през Епохата на закона. По-скоро тя е да помогна на хората да разберат Божиата воля, Неговия нрав и всяка малка част от Него, както и да получат по-истинско и по-точно разбиране и познание за Бог. Така сърцата на хората могат малко по малко да се отворят за Бог, да се приближат до Бог и да разберат по-добре Него, Неговия нрав, Неговата същина и да познават по-добре Самия истинския Бог.

Познанието за Божия нрав и за това, което Бог притежава и представлява, може да има положително въздействие върху хората. То може да им помогне да имат повече доверие в Бог и да им помогне да постигнат истинско покорство и боязън от Него. Тогава те вече няма сляпо да Го следват или да Му се кланят. Бог не иска глупаци или такива, които сляпо следват тълпата, а по-скоро иска група хора, които имат в сърцата си ясно разбиране и познаване на Божият нрав и могат да действат като Божии свидетели, хора, които заради Неговата обичливост, заради това, което Бог притежава и представлява и заради Неговия праведен нрав никога няма да изоставят Бог. Като последовател на Бог, ако в твоето сърце все още липсва яснота или има двусмисленост или объркване за истинското съществуване на Бог, Неговия нрав, за това, което Той притежава и представлява и за Неговия план за спасяване на човечеството, то своята вяра не може да спечели Божиата похвала. Бог не иска този вид хора да Го следват и Той не обича пред Него да идват такива хора. Тъй като такъв вид човек не разбира Бог, той не е в състояние да отдаде сърцето си на Бог — сърцето му е затворено за Него, така че вярата му в Бог е пълна с нечистотии. Тяхното следване на Бог може единствено да се нарече сляпо. Хората могат да придобият истинска вяра и да бъдат истински последователи само ако имат истинско разбиране и познание за Бог, което поражда у тях истинско покорство и боязън от Бог. Само така те могат да отдадат сърцата си на Бог и да ги отворят за Него. Това иска Бог, защото всичко, което те правят и мислят, може да издържи на Божието изпитание и може да свидетелства за Бог. Всичко, което ви съобщавам относно Божия нрав или това, което Бог притежава и представлява, или за Неговата воля и Неговите мисли във всичко, което Той върши, и от която и гледна точка, от който и ъгъл да говоря за това, всичко това е, за да ви помогне да бъдете по-сигурни в истинското съществуване на Бог, по-истински да разберете и оцените Неговата любов към човечеството и по-истински да разберете и оцените Божиата загриженост за хората и Неговото искрено желание да управлява и спаси човечеството.

Преглед на Божиите мисли, идеи и действия, откакто Той сътвори света

Днес първо ще обобщим Божиите мисли, идеи и всеки Негов ход, откакто Той създаде човечеството. Ще разгледаме какво дело е извършил Той от сътворението

на света до официалното начало на Епохата на благодатта. Тогава можем да открием кои от Божиите мисли и идеи са непознати за човека, а оттам можем да изясним реда на Божия план за управление и напълно да разберем контекста, в който Бог е създал Своето дело на управлението, неговия източник и процеса му на развитие, а също и да разберем напълно какви резултати иска Той от Своето дело на управлението — тоест същината и целта на Неговото дело на управлението. За да разберем тези неща, трябва да се върнем в далечно, спокойно и тихо време, когато нямаше хора...

Бог лично създава първия жив човек

Когато Бог стана от леглото Си, първата Му мисъл беше следната: да създаде жив човек — истински, жив човек — някой, с когото да живее и който да бъде Негов постоянен спътник; този човек да може да Го слуша и Той да може да му се довери и да говори с него. Тогава за първи път Бог загреба шепа пръст и я използва, за да създаде първия жив човек според образа, който си беше представил в ума Си, а след това даде име на това живо същество — Адам. Как се почувства Бог, след като имаше този жив и дишаш човек? За първи път Той почувства радостта да има любим човек, спътник. Той също така почувства за първи път отговорността да бъде баща и загрижеността, която идва заедно с нея. Този жив и дишаш човек донесе на Бог щастие и радост; Той се почувства утешен за първи път. Това беше първото нещо, което Бог някога беше правил и което не беше постигнато с Неговите мисли или дори слова, а което беше направено от собствените Му ръце. Когато този вид същество — жив и дишаш човек — застана пред Бог, направен от плът и кръв, с тяло и форма и способен да говори с Бог, Той изпита такава радост, каквато никога преди не беше изпитвал. Бог наистина почувства Своята отговорност и това живо същество не само привличаше, но и стопляше и трогваше Неговото сърце с всяко малко движение, което правеше. Когато това живо същество застана пред Бог, на Него за първи път Му хрумна да спечели повече такива хора. Това беше поредицата от събития, която започна с тази първа Божия мисъл. За Бог всички тези събития се случваха за първи път, но в тези първи събития, каквото и да изпитваше Той по това време — радост, отговорност, загриженост — Той нямаше с кого да го сподели. От този момент нататък Бог наистина чувстваше самота и тъга, които никога преди това не бе изпитвал. Той чувстваше, че човекът не може да приеме и разбере Неговата любов и загриженост, нито можеше да разбере Неговите намерения за човека, затова Той все още изпитваше скръб и болка в сърцето Си. Въпреки че Той беше направил тези неща за човека, човекът не знаеше за това и не разбираше. Освен щастие, радостта и утехата, които човекът Му носеше, бързо донесоха със себе си първите Му чувства на скръб и самота. Това бяха Божиите мисли и чувства по онова време. Докато Бог вършеше всички тези неща, в сърцето Си Той преминаваше от радост

към скръб и от скръб към болка и тези чувства бяха примесени с безпокойство. Всичко, което Той искаше да направи, беше да позволи на този човек, на това човечество, бързо да узнае какво има в сърцето Му и да разбере намеренията Му по-скоро. Тогава те биха могли да станат Негови последователи, да споделят мислите Му и да бъдат в съответствие с Неговата воля. Те вече нямаше просто да слушат Бог да говори и да остават безмълвни; те вече нямаше да са в недоумение как да се присъединят към Бог в Неговото дело; преди всичко, те вече нямаше да бъдат хора, безразлични към Божиите изисквания. Тези първи неща, които Бог направи, са много значими и имат голяма стойност за Неговия план за управление и за човешките същества днес.

След като сътвори всички неща и човечеството, Бог не си почина. Той беше неспокоен и нетърпелив да осъществи Своето управление и да спечели тези хора сред човечеството, които толкова обичаше.

Бог извършва поредица от безпрецедентни дела около времето на Епохата на закона

След това, скоро след като Бог създаде човешките същества, от Библията виждаме, че е имало голям потоп по целия свят. Ной е споменат в сведенията за потоп и може да се каже, че Ной беше първият човек, който получи Божия призив да работи с Него, за да изпълни задача на Бог. Разбира се, това беше и първият път, когато Бог беше призовал човек на земята да направи нещо по Негова заповед. Щом Ной завърши изграждането на ковчега, Бог за първи път наводни земята. Когато Бог унищожи земята с потоп, за първи път от създаването на човешките същества Той се почувства обзет от отвращение към тях; именно това принуди Бог да вземе болезненото решение да унищожи тази човешка раса чрез потоп. След като потопът унищожи земята, Бог направи първия Си завет към хората, завет, който да покаже, че Той никога повече няма да унищожава света с наводнения. Знакът за този завет беше дъгата. Това беше първият завет на Бог към човечеството, така че дъгата беше първият знак за обещание, дадено от Бог; дъгата е реално, физическо нещо, което съществува. Самото съществуване на дъгата кара Бог често да изпитва тъга по предишната човешка раса, която Той загуби, и служи, за да Му напомня постоянно за това, което се случи с тях... Бог не забавяше темпото Си — Той беше неспокоен и нетърпелив да направи следващата крачка в управлението Си. Впоследствие Бог избра Авраам като Свой първи избор за Своето дело в целия Израел. Това беше и първият път, когато Бог избра такъв кандидат. Бог реши да започне да извършва Своето дело за спасяване на човечеството чрез този човек и да продължи Своето дело сред потомците на този човек. В Библията можем да видим, че Бог направи това с Авраам. Тогава Бог направи Израел първата избрана земя и започна Своето дело на Епохата на закона чрез Божиите избраници, израилтяните. Още веднъж за

първи път Бог предостави на израилтяните изричните правила и закони, които човечеството трябва да спазва, и ги обясни подробно. Това беше първият път, когато Бог беше предоставил на човешките същества такива конкретни, стандартизирани правила за това как трябва да правят жертви, как трябва да живеят, какво трябва да правят и какво не трябва да правят, кои празници и дни трябва да спазват и кои принципи трябва да следват във всичко, което правят. Това беше първият път, когато Бог беше дал на човечеството толкова подробни, стандартизирани правила и принципи за това как да водят живота си.

Всеки път, когато казвам „за първи път“, това се отнася до вид дело, което Бог никога преди не е предприемал. Отнася се до дело, което не е съществувало преди, и въпреки че Бог е създал човечеството и всички видове създания и живи същества, това е вид дело, което Той никога преди не е вършил. Цялото това дело включваше Божието управление на човечеството; всичко това беше свързано с хората и Неговото спасение и управление на хората. След Авраам Бог направи още нещо за първи път — Той избра Йов да бъде този, който живее според закона и който може да устои на изкушенията на Сатана, като същевременно продължава да се бои от Бог, да отбягва злото и да свидетелства за Бог. Това беше и първият път, когато Бог позволи на Сатана да изкушава човек, и първият път, когато Той се обзаложи със Сатана. Накрая Той за първи път спечели човек, който беше способен да свидетелства и да бъде потвърждение за Него, докато е изправен срещу Сатана, и човек, който можеше напълно да засрами Сатана. Откакто Бог беше създал човечеството, това беше първият човек, който Той беше спечелил и който беше способен да свидетелства за Него. Щом спечели този човек, Бог стана още по-нетърпелив да продължи Своето управление и да изпълни следващия етап от Своето дело, като подготви мястото и хората, които да избере за следващия етап от делото Си.

След като разговаряхме за всичко това, имате ли истинско разбиране за Божията воля? Бог счита, че този пример на Неговото управление на човечеството, на Неговото спасение на човечеството, е по-важен от всичко останало. Той върши тези неща не само с ума Си, не само със словата Си и със сигурност не с прибързано отношение — Той върши всички тези неща с план, с цел, със стандарти и с волята Си. Ясно е, че това дело за спасяване на човечеството има голямо значение както за Бог, така и за човека. Колкото и трудна да е работата, колкото и големи да са препятствията, колкото и слаби да са хората и колкото и дълбоко да е непокорството на човечеството, нищо от това не е трудно за Бог. Бог е зает постоянно, Той изразходва Своите ревностни усилия и управлява делото, което Самият Той иска да извърши. Той също така подрежда всичко и упражнява Своята върховна власт над всички онези хора, върху които ще работи, и над цялото дело, което иска да завърши — нищо от това не е правено преди. Това е първият път, когато Бог използва тези методи и плаща такава огромна цена за този

голям проект за управление и спасяване на човечеството. Докато Бог извършва това дело, малко по малко Той изразява и безрезервно отдава на човечеството Своите ревностни усилия, това, което Той притежава и представлява, Своята мъдрост и всемогъщество и всеки аспект от Своя нрав. Той отдава и изразява тези неща, както никога преди не е правил. И така, в цялата вселена освен хората, които Бог има за цел да управлява и спаси, никога не е имало същества, толкова близо до Бог, които да са имали толкова близка връзка с Него. В Неговото сърце човечеството, което Той иска да управлява и спаси, е най-важно; Той цени това човечество повече от всичко друго. Въпреки че е платил голяма цена за хората и въпреки че те постоянно Го нараняват и се бунтуват срещу Него, Той никога не се отказва от тях и продължава Своего дело неуморно, без да се оплаква и без да съжалява. Това е така, защото Той знае, че рано или късно хората ще се събудят от Неговия призив и ще започнат да изпитват въздействието на Неговите слова, ще признаят, че Той е Господ на творението и ще се върнат на Негова страна...

След като днес чувате всичко това, може да почувствате, че всичко, което Бог прави, е съвсем нормално. Изглежда, че хората винаги са чувствали някои от Божиите намерения за тях от Неговите слова и от Неговото дело, но винаги има известна отдалеченост между техните чувства или тяхното знание и това, което Бог мисли. Ето защо мисля, че е необходимо да се съобщи на всички хора защо Бог създаде човечеството и какво е породило Неговото желание да спечели човечеството, за което се е надявал. От съществено значение е да се сподели това с всички, така че всеки да е наясно и да го разбере в сърцето си. Тъй като всяка мисъл и идея на Бог, всяка фаза и всеки период от Неговото дело са обединени и са тясно свързани с цялото Му дело на управлението, когато разбираш Божиите мисли, идеи и Неговата воля във всеки етап от Неговото дело, е все едно да разбираш как е възникнало делото на Неговия план за управление. Именно на тази основа твоето разбиране за Бог се задълбочава. Въпреки че всичко, което Бог направи, когато първоначално създаде света, за което споменах по-рано, засега изглежда да е просто „информация“, която няма значение за търсенето на истината, в хода на твоето изживяване ще дойде ден, когато няма да мислиш, че това е нещо толкова просто, колкото няколко късчета информация, нито че това е просто някаква мистерия. С напредването на твоя живот, щом Бог заеме определено място в сърцето ти или щом по-пълно и по-задълбочено разбереш Неговата воля, ти наистина ще разбереш колко е важно и необходимо това, за което говоря днес. До каквато и степен да приемате това сега, все още е необходимо да разберете и да знаете тези неща. Когато Бог върши нещо, когато извършва Своего дело, без значение дали с идеите Си, или със Собствените Си ръце, независимо дали го прави за първи път, или за последен, в крайна сметка Бог има план и Неговите цели и Неговите мисли са във всичко, което Той прави. Тези цели и мисли представляват Божия нрав и изразяват това, което Той

притежава и представлява. Тези две неща — Божият нрав и това, което Той притежава и представлява — трябва да се разберат от всеки един човек. След като хората разберат Неговия нрав и това, което Той притежава и представлява, те могат постепенно да разберат защо Бог прави това, което прави, и защо казва това, което казва. От тук те вече могат да имат повече вяра да следват Бог, да търсят истината и промяна в своя нрав. Тоест разбирането на човека за Бог и вярата му в Бог са неразделни.

Ако хората придобият знание и разбиране за Божия нрав и за това, което Бог притежава и представлява, те ще печелят живот, който идва от Бог. Щом този живот се формира вътре в теб, твоят страх от Бог ще става все по-голям и по-голям. Това е напредък, който идва много естествено. Ако не искаш да разбереш или да знаеш за Божия нрав или Неговата същина, ако дори не искаш да размишляваш или да се концентрираш върху тези неща, мога да ти кажа със сигурност, че начинът, по който в момента следваш вярата си в Бог, никога не може да ти позволи да удовлетвориш Неговата воля или да спечелиш Неговата похвала. Нещо повече, никога не можеш истински да постигнеш спасение — това са крайните последици. Когато хората не разбират Бог и не познават Неговия нрав, сърцата им никога не могат истински да се отворят за Него. Щом разберат Бог, те ще започнат да оценяват и да се наслаждават на това, което е в сърцето Му, с интерес и вяра. Когато оценяваш и се наслаждаваш на това, което е в Божието сърце, твоето сърце постепенно, малко по малко, ще се отвори за Него. Когато сърцето ти се отвори за Него, ти ще почувстваш колко срамни и презрителни са били пазарлъците ти с Бог, твоите изисквания към Бог и твоите собствени екстравагантни желания. Когато сърцето ти наистина се отвори за Бог, ще видиш, че Неговото сърце е такава безкрайна вселена и ще навлезеш в свят, който никога преди не си познавал. В този свят няма лъжа, няма измама, няма тъмнина и няма зло. Има само искреност и вяност; само светлина и правота; само праведност и доброта. Той е изпълнен с любов и грижа, изпълнен е със състрадание и великодушие и чрез него чувстваш щастието и радостта от това, че си жив. Това ще ти разкрие Бог, когато отвориш сърцето си за Него. Този безкраен свят е изпълнен с Божията мъдрост и всемогъщество; той е изпълнен и с Неговата любов и Неговата власт. Тук можеш да видиш всеки аспект на това, което Бог притежава и представлява, какво Му носи радост, защо се тревожи и защо става тъжен, защо се ядосва... Всеки един човек, който отвори сърцето си и позволи на Бог да влезе, може да види това. Бог може да влезе в сърцето ти само ако го отвориш за Него. Можеш да видиш това, което Бог притежава и представлява, и можеш да видиш какви са намеренията Му за теб само ако Той влезе в сърцето ти. По това време ти ще откриеш, че всичко, свързано с Бог, е изключително ценно, че това, което Бог притежава и представлява, е изключително достойно да бъде ценено. В сравнение с това хората, които те заобикалят, предметите и събитията в живота

ти и дори твоите близки, твоят партньор и нещата, които обичаш, едва ли си струва да се споменават. Те са толкова малки и толкова нисши, че ти ще почувстваш, че никой материален обект никога повече няма да бъде в състояние да те привлече и че никой материален обект никога повече няма да бъде в състояние да те примами да платиш каквато и да е цена за него. В Божието смирение ще видиш Неговото величие и върховенство. Нещо повече, ще видиш в някое Божие дело, за което преди това си смятал, че е доста малко, Неговата безкрайна мъдрост и Неговото великодушие, и ще видиш Неговото търпение, Неговото снизхождение и разбирането, което Той проявява към теб. Това ще породии у теб преклонение пред Него. В този ден ти ще почувстваш, че човечеството живее в такъв мръсен свят, че хората до теб и нещата, които се случват в живота ти, и дори онези, които обичаш, тяхната любов към теб и тяхната така наречена закрила или загриженост за теб дори не си струва да се споменават — обичаш само Бог, най-много цениш единствено Бог. Когато този ден дойде, вярвам, че ще има хора, които ще кажат: Божията любов е толкова голяма и Неговата същина е толкова свята — в Бог няма измама, няма зло, няма завист и няма борба, а само праведност и истинност, и хората трябва да жадуват за всичко, което Бог притежава и представлява. Хората трябва да се стремят към това и да се борят за него. На каква основа е изградена способността на хората да постигнат това? Тя е изградена на основата на тяхното разбиране за Божия нрав и на тяхното разбиране за Божията същина. Така че разбирането на Божия нрав и това, което Бог притежава и представлява, е урок за цял живот за всеки човек; това е цел за цял живот, преследвана от всеки човек, който се стреми да промени своя нрав и който се стреми да познава Бог.

Първото въплъщение на Бог, за да извърши дело

Току-що говорихме за цялото дело, което Бог извърши, за поредицата от безпрецедентни дела, които Той осъществи. Всяко едно от тези неща е свързано с Божия план за управление и с Божията воля. Те са свързани и с нрава на Самия Бог и с Неговата същина. Ако искаме да разберем повече за това, което Бог притежава и представлява, не можем да спрем до Стария завет или Епохата на закона — трябва да продължим нататък, като следваме стъпките, които Бог е предприел в Своето дело. Така, когато Бог сложи край на Епохата на закона и започна Епохата на благодатта, нека нашите собствени стъпки последват в Епохата на благодатта — епоха, пълна с благодат и изкупление. В тази епоха Бог отново направи нещо много важно, което никога преди това не беше правено. Делото в тази нова епоха както за Бог, така и за човечеството представляваше нова отправна точка — отправна точка, която се състоеше от още едно ново дело, извършено от Бог, което никога преди не е било извършвано. Това ново дело беше безпрецедентно, нещо отвъд възможностите на въображението на хората и всички същества. То е нещо, което сега е добре известно на всички хора — за

първи път Бог стана човешко същество и за първи път започна ново дело в тялото на човек, със самоличността на човек. Това ново дело показваше, че Бог е завършил Своето дело в Епохата на закона и че Той повече няма да върши или казва нищо по закона. Нито ще казва или върши нещо под формата на закона или според принципите или правилата на закона. Тоест цялото Му дело, основано на закона, е спряно завинаги и няма да бъде продължено, защото Бог искаше да започне ново дело и да върши нови неща. Неговият план отново имаше нова отправна точка и така Бог трябваше да поведе човечеството към следващата епоха.

Дали това беше радостна, или зловеща новина за хората зависеше от същината на всеки отделен човек. Може да се каже, че за някои хора това не беше радостна, а зловеща новина, защото когато Бог започна Своето ново дело, онези хора, които просто следваха законите и правилата, които просто следваха доктрините, но не се бояха от Бог, бяха склонни да използват старото Божие дело, за да осъдят Неговото ново дело. За тези хора това беше зловеща новина. Но за всеки човек, който беше невинен и открит, който беше искрен към Бог и искаше да приеме Неговото изкупление, първото Божие въплъщение беше много радостна новина. Защото, откакто хората бяха създадени първоначално, това беше първият път, когато Бог се появи и живя сред човечеството във форма, която не беше Дух; този път Той беше роден от човек и живя и работи сред хората като Човешкия Син. Това беше първият път, когато представите на хората бяха разбити; това надминаваше всяко въображение. Нещо повече, всички Божии последователи получиха осезаема полза. Бог не само сложи край на старата епоха, но и сложи край на старите Си методи и стил на работа. Той вече не искаше Неговите пратеници да предават волята Му, Той вече не беше скрит в облаците и вече не се появяваше, нито говореше на хората повелително чрез гръмотевици. За разлика от всичко преди, чрез метод, който беше невъобразим за хората и който им беше трудно да разберат или приемат — въплъщение, Той стана Човешкият Син, за да започне делото на онази епоха. Това Божие действие свари човечеството напълно неподготвено; то смути хората, защото Бог отново започна ново дело, което никога преди това не е бил вършил. Днес ще разгледаме какво ново дело е извършил Бог в новата епоха и ще разгледаме какво има да научим от това ново дело по отношение на Божия нрав и това, което Той притежава и представлява.

Следните думи са записани в Новия завет на Библията:

1. Исус откъсва житните класове, за да яде в събота

Матей 12:1 По онова време, в една събота, Исус минаваше през нивите; а учениците Му, като огладнях, започнаха да късат класове и да ядат.

2. Човешкият Син е господар на съботата

Матей 12:6-8 Но, казвам ви, че тук има нещо повече от храма. Но ако знаехте какво значи писаното: „Милост искам, а не жертва“, не бихте осъдили невинните. Защото Човешкият Син е Господар на съботата.

Нека първо разгледаме този откъс: „По онова време, в една събота, Исус минаваше през нивите; а учениците Му, като огладняха, започнаха да късат класове и да ядат“.

Защо избрах този откъс? Каква е връзката му с Божия нрав? Първото нещо, което разбираме от този текст, е че беше съботен ден, но Господ Исус излезе и поведе учениците Си през житните ниви. А още „по-вероломното“ е, че те дори „започнаха да късат класове и да ядат“. През Епохата на закона законът на Бог Йехова постановявал, че хората не могат просто ей така да излизат или да участват в дейности в събота — имало много неща, които не можели да се правят в събота. Тази постъпка на Господ Исус беше озадачаваща за онези, които бяха живели според закона дълго време, и дори предизвика критики. Що се отнася до тяхното объркване и до начина, по който говореха за стореното от Исус, засега ще оставим това настрана и първо ще обсъдим защо Господ Исус, от всички дни, избра да направи това точно в събота и какво искаше да съобщи чрез тази Своя постъпка на хората, които живеяха според закона. Това е връзката между този откъс и Божия нрав, за който искам да говоря.

Когато Господ Исус дойде, Той използваше практическите Си действия, за да каже на хората, че Бог е напуснал Епохата на закона и е започнал ново дело, и че това ново дело не изисква да се спазва съботата. Излизането на Бог от ограниченията на съботния ден беше само предвкусване на новото Му дело; истинското и велико дело тепърва предстоеше. Когато Господ Исус започна Своего дело, Той вече беше оставил зад гърба Си „оковите“ на Епохата на закона и беше нарушил правилата и принципите на онази епоха. В Него нямаше и следа от каквото и да е, свързано със закона; Той го беше отхвърлил напълно и вече не го спазваше, от човечеството също вече не изискваше да го спазва. И тъй, тук виждаш, че Господ Исус мина през житните ниви в събота и че Господ не почиваше; Той работеше навън, а не си почиваше. Тази Негова постъпка беше шок за представите на хората и им съобщи, че Той вече не живее според закона и че е оставил ограниченията на съботата, и се яви пред хората и сред тях в нов образ, с нов начин на работа. Тази Негова постъпка подсказва на хората, че Той е донесъл със Себе Си ново дело, дело, което започна с излизането от подчиняването на закона и откъсването от съботата. Когато Бог извършваше Своего ново дело, Той вече не се придържаше към миналото и вече не се занимаваше с правилата на Епохата на закона. Нито Го касаше делото Му от предишната епоха, а вместо това работеше в събота, точно както и всеки друг ден, а когато учениците Му бяха

гладни в събота, те можеха да откъснат житни класове, за да ядат. Всичко това беше съвсем нормално в Божиите очи. За Бог е допустимо да има ново начало за голяма част от новото дело, което Той иска да извърши, и за новите слова, които иска да каже. Когато започва нещо ново, Той нито споменава предишното Си дело, нито продължава да го изпълнява. Тъй като Бог има Свои принципи в делото Си, когато Той иска да започне ново дело, то е, когато иска да доведе човечеството в нов етап от Своето дело и време, когато Неговото дело ще навлезе в по-висша фаза. Ако хората продължават да действат според старите догми или правила или продължават да се придържат твърдо към тях, Той няма да си спомни за това, нито ще го одобри. Това е така, защото Той вече е започнал ново дело и е навлязъл в нова фаза на Своето дело. Когато започва ново дело, Той се явява на човечеството в съвсем нов образ, от съвсем нов ъгъл и по съвсем нов начин, за да могат хората да видят различни страни на Неговия нрав и това, което Той притежава и представлява. Това е една от целите Му в Неговото ново дело. Бог не се вкопчва в старите неща и не върви по добре утъпкания път; когато Той работи и говори, Той не забранява в такава степен, в каквата хората си представят. При Бог всичко е волно и освободено и няма забрана, няма ограничения — това, което Той носи на човечеството, е волност и освобождаване. Той е жив Бог, Бог, Който съществува истински, наистина съществува. Той не е марионетка или глинена фигура и е съвсем различен от идолите, които хората пазят и почитат. Той е жив и енергичен, а словата и делата Му носят на човечеството само живот и светлина, волност и освобождаване, защото Той държи истината, живота и пътя — Той не е ограничен от нищо в никое от делата Си. Каквото и да казват хората, както и да виждат или оценяват Неговото ново дело, Той ще извърши Своето дело без угризения. Той няма да се тревожи за ничии представи или за това, че някой сочи с пръст Неговото дело и Неговите слова, нито дори за силното противопоставяне и съпротивата на хората срещу новото Му дело. Никой от цялото творение не може да използва човешкия разум или човешкото въображение, знание или морал, за да измерва или определя това, което Бог върши, да лепоставя, смуцава или саботира Неговото дело. В Неговото дело и в това, което Той върши, няма забрани; то няма да бъде ограничавано от човек, събитие или предмет, нито ще бъде смуцавано от враждебни сили. Що се отнася до новото Му дело, Той е вечно победоносен Цар и всички враждебни сили и всички ереси и заблуди на човечеството са стъпкани под краката Му. Който и нов етап от делото Си да извършва Той, то със сигурност ще бъде развито и разпространено сред човечеството и със сигурност ще се извършва безпрепятствено в цялата вселена, докато Неговото велико дело не бъде завършено. Това е Божието всемогъщество и мъдрост, Неговата власт и сила. Така Господ Исус можеше открито да излезе и да работи в събота, защото в сърцето Му нямаше правила, нямаше знание или учение, които да произлизат от

човечеството. Това, което Той имаше, беше новото Божие дело и Божият път. Неговото дело беше пътят да освободи човечеството, да освободи хората, да им даде да съществуват в светлината и да живеят. В същото време онези, които се кланят на идоли или фалшиви богове, всеки ден живеят обвързани от Сатана, ограничени от всевъзможни правила и забрани — днес едно нещо е забранено, утре — друго; няма свобода в живота им. Те са като затворници в окови, които живеят без никаква радост, за която да говорят. Какво представлява „забраната“? Тя представлява ограничения, окови и зло. Щом човек се поклони на идол, той се покланя на фалшив бог, на зъл дух. Забраната идва, когато се извършват такива дейности. Не можете да ядете това или онова, днес не можете да излизате, утре не можете да готвите, на другия ден не можете да се преместите в нова къща, за сватби и погребения, а дори и за раждане на дете, трябва да се избират определени дни. Как се нарича това? Това се нарича забрана; това е робството на човечеството и това са оковите на Сатана и злите духове, които контролират хората и ограничават сърцата и телата им. Съществуват ли тези забрани при Бог? Когато говориш за Божията святост, първо трябва да помислиш за следното: при Бог няма забрани. Бог има принципи в словата и делата Си, но няма забрани, защото Самият Бог е истината, пътят и животът.

Сега нека разгледаме следния откъс от писанието: „Но, казвам ви, че тук има нещо повече от храма. Но ако знаехте какво значи писаното: „Милост искам, а не жертва“, не бихте осъдили невинните. Защото Човешкият Син е Господар на съботата“ (Матей 12:6-8). За какво се отнася думата „храм“ тук? Казано по-просто, тя се отнася до великолепа, висока сграда, а през Епохата на закона храмът е бил място, където свещениците са се покланяли на Бог. Когато Господ Исус каза: „тук има нещо повече от храма“, за кого се отнася думата „нещо“? Ясно е, че това е въплътеният Господ Исус, защото само Той беше по-велик от храма. Какво казваха онези слова на хората? Те казваха на хората да излязат от храма — Бог вече беше напуснал храма и вече не работеше в него, затова хората трябваше да потърсят Божиите стъпки извън храма и да следват Неговите стъпки в новото Му дело. Когато Господ Исус каза това, зад словата Му се криеше предпоставката, че под влиянието на закона хората са започнали да възприемат храма като нещо по-голямо от Самия Бог. Това означава, че хората са се кланяли на храма, вместо да почитат Бог, затова Господ Исус ги предупреди да не се кланят на идоли, а вместо това да почитат Бог, защото Той е върховен. Така Той каза: „Милост искам, а не жертва“. Очевидно е, че в очите на Господ Исус повечето хора, живеещи според закона, вече не почитали Йехова, а просто машинално извършвали жертвоприношения и Господ Исус решил, че това представлява идолопоклонничество. Тези идолопоклонници възприемаха храма като нещо по-велико и по-висше от Бог. Само храмът беше в сърцата им, а не Бог, и ако изгубеха храма, щяха да изгубят и обиталището си. Без храма те нямаше къде да се кланят и не можеха да

извършват жертвоприношенията си. Тяхното така наречено „обиталище“ е мястото, което те използваша под фалшивия претекст, че се покланят на Бог Йехова, за да останат в храма и да се занимават със собствените си дела. Тяхното така наречено „жертвоприношение“ беше просто да вършат личните си срамни дела под прикритието на провеждане на служба в храма. Това беше причината хората по онова време да смятат храма за по-велик от Бог. Господ Исус изрече тези слова като предупреждение към хората, защото те използваша храма като лице, а жертвоприношенията — като прикритие, за да мамят хората и да мамят Бог. Ако приложите тези слова към настоящето, те са все така валидни и уместни. Въпреки че хората днес изживяват различно Божие дело от това, което са изживявали хората от Епохата на закона, тяхната природа същност е същата. В контекста на днешното дело хората все още ще вършат същите неща, които са представени с думите: „храмът е по-голям от Бог“. Например хората възприемат изпълнението на дълга си като своя работа; те възприемат свидетелстването за Бог и борбата с големия червен змей като политически движения в защита на правата на човека, за демокрация и свобода; те превръщат в кариера своя дълг да използват уменията си, но смятат, че страхът от Бог и отбягването на злото са само част от религиозна доктрина, която трябва да се спазва, и така нататък. Нима това поведение по същество не е същото като „храмът е по-голям от Бог“? Разликата е в това, че преди две хиляди години хората са извършвали личните си дела във физическия храм, а днес хората извършват личните си дела в нематериални храмове. Онези хора, които ценят правилата, ги смятат за по-велики от Бог, онези хора, които обичат статута, го възприемат като по-велик от Бог, онези, които обичат кариерата си, я смятат за по-велика от Бог и т.н. — всички техни прояви Ме карат да кажа: „Хората възхваляват Бог като най-велик само на думи, но в техните очи всичко е по-велико от Бог“. Това е така, защото по пътя си към следването на Бог веднага щом хората открият възможност да проявят собствените си таланти, да се занимават със собствените си дела или да развият кариерата си, те се отдалечават от Бог и се впускат в любимата си кариера. Що се отнася до това, което Бог им е поверил, и Неговата воля, тези неща отдавна са отхвърлени. Каква е разликата между състоянието на тези хора и онези, които са се занимавали със собствените си дела в храма преди две хиляди години?

След това нека да разгледаме последното изречение в този откъс: „Защото Човешкият Син е Господар на съботата“. Има ли практическа страна на това изречение? Можете ли да видите практическата страна? Всичко, казано от Бог, идва от сърцето Му, така че защо е казал това? Как го разбирате? Сега може и да разбирате значението на това изречение, но по времето, когато то беше изречено, не много хора го разбраха, защото човечеството тъкмо беше излязло от Епохата на закона. За тях беше много трудно да се отклонят от съботата, да не говорим за разбирането на това какво е истинска събота.

Изречението „Човешкият Син е Господар на съботата“ казва на хората, че всичко, свързано с Бог, не е от материално естество и че макар Бог да може да осигури ресурс за всички твои материални потребности, щом всички те са задоволени, може ли удовлетворението от тези неща да замени стремежа ти към истината? Това очевидно не е възможно! Божият нрав и това, което Той притежава и представлява, за което сме разговаряли, са истината. Неговата стойност не може да се измерва с никакви материални предмети, колкото и ценни да са те, нито пък може да се изрази в пари, защото това не е материален обект и удовлетворява потребностите на сърцето на всеки човек. За всеки човек стойността на тези недосегаеми истини би трябвало да е по-голяма от стойността на всички материални неща, които би могъл да цениш, нали? Това твърдение е нещо, над което трябва да се замислите по-дълго. Основният смисъл на казаното от Мен е, че това, което Бог притежава и представлява, и всичко, свързано с Бог, са най-важните неща за всеки човек и не могат да бъдат заменени от никакъв материален предмет. Ще ти дам един пример: когато си гладен, се нуждаеш от храна. Тази храна може да бъде относително добра или повече или по-малко незадоволителна, но стига да се заситиш, това неприятно чувство на глад вече няма да съществува — то ще изчезне. Можеш да седиш спокойно и тялото ти ще почива. Проблемът с човешкия глад може да се разреши с храна, но когато следваш Бог и чувстваш, че нямаш разбиране за Него, как можеш да разрешиш проблема с празнотата в сърцето си? Може ли да се разреши с храна? Или когато следваш Бог и не разбираш Неговата воля, какво можеш да използваш, за да компенсираш този глад в сърцето си? В процеса на твоето изживяване на спасението от Бог, докато се стремиш към промяна в нрава си, ако не разбираш Неговата воля или не знаеш каква е истината, ако не разбираш Божия нрав, тогава няма ли да се чувстваш много притеснен? Няма ли да почувстваш силен глад и жажда в сърцето си? Тези чувства няма ли да ти попречат да се чувстваш спокоен в сърцето си? И така, как можеш да компенсираш този глад в сърцето си — има ли начин да разрешиш този проблем? Някои хора пазаруват, други търсят приятели, на които да се доверят, трети се отдават на дълъг сън, четвърти четат повече от Божиите слова или работят по-усърдно и полагат повече усилия, за да изпълнят дълга си. Могат ли тези неща да разрешат твоите реални затруднения? Всички вие напълно разбирате тези видове практики. Когато се чувстваш безсилен, когато изпитваш силно желание да получиш просветление от Бог, за да ти позволи да опознаеш реалността на истината и Неговата воля, от какво се нуждаеш най-много? Това, от което се нуждаеш, не е пълноценна храна и не са няколко мили думи, да не говорим за временната утеха и удовлетворение на плътта — това, от което се нуждаеш, е Бог да ти каже прямо и ясно какво трябва да направиш и как трябва да го направиш, да ти каже ясно каква е истината. След като разбереш това, дори и да разбереш само малка част, няма ли да се почувстваш по-удовлетворен в

сърцето си, отколкото ако си се нахранил добре? Когато сърцето ти е удовлетворено, нима сърцето ти и цялото ти същество не получава истински покой? Чрез тази аналогия и този анализ сега разбирате ли защо исках да споделя с вас това изречение: „Човешкият Син е Господар на съботата“? Смисълът му е, че това, което идва от Бог, това, което Той притежава и представлява и всичко, свързано с Него, е по-велико от всяко друго нещо, включително предмета или човека, който някога си вярвал, че цениш най-много. Тоест, ако човек не може да получи слова от Божиите уста или не разбира Неговата воля, той не може да получи покой. В бъдещите си изживявания ще разберете защо исках да видите този откъс днес — той е много важен. Всичко, което Бог прави, е истина и живот. Истината е нещо незаменимо в живота на хората, и е нещо, без което те изобщо не могат; може да се каже и че тя е най-великото нещо. Въпреки че не можеш да я погледнеш или докоснеш, значението ѝ за теб не може да се пренебрегне; тя е единственото нещо, което може да донесе покой на твоето сърце.

Разбирането ви за истината съставлява ли едно цяло със собственото ви състояние? В реалния живот първо трябва да помислиш кои истини са свързани с хората, събитията и предметите, с които си се сблъскал; именно сред тези истини можеш да намериш Божията воля и да свържеш това, с което си се сблъскал, с Неговата воля. Ако не знаеш кои аспекти на истината се отнасят до нещата, с които си се сблъскал, а вместо това се насочиш направо към търсене на Божията воля, това е сляп подход, който не може да постигне резултати. Ако искаш да търсиш истината и да разбереш Божията воля, първо трябва да погледнеш какви неща са ти се случили и с кои аспекти на истината са свързани те, и да потърсиш конкретната истина в Божието слово, която е свързана с това, което си изживял. След това потърси в тази истина пътя на практикуване, който е правилен за теб; така можеш да придобиеш косвено разбиране за Божията воля. Търсенето и практикуването на истината не е механично прилагане на доктрина или следване на формула. Истината не е шаблонна, нито е закон. Тя не е мъртва — тя е самият живот, тя е жива и това е правилото, което едно сътворено същество трябва да следва, докато е живо, и правилото, което човек трябва да следва, докато е жив. Това е нещо, което трябва, доколкото е възможно, да разбереш от опит. До какъвто и етап да си стигнал в опита си, ти си неотделим от Божието слово и от истината и това, което разбираш за Божия нрав, както и което знаеш за това, което Бог притежава и представлява, а всичко това е изразено в Божиите слова; те са неразривно свързани с истината. Божият нрав и това, което Той притежава и представлява, сами по себе си са истината; истината е неподправено проявление на Божия нрав и това, което Той притежава и представлява. Тя прави това, което Той притежава и представлява конкретно, и тя ясно изразява това, което Той притежава и представлява; тя ти казва по-ясно какво харесва Бог, какво не харесва, какво иска да правиш и какво не ти позволява да правиш, кои хора

презира Той и на кои се радва. Зад истините, които Бог изразява, хората могат да видят Неговото удоволствие, гняв, скръб и щастие, както и Неговата същина — това е разкриването на Неговия нрав. Освен че трябва да знаем какво притежава и представлява Бог и да разбираме Неговия нрав от Неговото слово, най-важното е необходимостта да достигнем до това разбиране чрез практически опит. Ако човек се откъсне от реалния живот, за да опознае Бог, той няма да може да го постигне. Дори и да има хора, които могат да получат някакво разбиране от Божието слово, тяхното разбиране е ограничено до теории и слова и възниква несъответствие с това Какъв в действителност е Самият Бог.

Това, за което говорим сега, е в рамките на историите, записани в Библията. Чрез тези истории и чрез анализиране на тези неща, които са се случили, хората могат да разберат Неговия нрав и това, което Той притежава и представлява, които Той е изразил, като им е позволил да опознаят всеки аспект на Бог по-обширно, по-задълбочено, по-изчерпателно и по-цялостно. И така, тези истории ли са единственият начин да опознаем всеки аспект на Бог? Не, това не е единственият начин! Защото това, което Бог казва и делото, което върши през Епохата на царството, може по-добре да помогне на хората да разберат Неговия нрав и да го опознаят по-пълно. Мисля обаче, че е малко по-лесно да се опознае Божия нрав и да се разбере какво притежава и представлява Той чрез някои примери или истории, записани в Библията, с които хората са запознати. Ако взема словата на правосъдието и порицанието и истините, които Бог изразява днес, дума по дума, за да ти дам възможност да Го опознаеш по този начин, ще ти се стори твърде скучно и твърде отегчително, а на някои хора дори ще им се стори, че Божиите слова изглеждат шаблонни. Но ако взема тези библейски истории като примери, за да помогна на хората да опознаят Божия нрав, няма да им е скучно. Може да се каже, че в хода на обясняването на тези примери подробностите за това, което е било в сърцето на Бог по онова време — Неговото настроение и Неговите чувства или Неговите мисли и идеи — са били разказани на хората на човешки език и целта на всичко това е да им позволи да оценят, да почувстват, че това, което Бог притежава и представлява, не е шаблонно. Това не е легенда или нещо, което хората не могат да видят или докоснат. Това е нещо, което действително съществува, което хората могат да почувстват и оценят. Това е крайната цел. Може да се каже, че хората, които живеят в тази епоха, са благословени. Те могат да черпят от библейски истории, за да придобият по-обширно разбиране за предишното Божие дело; те могат да видят Неговия нрав чрез делото, което Той е извършил; те могат да разберат Божията воля за човечеството чрез нрава, който Той е изразил, и да разберат конкретните проявления на Неговата святост и Неговата грижа за хората, и по този начин те могат да достигнат до по-подробно и по-задълбочено познание за Божия нрав. Вярвам, че сега всички вие можете да почувствате това!

В рамките на делото, което Господ Исус завърши през Епохата на благодатта, можеш да видиш друг аспект на това, което Бог притежава и представлява. Този аспект беше изразен чрез Неговата плът и хората бяха в състояние да го видят и оценят благодарение на Неговата човешка природа. Чрез Човешкия Син хората видяха как въплътеният Бог изживява Своята човешка природа и видяха Божествената Му природа, изразена чрез плътта. Тези два вида изразяване позволиха на хората да видят един много реален Бог и им позволиха да си изградят различна представа за Бог. Въпреки това, през периода от време между сътворението на света и края на Епохата на закона, тоест преди Епохата на благодатта, единствените аспекти на Бог, които хората виждаха, чуваха и изпитваха, бяха Божествената природа, нещата, които Бог вършеше и казваше в нематериалния свят, и нещата от Неговата истинска личност, които Той изразяваше и които не можеха да се видят или докоснат. Често тези неща караха хората да чувстват, че Бог толкова се извисява в Своето величие, че не могат да се доближат до Него. Впечатлението, което Бог обикновено създаваше у хората, беше, че Той ту се появява, ту изчезва от способността им да Го възприемат и хората дори чувстваха, че всяка Негова мисъл и идея е толкова загадъчна и толкова неуловима, че няма как да я достигнат, какво остава да се опитат да я разберат и оценят. За хората всичко, свързано с Бог, беше много далечно, толкова далечно, че те не можеха да го видят, не можеха да го докоснат. Той сякаш беше високо в небето и сякаш изобщо не съществуваше. Така че за хората разбирането на Божието сърце и ум или която и да е от Неговите мисли беше непостижимо и дори недостъпно. Въпреки че Бог извърши някои конкретни дела през Епохата на закона, изрази някои конкретни слова и разкри конкретен нрав, за да позволи на хората да различат и възприемат някакво истинско знание за Него, все пак в крайна сметка тези изрази на това, което Бог притежава и представлява, идваха от нематериален свят и това, което хората разбираха, това, което те знаеха, все още беше свързано с божествения аспект на това, което Той притежава и представлява. Хората не можеха да придобият конкретна представа от този израз на това, което Той притежава и представлява, и тяхното впечатление за Бог все още беше заседнало в рамките на „духовно тяло, до което е трудно да се доближиш, което ту се появява, ту изчезва от възприятието“. Тъй като Бог не беше използвал конкретен предмет или образ, принадлежащ към материалния свят, за да се яви пред хората, те останаха неспособни да Го определят с помощта на човешкия език. В сърцата и умовете си хората винаги са искали да използват собствения си език, за да установят стандарт за Бог, да Го направят осезаем и да Му придадат човешки черти, като например колко висок е Той, колко е голям, как изглежда, какво точно харесва и каква е Неговата личност. Всъщност, в сърцето Си Бог знаеше, че хората мислят по този начин. Той беше много наясно относно потребностите на хората и, разбира се, Той знаеше и какво трябва да направи, за

да извърши делото Си по различен начин през Епохата на благодатта. Този нов път беше едновременно божествен и човешки. В периода, в който Господ Исус работеше, хората можеха да видят, че Бог има много човешки проявления. Например, Той можеше да танцува, можеше да присъства на сватби, можеше да общува с хората, да говори с тях и да обсъжда с тях разни неща. Освен това Господ Исус извърши и много работа, която представяше Неговата божествена природа, и разбира се, цялото това дело беше израз и разкриване на Божия нрав. През това време, когато Божествената Му природа се реализира в обикновена плът по начин, който хората можеха да видят и докоснат, те вече не чувстваха, че Той ту се появява, ту изчезва от възприятието или че не могат да се доближат до Него. Напротив, те можеха да се опитат да разберат Божията воля или Неговата Божествена природа чрез всяко движение, чрез словата и чрез делото на Човешкия Син. Въплътеният Човешки Син изрази Божествената Си същност чрез Своята човешка природа и предаде Божията воля на човечеството. Чрез изразяването на Божията воля и Божия нрав, Той също така разкри на хората Бог, Който не може да бъде видян или докоснат и Който живее в духовния свят. Това, което хората видяха, беше Самият Бог в осезаема форма, от плът и кръв. Така въплътеният Човешки Син направи конкретни и човешки нещата като идентичността на Самия Бог, Божия статус, образ, нрав и това, което Той притежава и представлява. Макар външният облик на Човешкия Син да имаше някои ограничения по отношение на образа на Бог, Неговата същина и това, което Той притежава и представлява, можеха напълно да представят идентичността и статута на Самия Бог — имаше само някои различия във формата на изразяване. Не можем да отречем, че Човешкият Син представляваше идентичността и статута на Самия Бог, както във формата на Неговата човешка природа, така и в Неговата Божествена природа. През това време обаче Бог работеше чрез плътта, говореше от гледна точка на плътта и стоеше пред хората със самоличността и статута на Човешкия Син и това даде възможност на хората да срещнат и да изпитат истинските слова и делото на Бог сред човечеството. То също така позволи на хората да вникнат в Неговата Божествена природа и в Неговото величие сред смирението, както и да получат предварително разбиране и определение на истинността и реалността на Бог. Въпреки че делото, извършено от Господ Исус, начинът Му на действие и гледната точка, от която Той говореше, се различаваха от истинската личност на Бог в духовния свят, всичко в Него наистина представляваше Самия Бог, Когото човечеството никога преди не беше виждало — това не може да се отрече! Тоест в каквато и форма да се появи Бог, от която и гледна точка да говори и в какъвто и образ да се изправи пред човечеството, Бог не представлява нищо друго освен Самия Себе Си. Той не може да представлява нито човек, нито някой от поквареното човечество. Бог е Самият Бог и това не може да се отрече.

А сега ще разгледаме една притча, разказана от Господ Исус през Епохата на благодатта.

3. Притчата за заблудената овца

Матей 18:12-14 Как ви се вижда? Ако някой човек има сто овце и едната от тях се заблуди, не оставя ли деветдесет и деветте и не отива ли по хълмовете да търси заблудилата се? И като я намери, истина ви казвам, той се радва за нея повече, отколкото за деветдесет и деветте незаблудили се. Също така не е по волята на вашия Отец, Който е на небесата, да загине нито един от тези, малките.

Този откъс е притча — какво чувство предизвиква у хората? Начинът на изразяване — притчата — използван тук, е фигура на речта в човешкия език и като такава принадлежи към обхвата на човешкото познание. Ако Бог беше казал нещо подобно през Епохата на закона, на хората щеше да им се стори, че такива слова не съответстват истински на това кой е Бог, но когато Човешкият Син предаде тези слова през Епохата на благодатта, те се видяха на хората утешителни, топли и близки. Когато Бог се въплъти, когато се появи в образа на човек, Той използва много подходяща притча, която произхождаше от собствената Му човешка природа, за да изрази гласа на сърцето Си. Този глас представляваше гласа на Самия Бог и делото, което Той искаше да извърши през тази епоха. Той също така представляваше отношението, което Бог имаше към хората през Епохата на благодатта. От гледна точка на Божието отношение към хората, Той сравни всеки човек с овца. Ако една овца се беше заблудила, Той щеше да направи всичко необходимо, за да я намери. Това представляваше принцип на Божието дело сред човечеството по онова време, когато Той беше въплътен. Бог използва тази притча, за да опише Своята решителност и отношението Си към това дело. Това беше предимството на Божието въплъщение: Той можеше да се възползва от знанията на хората и да използва човешки език, за да говори на хората и да изрази волята Си. Той обясни или „преведе“ на човека Своя труден за разбиране, божествен език, който хората се мъчеха да разберат, на човешки език, по човешки начин. Това помогна на хората да разберат Неговата воля и да знаят какво иска да направи Той. Той също така можеше да разговаря с хората от човешка гледна точка, като използва човешки език, и да общува с тях по разбираем за тях начин. Той дори можеше да говори и да работи, като използва човешки език и познания, за да могат хората да почувстват Божиата доброта и близост и да могат да видят сърцето Му. Какво виждате в това? Има ли някаква забрана в Божиите слова и действия? От човешка гледна точка е невъзможно Бог да използва човешкото знание, език или начини на говорене, за да говори за това, което Самият Бог иска да каже, за делото, което иска да извърши, или за да изрази Собствената Си воля. Но това е погрешно мислене. Бог използва този тип притчи, за да могат хората да почувстват реалността и искреността на Бог и да видят Неговото отношение към

хората през този период от време. Тази притча пробуди от сън хората, които дълго време бяха живели според закона, а също така вдъхновяваше поколение след поколение хора, които живеяха през Епохата на благодатта. Като четат откъса от тази притча, хората узнават Божиата искреност в спасяването на човечеството и разбират тежестта и значението, които Бог отдава на човечеството в сърцето Си.

Нека да разгледаме последното изречение от този откъс: „Също така не е по волята на вашия Отец, Който е на небесата, да загине нито един от тези, малките“. Дали това са думи на Господ Исус, или на Небесния Отец? На пръв поглед изглежда, че говори Господ Исус, но Неговата воля представлява волята на Самия Бог, затова Той каза: „Също така не е по волята на вашия Отец, Който е на небесата, да загине нито един от тези, малките“. Хората по онова време признаваха за Бог само Небесния Отец и вярваха, че този човек, когото виждат пред очите си, беше просто изпратен от Него и не може да представлява Небесния Отец. Ето защо Господ Исус трябваше да добави това изречение към края на тази притча, за да могат хората наистина да почувстват Божиата воля за човечеството и да почувстват истинността и точността на това, което Той каза. Въпреки че това изречение беше просто, то беше казано с грижа и любов и разкри смирението и скритостта на Господ Исус. Независимо дали Бог беше въплътен, или работеше в духовния свят, Той най-добре познаваше човешкото сърце и най-добре разбираше от какво се нуждаят хората, знаеше за какво се тревожат и какво ги обърква и затова добави това изречение. Това изречение подчерта един проблем, скрит в хората: те бяха скептични към това, което каза Човешкият Син, тоест, когато Господ Исус говореше, Той трябваше да добави: „Също така не е по волята на вашия Отец, Който е на небесата, да загине нито един от тези, малките“ и само при тази предпоставка словата Му можеха да постигнат резултат, да накарат хората да повярват в тяхната точност и да увеличат тяхната правдоподобност. Това показва, че когато Бог стана обикновен Човешки Син, Бог и човечеството имаха много несигурни взаимоотношения и че положението на Човешкия Син беше много смущаващо. То показва и колко незначителен е бил статутът на Господ Исус сред хората по онова време. Когато Той каза това, всъщност искаше да каже на хората: можете да бъдете спокойни — тези слова не представляват това, което е в Собственото Ми сърце, а са волята на Бог, Който е във вашите сърца. За човечеството това не беше ли нещо иронично? Въпреки че Бог, работещ в плът, имаше много предимства, които не притежаваше в Своята личност, Той трябваше да устои на техните съмнения и на това, че Го отхвърляха, както и на вцепенението и безчувствеността им. Може да се каже, че процесът на делото на Човешкия Син беше процес на изживяване на отхвърляне от страна на хората и изживяване на съревноваването им с Него. Нещо повече, това беше процесът на непрекъсната работа, за да спечели доверието на хората и да завоюва човечеството чрез това, което Той притежава и представлява, чрез Собствената

Си същина. Не става дума за това, че въплътеният Бог водеше война на земята срещу Сатана; по-скоро става дума за това, че Бог стана обикновен човек и започна борба с онези, които Го следват, и в тази борба Човешкият Син завърши Своето дело със Своето смирение, с това, което притежава и представлява, и със Своята любов и мъдрост. Той спечели хората, които искаше, придоби идентичността и статута, които заслужаваше, и се „завърна“ на трона Си.

След това нека разгледаме следните два откъса от писанието.

4. Прости седемдесет пъти по седем

Матей 18:21-22 Тогава Петър се приближи и Му каза: Господи, до колко пъти, като съгреша брат ми спрямо мене, да му прощавам? До седем пъти ли? Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем.

5. Божията любов

Матей 22:37-39 А Той му каза: „Да възлюбиш Господ, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. Това е първа и най-голяма заповед. А втора, подобна на нея, е тази: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“.

В единия от тези два откъса се говори за прошка, а в другия — за любов. Тези две теми наистина подчертават делото, което Господ Исус искаше да извърши през Епохата на благодатта.

Когато Бог се въплъти, Той донесе със Себе Си етап от Своето дело, който представляваше специфичните работни задачи и нрава, който Той искаше да изрази през тази епоха. Всичко, което Човешкият Син правеше през този период, се отнасяше до делото, което Бог искаше да извърши през тази епоха. Той нямаше да свърши нито повече, нито по-малко. Всяко нещо, което Той каза, и всяко нещо, което извърши, беше свързано с тази епоха. Независимо дали го изрази по човешки начин с човешки, или с божествен език и без значение по какъв начин или от каква гледна точка го направи, Неговата цел беше да помогне на хората да разберат какво иска да свърши, каква беше Неговата воля и какви бяха изискванията Му към хората. Той можеше да използва различни средства и различни гледни точки, за да помогне на хората да разберат и да узнаят Неговата воля и да разберат Неговото дело за спасяване на човечеството. Така че през Епохата на благодатта през повечето време виждаме Господ Исус да използва човешки език, за да изрази това, което Той искаше да съобщи на човечеството. Нещо повече, виждаме Го от гледната точка на обикновен водач, Който говори с хората, осигурява ресурс за техните потребности и им помага с това, което са поискали. Този начин на работа не беше наблюдаван през Епохата на закона, която предшества Епохата на благодатта. Той стана по-близък с хората и по-състрадателен към тях, както и по-способен да постигне практически резултати както по отношение на формата, така и по отношение на начина. Метафората за

прошката към хората седемдесет пъти по седем наистина изяснява този въпрос. Целта, която се постига чрез числото в тази метафора, е да позволи на хората да разберат намерението на Господ Исус по времето, когато каза това. Намерението Му беше хората да прощават на другите — не веднъж или два пъти, и дори не седем пъти, а седемдесет пъти по седем. Какъв замисъл се съдържа в идеята за „седемдесет пъти по седем“? Той е да накара хората да превърнат прошката в своя собствена отговорност, нещо, което трябва да научат, и „път“, към който трябва да се придържат. Въпреки че това беше само метафора, тя послужи за подчертаване на най-важното. Тя помогна на хората да преценят в дълбочина какво имаше предвид Той и да намерят правилния начин, по който трябва да практикуват, както и принципите и стандартите на практикуване. Тази метафора помогна на хората да разберат ясно и им даде правилно възприятие — че трябва да се научат да прощават и то да прощават безброй пъти и безусловно, но с нагласата да проявяват великодушие и разбиране към другите. Какво беше в сърцето на Господ Исус, когато Той каза това? Наистина ли мислеше за числото „седемдесет пъти по седем“? Не. Има ли определен брой пъти, в които Бог ще прости на човека? Има много хора, които много се интересуват от конкретния „брой пъти“, споменат тук, които наистина искат да разберат произхода и значението на това число. Те искат да разберат защо това число е излязло от устата на Господ Исус; те вярват, че това число има по-дълбок смисъл. Но всъщност това беше просто фигура на човешката реч, която Бог използва. Всеки извод или значение трябва да се приема заедно с изискванията на Господ Исус към човечеството. Когато Бог още не се беше въплътил, хората не разбираха много от това, което Той казваше, защото Неговите слова произлизаха от съвършена божествена природа. Гледната точка и контекстът на казаното от Него бяха невидими и недостижими за хората; то беше изразено, идвайки от един духовен свят, който хората не можеха да видят. Хората, които живеяха в плът, не можеха да преминат в духовния свят. Но след като Бог се въплъти, Той говореше на човечеството от човешка гледна точка и излезе и надхвърли рамките на духовния свят. Той можеше да изрази Своя божествен нрав, воля и отношение чрез неща, които хората можеха да си представят, чрез неща, които виждаха и които срещаха в живота си, и като използваше методи, които хората можеха да приемат, на език, който те можеха да разберат, и със знание, което можеха да схванат, за да позволи на човечеството да разбере и да опознае Бог, да разбере Неговото намерение и изискваните от Него стандарти в рамките на техните възможности и до степента, в която бяха способни. Това беше методът и принципът на Божието дело в човешки образ. Въпреки че Неговите начини и принципи на работа в плът бяха постигнати най-вече от или чрез човешката природа, те наистина постигнаха резултати, които не биха могли да бъдат постигнати, ако Той работеше пряко чрез божествената природа. Божието дело в човешки образ беше по-конкретно, по-реално

и по-целенасочено, методите бяха много по-гъвкави и по форма то надминаваше делото, извършено през Епохата на закона.

Сега нека поговорим за това да обичаш Господ и да обичаш ближния си като себе си. Дали това е нещо, което се изразява пряко в божествената природа? Не, очевидно не е! За всички тези неща Човешкият Син говореше чрез човешката природа; само човешките същества биха казали нещо като „Да възлюбиш ближния си, както себе си“ и „Обичай другите, както цениш собствения си живот“. Само хората говорят по този начин. Бог никога не е говорил така. Най-малкото, Бог няма подобен език в Своята божествена природа, защото Той не се нуждае от подобно убеждаване: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“, за да направлява любовта Си към човечеството, защото Божията любов към човечеството е естествен израз на това, което Той притежава и представлява. Кога сте чували Бог да казва нещо като: „Обичам човечеството, както обичам Себе Си“? Не сте, защото любовта се съдържа в Божията същина и в това, което Той притежава и представлява. Божията любов към човечеството, Неговото отношение и начинът, по който се държи към хората, са естествен израз и разкриване на Неговия нрав. Не е необходимо Той да прави това преднамерено по определен начин или преднамерено да следва определен метод или морален кодекс, за да постигне любов към ближния като към Себе Си — Той вече притежава такава същина. Какво виждаш в това? Когато Бог работеше в човешки образ, много от Неговите методи, слова и истини бяха изразени по човешки начин. Но в същото време Божият нрав, това, което Той притежава и представлява и Неговата воля бяха изразени, за да могат хората да ги опознаят и разберат. Това, което те опознах и разбрах, беше именно Неговата същина и това, което Той притежава и представлява, което съответства на изконната идентичност и статут на Самия Бог. Тоест въплътеният Човешки Син изрази изконния нрав и същина на Самия Бог във възможно най-висока степен и възможно най-точно. Човешката природа на Човешкия Син не само не беше пречка или бариера за общуването и взаимодействието на човека с Бог, намиращ се в небето, но в действителност това беше единственият канал и единственият мост, по който човечеството можеше да се свърже със Създателя. Сега, в този момент, не смятате ли, че има много прилики между естеството и методите на делото, извършено от Господ Исус през Епохата на благодатта, и сегашния етап на делото? Този настоящ етап на делото също използва много човешки език, за да изрази Божия нрав, и голяма част от езика и методите от ежедневието на хората, както и човешкото познание, за да изрази волята на Самия Бог. След като Бог се въплъти, независимо дали говори от човешка гледна точка, или от божествена гледна точка, голяма част от Неговия език и методи на изразяване са посредством езика и методите на хората. Тоест, когато Бог се въплъти, това е най-добрата възможност за теб да видиш Божието всемогъщество и Неговата мъдрост и да опознаеш всеки реален аспект на Бог. Когато Бог се въплъти и докато растеше, Той разбра, научи и усвои някои от

човешките знания, здрав разум, език и методи на изразяване в човешката природа. Въплътеният Бог притежаваше тези неща, които произлизаха от създадените от Него хора. Те станаха инструменти на Въплътения Бог за изразяване на Неговия нрав и Неговата божествена природа и Му позволиха да направи делото Си по-подходящо, по-достоверно и по-точно, когато работеше сред хората от човешка гледна точка и посредством човешки език. Това направи Неговото дело по-достъпно и по-лесно разбираемо за хората и така постигна резултатите, които Бог искаше. Нима не е по-практично Бог да работи в плът по този начин? Нима това не е Божията мъдрост? Когато Бог се въплъти, когато Божията плът беше способна да поеме делото, което Той искаше да извърши, тогава Той на практика щеше да изрази Своя нрав и Своето дело и това беше и времето, когато Той можеше официално да започне Своето служение като Човешки Син. Това означаваше, че вече не съществуваше „пропаст между поколенията“ между Бог и човека, че Бог скоро щеше да прекрати делото Си на общуване чрез пратеници и че Самият Бог можеше лично и в плът да изразява всички слова, които искаше, и да извърши делото, което искаше. Това означаваше също, че хората, които Бог спасява, са по-близо до Него, че Неговото дело на управлението е навлязло в нова територия и че цялото човечество е на път да се изправи пред нова ера.

Всеки, който е чел Библията, знае, че когато се е родил Господ Исус, са се случили много събития. Най-голямото от тези събития беше преследването Му от царя на дяволите, което стигна до такава крайност, че всички деца в града, които бяха на възраст до две години, бяха избити. Очевидно е, че Бог пое голям риск, като се въплъти сред хората; очевидна е и голямата цена, която Той плати за завършването на Своето управление на спасяването на човечеството. Големите надежди, които Бог възлагаше на Своето дело, извършено в плът сред човечеството, също са очевидни. Как се чувстваше Той, когато Божията плът беше способна да поеме дело сред хората? Хората би трябвало да могат да разберат това до известна степен, нали? Най-малкото, Бог беше щастлив, защото можеше да започне да извършва новото Си дело сред хората. Когато Господ Исус беше кръстен и официално започна Своето дело да изпълнява служението Си, Божието сърце беше преизпълнено с радост, защото след толкова много години на чакане и подготовка Той най-сетне можеше да облече плътта на нормален човек и да започне новото Си дело под формата на човек от плът и кръв, Когато хората можеха да видят и докоснат. Най-накрая можеше да говори лице в лице и от сърце с хората чрез идентичността на човек. Бог най-накрая можеше да се изправи лице в лице с хората чрез средствата на човешките способности и човешкия език; Той можеше да осигури ресурс на хората, да ги просвети и да им помогне, като използва човешки език; Той можеше да се храни на една маса и да живее на едно и също място с тях. Той също можеше да вижда човешките същества, да вижда нещата и да вижда всичко по начина, по който хората ги виждаха, и то през техните

собствени очи. За Бог това вече беше първата Му победа в Неговото дело в плът. Би могло да се каже също, че това беше завършване на едно велико дело — заради това, разбира се, Бог беше най-щастлив. От този момент нататък Бог за първи път почувства известна удовлетвореност от Своето дело сред хората. Всички събития, които се случиха, бяха толкова практични и толкова естествени, а удовлетвореността, която Бог почувства, беше толкова истинска. Всеки път, когато се осъществи нов етап от Божието дело, и всеки път, когато Бог се чувства удовлетворен, човечеството може да се приближи до Бог и до спасението. За Бог това е и началото на Неговото ново дело, с което напредва в Своя план за управление, и нещо повече, това са моментите, когато Неговите намерения се доближават до пълно осъществяване. За човечеството появата на такава възможност е щастливо и много добро събитие; за всички онези, които очакват Божието спасение, това е важна и радостна новина. Когато Бог извършва нов етап на делото Си, тогава за Него има ново начало, а когато това ново дело и това ново начало започнат и се прилагат сред хората, в този момент резултатът от този етап на делото вече е определен и завършен, а Бог вече е видял крайния му ефект и резултат. Това е и моментът, в който тези резултати карат Бог да се чувства удовлетворен и, разбира се, в който сърцето Му е щастливо. Бог се чувства спокоен, защото в Неговите очи Той вече е видял и определил хората, които търси, и вече е спечелил тази група хора, група, която е способна да направи Неговото дело успешно и да Му донесе удовлетворение. Така Той оставя настрана тревогите Си и се чувства щастлив. Тоест, когато Божията плът е способна да започне ново дело сред хората и Той започне безпрепятствено да извършва делото, което трябва да свърши, и когато почувства, че всичко е изпълнено, тогава крайт вече е видим за Него. Затова Той е доволен и сърцето Му е щастливо. Как се изразява Божието щастие? Можете ли да си представите какъв би могъл да бъде отговорът? Може ли Бог да плаче? Способен ли е Бог да плаче? Може ли Бог да пляска с ръце? Може ли Бог да танцува? Може ли Бог да пее? Ако е така, какво би изпял Той? Разбира се, Бог би могъл да изпее красива, трогателна песен, песен, която да изрази радостта и щастието в сърцето Му. Той би могъл да я пее за човечеството, за Себе Си и за всички неща. Божието щастие може да се изрази по всякакъв начин — всичко това е нормално, защото Бог има радости и скърби и различните Му чувства могат да се изразят по различни начини. Това е Негово право и няма нищо по-нормално и по-правилно. Хората не бива да мислят нищо друго за това. Вие не бива да се опитвате да използвате „заклинанието за затягане на лентата“^a и да

^a „Заклинанието за затягане на лентата“ е заклинание, използвано от монаха Танг Санзан в китайския роман „Пътуване на Запад“. Той използва това заклинание, за да контролира Сун Укун, като затяга метална лента около главата му, като му причинява остро главоболие и по този начин го поставя под контрол. То се е превърнало в метафора, за да се опише нещо, което обвързва човек.

ограничавате Бог, като Му казвате, че не трябва да прави това или онова, че не трябва да постъпва по този или онзи начин и така да ограничавате Неговото щастие или друго чувство, което би могъл да изпитва. В сърцата на хората Бог не може да бъде щастлив, не може да пролива сълзи, не може да плаче — Той не може да изразява никаква емоция. Вярвам, че благодарение на това, което обсъдихме по време на тези две общения, вие вече няма да гледате на Бог по този начин, а ще Му позволите да получи известна свобода и да се отпусне. Това е много хубаво нещо. Ако в бъдеще сте способни да почувствате истински тъгата на Бог, когато чуете, че Той е тъжен, и ако сте способни да почувствате истински Неговото щастие, когато чуете, че Той е щастлив, тогава поне ще можете ясно да знаете и да разбирате кое прави Бог щастлив и кое Го натъжава. Когато си способен да се чувстваш тъжен, защото Бог е тъжен, и да се чувстваш щастлив, защото Бог е щастлив, Той ще е спечелил сърцето ти напълно и между теб и Него вече няма да има никаква преграда. Повече няма да се опитваш да ограничаваш Бог с човешки идеи, представи и знания. По това време Бог ще бъде жив в сърцето ти и присъствието Му ще е ярко. Той ще бъде Богът на твоя живот и Господарят на всичко, свързано с теб. Имате ли такъв стремеж? Уверени ли сте, че можете да постигнете това?

Сега нека прочетем следните откъси от Писанията:

6. Проповедта на планината

Блаженствата (Матей 5:3-12)

Сол и светлина за света (Матей 5:13-16)

Законът (Матей 5:17-20)

Гневът (Матей 5:21-26)

За прелюбодейството (Матей 5:27-30)

За развода (Матей 5:31-32)

За клетвите (Матей 5:33-37)

Око за око (Матей 5:38-42)

Обичайте неприятелите си (Матей 5:43-48)

За милостинята (Матей 6:1-4)

За молитвата (Матей 6:5-8)

7. Притчите на Господ Исус

Притча за сеяча (Матей 13:1-9)

Притча за житото и плевелите (Матей 13:24-30)

Притча за синаповото зърно (Матей 13:31-32)

Притча за кваса (Матей 13:33)

Обяснение на притчата за плевелите (Матей 13:36-43)

Притча за скритото съкровище (Матей 13:44)

Притча за скъпоценния бисер (Матей 13:45-46)

Притча за мрежата (Матей 13:47-50)

8. Заповедите

Матей 22:37-39 А Той му каза: „Да възлюбиш Господ, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. Това е първа и най-голяма заповед. А втора, подобна на нея, е тази: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“.

Нека първо разгледаме всяка от различните части на „Проповедта на планината“. Какво засягат всички тези различни части? Със сигурност може да се каже, че цялото съдържание на тези различни части е по-възвишено, по-конкретно и по-близо до живота на хората, отколкото предписанията от Епохата на закона. Казано на съвременен език, тези неща са по-подходящи за реалната практика на хората.

Нека прочетем следното конкретно съдържание: Как трябва да разбираш блаженствата? Какво трябва да знаеш за закона? Как трябва да се дефинира гневът? Какви мерки трябва да се вземат за прелюбодейците? Как трябва да се говори за развода и какви правила има за него? Кой може и кой не може да се разведе? Какво ще кажете за клетвите, за око за око, за обичта към неприятелите, за милосърдието? И така нататък. Всички тези неща са свързани с всеки аспект от практикуването на вярата на хората в Бог и на следването на Бог. Някои от тези практики са приложими и днес, въпреки че са по-повърхностни от това, което понастоящем се изисква от хората — те са доста елементарни истини, които хората срещат във вярата си в Бог. От времето, когато Господ Исус започна делото Си, Той вече беше започнал да работи върху житейския нрав на хората, но тези аспекти на Неговото дело се основаваха на закона. Правилата и начините на говорене по тези теми имаха ли нещо общо с истината? Разбира се, че имаха! Всички предишни предписания и принципи, както и тези проповеди през Епохата на благодатта, бяха свързани с Божия нрав и това, което Той притежава и представлява, и разбира се, с истината. Каквото и да изразява Бог и какъвто и начин на изразяване или език да използва Той, всички неща, които изразява, имат своята основа, произход и отправна точка в принципите на Неговия нрав и това, което Той притежава и представлява. Това е напълно вярно. Така че, макар тези неща, които Той каза, сега да изглеждат малко повърхностни, все пак не можете да кажете, че те не са истината, защото те са били незаменими за хората през Епохата на благодатта, за да изпълняват Божията воля и да постигат промяна в житейския си нрав. Можеш ли да кажеш, че някоя от тези проповеди не съответства на истината? Не, не можеш! Всяка една от тях е истината, защото всички те бяха Божии изисквания към човечеството; всички те бяха принципи и обхват, дадени от Бог, които показват как човек трябва да се държи, и те

представяват Божия нрав. Въпреки това, предвид нивото на израстване на хората в живота по онова време, това бяха единствените неща, които те бяха способни да приемат и разберат. Тъй като въпросът с греха на човечеството все още не беше разрешен, това бяха единствените слова, които Господ Исус можеше да произнесе, и Той можеше да използва само простите учения, съдържащи се в тези рамки, за да каже на хората от онова време как трябва да се държат, какво трябва да правят, в рамките на какви принципи и обхват трябва да вършат нещата и как трябва да вярват в Бог и да изпълняват Неговите изисквания. Всичко това се определяше въз основа на духовния ръст на човечеството по онова време. Не беше лесно за хората, живеещи съгласно закона, да приемат тези учения, така че това, на което ги учеше Господ Исус, трябваше да остане в тези рамки.

Сега нека да разгледаме различните части на „Притчите на Господ Исус“.

Първа е притчата за сеяча. Това е много интересна притча; засяването на семена е често срещано събитие в живота на хората. Втора е притчата за плевелите. Всеки, който е засявал посеви, и със сигурност всеки възрастен, знае какво са „плевелите“. Трета е притчата за синаповото зърно. Всички вие знаете какво е горчица, нали? Ако не знаете, можете да погледнете в Библията. Четвъртата притча е притчата за кваса. Сега повечето хора знаят, че квасът се използва за ферментация и че той е нещо, което хората използват в ежедневието си. По-нататъшните притчи, включително шестата, притчата за скритото съкровище; седмата, притчата за скъпоценния бисер; и осмата, притчата за мрежата, всички те са взети и произхождат от реалния живот на хората. Каква картина рисуват тези притчи? Това е картина на Бог, Който става нормален човек, живее заедно с хората и използва езика на живота, човешкия език, за да общува с хората и да им осигури това, от което се нуждаят. Когато Бог се въплъти и живя сред хората дълго време, след като преживя и стана свидетел на различните начини на живот на хората, този опит стана Негов учебен материал, чрез който Той превърна Своя божествен език в човешки език. Разбира се, нещата, които Човешкият Син видя и чу в живота, също обогатиха човешкия Му опит. Когато Той искаше хората да разберат някои истини, да разберат част от Божията воля, тогава Той можеше да използва притчи, подобни на тези по-горе, за да каже на хората за Божията воля и Неговите изисквания към човечеството. Всички тези притчи бяха свързани с живота на хората; нямаше нито една, която да не е свързана с човешкия живот. Когато Господ Исус живееше с хората, Той видя фермерите да се грижат за нивите си и знаеше какво са плевелите и какво е квас; Той разбра, че хората обичат съкровищата, затова използва метафорите както за съкровището, така и за бисера. В живота Той често виждаше рибари да хвърлят мрежите си; Господ Исус видя тази и други дейности, свързани с човешкия живот, и Той също изживя този вид живот. Точно както всяко друго нормално човешко същество, Той изживяваше ежедневието на хората и храненето им по три пъти на ден. Той лично изживяваше

живота на обикновения човек и наблюдаваше живота на другите. Когато наблюдаваше и лично изживяваше всичко това, Той не мислеше за това как да води добър живот или как да живее по-свободно и удобно. Вместо това, докато изживяваше истински човешки живот, Господ Исус видя трудностите в живота на хората. Той видя трудностите, окаяността и тъгата на хората, които живеят под влиянието на Сатана и водят живот в грях под властта на Сатана. Докато Той лично изживяваше човешкия живот, Той също изпита колко безпомощни бяха хората, които живееха сред поквара, и видя и изпита нещастните условия на хората, които живееха в грях, които бяха загубили всякаква посока сред мъченията, на които бяха подложени от Сатана и от злото. Когато Господ Исус видя тези неща, със Своята божествена природа ли ги видя, или със Своята човешка природа? Неговата човешка природа наистина съществуваше и беше много жива; Той можеше да изживява и да вижда всичко това. Но разбира се, Той видя тези неща и със Своята същина, която е Неговата божествена природа. Тоест, Самият Христос, Господ Исус, Който беше човек, видя това и всичко, което видя, Го накара да почувства важността и необходимостта от делото, което беше предприел по времето, когато живееше в плът. Въпреки че Самият Той знаеше, че отговорността, която трябваше да поеме в плът, беше толкова огромна и знаеше колко жестока ще бъде болката, пред която щеше да се изправи, когато видя безпомощните хора в греха, когато видя окаяността на живота им и немошните им борби под закона, Той се чувстваше все по-наскърбен и ставаше все по-нетърпелив да спаси човечеството от греха. С каквито и трудности да се сблъскваше или каквато и болка да понасяше, Той ставаше все по-решен да изкупи човечеството, което живееше в грях. Може да се каже, че по време на този процес Господ Исус започна да разбира все по-ясно делото, което трябваше да извърши, и това, което Му беше поверено. Той също ставаше все по-нетърпелив да завърши делото, което трябваше да извърши — да поеме всички грехове на човечеството, да изкупи греховете на хората, така че те повече да не живеят в грях, и в същото време Бог щеше да е способен да прости греховете на хората заради приноса за грях, което щеше да Му позволи да продължи Своего дело за спасяване на човечеството. Може да се каже, че в сърцето Си Господ Исус беше готов да предложи Себе Си за човечеството, да пожертва Себе Си. Той беше готов и да се принесе в жертва за грях, да бъде прикован на кръста и Той наистина беше нетърпелив да завърши това дело. Когато видя окаяните условия на човешкия живот, Той още повече искаше да изпълни мисията Си възможно най-бързо, без да се бави нито с минута или дори секунда. Той чувстваше такава неотложност, че не се замисли колко голяма ще бъде Собствената Му болка, нито таеше никакви опасения за това колко унижения ще трябва да понесе. Той таеше само едно убеждение в сърцето Си: щом принася Себе Си, щом е прикован на кръста като принос за грях, тогава Божията воля щеше да бъде изпълнена и Бог щеше да може

да започне ново дело. Животът на човечеството и неговото състояние на съществуване в грях щяха да се променят напълно. Неговото убеждение и това, което Той беше решил да направи, бяха свързани със спасяването на човека и Той имаше само една цел — да изпълни Божията воля, за да може Бог успешно да започне следващия етап от Своето дело. Това беше в ума на Господ Исус по онова време.

Живеейки в човешко тяло, въплътеният Бог притежаваше нормална човешка природа; Той притежаваше емоциите и рационалността на нормален човек. Той знаеше какво е щастие, какво е болка и когато видя човечеството да води такъв живот, Той почувства дълбоко, че просто да даде на хората някои учения, да им осигури нещо или да ги научи на нещо, нямаше да е достатъчно, за да ги изведе от греха. Нито просто да ги накара да спазват заповедите можеше да изкупи греха им — едва когато Той пое греха на човечеството и стана подобие на греховна плът, в замяна Той можеше да спечели свободата на човечеството и Божията прошка за човечеството. И така, след като Господ Исус изживя и стана свидетел на живота на хората в грях, в сърцето Му се прояви силно желание — да позволи на хората да се освободят от живота си на бореци се сред греха. Това желание Го караше да чувства все по-силно, че трябва да отиде на кръста и да поеме греховете на човечеството възможно най-скоро и възможно най-бързо. Това си мислеше Господ Исус по онова време, след като беше живял с хората и беше видял, чул и почувствал нещастията на живота им в грях. Това, че въплътеният Бог може да има такава воля за човечеството, че Той може да изрази и разкрие такъв нрав — дали това е нещо, което един обикновен човек би могъл да има? Какво би видял обикновеният човек, който живее в такава среда? Какво би си помислил? Ако обикновеният човек се беше сблъскал с всичко това, щеше ли да погледне на проблемите от възвишена гледна точка? Определено не! Въпреки че външният вид на въплътения Бог е съвсем същият като на човека и въпреки че Той усвоява човешкото знание и говори на човешки език, а понякога дори изразява идеите Си чрез методите или начините на говорене, характерни за хората, все пак начинът, по който Той вижда хората и вижда същината на нещата, съвсем не е същият като начина, по който покварените хора виждат човечеството и същината на нещата. Неговата гледна точка и висотата, на която Той стои, е нещо недостижимо за който и да е покварен човек. Това е така, защото Бог е истина, защото плътта, която Той носи, също притежава същината на Бог, а Неговите мисли и това, което се изразява чрез Неговата човешка природа, също са истината. За покварените хора това, което Той изразява в плът, е приток на истината и на живота. Този приток не е само за един човек, а за цялото човечество. В сърцето на всеки покварен човек са само онези няколко души, които са свързани с него. Той се грижи и се интересува само за тази шепа хора. Когато на хоризонта се задава бедствие, той първо мисли за собствените си деца, за съпруга или съпругата си или за

родителите си. Най-много някой по-състрадателен човек да помисли за някой роднина или добър приятел, но дали мислите дори на такъв състрадателен човек се простират по-далеч от това? Не, никога! Защото хората все пак са хора и могат да гледат на всяко нещо само от висотата и гледната точка на човешкото същество. Въплътеният Бог обаче е напълно различен от покварения човек. Колкото и да е обикновено, нормално и смирено въплътеното Божие тяло или дори с каквото и презрение да гледат хората на Него, Неговите мисли и отношението Му към човечеството са неща, които никой човек не би могъл да притежава и на които никой човек не би могъл да подражава. Той винаги ще гледа на човечеството от гледната точка на божествената природа, от висотата на Своята позиция на Създател. Той винаги ще вижда човечеството през същината и нагласата на Бог. Той категорично не може да види човечеството от ниското ниво на обикновен човек или от гледната точка на покварен човек. Човекът гледа на човешките същества с човешки очи и използва като мерило неща като човешкото познание и човешките правила и теории. Това е в рамките на онова, което хората могат да видят с очите си, и на онова, което е постижимо за покварените хора. Когато Бог гледа човечеството, Той гледа с божествено зрение и използва като мярка Своята същина и това, което притежава и представлява. В този обхват влизат неща, които хората не могат да видят, и в това отношение въплътеният Бог и покварените хора са напълно различни. Тази разлика се определя от различната същина на хората и на Бог — именно тази различна същина определя тяхната идентичност и положение, както и гледната точка и висината, от която виждат нещата. Виждате ли изразяването и разкриването на Самия Бог в Господ Исус? Може да се каже, че всичко, което Господ Исус е извършил и казал, е свързано с Неговото служение и с Божието дело на управлението, че всичко това е израз и разкриване на Божията същина. Макар че Той е имал човешко проявление, Неговата божествена същина и разкриването на Неговата божествена природа не могат да се отрекат. Дали това човешко проявление наистина е било проявление на човешка природа? Неговото човешко проявление по самата си същина беше съвсем различно от човешкото проявление на покварените хора. Господ Исус беше въплътен Бог. Ако Той наистина беше един от обикновените, покварени хора, можеше ли да види живота на човечеството в грях от божествена гледна точка? Категорично не! Това е разликата между Човешкия Син и обикновените хора. Всички покварени хора живеят в грях и когато някой види грях, не изпитва никакво особено чувство към него; всички те са еднакви, точно като прасе, което живее в калта и изобщо не се чувства неудобно или мръсно — напротив, храни се добре и спи спокойно. Ако някой почисти кочината, прасето всъщност тогава ще е неспокойно и няма да остане чисто. Не след дълго то отново ще се търкаля в калта, съвсем удобно, защото е мръсно същество. Хората смятат, че прасетата са мръсни, но ако почистиш мястото, където прасето живее, то няма да се почувства по-добре — затова

никой не държи прасе в къщата си. Начинът, по който хората гледат на прасетата, винаги ще бъде различен от начина, по който се чувстват самите прасета, защото хората и прасетата не са от един и същи вид. И тъй като въплътеният Човешки Син не е от същия вид като покварените хора, само въплътеният Бог може да вижда човечеството и всичко останало от божествена гледна точка, от висотата на Бог.

Какво да кажем за страданието, което Бог изпитва, когато се въплъти и живее сред човечеството? Какво е това страдание? Разбира ли някой наистина? Някои хора казват, че Бог страда много, че макар да е Самият Бог, хората не разбират Неговата същина, но все са склонни да се отнасят към Него като към човек, което Го огорчава и оскърбява — те казват, че поради тези причини Божието страдание наистина е голямо. Други хора казват, че Бог е невинен и безгрешен, но че Той страда по същия начин като хората, че Той търпи преследване, клевети и унижения заедно с хората; те казват, че Той понася и неразбирането и непокорството на Своите последователи — така те казват, че Божието страдание наистина не може да бъде измерено. И така, изглежда че вие не разбирате Бог истински. Всъщност това страдание, за което говорите, за Бог не представлява истинско страдание, защото има по-голямо страдание от това. Тогава какво е истинското страдание за Самия Бог? Какво е истинското страдание за въплътеното Божие тяло? Бог не счита за страдание това, че човечеството не Го разбира, нито счита за страдание това, че хората разбират погрешно Бог и не Го възприемат като Бог. Въпреки това, хората често чувстват, че Бог трябва да е претърпял голяма несправедливост, че през времето, което Бог прекарва в плът, Той не може да разкрие Своята личност на човечеството и да позволи на хората да видят Неговото величие, че Бог смирено се крие в незначителна плът и че това трябва да е голямо мъчение за Него. Хората вземат присърце това, което могат да разберат и това, което могат да видят от Божието страдание, и по всякакъв начин насочват съчувствието си към Бог, а често дори отправят малко възхвала за Неговото страдание. В действителност има разлика; има разминаване между това, което хората разбират за Божието страдание, и това, което Той наистина чувства. Казвам ви истината — за Бог, независимо дали е Божият Дух, или въплътеното Божие тяло, страданието, описано по-горе, не е истинско страдание. Тогава от какво всъщност страда Бог? Нека поговорим за Божието страдание само от гледна точка на въплътения Бог.

Когато Бог се въплъти и се превърна в обикновен, нормален човек, Който живее редом с хората, сред човечеството, не може ли Той да види и почувства човешките средства, закони и философия на живот? Как се чувства Той от тези средства и закони за живот? Изпитва ли отвращение в сърцето Си? Защо ще изпитва отвращение? Какви са средствата и законите за живот на човечеството? В какви принципи се коренят те? На какво се основават? Средствата, законите и

останалите неща на човечеството, които се отнасят до начина на живот — всичко това е създадено въз основа на логиката, знанието и философията на Сатана. Хората, които живеят под такива закони, нямат човешка природа, нямат истина — всички те се противопоставят на истината и са враждебни към Бог. Ако погледнем Божиата същина, ще видим, че тя е точно противоположна на логиката, знанието и философията на Сатана. Божиата същина е изпълнена с праведност, истина, святост и с реалността на всички положителни неща. Какво чувства Бог, Който притежава тази същина и живее сред такова човечество? Какво чувства в сърцето Си? Нима то не е изпълнено с болка? Сърцето Му страда от болка, която никой човек не може да разбере или изпита. Това е така, защото всичко, с което Той се сблъсква, среща, чува, вижда и преживява, е цялата поквара и зло на хората, както и бунтът и съпротивата им срещу истината. Всичко, което идва от хората, е източник на Неговите страдания. Тоест тъй като Неговата същина не е същата като на покварените хора, покварата на хората става източник на Неговото най-голямо страдание. Когато Бог се въплъти, Той може ли да намери някого, който да говори на общ език с Него? Такъв човек не може да се намери сред хората. Не може да се намери човек, който може да общува или разговаря с Бог — как мислите, че се чувства Бог от това? Всички неща, които хората обсъждат и обичат, към които се стремят и за които копнеят, са свързани с греха и злите тенденции. Когато Бог се сблъсква с всичко това, нима не е като да се забие нож в сърцето Му? Изправен пред тези неща, може ли Той да изпитва радост в сърцето Си? Може ли да намери утеха? Онези, които живеят с Него, са хора, изпълнени с бунт и зло — как да не страда сърцето Му? Колко голямо всъщност е това страдание и кой го е грижа за него? Кой обръща внимание? И кой е способен да го оцени? Хората няма как да разберат Божието сърце. Неговото страдание е особено непонятно за хората, а студенината и безчувствеността на хората още повече задълбочават Божието страдание.

Има хора, които често съчувстват на тежкото положение на Христос, защото в Библията има стих, който гласи: „Лисиците си имат леговища и птиците — гнезда; а Човешкият Син няма къде глава да подслони“. Когато хората чуят това, те го приемат присърце и вярват, че това е най-голямото страдание, което Бог понася, и най-голямото страдание, което Христос понася. Сега, ако погледнем на това от гледна точка на фактите, дали е така? Не. Бог не смята, че тези трудности са страдание. Той никога не се е оплаквал от несправедливост поради трудностите на плътта и никога не е карал хората да Му се отплащат или да Го възнаграждават с каквото и да е. Но когато Той става свидетел на всичко, което се случва с човечеството и покварения живот и злото на покварените хора, когато е свидетел на това, че човечеството е в хватката на Сатана, пленено е от Сатана и не може да избяга, че хората, живеещи в грях, не знаят каква е истината, Той не може да търпи всички тези грехове. Отвращението Му от хората се засилва с всеки

изминал ден, но Той трябва да изтърпи всичко това. Това е голямото Божие страдание. Бог не може да изрази напълно дори гласа на сърцето Си или емоциите Си пред Своите последователи и никой от Неговите последователи не може истински да разбере Неговото страдание. Никой дори не се опитва да разбере или да утеши Неговото сърце, което понася това страдание ден след ден, година след година, отново и отново. Какво виждате във всичко това? Бог не изисква нищо от хората в замяна на това, което е дал, но поради Божията същина Той категорично не може да търпи злото, покварата и греха на човечеството, а вместо това изпитва крайно отвращение и ненавист, което води до безкрайно страдание за Божието сърце и Неговата плът. Виждали ли сте това? Най-вероятно никой от вас не би могъл да го види, защото никой от вас не може истински да разбере Бог. С течение на времето трябва постепенно сами да го изживеете.

След това нека разгледаме следните откъси от писанието:

9. Исус върши чудеса

а. Исус нахранва петте хиляди

Йоан 6:8-13 Един от учениците Му, Андрей, брат на Симон Петър, Му каза: Тук има едно момче, което има пет ечемичени хляба и две риби; но какво са те за толкова хора. Исус каза: Накарайте хората да насядат. А на това място имаше много трева; и така, насядаха около пет хиляди мъже на брой. И така, Исус взе хлябовете и като благодари, раздаде ги на учениците, а те — на седналите; така и от рибите, колкото искаха. И като се наситиха, каза на учениците Си: Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо. И така от петте ечемичени хляба събраха и напълниха дванадесет коша с къшеи, останали от тези, които бяха яли.

б. Възкресяването на Лазар прославя Бог

Йоан 11:43-44 Като изрече това, извика със силен глас: Лазаре, излез навън! Умреият излезе, с ръце и крака повити в саван и лицето му забрадено с кърпа. Исус им каза: Разповийте го и го оставете да си отиде.

Сред чудесата, извършени от Господ Исус, ние сме избрали само тези две, защото те са достатъчни, за да покажат това, за което искам да говоря тук. Тези две чудеса са наистина удивителни и много показателни за чудесата, които Господ Исус извърши през Епохата на благодатта.

Нека най-напред разгледаме първия откъс: „Исус нахранва петте хиляди“.

Каква е идеята на „пет хляба и две риби“? Обикновено колко хора могат да бъдат нахранени с пет хляба и две риби? Ако основите преценката си на апетита на средностатистическия човек, това би било достатъчно само за двама души. Това е основната идея на „пет хляба и две риби“. В този откъс обаче колко души са били нахранени с пет хляба и две риби? Ето какво се съдържа в писанието: „А на това място имаше много трева; и така, насядаха около пет хиляди мъже на

брой“. В сравнение с пет хляба и две риби, пет хиляди души голям брой ли са? Това, че този брой е толкова голям, какво показва? От човешка гледна точка разпределянето на пет хляба и две риби между пет хиляди души би било невъзможно, защото разликата между количеството хора и количеството храна е твърде голяма. Дори всеки човек да беше взел само по една малка хапка, пак нямаше да стигне за пет хиляди души. Но тук Господ Исус извърши чудо — Той не само се погрижи петте хиляди души да могат да ядат до насита, но дори остана храна. Писанието казва: „И като се наситиха, каза на учениците Си: Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо. И така от петте ечемичени хляба събраха и напълниха дванадесет коша с къшеи, останали от тези, които бяха яли“. Това чудо даде възможност на хората да видят идентичността и статута на Господ Исус и да видят, че за Бог нищо не е невъзможно — така те видяха истината за Божието всемогъщество. Пет хляба и две риби бяха достатъчни, за да нахранят пет хиляди, но ако нямаше храна, щеше ли Бог да успее да нахрани пет хиляди души? Разбира се, че щеше да успее! Това беше чудо, така че неизбежно хората почувстваха, че е неразбираемо, невероятно и загадъчно, но за Бог извършването на нещо такова не представляваше нищо особено. След като това е било нещо обикновено за Бог, защо сега трябва да се набелязва за тълкуване? Защото зад това чудо се крие волята на Господ Исус, която никога преди не е била разбрана от човечеството.

Първо, нека се опитаме да разберем какви хора са били тези пет хиляди. Последователи на Господ Исус ли са били? От писанието знаем, че те не са били Негови последователи. Знаеха ли кой е Господ Исус? Със сигурност не! Най-малкото, те не знаеха, че човекът, Който стои пред тях, е Христос, а може би някои от тях знаеха само как се казваше Той и знаеха или бяха чували нещо за нещата, които Той беше извършил. Любопитството им към Господ Исус само се беше събудило, когато слушаха разкази за Него, но със сигурност не можеше да се каже, че Го следваха, а още по-малко, че Го разбираха. Когато Господ Исус видя тези пет хиляди души, те бяха гладни и можеха да мислят само за това как да напълнят stomасите си, така че именно в това отношение Господ Исус удовлетвори желанието им. Когато Той удовлетвори желанието им, какво имаше в сърцето Му? Какво беше отношението Му към тези хора, които искаха само да се нахранят? По това време мислите на Господ Исус и Неговото отношение бяха свързани с Божия нрав и същина. Изправен пред тези гладни пет хиляди души, които искаха само да се нахранят, изправен пред тези хора, изпълнени с любопитство и надежда към Него, Господ Исус мислеше само да използва това чудо, за да им дари благодат. Той обаче не се надяваше, че те ще станат Негови последователи, защото знаеше, че те просто искат да се присъединят към забавлението и да ядат до насита, затова Той използва наличното по най-добрия начин и с пет хляба и две риби нахрани пет хиляди души. Той отвори очите на тези хора, които се радваха да

видят вълнуващи неща, които искаха да станат свидетели на чудеса, и те видяха със собствените си очи какво можеше да постигне въплътеният Бог. Въпреки че Господ Исус използва нещо материално, за да задоволи любопитството им, Той вече знаеше в сърцето Си, че тези пет хиляди души просто искаха да се нахранят добре, затова не им проповядваше и изобщо не каза нищо — Той просто им позволи да видят това чудо, както се случи. Той категорично не можеше да се отнася към тези хора по същия начин, както се отнасяше към учениците Си, които наистина Го следваха, но в Божието сърце всички създания са под Негова власт и Той би позволил на всички създания пред погледа Му да се наслаждават на Божията благодат, когато това е необходимо. Въпреки че тези хора не знаеха Кой е Той, не Го разбираха, нямаха никакво особено впечатление за Него и не изпитваха благодарност към Него, дори след като бяха яли хлябовете и рибата, Бог не се възпротиви на това — Той даде на тези хора чудесна възможност да се насладят на Божията благодат. Някои хора казват, че Бог е принципен в това, което прави, че Той не бди над невярващите и не ги защитава, и по-специално, че не им позволява да се наслаждават на Неговата благодат. Така ли е в действителност? В Божиите очи, щом те са живи същества, които Сам Той е създал, Той ще ги управлява и ще се грижи за тях, и ще се отнася към тях, ще прави планове за тях и ще властва над тях по различни начини. Това са мислите и отношението на Бог към всички неща.

Макар че петте хиляди души, които ядоха хляба и рибите, не възнамеряваха да следват Господ Исус, Той не постави строги искания към тях. Знаете ли какво направи Господ Исус, след като се заситиха? Проповядва ли им изобщо? Къде отиде, след като извърши това? В писанията не се съдържа Господ Исус да им е казал нещо, само че си е тръгнал тихо, след като е извършил чудото Си. И така, постави ли Той някакви изисквания към тези хора? Изпитваше ли ненавист? Не, тук нямаше нищо такова. Той просто не искаше повече да обръща внимание на тези хора, които не можеха да Го следват, и в този момент сърцето Му страдаше. Тъй като Той беше видял покварата на човечеството и беше почувствал Своего отхвърляне от човечеството, когато видя тези хора и след като беше с тях, Той беше натъжен от човешката глупост и невежество, а сърцето Му страдаше и единствено искаше да остави тези хора възможно най-бързо. Господ нямаше никакви изисквания към тях в сърцето Си, Той не искаше да им обръща внимание и нещо повече, Той не искаше да изразходва енергията Си за тях. Той знаеше, че те не могат да Го следват, но въпреки всичко отношението Му към тях все още беше много ясно. Той просто искаше да се отнесе към тях добре, да ги дари с благодат и наистина това беше отношението на Бог към всяко създание под Неговата власт — да се отнася към всяко създание добре, да се грижи за него и да го храни. Поради самата причина, че Господ Исус беше въплътен Бог, Той много естествено разкри Божията Си същина и се отнесе добре към тези хора.

Отнесе се към тях с доброжелателно и великодушно сърце и с такова сърце прояви доброта към тях. Каквото и да смятаха тези хора за Господ Исус, какъвто и да беше резултатът, Той се отнасяше към всяко създание въз основа на позицията Си на Господ на цялото творение. Всичко, което Той разкриваше, без изключение беше Божия нрав и това, което Той притежава и представлява. Господ Исус направи това тихо и след това тихо си тръгна — какъв аспект на Божия нрав е това? Можете ли да кажете, че това е Божията любяща доброта? Можете ли да кажете, че това е Божията безкористност? Дали един обикновен човек е способен на нещо такова? Определено не! По същество кои бяха тези пет хиляди души, които Господ Исус нахрани с пет хляба и две риби? Можете ли да кажете, че тези хора съответстваха на Бог? Можете ли да кажете, че всички те бяха враждебни към Бог? Със сигурност можем да кажем, че те категорично не съответстваха на Господ и тяхната същина беше напълно враждебна към Бог. Но как се е отнесе Бог към тях? Той използва метод, за да обезвреди враждебността на хората към Бог — този метод се нарича „доброта“. Тоест, макар Господ Исус да смяташе, че тези хора са грешници, в Божиите очи те все пак бяха Негово творение, така че Той пак се отнесе към тези грешници с доброта. Това е Божието великодушие и това великодушие се определя от Собствената идентичност и същина на Бог. Следователно никой човек, създаден от Бог, не е способен на това — само Бог може да го направи.

Когато си способен наистина да оцениш Божиите мисли и Неговото отношение към човечеството, когато наистина можеш да разбереш Божиите емоции и загрижеността Му за всяко същество от творението, ще можеш да разбереш предаността и любовта на Създателя към всеки един от хората, създадени от Него. Когато това се случи, ще използваш две думи, за да опишеш Божията любов. Кои са тези две думи? Някои хора казват „безкористна“, а други — „филантропична“. От тези две думи „филантропична“ е най-малко подходяща да опише Божията любов. Това е дума, която хората използват, за да опишат някого, който е великодушен или широкоскроен. Ненавиждам тази дума, защото тя се отнася до раздаването на благотворителност напосоки, безразборно и безпринципно. Това е прекалено сантиментална склонност, която е обичайна за глупави и объркани хора. Когато се използва тази дума, за да се опише Божията любов, това неизбежно придава богохулен оттенък. Тук имам две думи, които по-точно описват Божията любов. Кои са те? Първата е „безмерна“. Тази дума не е ли много емоционална? Втората е „необятна“. Зад тези думи, които използвам, за да опиша Божията любов, се крие истински смисъл. В буквален смисъл „безмерна“ описва обема или капацитета на дадено нещо, но независимо от това колко голямо е то, хората могат да го докоснат и видят. Това е така, защото то съществува — не е абстрактен обект, а нещо, което може да даде на хората представа по относително точен и практичен начин. Независимо дали го гледате от двуизмерна, или от

триизмерна перспектива, не е нужно да си представяте съществуването му, защото това е нещо, което всъщност съществува реално. Въпреки че използването на думата „безмерна“, за да се опише Божиата любов, може да създава усещането за опит за количествено определяне на Неговата любов, тя създава и усещането, че любовта Му е неизмерима. Казвам, че Божиата любов може да се определи количествено, защото любовта Му не е безсъдържателна, нито е легенда. По-скоро тя е нещо, което е общо за всички неща под Божието господство, нещо, на което се наслаждават всички създания в различна степен и от различни гледни точки. Въпреки че хората не могат да я видят или докоснат, тази любов дава храна и живот на всички неща, тъй като се разкрива малко по малко, докато са живи, а те я отчитат и свидетелстват за Божиата любов, на която се наслаждават във всеки един момент. Казвам, че Божиата любов е неизмерима, защото за хората е трудно да проумеят тайнството за Бог, Който осигурява ресурс и храни всички неща, както им е трудно да разберат и Божиите мисли за всички неща и особено онези за човечеството. Тоест никой не знае колко кръв и сълзи е пролял Създателят за човечеството. Никой не може да проумее, никой не може да разбере дълбочината или тежестта на любовта, която Създателят изпитва към човечеството, което Той е създал със Собствените Си ръце. Описвам Божиата любов като „безмерна“, за да помогна на хората да оценят и разберат нейния обхват и реалността на нейното съществуване. Това е и за да могат хората по-задълбочено да разберат действителното значение на думата „Създател“ и да придобият по-дълбоко разбиране за истинското значение на названието „творение“. Обикновено какво описва думата „необятен“? В повечето случаи се използва, за да се опише океана или вселената, например: „необятната вселена“ или „необятния океан“. Обширността и тихата дълбочина на вселената са отвъд човешкото разбиране; това завладява човешкото въображение и е нещо, към което хората изпитват огромно възхищение. Нейната тайнственост и дълбочина са пред очите им, но са недостижими. Когато мислиш за океана, мислиш за неговата обширност — той изглежда безграничен и можеш да почувстваш неговата тайнственост и огромната му способност да побира неща. Затова използвах думата „необятна“, за да опиша Божиата любов, за да помогна на хората да почувстват колко ценна е тя, да почувстват дълбоката красота на Неговата любов и че силата на Божиата любов е безкрайна и необятна. Използвах тази дума, за да помогна на хората да почувстват светостта на Неговата любов и достойнството и ненакърнимостта на Бог, които се разкриват чрез Неговата любов. Сега смятате ли, че „необятна“ е подходяща дума за описване на Божиата любов? Може ли Божиата любов да се мери с тези две думи — „безмерна“ и „необятна“? Напълно! В човешкия език само тези две думи са донякъде подходящи и са относително близки до описанието на Божиата любов. Не смятате ли, че е така? Ако бях поискал от вас да опишете Божиата любов, щяхте ли да използвате тези

две думи? Най-вероятно нямаше да ги използвате, защото вашето разбиране и оценяване на Божията любов е ограничено в рамките на двуизмерната перспектива и не се е издигнало до висотата на триизмерното пространство. Затова, ако бях поискал от вас да опишете Божията любов, щяхте да почувствате, че не намирате думите, а може би дори щяхте да останете безмълвни. Може да ви е трудно да разберете двете думи, за които говорих днес, а може просто да не сте съгласни. Това само показва, че вашето вникване и разбиране за Божията любов са повърхностни и ограничени до тесен обхват. Казвал съм и преди, че Бог е безкористен; спомнете си тази дума — „безкористен“. Възможно ли е Божията любов да се опише само като безкористна? Това не е ли твърде стеснено разбиране? Трябва да размишлявате повече върху този въпрос, за да можете да извлечете полза от него.

Написаното по-горе е това, което видяхме за Божия нрав и Неговата същина от първото чудо. Въпреки че това е история, която хората четат от няколко хиляди години, тя има прост сюжет и позволява на хората да видят просто явление, но в този прост сюжет можем да видим нещо по-ценно, а именно — Божия нрав и това, което Той притежава и представлява. Тези неща, които Той притежава и представлява, показват Самия Бог и са израз на Собствените Му мисли. Когато Бог изразява мислите Си, това е израз на гласа на Неговото сърце. Той се надява, че ще има хора, които могат да Го разберат, да Го познаят и да осъзнаят волята Му, и които могат да чуят гласа на сърцето Му и ще са способни активно да съдействат, за да изпълнят Неговата воля. Тези неща, които Господ Исус извърши, бяха безгласен израз на Бог.

След това нека разгледаме следния откъс: „Възкресяването на Лазар прославя Бог“.

С какви впечатления оставате, след като прочетете този откъс? Значението на това чудо, което Господ Исус извърши, беше много по-голямо от предишното, защото няма по-удивително чудо от това да върнеш мъртвец от гроба. В онази епоха беше изключително важно Господ Исус да извърши нещо подобно. Тъй като Бог се въплъти, хората можеха да видят само Неговата физическа външност, практическата Му страна и незначителния Му аспект. Дори и някои хора да виждаха и разбираха част от Неговия характер или някои специални способности, които Той изглежда притежаваше, никой не знаеше откъде идва Господ Исус, кой е Той в действителност в същината Си и какви други неща всъщност е способен да направи. Всичко това беше непознато за човечеството. Толкова много хора искаха да намерят доказателство, за да отговорят на тези въпроси за Господ Исус и да узнаят истината. Можеше ли Бог да направи нещо, за да докаже Собствената Си идентичност? За Бог това беше безпроблемно и лесно. За да докаже Своята идентичност и същина, Той можеше да направи нещо навсякъде, по всяко време, но Бог вършеше нещата по Свой начин — по план и на етапи. Той не вършеше нищо безразборно, а търсеше подходящия момент и подходящата възможност да

направи нещо, което би позволил на човека да види, нещо, което наистина беше пропито със смисъл. По този начин Той доказва Своята власт и идентичност. Тогава можеше ли възкресяването на Лазар да докаже идентичността на Господ Исус? Нека да разгледаме следния откъс от писанието: „Като изрече това, извика със силен глас: Лазаре, излез навън! Умрелият излезе...“. Когато Господ Исус направи това, Той каза само едно нещо: „Лазаре, излез навън!“. Тогава Лазар излезе от гроба си — това беше постигнато само с няколко думи, изречени от Господ. През това време Господ Исус не издигна олтар и не извърши никакви други действия. Той само каза това единствено нещо. Дали това трябва да се нарече чудо, или заповед? Или беше някаква магия? На пръв поглед изглежда, че може да се нарече чудо, и ако го погледнете от съвременна гледна точка, разбира се, все още можете да го наречете чудо. Със сигурност обаче не можеше да се счита за магия от рода на тази, която може да призове душа от отвъдното, и в никакъв случай не беше каквото и да е магьосничество. Правилно е да се каже, че това чудо беше най-нормалното, малко проявление на властта на Създателя. Това е властта и силата на Бог. Бог има властта да накара човек да умре, духът му да напусне тялото му и да се върне в Хадес или където другаде трябва да отиде. Бог определя кога да умре човек и мястото, на което да отиде след смъртта. Той може да взема тези решения по всяко време и навсякъде, неограничаван от хора, събития, предмети, пространство или география. Ако иска да го направи, Той може да го направи, защото всички неща и живи същества са под Негово управление и всички неща се раждат, живеят и загиват от Неговото слово и Неговата власт. Той може да възкреси мъртвец и това също е нещо, което Той може да направи по всяко време и навсякъде. Това е властта, която единствено Създателят притежава.

Когато Господ Исус извършваше неща като връщането на Лазар от мъртвите, Неговата цел беше да даде доказателство на хората, да покаже на Сатана и да помогне на хората и на Сатана да разберат, че всичко, свързано с човечеството, с живота и смъртта на хората, се определя от Бог и че въпреки че се е въплътил, Той продължава да управлява физическия свят, който може да се види, както и духовния свят, който хората не могат да видят. Това беше, за да знаят хората и Сатана, че нищо, свързано с човечеството, не се контролира от Сатана. Това беше разкриване и проявление на Божиата власт, а също и начин Бог да изпрати послание до всички неща, че животът и смъртта на човечеството са в Божиите ръце. Възкресяването на Лазар от Господ Исус е един от начините, по които Създателят поучава и наставлява човечеството. Това беше конкретно действие, в което Той използва Своята сила и власт, за да наставлява човечеството и да му осигури ресурс. Това беше начин, по който Създателят, без да използва слово, позволява на човечеството да види истината, че Той управлява всички неща. Това беше начин Той да каже на човечеството чрез практически действия, че няма друго спасение освен чрез Него. Това мълчаливо средство, което Той използва, за да

наставлява човечеството, е вечно, незаличимо и носи на човешките сърца разтърсване и просветление, които никога не могат да избледнеят. Възкресяването на Лазар прослави Бог — то оказа дълбоко въздействие върху всеки един от Божиите последователи. То укрепва здраво разбирането и проникновението у всеки човек, който разбира задълбочено това събитие, че само Бог може да управлява живота и смъртта на хората. Въпреки че Бог има такава власт и въпреки че Той изпрати послание за Своята върховна власт над живота и смъртта на хората чрез възкресяването на Лазар, това не беше основното Му дело. Бог никога не върши безсмислени неща. Всяко нещо, което Той върши, има голяма стойност и е превъзходно бижу в съкровищница. Той категорично не би направил „излизането на човек от гроба“ основна или единствена цел или елемент на Своето дело. Бог не върши нищо, което е лишено смисъл. Възкресяването на Лазар като еднократно събитие е достатъчно, за да покаже Божията власт и да докаже идентичността на Господ Исус. Ето защо Господ Исус не повтори този вид чудо. Бог върши нещата според Собствените Си принципи. На човешки език може да се каже, че Бог занимава ума Си само със сериозни въпроси. Тоест, когато Бог върши нещо, Той не се отклонява от целта на Своето дело. Той знае какво иска да извърши на този етап от делото, какво иска да постигне и ще работи стриктно според Своя план. Ако един покварен човек притежаваше такава способност, той щеше да мисли само как да разкрие способностите си, така че другите да разберат колко страхотен е той, за да му се поклонят, за да може да ги контролира и да ги завладее. Това е злото, което идва от Сатана — това се нарича поквара. Бог не притежава такъв нрав и такава същина. Целта на това, което Той прави, не е да се изтъкне, а да даде на човечеството повече откровение и напътствие и затова хората виждат много малко примери в Библията за подобни събития. Това не означава, че силите на Господ Исус са били ограничени или че Той не е бил способен на такива неща. Просто Бог не е искал да го направи, защото възкресяването на Лазар от Господ Исус имаше много практическо значение, а също и защото основното дело на възплъщаването на Бог не беше да върши чудеса, не беше да връща хора от света на мъртвите, а беше дело на изкупление за човечеството. И така, голяма част от делото, което Господ Исус извърши, беше да учи хората, да им осигурява ресурс и да им помага, а събития като възкресяването на Лазар бяха само малка част от служението на Господ Исус. Нещо повече, може да се каже, че „самоизтъкването“ не е част от Божията същина, така че Господ Исус не е полагал усилия да проявява сдържаност, като не е показал повече чудеса, нито това се е дължало на ограничения на средата, и със сигурност не се е дължало на липса на сила.

Когато Господ Исус върна Лазар от мъртвите, Той използва само тези три думи: „Лазаре, излез навън!“. Той не каза нищо друго освен това. И така, какво показват тези думи? Те показват, че Бог може да постигне всичко чрез словата Си,

включително да възкреси мъртвец. Когато Бог създаде всички неща, когато създаде света, Той го направи със слова — изречени заповеди, слова с власт, и по този начин всички неща бяха създадени, и така беше постигнато това. Тези три думи, изречени от Господ Исус, бяха точно като словата, изречени от Бог, когато Той създаде небето, земята и всички неща; по същия начин те притежаваха Божията власт и силата на Създателя. Всички неща се оформиха и се запазиха благодарение на словата от Божиите уста; и по същия начин Лазар излезе от гроба си благодарение на словата от устата на Господ Исус. Това беше властта на Бог, проявена и осъществена в Неговото възплъщение. Този тип власт и способност принадлежаха на Създателя и на Човешкия Син, в Когото се възплъти Създателят. Това е разбирането, на което Бог учи човечеството, като връща Лазар от мъртвите. Сега ще завършим обсъждането на тази тема тук. След това нека прочетем още малко от писанията.

10. Осъждането на Исус от фарисеите

Марк 3:21-22 А близките Му, като чуха това, отидоха, за да Го приберат; защото казваха, че не бил на Себе Си. И книжниците, които бяха слезли от Йерусалим, казваха, че Той има Веелзевул и че изгонва бесовете чрез началника на бесовете.

11. Упрекът на Исус към фарисеите

Матей 12:31-32 Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости. И ако някой каже дума против Човешкия Син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Святия Дух, няма да му се прости — нито в този свят, нито в бъдещия.

Матей 23:13-15 Но горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото затваряте небесното царство пред хората, понеже самите вие не влизате, нито оставяте желаещите да влязат. Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери, защото изпояждате домовете на вдовиците, дори и когато за показ дълго се молите; затова ще приемете по-голямо осъждане. Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото обикаляте море и суша, за да направите един човек прозелит; и когато стане такъв, правите го рожба на пъкъла два пъти повече от вас.

Двата откъса по-горе са различни по съдържание. Нека първо да разгледаме първия откъс — осъждането на Исус от фарисеите.

Според Библията оценката на фарисеите за Самия Исус и нещата, които Той върши, е: „(...) казваха, че не бил на Себе Си. (...) Той има Веелзевул и че изгонва бесовете чрез началника на бесовете“ (Марк 3:21-22). Преценката на книжниците и фарисеите за Господ Исус не беше просто подражание на словата на други хора, нито беше необосновано предположение — това беше заключението, което те направиха за Господ Исус от това, което видяха и чуха за Неговите действия. Въпреки че заключението им привидно беше направено в името на справедливостта

и на хората им изглеждаше, като че ли е основателно, арогантността, с която те съдеха Господ Исус, беше трудна за овладяване дори за тях. Безумната енергия на омразата им към Господ Исус разкриваше собствените им необуздани амбиции и злите им сатанински физиономии, както и злата им природа, с която се противопоставяха на Бог. Нещата, които казаха, за да осъдят Господ Исус, бяха продиктувани от техните необуздани амбиции, ревността и грозната и злонамерена природа на тяхната враждебност към Бог и истината. Те не изследваха източника на действията на Господ Исус, нито изследваха същността на това, което Той каза или направи. По-скоро сяпо, в състояние на безумна възбуда и с умишлена злоба, те атакуваха и поставяха под съмнение това, което Той беше направил. Те стигнаха дотам, че съзнателно клеветяха Неговия Дух, тоест Светия Дух, Който е Божият Дух. Това имаха предвид, когато казаха, „че не бил на Себе Си“, „Веелзевул“ и „началника на бесовете“. Тоест те казаха, че Божият Дух е Веелзевул и началник на бесовете. Те характеризираха като лудост делото на възплътения Божия Дух, Който се беше облякъл в плът. Те не само хулеха Божия Дух като Веелзевул и началник на бесовете, но и осъдиха Божието дело и осъдиха и похулиха Господ Исус Христос. Същността на тяхната съпротива и богохулство беше съвсем същата като същността на съпротивата и богохулството срещу Бог от страна на Сатана и демоните. Те не просто представляваха покварени хора, а по-скоро бяха възплъщение на Сатана. Те бяха проводник за Сатана сред човечеството и бяха съучастници и лакеи на Сатана. Същността на тяхното богохулство и тяхното очерняне на Господ Исус Христос беше борбата им с Бог за статут, съревноваването им с Бог и безкрайното им изпитване на Бог. Същността на тяхната съпротива срещу Бог и враждебното им отношение към Него, както и техните думи и мисли, директно хулеха и разгневяха Божия Дух. Така Бог определи разумна присъда въз основа на това, което те казаха и направиха, и Бог определи делата им да бъдат грях на богохулство срещу Светия Дух. Този грях е непростим както в този, така и в бъдещия свят, както се вижда от следния откъс от писанието: „хулата против Духа няма да се прости“ и „ако някой каже дума против Святия Дух, няма да му се прости — нито в този свят, нито в бъдещия“. Днес нека поговорим за истинското значение на тези слова от Бог: „няма да му се прости — нито в този свят, нито в бъдещия“. Тоест нека демистифицираме как Бог изпълнява словата: „няма да му се прости — нито в този свят, нито в бъдещия“.

Всичко, за което говорихме, е свързано с Божия нрав и Неговото отношение към хората, събитията и нещата. Естествено, двата откъса по-горе не са изключение. Забелязахте ли нещо в тези два откъса от писанието? Някои казват, че в тях виждат Божия гняв. Други казват, че виждат онази страна на Божия нрав, която не търпи оскърбление от човечеството, и че ако хората правят нещо, което е богохулно според Бог, тогава те няма да получат Неговата прошка. Въпреки

факта, че в тези два откъса хората виждат и възприемат Божия гняв и нетърпимост към оскърблението от човечеството, те все още не разбират истински Неговото отношение. В тези два откъса се подразбират скрити препратки към истинското отношение на Бог и Неговия подход към онези, които Го хулят и разгневяват. Отношението и подходът Му показват истинското значение на следния откъс: „Ако някой каже дума против Святия Дух, няма да му се прости — нито в този свят, нито в бъдещия“. Когато хората богохулстват срещу Него и когато Го разгневяват, Той издава присъда и тази присъда е край, определен от Него. В Библията присъдата е описана по следния начин: „Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости“ (Матей 12:31), и „Но горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери!“ (Матей 23:13). Дали обаче в Библията е записано какъв е край на тези книжници и фарисеи, както и на онези хора, които са казали, че Господ Исус е луд, за да говори такива неща? Записано ли е да са понесли някакви наказания? Не, това може да се каже със сигурност. Да кажеш „Не“ тук не означава, че не е имало такъв запис, а всъщност само, че не е имало край, който да може да се види с човешко око. Да се каже, че „не е записано“, изяснява въпроса за Божието отношение и принципи за справяне с определени неща. Бог не си затваря очите и не е глух за хората, които Го хулят или Му се противопоставят, или дори за онези, които злословят срещу Него — хора, които умишлено Го нападат, злепоставят и проклинат — а по-скоро Той има ясно отношение към тях. Той презира тези хора и ги осъжда в сърцето Си. Той дори открито заявява какъв ще бъде техният край, за да знаят хората, че Той има ясно отношение към онези, които Го хулят, и да знаят как Той ще определи тяхната съдба. След като Бог каза тези неща обаче, хората рядко можеха да видят истината за това как Бог ще се справи с онези хора и не можеха да разберат принципите, които стоят зад този край, който Бог им определи, и зад присъдата, която им издаде. Тоест хората не могат да видят конкретния подход и методите на Бог за справяне с тях. Това е свързано с принципите на Божието дело. Бог използва възникването на фактите, за да се справи със злото поведение на някои хора. Тоест Той не обявява греха им и не определя техния край, а по-скоро директно използва възникването на фактите, за да им наложи наказание и справедливо възмездие. Когато тези факти са налице, плътта на хората е тази, която търпи наказание, което означава, че наказанието е нещо, което може да се види с просто око. Когато се справя със злото поведение на някои хора, Бог просто ги проклина със слова и гневът Му също се излива върху тях, но наказанието, което получават, може да е нещо, което хората не могат да видят. Въпреки това, този вид край може да бъде дори по-сериозен от края, който хората могат да видят, като например да бъдат наказани или убити. Това е така, защото при положение, че Бог е решил да не спасява този тип хора, да не проявява повече милост или великодушие към тях и да не им предоставя повече възможности, тогава

отношението, което Той възприема към тях, е да ги остави настрана. Какъв е смисълът тук на израза „да ги остави настрана“? Основното значение на този израз е да се остави нещо на една страна, да се игнорира и повече да не му се обръща внимание. Но тук, когато Бог остави някого настрана, има две различни обяснения за това значение: първото обяснение е, че Той е предал живота на този човек и всичко, свързано с него, на Сатана, за да се разправи с него, и Бог вече няма да бъде отговорен и повече няма да управлява този човек. Независимо дали този човек е луд, или глупав, дали е жив, или мъртъв, и дали е изпаднал в ада за наказанието си, нищо от това няма да има каквото и да било общо с Бог. Това би означавало, че такова създание няма да има нищо общо със Създателя. Второто обяснение е, че Бог е определил, че Самият Той иска да направи нещо с този човек, със собствените Си ръце. Възможно е Той да използва труда на този човек или да го използва като контраст. Възможно е Той да има специален начин да се справя с този тип хора, специален начин да се отнася към тях, точно както с Павел например. Това е принципът и отношението в Божието сърце, чрез които Той е решил да се справи с този вид хора. Така че, когато хората се противопоставят на Бог, клеветят Го и богохулстват, ако накърняват Неговия нрав или когато превишават границата на Неговото търпение, тогава последствията са невъобразими. Най-тежкото последствие е Бог да предаде живота им и всичко, свързано с тях, на Сатана веднъж завинаги. Те няма да получат прошка през цялата вечност. Това означава, че този човек е станал храна в устата на Сатана, играчка в ръцете му и от този момент нататък Бог вече няма нищо общо с него. Можете ли да си представите каква мъка е била, когато Сатана е изкушавал Йов? Дори при условие, че на Сатана не му е било позволено да навреди на живота на Йов, Йов все пак е страдал много. А не е ли още по-трудно да си представим опустошенията, които Сатана би нанесъл на някого, който му е бил напълно предаден, който е изцяло в неговите ръце, който съвсем е изгубил Божиата грижа и милост, който вече не е под властта на Създателя, който е бил лишен от правото да Го почита и правото да бъде създание под Божиата власт, и чиято връзка с Господаря на творението е напълно прекъсната? Преследването на Йов от Сатана беше нещо, което можеше да се види с човешко око, но ако Бог предаде нечий живот на Сатана, последствията са отвъд човешкото въображение. Например някои хора могат да се преродят като крава или магаре, а други могат да бъдат обсебени и обладани от нечисти, зли духове и т.н. Такъв е краят на някои от хората, които Бог предава на Сатана. На пръв поглед изглежда, че онези хора, които се подиграваха, клеветяха, осъждаха и хулеха Господ Исус, не са понесли никакви последствия. В действителност обаче Бог има подход за справяне с всичко. Той може да не използва ясен език, за да каже на хората какъв е изходът от това как се справя с всеки тип хора. Понякога Той не говори директно, а по-скоро направо действа. Това, че Той не говори за това, не означава, че няма

край — всъщност в такъв случай е възможно края да е дори още по-сериозен. На пръв поглед може да изглежда, че има хора, към които Бог не изразява изрично Своето отношение, но всъщност Бог отдавна не иска да им обръща внимание. Той не иска да ги вижда повече. Заради нещата, които са извършили, и поведението им, заради тяхната природа същност, Бог единствено иска да изчезнат от погледа Му, иска направо да ги предаде на Сатана, да предаде духа, душата и тялото им на Сатана и да му позволи да постъпи с тях, както пожелае. Ясно е до каква степен Бог ги ненавижда, до каква степен е отвратен от тях. Ако човек разгневи Бог до такава степен, че Бог дори да не иска да го вижда повече и да е готов напълно да се откаже от него, до степен, в която Той дори не иска да се справя с него — ако се стигне дотам, че да го предаде на Сатана, за да прави той, каквото пожелае, да позволи на Сатана да го контролира, да го погълне и да се отнася с него, както пожелае — тогава с този човек съвсем е свършено. Правото му да бъде човешко същество е окончателно отменено и правото му да бъде създание на Божието творение е прекратено. Нима това не е най-тежкото наказание?

Всичко изброено по-горе е пълно обяснение на словата: „няма да му се прости — нито в този свят, нито в бъдещия“ и също така служи като прост коментар на тези откъси от писанията. Вярвам, че сега всички вие разбирате това.

Сега нека прочетем следните откъси от писанието.

12. Словата на Исус към Неговите ученици след възкресението Му

Йоан 20:26-29 И след осем дни учениците Му пак бяха вътре; и Тома беше с тях. Исус дойде, когато вратите бяха заключени, застана на средата и каза: Мир вам! Тогава каза на Тома: Дай си пръста тук и виж ръцете Ми, и дай ръката си и я сложи в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ. Тома Му отговори: Господ мой и Бог мой! Исус му каза: Понеже Ме видя, Тома, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали.

Йоан 21:16-17 Пак му каза втори път: Симон, сине на Йоан, обичаш ли Ме? Отвърна Му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Той Му каза: Паси овцете Ми. Каза му трети път: Симон, сине на Йоан, обичаш ли Ме? Петър се натъжи за това, че трети път му каза: Обичаш ли Ме? и Му отговори: Господи, Ти всичко знаеш; Ти знаеш, че Те обичам. Исус му каза: Паси овцете Ми.

В тези откъси се разказва за някои неща, които Господ Исус е направил и казал на учениците Си след възкресението Си. Първо, нека да разгледаме всички разлики, които може да има у Господ Исус преди и след възкресението. Той все още ли беше същият Господ Исус от отминалите дни? Писанията съдържат следния стих, който описва Господ Исус след възкресението: „Исус дойде, когато вратите бяха заключени, застана на средата и каза: Мир вам!“. Пределно ясно е, че Господ Исус по онова време вече не е обитавал плътско тяло, а че сега е в духовно тяло. Това беше така, защото Той се беше извисил над ограниченията на

плътта; въпреки че вратата беше затворена, Той пак можеше да дойде сред хората и да им позволи да Го видят. Това е най-голямата разлика между Господ Исус след възкресението и Господ Исус, живял в плът преди възкресението. Въпреки че нямаше разлика между появата на духовното тяло в онзи момент и външния вид на Господ Исус, какъвто беше преди, Господ Исус в онзи момент беше започнал да се чувства като чужденец за хората, защото Той се беше превърнал в духовно тяло, след като беше възкръснал от мъртвите, и в сравнение с предишната Му плът, това духовно тяло беше по-озадачаващо и объркващо за хората. Това създаде и по-голяма отдалеченост между Господ Исус и хората, а хората почувстваха в сърцата си, че Господ Исус в онзи момент е станал по-загадъчен. Тези познания и чувства от страна на хората изведнъж ги върнаха към епохата на вяра в един невидим и неосезаем Бог. Затова първото нещо, което Господ Исус направи след възкресението Си, беше да позволи на всички да Го видят, за да потвърдят, че Той съществува, и да потвърдят факта на Неговото възкресение. Освен това, извършеното от Него действие възстанови връзката Му с хората, каквато беше по времето, когато Той работеше в плът, когато Той беше Христос, Когото те можеха да видят и докоснат. Едно от последствията от това е, че хората нямаха никакво съмнение, че Господ Исус е възкръснал от мъртвите, след като е бил прикован на кръста, а и не се съмняваха в делото за изкупление на човечеството на Господ Исус. Друго последствие е, че фактът, че Господ Исус се яви на хората след Своето възкресение и им позволи да Го видят и докоснат, твърдо стабилизира човечеството в Епохата на благодатта, като гарантира, че от този момент нататък хората няма да се върнат към предишната Епоха на закона въз основа на предположението, че Господ Исус е „изчезнал“ или че си е „отишъл, без да каже нито дума“. По този начин Той гарантира, че те ще продължат да вървят напред, да следват ученията на Господ Исус и делото, което Той е извършил. Така официално се откри нов етап от делото в Епохата на благодатта и от този момент нататък хората, които са живели под закона, официално излязоха от закона и навлязоха в нова епоха, с ново начало. Това са многостранните значения на явяването на Господ Исус пред човечеството след възкресението.

Тъй като Господ Исус сега обитаваше духовно тяло, как можеха хората да Го докоснат и да Го видят? Този въпрос засяга значимостта на явяването на Господ Исус пред човечеството. Забелязахте ли нещо в откъсите от писанието, които току-що прочетохме? По принцип духовните тела не могат да бъдат видени или докоснати, а след възкресението делото, което Господ Исус беше поел, вече беше завършено. Затова на теория абсолютно нищо не налагаше Той да се връща сред хората в първоначалния Си образ, за да се срещне с тях, но явяването на духовното тяло на Господ Исус пред хора като Тома направи значимостта на Неговото явяване по-конкретна, така че да проникне по-дълбоко в сърцата на хората. Когато дойде при Тома, Той позволи на съмняващия се Тома да докосне

ръката Му и му каза: „Дай ръката си и я сложи в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ“. Тези слова и действия не бяха неща, които Господ Исус искаше да каже и да направи чак след като възкръсне; всъщност това бяха неща, които Той искаше да каже и направи, преди да бъде прикован на кръста, защото съмненията на Тома не са започнали едва тогава, а са го съпътствали през цялото време, докато е следвал Господ Исус. Очевидно е, че още преди да бъде прикован на кръста, Господ Исус е разбирал хората като Тома. И така, какво можем да видим от това? След възкресението Си Той все още беше същият Господ Исус. Същината Му не се беше променила. Тук обаче беше Господ Исус, Който беше възкръснал от мъртвите и се беше завърнал от духовния свят в Своя първоначален образ, с първоначалния Си нрав и с разбирането Си за човечеството от времето, когато Той беше в плът, затова Той отиде първо при Тома и позволи на Тома да докосне реброто Му, за да позволи на Тома не само да види духовното Му тяло след възкресението, но и да позволи на Тома да докосне и почувства, че духовното Му тяло съществува, и да се освободи напълно от съмненията си. Преди Господ Исус да бъде прикован на кръста, Тома винаги се е съмнявал, че Той е Христос, и беше неспособен да повярва. Вярата му в Бог се основаваше само на това, което можеше да види със собствените си очи, това, което можеше да докосне със собствените си ръце. Господ Исус добре разбираше вярата на този тип хора. Те вярваха единствено в Бог на небето и изобщо не вярваха в Този, изпратен от Бог, или в Христос в плът, нито искаха да Го приемат. За да може Тома да признае и да повярва в съществуването на Господ Исус и в това, че Той наистина е въплътен Бог, Той позволи на Тома да протегне ръка и да докосне реброто Му. Дали съмнението на Тома беше различно преди и след възкресението на Господ Исус? Той все се съмняваше и освен ако духовното тяло на Господ Исус не му се яви лично и не му позволи да докосне белезите от гвоздеи по тялото Му, никой и по никакъв начин не можеше да разсее съмненията му и да го накара да се откаже от тях. И така, от момента, в който Господ Исус позволи на Тома да докосне реброто Му и го остави наистина да почувства съществуването на белезите от гвоздеите, съмнението на Тома изчезна и той наистина знаеше, че Господ Исус е възкръснал, и призна и повярва, че Господ Исус е истинският Христос и въплътеният Бог. Въпреки че в този момент Тома вече не се съмняваше, той беше загубил завинаги възможността да се срещне с Христос. Той бе загубил завинаги възможността да бъде заедно с Него, да Го следва, да Го познава. Той беше загубил възможността Христос да го доведе до съвършенство. Явяването на Господ Исус и Неговите слова са заключение и присъда за вярата на онези, които бяха изпълнени със съмнения. Той използва действителните Си слова и действия, за да каже на съмняващите се, да каже на онези, които вярват само в Бог на небето, но не вярват в Христос, че Бог не одобрява вярата им, нито одобрява това, че Го следват, докато се съмняват в Него. Денят, в който те напълно повярват в Бог и Христос,

можеше да бъде само денят, в който Бог завърши Своето велико дело. Разбира се, този ден беше и денят, в който беше произнесена присъда над техните съмнения. Отношението им към Христос определяше съдбата им, а упоритото им съмнение означаваше, че вярата им не им дава резултат, а упоритостта им означаваше, че надеждите им са напразни. Тъй като вярата им в Бог на небето се подхранваше от илюзии, а съмнението им към Христос всъщност беше истинското им отношение към Бог, въпреки че докоснаха белезите от гвоздеи по тялото на Господ Исус, вярата им все още беше безполезна и краят им можеше да бъде описан само като наливане на вода в решето — всичко беше напразно. Това, което Господ Исус каза на Тома, беше и Негов много ясен начин да каже на всеки човек: възкръсналият Господ Исус е Господ Исус, Който прекара тридесет и три години и половина в работа сред човечеството. Въпреки че е бил прикован на кръста и е преминал през долината на смъртта и въпреки че е изживял възкресение, Той не е претърпял никаква промяна в нито един аспект. Въпреки че сега Той имаше белези от гвоздеи по тялото Си и въпреки че беше възкръснал и излязъл от гроба, Неговият нрав, Неговото разбиране за човечеството и Неговите намерения към човечеството не се бяха променили ни най-малко. Освен това Той казваше на хората, че е слязъл от кръста, победил е греха, преодолял е страданието и е победил смъртта. Белезите от гвоздеи бяха само доказателство за Неговата победа над Сатана, доказателство, че е принос за грях за успешното изкупление на цялото човечество. Той казваше на хората, че вече е поел греховете на човечеството и че е завършил Своето дело на изкупление. Когато се върна да види учениците Си, Той им каза следното послание чрез Своето явяване: „Аз съм все още жив, все още съществувам; днес Аз наистина стоя пред вас, за да можете да Ме видите и докоснете. Винаги ще бъда с вас“. Господ Исус искаше и да използва случая с Тома като предупреждение за бъдещите поколения: въпреки че не можеш нито да видиш, нито да докоснеш Господ Исус във вярата си в Него, ти си благословен поради истинската си вяра и можеш да видиш Господ Исус заради истинската си вяра, а такъв човек е благословен.

Тези слова, записани в Библията, които Господ Исус изрече, когато се яви на Тома, са от голяма полза за всички хора през Епохата на благодатта. Явяването Му пред Тома и словата, които Той му каза, оказаха дълбоко влияние върху следващите поколения; те имат вечна значимост. Тома представлява такъв тип хора, които вярват в Бог, но се съмняват в Бог. Те са подозрителни по природа, имат зловещи сърца, коварни са и не вярват в нещата, които Бог може да постигне. Те не вярват в Божието всемогъщество и Неговото върховенство, нито вярват във възплътения Бог. Възкресението на Господ Исус обаче напълно се противопостави на тези техни качества и им даде възможност да открият собствените си съмнения, да разпознаят собствените си съмнения и да признаят собственото си предателство, като по този начин наистина повярваха в съществуването и възкресението на Господ

Исус. Случилото се с Тома беше предупреждение и предпазна мярка за следващите поколения, за да могат повече хора да са предупредени и да не се съмняват като Тома, и че ако се изпълнят със съмнения, тогава ще потънат в мрака. Ако следваш Бог, но подобно на Тома все искаш да докоснеш Господното ребро и белезите Му от гвоздеи, за да потвърдиш, да провериш, да разсъждаваш дали Бог съществува, или не, тогава Бог ще те изостави. Затова Господ Исус изисква от хората да не бъдат като Тома и да не вярват само на това, което могат да видят със собствените си очи, а да бъдат чисти, честни хора, да не таят съмнения към Бог, а просто да вярват в Него и да Го следват. Такива хора са благословени. Това е много малко изискване, което Господ Исус поставя към хората, и е предупреждение за Неговите последователи.

Такова е отношението на Господ Исус към онези, които са изпълнени със съмнения. И така, какво каза и направи Господ Исус за онези, които са способни искрено да вярват в Него и да Го следват? Това ще разгледаме по-нататък чрез диалога между Господ Исус и Петър.

В този разговор Господ Исус многократно пита Петър едно нещо: „Симоне, сине на Йоан, обичаш ли Ме?“. Това е по-висок стандарт, който Господ Исус изисква от хора като Петър след възкресението Си — хора, които наистина вярват в Христос и се стремят да обичат Господ. Този въпрос беше нещо като разследване и разпит, но още повече — това беше изискване и очакване към хората като Петър. Господ Исус използва този метод на разпитване, така че хората да се замислят върху себе си, да се вгледат в себе си и да се запитат: какви са изискванията на Господ Исус към хората? Обичам ли Господ? Дали съм човек, който обича Бог? Как трябва да обичам Бог? Въпреки че Господ Исус зададе само този въпрос на Петър, всъщност в сърцето Си, като питаше Петър, Той искаше да използва тази възможност, за да зададе същия въпрос на повече хора, които се стремят да обичат Бог. Единствено Петър беше благословен да представлява този тип хора и да получи тези въпроси от устата на Самия Господ Исус.

В сравнение със следните слова, които Господ Исус каза на Тома след възкресението Си: „Дай ръката си и я сложи в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ“, Неговият трикратно повторен въпрос към Петър „Симоне, сине на Йоан, обичаш ли Ме?“ позволява на хората да почувстват по-добре строгостта в отношението на Господ Исус и неотложността, която Той чувства, докато задава въпросите Си. Що се отнася до съмняващия се Тома, с неговата измамна природа, Господ Исус му позволи да протегне ръка и да докосне белезите от гвоздеи по тялото Му, което го накара да повярва, че Господ Исус е възкръсналият Човешки Син и да признае факта, че Господ Исус е Христос. И въпреки че Господ Исус не смъмри строго Тома и не изрази словесно ясна присъда за него, Той все пак използва практически действия, за да покаже на Тома, че го разбира, като същевременно проявява Своето отношение и решителност към този тип хора.

Изискванията и очакванията на Господ Исус към този тип хора не могат да се видят от казаното от Него, защото хора като Тома просто нямат и частица истинска вяра. Изискванията на Господ Исус към тях стигат само дотук, но отношението, което Той разкри към хора като Петър, е съвсем различно. Той не изискваше Петър да протегне ръка и да докосне белезите Му от гвоздеите, нито каза на Петър: „Не бъди невярващ, а вярващ“. Вместо това, Той многократно зададе на Петър един и същи въпрос. Въпросът провокираше мисълта и беше смислен, беше въпрос, който не може да не накара всеки последовател на Христос да изпитва угризения и страх, но и да почувства тревожното, скръбно настроение на Господ Исус. А когато изпитват силна болка и страдание, хората са по-способни да разберат загрижеността на Господ Исус Христос и Неговата грижа; те осъзнават Неговото сериозно учение и строгите изисквания към чистите, честни хора. Въпросът на Господ Исус позволява на хората да почувстват, че очакванията на Господ към хората, разкрити в тези прости слова, не са само да вярват в Него и да Го следват, а да постигнеш любов, да обичаш своя Господ и своя Бог. Такава любов е грижовна и покорна. Това са хора, които живеят за Бог, умират за Бог, посвещават всичко на Бог, дават всичко от себе си и отдават всичко за Бог. Този вид любов дава на Бог и утеха, като Му позволява да се наслаждава на свидетелството и да бъде спокоен. Това е отплатата на човечеството към Бог, отговорността, задължението и дългът на човека и е пътят, който хората трябва да следват през целия си живот. Тези три въпроса бяха изискване и призив, които Господ Исус отправи към Петър и към всички хора, които искат да бъдат доведени до съвършенство. Именно тези три въпроса накараха и мотивираха Петър да следва своя житейски път докрай и именно тези въпроси на раздяла с Господ Исус накараха Петър да тръгне по пътя към довеждането си до съвършенство, накараха го заради любовта му към Господ да се грижи за сърцето на Господ, да се подчини на Господ, да предлага утеха на Господ и да посвети целия си живот и цялото си същество заради тази любов.

През Епохата на благодатта Божието дело беше предназначено предимно за два типа хора. Първият беше типът човек, който вярваше в Него и Го следваше, който можеше да изпълнява заповедите Му и да носи кръста, и който можеше да се придържа към пътя на Епохата на благодатта. Този тип хора щяха да получат Божиите благословии и щяха да се радват на Божията благодат. Вторият тип хора бяха хората като Петър — хора, които можеха да бъдат доведени до съвършенство. И така, след като Господ Исус възкръсна, Той първо извърши тези две най-значими неща. Едното беше извършено с Тома, другото — с Петър. Какво представляват тези две неща? Дали те представляват истинските намерения на Бог да спаси човечеството? Дали те представляват Божията искреност към човечеството? Работата, която Той извърши с Тома, беше да предупреди хората да не се съмняват, а просто да вярват. Работата, която Той извърши с Петър, беше

да укрепи вярата на хората като Петър и да изясни Своите изисквания към този тип хора, да покаже какви цели трябва да преследват.

След като Господ Исус възкръсна, Той се яви пред хората, пред които смяташе, че е необходимо, говори с тях и постави изисквания към тях, оставяйки след Себе Си Своите намерения за хората и очакванията Си към тях. Тоест, като въплътен Бог, Неговата загриженост за човечеството и изискванията Му към хората никога не са се променяли; те останаха еднакви, когато Той беше в плът и когато беше в духовното Си тяло, след като беше прикован на кръста и възкръсна. Преди да се качи на кръста, Той беше загрижен за тези ученици и в сърцето Си ясно знаеше състоянието на всеки един човек, разбираше недостатъците на всеки човек и, естествено, разбирането Му за всеки човек, след като Той умря, възкръсна и се превърна в духовно тяло, беше същото, каквото беше, когато беше в плът. Той знаеше, че хората не са напълно сигурни в Неговата идентичност като Христос, но по време на пребиваването Си в плътта Той не постави строги изисквания към хората. Но след като възкръсна, Той им се яви и ги убеди, че Господ Исус е произлязъл от Бог и че Той е въплътеният Бог, и Той използва явяването и възкресението Си като най-великото видение и най-голямата мотивация за стремежа на човечеството през целия му живот. Неговото възкресение от смъртта не само укрепи всички, които Го следваха, но и напълно осъществи Неговото дело на Епохата на благодатта сред човечеството и така евангелието на спасението на Господ Исус в Епохата на благодатта постепенно се разпространи навсякъде сред човечеството. Смяташ ли, че явяването на Господ Исус след възкресението Му е било значимо? Ако ти беше Тома или Петър по онова време и беше изживял нещо толкова значимо в живота си, какво въздействие би оказало то върху теб? Би ли сметнал това за най-доброто и най-великото видение в живота си на вяра в Бог? Би ли го видял като движеща сила, докато следваш Бог и се стремиш да Го удовлетвориш и да Го обичаш през целия си живот? Щеше ли да отдадеш усилията през целия си живот, за да разпространяваш това най-велико видение? Щеше ли да приемеш да разпространяваш спасението от Господ Исус като Божие поръчение? Въпреки че не сте изживели това, двата примера с Тома и Петър вече са достатъчни, за да могат съвременните хора да придобият ясно разбиране за Бог и Неговата воля. Може да се каже, че след като Бог се въплъти, след като лично живя сред човечеството и лично изживя човешкия живот и след като видя покварата на човечеството и положението на човешкия живот по онова време, въплътеният Бог по-дълбоко почувства колко безпомощно, печално и жалко е човечеството. Бог стана по-съпричастен към човешкото състояние заради човешката природа, която притежаваше, докато живееше в плът, заради плътските Си инстинкти. Това Го накара да почувства по-голяма загриженост към Своите последователи. Това вероятно са неща, които вие не можете да разберете, но мога да опиша тревогата и грижата, които въплътеният

Бог изпита за всеки от Своите последователи само с две думи: „силна загриженост“. Въпреки че този термин произлиза от човешкия език и е много човешки, той все пак наистина изразява и описва чувствата на Бог към Неговите последователи. Що се отнася до силната загриженост на Бог за хората, в хода на вашите изживявания вие постепенно ще почувствате това и ще го изпитате. Това обаче може да се постигне само чрез постепенно разбиране на Божия нрав въз основа на стремежа към промяна на собствения ви нрав. Вследствие на явяването на Господ Исус силната Му загриженост в човешката Му природа към последователите Му се материализира и премина в духовното Му тяло, тоест в Неговата божествена природа. Неговото явяване позволи на хората още веднъж да изживеят и почувстват Божията загриженост и внимание, като същевременно убедително доказва, че Бог е Този, Който поставя началото на една епоха, разгръща я и я завършва. Чрез явяването Си Той укрепи вярата на всички хора и доказа на света, че Той е Самият Бог. Това даде на последователите Му вечно потвърждение, а чрез явяването Си Той постави и началото на една фаза от Своето дело в новата епоха.

13. Исус яде хляб и обяснява писанията след възкресението Си

Лука 24:30-32 И когато седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и им го подаде. Тогава очите им се отвориха и те Го познаха; а Той стана невидим за тях. И разискваха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?

14. Учениците дават на Исус да яде печена риба

Лука 24:36-43 И когато говореха за това, сам Исус застана между тях и им каза: Мир вам! А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух. И Той им каза: Защо се смущавате и защо се пораждат такива мисли в сърцата ви? Погледнете ръцете Ми и нозете Ми — Аз съм същият; пипнете Ме и вижте, защото дух няма плът и кости, както виждате, че Аз имам. И като каза това, им показа ръцете и нозете Си. Но понеже те от радост още не вярваха и се чудеа, Той каза: Имате ли тук нещо за ядене? И Му дадоха парче печена риба и меден сок. И взе и яде пред тях.

Нека разгледаме откъсите от писанието по-горе. Първият откъс разказва за Господ Исус, Който яде хляб и обяснява писанията след възкресението Си, а вторият откъс — за Господ Исус, Който яде печена риба. Как тези два откъса ви помагат да опознаете Божия нрав? Можете ли да си представите картината, която получавате от тези описания на Господ Исус, Който яде хляб и след това печена риба? Можете ли да си представите как бихте се почувствали, ако Господ Исус стоеше пред вас и ядеше хляб? Или ако Той се хранеше на една маса с вас, ядеше риба и хляб с хората, какво чувство щеше да изпиташ в онзи момент? Ако се чувстваш много близо до Господ, ако чувстваш, че Той е много близък с теб, тогава

това чувство е правилно. Точно това е резултатът, който Господ Исус искаше да постигне, като яде хляб и риба пред събралите се хора след възкресението Си. Ако Господ Исус само беше говорил с хората след възкресението Си, ако те не можеха да почувстват плътта и костите Му, а вместо това Го чувстваха като недостижим Дух, как щяха да се почувстват? Нямаше ли да бъдат разочаровани? Чувствайки се разочаровани, хората нямаше ли да се почувстват изоставени? Нямаше ли да почувстват отдалеченост между себе си и Господ Исус Христос? Какво негативно въздействие би създала тази отдалеченост върху връзката на хората с Бог? Хората със сигурност щяха да се страхуват, нямаше да смеят да се приближат до Него и затова щяха да имат нагласата да се държат на почтително разстояние от Него. От този момент нататък те щяха да прекъснат близката си връзка с Господ Исус Христос и да се върнат към връзката между човечеството и Бог на небето, както беше преди Епохата на благодатта. Духовното тяло, което хората не биха могли да докоснат или почувстват, би довело до изкореняване на близостта им с Бог и също така би довело до прекратяване на тази близка връзка, установена по време на пребиваването на Господ Исус Христос в плътта, в която нямаше отдалеченост между Него и хората. Единствените неща, които духовното тяло предизвикваше у хората, бяха чувството на страх, отбягване и безмълвен втрещен поглед. Те не биха се осмелили да се приближат до Бог или да водят диалог с Него, камо ли да Го следват, да Му се доверят или да Му се възхищават. Бог не искаше да вижда този тип чувства, които хората изпитваха към Него. Той не искаше да вижда хората да Го отбягват или да се отдалечават от Него; Той единствено искаше хората да Го разберат, да се доближат до Него и да бъдат Неговото семейство. Как би се почувствал, ако собственото ти семейство, твоите деца, те видят, но не те разпознават и не смеят да се доближат до теб, а все те отбягват, ако не можеш да получиш тяхното разбиране за всичко, което си направил за тях? Нямаше ли да е болезнено? Нямаше ли да си съкрушен? Точно това чувства Бог, когато хората Го отбягват. Затова след възкресението Си Господ Исус пак се яви на хората в Своя образ от плът и кръв и пак яде и пи с тях. Бог гледа на хората като на семейство, а също така иска хората да Го възприемат като Най-скъпия за тях; само по този начин Бог може наистина да спечели хората и само по този начин хората могат истински да обичат и да почитат Бог. Сега можете ли да разберете намерението Ми да извадя тези два откъса от писанието, в които Господ Исус яде хляб и обяснява писанията след възкресението Си, и в които Неговите ученици Му дават да яде печена риба?

Може да се каже, че Господ Исус беше обмислил сериозно поредицата от неща, които каза и направи след възкресението Си. Тези неща бяха изпълнени с добротата и обичта, които Бог изпитваше към човечеството, както и с Неговото нежно внимание и педантичната Му грижа за близката връзка, която е установил с човечеството по време на пребиваването Си в плътта. Дори повече, те бяха

изпълнени с носталгията и копнежа, които Той изпитваше към живота Си, когато се хранеше и живееше заедно със Своите последователи по време на Своего пребиваване в плътта. Следователно Бог не искаше хората да чувстват отдалеченост между Бог и човека, нито искаше човечеството да се отдалечава от Бог. Нещо повече, Той не искаше човечеството да чувства, че след възкресението Си Господ Исус вече не е Господ, Който беше толкова близък с хората, че Той вече не е заедно с човечеството, защото се е върнал в духовния свят, върнал се е при Отца, Когато хората никога не са могли да видят или достигнат. Той не искаше хората да чувстват, че между Него и човечеството е възникнала някаква разлика в статута. Когато Бог вижда хора, които искат да Го следват, но които Го държат на почтително разстояние, сърцето Му се свива от болка, защото това означава, че сърцата им са много далеч от Него и че ще Му бъде много трудно да спечели сърцата им. Така че, ако Той се беше явил на хората в духовно тяло, което те не можеха да видят или докоснат, това отново щеше да отдалечи човека от Бог и щеше да накара човечеството погрешно да види Христос след възкресението Му като превърнал се във възвишен, в различен от хората и Който вече не може да дели една трапеза и да се храни заедно с човека, защото хората са грешни и мръсни и никога не могат да се доближат до Бог. За да разсее тези погрешни разбирания у хората, Господ Исус направи редица неща, които вършеше в плътта, както е записано в Библията: „Взе хляба и благослови, разчупи и им го подаде“. Той им обясни и писанията, както правеше в миналото. Всички тези неща, които Господ Исус направи, накараха всеки човек, който Го видя, да почувства, че Господ не се е променил, че Той все още е същият Господ Исус. Въпреки че е бил прикован на кръста и е преживял смъртта, Той е възкръснал и не е оставил човечеството. Той се беше върнал, за да бъде сред хората, и нищо в Него не се беше променило. Човешкият Син, Който стоеше пред хората, беше все същият Господ Исус. Поведението Му и начинът Му на общуване с хората им се струаха толкова познати. Той беше все така изпълнен с любяща доброта, благодат и великодушие — Той беше все същият Господ Исус, Който обичаше другите, както обичаше Себе Си, Който можеше да прости на човечеството седемдесет пъти по седем. Както винаги преди, Той се хранеше заедно с хората, обсъждаше писанията с тях и, което беше още по-важно, както и преди, Той беше от плът и кръв и можеше да бъде докоснат и видян. Човешкият Син, Такъв, Какъвто беше, позволи на хората да почувстват близост, да се чувстват спокойни и да чувстват радостта от възвръщането на нещо, което е било загубено. С огромна лекота те смело и уверено започнаха да разчитат на Този Човешки Син, Който можеше да опрости греховете на човечеството, и да Му се възхищават. Те също така започнаха да се молят в името на Господ Исус без колебание, да се молят да получат Неговата благодат, Неговата благословия, да получат мир и радост от Него, да получат грижа и защита от Него, и започнаха да лекуват болните и да пропъждат демони в името на Господ Исус.

По времето, когато Господ Исус работеше в плътта, повечето от Неговите последователи не бяха напълно сигурни в идентичността Му и в нещата, които Той каза. Когато Той се приближаваше към кръста, отношението на последователите Му беше на наблюдатели на случващото се. След това, от времето, когато Той беше прикован на кръста, до момента, в който беше положен в гроба, отношението на хората към Него беше на разочарование. През това време хората вече бяха започнали да се съмняват в сърцата си за нещата, които Господ Исус беше казал по време на Своето пребиваване в плътта, и да ги отричат напълно. След това, когато Той излезе от гроба и се яви на хората един по един, мнозинството от онези, които Го видяха със собствените си очи или чуха новината за Неговото възкресение, постепенно промениха отношението си от отричане към скептицизъм. Едва когато Господ Исус накара Тома да постави ръката Си на ребрата Му и когато след възкресението Си Той разчупи хляба и яде от него пред тълпата, а след това продължи да яде печена риба пред тях, те наистина приеха факта, че Господ Исус е Христос в плът. Може да се каже, че сякаш това духовно тяло от плът и кръв, което стоеше пред онези хора, събуждаше всеки един от тях от сън: Човешкият Син, Който стоеше пред тях, беше Този, Който съществуваше от незапомнени времена. Той имаше форма, плът и кости и вече беше живял и ял заедно с хората от дълго време... По това време хората чувстваха, че Неговото съществуване беше толкова реално и толкова прекрасно. В същото време те бяха и изключително радостни, щастливи и изпълнени с емоции. Неговото повторно явяване позволи на хората наистина да видят Неговото смирение, да почувстват близостта и привързаността Му към човечеството и да почувстват колко много мисли Той за тях. Това кратко събиране накара хората, които видяха Господ Исус, да се почувстват така, сякаш е минал цял живот. Техните изгубени, объркани, уплашени, тревожни, копнеещи и вцепенени сърца намериха утеха. Те вече не се съмняваха и не бяха разочаровани, защото чувстваха, че сега има надежда и нещо, на което да разчитат. Тогава Човешкият Син, стоящ пред тях, щеше да ги подкрепя за вечни времена; Той щеше да бъде тяхната сигурна опора, тяхното убежище за вечността.

Въпреки че Господ Исус беше възкръснал, Неговото сърце и Неговото дело не напуснаха човечеството. Явявайки се на хората, Той им каза, че независимо в каква форма съществува, Той ще придружава хората, ще върви с тях и ще бъде до тях по всяко време и навсякъде. Той им каза, че по всяко време и на всяко място Той ще се грижи за хората и ще им бъде пастир, ще им позволи да Го видят и докоснат и ще се погрижи те никога повече да не се чувстват безпомощни. Господ Исус също така искаше хората да знаят, че не живеят сами на този свят. Хората са под Божията грижа, Бог е с тях. Те винаги могат да се опанят на Бог и Той е семейство за всеки Свой последовател. С Бог, на Когото може да се опре, човечеството вече няма да бъде самотно или безпомощно и онези, които Го

приемат като принос за своите грехове, вече няма да са обвързани с греха. В човешките очи тези части от Неговото дело, които Господ Исус извърши след възкресението Си, бяха много малки неща, но според Мен всяко едно нещо, което Той направи, беше толкова смислено, толкова ценно, толкова важно и притежаващо извънредна значимост.

Макар времето, през което Господ Исус работеше в плътта, да беше изпълнено с трудности и страдания, Той напълно и съвършено завърши Своето дело по онова време в плътта, за да изкупи човечеството, като се яви в Своето духовно тяло от плът и кръв. Той започна служението Си, като се въплъти, и завърши служението Си, като се яви на човечеството в плътския Си образ. Той възвести Епохата на благодатта, поставяйки началото на новата епоха чрез Своята идентичност като Христос. Чрез Своята идентичност като Христос Той извърши делото Си през Епохата на благодатта, укрепи и водеше всички Свои последователи в Епохата на благодатта. За Божието дело може да се каже, че Той наистина довършва това, което започва. Има стъпки и план, а делото е изпълнено с Неговата мъдрост, Неговото всемогъщество, Неговите удивителни дела и Неговата любов и милост. Разбира се, основната нишка, която преминава през цялото Божие дело, е Неговата грижа за човечеството; то е пропито от загрижеността, която Той изпитва и която Той никога не може да остави настрана. В тези стихове от Библията, във всяко едно нещо, което Господ Исус направи след възкресението Си, се разкриват неизменните Божии надежди и загриженост за човечеството, както и Неговата педантична грижа и обич към човечеството. Нищо от това никога не се е променяло и до днес — можете ли да го видите? Когато виждате това, не се ли приближават несъзнателно сърцата ви към Бог? Как щяхте да се чувствате, ако вие живеехте в онази епоха и Господ Исус ви се беше явил след възкресението Си в осезаема форма, за да Го видите, и ако Той беше седнал срещу вас, беше ял хляб и риба, беше ви обяснил писанията и беше говорил с вас? Щяхте ли да се чувствате щастливи? Или щяхте да се чувствате виновни? Предишните погрешни разбирания и отбягването на Бог, противоречията с Бог и съмненията в Него — нима всички те нямаше да изчезнат? Дали отношенията между Бог и човека нямаше да станат по-нормални и правилни?

Като тълкувате тези определени глави от Библията, откривате ли някакви недостатъци в Божия нрав? Намирате ли нещо подправено в Божията любов? Виждате ли измама или зло в Божието всемогъщество или в Неговата мъдрост? Категорично не! Сега можете ли да твърдите с увереност, че Бог е свят? Можете ли да твърдите с увереност че всяка от Божиите емоции е разкриване на Неговата същина и нрав? Надявам се, че след като сте прочели тези слова, разбирането, което ще придобиете от тях, ще ви помогне и ще ви е полезно в стремежа ви към промяна на нрава и към страх от Бог, и че те ще дадат плод във вас — плод, който расте с всеки изминал ден, така че в процеса на този стремеж да се приближавате

все повече към Бог, да сте все по-близо до стандарта, който Бог изисква. Вече няма да се отегчавате от търсенето на истината и повече няма да чувствате, че търсенето на истината и промяната в нрава са нещо обезпокоително или излишно. По-скоро, мотивирани от изразяването на истинския Божия нрав и святата същина на Бог, вие ще копнеете за светлината, ще копнеете за правда, ще се стремите да търсите истината, ще се стремите да удовлетворите Божията воля и ще станете човек, спечелен от Бог, ще станете истински хора.

Днес говорихме за някои неща, които Бог извърши през Епохата на благодатта, когато се въплъти за първи път. От тези неща видяхме нрава, който Той изрази и разкри в плът, както и всеки аспект на това, което Той притежава и представлява. Всички тези аспекти на това, което Той притежава и представлява, изглежда притежават много човешки качества, но в действителност същината на всичко, което Той разкри и изрази, е неразделна част от Неговия Собствен нрав. Всеки метод и всеки аспект на въплътения Бог, изразяващ Неговия нрав в човешка природа, е неразривно свързан със собствената Му същина. Затова е много важно, че Бог дойде при човечеството, като използва въплъщението. Важно е и делото, което Той извърши в плътта, но още по-важни за всеки човек, живеещ в плътта, за всеки човек, живеещ в поквара, са нравът, който Той разкри и волята, която изрази. Дали това е нещо, което сте способни да разберете? След като разбрахте Божия нрав и това, което Той притежава и представлява, направихте ли някакви заключения за това как трябва да се отнасяте към Бог? Накрая, в отговор на този въпрос, бих искал да ви дам три съвета. Първо, не изпитвайте Бог! Колкото и да разбираш за Бог, колкото и да знаеш за Неговия нрав, никога не Го изпитвай! Второ, не се състезавайте за статут с Бог! Какъвто и статут да ти дава Бог, каквато и работа да ти поверява, какъвто и дълг да те издига да изпълняваш, колкото и да си отдал от себе си и колкото и да си пожертвал за Бог, никога не се състезавай за статут с Него! Трето, не се съревновавайте с Бог! Независимо дали разбираш или можеш да се подчиниш на това, което Бог върши в теб, какви мерки взема Той за теб и какво ти носи, в никакъв случай не се съревновавай с Бог! Ако можеш да се придържаш към тези три съвета, тогава ще бъдеш в безопасност и няма да си податлив към разгневяване на Бог. Тук ще приключим днешното общение.

23 ноември 2013 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ I БОЖИЯТА ВЛАСТ (I)

Последните ми няколко общения бяха посветени на Божието дело, Божия нрав и на Самия Бог. След като чухте тези общения, чувствате ли, че сте разбрали и опознали Божия нрав? До каква степен на разбиране и познание достигнахте? Можете ли да я изразите количествено? Тези общения дадоха ли ви по-дълбоко разбиране за Бог? Може ли да се каже, че това разбиране е истинско познание за Бог? Може ли да се каже, че това познание и разбиране на Бог е цялостно познание за Божията същина и всичко, което Той притежава и представлява? Не! Очевидно не, тъй като тези общения разкриват само част от Божия нрав и това, което Той притежава и представлява — а не всичко в неговата цялост. Тези общения ви позволиха да разберете част от делото, извършено от Бог в миналото; чрез тях съзряхте Божия нрав и това, което Той притежава и представлява, както и подхода и замисъла, стоящи зад всичко, което е извършил. Но това е само буквално, изречено разбиране на Бог, докато в сърцата си оставате несигурни доколко всичко от това е истинско. Кое най-вече определя дали зад разбирането на хората за тези неща стои някаква реалност? Това се определя от отговора на въпроса колко от Божието слово и нрав хората в действителност са изживели и каква част са успели да видят и научат по време на тези действителни преживявания. Някой изричал ли е подобни думи: „Последните няколко общения ни дадоха възможност да разберем нещата, извършени от Бог, Божиите мисли и дори отношението Му към човечеството и основата на Неговите действия, както и принципите на Неговите действия; и така успяхме да разберем Божия нрав и да познаем Бог в пълнота“? Правилно ли е да говорим така? Очевидно не. Защо казвам, че не е правилно да се говори по този начин? Божият нрав и това, което Той притежава и представлява, се изразяват в нещата, които е направил, и в думите, които е изрекъл. Чрез делото, което Бог е извършил, и думите, които е изрекъл, човек е способен да види какво Бог притежава и представлява, но и става ясно, че делото и думите позволяват на човека да разбере само част от Божия нрав и част от това, което Той притежава и представлява. Ако човек желае да придобие по-голямо и задълбочено разбиране за Бог, трябва да преживее повече от Божиите думи и дело. Въпреки че човек придобива само частично разбиране за Бог, когато преживява част от Божиите думи или дело, това частично разбиране представлява ли истинския Божи нрав? Представлява ли същината на Бог? Разбира се, че представлява истинския Божи нрав и Божията същина — в това няма никакво съмнение. Независимо кога, къде и как Бог върши Своето дело или под каква форма Се явява на човека, или по какъв начин изразява волята Си, всичко, което Той разкрива и изразява, представлява Самия Бог, Божията същина и това, което Той притежава и представлява. Бог извършва делото Си с това, което

има и е, и в истинската Си идентичност; това е абсолютна истина. И все пак днес хората имат само частично разбиране за Бог чрез Неговото слово и чрез това, което чуват при проповядването, и така до известна степен това разбиране може да се определи само като теоретично познание. Според действителното си състояние можеш да провериш разбирането или познанието си за Бог, което си чул, видял или познал и разбрал в сърцето си днес само ако всеки от вас действително го преживее и постепенно го усвои. Ако Аз не споделях тези думи с вас, щяхте ли да постигнете истинско познание за Бог единствено чрез вашите преживявания? Боя Се, че това би било много трудно. Това е така, защото хората първо трябва да имат Божието слово, за да знаят как да ги изживеят. Независимо каква част от Божието слово поглъщат хората, те са толкова, колкото в действителност могат да изживеят. Божиите думи постилат пътека и водят човека в неговите преживявания. Накратко казано, последните няколко общения ще помогнат на онези, които имат някакво истинско преживяване, да постигнат по-дълбоко разбиране на истината и по-реалистично познание за Бог. Но това е голямо изпитание за онези, които нямат истинско преживяване или които току-що са започнали своето преживяване, или току-що са започнали да се докосват до реалността.

Основното съдържание на последните няколко общения се отнася най-вече до „Божия нрав, Божието дело и Самия Бог“. Какво видяхте в ключовите и централните части на всичко, за което говорих? Успяхте ли да разберете от тези общения, че Този, който е извършил делото, Този, който е разкрил тези нрави, е Самият единствен Бог, който има върховна власт над всички неща? Ако отговорът ви е да, тогава кое ви води до такова заключение? Колко аспекта взехте предвид, за да стигнете до това заключение? Може ли някой да Ми каже? Знам, че последните няколко общения ви повлияха дълбоко и подтикнаха сърцата ви да започнат наново да познават Бог, което е отлично. Но въпреки че в сравнение с преди сте направили голям скок в разбирането си за Бог, вашето определение за идентичността на Бог все още не се простира отвъд имената на Йехова, Бог от Епохата на закона, Господ Исус от Епохата на благодатта и Всемогъщия Бог от Епохата на царството. Това означава, че макар и тези общения за „Божия нрав, Божието дело и Самия Бог“ да внесоха известна яснота за думите, изречени някога от Бог, за делото, извършено някога от Бог, и за битието и притежанията, разкрити някога от Бог, вие не можете да предоставите истинско определение и точна представа за думата „Бог“. Нито пък имате истинска и точна представа и знание за статуса и идентичността на Самия Бог, което ще рече, за статуса на Бог сред всички неща и в цялата вселена. Това е така, защото в предишните общения за Самия Бог и Божия нрав цялото съдържание се основаваше на предишните Божии изразявания и откровения, записани в Библията. И все пак човек трудно може да открие същността и притежанията, разкрити и изразени от Бог по време или извън Неговото управление и спасение на човечеството. И така, дори и да разбирате

Божията същност и притежания, разкрити в делото, извършено от Него в миналото, вашето определение за идентичността и статуса на Бог все още е далеч от „единствения Бог, Онзи, който притежава върховна власт над всичко“ и е различно от това на „Създателя“. Последните няколко общения предизвикаха една и съща реакция сред вас: как може човек да знае мислите на Бог? Ако някой наистина ги знае, то той със сигурност ще да е Бог, тъй като само Самият Бог знае собствените Си мисли и само Самият Бог знае основата и подхода в основата на всичко, което прави. Струва ви се рационално и логично да разпознавате Божията идентичност по този начин, но кой може да каже, съдейки от Божия нрав и дело, че това наистина е делото на Самия Бог, а не е човешко дело — дело, което човек не може да извърши от името на Бог? Кой може да види, че това дело попада под върховенството на Онзи, Който има същността и силата на Бог? С други думи, по какви характеристики или същина разпознавате, че Той е Самият Бог, Който има идентичността на Бог и е Онзи, Който има върховенство над всичко? Мислили ли сте някога за това? Ако не сте, това доказва следния факт: последните няколко общения са ви дали само известно разбиране за частта от историята, в която Бог извърши делото Си, както и за Божия подход, проявление и откровения по време на това дело. Въпреки че такова разбиране не оставя в никого съмнение, че Този, който е извършил тези два етапа от делото, е Самият Бог, в Когото вярвате и Когото следвате, и Онзи, Когото винаги трябва да следвате, вие все още не можете да възприемете, че Той е Бог, Който съществува от сътворението на света и Който ще съществува цяла вечност, нито можете да възприемете, че Той е Този, Който ръководи и държи под върховенството си цялото човечество. Със сигурност никога не сте мислили за този проблем. Независимо дали говорим за Йехова или Господ Исус, по кои аспекти на същността и проявлението можете да разпознаете, че Той е не само Бог, Когото трябва да следвате, но и Този, Който господства над човечеството и има върховенство над съдбата на човечеството, Който при това е Самият Единствен Бог, Който държи в ръцете Си небесата и земята и всички неща? Чрез какви средства разбирате, че Този, в Когото вярвате и Когото следвате, е самият Бог, Който има върховенство над всички неща? Чрез какви средства свързвате Бог, в Когото вярвате, с Бог, Който има върховенство над съдбата на човечеството? По какво разпознавате, че Бог, в Когото вярвате, е Самият единствен Бог, Който е на небето и на земята и сред всички неща? Това е проблемът, който ще реша в следващия раздел.

Може да се окаже, че проблемите, за които никога не сте мислили или за които не можете да мислите, са най-съществените за опознаването на Бог и че именно в тях може да се търсят непонятните за човека истини. Когато тези проблеми ви връхлетят дотолкова, че да се налага да се изправите пред тях и да вземете решение, ако сте неспособни да ги разрешите напълно поради вашата глупост и невежество или защото преживяванията ви са твърде повърхностни и ви липсва

истинско познание за Бог, тогава те ще се превърнат в най-голямата спънка и най-голямото препятствие по пътя на вашата вяра в Бог. Затова смятам за изключително важно да поговоря по тази тема с вас. Знаете ли какъв е настоящият ви проблем? Наясно ли сте с проблемите, за които говоря? Това ли са проблемите, с които ще се сблъскате? Това ли са проблемите, които не разбирате? Това ли са проблемите, които никога не са ви идвали на ум? Тези проблеми важни ли са за вас? Това наистина ли са проблеми? Този въпрос поражда голямо объркване у вас, което показва, че нямате истинско разбиране за Бог, в Когото вярвате, и че не Го приемате сериозно. Някои хора казват: „Знам, че Той е Бог, и затова Го следвам, защото думите Му са израз на Бог. Това е достатъчно. Какво по-голямо доказателство е необходимо? Та нали не трябва да се съмняваме в Бог? Та нали не бива да Го изпитваме? Нали не трябва да поставяме под съмнение Божията същина и Неговата идентичност?“. Независимо дали мислите по този начин, аз не поставям тези въпроси, за да ви объркам относно Бог или да ви накарам да Го изпитвате, още по-малко за да посея във вас съмнения относно Божията идентичност и същина. По-скоро го правя, за да ви насърча по-добре да разбирате Божията същина и да добиете по-голяма увереност и вяра относно Божия статус, така че Бог да е Единственият в сърцата на всички онези, които Го следват, и така че първоначалният Божий статус — на Създател, Владетел на всички неща, Самият единствен Бог — да бъде възстановен в сърцето на всяко създание. Това е и темата, по която ще разговарям с вас.

Сега нека започнем да четем следните стихове от Библията.

1. Бог използва думи, за да твори всички неща

Битие 1:3-5 И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. Бог нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И настана вечер, и настана утро, ден първи.

Битие 1:6-7 И Бог каза: Да бъде свод сред водите, който да раздели вода от вода. И Бог направи свода; и раздели водата, която беше под свода, от водата, която беше над свода; и стана така.

Битие 1:9-11 И Бог каза: Да се събере на едно място водата, която е под небето, за да се яви сушата; и стана така. Бог нарече сушата Земя, а събраната вода нарече Морета; и Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да прорасне от земята крехка трева, трева семеносна и плодносно дърво, което да ражда плод според вида си, чието семе да е в него на земята; и стана така.

Битие 1:14-15 И Бог каза: Да има светила на небесния свод, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за показване на времената, дните и годините; и да бъдат за светила на небесния свод, за да осветяват земята; и стана така.

Битие 1:20-21 Бог каза: Да произведе водата изобилно множество одушевени влечуги и птици да хвърчат над земята по небесния свод. И Бог създаде големите морски чудовища

и всяко одушевено същество, което се движи, които водата произведе изобилно според видовете им, и всяка крилата птица според вида ѝ; и Бог видя, че това беше добро.

Битие 1:24-25 Бог каза: Да произведе земята одушевени животни според видовете им: добитък, влечуги и земни зверове според видовете им; и стана така. Бог създаде земните зверове според видовете им, добитъка — според видовете му, и всичко, което пълзи по земята, според видовете му; и Бог видя, че това беше добро.

В първия ден се раждат денят и нощта на човечеството и устояват благодарение на Божията власт

Нека разгледаме първия пасаж: „И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. Бог нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И настана вечер, и настана утро, ден първи“ (Битие 1:3-5). Този пасаж описва първото Божие дело в началото на сътворението и първия ден на Бог, в който имаше вечер и утро. Но това беше необикновен ден: Бог започна да подготвя светлината за всички неща и освен това раздели светлината от тъмнината. На този ден Бог започна да говори и Неговите думи и властта Му вървяха рамо до рамо. Властта Му започна да се проявява сред всички неща и мощта Му се разпространи сред всички неща в резултат на Неговото слово. От този ден нататък всички неща се образуваха и устояха поради Божието слово, Божията власт и Божията мощ и започнаха да функционират благодарение на Божието слово, Божията власт и Божията мощ. Когато Бог изрече думите „да бъде светлина“, настана светлина. Бог не предприе никаква програма от действия; светлината се появи в резултат на думите Му. Това беше светлината, която Бог нарече ден и от която до ден-дневен зависи човешкото съществуване. По Божия заповед същината и стойността ѝ никога не се промениха и тя никога не изчезна. Съществуването ѝ показва властта и мощта на Бог и провъзгласява съществуването на Създателя. Тя отново и отново потвърждава идентичността и статуса на Създателя. Тя не е неосезаема или илюзорна, а истинска светлина, която човек може да види. От този момент нататък в този празен свят, в който „земята беше неустроена и пуста; и тъмнина покриваше бездната“, беше изработено първото материално нещо. Това нещо дойде от думите, изречени от Божиите уста, и се появи в първото действие на сътворението на всички неща благодарение на властта и словата на Бог. Скоро след това Бог нареди на светлината и тъмнината да се разделят... Всичко се промени и беше завършено поради Божиите думи... Бог нарече тази светлина „ден“, а тъмнината нарече „нощ“. По това време в света, който Бог възнамеряваше да създаде, бяха създадени първата вечер и първото утро и Бог каза, че това е първият ден. Този ден беше първият ден от създаването на всички неща от Създателя и беше началото на създаването на всички неща и първият път, когато властта и мощта на Създателя се проявиха в света, който Той беше създал.

Чрез тези думи човек може да види властта на Бог и Неговото слово, както и Божията мощ. Тъй като само Бог притежава такава мощ, само Той има такава власт; и тъй като Той притежава такава власт, само Той притежава такава мощ. Може ли някой човек или предмет да притежава подобна власт и мощ? В сърцата ви има ли отговор на този въпрос? Притежава ли което и да е сътворено или несътворено същество такава власт като Бог? Виждали ли сте някога пример за подобно нещо в някоя книга или публикация? Има ли писмено свидетелство, че някой е създал небесата, земята и всички неща? Такова нещо не се среща в никакви други книги или архиви; разбира се, единствените авторитетни и могъщи думи за Божието величествено сътворение на света са записани в Библията; тези думи говорят за единствената власт и идентичност на Бог. Може ли да се каже, че такава власт и мощ символизират единствената идентичност на Бог? Може ли да се каже, че те са притежавани само и единствено от Бог? Несъмнено само Самият Бог притежава такава власт и мощ! Тази власт и мощ не могат да бъдат притежавани или заменени от никое сътворено или несътворено същество! Това една от характеристиките на Самия единствен Бог ли е? Били ли сте свидетели на това? Чрез тези думи хората бързо и ясно вникнат във факта, че Бог притежава единствена власт и единствена мощ, върховен статус и идентичност. Можете ли да заключите от общението по-горе, че Бог, в Когото вярвате, е Самият единствен Бог?

На втория ден Божията власт подреди водите и направи небесната твърд, и се появи простор, необходим за елементарното оцеляване на човека

Нека прочетем втория библейски пасаж: „И Бог каза: Да бъде свод сред водите, който да раздели вода от вода. И Бог направи свода; и раздели водата, която беше под свода, от водата, която беше над свода; и стана така“ (Битие 1:6-7). Какви промени настъпиха, след като Бог каза: „Да бъде свод сред водите, който да раздели вода от вода“? В Светото писание се казва: „И Бог направи свода; и раздели водата, която беше под свода, от водата, която беше над свода“. Какъв беше резултатът, след като Бог каза и направи това? Отговорът се крие в последната част на пасажа: „и стана така“.

Тези две кратки изречения отбелязват едно величествено събитие и описват прекрасна сцена — огромното начинание, в което Бог овладява водите и създава простор, в който човек би могъл да съществува...

В тази картина водите и небесната твърд се появяват мигновено пред очите на Бог и са разделени по силата на Божието слово, и са отделени на „горе“ и „долу“ по начина, определен от Бог. Следователно небесната твърд, създадена от Бог, не само покрива водите отдолу, но и поддържа водите отгоре... Човек може само смаяно да съзерцава и с благоговение да се възхищава на могъществото на

Неговата власт и на великолепието на сцената, в която Създателят премества и направлява водите, за да създаде небесната твърд. Чрез Своите думи, чрез Своята мощ и чрез Своята власт Бог извършва още един велик подвиг. Не е ли това мощта на властта на Създателя? Нека да обясним Божиите дела чрез Светото писание: Бог каза Своите думи и поради тези Божии думи се появи твърд всред водите. В същото време в резултат на тези Божии думи в пространството настъпва огромна промяна и това не е обикновена промяна, а един вид заместване, в което нищото се превръща в нещо. То се ражда от мислите на Създателя и се превръща в нещо от нищото поради думите, изречени от Създателя, а при това от този момент нататък ще съществува и ще устоява заради Създателя и ще се измества, променя и обновява в съответствие с мислите на Създателя. Този пасаж описва второто действие на Създателя при сътворяването на целия свят от Него. Това е още един израз на властта и мощта на Създателя, още едно пионерско начинание на Създателя. Този ден е вторият ден, който Създателят прекарва от основаването на света, и той е още един прекрасен ден за Него: Той ходи сред светлината, донася небесната твърд, създава и насочва водите и Неговите дела, Неговата власт и Неговата мощ се впускат в действие през новия ден...

Имаше ли твърд сред водите, преди Бог да изрече думите Си? Разбира се, че не! А след като Бог каза: „Да бъде свод сред водите“? Появиха се планираните от Бог неща; появи се твърд всред водите и те се разделиха, защото Бог каза: „Който да раздели вода от вода“. Така, след като Бог изрича тези думи, се появяват два нови обекта, две новородени неща сред всички останали в резултат на властта и мощта на Бог. Какво чувство предизвиква у вас появата на тези две нови неща? Усещате ли величествената власт на Създателя? Усещате ли уникалната и необикновена сила на Създателя? Величието на тази сила и мощ се дължи на властта на Бог и тази власт е проява на Самия Бог и уникална Негова характеристика.

Този пасаж даде ли ви още веднъж дълбоко усещане за Божията неповторимост? Всъщност това далеч не е достатъчно; властта и силата на Създателя се простират далеч отвъд това. Неговата неповторимост не се дължи просто на това, че Той притежава същност, различна от тази на всяко създание, но и на това, че Неговата власт и мощ са изключителни, безгранични, превъзхождащи всичко останало и стоящи над всичко, както и на това, че Неговата власт и това, което Той притежава и представлява, може да създава живот, да върши чудеса и да създава всяка грандиозна и необикновена минута и секунда. Същевременно Той е способен да управлява живота, който създава, и да има върховна власт над чудесата и над всяка минута и секунда, които създава.

На третия ден от Божиите думи се раждат земята и моретата, а Божията власт кара света да се изпълни с живот

А сега нека прочетем първото изречение от Битие 1:9-11: „И Бог каза: Да се събере на едно място водата, която е под небето, за да се яви сушата“. Какви промени настъпиха, след като Бог просто каза: „Да се събере на едно място водата, която е под небето, за да се яви сушата“? И какво имаше там, на това място, освен светлина и твърд? В Писанието се казва: „Бог нарече сушата Земя, а събраната вода нарече Морета; и Бог видя, че беше добро“. Тоест на това място вече се появиха земя и морета и земята и моретата бяха разделени. Появата на тези нови неща последва заповедта от Божиите уста: „и стана така“. Казва ли се в Светото писание, че Бог се е разбързал да свърши всичко това? Казва ли се в него, че Бог Се занимава с физически труд? Тогава как го е направил? Как е накарал всички тези нови неща да се появят? От само себе си се разбира, че Бог е използвал слово, за да постигне всичко това, за да го създаде в неговата цялост.

От трите пасажа по-горе научихме за появата на три велики събития. Тези три велики събития възникнаха и се осъществиха чрез Божието слово и заради Неговото слово те се появиха едно след друго пред очите на Бог. Оттук може да се види, че думите „Защото Той каза и стана; Той заповяда и се затвърди“ не са изречени напразно. Тази Божия същина се потвърждава в момента, в който се формулират мислите Му, и се отразява напълно, щом Бог отвори устата Си, за да говори.

Нека продължим към последното изречение от този откъс: „И Бог каза: Да прорасне от земята крехка трева, трева семеносна и плодносно дърво, което да ражда плод според вида си, чието семе да е в него на земята; и стана така“. Докато Бог говореше, всички тези неща възникнаха, следвайки Божиите мисли, и много различни крехки форми на живот мигновено започнаха да подават колебливо главите си от почвата и още преди да са успели да отърсят частиците мръсотия от телата си, те вече приветливо махаха в поздрав една на друга, кимаха и се усмихваха на света. Те благодаряха на Създателя за живота, който им беше дарил, и обявяваха на света, че са част от всички неща и че всяка от тях ще посвети живота си на провъзгласяването на властта на Създателя. Докато Божиите думи бяха изричани, земята се покри с буйна зелена растителност, всякакви билки, които човек можеше да използва, пробиха пръстта и поникнаха, а планините и равнините обраснаха нагъсто с дървета и гори... Този пустинен свят, в който нямаше и следа от живот, бързо се покри с изобилие от треви, билки и дървета и започна да прелива от зеленина... Във въздуха се разпространи ароматът на трева и уханието на почва, а едновременно с движението на въздуха започна да диша цяла армия от растения и се постави начало на процеса на

растеж. В същото време, благодарение на Божиите думи и в резултат на Божиите мисли, всички растения започнаха безкрайните жизнени цикли, в процеса на които растяха, цъфтяха, даваха плодове и се размножаваха. Те започнаха стриктно да следват хода на живота си и да изпълняват съответните си роли сред всички неща... Всички те бяха родени и заживяха благодарение на думите на Създателя. Щяха да получават непрекъснато изобилие и храна от Създателя и щяха винаги да оцеляват упорито във всички краища на земята, за да провъзгласяват властта и могъществото на Създателя, и щяха винаги да проявяват жизнената сила, която им бе дарена от Създателя...

Животът на Създателя е необикновен, мислите Му са необикновени, властта Му е необикновена и затова, когато бяха изречени думите Му, крайният резултат беше: „и стана така“. Очевидно Бог няма нужда от ръцете Си, когато работи; Той просто използва мислите Си, за да заповядва, и думите Си, за да въвежда ред, и в резултат на това нещата се осъществяват. В този ден Бог събра водите на едно място и позволи да се появи сушата, след което Бог направи така, че от земята да поникне трева и да пораснат билки, които пръскат семена, и плодородни дървета, и Бог ги разпредели според техния вид и направи така, че всеки да има свое семе. Всичко това беше осъществено според Божиите мисли и според заповедите на Божиите думи всичко това се появи едно след друго в този нов свят.

Когато Бог още не беше пристъпил към Своето дело, в съзнанието Си Той вече имаше ясна картина за онова, което възнамеряваше да постигне, и когато пристъпи към осъществяването на тези неща, тоест в момента, в който отвори устата Си, за да изрече на глас съдържанието на тази картина, благодарение на властта и могъществото на Бог започнаха промени във всички неща. Независимо от това как го направи или как упражни властта Си, всичко бе осъществено стъпка по стъпка според Божия план и вследствие на Божиите думи. И също така постепенно, благодарение на думите и властта на Бог, настъпиха промени между небето и земята. Всички тези промени и събития провъзгласиха властта на Създателя, както и необикновеността и величието на силата на живота на Създателя. Неговите мисли не са обикновени представи или някаква безсъдържателна картина, а власт, която притежава жизнена сила и необикновена енергия, и те са силата, която кара всички неща да се променят, оживяват, обновяват и загиват. Затова всички неща функционират в резултат на Неговите мисли и същевременно е постигнато в резултат на думите, излизащи от устата Му...

Много преди да се появят всички неща, в мислите на Бог отдавна вече бе оформен завършен план и бе осъществен един нов свят. Въпреки че на третия ден на земята се появиха всякакви растения, Бог нямаше никаква причина да прекъсва хода Си в създаването на този свят. Той възнамеряваше да продължи да изрича словото Си, да продължи да постига сътворение на всяко ново нещо. Той щеше да говори, да издава заповедите Си, да упражнява властта Си и да

показва могъществото Си и Той подготви всичко, което бе планирал да подготви за всички неща и за човечеството, които възнамеряваше да сътвори...

На четвъртия ден, когато Бог отново упражнява властта Си, възникват сезоните, дните и годините на човечеството

Създателят използваше думите Си, за да изпълни плана Си, и така прекара първите три дни от Своя план. През тези три дни Бог не изглеждаше претрупан с работа или изтощен. Напротив, Той прекара прекрасни първи три дни от плана Си и осъществи великото дело на коренното преобразуване на света. Пред очите Му се появи изцяло нов свят и късче по късче красивата картина, запечатана в мислите Му, най-накрая се разкри в Божиите думи. Появата на всяко ново нещо беше като раждането на бебе и Създателят се наслади на картината, която някога беше в мислите Му, а сега беше оживяла. Тогава в сърцето Му потрепна частица удовлетворение, но планът Му едва започваше. Мигновено започна нов ден и каква беше следващата страница от плана на Създателя? Какво каза той? Как упражни властта си? Какви нови неща се появиха междувременно в този нов свят? Следвайки напътствията на Създателя, погледът ни се спира на четвъртия ден от Божието сътворение на всички неща — ден, който се превърна в поредното ново начало. Разбира се, за Създателя това несъмнено беше още един прекрасен ден, а за днешното човечество бе още един изключително важен ден. Това, разбира се, беше ден с неизмерима стойност. В какъв смисъл този ден беше прекрасен и толкова важен, и защо беше безценен? Нека първо чуем думите, изречени от Създателя...

„И Бог каза: Да има светила на небесния свод, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за показване на времената, дните и годините; и да бъдат за светила на небесния свод, за да осветяват земята“ (Битие 1:14-15). Това беше още една проява на Божията власт, провъзгласена от творенията след създаването на земята и растенията върху нея. За Бог такова дело беше толкова лесно, колкото всичко, което вече беше извършил, защото Той притежава такава мощ. Бог държи на думата Си и словото Му трябва да се изпълни. Бог заповяда на светилата да се появят на небето и те не само заблестяха в небето и осветиха земята, но и започнаха да служат като знаци за деня и нощта, за сезоните, дните и годините. Така, докато Бог изричаше думите Си, всяко действие, което Той желаше да осъществи, беше извършено според Божия замисъл и по начин, посочен от Бог.

Светилата в небето са небесни тела, които могат да излъчват светлина. Те могат да осветяват небето, земята и моретата. Те се въртят според ритъма и честотата, зададени от Бог, и осветяват различни времеви интервали на земята. Така циклите на въртене на светилата са причината денят и нощта да се появяват на земните изток и запад и тези светила не само отбелязват настъпването на деня

или нощта, но с помощта на тези различни цикли се обозначават празници и всякакви специални дни за човечеството. Те са идеалното допълнение и съпровод на създадените от Бог четири сезона — пролетта, лятото, есента и зимата — които заедно със светилата хармонично служат като постоянни и точни указатели за лунните фази, дни и години на човечеството. И въпреки че едва с появата на селското стопанство човечеството започна да разбира и използва разделението на лунни фази, дни и години, породено от създадените от Бог светила, всъщност лунните фази, дни и години, които човек разбира днес, започнаха да възникват много отдавна, на четвъртия ден от Божието сътворение на всички неща. По същия начин, много отдавна, на четвъртия ден от създаването на света от Бог, започна цикличната смяна на пролетта, лятото, есента и зимата, която човек преживява днес. Светилата, създадени от Бог, дадоха възможност на човека редовно, точно и ясно да различава нощта от деня, да брои дните и ясно да проследява лунните фази и години. (Денят на пълнолунието означаваше края на един месец, въз основа на което човек знаеше, че започва нов цикъл на светене на светилата. Денят на Луната в първа четвърт означаваше края на половината от месеца, което подсказваше на човека, че започва нова лунна фаза, от което можеше да се направи извод за това колко дни и нощи е имало в една лунна фаза, колко лунни фази е имало в един сезон и колко сезона е имало в годината — всичко това беше разкрито с изумителна закономерност.) Следователно човек лесно можеше да проследява лунните фази, дни и години, белязани от въртенето на светилата. От този момент нататък човечеството и всички неща заживяха, без да го осъзнават, според системната смяна на нощта и деня и според редуването на сезоните, причинено от въртенето на светилата. Такова беше значението на сътворяването на светилата от Създателя в четвъртия ден. По същия начин целите и значението на това дело на Създателя бяха все така неотделими от Неговата власт и мощ. Следователно светилата, създадени от Бог, и ползата, която скоро щяха да донесат на човека, бяха поредния майсторски ход в упражняването на властта на Създателя.

В този нов свят, в който човечеството тепърва трябваше да се появи, Създателят бе приготвил вечер и сутрин, небесната твърд, земя и морета, трева, билки и различни видове дървета, както и светила, сезони, дни и години за новия живот, който скоро щеше да сътвори. Властта и могъществото на Създателя се изразяваха във всяко ново нещо, което Той създаваше, а Неговите думи и постижения възникваха синхронно, без ни най-малки несъответствия и промеждутъци. Появата и раждането на всички тези нови неща бяха доказателство за властта и могъществото на Създателя. Той държи на словото Си и словото Му ще се изпълни, и това, което Той направи, ще трае вечно. Този факт никога не се е променял: така е било в миналото, така се случва в настоящето и така ще бъде во веки веков. Ако погледнете отново онези думи от Писанието, имате ли усещане за

тяхната свежест? Видяхте ли ново съдържание, направихте ли нови открития? Това е така, защото делата на Създателя са докоснали сърцата ви, дали са насока на вашето познание за Неговата власт и мощ и са отворили врата към вашето разбиране на Създателя, а Неговите дела и власт са дарили живот на тези думи. Следователно в тези думи човек е видял истински, ярък израз на властта на Създателя, наистина е станал свидетел на господството на Създателя и е видял изключителността на властта и могъществото на Създателя.

Властта и могъществото на Създателя вършат чудо след чудо. Той привлича вниманието на човека и човек не може да не гледа в омая поразителните дела, родени от проявлението на Неговата власт. Феноменалната Му мощ носи наслада след наслада и човек остава изумен и преизпълнен с щастие, задъхан от възхищение, изпълнен с благоговение и ликуване. Нещо повече, човек очевидно е развълнуван, това поражда в него уважение, боязън и преданост. Властта и делата на Създателя имат огромно въздействие и пречистващ ефект върху духа на човека и освен това го засищат. Всяка една от мислите на Създателя, всяко едно от словата Му и всяко разкриване на Неговата власт са шедьовър на фона на всички неща и са велико начинание, което е предостойно за задълбочено разбиране и познание от страна на сътвореното човечество. Когато броим всяко същество, родено от думите на Създателя, нашият дух се обръща към чудото на Божиата мощ и ние се улавяме, че следваме следите на Създателя към следващия ден: петия ден от Божието сътворение на всички неща.

Нека продължим да четем Писанието откъс по откъс, като се запознаваме с още от делата на Създателя.

На петия ден животът на разнообразни и разнородни форми разкрива по различни начини властта на Създателя

В Светото писание пише: „Бог каза: Да произведе водата изобилно множество одушевени влечуги и птици да хвърчат над земята по небесния свод. И Бог създаде големите морски чудовища и всяко одушевено същество, което се движи, които водата произведе изобилно според видовете им, и всяка крилата птица според вида ѝ; и Бог видя, че това беше добро“ (Битие 1:20-21). Писанието ясно ни казва, че на този ден Бог е създал съществата във водите и птиците във въздуха, тоест Той е създал различни риби и птици и ги е разпределил по видове. По този начин земята, небето и водите бяха обогатени от Божието творение...

Докато Бог изричаше словата Си, сред тях моментално оживя един нов, току-що появил се живот, всеки в различни форми. Тези форми дойдоха на този свят, като се бореха за място, подскачаха и лудуваха от радост... Във водата плуваха риби с всякакви форми и размери, от пясъците се появяваха всякакви видове мекотели, започна бърз растеж на всякакви видове люспести, черупчести и безгръбначни създания, както големи, така и малки, както дълги, така и къси.

Започнаха бързо да растат и различни видове морски водорасли, поклащащи се от движението на различните водни организми, като разлюляваха и раздвижваха неподвижните води, сякаш им казваха: „Размърдай се! Доведи приятелите си! Защото никога повече няма да бъдеш сам!“. От момента, в който различните живи същества, създадени от Бог, се появиха във водата, всеки новопоявил се живот внасяше жизненост във водите, пребивавали в покой толкова дълго време, и възвестваше идването на нова ера... От този момент нататък те се сгушваха едно в друго и се държаха заедно, без да се отдалечават. Водата съществуваше за създанията, които се намираха в нея, поддържайки всеки живот, намиращ се в нейните обятия, и всеки живот съществуваше заради водата, заради нейната храна. Всеки даваше живот на другия, като същевременно по този начин свидетелстваше за чудодейността и величието на творението на Създателя и за ненадминатата мощ на властта на Създателя...

Тъй като морето вече не беше безмълвно, небето също започна да се изпълва с живот. Една след друга големи и малки птици се издигаха от земята в небето. За разлика от съществата в морето, те имаха крила и пера, покриващи стройните им и грациозни фигури. Те размахваха крила, за да демонстрират гордо и надменно великолепно си оперение и специалните си функции и умения, дарени им от Създателя. Те свободно се рееха и умело маневрираха между небето и земята, над ливади и гори... Те бяха галениците на небето, любимци на всички неща. Скоро щяха да станат свързващото звено между небесата и земята и да предават послания на всички неща... Те пееха, радостно кръжаха наоколо, внасяха ликуване, смях и енергия в този някога празен свят... Използваха своето чисто, мелодично пеене, използва думите в сърцата си, за да възхваляват Създателя за живота, който им бе дарил. Танцуваха весело, за да демонстрират съвършенството и чудото на сътвореното от Създателя, и щяха да посветят целия си живот на свидетелстването за властта на Създателя чрез специалния живот, който Той им бе дарил...

Независимо дали бяха във водата, или в небето, по заповед на Създателя това изобилие от живи същества съществуваше в различни форми на живот и по заповед на Създателя те се събираха заедно според вида, към който принадлежаха — и никое същество не можеше да промени този закон, това правило. Те нито веднъж не посмяха да излязат извън границите, установени от техния Създател, а и не бяха в състояние да го направят. Както беше предопределено от Създателя, те живееха и се множаха и стриктно се придържаха към жизнения път и законите, които Създателят бе определил за тях, като и до днес те съзнателно спазват Неговите неизречени заповеди и небесни укази и правила, които Той им даде. Общуваха със Създателя по свой особен начин и започнаха да ценят значението на Създателя и да се подчиняват на Неговите заповеди. Никое от тях никога не пристъпи властта на Създателя, а Неговото върховенство и Неговото господство над тях се упражняваха чрез Неговите мисли.

Не беше произнесена нито една дума, но тази власт, която притежаваше единствено Създателят, ръководеше безмълвно всички онези същества, които не владееха речта и по това се различаваха от човечеството. Упражняването на Неговата власт по такъв специален начин накара човека да придобие нови знания и да даде нова интерпретация на единствената власт на Създателя. Тук трябва да ви кажа, че в този нов ден упражняването на властта на Създателя за пореден път демонстрира Неговата неповторимост.

А сега нека разгледаме последното изречение от този откъс от Писанието: „Бог видя, че това беше добро“. Какво мислите, че означава това? В тези думи се съдържат чувствата на Бог. Бог наблюдаваше как в резултат на Неговите думи всичко, което бе сътворил, се ражда, придобива издръжливост и постепенно започва да се променя. Дали Бог по това време е бил доволен от различните неща, които бе създал със словото Си, и от различните дела, които бе извършил? Отговорът на това е: „Бог видя, че това беше добро“. Какво виждате тук? Какво означава фразата „Бог видя, че това беше добро“? Какво символизира? Това означава, че Бог притежаваше мощта и мъдростта да завърши това, което бе планирал и предписал, за да постигне целите, които си беше поставил. Дали Бог изпитваше съжаление след изпълняването на всяка от задачите? Отговорът отново е във фразата „Бог видя, че това беше добро“. С други думи, Той не само не изпитваше никакво съжаление, напротив, беше доволен. Какво означава, че не е изпитвал никакво съжаление? Означава, че Божият план е съвършен, че Неговата сила и мъдрост са съвършени и че само чрез Неговата власт може да се постигне такова съвършенство. Когато човек изпълнява задача, може ли да види, също като Бог, че това е нещо добро? Може ли всичко, което човек прави, да постигне съвършенство? Може ли човек да завърши нещо веднъж и завинаги? Точно както казват хората, че „нищо не е съвършено, само е по-добро“, то нищо, което човек прави, не може да постигне съвършенство. Когато Бог видя, че всичко, което бе направил и постигнал, бе добро, че всичко, което бе направил, бе установено чрез Неговите думи, тоест когато „Бог видя, че това беше добро“, всичко, което Той бе създал, прие постоянна форма, беше разпределено по вид и получи определено място, цел и функция веднъж завинаги. Освен това ролята им сред всички неща и пътят, който те трябва да следват в процеса на Божието управление на всички неща, вече бяха предопределени от Бог и бяха неотменими. Това беше небесният закон, издаден от Създателя за всички неща.

„Бог видя, че това беше добро“, — тези обикновени, недооценени думи, толкова често пренебрегвани, са думите на небесния закон и небесния указ, които Бог даде на всички създадени същества. Тези думи са още едно възпълнение на властта на Създателя, което е най-практичното и най-задълбоченото. Чрез словото Си Създателят успя не само да спечели всичко, което си бе поставил за цел да спечели, успя не само да постигне всичко, което бе предвидил да постигне,

но и съсредоточи в ръцете Си контрола над всичко, което бе създал, и управлението над всичко, което бе създал със Своята власт, като в същото време всичко беше систематично и постоянно. Всички неща се и размножаваха, съществуваха и умираха според Неговото слово, като същевременно, подчинявайки се на Неговата власт, всичко съществуваше според закона, който Той беше създал, и нямаше изключения за никого! Този закон влезе в сила в момента, в който „Бог видя, че това беше добро“, и той ще съществува, ще продължава и ще функционира в името на Божия план за управление чак до деня, в който Създателят не го отмени! Неповторимата власт на Създателя се проявява не само в способността Му да създава всички неща и да заповядва на всички неща да се появят на бял свят, но и в способността Му да управлява и да има върховенство над всички неща, да дарява на всички неща живот и енергия и освен това в способността Му да накара веднъж завинаги всички неща, които Той ще създаде в своя план, да се появят и да съществуват в този сътворен от Него свят в съвършена форма, в идеална жизнена структура и в безупречна роля. Това се проявява и в начина, по който мислите на Създателя не попадат под никакви ограничения, не са обвързани нито от времето, нито от пространството, нито от географията. Също като Неговата власт, неповторимата идентичност на Създателя ще остане непроменена во веки. Властта Му винаги ще бъде образ и символ на Неговата неповторима идентичност, и властта Му ще съществува завинаги в единство с Неговата идентичност!

На шестия ден Създателят проговаря и едно след друго се появяват всички видове живи същества, които са били в мислите Му

Работата на Създателя по създаването на всички неща продължи неусетно в течение на пет дни, веднага след което Създателят посрещна шестия ден от Своето сътворение на всички неща. Този ден беше още едно ново начало, още един необикновен ден. Какъв тогава беше планът на Създателя в навечерието на този нов ден? Какви нови същества щеше да създаде, щеше да сътвори? Чуйте, това е гласът на Създателя...

„Бог каза: Да произведе земята одушевени животни според видовете им: добитък, влечуги и земни зверове според видовете им; и стана така. Бог създаде земните зверове според видовете им, добитъка — според видовете му, и всичко, което пълзи по земята, според видовете му; и Бог видя, че това беше добро“ (Битие 1:24-25). Какви живи същества са включени тук? Писанието казва, че това са: добитък, влечуги и земни зверове, според видовете им. А това означава, че в този ден на земята не само са се появили всякакви живи същества, но и че всички те са били разпределени по вид и отново „Бог видя, че това беше добро“.

Както и в предишните пет дни, Създателят проговори със същия глас и заповяда да се родят онези живи същества, които Той пожела, и да се появят на

земята, всяко според вида си. Когато Създателят упражнява властта си, нито една от думите Му не се произнася напразно и затова на шестия ден всяко живо същество, което Той бе възнамерявал да създаде, се появи в определеното време. Щом Създателят изрече думите: „Да произведе земята одушевени животни според видовете им“, земята моментално се изпълни с живот и на нея изведнъж задишаха всякакви живи същества... На необятното зелено тревисто пространство се появиха една след друга едри крави, махащи с опашки, блеещи овце се събраха на стада, а цвилещи коне се втурнаха в галоп... Обширните безмълвни пасища мигновено се изпълниха с живот... Появата на различни видове добитък създаде живописна картина в тези спокойни ливади и донесе огромна жизнена енергия... Те щяха да станат спътници на ливадите, господари на пасищата, взаимозависими един от друг; затова те щяха да станат пазители и бранители на тези земи, които щяха да бъдат тяхното постоянно местообитание и да им осигуряват всичко необходимо, един вечен източник на храна, необходима за тяхното съществуване...

В същия ден, когато започнаха да съществуват различните видове добитък, от думите на Създателя едно след друго се появиха много насекоми. И въпреки че това бяха най-малките от всички живи същества, тяхната жизнена сила също беше чудотворно творение на Създателя и те не закъсняха твърде много с появата си... Някои от тях махаха с крилца, докато други пълзяха бавно; някои отскачаха наблизо и надалеч, докато други се клатушкаха; някои се втурваха напред, докато други бързо се отдръпваха; някои се придвижваха странично, а други скачаха високо и ниско... Всички бяха заети да си търсят дом: някои си проправяха път в тревата, други се заеха да копаят дупки в земята, трети отлитаха към дърветата, скрити в гората... Въпреки малките си размери, те не желаеха да търпят мъките на глада и щом си намереха подслон, се втурваха да си търсят храна. Някои се изкатерваха на тревата, за да ядат крехките стъбълца, други пълнеха устата си с пръст и я поглъщаха в стомасите си, като я изяждаха с голям апетит и удоволствие (за тях дори почвата е вкусна); някои се скриваха в гората, но не спираха там за почивка, тъй като сокът на лъскавите тъмнозелени листа им даваше сочна храна... След като zasiщаха глада си, насекомите не оставаха бездейни. Макар и малки по размер, те притежаваха огромна енергия и безгранична жизненост и затова от всички същества те са най-активните и най-усърдните. Те никога не проявяваха ленивост и не се отдаваха на почивка. След като zasiщаха глада си, те продължаваха усърдно да работят за бъдещето си, занимаваха се с всякакви неща, забързани заради утрешния ден, за оцеляването си... Тихичко жужаха балади с различни мелодии и ритми, за да се насърчат и мотивират. Освен това така внасяха радост в тревата, дърветата и всеки сантиметър почва, като правеха неповторими всеки ден, всяка година... С помощта на свои собствени езици и свои собствени методи те предаваха информация на всички живи същества на земята. И с помощта на собствения си специален ход на живот те бележеха всички неща,

върху което оставяха следи... Те бяха в много близки отношения с почвата, тревата и горите и им носеха енергия и жизнена сила. Те предаваха наставленията и приветствията на Създателя на всички живи същества...

Създателят огледа всичко, което бе създал, и в този момент погледът Му се спря върху горите и планините, вниманието му се насочи към тях. Докато произнасяше думите Си, в гъстите гори и в планините се появи един вид същества, различни от останалите преди това. Това бяха дивите животни, изречени от Божията уста. Доста позакъснели, те тръскаха глави и размахваха опашки, всяко със своя неповторим външен вид. Някои бяха покрити с козина, а други имаха броня, някои оголваха кучешки зъби, други показваха всичките си зъби, някои имаха дълги шии, други имаха къси опашки, някои гледаха диво, а други плахо, някои се навеждаха да пасат трева, а други имаха окървавени уста, някои подскачаха на два крака, а други крачеха на четири копита, някои се взираха в далечината от върховете на дърветата, други лежаха в засада в горите, някои търсеха пещери за почивка, други препускаха и лудуваха из равнините, докато други дебнеха в горите... Някои ревяха, други виеха, някои лаеха, а други крещяха... Някои бяха сопрано, други баритон, някои гласове бяха гърлени, а други — звънки и мелодични... Някои изглеждаха зловещо, а други бяха красиви, някои бяха отвратителни, а други бяха възхитителни, някои бяха плашещи, а други бяха очарователно наивни... Едно след друго те се появяваха. Вижте колко високи и могъщи са те, колко са свободолюбиви, безразлични едно към друго, без да хвърлят дори мимолетен поглед към останалите... Носители на специфичния живот, дарен им от Създателя, и на собствената си дивост и животинска същност, те се появиха в горите и планините. Изпълнени с презрение към всички, ужасно високомерни — все пак те бяха истинските господари на планините и горите. От момента, в който появата им бе предопределена от Създателя, те „заявиха правата си“ върху горите и планините, защото Създателят вече бе установил техните граници и бе определил областта на тяхното съществуване. Само те бяха истинските господари на планините и горите и затова бяха толкова диви и толкова високомерни. Те бяха наречени „диви животни“, единствено защото от всички същества те бяха най-дивите, най-жестоките и най-неукротимите. Не можеха да бъдат опитомени, затова беше невъзможно да бъдат развъждани и не можеха да живеят в хармония с човека или да работят за човечеството. И точно защото не можеха да бъдат развъждани и не можеха да работят за човека, те трябваше да живеят на разстояние от него, за да не може да ги доближи. Съответно точно защото живееха на разстояние от човека и той не можеше да се приближи до тях, те бяха в състояние да изпълнят задължението, което им бе възложил Създателят: да пазят планините и горите. Дивата им природа защитаваше планините и пазеше горите и това беше най-добрата защита и гаранция за тяхното съществуване и размножаване. Същевременно дивата им природа поддържаше и

осигуряваше равновесието сред всички неща. Появата им донесе подкрепа и опора на планините и горите; появата им внесе огромна енергия и жизнена сила на неподвижните и пусти планини и гори. От този момент нататък планините и горите се превърнаха в тяхно постоянно местообитание и те никога нямаше да загубят дома си, тъй като планините и горите се бяха появили и съществуваха заради тях. Дивите животни щяха да изпълняват своя дълг и да правят всичко по силите си, за да защитават горите и планините. Така и дивите животни щяха стриктно да спазват наставленията на Създателя да се придържат към своята територия и да продължат да използват своята животинска природа, за да поддържат равновесието на всички неща, установено от Създателя, и да провъзгласяват властта и мощта на Създателя!

Под властта на Създателя всички неща са съвършени

Всички неща, създадени от Бог, включително онези, които могат да се движат, и онези, които не могат, създания като птиците и рибите, като дърветата и цветята, включително добитъка, насекомите и дивите животни, създадени на шестия ден — бяха добри в Божиите очи и освен това в Неговите очи всички те, в съответствие с Неговия план, бяха постигнали върха на съвършенството и отговаряха на стандартите, които Бог искаше да постигне. Стъпка по стъпка Създателят извършваше работата, която възнамеряваше да извърши в съответствие със Своя план. Едно след друго се появяваха нещата, които Той възнамеряваше да създаде, и появата на всяко от творенията беше отражение на властта на Създателя, кристализация на Неговата власт. Точно заради тези кристализации всички създания не можеха да не изпитват благодарност за благодатта и изобилието на Създателя. Докато се проявяваха Божиите чудодейни дела, този свят постепенно се изпълваше, парче по парче, с всичко, създадено от Бог, и премина от хаос и тъмнина към яснота и яркост, от мъртва неподвижност към оживление и безгранична жизненост. Сред всички сътворени същества, от големите до малките, от малките до микроскопичните, нямаше нито едно, което да не е създадено от властта и могъществото на Създателя, и съществуването на всяко творение притежаваше уникална и присъща необходимост и стойност. Независимо от различията в тяхната форма и структура те просто трябваше да бъдат сътворени от Създателя, за да съществуват под Неговата власт. Понякога хората виждат някакво много грозно насекомо и казват: „Това насекомо е наистина ужасно, не може такова отвратително същество да е създадено от Бог, Той по никакъв начин не би могъл да сътвори нещо толкова отвратително“. Каква глупава преценка! Това, което хората трябва да кажат, е следното: „Въпреки че това насекомо е много грозно, то е сътворено от Бог, така че трябва да има свое неповторимо предназначение“. Според Своя замисъл Той възнамеряваше да раздаде всякакви облици, всякакви функции и употреби на различните живи

същества, които бе сътворил, затова нито едно от съществата, направени от Бог, не беше скроено от един и същ материал. От външния им вид до вътрешното устройство, от житейските навици до местообитанията им — всяко е различно. Кравите имат външния вид на крави, магаретата имат външния вид на магарета, елените имат външния вид на елени, а слоновете имат външния вид на слонове. Можеш ли да определиш кое от тях изглежда най-добре и кое е най-грозно? Можеш ли да посочиш кое от тях е най-полезно и чие съществуване е най-малко необходимо? Някои хора харесват как изглеждат слоновете, но никой не използва слонове, за да засажда растения в полето. Някои хора харесват външния вид на лъвовете и тигрите, тъй като е най-впечатляващ сред всички същества, но можете ли да ги гледате като домашни любимци? Накратко, когато става дума за безбройните сътворени същества, човек трябва да се съобразява с властта на Създателя, тоест да се съобразява с реда, който е утвърден от Създателя за всички неща. Това е най-мъдрото отношение. Само отношението на търсене и подчиняване на изначалните намерения на Създателя показва истинско приемане на властта на Създателя и увереност в нея. Ако нещо е добро в Божиите очи, тогава защо човек трябва да търси недостатъци?

Така всички неща под властта на Създателя трябва да засвирят нова симфония, посветена на върховенството на Създателя, трябва да засвирят една великолепа прелюдия за Неговия труд в новия ден, и в този момент Създателят ще отвори и нова страница в делото на Своето управление! В съответствие със закона, наложен от Създателя, според който през пролетта се появяват нови издънки, лятото е периодът на зреене, есента е времето за прибиране на реколтата, а зимата е сезонът за съхранение, всички неща трябва да действат в съзвучие с плана за управление на Създателя и ще посрещнат своя нов ден, ново начало и нов ход на живота. Те ще продължат да живеят и да се възпроизвеждат в безкрайна последователност, за да приветстват всеки ден под върховенството на властта на Създателя...

Нито едно от сътворените и несътворени същества не може да замени идентичността на Създателя

От момента, в който Той пристъпи към създаването на всички неща, могъществото на Бог започна да се проявява и разкрива, тъй като Бог използваше думи, за да създаде всички неща. Независимо от начина, по който ги създаде, независимо от това защо ги създаде, всички неща се появиха, устояха и продължиха да съществуват благодарение на Божието слово. Това е неповторимата власт на Бог. Във времето отпреди появата на човечеството на този свят Създателят използва Своята мощ и власт, за да създаде всички неща за човечеството, и приложи Своите неповторими методи, за да подготви подходяща среда за живот на човека. Всичко, което направи, беше подготовка за човечеството, което скоро

трябваше да поеме Неговия дъх. Тоест, във времето отпреди създаването на човечеството Божията власт бе проявена във всички създания, различни от човека, в такива огромни неща като небето, светилата, моретата и сушата, и в малки такива като животните и птиците, както и във всякакви насекоми и микроорганизми, включително различните бактерии, невидими с просто око. На всяко от създанията беше даден живот благодарение на думите на Създателя, благодарение на тях те се разпространиха и всички заживяха под върховенството на Създателя заради Неговото слово. Въпреки че не получиха дъха на Създателя, те проявиха жизнената енергия, дарена им от Създателя, чрез своите разнообразни форми и структури. Макар че не придобиха способността да говорят, която Създателят даде на човека, всички те получиха възможност да изразят живота, даден им от Създателя, по начин, различен от човешкия език. Властта на Създателя не само дава жизнена енергия на привидно статични материални обекти, така че те никога да не изчезнат, но Той също така дава инстинкт за възпроизвеждане и размножаване на всички живи същества, за да не изчезнат никога и поколение след поколение да предават законите и принципите за оцеляване, с които ги е надарил Създателят. Начинът, по който Създателят прилага Своята власт, не се придържа строго към някакви макро или микро гледни точки и не се ограничава до някаква форма. Той е в състояние да управлява процесите във вселената и има върховенство над живота и смъртта на всички неща, и освен това е в състояние да се разпорежда с всички неща, така че те да Му служат. Той може да контролира функционирането на всички планини, реки и езера и да управлява всичко, което съществува в тях, и освен това е в състояние да осигури онова, от което се нуждаят всички неща. Това е проява на единствената власт на Създателя сред всички неща около човечеството. Това проявление продължава не само през целия жизнен цикъл, то никога няма да спре, нито да премине в покой. То не може да бъде изменено или нарушено от който и да е човек или нещо, както не може да бъде нито допълнено, нито намалено от никой човек или нещо, защото никой не може да замени идентичността на Създателя и следователно властта на Създателя не може да бъде заместена от нито едно сътворено същество; тя е недостижима и за всяко несътворено същество. Вземете за пример Божиите пратеници и ангели. Те не притежават могъществото на Бог, още по-малко властта на Създателя, и причината да не притежават могъществото и властта на Бог е, че те не притежават същността на Създателя. Макар да са способни да вършат някои неща от името на Бог, несътворените същества като Божиите пратеници и ангели не могат да представляват Бог. Въпреки че притежават някаква сила, която човек няма, те не притежават Божията власт, не притежават онази Божия власт да създава всички неща, да се разпорежда с всички неща и да запази върховенство над всички неща. Следователно неповторимостта на Бог не може да бъде заменена от никое несътворено същество, както и властта

и могъществото на Бог не могат да бъдат заменени от никое несътворено същество. Чел ли си в Библията за някой Божи пратеник, който да е създал всичко? Защо Бог не изпрати някой от Своите пратеници или ангели да създаде всички неща? Причината е, че те не притежаваха Божията власт и следователно нямаха способността да я упражняват. Както всички създания, така и те се намират под върховенството на Създателя и под Неговата власт, така че Създателят е и техен Бог и техен господар. Сред всички тях, знатни и със скромно положение, с голяма или с малка сила, няма нито един, който да може да надмине властта на Създателя, следователно сред тях няма никой, който да замени идентичността на Създателя. Те никога няма да бъдат наречени Бог и никога няма да могат да станат Създател. Това са неизменни истини и факти!

Въз основа на горното общение можем ли да твърдим следното: само Създателят и Владетелят на всички неща, Онзи, който притежава единствената власт и единствената мощ, може да бъде наречен Самият единствен Бог? На този етап може би смятате, че този въпрос е твърде сложен за разбиране. В момента не сте в състояние да го разберете и не можете да осъзнаете вътрешната му същност, затова засега смятате, че е трудно да му се отговори. В такъв случай ще продължа със Своето общение. Сега ще ви позволя да видите реалните деяния на много аспекти на властта и могъществото, които само Бог притежава, и така ще ви дам възможност наистина да разберете, оцените и познаете неповторимостта на Бог и какво се разбира под единствената власт на Бог.

2. Бог използва думите Си, за да сключи завет с човека

Битие 9:11-13 Поставям завета Си с вас, — че няма да бъде изтребена вече никоя твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята. Бог каза още: Ето белега на завета, който Аз поставям до всички поколения между Мен и вас и всичко живо, което е с вас; поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде белег на завет между Мен и земята.

След като Създателят сътворява всички неща, властта Му отново се потвърждава и провъзгласява в завета на дъгата

Властта на Създателя е провъзгласена навеки и се упражнява сред всички създания, и Той не само управлява съдбата на всички неща, но господства и над човека, специалното създание, което Той е сътворил със собствените си ръце и което притежава различна жизнена структура и съществува в различна форма на живот. След създаването на всички неща Създателят не престана да упражнява Своята власт и могъщество. За Него властта, която Му даде върховенство над всичко съществуващо и над съдбата на цялото човечество, формално започна чак след като човечеството наистина се роди от ръката Му. Той възнамеряваше да ръководи човечеството и да властва над него, възнамеряваше да го спаси и

истински да го спечели, да спечели човечество, което да ръководи всички неща. Възнамеряваше да постави живота на това човечество под Своята власт и то да я познае и да ѝ се подчини. Така Бог започна да използва словото Си, за да изрази официално Своята власт сред хората, и започна да упражнява властта Си, за да приложи словото Си на практика. Разбира се, в този процес Божията власт беше провъзгласена навсякъде, а Аз просто подбрах някои специфични, добре познати примери, от които можете да разберете и познаете неповторимостта на Бог и Неговата неповторима власт.

Между откъса от Битие 9:11-13 и горните откъси, отнасящи се до писменото споменаване на сътворението на света от Бог, има прилика, но има и разлика. Каква е приликата? Тя се крие в словото, което Бог използва, за да постигне онова, което е възнамерявал да направи, а разликата е, че цитираните тук откъси представляват Божия разговор с човека, по време на който Той е сключил завет с човека и го е информирал за съдържанието на този завет. Това упражняване на Божията власт бе постигнато в процеса на Неговия диалог с човека, което означава, че преди създаването на човечеството Божиите слова представляваха наставления и заповеди, дадени на онези същества, които Той възнамеряваше да създаде. Но сега се появи някой, който можеше да чуе Божието слово, и затова словото Му беше както диалог с човека, така и призив и предупреждение към човека. Освен това Божиите слова бяха заповеди, носещи Неговата власт, които бяха предадени на всички неща.

Кое Божие дело е записано в този откъс? В него е записан заветът, който Бог сключи с човека, след като унищожил света с потоп. Откъсът разказва на човека, че Бог няма повече да изпраща такова унищожение на света и че за тази цел Бог създаде знак. Какъв беше този знак? Писанието казва, че „поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде белег на завет между Мен и земята“. Това са истинските слова, които Създателят каза на човечеството. И щом Той изрече тези слова, пред очите на човека се появи дъга и тя все още е там. Всеки е виждал тази дъга, а когато я видиш, знаеш ли как се появява? Науката не е в състояние да ѝ даде обяснение или да определи нейния източник, нито да установи нейното местонахождение. Причината е, че дъгата е знак за завета, сключен между Създателя и човека. Тя не се нуждае от научна обосновка, не е направена от човека и човекът не е в състояние да я промени. Тя е продължение на властта на Създателя, след като Той произнесе словата Си. Създателят използва Свой собствен специален метод за спазване на завета Си с човека и на обещанието Си, следователно използването на дъгата като знак на завета, който е сключил, е небесен указ и закон, който трябва да остане непроменен завинаги, както за Създателя, така и за сътвореното човечество. Трябва да се каже, че този неизменен закон е още едно истинско проявление на властта на Създателя след сътворението на всички неща. Трябва също да се отбележи, че властта и

могъществото на Създателя са безгранични; използването на дъгата като знак е продължение и разширение на властта на Създателя. Това беше още едно дело, извършено от Бог чрез Неговото слово, и знак за завета, който Бог бе сключил с човека чрез словото Си. Той разказа на човека какво е решил да извърши и по какъв начин ще бъде осъществено и постигнато. По този начин то бе извършено в съответствие със словото от Божиите уста. Само Бог притежава такава мощ и днес, няколко хиляди години след като Той изрече тези слова, човек все още може да вижда дъгата, изречена от Божията уста. Благодарение на изречените от Бог слова това явление е останало непроменено и е запазено в първоначалния си вид до днес. Никой не може да премахне тази дъга, никой не може да промени нейните закони и тя съществува единствено поради Божието слово. Точно това е властта на Бог. „Бог застава зад словото Си и словото Му ще се изпълни и онова, което Той върши, трае вечно“. Тези слова са ясно изразени тук и това е ясен белег и характерна особеност на властта и могъществото на Бог. Такъв белег или характерна особеност не е притежаван и не може да се види в нито едно от сътворените същества, нито пък се забелязва в което и да е от несътворените същества. Той принадлежи само на единствения Бог и отличава идентичността и същината, които притежава единствено Създателят, от тези на съществата. Същевременно той е и белег и характерна особеност, който, с изключение на Самия Бог, не може да бъде надминат от никое сътворено или несътворено същество.

Сключването на завета Му с човека беше дело от голямо значение, което Той възнамеряваше да използва, за да съобщава даден факт на човека и да изразява волята Си пред него. За тази цел Той приложи уникален метод, като използва специален знак, за да сключи завет с човека — знак, който стана обещание за завета, сключен от Него с човека. Беше ли велико събитие сключването на този завет? Точно колко велико беше? Точно това прави този завет толкова забележителен: той не е някакво споразумение, сключено между двама души или между две групи, нито е споразумение между държави, а завет, сключен между Създателя и цялото човечество, и ще остане в сила до деня, в който Създателят не сложи край на всички неща. Изпълнителят на този завет е Създателят и Той е неговият защитник. Накратко, заветът на дъгата, сключен с човечеството, е изцяло осъществен и постигнат в съответствие с разговора между Създателя и човечеството и остава в сила до днес. Какво друго могат да направят сътворените същества, освен да отстъпят пред властта на Създателя, да ѝ се подчинят, да вярват в нея, да я ценят, да свидетелстват за нея и да я възхваляват? Защото никой друг освен единствения Бог няма силата да сключи такъв завет. Многократната поява на дъгата е послание към човечеството и привлича вниманието му към завета между Създателя и човечеството. Онова, което се демонстрира в непрекъснато повтарящото се явление на завета, сключен между

Създателя и човечеството, не е дъгата или заветът сам по себе си, а непоклатимата власт на Създателя. Многократното появяване на дъгата показва грандиозните и чудотворни дела на Създателя на скрити места и същевременно представлява жизненоважно отражение на властта на Създателя, която никога няма да изчезне и никога няма да се промени. Не е ли това проява на още една страна от неповторимата власт на Създателя?

3. Божиите благословии

Битие 17:4-6 Ето, моят завет е с теб; и ти ще станеш баща на множество народи. Няма да се наричаш вече Аврам, а името ти ще бъде Авраам; защото те направих баща на множество народи. Ще те направя плодовит и ще произведа народи от теб; и царе ще произлязат от теб.

Битие 18:18-19 Авраам ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благословят всички народи на земята. Защото знам, че той ще нареди на децата и домоцедието си да го следват и че те ще вървят по пътя на Йехова, за да извършват справедливост и правосъдие че Йехова да може да направи с Авраам онова, което каза за него.

Битие 22:16-18 Йехова рече: „Заклевам се в Себе Си, защото си направил това и не си пожалил него, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си; в твоето потомство ще се благословят всички народи на земята, защото си послушал гласа Ми“.

Йов 42:12 Така Йехова благослови сетните дни на Йов повече от първите му; и така той получи четиринадесет хиляди овце, шест хиляди камили, хиляда двойки волове и хиляда магарици.

Уникалният метод и характерните особености на словата на Създателя са символ на неповторимата идентичност и власт на Създателя

Мнозина искат да търсят и да спечелят Божиите благословии, но не всеки може да ги спечели, тъй като Бог има Свои собствени принципи и благославя човека по Свой начин. Обещанията, които Бог дава на човека, и благодатта, с която го надарява, се разпределят въз основа на мислите и действията на човека. И така, какво показват Божиите благословения? Какво могат да видят хората в тях? На този етап нека оставим настрана обсъждането на това какви типове хора получават Божиите благословии и какви са принципите на Божието благословение. Вместо това нека да разгледаме Божието благословение на човека с цел опознаване на Божията власт от гледната точка на познаването на Божията власт.

И четирите споменати откъса от писанието дават сведения за благословиите на Бог за човека. Те дават подробно описание на получателите на Божиите благословии като Авраам и Йов, както и причините, поради които Бог е дарил своите благословии, и какво се съдържа в тези благословии. Интонацията и стилът

на Божиите слова, както и гледната точка и положението, от които Той говори, позволяват на хората да разберат, че Онзи, Който дарява благословии, и получателят на тези благословии имат напълно различна идентичност, положение и същност. Интонацията и стилът на тези слова и положението, от което са изречени, са уникални за Бог, който притежава идентичността на Създателя. Той има власт и мощ, както и благородството на Създателя, и величие, което не търпи съмнение от никой човек.

Нека първо разгледаме следния откъс от Битие, глава 17, стихове 4-6: „Ето, моят завет е с теб; и ти ще станеш баща на множество народи. Няма да се наричаш вече Аврам, а името ти ще бъде Авраам; защото те направих баща на множество народи. Ще те направя плодовит и ще произведе народи от теб; и царе ще произлязат от теб“. Тези слова бяха заветът, който Бог сключи с Авраам, както и Божията благословия за Авраам: Бог щеше да направи Авраам баща на народи, щеше да го направи изключително плодовит и щеше да произведе народи от него, и царе щяха да произлязат от него. Виждаш ли Божията власт в тези слова? Как разбираш тази власт? Каква страна от същината на Божията власт виждаш? При внимателно прочитане на тези слова не е трудно да се установи, че властта и идентичността на Бог се разкриват ясно в съдържанието на Божиите слова. Например, когато Бог казва: „Моят завет е с теб; и ти ще... направих те... ще те направя...“, такива фрази като „ти ще“ и „Аз ще“, чието съдържание носи утвърждаване на Божията идентичност и власт, от една страна са показател за правдивостта на Създателя, а от друга са специални слова, използвани от Бог, който притежава идентичността на Създателя, като същевременно са и част от традиционния речник. Ако някой каже, че се надява друг човек да е изключително плодовит, че народи ще произхождат от този човек, че царе ще произлизат от него, тогава това несъмнено е вид пожелание, а не обещание или благословия. Затова хората не смеят да кажат: „Ще те направя такъв и такъв, ти ще бъдеш такъв и такъв“, тъй като знаят, че нямат такава власт. Това не е по силите им и дори да изрекат такива неща, думите им ще бъдат празни и безсмислени, изречени под въздействието на техните желания и стремежи. Нима някой от хората ще се осмели да говори с такъв величествен тон, ако чувства, че не е в състояние да изпълни своите желания? Всички желаят доброто на своите потомци и се надяват, че те ще преуспеят и ще постигнат огромен успех. „Какво голямо щастие би било някой от тях да стане император! Ако някой стане губернатор, това също би било хубаво, стига да е някой важен човек!“ Всичко това са хорски желания, но хората могат само да пожелават благословии за своето потомство, а не могат да изпълнят или сбъднат обещанията си. В сърцата си всички ясно разбират, че нямат силата да постигат такива неща, тъй като всичко около тях е извън властта им, следователно как могат да командват съдбите на другите? Причината, поради която Бог може да произнася такива слова, е че Бог има такава власт и е в

състояние да изпълни и осъществи всички обещания, които дава на човека, и да сбъдне всички благословии, които дарява на човека. Човекът е сътворен от Бог и за Бог би било детска игра да направи някого изключително плодовит; само една Негова дума е достатъчна да направи благоденстващо нечие потомство. За да го направи, не е нужно да се поти или да си претоварва ума, нито пък да се тормози заради това. Такава е същинската мощ на Бог, същинската Божия власт.

След като в Битие 18:18 прочетохте, че „Авраам ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благословят всички народи на земята“ можете ли да почувствате Божията власт? Можете ли да почувствате необикновеността на Създателя? Можете ли да усетите превъзходството на Създателя? Божието слово е несъмнено. Бог не произнася такива слова като символ или израз на увереността Си в успеха. Те всъщност са доказателство за властта на Божиите слова и са заповед, която осъществява Божието слово. Тук има два изрази, на които трябва да обърнете внимание. Когато Бог казва, че „Авраам ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благословят всички народи на земята“, в тези думи усеща ли се поне някакъв елемент на несигурност? Има ли някаква частица безпокойство в тях? Има ли следа от страх? Заради фразите „ще стане“ и „ще бъде“ в Божиите слова, тези елементи, които са характерни за човека и често се проявяват у него, никога не са имали абсолютно никакво отношение към Създателя. Никой не би посмял да използва такива думи, когато пожелава добро на други хора, никой не би посмял с такава увереност да благославя друг човек с велик и силен народ или да обещава, че чрез него всички народи на земята ще бъдат благословени. Колкото по-убедено звучи Божието слово, толкова повече то доказва нещо — и какво точно? То доказва, че Бог има такава власт, че тя може да извърши тези неща и че тяхното осъществяване е неизбежно. Без да изпитва ни най-малко съмнение, в сърцето Си Бог бе абсолютно сигурен във всичко, с което благослови Авраам. Всичко това щеше да се осъществи според словото Му и никоя сила нямаше да може да промени, да попречи, да разстрои или наруши неговото изпълнение. Каквото и да се бе случило, нищо нямаше да отмени Божието слово или да повлияе на неговото осъществяване и постигане. Точно в това се съдържа самата мощ на словата, изречени от устата на Създателя, а властта на Създателя не търпи възражения от страна на човека! Все още ли имаш съмнения, след като прочете тези слова? Тези слова бяха изречени от устата на Бог и в Божието слово има мощ, величие и власт. Тази мощ и власт, както и неизбежността на осъществяването на факта, са непостижими за никое сътворено или несътворено същество и никое сътворено или несътворено същество не може да ги надмине. Само Създателят може да разговаря с човека с такъв тон и с такава интонация и фактите доказват, че Неговите обещания не са безсъдържателни думи или празни хвалби, а са израз на неповторима власт, която никой човек, събитие или нещо не може да надмине.

Каква е разликата между словата, които Бог изрича, и думите на човека? Когато четеш словата, изречени от Бог, ти усещаш могъществото на Божието слово и властта на Бог. Как се чувстваш, когато чуеш хора да изричат такива думи? Не ги ли намиращ за изключително арогантни и самохвалци, за хора, които обичат да се изтъкват? Защото те нямат такава мощ, нямат такава власт и затова са напълно неспособни да постигнат такива неща. Фактът, че са толкова уверени в обещанията си, само показва необмислеността на техните забележки. Ако някой изрече такива думи, то той несъмнено ще се окаже арогантен и свръхсамоуверен и ще се разкрие като класически пример за нрава на архангела. Тези слова са изречени от устата на Бог — долавяш ли в тях дори частица арогантност? Имаш ли чувството, че Божието слово е просто шега? Божието слово е власт, Божието слово е факт и още преди да бъде изречено от устата Му, тоест докато Той взема решение да направи нещо, то вече е извършено. Може да се каже, че всичко, което Бог каза на Авраам, бе завет, който Бог сключи с него, и обещание, дадено от Бог на Авраам. Това обещание беше установен факт, както и свършен факт, и тези факти постепенно бяха осъществени в Божиите мисли в съответствие с Божия план. Следователно изричането на тези слова от Бог не означава, че Той има надменен нрав, защото Бог е способен да постигне такива неща. Той има тази мощ и власт и е напълно способен да извършва подобни действия, и тяхното изпълнение е напълно в обхвата на Неговите възможности. Когато такива слова са изречени от устата на Бог, те са проява и израз на истинския Божи нрав, идеално проявление и израз на същината и властта на Бог, и няма по-уместно и подходящо доказателство за идентичността на Създателя. Точно стилът, тонът и подборът на тези слова са белег на идентичността на Създателя и напълно съответстват на изразяването на собствената идентичност на Бог. В тях няма никакви преструвки, никаква нечистота. Тези слова са абсолютно безупречна демонстрация на същината и властта на Създателя. Що се отнася до създанията, те не притежават нито такава власт, нито такава същина, а още по-малко пък притежават мощта, дадена от Бог. Ако човек демонстрира такова поведение, това несъмнено ще е избухване на порочния му нрав, в основата на което ще стоят натрапчивото въздействие на човешката арогантност и необузdana амбиция и разкриването на злите намерения на не кой да е, а на дявола, Сатана, който иска да заблуди хората и да ги подмами да предадат Бог. И как се отнася Бог към това, което се разкрива чрез такъв език? Той ще каже, че искаш да узурпираш мястото Му и че искаш да се представиш за Него и да Го замениш. Когато имитираш тона на Божиите слова, намерението ти е да заемеш мястото на Бог в сърцата на хората, да си присвоиш човечеството, което по право принадлежи на Бог. Това е Сатана в най-чист вид. Това са делата на потомците на архангела, които Небето не търпи! Има ли сред вас такива, които някога са имитирали Бог по някакъв определен начин, като са произнасяли няколко думи с намерението да объркат

хората и да ги заблудят, да ги накарат да се чувстват така, сякаш думите и действията на този човек носят в себе си властта и могъществото на Бог, сякаш същината и идентичността на този човек са уникални и сякаш дори тонът на думите му е подобен на Божия? Правили ли сте някога нещо подобно? Имитирали ли сте някога Божията интонация в речта си с онова, което вие приемате за могъщество и власт, като сте използвали жестове, които, по общо мнение, представляват Божия нрав? Често ли се случва повечето от вас да действат или да възнамеряват да действат по този начин? Ако сега, след като наистина виждате, осъзнавате и познавате властта на Създателя, погледнете назад към онова, което сте правили и което сте разкривали от себе си, изпитвате ли отвращение? Признавате ли своето безчестие и безсрамие? След като сте анализирали характера и същината на такива хора, може ли да се каже, че те са прокълнати изчадия на ада? Може ли да се каже, че всеки, който прави подобни неща, си навлича унижение? Осъзнавате ли колко сериозно е това? И то наистина сериозно? Намерението на хората, които действат по този начин, е да имитират Бог. Те искат да бъдат Бог, за да накарат хората да им се прекланят като на Бог. Те искат да унищожат мястото, което Бог заема в сърцата на хората, и да се отърват от Бог, Който работи сред хората, и го правят, за да постигнат целта си да управляват хората, да ги погълнат и да ги завладеят. Всеки има подобни подсъзнателни желания и стремежи и всеки живее в такъв вид порочна сатанинска същина, в сатанинска природа, в която хората враждуват с Бог, предават Бог и желаят да станат Бог. След моето общение по темата за Божията власт все още ли имате желание или стремеж да изпълнявате ролята на Бог или да го имитирате? Все още ли искате да бъдете Бог? Все още ли желаете да станете Бог? Властта на Бог не може да бъде имитирана от човека и той не може да подражава на идентичността и положението на Бог. Дори и да си способен да имитираш тона, с който говори Бог, ти не можеш да имитираш същината на Бог. Дори да си способен да заемеш мястото на Бог и да играеш ролята на Бог, никога няма да можеш да направиш онова, което Бог възнамерява да направи, и никога няма да можеш да управляваш и ръководиш всички неща. В очите на Бог ти ще си останеш незначително създание и независимо колко големи са твоите умения и способности, независимо колко си надарен, целият ти се намираш изцяло под властта на Създателя. Дори да си способен да произнасяш дръзки думи, това не може нито да покаже, че притежаваш същината на Създателя, нито че притежаваш Неговата власт. Властта и могъществото на Бог са същността на Самия Бог. Те не са нещо научено или придадено отвън, те са изначалната същина на Самия Бог. Така че отношенията между Създателя и създанията никога няма да се променят. Като едно от творенията човек трябва да стои на мястото си и да се държи добросъвестно. Пази предано онова, което ти е поверено от Създателя. Не се дръж по неуместен начин и не прави неща, които са извън

способностите ти или са противни на Бог. Не се опитвай да ставаш велик или да се превръщаш в свръхчовек, или да се издигаш над другите, и недей да се стремиш да станеш Бог. Това са неща, които хората не трябва да жадуват. Стремежът да станеш велик или свръхчовек е абсурден. Стремежът да станеш Бог е още по-позорен — той е отвратителен и жалък. Онова, което е достойно за одобрение и към което творенията трябва най-силно да се стремят, е да станат истински творения. Това е единствената цел, към която трябва да се стремят всички хора.

Властта на Създателя не е ограничена от времето, пространството или географското разположение и е невъзможно да бъде измерена

Нека разгледаме книгата Битие, глава 22, стихове 17-18. Това е друг откъс, изречен от Бог Йехова, в който Той каза на Авраам следното: „Ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си; в твоето потомство ще се благословят всички народи на земята, защото си послушал гласа Ми“. Много пъти Бог Йехова благослови Авраам, че потомството му ще се умножи, но доколко ще се умножи? Доколкото е посочено в Светото писание: „като небесните звезди и като пясъка на морския бряг“. Тоест Бог пожела да надари Авраам с потомство, толкова многобройно, колкото звездите на небето и колкото песъчинките на морския бряг. Бог говореше образно и от тази образност не е трудно да се разбере, че Бог дарява на Авраам не само един или двама, нито дори хиляди потомци, а несметен брой — достатъчно, за да станат множество народи, защото Бог обеща на Авраам, че той щеше да стане баща на много народи. И така, този брой от човека ли бе определен, или Бог го реши? Може ли човек да контролира броя на своите потомци? Това от него ли зависи? От него не зависи дори дали ще има няколко потомци, или няма да има, да не говорим за толкова голям брой като „небесните звезди и като пясъка на морския бряг“. Кой не иска потомството му да бъде толкова многобройно, колкото звездите? За съжаление обаче нещата не винаги се развиват така, както искаш. Независимо колко опитен или надарен е човек, това не зависи от него — никой не може да надхвърли границите на онова, което е предопределено от Бог. Колкото ти е позволил, толкова ще имаш. Ако Бог ти даде малко, никога няма да имаш много, а ако Бог ти даде много, няма смисъл да се възмущаваш колко много имаш. Не е ли така? Всичко това е във властта на Бог, а не на човека! Бог управлява човека и никой не е изключение!

Когато Бог каза „ще умножа и преумножа потомството ти“, това беше заветът, който Бог сключи с Авраам и подобно на „завета на дъгата“ той щеше да се изпълнява завинаги. Той беше и обещанието, което Бог даде на Авраам. Само Бог има право и е в състояние да сбъдне това обещание. Независимо дали човек

вярва в това, независимо дали човек го приема и независимо от това как го оценява и го възприема, то ще бъде изпълнено до последната буква според словата, изречени от Бог. Божието слово няма да се измени заради промените във волята или в представите на човека, няма да се измени и заради промените в който и да е човек, събитие или нещо. Всичко, което съществува, може да изчезне, но Божието слово ще остане вечно. Всъщност денят, в който всичко, което съществува, ще изчезне, е точно денят, когато Божиите слова ще бъдат изпълнени докрай, защото Той е Създателят и Той притежава властта на Създателя и могъществото на Създателя, и Той владее всички неща и цялата жизнена сила. Той може да създаде нещо от нищо или да превърне нещо в нищо и управлява превръщането на всички неща от живи в мъртви. За Бог няма нищо по-лесно от умножаването на нечие семе. За човека това звучи фантастично, звучи като приказка, но за Бог това, което той решава и обещава да направи, не е нито фантазия, нито приказка. По-скоро е факт, който Бог вече е видял, и който със сигурност ще бъде осъществен. Разбирате ли това? Събитията доказват ли, че потомците на Авраам бяха многобройни? Колко многобройни бяха те? Бяха ли толкова многобройни, колкото „небесните звезди и като пясъка на морския бряг“, както каза Бог? Разпръснаха ли се сред всички народи и региони по всички места на този свят? Благодарение на какво се осъществи този факт? Дали се дължи на властта на Божието слово? В продължение на стотици или хиляди години, след като бяха изречени, Божиите слова продължиха да се изпълняват и непрекъснато се превръщаха в действителност. Това е могъществото на Божието слово и доказателство за Божията власт. След като създаде всички неща, Бог каза: „Нека бъде светлина“ и светлината се появи. Това се случи много бързо, изпълни се за много кратък период от време, без никакво забавяне в осъществяването и изпълнението; ефектът от Божието слово беше мигновен. И двата примера са демонстрация за Божията власт, но когато Бог благослови Авраам, Той позволи на човека да види друга страна от същността на Божията власт, както и факта, че властта на Създателя не може да бъде измерена. Освен това Той позволи на човека да види една по-истинска, по-изящна страна от властта на Създателя.

След като Божиите слова бъдат изречени, Божията власт поема управлението на даденото дело и събитието, обещано от Божиите уста, постепенно започва да се превръща в реалност. В резултат на това започват да настъпват промени сред всички неща, също както с идването на пролетта тревата става зелена, цветята цъфтят, дърветата напъпват, птиците започват да пеят, гъските се завръщат и полетата гъмжат от хора... С идването на пролетта всички неща се подмладяват и това е чудотворното дело на Създателя. Когато Бог изпълнява обещанията Си, всички неща на небето и на земята без изключения се обновяват и променят според Божиите мисли. Когато Божията уста изрича някакво обещание или предсказание, всички неща служат за неговото изпълнение и всичко е насочено

към неговото изпълнение. Под властта на Създателя всички същества се подреждат и организират, започват да играят определената им роля и да изпълняват съответната си функция. Това е проява на властта на Създателя. Какво виждаш ти в това? Как ще познаеш Божиата власт? Има ли Божиата власт граници? Има ли ограничение във времето? Може ли да се каже, че има определена височина или определена дължина? Може ли да се каже, че Божиата власт има определен размер или сила? Може ли да се измери с човешките мерки? Божиата власт не се появява и изчезва, не идва и не си отива и няма никой, който да измери точно колко голяма е тя. Независимо колко време ще мине, ако Бог благославя някого, това благословение ще продължи и занапред и неговото продължение ще носи свидетелство за неизмеримата Божия власт и ще даде на човечеството възможност отново и отново да съзерцава възраждането на неукротимата жизнена сила на Създателя. Всяка проява на Неговата власт е съвършено проявление на словата от устата Му пред всички неща и пред човечеството. Освен това всичко, което е извършено от Неговата власт, е несравнимо изящно и напълно безупречно. Може да се каже, че Неговите мисли, Неговото слово, Неговата власт и цялата работа, която Той извършва, представляват една несравнимо красива картина и за създанията нейната значимост и стойност е невъзможна за изразяване с човешкия език. Когато Бог дава обещание на някой човек, Той го познава като петте си пръста, независимо дали става въпрос за това къде живее, или какво прави, какво е било обкръжението му, преди да получи обещанието или след това, или колко големи сътресения са настъпили в жизнената му среда. Независимо колко време е минало от изричането на Божиите слова, за Него те сякаш току-що са изречени. Тоест Бог има такава мощ, такава власт, че може да проследява, контролира и изпълнява всяко обещание, което дава на човечеството, и независимо какво е то, независимо колко време е необходимо, за да бъде изпълнено докрай, и най-вече независимо от обхвата на изпълнението му (например време, географско местоположение, раса и т.н.) това обещание ще бъде осъществено и завършено. При това осъществяването и завършването му няма да Му струват и най-малкото усилие. Какво доказва това? Доказва, че размахът на Божиата власт и мощ е достатъчен, за да управлява цялата вселена и цялото човечество. Бог създаде светлината, но това не означава, че управлява само светлината или че управлява само водата, защото я е създал, а всичко останало няма нищо общо с Бог. Не е ли това погрешно мислене? Въпреки че след няколкостотин години Божието благословение за Авраам постепенно изчезна от паметта на човека, за Бог това обещание си остана същото. Все още е в процес на изпълнение, който никога не е спирал. Човекът никога не знаеше и не беше чувал за това как Бог упражняваше своята власт, как бяха подредени и организирани всички неща и колко много удивителни истории се случиха през това време сред всички неща, сътворени от Бог, но всяко

удивително проявление на Божията власт и всяко разкриване на Неговите дела беше предавано и възхвалявано сред всички неща, всички неща провъзгласяваха чудотворните дела на Създателя и говореха за тях, и всяка многократно разказвана история за върховенството на Създателя над всички неща ще се провъзгласява от всички неща векове. Властта, чрез която Бог управлява всички неща, и могъществото на Бог показват на всички неща, че Бог е навсякъде и по всяко време. Когато си станал свидетел на вездесъщността на Божията власт и могъщество, ще видиш, че Бог е навсякъде и по всяко време. Властта и могъществото на Бог не са ограничени от времето, географското местоположение и пространството, както не са ограничени от нито един човек, събитие или нещо. Размахът на властта и могъществото на Бог надхвърля въображението на човека, необясним е за човека, невъобразим е за него и човек никога няма да може да го познае напълно.

Някои хора обичат да си правят изводи и да фантазират, но докъде се простира въображението на човека? Може ли да се простира отвъд този свят? Способен ли е човек да стигне до заключение и да си представи автентичността и прецизността на Божията власт? Могат ли заключенията и въображението на човека да му дадат възможност да постигне познание за Божията власт? Могат ли те да направят така, че човек наистина да оцени Божията власт и да ѝ се подчини? Фактите доказват, че заключенията и въображението на човека са просто продукт на човешкия ум и не са нито от полза, нито от помощ за човешкото познаване на Божията власт. След като четат научна фантастика, някои са в състояние да си представят как изглеждат Луната или звездите. Но това не означава, че човек може да разбере Божията власт. Въображението на човека е просто въображение. Човекът по никакъв начин не разбира значението на обстоятелствата, свързани с тези неща, тоест връзката им с Божията власт. Какво от това, ако си бил на Луната? Това показва ли, че имаш многостранно разбиране за Божията власт? Това показва ли, че си способен да си представиш размаха на Божията власт и могъщество? Тъй като заключенията и въображението на човека не могат да му дадат възможност да познае Божията власт, какво трябва да направи той? Най-разумно би било да не си правим заключения и да не си представяме, тоест човек не бива да разчита на въображението си и да зависи от заключенията си, когато става въпрос за познаване на Божията власт. Какво искам да ви кажа с това? Познаването на Божията власт, на Божията мощ, на собствената идентичност на Бог и на Божията същина не може да бъде постигнато чрез твоето въображение. Тъй като не можеш да разчиташ на въображението си, за да познаеш Божията власт, как тогава ще успееш да постигнеш истинско познаване на Божията власт? Начинът да го направиш е да ядеш и пиеш Божието слово, чрез общение и чрез опознаване на Божието слово. Така постепенно ще натрупаш опит и потвърждение на Божията власт и постепенно ще придобиеш разбиране и нарастващо познание за нея. Това е единственият начин да се постигне познаване на Божията власт — преки пътища

няма. Да искам от вас да не използвате въображението си не е същото като да ви накарам да седите пасивно в очакване на унищожението или да ви попреча да правите каквото и да било. Да не използваш мозъка си, за да разсъждаваш и да си представяш, означава да не използваш логиката, за да си правиш изводи, да не използваш знанието за анализ, да не използваш науката като основа, а вместо това да оцениш, да се убедиш и да потвърдиш, че Бог, в който вярваш, има власт, да потвърдиш, че Той има върховенство над твоята съдба и че Неговата мощ доказва винаги, чрез Божието слово, чрез истината, чрез всичко, с което се сблъскваш в живота, че Той е Самият истински Бог. Това е единственият начин, по който всеки може да постигне разбиране за Бог. Някои хора казват, че искат да намерят лесен начин за постигане на тази цел, но съществува ли според вас такъв начин? Повярвай ми, не е нужно да мислиш — няма други начини! Единственият начин е добросъвестно и упорито да опознаваш и удостоверяваш това, което Бог притежава и представлява, чрез всяко Негово слово и всичко, което прави. Това е единственият начин да познаеш Бог. Защото това, което Бог притежава и представлява, не е кухо и празно, а е истинско.

Действителното влияние и господство на Създателя над всички неща и всички живи същества говори за реалното съществуване на властта на Създателя

Благославянето на Йов от Йехова е записано в книгата на Йов по подобен начин. Какво е дарил Бог на Йов? „Така Йехова благослови сетните дни на Йов повече от първите му; и така той получи четиринадесет хиляди овце, шест хиляди камили, хиляда двойки волове и хиляда магараци“ (Йов 42:12). От гледна точка на човека какви бяха всички онези неща, които бяха дадени на Йов? Смяташе ли ги човечеството за ценни придобивки? Не беше ли Йов, притежател такива ценни придобивки, много богат в онази епоха? И как получи той такива придобивки? Какво предизвика появата на богатството му? Излишно е да казвам, че Йов се сдобил с всичко това благодарение на Божиата благословия. Тук няма да обсъждаме отношението на Йов към тези придобивки и към Божиите благословии. Що се отнася до Божиите благословения, всички хора копнеят денонощно да бъдат благословени от Бог и въпреки това човек не може да контролира какво може да придобие през живота си или дали може да получи Божиите благословии — и това е неоспорим факт! Бог има властта и могъществото да дарява на човека всякакви придобивки, да му дава възможност да получи всякаква благодат, но в същото време съществува принципът на Божиите благословии. Какви хора благославя Бог? Онези, които харесва, разбира се! И Авраам, и Йов бяха благословени от Бог, но в същото време благословиите, които получиха, бяха различни. Бог благослови Авраам с потомство, многобройно като песъчинките и звездите. Когато Бог благослови Авраам, Той направи така, че потомците на един

човек, един народ да станат могъщи и благоденстващи. В същото време Божията власт ръководеше човечеството, което единствено от всички неща и от всички живи същества дишаше с Божието дихание. Под върховенството на Божията власт това човечество се разпространяваше и съществуваше с определената от Бог бързина и в определените от Бог граници. По-точно, жизнеността на този народ, темповете на растеж и продължителността на живота — всичко това беше част от Божиите подредби и принципът на всичко това се основаваше изцяло на обещанието, което Бог даде на Авраам. Тоест, независимо от обстоятелствата, Божиите обещания ще продължат да се изпълняват безпрепятствено и да се осъществят под провидението на Божията власт. Обещанието, което Бог даде на Авраам, гласеше, че независимо от промените в света, независимо от епохата, независимо от катастрофите, които човечеството щеше да преживее, потомците на Авраам нямаше да се сблъскат с риск от унищожение и техният род нямаше да изчезне. Междувременно Божието благословение, изпратено на Йов, го направи изключително богат. Това, което Бог му даде, беше внушителен брой живи, дишащи същества, чиито особености — тяхната численост, бързина на възпроизводство, смъртност, количество мазнина в телата им и т.н. — всичко това също се контролираше от Бог. Въпреки че тези живи същества не можеха да говорят, те също бяха част от подредбите на Създателя и принципът на Божиите подредби за тях се основаваше на благословията, която Бог обеща на Йов. И въпреки че обещаното в благословиите, които Бог даде на Авраам и Йов, се различаваше, властта, с която Създателят управляваше всички неща и живи същества, беше същата. Всеки детайл от Божията власт и мощ се изразява в различните Му обещания и благословии, изпратени на Авраам и Йов, и на човечеството отново се демонстрира, че Божията сила се простира далеч отвъд човешкото въображение. Тези подробности отново показват на човека, че ако иска да познае Божията власт, това може да бъде постигнато само чрез Божието слово и чрез изживяването на Божието дело.

Върховната Божия власт над всички неща позволява на човека да види факта, че Божията власт не е въплътена само в думите „И Бог каза: Нека бъде светлина. И стана светлина“, „Да бъде простор, и стана така“ и „Да се яви сушата, и стана така“, но освен това властта Му е въплътена в начина, по който Той направи светлината трайна, как не позволи изчезването на простора и задържа завинаги сушата отделно от водата, както и в подробностите по управлението и ръководството на онова, което бе създал: светлина, простор и суша. Какво друго виждате в Божието благословение на човечеството? Очевидно е, че след като Бог благослови Авраам и Йов, Той не Се възпря, защото тъкмо бе започнал да упражнява властта Си и възнамеряваше да превърне всяко Свое слово в действителност, да приложи на практика всеки детайл от това, за което говореше, и затова през следващите години Той продължи да прави всичко, което бе

планирал. Тъй като Бог има власт, на човек може би му се струва, че Бог трябва само да проговори и всичко ще се случи без Той дори да си мръдне пръста. Такива фантазии са доста нелепи! Ако само се придържаш едностранчиво към възгледа, че Бог е сключил завет с човека с помощта на слово и че Бог е постигнал всичко с помощта на слово, и си неспособен да видиш различните знаци и факти, потвърждаващи, че Божията власт господства над съществуването на всичко живо, в такъв случай твоето разбиране за Божията власт е ужасно празно и нелепо! Ако човек си представя Бог по този начин, тогава трябва да се каже, че човешкото познание за Бог е ударило на камък и е стигнало до задънена улица, защото този Бог, Който човек си представя, е машина, която издава заповеди, а не е Онзи Бог, Който има власт. Какво разбра от примерите на Авраам и Йов? Видя ли истинската страна на Божията власт и мощ? След като благослови Авраам и Йов, Бог не остана на мястото Си, нито накара пратениците Си да работят, докато чака да види какъв ще е резултатът. Напротив, още щом Бог произнесе словата Си, под ръководството на Неговата власт всички същества започнаха да се подчиняват на делото, което Бог възнамеряваше да извърши, и онези хора, вещи и предмети, които Бог поиска, бяха подготвени. Това означава, че щом словата бяха изречени от устата на Бог, Божията власт започна да се упражнява по цялата земя и Той се зае да осъществи и завърши обещанията, които бе дал на Авраам и Йов, като същевременно правеше точни планове и приготовления за всичко, което се изискваше на всяка крачка и на всеки ключов етап, които Той възнамеряваше да осъществи. През това време Бог не само управляваше Своите пратеници, но и всички сътворени неща. Това означава, че Божията власт бе упражнявана в мащаб, включващ не само пратениците, но и всички сътворени неща, които бяха ориентирани в съответствие с делото, което Той възнамеряваше да извърши. Такива бяха специфичните методи, при които се упражняваше Божията власт. Някои от вас могат да имат във въображението си следното разбиране за Божията власт: Бог има власт и Бог има мощ, и затова Той трябва просто да Си стои на третото небе или на някое определено място и няма нужда да върши някаква специфична работа, а Божието дело в целостта си се извършва в Неговите мисли. Някои може би вярват също, че макар Бог да е благословил Авраам, не е било нужно да прави нищо, че е било достатъчно само да изрече словата Си. Така ли се случи наистина? Очевидно не! Въпреки че Бог притежава власт и мощ, Неговата власт е истинска и реална, а не безсъдържателна. Истинността и реалността на Божията власт и мощ постепенно се разкриват и въплъщават в създаването от Него на всички неща, във влиянието Му над всички неща и в процеса, чрез който Той ръководи и управлява човечеството. Всеки метод, всяка гледна точка и всеки детайл от Божието върховенство над човечеството и всички неща, и цялата работа, която Той е свършил, както и разбирането Му за всички неща — всичко това буквално доказва, че властта и

могъществото на Бог не са празни думи. Неговата власт и могъщество се провъзгласяват и разкриват постоянно и във всички неща. Такива прояви и разкрития говорят за реалното съществуване на Божията власт, тъй като Той използва властта и могъществото Си, за да продължи делото Си и във всеки един момент да ръководи и да властва над всички неща. Неговата мощ и власт не могат да бъдат заменени нито от ангели, нито от Божи пратеници. Бог реши какви благословии да изпрати на Авраам и Йов и това беше Негово решение. Въпреки че Божиите пратеници лично посетиха Авраам и Йов, техните действия се основаваха на Божиите заповеди и се извършваха под Божията власт, и те самите действаха под Божието върховенство. Въпреки че човек вижда Божиите пратеници да посещават Авраам и не вижда Бог Йехова лично да извършва нито едно от нещата, описани в Библията, всъщност единственият, който упражнява сила и власт, е Самият Бог и това не бива да поражда никакви съмнения у никого! Макар да си видял, че ангелите и пратениците имат огромна власт и са правили чудеса, и са вършили някои неща по поръчение на Бог, техните действия са били просто изпълнение на Божиите заповеди и по никакъв начин не са проява на Божията власт, защото никой човек или предмет няма или не притежава властта на Създателя да сътвори всички неща и да управлява всички неща. Следователно никой човек или предмет не може да упражнява или да провъзгласява властта на Създателя.

Властта на Създателя е неизменна и ненакърнима

Какво видяхте в тези три части на писанието? Видяхте ли, че съществува принцип, въз основа на който Бог упражнява своята власт? Например, Бог използва дъгата, за да склучи завет с човека — Той поставя дъга в облаците, за да покаже на човека, че никога повече няма да използва потоп, за да унищожи този свят. Дали дъгата, която виждаме днес, е същата, която беше изречена от Божиите уста? Промени ли се естеството и значението ѝ? Със сигурност не. Бог използва властта Си, за да извърши това действие, и заветът, който склучи с човека, е валиден до днес и естествено времето, в което този завет ще се промени, ще бъде предопределено от Бог. След като Бог каза „поставям дъгата Си в облака“, Той винаги спазваше този завет, чак до ден днешен. Какво ти подсказва това? Въпреки че Бог притежава власт и могъщество, Той е много строг и принципен в действията Си и остава верен на думата Си. Неговата строгост и принципите на Неговите действия демонстрират ненакърнимостта на Създателя и непостижимостта на Неговата власт. Въпреки че притежава върховна власт и всичко, което съществува, е под Негово управление, и въпреки че има силата да властва над всичко, Бог никога не е нарушавал или прекъсвал Своя план и всеки път, когато упражнява властта Си, го прави в строго съответствие със собствените Си принципи, следва точно изреченото от устата Му и следва етапите и целите на

Своя план. От само себе си се разбира, че всички неща, управлявани от Бог, се подчиняват на принципите, според които се упражнява Божията власт, и никой човек или вещь не са изключени от разпоредбите на Неговата власт, нито могат да променят принципите, според които се упражнява Неговата власт. В Божиите очи онези, които са благословени, получават добра сполука благодарение на Неговата власт, а онези, които са прокълнати, получават наказанието си заради Божията власт. Под върховенството на Божията власт нито един човек или създание не могат да се освободят от налагането ѝ и нито един от тях не може да промени принципите, според които се упражнява Неговата власт. Властта на Създателя не се изменя под въздействието на промените в който и да е фактор — както и принципите, според които се упражнява Неговата власт, не се променят по каквато и да е причина. Небето и земята могат да изпитат големи сътресения, но властта на Създателя няма да се промени. Всичко може да изчезне, но властта на Създателя никога няма да изчезне. Такава е същността на неизменната и ненакърнима власт на Създателя и точно в това се състои неповторимостта на Създателя!

Следващите думи са изключително важни за познаването на Божията власт и тяхното значение е посочено в следващото общение. Нека продължим да четем писанието.

4. Божията заповед към Сатана

Йов 2:6 Йехова рече на Сатана: „Давам ти го в ръката ти; но спаси живота му“.

Сатана никога не се е осмелявал да престъпи властта на Създателя и затова всички неща живеят според установения ред

Това е откъс от Книгата на Йов и думата „той“ тук се отнася до Йов. И въпреки че това изречение е кратко, то хвърля светлина върху много въпроси. В него е разкрит един точно определен разговор между Бог и Сатана в духовния свят, и то ни казва, че Божието слово е било насочено към Сатана. Освен това описва какво точно е казал Бог. Божието слово беше повеля, заповед към Сатана. Конкретните подробности в тази заповед се отнасят до запазването на живота на Йов и точно тук Бог очерта границата на действията на Сатана: той трябваше да пощади живота на Йов. Първото нещо, което научаваме от това изречение, е че Бог е казал тези думи на Сатана. Според оригиналния текст на Книгата на Йов, то ни разкрива ситуацията, в която са изречени тези думи: Сатана искаше да обвини Йов, затова трябваше да получи Божието съгласие, преди да започне да го изкушава. След като даде позволение на Сатана да подложи Йов на изкушение, Бог му постави следното условие: „Ето, той е в ръката ти; само живота му опази“. Каква е същността на тези думи? Очевидно те са повеля, заповед. След като разбра същността на тези думи, ти, разбира се, трябва също така да разбереш, че Този,

Който даде тази заповед, е Бог, а онзи, който я получи и се подчини, е Сатана. От само себе си се разбира, че отношенията между Бог и Сатана в тази заповед са очевидни за всеки, който чете тези думи. Това, разбира се, са и отношенията между Бог и Сатана в духовния свят и разликата в идентичността и положението на Бог и Сатана, предадени в това библийско описание на разговора между Бог и Сатана, както и ясното разграничение между идентичността и положението на Бог и Сатана, което човек може да разбере от този конкретен пример и писмено описание. Тук трябва да кажа, че сведенията за тези думи са важен документ в човешкото познание за идентичността и положението на Бог, който предоставя важна информация за човешкото познание за Бог. Благодарение на този разговор, проведен между Бог и Сатана в духовния свят, човек може да разбере друг специфичен аспект на властта на Създателя. Тези думи са още едно доказателство за неповторимата власт на Създателя.

На пръв поглед Бог Йехова влиза в диалог със Сатана. По същество отношението, с което говори Бог Йехова, и положението, на която се намира, са на много по-високо ниво от това на Сатана. Това означава, че Бог Йехова повелява на Сатана със заповеден тон и му казва какво трябва и какво не трябва да прави, че Йов вече е в ръцете му, че Сатана е свободен да прави с него каквото пожелае, но не може да му отнеме живота. Подтекстът на това е следният: въпреки че Йов е предаден в ръцете на Сатана, животът на Йов не му е даден; никой не може да отнеме живота на Йов от Божиите ръце, докато Бог не го позволи. Отношението на Бог е ясно формулирано в тази заповед за Сатана и тя също така изразява и разкрива положението, от което Бог Йехова говори със Сатана. При това Бог Йехова притежава не само положението на Бог, създал светлината и въздуха, и всички вещи и живи същества, на Бог, Който има върховенство над всички вещи и живи същества, но и на Бог, Който господства над човечеството и над Хадес — Бог, Който владее живота и смъртта на всички живи същества. Кой в духовния свят освен Бог би се осмелил да заповядва на Сатана? И защо Бог лично дава заповедта Си на Сатана? Защото животът на хората, включително този на Йов, се управлява от Бог. Бог не позволи на Сатана да навреди на Йов или да отнеме живота му и дори когато му позволи да подложи Йов на изкушение, Бог не забрави да даде конкретна заповед и отново да нареди на Сатана да не отнема живота на Йов. Сатана не посмя да престъпи Божиата власт и освен това той винаги внимателно слушаше и се подчиняваше на Божиите заповеди и конкретните повели, като никога не се осмели произволно да променя каквито и да било Божии заповеди. Това са границите, които Бог е определил за Сатана и затова Сатана никога не се е осмелявал да ги прекрачи. Не показва ли това могъществото на Божиата власт? Не е ли това свидетелство за Божиата власт? Сатана има много по-ясна представа от човечеството за това как да се държи с Бог и как да гледа на Бог, затова в духовния свят Сатана вижда много ясно както положението, така и

властта на Бог, и има дълбоко разбиране за могъществото на Божията власт и за принципите зад упражняването на Неговата власт. Сатана изобщо не смее да ги пренебрегва, както не смее да ги престъпва по какъвто и да е начин или да направи нещо, което да наруши Божията власт, и по никакъв начин не се осмелява да предизвиква Божия гняв. Макар и зъл и високомерен по природа, Сатана никога не се е осмелявал да прекрачи границите и пределите, определени му от Бог. В продължение на милиони години Сатана стриктно спазваше тези граници, подчиняваше се на всяка повеля и заповед, дадени му от Бог, и никога не посмя да прекрачи границата. Макар и злонамерен, Сатана е много по-мъдър от поквареното човечество. Той познава идентичността на Бог и познава своите ограничения. От „смирените“ действия на Сатана може да се види, че властта и могъществото на Бог са небесни декрети, които не могат да бъдат нарушени от Сатана, и че точно заради неповторимостта и властта на Бог всички неща се променят и размножават в определен ред, че човечеството може да живее и да се плоди в рамките на определеното от Бог, и нито един човек или предмет не могат да нарушат дадения ред, както и нито един човек или предмет не са в състояние да изменят този закон, защото всички те са произлезли от ръцете на Създателя и от повелята и властта на Създателя.

Само Бог, Който притежава идентичността на Създателя, има неповторимата власт

Особената идентичност на Сатана е накарала много хора да проявят силен интерес към проявленията на различните ѝ аспекти. Има дори много глупави хора, които вярват, че Сатана, подобно на Бог, също има власт, тъй като Сатана е способен да показва чудеса и е в състояние да прави неща, които са невъзможни за човека. По този начин, заедно с преклонението пред Бог, човечеството запазва в сърцето си място и за Сатана и дори му се прекланя като на Бог. Такива хора са едновременно достойни за съжаление и отвратителни. Те са достойни за съжаление поради своето невежество, а са отвратителни поради своята ерес и съзнателно порочна същност. В този момент чувствам, че има нужда да ви обобразвам какво означава власт, какво символизира тя и какво представлява. Най-общо казано, Самият Бог е власт, Неговата власт символизира превъзходството и същината на Бог, а властта на Самия Бог олицетворява положението и идентичността на Бог. След като това е така, смее ли Сатана да каже, че самият той е Бог? Смее ли Сатана да каже, че е създал всички неща и има върховенство над всички неща? Разбира се, че не! Защото той не е способен да създаде всички неща. Досега Сатана не е направил нищо от онова, което Бог е сътворил, и не е създал нищо, което притежава живот. Тъй като Сатана не притежава Божията власт, той никога няма да може да притежава положението и идентичността на Бог и това е предопределено от неговата същина. Сатана има ли същата власт като

Бог? Разбира се, че не! Как наричаме делата на Сатана и чудесата, показани от Сатана? Могъщество ли е това? Може ли да се нарече власт? Разбира се, че не! Сатана насочва потока на злото и смуцава, разваля и прекъсва всеки аспект на Божието дело. През последните няколко хиляди години, освен покварата и поругаването на човечеството, освен изкушаването и съблазняването на човека, което го доведе до греховност и до отричането му от Бог, за да тръгне направо към долината на смъртната сянка, Сатана направил ли е нещо, което да заслужава дори най-малкото поменуване, похвала или любов от страна на човека? Ако Сатана притежаваше власт и мощ, щеше ли човечеството да бъде покварено от него? Ако Сатана имаше власт и мощ, щеше ли да навреди на човечеството? Ако Сатана притежаваше мощ и власт, щеше ли човечеството да изостави Бог и да се обърне към смъртта? Тъй като Сатана няма власт или могъщество, какъв извод трябва да направим за същината на всичко, което прави той? Има хора, които наричат всичко, което Сатана прави, обикновена измама, но все пак предполагам, че такова определение не е твърде подходящо. Нима злото дело на покваряването на човечеството е обикновена измама? Злата сила, с която Сатана тормозеше Йов, и яростното му желание да го измъчва и да го завладее не могат да бъдат постигнати чрез обикновена измама. Поглеждаме назад във времето и ятата и стадата на Йов, разпръснати по хълмовете и планините, изчезват в миг; в миг изчезва и огромното състояние на Йов. Може ли да се постигне това чрез обикновена измама? На природата на всичко, което прави Сатана, съответстват и подхождат такива негативни думи като „развалям“, „прекъсвам“, „унищожавам“, „вредя“, „зложелателност“, „зло“ и „тъмнина“ и затова проявлението на всичко, което е несправедливо и зло, е неразривно свързано с действията на Сатана и е неотделимо от злата същина на Сатана. Без значение колко „могъщ“ е Сатана, без значение колко безочлив и честолубив е той, без значение колко голяма е способността му да нанася щети, без значение колко мащабни са методите, чрез които покварява и изкушава човека, без значение колко умели са хитростите и машинациите, чрез които сплашва човека, без значение колко променлива е формата, в която съществува, Сатана никога не е бил способен да създаде нито едно живо същество, никога не е можел да налага закони или правила за съществуването на всички неща и никога не е можел нито да управлява или контролира който и да е предмет, независимо дали е одушевен, или неодушевен. В космоса и на небесната твърд няма нито един човек или предмет, който да е роден от Сатана или който да съществува благодарение на Сатана; няма нито един човек или предмет, който да е управляван от Сатана или да е контролиран от него. Дори напротив, Сатана трябва не само да живее под господството на Бог, но трябва и да се подчинява на всички Божии заповеди и повели. На Сатана му е трудно да докосне дори капка вода или песъчинка на земята без Божието разрешение, няма свободата да премести дори мравките по земята, да не говорим

за човечеството, създадено от Бог. В очите на Бог Сатана е по-незначителен от лилиите в планините, от птиците, летящи във въздуха, от рибите в морето и червеите в земята. Неговата роля сред всички неща е да им служи и да работи за човечеството, да служи на Божието дело и Неговия план за управление. Независимо колко злонамерена е неговата природа и колко зла е неговата същина, единственото, което Сатана може да направи, е да изпълнява послушно своята функция: да полага труд за Бог и да бъде фон, на който Бог да изпъква. Това са реалната стойност и мястото на Сатана. Неговата същина не е свързана с живота, не е свързана с могъществото, не е свързана с властта — тя е просто играчка в Божиите ръце, просто машина в служба на Бог!

След като са разбрали какво е истинското лице на Сатана, много хора все още не разбират какво представлява властта, така че нека ти кажа! Самата власт може да бъде обяснена като могъществото на Бог. Първо, може да се каже със сигурност, че и властта, и могъществото са положителни. Те нямат връзка с нищо негативно и нямат нищо общо с никакви сътворени или несътворени същества. Могъществото на Бог е способно да създава всякакви същества, които имат живот и жизнена енергия, и това е обусловено от живота на Бог. Бог е живот, следователно Той е източникът на всички живи същества. Освен това Божията власт може да принуди всички живи същества да се подчиняват на всяко Божие слово, тоест да възникват в съответствие със словата, изричани от Божиите уста, да живеят и да се размножават по Божия заповед, след което Бог владее и управлява всички живи същества и това никога няма да се промени. Нито един човек или предмет не притежава такива неща; само Създателят притежава и носи такава мощ и тя се нарича власт. Това е неповторимостта на Създателя. Затова, независимо дали се отнася до самата дума „власт“, или до същината на тази власт, и едното, и другото може да бъде свързано единствено със Създателя, тъй като е символ на неповторимата идентичност и същина на Създателя и олицетворява идентичността и положението на Създателя. Никой човек или предмет освен Създателя не може да бъде свързан с думата „власт“. Това е тълкуването на неповторимата власт на Създателя.

Въпреки че Сатана гледаше Йов с алчен поглед, той не посмя да докосне дори косъмче по тялото му без Божието разрешение. Въпреки че Сатана е изначално зъл и жесток, след като Бог му даде заповед, той нямаше друг избор, освен да ѝ се подчини. Затова, въпреки че Сатана беше побеснял като вълк сред овце, когато стана дума за Йов, той не посмя да забрави за границите, установени от Бог, не посмя да наруши Божиите заповеди и във всичко, което направи, Сатана не посмя да се отклони от принципите и ограниченията, определени от Божието слово. Това не е ли факт? Това ни показва, че Сатана не смее да възрази на нито една дума на Бог Йехова. За Сатана всяка дума от устата на Бог е заповед, небесен закон, израз на Божията власт, тъй като зад всяко Божие слово се подразбира Божие

наказание за онези, които нарушават Божиите заповеди, и за онези, които не се подчиняват и се противопоставят на небесните закони. Сатана очевидно знае, че ако наруши Божиите заповеди, ще трябва да приеме последиците от посегателството върху Божията власт и противопоставянето на небесните закони. Какви точно са тези последици? Излишно е да казвам, че това е Божието наказание. Действията на Сатана по отношение на Йов бяха просто миниатюрна част от неговото покваряване на човечеството и докато Сатана извършваше тези действия, границите, определени от Бог, и заповедите, които Той бе дал на Сатана, бяха просто миниатюрна част от принципите в основата на всичко, което Сатана прави. Освен това ролята и положението на Сатана в този случай бяха просто миниатюрна част от ролята и положението му в делото на Божието управление, а пълното му подчинение на Бог в опитите му да изкуси Йов беше просто миниатюрна част от това как Сатана не посмя да окаже ни най-малка съпротива на Бог в делото на Божието управление. Какво предупреждение ви дават тези миниатюрни части? Сред всички неща, включително Сатана, няма нито един човек или предмет, който да може да престъпи небесните закони и постановления, издадени от Създателя, и няма нито един човек или предмет, който да се осмели да наруши тези небесни закони и декрети, защото никой човек или предмет не може да промени или избегне наказанието, което Създателят налага на онези, които отказват да се подчинят на тези закони. Само Създателят може да издава небесни закони и декрети, само Създателят има силата да ги налага и само мощта на Създателя не може да бъде преодоляна от никой човек или предмет. Такава е неповторимата власт на Създателя и тази власт надделява сред всички неща, и затова е невъзможно да се каже, че „Бог е най-великият, а Сатана е вторият по важност“. Освен Създателя, притежаващ неповторима власт, друг Бог няма!

Сега получихте ли нови знания за Божията власт? Първо, има ли разлика между току-що споменатата Божия власт и човешката власт? Каква е разликата? Някои хора казват, че няма място за сравнение. Точно така! Макар хората да казват, че няма място за сравнение, в своите мисли и представи човек често бърка човешките възможности с властта и двете понятия често биват сравнявани заедно. Какво става тук? Не правят ли хората грешката неволно да заместват едното с другото? Те по никакъв начин не са свързани и между тях не може да има никакво сравнение, но въпреки това хората не могат да се сдържат. Как може да се реши този проблем? Ако искрено желаеш да намериш решение, единственият начин е да разбереш и опознаеш неповторимата власт на Бог. След като разбереш и опознаеш властта на Създателя, вече няма да споменаваш наравно възможностите на човека и властта на Бог.

За какво се отнасят възможностите на човека? Казано накратко, това е способност или умение, което позволява на покварения нрав, желания и стремежи на човека да се развият или да достигнат най-висока степен. Може ли това да се

счита за власт? Независимо от това колко бомбастични или печеливши са стремежите и желанията на човека, за него не може да се каже, че притежава власт. Подобно възгордяване и успех са най-много демонстрация на сатанинска палячовщина сред хората. Това е най-много фарс, в който Сатана действа под прикритието на собствения си прародител с цел да задоволи амбициите си да бъде Бог.

Как точно си представяш властта на Бог сега? След като вече разговаряхме за тези думи, би трябвало да имаш ново знание за Божията власт. Затова ви питам: какво символизира Божията власт? Символизира ли идентичността на Самия Бог? Символизира ли могъществото на Самия Бог? Символизира ли неповторимото положение на Самия Бог? В какво, сред всички неща, видя Божията власт? Как я видя? Що се отнася до четирите сезона, които преживява човек, може ли някой да промени закона за редуването на пролетта, лятото, есента и зимата? През пролетта дърветата напъпват и цъфтят, през лятото са покрити с листа, през есента дават плодове, а през зимата листата опадват. Може ли някой да промени този закон? Отразява ли това един от аспектите на Божията власт? Бог каза: „Да бъде светлина“ и стана светлина. Съществува ли все още тази светлина? Благодарение на какво съществува? Благодарение на Божиите слова и Божията власт, разбира се. Все още ли съществува въздухът, създаден от Бог? От Бог ли идва въздухът, който човек диша? Може ли някой да ни лиши от онези неща, които произлизат от Бог? Може ли някой да промени тяхната същина и функция? Може ли някой да разстрои настъпването на нощта и деня, установени от Бог, и да наруши закона за редуването на нощта и деня, издаден от Бог? Може ли Сатана да направи подобно нещо? Дори да не спиш през нощта и да приемаш нощта за ден, нощното време ще си остане такова. Можеш да промениш дневния си режим, но не можеш да промениш закона за редуване на нощта и деня — никой от хората не е в състояние да промени този факт, нали? Може ли някой да накара лъв да оре земята като вол? Може ли някой да превърне слон в магаре? Нима някой може да накара кокошката да се рее във въздуха като орел? Може ли някой да накара вълк да пасе трева като овца? (Не.) Може ли някой да накара рибите да живеят на сушата? Хората не могат да направят това. Защо не? Понеже Бог е заповядал на рибите да живеят във водата, те живеят там. Не биха могли да оцелеят на сушата и ще загинат — те не са в състояние да нарушат границите на Божията заповед. Всичко съществуващо има закон и граница на своето съществуване и всяко нещо има свои собствени инстинкти. Те са предопределени от Създателя и не могат нито да бъдат променени или нарушени от който и да е човек. Лъвът например винаги ще живее сред дивата природа, на разстояние от човешките селища, и никога няма да стане толкова покорен и лоялен, колкото вола, който живее с човека и работи за него. Въпреки че и магаретата, и слоновете са животни, имат по четири крака и дишат въздух, те са различни видове, защото Бог ги раздели в

различни типове. Всеки вид има свои собствени инстинкти, следователно те никога няма да бъдат взаимозаменяеми. Въпреки че кокошката има два крака и крила като орела, тя никога няма да може да лети във въздуха; най-много да успее да кацне на някое дърво — това е определено от нейния инстинкт. Излишно е да казвам, че всичко това се дължи на заповедите на Божията власт.

При сегашното развитие на човечеството, човешката наука може да се нарече просперираща, а постиженията на човешките научни изследвания могат да бъдат описани като впечатляващи. Трябва да се отбележи, че възможностите на човека се увеличават, но има едно научно откритие, което човек все още не е в състояние да направи. Човечеството е създадо самолети, самолетносаи и атомната бомба, човекът е отишъл в космоса, стъпил е на Луната, изобретил е интернет и начинът му на живот е станал високотехнологичен, но въпреки това не е в състояние да създаде живо, дишащо същество. Инстинктите на всички живи същества и законите, по които живеят те, както и цикълът на живот и смърт на всеки вид — всичко това надхвърля властта на човешката наука и е извън нейния контрол. Тук е необходимо да се каже, че независимо какви огромни висоти е достигнала човешката наука, тя не може да се сравни с нито една от мислите на Създателя и е неспособна да разпознае чудото на творението на Създателя и силата на Неговата власт. На земята има толкова много океани, но те никога не са излизали по собствено желание от границите си, за да заплят сушата, и това се дължи на факта, че Бог е определил границите за всеки от тях. Те остават там, където им е заповядал да останат, и не могат да се движат свободно без Божието разрешение. Не могат да се нахвърлят един върху друг без Божието разрешение и могат да се движат само когато каже Бог. Божията власт определя както накъде да се движат, така и къде да останат.

Казано накратко, „Божията власт“ означава, че всичко зависи от Бог. Той има правото да реши как да направи нещо и то се извършва така, както пожелае Той. Законът на всички неща зависи от Бог, а не от човека, и човек не може да го промени. Не може да бъде преместен с помощта на човешката воля, но Божиите мисли, Божията мъдрост и Божиите заповеди могат да го променят и това е факт, който никой от хората не може да оспори. Небето и земята и всички неща, вселената, звездното небе, четирите годишни сезона, това, което е видимо и невидимо за човека — всичко това съществува, функционира и се променя абсолютно безгрешно под властта на Бог, в съответствие с Божиите повели, в съответствие с Божиите заповеди и в съответствие със законите на началото на сътворението. Нито един човек или предмет не могат да променят законите си или да променят изначалния си начин на функциониране. Те са се появили благодарение на Божията власт и тя ще е причината да умрат. Именно това е Божията власт. Сега, след като беше казано толкова много, можеш ли да почувстваш, че Божията власт е символ на идентичността и положението на Бог? Може ли някое сътворено или

несътворено същество да притежава Неговата власт? Може ли тя да бъде имитирана, копирана или заменена от някой човек, предмет или нещо?

Идентичността на Създателя е неповторима и ти не бива да се придържаш към идеята за политеизма

Въпреки че Сатана има повече умения и способности от човека, макар да може да прави неща, които са непостижими за човека, независимо дали завиждаш на онова, което Сатана прави, или се стремиш към него, независимо дали делата му предизвикват омраза или отвращение у теб, независимо дали можеш да ги видиш, или не, независимо колко много може да постигне Сатана или колко много хора може да подмами да му се кланят и да го боготворят, и независимо от начина, по който го определяш, по никакъв начин не можеш да кажеш, че Сатана притежава властта и могъществото на Бог. Трябва да знаеш, че Бог е Бог, има само един Бог и освен това трябва да знаеш, че само Бог има власт, само Бог притежава могъществото да управлява всички неща и да властва над тях. Само защото Сатана има способността да заблуждава хората и може да се представя за Бог, да имитира знаменията и чудесата, които Бог е направил, и върши неща, подобни на направените от Бог, ти погрешно вярваш, че Бог не е неповторим, че има много Богове, че тези различни Богове просто имат по-големи или по-малки умения и че просто има разлика в степента на власт, която упражняват. Класифицираш величието им по реда на появата им и според възрастта им и погрешно вярваш, че освен Бог има и други божества и че могъществото и властта на Бог не са неповторими. Ако имаш подобни представи, ако не признаваш неповторимостта на Бог, ако не вярваш, че само Бог притежава власт, и оставащ верен на политеизма, тогава нека ти кажа, че ти си най-долното от всички създания, ти си истинско въплъщение на Сатана и абсолютно порочен човек! Разбирате ли на какво се опитвам да ви науча, като изричам тези слова? Независимо от времето, мястото или произхода ти, не бива да бъркаш Бог с никой човек, предмет или нещо. Независимо колко непознаваеми и непостижими да ти се струват Божията власт и същината на Самия Бог, независимо от това доколко деянията и думите на Сатана съответстват на твоята представа и въображение, независимо от това колко убедителни ти се струват, не бъди глупак, не бъркай тези понятия, не отричай съществуването на Бог, не отричай идентичността и положението на Бог, не избутвай Бог през вратата, за да каниш Сатана да Го замени сърцето ти, ставайки твой Бог. Не се съмнявам, че сте в състояние да си представите последствията от подобни действия!

Въпреки че човечеството е покварено, то все още живее под върховенството на властта на Създателя

Сатана е покварявал човечеството в продължение на хиляди години. Извършил е безброй злини, измамил е поколения наред и е извършил чудовищни престъпления

в този свят. Тормозил е човека, заблуждавал го е, съблазнявал го е да се противопостави на Бог и е извършвал злини, които са смущавали Божия план за управление и са му нанасяли вреди. Въпреки това, под властта на Бог всички неща и всички живи същества продължават да следват правилата и законите, постановени от Бог. В сравнение с Божията власт, злата природа и необуздаността на Сатана са толкова грозни, толкова отвратителни и презрени, толкова дребни и уязвими. Въпреки че Сатана се разхожда сред всички творения на Бог, той не е в състояние да направи и най-малката промяна у хората, нещата или предметите, които Бог управлява. Изминали са няколко хиляди години, а човечеството все така се наслаждава на светлината и въздуха, дарени от Бог, все още диша с дъха, вдъхнат му от Самия Бог, все още се радва на цветята, птиците, рибите и насекомите, сътворени от Бог, и се радва на всички онези неща, дадени му от Бог. Денят и нощта продължават да се редуват, четирите сезона се сменят както обикновено, гъските, летящи в небето, отлитат през зимата, за да се върнат отново на следващата пролет, рибите във водата никога не напускат дома си — реките и езерата, цикадите на земята пеят с цяло гърло през летните дни, през есента щурците в тревата тихо цвърчат в ритъма на вятъра. Гъските се събират на ята, а орлите се реят самотни, лъвските прайдове се изхранват с лов, лосовете не се отдалечават от тревата и цветята... Всички видове живи същества от творението заминават и се връщат, а след това отново заминават, мигновено се случват милиони промени, но онова, което не се променя, са техните инстинкти и закони за оцеляване. Те живеят от Божията храна и благодат и никое не може да промени инстинктите си, както никое не може да наруши своите закони за оцеляване. Въпреки че човечеството, което живее сред всички неща, е покварено и заблудено от Сатана, човек все още не може да се откаже от водата, създадена от Бог, от въздуха, създаден от Бог и от всичко, създадено от Бог, а и все още живее и се размножава в пространството, създадено от Бог. Инстинктите на човека не са се променили. Той все още разчита на очите си, за да вижда, на ушите си, за да чува, на мозъка си, за да мисли, на сърцето си, за да разбира, на краката си, за да ходи, на ръцете си, за да работи и т.н. Всички инстинкти, които Бог е дарил на човека, за да може да приема Божията благодат, са останали непроменени, способностите, благодарение на които човек взаимодейства с Бог, не са се променили, способността на човека да изпълнява своя дълг като сътворено същество не се е променила, духовните нужди на човека не са се променили, желанието на човечеството да намери своите корени не се е променило, желанието на човека да бъде спасен от Създателя не се е променило. Такава е настоящата ситуация на човечеството, което живее под Божията власт и което е издържало на кървавото изстребление, подготвено от Сатана. Въпреки че е било потискано от Сатана и вече не е като Адам и Ева от периода на началото на сътворението, дори напротив, изпълнено е с неща, противни на Бог, като знание, въображение,

представи и т.н., а също така притежава покварен сатанински нрав, в очите на Бог човечеството остава същото онова човечество, което Той е създал. Човечеството все така се управлява и организира от Бог, все още живее в рамките на зададената от Бог посока, така че в очите на Бог човечеството, което е покварено от Сатана, е просто покрито с мръсотия, с къркорещ корем, с леко забавени реакции, с памет, която вече не е добра като преди, а е леко поостаряла, но всички функции и инстинкти на човека са абсолютно непокътнати. Това е човечеството, което Бог възнамерява да спаси. Това човечество просто трябва да чуе зова на Създателя и да чуе гласа на Създателя, и човекът ще се надигне и ще се втурне да търси източника на този глас. Това човечество просто трябва да види образа на Създателя и ще престане да обръща внимание на всичко друго и ще изостави всичко, за да се посвети на Бог, и дори ще положи живота си в нозете Му. Когато сърцето на човека разбере искрените слова на Създателя, човечеството ще отхвърли Сатана и ще премине на страната на Създателя. Когато човек напълно измие мръсотията от тялото си и отново получи ресурса и благодатта от Създателя, тогава паметта на човечеството ще се възстанови и в този момент цялото човечество наистина ще се върне под владичеството на Създателя.

14 декември 2013 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ II ПРАВЕДНИЯТ БОЖИ НРАВ

След като чухте предишното общение за Божията власт, вярвам, че можете да кажете много по въпроса. До каква степен ще успеете да го приемете, осъзнаете и разберете, зависи от това, колко усилия ще положите. Надявам се, че можете да подходите сериозно към този въпрос; в никакъв случай не бива да се отнасяте към него половинчато! Познаването на Божията власт равносилно ли е на изчерпателно познаване на Бог? Може да се каже, че познаването на Божията власт е началото на познаването на Самия Бог, Единствения, а може и да се каже, че познаването на Божията власт означава, че човек вече е преминал през портата на познаването на същината на Самия Бог, Единствения. Това разбиране е една част от познаването на Бог. И така, каква е другата част? Това е темата, по която бих искал да разговаряме днес — праведният Божия нрав.

Избрах два откъса от Библията за общението по днешната тема: първият се отнася до Божието унищожение на Содом и може да се намери в Битие 19:1-11 и Битие 19:24-25; вторият се отнася до Божието избавление на Ниневия и може да се намери в Йона 1:1-2, в допълнение към трета и четвърта глава от книгата на Йона. Подозирам, че всички очаквате да чуete какво имам да кажа за тези два откъса. Това, което казвам, естествено не може да излезе извън обхвата на познаването на Самия Бог и на Неговата същина, но какъв ще бъде акцентът на днешното общение? Знае ли някой от вас? Кои части от Моето общение за Божията власт привлякоха вниманието ви? Защо казах, че единствено Този, Който притежава такава власт и сила, е Самият Бог? Какво исках да разясня с това? Какво исках да научите от него? Дали Божията власт и сила са един аспект от начина, по който се изразява Неговата същина? Дали те са част от Неговата същина, част, която доказва Неговата идентичност и статут? Съдейки по тези въпроси, досещате ли се ли какво ще кажа? Какво искам да разберете? Обмислете това внимателно.

Заради упоритото си противопоставяне на Бог човекът е унищожен от Божия гняв

Нека първо разгледаме няколко откъса от писанието, които описват Божието унищожение на Содом.

Битие 19:1-11 Привечер дойдоха двама ангела в Содом; а Лот седеше до Содомската порта. И като ги видя, Лот стана да ги посрещне, поклони се с лице до земята и каза: Ето, господари мои, свърнете, моля, в къщата на слугата си, пренощувайте и си уийте краката, и утре станете и си идете по пътя. А те отговориха: Не, на улицата ще пренощуваме. Но като настояваше много, те се отбиха при него и влязоха в къщата му; и той им направи угощение и изпече безквасни хлябове; и ядоха. А преди да си легнат, те,

градските мъже, Содомските жители, млади и стари, целият народ, обиколиха къщата и викаха на Лот: Къде са мъжете, които дойдоха при тебе тази нощ? Изведи ни ги да ги познаем. А Лот излезе при тях пред вратата, затвори вратата зад себе си и каза: Моля ви се, братя мои, не правете такова нечестие. Вижте сега, имам две дъщери, които не са познали мъж; тях да ви изведе вън и направете с тях, каквото ви се вижда угодно; само на тези мъже не правете нищо, понеже затова са влезли под покрива на стряхата ми. Но те извикаха: Махни се оттук. Казаха още: Той дойде тук самичък и е пришълец, а иска още и съдия да стане; ей сега на тебе ще направим по-голямо зло, отколкото на тях. И напиреха силно срещу Лот и се приближиха да разбият вратата. Но мъжете посегнаха и издърпаха Лот при себе си в къщи, и затвориха вратата. Също и поразиха със слепота хората, които бяха пред вратата на къщата — и малък, и голям, така че не можеха да намерят вратата.

Битие 19:24-25 Тогава Йехова потопа Содом и Гомор в сяр и огън от небето. Унищожи тези градове и цялата равнина, всичките им жители и растителността по земята.

От тези откъси не е трудно да се види, че безчестието и покварата на Содом вече са били достигнали степен, противна както за човека, така и за Бог, и че в Божиите очи градът е заслужавал да бъде унищожен. Но какво се е случило вътре в града, преди да бъде разрушен? Какво вдъхновение могат да почерпят хората от тези събития? Какво ни показва за Божия нрав отношението Му към тези събития? За да разберем цялата история, нека прочетем внимателно какво е записано в писанието...

Покварата на Содом: вбесяваща за човека, разгневяваща за Бог

През онази нощ Лот прие двама Божии пратеници и им приготви угощение. След вечеря, преди да си легнат, хора от целия град обкръжиха жилището на Лот и му извикаха, както е записано в писанието: „Къде са мъжете, които дойдоха при тебе тази нощ? Изведи ни ги да ги познаем“. Кой каза тези думи? На кого ги каза? Това бяха думи на жителите на Содом, които викаха пред жилището на Лот и искаха Лот да ги чуе. Какво е чувството да чуеш тези думи? Вбесен ли си? Отвращават ли те тези думи? Кипиш ли от ярост? Не са ли пропити тези думи от Сатана? Можеш ли да почувстваш чрез тях злото и мрака в този град? Можеш ли да почувстваш бруталността и варварството в поведението на тези хора от техните думи? Можеш ли да почувстваш дълбочината на тяхната поквара от поведението им? От съдържанието на речта им не е трудно да се разбере, че порочната им природа и дивашкият им нрав са достигнали ниво, което не могат да контролират. С изключение на Лот, нито един в този град не се различаваше от Сатана; само видът на друг човек пораждаше у тези хора желание да му навредят и да го унищожат... Това не само дава представа за призрачната и ужасяваща природа на града, както и за аурата на смърт около него, но и за неговата порочност и кръвожадност.

Когато се озовава лице в лице с банда жестоки главорези, хора, изпълнени с необузданото желание да унищожават човешки души, как реагира Лот? Според писанието така: „Моля ви се, (...) не правете такова нечестие. Вижте сега, имам две дъщери, които не са познали мъж; тях да ви изведе вън и направете с тях, каквото ви се вижда угодно; само на тези мъже не правете нищо, понеже затова са влезли под покрива на стряхата ми“. С тези думи Лот искаше да каже следното: той беше готов да се откаже от двете си дъщери, за да защити пратениците. Според всяка разумна преценка тези хора би трябвало да приемат условията на Лот и да оставят двамата пратеници на мира; в края на краищата пратениците са им напълно непознати, хора, които нямат абсолютно нищо общо с тях и никога не са накарнявали интересите им. Въпреки това, водени от порочната си природа, те не приключиха въпроса така, а увеличили усилията си. Тук поредната им размяна на реплики несъмнено може да даде на хората допълнителна представа за истинската, злобна природа на тези хора, като същевременно дава възможност да се разбере причината, поради която Бог е пожелал да унищожи този град.

А какво казаха след това? Както пише в Библията: „Махни се оттук. Казаха още: Той дойде тук самичък и е пришълец, а иска още и съдия да стане; ей сега на тебе ще направим по-голямо зло, отколкото на тях. И напиха силно срещу Лот и се приближиха да разбият вратата“. Защо искаха да разбият вратата на Лот? Причината е, че те нямаха търпение да навредят на тези двама пратеници. Какво доведе тези пратеници в Содом? Целта им беше да спасят Лот и семейството му, но жителите на града погрешно смятаха, че са дошли да заемат официални постове. Без да попитат за целта на пратениците, жителите на града основаха желанието си да наранят жестоко тези двама пратеници единствено на предположения; те искаха да наранят двама души, които нямат нищо общо с тях. Ясно е, че жителите на този град напълно са били загубили човешката си природа и разума си. Степента на тяхната лудост и необузданост вече не се различаваше от порочната природа на Сатана, който вреди и унищожава хората.

Когато те поискаха от Лот да предаде тези хора, какво направи Лот? От текста знаем, че Лот не ги е предал. Дали Лот е познавал тези двама Божии пратеници? Разбира се, че не! Но защо тогава успя да спаси тези двама души? Знаеше ли какво са дошли да свършат? Въпреки че не знаеше причината за идването им, той знаеше, че са Божии слуги, и затова ги прие в дома си. Фактът, че може да се обърне към тези Божии слуги с титлата „господар“, показва, че Лот е бил неизменен последовател на Бог, за разлика от останалите жители на Содом. Затова, когато Божиите пратеници дойдоха при него, той рискува собствения си живот, като прие тези двама слуги в дома си; освен това предложи и двете си дъщери в замяна на това да защити тези двама слуги. Това беше праведната постъпка на Лот; тя е осезаем израз на природата същност на Лот, както и причината Бог да изпрати Своите слуги да спасят Лот. Когато беше изправен пред

опасност, Лот защити тези двама слуги, без да се съобразява с нищо друго; той дори се опита да изтъргува двете си дъщери в замяна на безопасността на слугите. Освен Лот имаше ли още някой в града, който би направил подобно нещо? Както доказват фактите — нямаше! Затова е излишно да казваме, че всички в Содом, с изключение на Лот, са били цел за унищожение, и то с право — те са го заслужавали.

Содом е напълно унищожен, защото накърни Божия гняв

Когато жителите на Содом видяха тези двама слуги, те не попитаха за причината, поради която са дошли, нито някой ги попита дали са дошли да разпространяват Божията воля. Точно обратното, те се събраха в тълпа и без да чакат обяснение, се втурнаха като диви кучета или озверели вълци да заловят тези двама слуги. Дали Бог е наблюдавал тези неща, докато са се случвали? Какви са били съкровените мисли на Бог за това поведение на хората, за това събитие? Бог реши да унищожи този град; Той нямаше да се колебае или да чака, нито да проявява повече търпение. Неговият ден беше дошъл и Той се зае с делото, което искаше да свърши. Така в Битие 19:24-25 се казва: „Тогава Йехова потопа Содом и Гомор в сяр и огън от небето. Унищожи тези градове и цялата равнина, всичките им жители и растителността по земята“. В тези два стиха се разказва за начина, по който Бог унищожи този град, както и за нещата, които Бог унищожи. Първо, Библията разказва, че Бог изгорил града с огън и че размерът на този огън е бил достатъчен, за да унищожи всички хора и всичко, което растяло на земята. Тоест огънят, който се е спуснал от небето, не само унищожил града, но и всички хора и живи същества в него, докато не останала нито следа. След като градът бил разрушен, земята останала без живи същества; изобщо нямало повече нито жизнеспособност, нито признаци на живот. Градът се превърнал в пустош, в празно място, изпълнено с мъртвешка тишина. На това място нямало да има повече нечестиви дела, извършени срещу Бог, нямало да има повече кланета или пролята кръв.

Защо Бог искаше да изгори този град до основи? Какво можете да видите тук? Можеше ли Бог наистина да понесе гледката на такова унищожение на хората и природата, Неговите собствени творения? Ако можеш да разпознаеш гнева на Бог Йехова по огъня, който се спуснал от небето, не е трудно да видиш колко силен е бил гневът Му, ако се съди по целите на Божието разрушение и степента, в която този град беше унищожен. Когато Бог презира един град, Той ще му наложи Своето наказание. Когато Бог е отвратен от даден град, Той ще предупреди многократно, за да информира хората за гнева Си. Когато обаче Бог реши да сложи край на един град и да го разруши, т.е. когато Неговият гняв и величие са накърнени, Той повече няма да наказва или предупреждава. Вместо това Той направо ще го разруши. Той ще го заличи напълно. Това е праведният Божи нрав.

След многократната враждебност и съпротива на Содом срещу Него, Бог го унищожава напълно

След като вече имаме обща представа за праведния Божи нрав, можем отново да насочим вниманието си към град Содом — място, което Бог видя като град на греха. Като разберем същината на този град, можем да разберем защо Бог е искал да го разруши и защо го е унищожил напълно. Оттук можем да познаем праведния Божи нрав.

От човешка гледна точка Содом беше град, който можеше напълно да задоволи човешките желания и човешката нечестивост. Привлекателен и омагьосващ, с музика и танци всяка вечер, проспектитетът му беше довел хората до омайване и лудост. Злото в града беше разяло сърцата на хората и ги беше омагьосало с поквара. Това беше град, в който вилнееха нечестиви и зли духове; той преливаше от грях и убийства, а въздухът беше изпълнен с кърваво, гнилостно зловоние. Това беше град, от който кръвта на хората се смразяваше, град, от който човек се отдръпваше с ужас. Никой в този град — било то мъж или жена, млад или стар — не търсеше истинския път; никой не копнееше за светлината и не желаше да отбягва греха. Те живееха под контрола на Сатана, под неговата поквара и измама. Те бяха загубили човешката си природа, бяха загубили разума си и бяха загубили първоначалната цел на съществуването на човека. Те извършиха безброй нечестиви дела на съпротива срещу Бог; отказаха се от Неговото напътствие и се противопоставиха на волята Му. Именно техните нечестиви дела водеха тези хора, града и всяко живо същество в него стъпка по стъпка надолу по пътя на разрухата.

Въпреки че в тези два откъса не са описани всички подробности за степента на поквара на хората от Содом, а е описано отношението им към двамата Божии слуги след пристигането им в града, има един прост факт, който разкрива степента, в която хората от Содом са били покварени и нечестиви и в която са се противопоставяли на Бог. Така се разкрива и истинското лице и същина на жителите на града. Тези хора не само отказаха да приемат Божиите предупреждения, но и не се страхуваха от Неговото наказание. Напротив, те презряха Божия гняв. Те сляпо се противопоставиха на Бог. Каквото и да правеше Той, както и да го правеше, тяхната порочна природа само се засилваше и те постоянно се противопоставяха на Бог. Хората в Содом бяха враждебно настроени към съществуването на Бог, към Неговото идване, към Неговото наказание, а още повече към Неговите предупреждения. Те бяха изключително арогантни. Те осакатяваха и унищожаваха всички хора, които можеха да бъдат осакатени и унищожени, и не направиха изключение за Божиите слуги. Що се отнася до всички нечестиви деяния, извършени от жителите на Содом, навреждането на Божиите слуги е само малка част от тях и разкритата по този начин нечестива природа на жителите на Содом

всъщност не е нищо повече от капка в огромно море. Затова Бог реши да ги унищожи с огън. Бог не използва потоп, нито ураган, земетресение, цунами или други средства, за да унищожи града. Какво означаваше Бог да използва огън, за да унищожи този град? Това означаваше пълното унищожение на града; това означаваше, че градът изчезна напълно от земята и престана да съществува. Тук „унищожение“ се отнася не само до изчезването на формата и структурата на града или до външния му вид; то означава също, че душите на хората в града са престанали да съществуват, тъй като са били напълно унищожени. Казано по-просто, всички хора, събития и вещи, свързани с града, са били унищожени. Хората от този град нямаше да имат следващ живот или прераждане; Бог ги беше изличил от човешкия род на Своето творение за вечни времена. Използването на огън означаваше, че се слага край на греха на това място, че грехът свършва дотам; този грях щеше да престане да съществува и да се разпространява. Това означаваше, че злото на Сатана е загубило почвата, която го подхранва, както и гробището, което му осигуряваше място за престой и живот. Във войната между Бог и Сатана Бог използва огън, който е дамгата на Неговата победа, с която е белязан Сатана. Разрушаването на Содом е голям провал на амбицията на Сатана да се противопостави на Бог, като развъртава и унищожава хората, и е унищожително клеймо в един етап от развитието на човечеството, когато човекът отхвърля Божието ръководство и се оставя на порока. Нещо повече, това е документ за истинско разкриване на праведния Божи нрав.

Когато огънят, който Бог изпрати от небето, превърна Содом само в пепел, градът, наречен „Содом“, престана да съществува, както и всичко в него. Той беше унищожен от Божия гняв, изчезвайки в Божията ярост и величие. Благодарение на праведния Божи нрав Содом получи своето справедливо наказание и своя заслужен край. Краят на съществуването на Содом се дължи на неговото зло, но и на Божието желание никога повече да не погледне към този град, нито към хората, които са живели в него, нито към живите същества, които са расли в него. Божието „желание никога повече да не погледне града“ е Неговата ярост, но и Неговото величие. Бог изпепели града, защото заради безчестието и греха в него Бог изпита гняв, отвращение и погнуса към него и желанието никога повече да не вижда нито него, нито хората или живите същества в него. След като градът изгорял и оставил след себе си само пепел, той наистина е престанал да съществува в очите на Бог; дори споменът Му за него е изчезнал, бил е заличен. Тоест огънят, изпратен от небето, не само унищожи целия град Содом, не само унищожи изпълнените с грях жители на града и не само унищожи всички неща в града, които са били омърсени от греха; освен тях огънят унищожи и спомена за злото и съпротивата на човечеството срещу Бог. С тази цел Бог изгори града.

Хората бяха покварени до крайност. Тези хора не знаеха Кой е Бог, нито откъде са дошли те самите. Ако им беше споменал за Бог, щяха да те нападнат, щяха да

те оклеветят и да те охулят. Дори когато Божиите слуги дойдоха да разпространят Неговото предупреждение, тези покварени хора не само не показаха никакви признаци на покаяние и не се отказаха от порочното си поведение, а напротив — нагло нападнаха Божиите слуги. Това, което те изразиха и разкриха, беше тяхната природа същност на крайна враждебност към Бог. Виждаме, че съпротивата на тези покварени хора срещу Бог не е просто проява на покварения им нрав, нито е просто клевета или подигравка в резултат на неразбиране на истината. Нито глупостта, нито невежеството са причина за порочното им поведение; те постъпваха така не защото са били измамани и със сигурност не защото са били подвеждани. Поведението им бе стигнало до етапа на явна и нагла конфронтация, противопоставяне и гръмко протестиране срещу Бог. Без съмнение подобно поведение на хората би оскърбило Бог и би разгневilo Неговия нрав — нрав, който не бива да бъде накърняван. Затова Бог веднага и открито отприщи Своята ярост и Своето величие; това е истинско разкриване на Неговия праведен нрав. Изправен пред град, изпълнен с грях, Бог пожела да го разруши по най-бързия възможен начин, напълно да унищожи хората в него и всички техни грехове, да направи така, че хората в този град да престанат да съществуват и да възпреувеличаването на греха на това място. Най-бързият и пълен начин за това беше да го изпепели с огън. Отношението на Бог към хората от Содом не беше изоставяне или пренебрежение. По-скоро Той използва Своя гняв, величие и власт, за да накаже, да поразии и напълно да унищожи тези хора. Отношението Му към тях е свързано не само с физическо унищожение, но и с унищожение на душата, с трайно изстребление. Това е истинското значение на това, което Бог има предвид с думите „да престане да съществува“.

Въпреки че Божият гняв е скрит и непознат за човека, той не търпи оскърбление

Отношението на Бог към целия човешки род, колкото и глупав и невеж да е той, се основава преди всичко на милост и великодушие. От друга страна, Неговият гняв остава скрит през по-голямата част от времето и по време на повечето събития, и е непознат за човека. В резултат на това за хората е трудно да видят как Бог изразява Своя гняв и им е трудно да разберат Неговия гняв. Така хората омаловажават Божия гняв. Когато човек се изправи пред последното дело в последния етап на Божието великодушие и прошка към човека, т.е. когато за последно Бог проявява милост и отправя последното Свое предупреждение към човечеството, ако хората продължават да прилагат същите методи, за да се противопоставят на Бог, и не полагат никакви усилия да се покаят, да се поправят и да приемат Неговата милост, Бог повече няма да ги дарява със Своето великодушие и търпение. Напротив, в този момент Бог ще оттегли Своята милост. След това Той ще излее единствено Своя гняв. Той може да изрази гнева Си по

различни начини, точно както може да използва различни методи, за да накаже и унищожи хората.

Използването на огън от Бог, за да унищожи град Содом, е Неговият най-бърз метод да унищожи напълно хората и всичко останало. Изгарянето на жителите на Содом унищожава не само физическите им тела, а унищожава целия им дух, душите и телата им и гарантира, че хората в града ще престанат да съществуват както в материалния, така и в невидимия за човека свят. Това е един от начините, по които Бог разкрива и изразява Своя гняв. Този начин на разкриване и изразяване е един от аспектите на същината на Божия гняв, както естествено е и разкриване на същината на праведния Божи нрав. Когато Бог излее гнева Си, Той престава да проявява милост или любяща доброта, нито проявява повече Своето великодушие или търпение. Никой, нищо и никаква причина не може да убеди Бог да продължи да бъде търпелив, да даде отново милостта Си, да дари още веднъж великодушието Си. Вместо това, без да се колебае нито за миг, Бог излива Своя гняв и величие и прави това, което пожелае. Той ще направи тези неща бързо и чисто в съответствие със Своите собствени желания. Това е начинът, по който Бог излива Своя гняв и величие, които човекът не бива да накърнява, и са израз на един от аспектите на Неговия праведен нрав. Когато хората станат свидетели на това как Бог проявява загриженост и любов към човека, те не са в състояние да открият Неговия гняв, да видят Неговото величие или да почувстват Неговата нетърпимост към оскърблението. Тези неща винаги са карали хората да вярват, че праведният Божи нрав се изразява единствено в милостта, великодушието и любовта. Въпреки това, когато хората видят как Бог разрушава един град или как ненавижда хората му, Неговата ярост при унищожаването на човека и Неговото величие им позволяват да видят другата страна на Неговия праведен нрав. Това е Божията нетърпимост към оскърблението. Божият нрав, който не търпи оскърбление, надхвърля въображението на всяко сътворено същество, а сред несътворените същества никой не е способен да се намеси или да му въздейства; още по-малко може да бъде въплътен или имитиран. Именно това е аспектът на Божия нрав, който човечеството трябва да познава най-добре. Единствено Самият Бог има такъв нрав и единствено Самият Бог притежава такъв нрав. Бог притежава такъв праведен нрав, защото Той ненавижда порочността, мрака, непокорството и злодеянията на Сатана, които покваряват и унищожават човечеството, защото се отвращава от всички греховни действия, чрез които Му се противопоставят, и заради Своята свята и неопетнена същина. Именно затова Той няма да позволи на никое от сътворените или несътворените същества открито да Му се противопоставя или да Му съперничи. Дори човек, към когото някога е проявил милост или когото е избрал, трябва само да провокира Неговия нрав и да накърни принципите Му на търпение и великодушие, и Бог безмилостно и без колебание ще разкрие и отприщи Своя праведен нрав, който не търпи никакво оскърбление.

Божият гняв е защита за всички сили на справедливостта и за всички положителни неща

Като разбираш тези примери на това, което Бог е казал, помислил и направил, способен ли си да разбереш праведния Божи нрав — нрав, който не търпи оскърбление от човека? Накратко, независимо до каква степен може да го разбере човек, това е аспект от нрава на Самия Бог и е присъщ единствено на Него. Божията нетърпимост към оскърблението е Негова неповторима същина; Божият гняв е Негов неповторим нрав; Божието величие е Негова неповторима същина. Принципът, който стои зад Божия гняв, е потвърждение за Неговата идентичност и статут, които единствено Той притежава. От само себе си се разбира, че този принцип е и символ на същината на Самия Единствен Бог. Божият нрав е Негова изконна същина, която не се променя с течение на времето, нито с промяната на географското положение. Изконният Му нрав е Негова свойствена същина. Върху когото и да извършва Своето дело, Неговата същина не се променя, нито се променя праведният Му нрав. Когато някой разгневи Бог, това, което Бог излива, е Неговият изконен нрав; в такъв момент принципът, който стои зад Неговия гняв, не се променя, нито се променят Неговите неповторими идентичност и статут. Той не се гневи заради промяна в същината Си или защото в Неговия нрав се надигат стихии, а защото противопоставянето на човека срещу Него накърнява Неговия нрав. Явната провокация на човека към Бог е сериозно предизвикателство към собствената идентичност и статут на Бог. Според Бог, когато човек Го предизвиква, той Го оспорва и изпитва гнева Му. Когато човек се противопоставя на Бог, когато оспорва Бог, когато постоянно изпитва Божия гняв — а именно в такива моменти грехът се разраства — Божият гняв по естествен начин се разкрива и проявява. Затова изразяването на Божия гняв е символ на това, че всички зли сили ще престанат да съществуват, и на това, че всички враждебни сили ще бъдат унищожени. В това се състои неповторимостта на праведния Божи нрав и на Божия гняв. Когато Божието достойнство и святост бъдат оспорени, когато силите на справедливостта бъдат възпрепятствани и станат невидими за човека, тогава Бог ще излее гнева Си. Заради Божията същина всички сили на земята, които оспорват Бог, противопоставят Му се и се борят срещу Него, са нечестиви, покварени и несправедливи; те идват от Сатана и му принадлежат. Тъй като Бог е справедлив, светъл и безупречно свят, всички нечестиви, покварени и принадлежащи на Сатана неща ще изчезнат, когато Божият гняв се разрази.

Макар че изливането на Божия гняв е един от аспектите на изразяване на Неговия праведен нрав, Божият гняв в никакъв случай не е безразборен по отношение на целта си, нито е безпринципен. Напротив, Бог не се разгневява бързо, нито разкрива с лека ръка Своя гняв и величие. Нещо повече, Божият гняв е контролиран и премерен; той изобщо не може да се сравнява с начина, по който човек е склонен да избухва в ярост или да излива гнева си. В Библията са записани

много разговори между човека и Бог. Думите на някои от хората, участващи в разговорите, са повърхностни, невежи и инфантилни, но Бог не ги поразява и не ги осъжда. По-специално, по време на изпитанието на Йов, как се отнася Бог Йехова към тримата приятели на Йов и към останалите, след като чува думите, които те казват на Йов? Осъди ли ги? Разгневи ли им се? Той не направи нищо подобно! Вместо това Той каза на Йов да отправи молби от тяхно име и да се моли за тях, но Самият Бог не се разсърди заради грешките им. Всички тези примери представят основното отношение на Бог към хората, колкото и покварени и невежи да са те. Следователно отприщването на Божия гняв в никакъв случай не е израз на Неговото настроение, нито е начин да даде израз на чувствата Си. Противно на погрешното разбиране на хората, Божият гняв не е пълен изблик на ярост. Бог не отприщва Своя гняв, защото не може да контролира настроението Си или защото е толкова ядосан, че трябва да излее гнева Си. Напротив, Неговият гняв е проява и истински израз на Неговия праведен нрав и е символично разкриване на Неговата свята същина. Бог е гняв и не търпи да бъде оскърбяван — това не означава, че Божият гняв не прави разлика между причините или че е безпринципен; именно поквареното човечество притежава изключителното „право“ на безпринципни, случайни изблици на гняв; гняв, който не прави разлика между различните причини. Когато човек придобие статут, често му е трудно да контролира настроението си и затова с удоволствие се възползва от възможностите да изрази недоволството си и да излее емоциите си; често избухва в ярост без видима причина, за да покаже на какво е способен и да даде на другите да разберат, че статутът и идентичността му са различни от тези на обикновените хора. Разбира се, покварените хора без никакъв статут също често губят контрол. Гневът им често е предизвикан от накарнени лични интереси. За да защитят собствения си статут и достойнство, те често дават воля на емоциите си и разкриват арогантната си природа. Човекът ще пламне от гняв и ще даде воля на емоциите си, за да защити и поддържа съществуването на греха, а тези действия са начинът, по който човекът изразява недоволството си; те са пълни с нечистотии, със схеми и интриги, с човешка поквара и нечестивост, а най-вече са пълни с необузданите амбиции и желания на човека. Когато справедливостта се сблъска с порочността, гневът на човека не се разгаря в защита на съществуването на справедливостта или за да я подкрепи; напротив, когато силите на справедливостта са застрашени, преследвани и нападнати, човекът не обръща внимание, отбягва темата или се отдръпва. Когато обаче се сблъска със силите на злото, човекът се приспособява, прекланя се и угодничи. Следователно, като дава воля на емоциите си, човек освобождава злите сили и това е проява на необузданото и неудържимо злодеяние от плът и кръв. Когато обаче Бог излее Своя гняв, всички зли сили ще бъдат възпрени, всички грехове, които вредят на човека, ще бъдат обуздани, всички враждебни сили, които пречат на Божието дело, ще бъдат разкрити,

отделени и прокълнати, а всички съучастници на Сатана, които се противопоставят на Бог, ще бъдат наказани и изстребени. На тяхно място Божието дело ще продължи безпрепятствено, Божият план за управление ще продължи да се развива стъпка по стъпка според графика, а Божиите избраници няма да бъдат обезпокоявани и мамени от Сатана, докато онези, които следват Бог, ще се радват на Божието ръководство и грижи в спокойна и мирна среда. Божият гняв е предпазна мярка, която пречи на всички зли сили да се множат и да вилнеят, а също така е предпазна мярка, която защитава съществуването и размножаването на всички справедливи и положителни неща и винаги ги пази от потискане и гибел.

Можете ли да видите същината на Божия гняв в разрушаването на Содом? Има ли още нещо, примесено в гнева Му? Чист ли е Божият гняв? Да използваме думите на човека — неподправен ли е Божият гняв? Крие ли се някаква измама зад Неговия гняв? Има ли някакъв заговор? Има ли неизразими тайни? Мога да ви кажа строго и тържествено: няма нищо в Божия гняв, което да подлежи на съмнение. Гневът Му е чист, неподправен гняв, който не крие никакви други намерения или цели. Причините за Неговия гняв са чисти, безупречни и неподлежащи на критика. Той е естествено разкриване и проява на Неговата свята същина; той е нещо, което нито едно сътворено същество не притежава. Това е част от неповторимия праведен Божи нрав и съществува поразителна разлика между същината на Създателя и тази на Неговото творение.

Независимо дали човек се гневи пред очите на другите, или зад гърба им, всеки има различно намерение и цел да се гневи. Може да утвърждава авторитета си, а може и да защитава собствените си интереси, да поддържа репутацията си или да пази името си. Някои упражняват сдържаност в гнева си, докато други са по-прибързани и допускат гневът им да избухва по всяко време, без изобщо да се сдържат. Накратко, гневът на човека произлиза от неговия покварен нрав. Каквато и да е целта му, той идва от плътта и от природата; няма нищо общо със справедливостта или несправедливостта, защото нищо в човешката природа същност не отговаря на истината. Затова покварената избухливост на хората и Божият гняв не бива да се сравняват. Без изключение поведението на човека, който е покварен от Сатана, започва с желанието да опази покварата и в действителност се основава на покварата, затова човешкият гняв не може да се сравнява с Божия гняв, независимо колко правилен може да изглежда на теория човешкият гняв. Когато Бог излее гнева Си, злите сили се възпират и злите неща се унищожават, докато справедливите и положителни неща се радват на Божиата грижа и закрила и могат да продължат да съществуват. Бог излива Своя гняв, защото несправедливите, отрицателните и злите неща пречат, смущават или унищожават нормалната дейност и развитие на праведните и положителните неща. Целта на Божия гняв не е да опази Собствения Си статут и идентичност, а да опази съществуването на праведни, положителни, красиви и добри неща, да

опази законите и реда за нормалното оцеляване на човечеството. Това е основната причина за Божия гняв. Божият гняв е много правилно, естествено и истинско разкриване на Неговия нрав. В Неговия гняв няма скрити мотиви, нито измама или заговор, да не говорим за желаниа, лукавство, злоба, насилие, зло или някоя от другите общи черти на поквареното човечество. Преди Бог да излее Своя гняв, Той вече е разбрал същината на всеки проблем съвсем ясно и пълно и вече е формулирал точни и ясни определения и заключения. Така целта на Бог във всичко, което прави, е пределно ясна, както и Неговото отношение. Той не е объркан, сляп, импулсивен или небрежен и със сигурност не е безпринципен. Това е практическият аспект на Божия гняв и именно благодарение на този практически аспект човечеството е постигнало нормалното си съществуване. Без Божия гняв човечеството щеше да изпадне в необичайни условия на живот и всичко праведно, красиво и добро щеше да бъде унищожено и да престане да съществува. Без Божия гняв законите и правилата за съществуване на сътворените същества щяха да са нарушени или дори напълно унищожени. Откакто е създаден човекът, Бог непрекъснато използва Своя праведен нрав, за да запази и поддържа нормалното съществуване на човечеството. Тъй като Неговият праведен нрав съдържа гняв и величие, всички нечестиви хора, неща и предмети, както и всички неща, които смушават и увреждат нормалното съществуване на човечеството, са наказвани, контролирани и унищожавани от Неговия гняв. През последните няколко хилядолетия Бог непрекъснато използва Своя праведен нрав, за да поразява и унищожават всички видове нечисти и зли духове, които се противопоставят на Бог и действат като съучастници и лакеи на Сатана в Божието дело за управление на човечеството. Така Божието дело за спасението на човека винаги е напредвало според Неговия план. Тоест поради съществуването на Божия гняв най-праведните дела сред човечеството никога не са били унищожени.

След като вече сте разбрали същината на Божия гняв, със сигурност трябва да разбирате още по-добре как да различавате злото на Сатана!

Въпреки че Сатана изглежда човечен, справедлив и добродетелен, същината му е жестока и зла

Сатана гради славата си, като мами хората и често се представя за водач и пример за праведност, достоен за подражание. Под фалшивия предлог, че защитава правдата, той вреди на хората, поглъща душите им и използва всякакви средства, за да ги отслаби, измами и подстрекава. Неговата цел е да накара хората да одобряват и да се съгласят с пагубното му поведение, да ги накара да се присъединят към него и да се противопоставят на Божиата власт и върховенство. Когато обаче човек прозре неговите кроежи и интриги, когато прозре подлото му лице и когато някой не желае повече да бъде тъпкан и мамен от него, да му робува или да бъде наказан и унищожен заедно с него, Сатана променя доскорошния си

лик на светец и сваля фалшивата си маска, за да разкрие истинското си лице, което е зло, порочно, грозно и свирепо. Неговото най-голямо желание би било да изтреби всички, които отказват да го следват и които се противопоставят на злите му сили. В този момент Сатана повече не може да се преструва на надежден и порядъчен, а под безобидния му лик се разкриват истинските му грозни и дяволски черти. Щом планове на Сатана и истинските му черти излязат наяве, той ще се разяри и ще разкрие жестокостта си. След това желанието му да вреди и да унищожава хората ще се засили, защото той се разгневява, когато хората се пробудят за истината, и става много отмъстителен към тях заради стремежа им да се стремят към свобода и светлина и да се освободят от неговите окови. Гневът му е предназначен да защитава и поддържа злото, но той е и истинско разкриване на свирепата му природа.

Във всеки случай поведението на Сатана разкрива неговата зла природа. Всички зли дела, които Сатана е извършил върху човека — от ранните му усилия да заблуди хората да го последват, през възползването му от хората, при което ги въвлеча в злодеянията си, до отмъстителността му към хората, след като истинските му черти са били разкрити и след като хората са го опознали и изоставили — всяко едно от тези дела изобличава злата същина на Сатана и доказва, че Сатана няма връзка с положителните неща и че Сатана е източникът на всяко зло нещо. Всичко, което прави, е за да поддържа своето зло и продължаването на своите зли дела, да противоречи на справедливите и положителните неща и да разрушава законите и реда на нормалното съществуване на човечеството. Тези действия на Сатана са враждебни към Бог и ще бъдат поразени от Божия гняв. Макар че Сатана също има гняв, неговият гняв е само израз на злата му природа. Причината, поради която Сатана е ожесточен и яростен, е следната: неговите неописуеми кроежи са разобличени; интригите му не успяват лесно; необузданата му амбиция и желание да замени Бог и да действа като Бог са поразени и спрени, а целта му да контролира цялото човечество е провалена и той никога няма да успее да я постигне. Това, което спира осъществяването на интригите на Сатана и прекъсва разпространението и необуздаността на неговото зло, е многократното призоваване на Божия гняв, отново и отново. Затова Сатана едновременно мрази и се страхува от Божия гняв. Всеки път, когато Божият гняв се излее, той не само разкрива истинския грозен облик на Сатана, но и разобличава злите му намерения, а така се разкриват причините за гнева на Сатана срещу човечеството. Изригването на гнева на Сатана е истинско разкриване на злата му природа и разобличаване на кроежите му. Разбира се, всеки път, когато Сатана се разгневи, се възвестява унищожаването на злите неща и защитата и продължаването на положителните неща; възвестява се фактът, че Божият гняв не може да се накърнява!

Човек не бива да разчита на опита и въображението си, за да разбере праведния Божи нрав

Когато се изправиш пред Божия съд и порицание, нима ще кажеш, че Божието слово е подправено? Нима ще кажеш, че зад Божия гняв се крие някаква история и че тя е подправена? Нима ще клеветиш Бог, като твърдиш, че Неговият нрав не е непременно съвсем праведен? Когато се занимаваш с всяко от Божиите дела, първо трябва да си сигурен, че праведният Божи нрав е неподправен, свят и безупречен, включително Божието поразяване, наказание и унищожаване на хората. Всичко, което Бог прави, без изключение се извършва в строго съответствие с изконния Му нрав и план и не включва никакви човешки познания, традиции и философии. Всяко Божие действие е израз на Неговия нрав и същина и не е свързано с нищо, което принадлежи на поквареното човечество. В представите на хората само Божията любов, милост и великодушие към човечеството са безупречни, неподправени и свети, но никой не знае, че яростта и гнева Му също са неподправени; освен това никой не се е замислял защо Бог не търпи оскърбление и защо гневът Му е толкова силен. Напротив, някои бъркат Божия гняв с лошия характер, като този на покварените хора, и погрешно приравняват Божия гняв с яростта на покварените хора. Когато са изправени пред някаква нещастна ситуация, те дори погрешно приемат, че Божията ярост е като естественото проявление на покварената природа на хората и че Божият гняв е като гнева на покварените хора, и вярват, че Божият гняв е израз на Неговото настроение. Надявам се, че след това общение никой от вас повече няма да има никакви погрешни схващания, представи или спекулации относно праведния Божи нрав. Надявам се, че след като чуете Моите слова, ще можете да разпознаете в сърцата си гнева на праведния Божи нрав, че ще можете да оставите настрана всички предишни погрешни разбирания за Божия гняв и че ще можете да промените собствените си погрешни убеждения и възгледи за същината на Божия гняв. Освен това се надявам, че в сърцата си ще имате точно разбиране за Божия нрав, че повече няма да имате никакви съмнения относно праведния Божи нрав и че няма да налагате никакви човешки разсъждения или представи върху истинския Божи нрав. Праведният Божи нрав е истинската същина на Бог. Той не е нещо написано или оформено от човека. Неговият праведен нрав е Негов праведен нрав и не е свързан с нищо от творението. Самият Бог е Самият Бог. Той никога няма да стане част от творението, а дори и да се присъедини към сътворените същества, изконният Божи нрав и Неговата същина няма да се променят. Следователно да познаваш Бог не е същото като да изучаваш някой предмет; да познаваш Бог не означава да анализираш нещо, нито е същото като да разбираш човек. Ако използваш своята представа или метод за изучаване на предмет или разбиране на човек, за да опознаеш Бог, никога няма да си способен да постигнеш познание за Бог. Познаването на Бог не зависи от опита или въображението и

затова никога не трябва да налагаш своя опит или въображение на Бог; колкото и богати да са опитът и въображението ти, те си остават ограничени. Нещо повече, твоето въображение не отговаря на фактите, а още по-малко на истината, и е несъвместимо с истинския Божии нрав и същина. Ако разчиташ на въображението си, никога няма да успееш да разбереш Божиата същина. Единственият начин е да приемеш всичко, което идва от Бог, след което постепенно да го изживееш и разбереш. Ще дойде ден, в който Бог ще те просвети, за да Го разбереш и опознаеш истински заради твоето съдействие и заради глада и жаждата ти за истината. Нека приключим тази част от разговора ни с това.

Човечеството печели Божиата милост и великодушие чрез искрено покаяние

Следва библийската история за това как „Бог спаси Ниневия“.

Йона 1:1-2 Словото на Йехова дойде при Йона, сина на Аматий, и му рече: „Отиди в Ниневия, големия град, и викай срещу него; защото нечестието му се издигна пред Мене“.

Йона 3 Словото на Йехова дойде за втори път при Йона и рече: „Стани, отиди в Ниневия, големия град и проповядвай това, което ти казвам“. И Йона отиде в Ниневия, според както беше казал Йехова. А Ниневия беше огромен град. Трябваша три дни, за да го обходи човек. Тогава Йона, като започна да върви през града един ден път, викаше и казваше: „Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде съсипана“. И ниневийските жители повярваха в Бога; и прогласиха пост и се облякоха с вретище, от най-големия между тях до най-малкия; понеже вестта беше стигнала до ниневийския цар, който, като стана от престола си, съблече одеждата си, покри се с вретище и седна на пепел. С указ от царя и от големците му в Ниневия бе обявено и прогласено следното: „хората и животните, говедата и овцете да не вкусят нищо, нито да пасат, нито да пият вода; а човек и животно да се покрият с вретище; и нека викат силно към Бога, да! Да се отвърне всеки от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете му. Кой знае дали Бог няма да се обърне и разкае, и се отвърне от лютия Си гняв, за да не погинем?“ И като видя Бог делата им, как се обърнаха от лошия си път, Бог се разкая за злото, което беше решил да им направи, и не го направи.

Йона 4 А Йона се огорчи много поради това и се разгневи. И се помоли на Йехова, като каза: „Йехова, не беше ли това, което рекох, още когато бях в отечеството си? По тази причина избягах бързо в Тарсис, защото знаех, че си Бог милостив, жалостив, Който дълго търпиш и си многомилостив, Който се разкайваш за злото. Затова Те моля, Йехова, отнеми живота ми, защото за мен е по-добре да умра, а не да живея“. Тогава Йехова каза: „Добре ли е да се гневиш?“. Тогава Йона излезе от града и седна на източната страна край града, където си направи колиба, под която седеше на сянка, докато види какво ще стане с града. И Бог Йехова направи да порасне тиква, по-висока от ръста на Йона, за да му пази сянка на главата и той да не тъгува. И Йона се зарадва твърде много за тиквата. А когато се зазори на сутринта, Бог определи един червей, който порази тиквата и тя

изсъхна. Щом изгря слънцето, Бог определи горещ източен вятър; и слънцето печеше върху главата на Йона, така че той примираше и поиска за себе си да умре, като казваше: „По-добре ми е да умра, отколкото да живея“. А Бог каза на Йона: „Правилно ли е да негодуваш за тиквата?“. И той отговори: „Правилно е да негодувам, дори до смърт“. Тогава Йехова каза: „Ти беше загрижен за тиквата, за която не си работил, нито си я създал, която бе създадена за една нощ и за една нощ загина. А аз не трябва ли да съм загрижен за Ниневия, този огромен град, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не различават дясната си ръка от лявата, и много добитък?“.

Резюме на историята на Ниневия

Макар че историята за това как „Бог спаси Ниневия“ е кратка, тя позволява да се види другата страна на праведния Божи нрав. За да разберем в какво точно се състои тази страна, трябва да се върнем към писанието и да разгледаме едно от Божиите действия, които Той извършва в процеса на Своето дело.

Нека първо разгледаме началото на тази история: „Словото на Йехова дойде при Йона, сина на Аматий, и му рече: „Отиди в Ниневия, големия град, и викай срещу него; защото нечестият му се издигна пред Мене“ (Йона 1:1-2). В този откъс от писанията знаем, че Бог Йехова заповядва на Йона да отиде в град Ниневия. Защо нарежда на Йона да отиде в този град? Библията е много ясна по този въпрос: нечестият на хората в този град е стигнало до Бог Йехова и затова Той изпраща Йона, за да им съобщи какво възнамерява да направи Той. Макар че не е записано нищо, което да ни казва кой е бил Йона, това, разбира се, не е свързано с познаването на Бог и затова не е нужно да разбирате този човек, Йона. Необходимо е само да знаете какво Бог е заповядал на Йона да направи и какви са били Неговите причини за това.

Предупреждението на Бог Йехова достига до ниневийците

Нека продължим към втория откъс, третата глава от Книгата на Йона: „Тогава Йона, като започна да върви през града един ден път, викаше и казваше: „Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде съсипана“. Това са словата, които Бог казва лично на Йона, за да ги предаде на ниневийците, затова, разбира се, това са словата, които Йехова иска да каже на ниневийците. Тези слова казват на хората, че Бог е започнал да се отвращава от жителите на града и да ги ненавижда, тъй като тяхното нечестие е стигнало до Него, и затова пожела да унищожи този град. Преди обаче да разруши града, Бог искаше да уведоми ниневийците и същевременно да им даде възможност да се покаят за своето безчестие и да започнат нов живот. Те щели да имат тази възможност четиридесет дни и нито ден повече. Тоест, ако хората в града не се покаели, не признаели греховете си и не паднали по очи пред Бог Йехова в рамките на четиридесет дни, Бог щял да унищожи града, както унищожил Содом. Това искаше да каже Бог Йехова на

жители на Ниневия. Ясно е, че това не е обикновено изявление. То не само изразява гнева на Бог Йехова, но и отношението Му към ниневийците, като същевременно служи като официално предупреждение към хората, живеещи в града. Това предупреждение им казваше, че нечестивите им постъпки са им навлекли ненавистта на Бог Йехова и скоро ще ги доведат до ръба на собственото им унищожение. Затова животът на всеки жител на Ниневия беше в непосредствена опасност.

Яркият контраст между реакциите на Ниневия и Содом към предупреждението на Бог Йехова

Какво означава да бъдеш поразен? На разговорен език това означава да не съществува повече. По какъв начин обаче? Кой би могъл да срина цял град? Разбира се, би било невъзможно човек да извърши подобно нещо. Жителите на Ниневия не бяха глупаци и щом чуа тези думи, те разбраха. Те знаеха, че съобщението е дошло от Бог, знаели, че Бог ще извърши делото Си, и знаеха, че тяхното нечестие е оскърбило Бог Йехова и е предизвикало гнева Му към тях, така че скоро щели да бъдат унищожени заедно с града си. Как постъпиха жителите на града, след като чуа предупреждението на Бог Йехова? Библията описва реакциите на хората в подробности — от царя до обикновените хора. В писанията са записани следните думи: „И ниневийските жители повярваха в Бога; и прогласиха пост и се облякоха с вретище, от най-големия между тях до най-малкия; понеже вестта беше стигнала до ниневийския цар, който, като стана от престола си, съблече одеждата си, покри се с вретище и седна на пепел. С указ от царя и от големците му в Ниневия бе обявено и прогласено следното: „хората и животните, говедата и овцете да не вкусят нищо, нито да пасат, нито да пият вода; а човек и животно да се покрият с вретище; и нека викат силно към Бога, да! Да се отвърне всеки от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете му (...)“ (Йона 3:5-9).

След като чуа съобщението на Бог Йехова, жителите на Ниневия показаха отношение, напълно противоположно на това на жителите на Содом — докато жителите на Содом открито се противопоставиха на Бог, като трупаха грях върз грях, ниневийците, след като чуа тези думи, не пренебрегнаха проблема и не се съпротивляваха. Вместо това те повярваха на Бог и обявиха пости. Какво означава думата „повярваха“ тук? Самата дума предполага вяра и подчинение. Ако използваме действителното поведение на ниневийците, за да обясним тази дума, това означава, че те повярваха, че Бог може и ще направи това, което казва, и че бяха готови да се покаят. Испитваха ли страх хората в Ниневия, изправени пред предстоящото бедствие? Тяхната вяра всяваше страх в сърцата им. И така, какво можем да използваме, за да докажем вярата и страха на ниневийците? Както е казано в Библията: „(...) прогласиха пост и се облякоха с вретище, от най-големия между тях до най-малкия“. Това означава, че ниневийците наистина повярваха и

че от тази вяра е дошъл страхът, който ги накара да постят и да облекат вретище. Така те показаха, че започват да се покаяват. В пълен контраст с жителите на Содом ниневийците не само не се противопоставиха на Бог, но и ясно показаха своето покаяние чрез поведението и действията си. Разбира се, това е нещо, което всички жители на Ниневия направиха, а не само обикновените хора, и царят не правеше изключение.

Покаянието на ниневийския цар печели похвалата на Бог Йехова

Когато ниневийският цар чу тази вест, той стана от престола си, съблече мантията си, облече се във вретище и седна в пепелта. След това обяви, че на никого в града не е позволено да вкуси каквото и да било, а на овцете, воловете и останалия добитък не е позволено да пасат или да пият вода. И хората, и добитъкът трябвало да се облекат във вретище, а народът — да отправя горещи молби към Бог. Царят също така обяви, че всеки един от тях ще се отвърне от лошия си път и ще остави неправдата, която е в ръцете му. Съдейки по тази поредица от действия, ниневийският цар изпитваше искрено покаяние в сърцето си. Поредицата от действия, които той предприе — стана от трона, свали царската мантия, облече вретище и седна в пепелта — показва на хората, че царят на Ниневия оставяше настрана царския си статут и обличаше вретище наравно с обикновените хора. Тоест ниневийският цар не зае царския си пост, за да продължи по лошия си път или с неправдата, която е в ръцете му, след като чу съобщението от Бог Йехова; напротив, той остави властта, която имаше, и се покая пред Бог Йехова. В този момент ниневийският цар не се разкайваше като цар; той беше дошъл пред Бог да се покае и да изповяда греховете си като обикновен подвластен на Бог. Освен това той нареди на целия град да се покае и да изповяда греховете си пред Бог Йехова така, както направи той; още повече, както се вижда от писанията, той имаше и конкретен план как да стане това: „Хората и животните, говедата и овцете да не вкусат нищо, нито да пасат, нито да пият вода; (...) и нека викат силно към Бог, да! Да се отвърне всеки от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете му“. Като владетел на града ниневийският цар имаше върховен статут и власт и можеше да прави всичко, което пожелае. Изправен пред съобщението на Бог Йехова, той можеше да пренебрегне въпроса или просто да се покае и да изповяда греховете си, а що се отнася до това дали хората в града щяха да изберат да се покаят, той можеше напълно да пренебрегне този въпрос. Ниневийският цар обаче изобщо не постъпи така. Той не само стана от престола си, облече вретище и седна в пепел, покая се и изповяда греховете си пред Бог Йехова, но и нареди на всички хора и животни в града да направят същото. Той дори нареди на хората да „викат силно към Бог“. С тази поредица от действия ниневийският цар наистина постигна това, което трябва да прави един владетел. Тази поредица от действия е трудно постижима за който и да е цар в

човешката история и всъщност никой друг цар не е постигал тези неща. Тези действия могат да се нарекат безпрецедентни в човешката история и са достойни за възпоменаване и подражание от хората. От зората на човечеството всеки цар е карал своите поданици да се противопоставят на Бог. Никой до тогава не бил карал поданиците си да умоляват Бог, за да търсят изкупление за нечестия си, да получат прошка от Бог Йехова и да избегнат неизбежното наказание. Царят на Ниневия обаче успя да накара поданиците си да се обърнат към Бог, да се отвърнат от лошия си път и да се откажат от неправдата, която е в ръцете им. Освен това той успя да остави трона си, а в замяна на това Бог Йехова размисли и съжали, оттегли гнева Си и позволи на хората от града да оцелеят, като ги опази от унищожение. Постъпката на царя може да се нарече рядко чудо в човешката история и дори образцов пример на покварени хора, които се покаяват и изповядват греховете си пред Бог.

Бог видя искреното покаяние дълбоко в сърцата на ниневийците

След като чува Божието съобщение, ниневийският цар и неговите поданици извършиха редица действия. Какво беше естеството на тези действия и на тяхното поведение? Тоест каква беше същината на цялото им поведение? Защо го направиха? В Божиите очи те се бяха покаяли искрено, не само защото бяха отправяли горещи молби към Бог и бяха изповядали греховете си пред Него, но и защото се бяха отказали от порочното си поведение. Те постъпиха така, защото след като чува Божиите слова, се изплашиха невероятно много и вярваха, че Той ще направи това, което казва. Като постиха, носеха вретинище и седяха в пепел, те искаха да изразят готовността си да се поправят и да се въздържат от нечестие и се молеха на Бог Йехова да сдържи гнева Си, молеха Го да оттегли решението Си и връхлитащото ги бедствие. Ако разгледаме цялостното им поведение, ще видим, че те вече бяха разбрали, че Бог Йехова е бил отвратен от предишните им нечестиви действия, и ще видим също, че бяха разбрали причината, поради която Той е щял скоро да ги унищожи. Ето защо всички те пожелаха да се покаят напълно, да се отвърнат от лошия си път и да изоставят неправдата, която е в ръцете им. Тоест, щом разбраха съобщението на Бог Йехова, всеки един от тях почувства страх в сърцето си; те прекратиха нечестивото си поведение и повече не извършваха онези дела, които бяха толкова омразни за Бог Йехова. Освен това те умоляваха Бог Йехова да прости миналите им грехове и да не се отнася към тях според предишните им действия. Те бяха готови никога повече да не извършват нечестие и да действат, както Бог Йехова заповяда, ако само е възможно никога повече да не разгневяват Бог Йехова. Покаянието им беше искрено и пълно. То идваше от дълбините на сърцата им и беше неподправено и непреклонно.

След като всички жители на Ниневия, от царя до обикновените хора, научиха, че Бог Йехова им е гневен, Бог можеше ясно и отчетливо да види всяко тяхно

последващо действие и цялото им поведение, както и всяко тяхно решение и избор. Божието отношение се промени заради тяхното поведение. Какво беше разположението на духа на Бог в този момент? Библията може да ти отговори на този въпрос. В писанията са записани следните думи: „И като видя Бог делата им, как се обърнаха от лошия си път, Бог се разкая за злото, което беше решил да им направи, и не го направи“ (Йона 3:10). Въпреки че Бог промени решението Си, в Неговото разположение на духа нямаше нищо сложно. Той просто премина от изразяване на гнева Си към успокояване на гнева Си и след това реши да не причинява бедствие на град Ниневия. Причината защо Божието решение да избави ниневийците от бедствие беше толкова бързо, се дължеше на това, че Бог наблюдаваше сърцето на всеки човек от Ниневия. Той видя това, което те пазеха дълбоко в сърцата си: искреното им покаяние и изповед за греховете им, искрената им вяра в Него, дълбокото им чувство за това, че греховните им действия са разгневили Неговия нрав, и произтичащия от това страх от предстоящото им наказание от Бог Йехова. В същото време Бог Йехова чу и молитвите им, които идваха дълбоко от сърцата им, с които Го умоляваха да не им се гневи повече, за да избегнат това бедствие. Когато Бог видя всичко това, малко по малко гневът Му утихна. Колкото и силен да е бил преди това гневът Му, сърцето Му се трогна, когато видя искреното покаяние дълбоко в сърцата на тези хора, и затова не можеше да понесе да им причини бедствие и престана да им се гневи. Вместо това Той продължи да проявява милост и великодушие към тях и продължи да ги напътства и да се грижи за тях.

Ако вярата ти в Бог е истинска, често ще получаваш Неговата грижа

В промяната на намеренията на Бог към жителите на Ниневия нямаше никакво колебание, нищо двусмислено или неясно. По-скоро това беше промяна от същински гняв към същинско великодушие. Това е истинско разкриване на Божията същина. Бог никога не е нерешителен и не се колебае в действията Си; принципите и целите, които стоят зад Неговите действия, са ясни и прозрачни, чисти и безупречни, лишени от каквито и да е уловки или кроежи, които да се преплитат в тях. Тоест в Божията същина няма мрак или злина. Бог се разгневи на ниневийците, защото видя техните нечестиви дела; по онова време гневът Му произтичаше от Неговата същина. Когато обаче Божият гняв изчезна и Той отново даде ниневийците със Своето великодушие, всичко, което Той разкри, отново беше Неговата същина. Цялата тази промяна се дължи на промяната в отношението на човека към Бог. През цялото това време ненакърнимият Божи нрав не се промени, Божията великодушна същина не се промени и Божията любяща и милосърдна същина не се промени. Когато хората извършват нечестиви дела и оскърбяват Бог, Той ще стовари гнева Си върху тях. Когато хората се покаят искрено, Бог ще промени отношението Си и гневът Му ще изчезне. Когато хората

упорито продължават да се противопоставят на Бог, Неговата ярост ще бъде непрестанна и гневът Му ще ги притиска малко по малко, докато не бъдат унищожени. Това е същината на Божия нрав. Независимо дали Бог изразява гняв, или милост и доброта, именно поведението на човека, начинът, по който се държи, и чистосърдечното му отношение към Бог са тези, които диктуват това, което се изразява чрез разкриването на Божия нрав. Ако Божият гняв е постоянно насочен към даден човек, сърцето на този човек несъмнено се противопоставя на Бог. Тъй като този човек никога не се е покаявал искрено, не е прекланял глава пред Бог и не е имал искрена вяра в Бог, той никога не е получавал Божията милост и великодушие. Ако някой често получава Божията грижа, милост и великодушие, то без съмнение в сърцето си този човек носи искрена вяра в Бог и сърцето му не се противопоставя на Бог. Този човек често се разкайва искрено пред Бог; затова, дори и Бог да го дисциплинира често, Неговият гняв няма да го сполети.

Този кратък разказ позволява на хората да видят Божието сърце, да разберат истината за Неговата същина, да видят, че Божият гняв и промяната в Неговото отношение не са безпричинни. Въпреки яркия контраст — показан от Бог, когато беше гневен и когато промени отношението Си — заради който хората вярват, че има голямо разминаване или контраст между тези два аспекта на Божията същина — Неговия гняв и Неговото великодушие — отношението на Бог към покаянието на ниневийците отново позволява на хората да видят друга страна на истинския Божи нрав. Промяната в Божието отношение наистина позволява на хората отново да видят истинността на Божията милост и доброта и да видят истинското разкриване на Божията същина. Човечеството няма как да не признае, че Божието милосърдие и доброта не са митове, нито измислици. Това е така, защото Божието чувство в онзи момент беше истинско и промяната в Божието отношение беше истинска — Бог наистина дари Своята милост и великодушие на човечеството още веднъж.

Искреното покаяние в сърцата на ниневийците им спечелва Божията милост и променя съдбата им

Има ли някакво противоречие между промяната в Божието отношение и Неговия гняв? Разбира се, че няма! Това е така, защото за Божието великодушие в онзи конкретен момент имаше причина. Каква може да е тази причина? Тя е показана в Библията — „всеки човек се отвърна от лошия си път“ и „изостави неправдата, която е в ръцете му“.

Този „лош път“ не се отнася до няколко греховни постъпки, а до източника на грях, от който произлиза поведението на хората. Да се „отвърнат от лошия си път“ означава, че тези хора никога повече няма да постъпват по този начин. Тоест те никога повече няма да се държат по този лош начин; методът, източникът, целта, намерението и принципът на действията им са се променили; те никога

повече няма да използват тези методи и принципи, за да носят наслада и щастие на сърцата си. Думата „изостави“ в израза „да изостави неправдата, която е в ръцете му“ означава да се откаже или да захвърли, да скъса напълно с миналото и никога повече да не се връща назад. Когато жителите на Ниневия изоставиха неправдата, която е в ръцете им, това потвърди и показа искреното им покаяние. Бог наблюдава както външните прояви на хората, така и техните сърца. Когато Бог забеляза несъмненото и искрено покаяние в сърцата на ниневийците и видя, че те се отвърнаха от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете им, отношението Му се промени. Тоест поведението и постъпките на тези хора, различните им начини на действие, както и искреното им признание и покаяние за греховете в сърцата им, накараха Бог да промени отношението Си, да промени намеренията Си, да оттегли решението Си и да не ги наказва или унищожава. Така хората от Ниневия постигнаха различен изход за себе си. Те спасили собствения си живот и в същото време спечелили Божията милост и великодушие, като в този момент Бог оттеглил и гнева Си.

Божията милост и великодушие не са рядкост, рядко е искреното покаяние на хората

Колкото и гневен да е бил Бог на ниневийците, щом те обявиха пости, облякоха вретиче и седнаха в пепел, отношението Му се промени и Той промени решението Си. Когато им съобщи, че ще унищожи града им — в мига преди тяхната изповед и покаяние за греховете им — Бог все още им е бил гневен. След като те извършиха поредица от действия на покаяние, Божият гняв към жителите на Ниневия постепенно се превърна в милост и великодушие към тях. Няма нищо противоречиво в това, че тези два аспекта на Божия нрав се разкриват едновременно в едно и също събитие. Как трябва да се разбира и познава тази липса на противоречие? Бог изрази и разкри последователно всяка от тези две полярно противоположни същности, докато хората в Ниневия се покаяваха, като им позволи да видят истинността и ненакърнимостта на Божията същина. Бог използва отношението Си, за да каже на хората, че не става дума за това, че Бог не понася хората или че не иска да прояви милост към тях, а по-скоро — за това, че те рядко се покаяват искрено пред Бог и хората наистина рядко се отвръщат от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете им. Тоест, когато Бог се гневи на хората, Той се надява, че хората ще могат да се покаят искрено, и наистина се надява да види истинското покаяние на хората, а в този случай ще продължи да ги дарява с милост и великодушие. Това означава, че лошото поведение на човека предизвиква Божия гняв, докато Божията милост и великодушие се даряват на онези, които слушат Бог и искрено се покаяват пред Него, на онези, които могат да се отвърнат от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете им. Отношението на Бог се разкрива пределно ясно в отношението Му към ниневийците: Божията

милост и великодушие не се получават никак трудно, а това, което Той изисква, е искрено покаяние. Стига хората да се отвърнат от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете им, Бог ще промени мнението Си и отношението Си към тях.

Праведният нрав на Създателя е действителен и жив

Нима милостта и великодушието на Бог бяха илюзия, когато Бог промени отношението Си към жителите на Ниневия? Разбира се, че не! Тогава какво показва преходът между тези два аспекта на Божия нрав, докато Бог се справя с тази конкретна ситуация? Божият нрав е едно цяло — той е напълно неразделен. Независимо дали Той изразява гняв, или милост и великодушие към хората, всичко това е израз на Неговия праведен нрав. Божият нрав е жизнен и ярко видим и Той променя мислите и отношението Си в зависимост от развитието на нещата. Промяната в отношението Му към ниневийците показва на човечеството, че Той има свои собствени мисли и идеи; Той не е робот или глинена статуя, а Самият Жив Бог. Той може да се разгневи на хората от Ниневия по същия начин, както може и да им опрости миналото заради тяхното отношение. Той може да реши да донесе нещастие на ниневийците, но също така може да промени решението Си заради тяхното покаяние. Хората обичат да прилагат стриктно правила и да ги използват, за да ограничават и определят Бог, както обичат да използват формули, за да се опитат да разберат Божия нрав. Следователно, що се отнася до сферата на човешкото мислене, Бог не мисли, нито има никакви съществени идеи. В действителност обаче Божиите мисли са в състояние на постоянно преобразяване в зависимост от промените, които настъпват в нещата и средата. Докато мислите Му се променят, се разкриват различни аспекти от Божията същина. По време на този процес на преобразяване, точно в момента, в който Бог променя отношението Си, Той показва на хората реалното съществуване на Своя живот и че Неговият праведен нрав е изпълнен с енергична жизненост. В същото време Бог използва Своето истинско разкриване, за да докаже на човечеството действителното съществуване на Своя гняв, Своята милост, Своята доброта и Своето великодушие. Неговата същина се разкрива по всяко време и навсякъде в зависимост от развитието на нещата. Той притежава гнева на лъв и милостта и великодушието на майка. Неговият праведен нрав не допуска никакво поставяне под въпрос, накърняване, променяне или изопачаване. Сред всички въпроси и неща праведният Божи нрав — т.е. Божият гняв и Божията милост — може да се разкрие по всяко време и навсякъде. Той ярко изразява тези аспекти във всяко кътче на цялото творение и ги прилага енергично във всеки един момент. Праведният Божи нрав не е ограничен от времето или пространството; тоест праведният Божи нрав не се изразява механично и не се разкрива според ограничения във времето и пространството, а по-скоро — със съвършена лекота, през цялото време и навсякъде. Когато видиш, че Бог променя отношението Си,

преставя да изразява гнева Си и се въздържа от унищожаването на град Ниневия, нима можеш да кажеш, че Бог е само милостив и любящ? Нима можеш да кажеш, че Божият гняв е само празни приказки? Когато Бог проявява яростен гняв и оттегля Своята милост, нима можеш да кажеш, че Той не изпитва истинска любов към човечеството? Този яростен гняв се изразява от Бог в отговор на злодеянията на хората; В Неговия гняв няма недостатъци. Сърцето на Бог се трогва в отговор на покаянието на хората и именно това покаяние води до промяна в Неговото отношение. Когато Той се трогва, когато променя отношението Си и когато проявява милост и великодушие към човека, всичко това е напълно безпогрешно; то е чисто, непорочно, неопетнено и неподправено. Божието великодушие е точно това — великодушие, както и Неговата милост не е нищо друго освен милост. Неговият нрав разкрива гняв или милост и великодушие в зависимост от покаянието на човека и промяната в неговото поведение. Каквото и да разкрива и изразява Той, всичко е чисто и прямо; същината Му е различна от тази на всичко в творението. Когато Бог изразява принципите, които стоят в основата на Неговите действия, те са без никакви грешки или недостатъци, както и Неговите мисли, идеи, всяко Негово решение и действие. След като Бог е решил така и е действал така, Той завършва своите начинания. Резултатите от Неговите начинания са правилни и безупречни именно защото техният източник е безупречен и непорочен. Божият гняв е безупречен. По същия начин Божията милост и великодушие, които не са присъщи на никого от цялото творение, са свети и безупречни и могат да устоят на внимателно обмисляне и изживяване.

След като разбрахте историята за Ниневия, виждате ли сега другата страна на същината на праведния Божи нрав? Виждате ли другата страна на неповторимия праведен нрав на Бог? Нима някой сред хората притежава подобен нрав? Нима някой притежава такъв гняв, Божия гняв? Нима някой притежава милост и великодушие като тези, които притежава Бог? Кой от сътворените същества е способен да излее такъв силен гняв и да реши да унищожи или да причини бедствие на човечеството? И кой е способен да дари милост на човека, да прояви великодушие и да му прости, като промени предишното си решение да го унищожи? Създателят изразява Своя праведен нрав чрез собствените Си неповторими методи и принципи и не е подвластен на контрола или ограниченията, налагани от каквито и да било хора, събития или неща. При неповторимия Му нрав никой не е в състояние да промени Неговите мисли и идеи, нито е способен да Го убеди и да промени някое от Неговите решения. Цялото поведение и всички мисли, които съществуват в цялото творение, подлежат на съда на Неговия праведен нрав. Никой не може да контролира дали Той ще прояви гняв, или милост; това може да се реши само от същината на Създателя, тоест от праведния Му нрав. Такава е неповторимата природа на праведния нрав на Създателя!

Като анализирате и разбирате промяната на Божието отношение към жителите на Ниневия, способни ли сте да използвате думата „неповторим“, за да опишете милостта в праведния Божи нрав? По-рано казахме, че Божият гняв е един от аспектите на същината на Неговия неповторим праведен нрав. Сега ще определя два аспекта — Божия гняв и Божията милост — като Неговия праведен нрав. Праведният Божи нрав е свят; той не търпи да бъде накърняван или да бъде поставян под въпрос; той е нещо, което никой от сътворените или несътворените същества не притежава. Той е неповторим и се притежава единствено от Бог. Тоест Божият гняв е свят и не подлежи на накърняване. По същия начин и другият аспект на праведния Божи нрав — Божията милост, е свята и не може да бъде накърнена. Нито едно от сътворените или несътворените същества не може да замени или да представлява Бог в Неговите дела, нито някой би могъл да Го замени или да Го представлява при разрушаването на Содом или спасяването на Ниневия. Това е истинският израз на неповторимия праведен Божи нрав.

Искрените чувства на Създателя към човечеството

Хората често казват, че не е лесно да се познава Бог. Аз обаче твърдя, че познаването на Бог съвсем не е трудна задача, защото Бог често показва делата Си, за да ги види човек. Бог никога не е прекъсвал диалога Си с човечеството и никога не се е прикривал, нито е крил Себе Си от човека. Неговите мисли, идеи, слова и дела са разкрити пред човечеството. Следователно, стига човек да желае да познава Бог, той може да Го разбере и опознае чрез най-различни средства и методи. Причината, поради която човекът сякаш мисли, че Бог умишлено го избягва, че Бог умишлено Се е скрил от хората, че Бог няма намерение да позволи на човека да Го разбере и опознае, е че той не знае Кой е Бог и не желае да Го разбере. Нещо повече, човекът не се интересува от мислите, словата или делата на Създателя... Истината е, че ако човек просто използва свободното си време, за да се съсредоточи върху словата или делата на Създателя и да ги разбере, и ако обърне само малко внимание на мислите на Създателя и на гласа на Неговото сърце, за този човек няма да е трудно да разбере, че мислите, словата и делата на Създателя са явни и прозрачни. По същия начин няма да са необходими много усилия, за да осъзнаем, че Създателят е сред хората по всяко време, че Той винаги разговаря с човека и с цялото творение и че всеки ден извършва нови дела. Неговата същина и нрав се изразяват в диалога Му с човека; Неговите мисли и идеи се разкриват напълно в делата Му; Той придружава и наблюдава човечеството през цялото време. Той говори тихо на човечеството и на цялото творение със Своите безмълвни думи: „Аз съм на небето и съм сред Моето творение. Аз бдя; Аз чакам; Аз съм на твоя страна...“ Ръцете Му са топли и силни; стъпките Му са леки; гласът Му е мек и изящен; силуетът Му минава и се извива, като обгръща цялото човечество; лицето Му е красиво и нежно. Той никога не си

е тръгвал, никога не е изчезвал. Ден и нощ Той е постоянен спътник на хората, Който никога не ги оставя. Неговата всеотдайна грижа и необикновена привързаност към човечеството, както и истинската Му загриженост и любов към човека, се проявиха малко по малко, докато Той спасяваше град Ниневия. По-конкретно, разговорът между Бог Йехова и Йона напълно разкрива нежността, която Създателят изпитва към човечеството, което Самият Той е създал. От тези думи можеш да получиш дълбоко разбиране за искрените чувства на Бог към човечеството...

Следният откъс е записан в Книгата на Йона 4:10-11: „Тогава Йехова каза: „Ти беше загрижен за тиквата, за която не си работил, нито си я създал, която бе създадена за една нощ и за една нощ загина. А Аз не трябва ли да съм загрижен за Ниневия, този огромен град, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не различават дясната си ръка от лявата, и много добитък?“. Това са действителните слова на Бог Йехова, записани от разговора между Бог и Йона. Макар че този диалог е кратък, той е изпълнен с грижата на Създателя за хората и нежеланието Му да се откаже от тях. Тези слова изразяват истинското отношение и чувства, които Бог храни в сърцето Си към Своето творение. Чрез тези ясни и точни думи, каквито рядко се чуват от човек, Бог заявява истинските Си намерения към човечеството. Този диалог представя отношението, което Бог има към жителите на Ниневия — но какво е това отношение? Това е отношението Му към жителите на Ниневия преди и след покаянието им и отношението Му към човешкия род. В тези думи се съдържат Неговите мисли и Неговият нрав.

Какви Божии мисли се разкриват в тези слова? Ако обърнете внимание на подробностите, докато четете, няма да ви е трудно да забележите, че Той използва думата „загриженост“. Фактът, че използва тази дума, показва истинското отношение на Бог към човечеството.

На нивото на буквалното значение хората могат да тълкуват думата „загриженост“ по различни начини: първо, тя означава „да обичам и защитавам, да изпитвам нежност към нещо“; второ, означава „да обичам силно“; и накрая, означава „да не желая да нараня нещо и да не мога да понеса, ако го направя“. Накратко, тази дума означава нежна привързаност и обич, както и нежелание да се откажеш от някого или нещо; тя съдържа Божиата милост и великодушие към човека. Бог използва тази дума, която хората често произнасят, но същевременно тази дума може да разкрие гласа на Божието сърце и Неговото отношение към човечеството.

При все че град Ниневия бе пълен с хора, точно толкова покварени, зли и жестоки, колкото жителите на Содом, разкаянието им смекчи сърцето на Бог и Той реши да ги пожали. Тъй като начинът, по който се отнесоха с Божието слово и заръки разкриваше отношение, съвсем различно от това на содомитите, и тъй като чистосърдечно се покориха на Бог и искрено се разкаяха за греховете си, а и

цялостното им поведение бе непресторено и честно, Бог отново изрази неподправената Си загриженост и ги помилва. Никой не е в състояние да наподобява Божията загриженост и Божиите дарове за човечеството и никой човек не може да притежава Божията милост, Неговото търпение или искрените Му чувства към хората. Съществува ли според теб велика личност, била тя мъж или жена, или дори свръхчовек, който от извисената си позиция, от самия връх да отправи подобно послание към човечеството или към мирозданието? Кой сред хората би могъл да познава състоянието на човешкото съществуване като дланта на ръката си? Кой би могъл да понесе бремето и отговорността за съществуването на човечеството? Кой е в позиция да оповести унищожението на цял град? И кой е в състояние да помилва цял град? Кой може да заяви, че е загрижен за собственото си творение? Единствено Създателят! Едничък Създателят изпитва нежност към това човечество. Само Той проявява към това човечество милосърдие и обич. Само Създателят питае искрена и неугасима обич към това човечество. Също така единствено Създателят може да даде с милостта Си това човечество и да изпитва загриженост към всяко Свое създание. Сърцето Му подскача и страда при всяка човешка постъпка: хорското зло и поквара го изпълват с гняв, покруса и тъга; разкаянието и вярата на човека Му носят удоволствие и радост и Го окрилят с милост и ликуване; всяка една от Неговите мисли и идеи съществува заради човечеството и е насочена към хората; всичко, което Той притежава и представлява, добива израз само заради човечеството; цялата палитра Негови емоции са преплетени със съществуването на човечеството. Заради хората пътува Той, навещавайки всички кътчета; тихомълком отдава всяка частица от живота Си и посвещава всяка минута и секунда от него... Той никога не е знаел да цени собствения Си живот, но винаги е изпитвал милосърдие към човечеството, което Сам е създал... Той дава всичко Свое на това човечество... Дарява го с безусловната Си милост и търпение, без да очаква отплата. Прави всичко това с едничката цел човечеството да продължи да оцелява под зора Му, получавайки дарения от Него живот. Прави това, за да може човечеството един ден да Му се покори и да признае, че Той поддържа жизнеността на хората и е изворът на живот за цялото мироздание.

Създателят изразява истинските Си чувства към човечеството

Този разговор между Бог Йехова и Йона несъмнено е израз на истинските чувства на Създателя към човечеството. От една страна, той информира хората за разбирането на Създателя, че цялото творение е под Неговата върховна власт; както каза Бог Йехова: „Аз не трябва ли да съм загрижен за Ниневия, този огромен град, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не различават дясната си ръка от лявата, и много добитък?“. Тоест разбирането, което Бог проявява към Ниневия, далеч не е било повърхностно. Той е знаел не

само броя на живите същества в града (включително хора и добитък), но и колко от тях не можели да различат дясната от лявата си ръка, т.е. колко деца и младежи е имало в града. Това е конкретно доказателство за всеобхватното разбиране на Бог към човечеството. От друга страна, този разговор показва на хората отношението на Създателя към човечеството, тоест тежестта на човечеството в сърцето на Създателя. Точно както каза Бог Йехова: „Ти беше загрижен за тиквата, за която не си работил, нито си я създал, която бе създадена за една нощ и за една нощ загина. А Аз не трябва ли да съм загрижен за Ниневия, този огромен град (...)?”. Това са думите на Бог Йехова, които укоряват Йона, но всички те са истина.

Въпреки че на Йона беше поверено да провъзгласи словата на Бог Йехова пред жителите на Ниневия, той не разбираше намеренията на Бог Йехова, нито разбираше тревогите и очакванията Му по отношение на жителите на града. С този укор Бог искаше да му каже, че човечеството е плод на Божиите ръце и че Той е положил ревностни усилия за всеки отделен човек, че всеки човек носи на плещите си Божиите очаквания и че всеки отделен човек се радва на живота, който Бог му е дал; Бог е платил цената за всеки отделен човек с ревностни усилия. Този укор показва на Йона и че Бог пожали човечеството, което е дело на собствените Му ръце, точно толкова, колкото и самият Йона е изпитвал загриженост към тиквата. Бог в никакъв случай не би изоставил човечеството с лека ръка или преди последния възможен момент, не на последно място защото в града имало толкова много деца и невинен добитък. Когато става дума за тези млади и невежи създания на Божието творение, които дори не можеха да различат дясната от лявата си ръка, беше още по-немислимо Бог да сложи край на живота им и да определи съдбата им по такъв прибързан начин. Бог се надяваше да ги види как растат; надяваше се, че те няма да вървят по същия път като възрастните, че няма да им се наложи да чуят отново предупреждението на Бог Йехова и че ще свидетелстват за миналото на Ниневия. Още повече Бог се надяваше да види Ниневия, след като се е покаяла, да види бъдещето на Ниневия след покаянието ѝ и, което е по-важно, да види Ниневия отново да живее под Божията милост. Затова в Божиите очи тези създания на творението, които не можеха да различават дясната от лявата си ръка, бяха бъдещето на Ниневия. Те щяха да поемат на плещите си презряното минало на Ниневия, точно както щяха да поемат важния дълг да свидетелстват както за миналото на Ниневия, така и за нейното бъдеще под напътствието на Бог Йехова. В това изявление на истинските Си чувства Бог Йехова представи милостта на Създателя към цялото човечество. То показва на човечеството, че „милостта на Създателя“ не е израз, лишен от съдържание, нито е празно обещание, а в него се съдържат конкретни принципи, методи и цели. Бог е истински и реален, Той не използва лъжи или преструвки и по същия начин Неговата милост се дарява безкрайно на човечеството във всяко

време и епоха. Въпреки това и до днес диалогът на Създателя с Йона е единственото Му словесно изявление, което показва защо Той проявява милост към хората, как проявява милост към тях, колко великодушен е Той към тях и какви са истинските Му чувства към тях. Лаконичните думи на Бог Йехова по време на този разговор изразяват мислите Му за човечеството като неразделно цяло; те са истински израз на отношението на сърцето Му към човечеството и са конкретно доказателство за милостта, която Той щедро дарява на човечеството. Неговата милост не е само към по-възрастните поколения, но и към по-младите членове на човечеството, както винаги е било, поколение след поколение. Въпреки че Божият гняв често се стоварва върху определени групи от човечеството и в определени епохи, Божията милост никога не е свършвала. Със Своята милост Той води и направлява поколение след поколение от Своето творение, подsigурява и подхранва поколение след поколение от творението, защото истинските Му чувства към човечеството никога няма да се променят. Точно както Бог Йехова каза: „А Аз не трябва ли да съм загрижен (...)?”. Той винаги е бил загрижен за собственото Си творение. Това е милостта на праведния нрав на Създателя и свършената неповторимост на Създателя!

Пет типа хора

Засега ще оставя нашето общение за праведния Божи нрав до тук и по-нататък ще разделя Божиите последователи в няколко категории според тяхното разбиране за Бог и тяхното разбиране и изживяване на Неговия праведен нрав, за да знаете на какъв етап се намирате в момента и какъв е вашият духовен ръст. В зависимост от познанието на хората за Бог и разбирането на Неговия праведен нрав, различните етапи и духовен ръст на хората могат да бъдат разделени на пет типа. Тази тема се основава на познаването на Единствения Бог и Неговия праведен нрав. Затова, докато четете следващите редове, трябва внимателно да се опитате да осъзнаете колко точно разбирате и знаете за неповторимостта на Бог и Неговия праведен нрав, а след това да използвате резултата, за да прецените в коя фаза се намирате в действителност, колко голям е вашият духовен ръст и към кой тип спадате в действителност.

Първи тип: фазата на бебето, увито в пелени

Какво се разбира под „бебе, увито в пелени“? Бебето, увито в пелени, е току-що появило се на този свят — новородено. Това е фазата, в която хората са най-незрели.

Хората в тази фаза по същество нямат осъзнатост или съзнание по въпросите на вярата в Бог. Те са объркани и невежи по отношение на всичко. Тези хора може да са вярвали в Бог от дълго време, а може изобщо да не са вярвали дълго, но тяхното объркано и невежо състояние и истинският им духовен ръст ги поставят

във фазата на бебето, увито в пелени. Точното определение на състоянието на бебето, увито в пелени, е следното: колкото и дълго да са вярвали в Бог, такива хора винаги ще бъдат смутени, объркани и простодушни; те не знаят защо вярват в Бог, нито знаят Кой е Бог, нито познават Бог. Въпреки че следват Бог, в сърцата им не съществува точно определение за Бог и те не могат да определят дали Този, Когото следват, е Бог, да не говорим дали наистина трябва да вярват в Бог и да Го следват. Това е истинското състояние на този тип хора. Мислите на тези хора са замъглени и, казано по-просто, вярата им е объркана. Те постоянно съществуват в състояние на недоумение и празнота, а думите „смутено“, „объркано“ и „простодушно“ обобщават тяхното състояние. Те никога не са виждали и не са чувствали съществуването на Бог и затова да им говорим за познаването на Бог е толкова безполезно, колкото и да ги караме да четат книга, написана с йероглифи — те нито ще я разберат, нито ще я приемат. За тях познаването на Бог е равносилно на слушане на нереална приказка. Макар че мислите им може да са замъглени, те всъщност твърдо вярват, че познаването на Бог е пълна загуба на време и усилия. Това е първият тип хора: бебето, увито в пелени.

Втори тип: фазата на кърмачето

В сравнение с бебето, увито в пелени, този тип хора са постигнали известен напредък. За съжаление, те все още нямат никакво разбиране за Бог. Те все още нямат ясно разбиране и прозрение за Бог и не са много наясно защо трябва да вярват в Бог, но в сърцата си имат своя собствена цел и ясни идеи. Те не се интересуват от това дали е правилно да вярват в Бог. Целта им и резултатът, към който се стремят чрез вярата в Бог, е да се наслаждават на Неговата благодат, да имат радост и мир, да водят удобен живот, да се радват на Божиата грижа и закрила и да живеят под Божиите благословии. Те не се интересуват от степента, в която познават Бог; те не копнеят да търсят разбиране за Бог, нито се интересуват от това какво върши Бог или какво иска да свърши. Единственото, към което те сляпо се стремят, е да се наслаждават на Неговата благодат и да получат още от Неговите благословии; те се стремят да получат стократно повече в настоящето и вечен живот в бъдеще. Мислите им, това, колко дават от себе си, тяхната отдаденост, както и страданията им, имат една и съща цел: да получат Божиата благодат и благословии. Те не се интересуват от нищо друго. Този тип хора са сигурни единствено в това, че Бог може да пази хората и да им дарява Своята благодат. Може да се каже, че те не се интересуват и не са много наясно защо Бог иска да спаси човека или какъв резултат иска да постигне със Своите слова и дела. Те никога не са полагали усилия да опознаят Божиата същина и Неговия праведен нрав, нито проявяват интерес към това. Те нямат склонност да обръщат внимание на тези неща, а и не желаят да ги знаят. Те не желаят да питат за Божието дело, за Божиите изисквания към човека, за Божиата воля или за

каквото и да било друго, свързано с Бог, а и нямат склонност да питат за тези неща. Това е така, защото те вярват, че тези въпроси не са свързани с ползването на Божията благодат, и се интересуват само от Такъв Бог, Който съществува в пряка връзка с техните собствени интереси и Който може да дарява човека с благодат. Те не се интересуват от нищо друго и затова не могат да навлязат в истината реалност, независимо от това колко години са вярвали в Бог. Ако няма кой да ги пои или храни, за тях е трудно да продължат по пътя на вярата в Бог. Ако не могат да се наслаждават на предишната си радост и мир или на Божията благодат, тогава е напълно възможно да се отдръпнат. Това е вторият тип хора — хората, които живеят в кърмаческата фаза.

Трети тип: фазата на отбиване на бебето или фазата на малкото дете

Тази група хора в известна степен притежават ясно съзнание. Те осъзнават, че да се наслаждават на Божията благодат не означава, че самите те притежават истински опит, и осъзнават, че дори и да не се уморяват да търсят радост и мир, да търсят благодат, или дали са способни да свидетелстват, като споделят своя опит в насладата от Божията благодат или като възхваляват Бог за благословиите, които Той им е дал, не означава, че притежават живот, нито че притежават реалността на истината. Като изхождат от своето съзнание, те престават да се надяват, че само ще бъдат придружавани от Божията благодат; напротив, докато се наслаждават на Божията благодат, те едновременно с това желаят да направят нещо за Бог. Те са готови да изпълняват дълга си, да понесат известни трудности и умора, да се ангажират в някаква степен да съдействат на Бог. Въпреки това, тъй като стремежът им към вяра в Бог е твърде непълноценен, тъй като личните намерения и желания, които таят, са твърде силни, тъй като нравът им е твърде необуздано арогантен, за тях е много трудно да удовлетворят Божието желание и да бъдат предани на Бог. Затова те често не могат да осъществят личните си желания и да изпълнят обещанията си към Бог. Те често изпадат в състояния на противоречие: много искат да задоволят Бог във възможно най-голяма степен, но използват всичките си сили, за да Му се противопоставят, и често дават обети на Бог, но след това бързо нарушават клетвите си. Още по-често те изпадат в други състояния на противоречие: те искрено вярват в Бог, но отричат Него и всичко, което произлиза от Него; нетърпеливо се надяват, че Бог ще ги просвети, ще ги води, ще им осигурява ресурс и ще им помага, но продължават да търсят свой собствен изход. Те искат да разберат и да опознаят Бог, но не са готови да се приближат до Него. Вместо това те все отбягват Бог и сърцата им са затворени за Него. Макар да имат повърхностно разбиране и изживяване на буквалното значение на Божиите слова и на истината, както и повърхностна представа за Бог и за истината, подсъзнателно те все още не могат да потвърдят или да определят дали Бог е истината, нито да потвърдят дали Бог е наистина праведен. Те не могат

и да определят реалността на Божия нрав и същина, да не говорим за реалността на Неговото съществуване. Тяхната вяра в Бог винаги съдържа съмнения и погрешни разбирания, както и идеи и представи. Докато се наслаждават на Божията благодат, те също така неохотно изживяват или практикуват някои истини, които смятат за осъществими, за да обогатят вярата си, да увеличат опита си във вярата в Бог, да проверят разбирането си за вярата в Бог и да задоволят суетата си, като вървят по житейския път, който сами са установили, и като извършват праведно дело за човечеството. В същото време те правят тези неща, за да задоволят собственото си желание да получат благословии, което е част от залог, който правят с надеждата да получат по-големи благословии за човечеството и за да осъществят амбициозния си стремеж и дълголетното си желание да не се успокоят, докато не придобият Бог. Тези хора рядко успяват да получат Божието просветление, тъй като желанието и намерението им да получат благословии са твърде важни за тях. Те не желаят да се откажат от това и наистина не биха могли да го понесат. Те се опасяват, че без желанието да придобият благословии, без дългогодишната амбиция да не се успокоят, докато не придобият Бог, ще загубят мотивацията да вярват в Бог. Затова те не искат да се изправят пред реалността. Те не желаят да се изправят пред Божиите слова или Божието дело. Те не желаят да се изправят пред Божия нрав или същина, да не говорим за темата за познаването на Бог. Това е така, защото щом Бог, Неговата същина и праведният Му нрав заместят представите им, мечтите им ще се изпарят във въздуха, а тяхната така наречена чиста вяра и „заслугите“, натрупани в продължение на години усърдна работа, ще изчезнат и ще се превърнат в нищо. По същия начин тяхната „територия“, която са завладели с пот и кръв през годините, ще се срине. Всичко това ще означава, че дългогодишната им упорита работа и усилия са били напразни и че трябва да започнат отново от нулата. Това е най-тежката болка, която могат да понесат в сърцата си, и е резултатът, който най-малко желаят да видят, поради което винаги се намират в безизходица и отказват да се върнат назад. Това е третият тип хора: хората, които са във фазата на отбиване на бебето.

Трите типа хора, описани по-горе, тоест хората, които се намират в тези три фази, не притежават истинска вяра в идентичността и статута на Бог или в Неговия праведен нрав, нито признават или утвърждават ясно и точно тези неща. Ето защо за тези три типа хора е много трудно да навлязат в реалността на истината, а също така им е трудно да получат Божията милост, просветление или озарение, защото начинът, по който вярват в Бог и погрешното им отношение към Бог правят невъзможно Той да работи в сърцата им. Техните съмнения, заблуди и представи за Бог надхвърлят вярата им в Бог и познанието им за Него. Това са три типа хора, които са изложени на голям риск, и това са три много опасни фази. Когато човек поддържа отношение на съмнение към Бог, към Божията същина, към Божията

идентичност, към въпроса дали Бог е истината и към това дали Той съществува наистина, и когато не може да бъде сигурен в тези неща, как може да приеме всичко, което идва от Бог? Как може човек да приеме факта, че Бог е истината, пътят и животът? Как може човек да приеме Божието порицание и правосъдие? Как може човек да приеме Божието спасение? Как може такъв човек да получи истинското Божие напътствие и ресурс? Онези, които се намират в тези три фази, могат да се противопоставят на Бог, да Го съдят, да Го хулят или да Го предадат по всяко време. Те могат да изоставят истинския път и да се откажат от Бог по всяко време. Тоест хората в тези три фази се намират в критичен период, тъй като не са навлезли в правия път на вярата в Бог.

Четвърти тип: фазата на съзряващото дете или детството

След като човек е бил отбит, т.е. след като се е насладил на достатъчно благодат, той започва да изследва какво означава да вярва в Бог, започва да иска да разбере отговорите на различни въпроси, като например защо човек живее, как трябва да живее и защо Бог извършва Своето дело в човека. Когато тези неясни мисли и объркани мисловни модели се зародят и започнат да съществуват в главите на хората, те непрекъснато получават напояване и са способни да изпълняват задълженията си. През този период те вече не се съмняват в истинността на Божието съществуване и имат точно разбиране за това какво означава да вярваш в Бог. На тази основа те постепенно придобиват познание за Бог и постепенно получават някои отговори на своите неясни мисли и объркани мисловни модели относно Божия нрав и същина. По отношение на промените в нрава им, както и на познанието им за Бог, хората в тази фаза започват да вървят по правилния път и навлизат в преходен период. На този етап хората започват да придобиват живот. Ясни признаци за това, че притежават живот, са постепенното разрешаване на различните въпроси, свързани с познаването на Бог, които хората таят в сърцата си — като погрешни разбирания, идеи, представи и неясни определения за Бог — и не само че започват наистина да вярват и да приемат реалността на съществуването на Бог, но и започват да притежават точно определение за Бог и имат правилното място за Бог в сърцата си, а истинското следване на Бог заменя неясната им вяра. По време на тази фаза хората постепенно опознават погрешните си схващания за Бог и погрешните си стремежи и начини на вярване. Те започват да копнеят за истината, за изживяване на Божието правосъдие, порицание и дисциплина и за промяна в нрава си. В тази фаза те постепенно изоставят всякакви представи и идеи за Бог, като същевременно променят и коригират неправилното си познание за Бог и придобиват правилно основополагащо познание за Бог. Въпреки че част от знанията, които хората в тази фаза притежават, не са много конкретни или точни, те поне постепенно започват да изоставят своите представи, погрешни знания и неправилни разбирания за Бог;

те вече не поддържат собствените си представи и идеи за Бог. Те започват да се учат как да изоставят — да изоставят неща, които се намират сред собствените им представи, неща от знанието и неща от Сатана; те започват да проявяват готовност да се подчиняват на правилните и положителни неща, дори на неща, които идват от Божиите слова и които отговарят на истината. Те също така започват да се опитват да изживяват Божиите слова, да опознават и изпълняват лично Неговите слова, да приемат Неговите слова като принципи за своите действия и като основа за промяна на своя нрав. През този период хората несъзнателно приемат Божието правосъдие и порицание и несъзнателно приемат Божиите слова за свой живот. Докато приемат Божието правосъдие, порицание и слова, те все повече осъзнават и чувстват, че Бог, в Когото вярват в сърцата си, наистина съществува. В Божиите слова, в изживяванията си и в живота си те все повече чувстват, че Бог винаги е управлявал човешката съдба и винаги е водил човека и се е грижил за него. Чрез общуването си с Бог те постепенно потвърждават съществуването на Бог. Следователно, преди да са го осъзнали, те вече подсъзнателно са приели и са започнали да вярват твърдо в Божието дело и са се съгласили с Божиите слова. След като хората приемат Божиите слова и дела, те непрестанно се отричат от себе си, от собствените си представи, от собственото си знание, от собствените си идеи и същевременно непрестанно търсят каква е истината и каква е Божиата воля. Познанието на хората за Бог в тази фаза на развитие е доста повърхностно — те дори не са способни ясно да обяснят това познание с думи, нито да го изразят с конкретни детайли — и имат само разбиране, основано на възприятията. Въпреки това, когато се съпостави с предходните три фази, незрелият живот на хората през този период вече е получил напояване и хранене с Божиите слова и така вече е започнал да поклъва. Животът им е като семе, заровено в земята; след като получи влага и хранителни вещества, то ще пробие през почвата и поклъването му ще представлява зараждането на нов живот. Това зараждане позволява да се видят признаците на живот. Когато хората имат живот, те растат. Следователно върху тези основи — като постепенно си проправят път в правилната посока на вярата в Бог, като изоставят собствените си представи и получават Божието напътствие — животът на хората неизбежно ще се развива малко по малко. По какъв критерий се измерва този растеж? Той се измерва според опита на човека с Божиите слова и истинското му разбиране за праведния Божи нрав. Въпреки че им е много трудно да използват собствените си думи, за да опишат точно познанието си за Бог и Неговата същина през този период на израстване, тази група хора вече не желае субективно да търси удоволствие чрез наслада от Божиата благодат или да вярва в Бог, за да преследва собствената си цел да получи Неговата благодат. Вместо това те са готови да се стремят към начин на живот, основан на Божието слово, и да станат обект на Божието спасение. Освен това те са уверени и готови да

приемат Божието правосъдие и порицание. Това е признак за човек, който е във фазата на растеж.

Въпреки че хората в тази фаза имат известно познание за праведния Божи нрав, това познание е много мъгляво и неясно. Макар да не могат ясно да обяснят тези неща, те смятат, че вече са придобили нещо вътрешно, тъй като са получили известна степен на познание и разбиране на праведния Божи нрав чрез Божието порицание и правосъдие. Всичко това обаче е доста повърхностно и все още е в начален стадий. Тази група хора имат характерна гледна точка, с която се отнасят към Божиата благодат, която се изразява в промяна на целите, които преследват, и на начина, по който ги преследват. Те вече са видели в Божиите слова и дела, в различни Негови изисквания към човека и в Неговите откровения към хората, че ще загубят смисъла на вярата си в Бог, ако все още не се стремят към истината, ако все още не се стремят да навлязат в реалността, ако все още не се стремят да удовлетворят и познаят Бог, като изживяват Неговите слова. Те виждат, че колкото и да се наслаждават на Божиата благодат, не могат да променят своя нрав, да удовлетворят Бог или да Го познаят, и че ако хората постоянно живеят с Божиата благодат, никога няма да постигнат растеж, да придобият живот или да са способни да получат спасение. В обобщение, ако човек не може истински да изживее Божиите слова и не е способен да познава Бог чрез Неговите слова, той ще остане на нивото на бебето завинаги и никога няма да направи нито крачка напред в развитието на своя живот. Нима има някаква възможност Бог да те направи пълноценен, ако вечно съществуващ в стадия на бебе, ако никога не навлезеш в реалността на Божието слово, ако никога не приемеш Божието слово за свой живот, ако никога не притежаваш истинска вяра и познание за Бог? Затова всеки, който навлезе в реалността на Божието слово, всеки, който приеме Божието слово за свой живот, всеки, който започне да приема Божието порицание и правосъдие, всеки, чийто покварен нрав започне да се променя, и всеки, чието сърце копнее за истината, който има желание да познава Бог и желание да приеме Божието спасение, е човек, който наистина притежава живот. Това в действителност е четвъртият тип хора — съзряващото дете, човекът в стадия на детството.

Пети тип: фазата на жизнено съзряване или фазата на зрялост

След като изживеят фазата на детството и проходили през нея — фаза на растеж, изпълнена с многократни възходи и падения — животът на хората се стабилизира, темпото им на напредване вече е равномерно и никой не е в състояние да ги възпрепятства. Въпреки че пътят пред тях все още е труден и неравен, те вече не са слаби или уплашени, не се лутат и не губят пътя си. Техните основи са вкоренени дълбоко в действителното изживяване на Божието слово, а сърцата им са привлечени от Божието достойнство и величие. Те копнеят да следват Божиите стъпки, да опознаят Неговата същина, да знаят всичко за Бог.

Хората в тази фаза вече знаят ясно в кого вярват, знаят ясно защо трябва да вярват в Бог и какъв е смисълът на това да живеят, и знаят ясно, че всичко, което Бог изрича, е истината. В дългогодишния си опит те осъзнават, че без Божието правосъдие и порицание човек никога няма да може да удовлетвори или да познае Бог и никога няма да може наистина да дойде пред Него. В сърцата на тези хора има силно желание да бъдат подложени на изпитание от Бог, за да могат да видят праведния Божи нрав по време на изпитанието, да придобият по-чиста любов и същевременно да са способни по-истински да разберат и познават Бог. Хората в тази фаза вече са се сбогували напълно с детския етап и с етапа, в който се наслаждават на Божиата благодат и се хранят с хляб. Те вече не възлагат чудати надежди, че ще накарат Бог да прояви великодушие и милост към тях, а по-скоро имат увереността да приемат и да се надяват на непрестанно Божие правосъдие и порицание, за да се разделят с покварения си нрав и да удовлетворят Бог. Познанието им за Бог и всички техни стремежи, или крайните цели на техните стремежи, са много ясни в сърцата им. Затова хората, които са във фазата на зрялост, вече напълно са се сбогували с фазата на неясната вяра, с фазата, в която разчитат на благодатта за спасение, с фазата на незрял живот, който не може да издържи на изпитанията, с фазата на мъглявост, с фазата на лутане, с фазата на чести безпътици, с нестабилния период на редуване на внезапна горещина и студ и с фазата, в която човек сляпо следва Бог. Хората от този тип често получават Божието просветление и озарение и често влизат в истинска близост и общуване с Бог. Може да се каже, че хората, които живеят в тази фаза, вече са разбрали част от Божиата воля, че са способни да откриват принципите на истината във всичко, което правят, и че знаят как да удовлетворяват Божиите желания. Освен това те са открили пътя към познаването на Бог и са започнали да свидетелстват за своето познание за Бог. В процеса на поетапното израстване те постепенно придобиват разбиране и познание за Божиата воля: за Божиата воля при сътворяването на човечеството и за Божиата воля при управлението на човечеството. Те постепенно придобиват разбиране и познание и за праведния Божи нрав по отношение на неговата същина. Никая човешка представа или идея не може да замени това знание. Макар да не може да се каже, че в петата фаза животът на даден човек е напълно зрял или че този човек е праведен или пълноценен, такъв човек все пак вече е направил крачка към фазата на зрялост в живота и вече е способен да дойде пред Бог, да застане лице в лице с Божието слово и с Бог. Тъй като такъв човек е изживял толкова много от Божието слово, преживял е безброй изпитания и е преживял безброй случаи на дисциплиниране, правосъдие и порицание от Бог, неговото подчинение на Бог не е относително, а безусловно. Познанието му за Бог се е променило от подсъзнателно към ясно и конкретно, от повърхностно към задълбочено, от смътно и неясно към точно и осезаемо. Той е преминал от напрегнато лутане и пасивно търсене към познание,

което не изисква усилие, и към активно свидетелстване. Може да се каже, че хората в тази фаза притежават истината реалност на Божието слово, че са стъпили на път към усъвършенстването, подобен на пътя, по който е вървял Петър. Това е петият тип хора, които живеят в състояние на съзряване — фазата на зрелостта.

14 декември 2013 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ III

БОЖИЯТА ВЛАСТ (II)

Днес ще продължим нашето общение на тема „Самият Бог, единственият“. Вече проведохме две общения на тази тема, първото от които се отнасяше до властта на Бог, а второто — до праведния нрав на Бог. Стигнахте ли до ново разбиране за идентичността, положението и същината на Бог, след като изслушахте тези две общения? Помогна ли ви това разбиране да придобиете по-съществено знание и увереност в истинността на Божието съществуване? Днес смятам да доразвия по-подробно темата за Божиата власт.

Разбиране на Божиата власт на макро- и микрониво

Властта на Бог е уникална. Тя е характерен израз и специфична същина на идентичността на Самия Бог, каквато не притежава никое от сътворените или несътворените същества; само Създателят притежава такава власт. Тоест, само Създателят — единственият Бог — е изразен по този начин и притежава тази същина. Защо тогава трябва да говорим за властта на Бог? Как властта на Самия Бог се различава от общата концепция за „власт“ в съзнанието на човека? Какво ѝ е специалното? Защо е особено важно да говорим за нея тук? Всеки от вас трябва внимателно да обмисли този въпрос. За повечето хора „Божиата власт“ е смътна идея, която изисква много усилия, за да бъде разбрана, и всяко обсъждане на този въпрос вероятно ще бъде абстрактно. Следователно неизбежно ще има огромно разминаване между знанието за Божиата власт, което човек е способен да има, и същината на Божиата власт. За да се преодолее това разминаване, всеки трябва постепенно да достигне до познаването на Божиата сила чрез хора, събития, предмети и различни явления, които са достъпни за хората и могат да бъдат разбрани в реалния им живот. И въпреки че фразата „Божиа власт“ може да изглежда необяснима, Божиата власт изобщо не е абстрактна. Той присъства до човек във всяка минута от живота му и го направлява всеки ден. Така в реалния си живот всеки със сигурност ще види и почувства най-осезаемия аспект на Божиата власт. Този осезаем аспект е достатъчно доказателство, че Божиата власт наистина съществува, и позволява на човека напълно да разпознае и осъзнае факта, че Бог притежава такава власт.

Бог е създал всичко и по силата на това властва над всички неща. Освен че господства над всички неща, Той също така контролира всичко. Какво означава тази идея, че „Бог контролира всичко“? Как може да бъде обяснена? Как се прилага в реалния живот? Как може разбирането на факта, че Бог контролира всичко, да доведе до разбиране на Неговата власт? От самата фраза „Бог контролира всичко“ трябва да ни стане ясно, че под контрола на Бог се намира не някаква част от планетите или част от творението, още по-малко пък някаква част от

човечеството, а всичко: от огромното до микроскопичното, от видимото до невидимото, от звездите в космоса до живите същества на земята, а също и микроорганизмите, които не могат да се видят с невъоръжено око, и онези видове живот, които съществуват в други форми. Това е точното определение на „всичко“, което Бог „контролира“; това е мащабът на Божията власт, обхватът на Неговото върховенство и управление.

Преди да се появи човешкият род, космосът — всички планети и всички звезди на небето — вече съществуваше. На макрониво тези небесни тела непрекъснато са се въртели в орбитите си под контрола на Бог през целия период на своето съществуване, колкото и дълго да е траело то. Къде и точно кога минава определена планета, каква задача изпълнява определена планета и кога, коя планета по каква орбита се движи и кога тя изчезва или е заменена — всичко това се случва абсолютно безпогрешно. Позициите на планетите и разстоянията между тях се определят от строги закономерности, всяка от които може да бъде описана с точни данни. Пътищата, по които те се движат, скоростта и видът на техните орбити, времето, в което са в различни позиции — всичко това може да бъде точно измерено и описано с помощта на определени закони. В продължение на цели еони планетите са следвали тези закони, без ни най-малко да се отклоняват от тях. Някоя сила не може да промени или наруши техните орбити или моделите, които следват. Тъй като специалните закони, които управляват движението на планетите, и точните данни, които ги описват, са предопределени от властта на Създателя, те се подчиняват на тези закони по собствена воля, под върховенството и контрола на Бог. На макрониво не е трудно човек да открие някои модели, някои данни, както и някои странни и необясними закони или явления. И въпреки че човечеството не признава съществуването на Бог, нито приема факта, че Създателят е създал всичко и властва над него, както и не признава съществуването на властта на Създателя, човешките учени, астрономи и физици все по-често стигат до извода, че съществуването на всички обекти във вселената, принципите и закономерностите, които определят тяхното движение — всичко това се управлява и контролира от необятна и невидима тъмна енергия. Изправен пред този факт, човек е принуден да признае, че зад всички тези модели на движение стои Някой Могъщ, който ръководи всичко. Силата му е изключителна и въпреки че никой не може да види истинското Му лице, Той контролира и управлява всичко във всеки един момент. Никой човек и никаква сила не е в състояние да надхвърли границите на върховенството Му. Пред този факт човек трябва да признае, че законите, които управляват съществуването на всички неща, са извън контрола на хората и никой не може да ги промени. Трябва също така да признае, че хората не са в състояние напълно да разберат тези закони и че те не са възникнали по естествен начин, а са продиктувани от определен Повелител. Всичко това са изрази на Божията власт, които човечеството може да възприеме на макрониво.

На микрониво всички планини, реки, езера, морета, цялата суша, която човек може да види на земята, всички сезони, които преживява, всичко, което обитава Земята, включително растения, животни, микроорганизми и хора, е подчинено на Божието върховенство и контрол. Под върховенството и контрола на Бог всички неща се появяват или изчезват в съответствие с Неговите мисли. Възникват закони, които управляват съществуването им, и те растат и се размножават в съответствие с тях. Нито един човек или същество не може да бъде над тези закони. Защо е така? Единственият отговор е, че това е заради Божиата власт. Или казано по друг начин, това е заради Божиите мисли и Божиите слова; заради личните действия на Самия Бог. Това означава, че властта на Бог и умът на Бог пораждат тези закони, които се разместват и променят в съответствие с Неговите мисли, и всички тези размествания и промени възникват или изчезват в съответствие с Неговия план. Вземете например епидемиите. Те избухват неочаквано. Никой не знае техния произход или точните причини, поради които се случват, и всеки път, когато епидемия стигне до някое място, онези, които са обречени, не могат да избегнат гибелта. Човешката наука разбира епидемиите като нещо, причинено от разпространението на дефектни или вредни микроби, и техните скорост, обхват и начин на предаване не могат да бъдат предсказани или контролирани от човешката наука. Въпреки че хората по всевъзможен начин се опитват да се противопоставят на епидемиите, те не са в състояние да контролират кои хора или животни ще бъдат неизбежно заразени при избухването на епидемия. Единственото нещо, което хората могат да направят, е да се опитат да ги предотвратят, да им се противопоставят и да ги изследват. Но никой не знае първопричините, които обясняват началото или края на всяка една епидемия, и никой не е в състояние да ги контролира. Изправени пред възникването и разпространението на епидемия, първото нещо, което хората предприемат, е да разработят ваксина, но често епидемията затихва сама, преди ваксината да е готова. Защо затихват епидемиите? Някои казват, че разпространението на микробите е било овладяно, докато други твърдят, че епидемиите отшумяват поради смяната на сезоните... Що се отнася до това колко обосновани са тези безумни предположения, науката не предлага никакви обяснения и не може да даде точен отговор. Човечеството трябва да се съобразява не само с тези предположения, но и с недостатъчното си разбиране за епидемиите и страха си от тях. В крайна сметка никой не знае защо започват епидемиите и защо свършват. Тъй като човечеството вярва само в науката, разчита изцяло на нея и нито признава властта на Създателя, нито приема неговото върховенство, то никога няма да получи отговор.

Под Божието върховенство всички неща се раждат, живеят и загиват благодарение на Неговата власт и Неговото управление. Някои неща се появяват и изчезват тихомълком и човек не може да обясни откъде са дошли или да разбере

моделите, които следват, камо ли да разбере причините за появата и изчезването им. Въпреки че човек може да види със собствените си очи всичко, което се случва, може да го чуе със собствените си уши, може да го усети с тялото си; въпреки че всичко оказва влияние върху човека и въпреки че той подсъзнателно отбелязва относителната необичайност, периодичност или дори странност на различни явления, той все още не знае нищо за онова, което стои зад тях, тоест за волята на Създателя и Неговия ум. Зад тези явления има много истории, много скрити истини. Тъй като човек се е отдалечил от Създателя и тъй като не приема факта, че властта на Създателя управлява всички неща, той никога няма да познае и няма да разбере всичко, което се случва под върховенството на властта на Създателя. По принцип Божият контрол и върховенство надхвърлят човешкото въображение, човешкото познание, човешкото разбиране и онова, което може да постигне човешката наука; те са непонятни за създаденото човечество. Някои казват: „Как можеш да вярваш, че всичко се подчинява на Божията власт, след като самият ти не си бил свидетел на Божието върховенство?“. Да виждаш невинаги означава да вярваш и невинаги означава да приемаш и разбираш. И така, откъде идва вярата? Мога да отговоря с увереност, че вярата възниква от нивото и дълбочината на разбирането и усещането на човека за реалността и първопричините за всичко. Ако вярваш, че Бог съществува, но не можеш да разпознаеш, а още по-малко да възприемеш Божия контрол и Божието върховенство над всичко, тогава в сърцето си никога няма да признаеш, че Бог притежава такава власт и че Неговата власт е единствена. Никога няма истински да приемеш Създателя за свой Господ и свой Бог.

Съдбата на човечеството и съдбата на вселената са неотделими от върховенството на Създателя

Всички вие сте зрели хора. Някои от вас са на средна възраст, някои може да са достигнали старостта. Преминали сте от невярване в Бог към вяра в Него и от началото на вярата в Бог към приемането на Неговото слово и към преживяването на Неговото дело. Колко знаете за върховенството на Бог? До какво разбиране за човешката съдба стигнахте? Може ли човек да постигне всичко, което желае в живота? За няколкото десетилетия от живота си какво успяхте да направите така, както сте искали? Колко неща, които никога не сте очаквали, са се случили? Колко неща се оказаха приятна изненада? Колко са нещата, от които хората все още чакат резултат, като несъзнателно очакват подходящия момент, очакват волята на небесата? Колко неща карат хората да чувстват своята безпомощност и поражение? Всеки е изпълнен с надежди за съдбата си, очаква, че всичко в живота му ще върви точно както той желае, че няма да се нуждае нито от храна, нито от дрехи, че благосъстоянието му ще нараства по впечатляващ начин. Никой не иска живот в бедност и потисничество, пълен с лишения и бедствия. Но хората не могат

да предвидят или контролират тези неща. Може би за някои миналото е просто натрупване на опит; такива хора никога не узнават каква е волята на небесата и тя просто не ги интересува. Те изживяват живота си лекомислено, като животни, ден за ден, без да се притесняват за съдбата на човечеството или защо хората са живи, или как трябва да живеят. Такива хора остаряват, без да са придобили разбиране за човешката съдба, и до смъртта си нямат представа какво е животът. Такива хора са мъртви, те са същества без дух, те са животни. И макар хората да живеят в рамките на творението и да получават удоволствие от многообразието, с което светът удовлетворява техните материални нужди, и макар да виждат непрекъснатия прогрес на този материален свят, техният собствен опит — онова, което чувстват и преживяват сърцето и духът им — няма нищо общо с материалното и нищо материално не може да го замени. Опитът е осъзнаване в дълбините на сърцето, нещо, което не може да се види с просто око. Това осъзнаване се състои в разбирането и възприемането на човешкия живот и човешката съдба. И то често води човек до усещането, че някакъв невидим Владетел нарежда всички неща, планира всичко за човека. Пред лицето на всичко това човек не може да не приеме плановете и подредбите на съдбата; той не може да не приеме пътя, който Създателят е предвидил за него, върховенството на Създателя над неговата съдба. Това е неоспорим факт. Независимо от разбирането на човека за съдбата и отношението му към нея никой не може да промени този факт.

Къде ще ходиш всеки ден, с какво ще се занимаваш, с кого или с какво ще се сблъскаш, какво ще кажеш и какво ще ти се случи — може ли нещо от това да се предскаже? Хората не са в състояние да предвидят всички тези събития, а още по-малко да контролират развитието на тези ситуации. В живота непредвидени събития се случват всеки ден и навсякъде. Тези ежедневни обрати и начините, по които се развиват, или сценариите, които следват, непрекъснато напомнят на хората, че нищо не се случва случайно, че ходът на всяко събитие, неговата неизбежна природа, не могат да бъдат повлияни от човешката воля. Всяко събитие съдържа предупреждение за човечеството от Създателя, а също така съдържа послание, че хората не могат да контролират съдбата си. Всяко събитие е отхвърляне на безумния, безсмислен стремеж и желанието на човек да поеме съдбата си в свои ръце. Те са като звучни шамари по лицето на човечеството, които принуждават хората да преразгледат въпроса кой в крайна сметка управлява и контролира съдбата им. И тъй като човешките стремежи и желания непрекъснато са осуetyавани и попарвани, хората естествено стигат до несъзнателно приемане на онова, което съдбата им е подготвила — до приемането на реалността, волята на небето и върховенството на Създателя. Всичко — от ежедневните превратности до съдбите на всички човешки животи, разкрива плановете на Създателя и неговото върховенство; няма нищо, което да

не носи в себе си посланието, че „властта на Създателя е безгранична“, да не изразява онази вечна истина, че „властта на Създателя е над всичко“.

Съдбите на човечеството и вселената са тясно преплетени с върховенството на Създателя, неразривно са свързани с Неговите подредби; в крайна сметка те не могат да бъдат отделени от властта на Създателя. Чрез законите за всички неща човек стига до разбиране на подредбите на Създателя и на Неговото върховенство, чрез правилата за оцеляване на всички неща той започва да възприема управлението на Създателя; от съдбите на всички неща той си прави изводи за това как Създателят прилага Своето върховенство и как контролира всичко. И в жизнения цикъл на хората и всички неща човек наистина опознава плановете и подредбите на Създателя за всичко живо и неживо, става свидетел на това как тези плановете и подредби изместват всички земни закони, правила и обичаи, всички други власти и сили. И затова човечеството е принудено да признае, че върховенството на Създателя не може да бъде отхвърлено от нито едно сътворено същество, че никоя сила не може да си присвои или да промени събитията и нещата, предопределени от Създателя. Всички хора и всичко живо живеят и се размножават от поколение на поколение точно в съответствие с тези Божествени закони и правила. Не е ли това истинското въплъщение на властта на Създателя? Въпреки че в обективните закони човек вижда върховенството на Създателя и Неговия ред за всички събития и всички неща, колко са онези, които са способни да разберат принципа за върховенството на Създателя над вселената? Колко могат наистина да познаят, да признаят, да приемат и да се подчинят на върховенството на Създателя над тяхната съдба и плановете Му за нея? Кой от тях, след като е повярвал във върховенството на Създателя над всички неща, наистина ще повярва и ще признае, че Създателят диктува и съдбата на хората? Кой е в състояние наистина да разбере, че съдбата на човека лежи в ръцете на Създателя? Каква позиция трябва да заеме човечеството по отношение на върховенството на Създателя, след като е изправено пред факта, че Той управлява и контролира неговата съдба? Това е решение, което всеки човек, изправен пред този факт, трябва да вземе сам.

Шестте решаващи момента в човешкия живот

През живота си всеки човек преминава през поредица от решаващи моменти. Това са най-основните, най-важните етапи, които определят съдбата на човек в живота му. Следва кратко описание на тези ориентири по пътя на живота, през които трябва да премине всеки човек.

Първи решаващ момент: раждане

Къде се ражда човек, в какво семейство, с какъв пол, външен вид и време на раждане — това са елементите от първия решаващ момент в живота на човек.

На никого не е позволено да избира определени елементи от този ключов момент, всички те са отдавна предопределени от Създателя. Външната среда по никакъв начин не им влияе и никакви човешки фактори не могат да променят фактите, предопределени от Създателя. Това, че човек се е родил, означава, че Създателят вече е изпълнил първия етап в съдбата, която е подготвил за този човек. Тъй като Той е определил всички тези подробности много преди това, никой няма силата да промени нещо в тях. Независимо от по-нататъшната съдба на човек условията за неговото раждане са предопределени и остават непроменени; съдбата не им влияе по никакъв начин и самите те по никакъв начин не влияят на върховенството на Създателя над съдбата на човека.

1) От плановете на Създателя се ражда нов живот

Кои елементи от първия решаващ момент — мястото на раждане, семейството, пола, външния вид, времето на раждане — може да избере човек? Очевидно е, че раждането му е пасивно събитие: човек се ражда против волята си, на определено място, в определено време, в определено семейство, с определен външен вид; той неволно става член на определено семейство, клон на определено родословно дърво. Човекът няма избор на този първи решаващ момент в живота си, а се ражда в среда, която е установена според плановете на Създателя — в конкретно семейство, с конкретен пол и външен вид и в определено време, тясно свързано с хода на живота му. Какво може да направи човек в този решаващ момент? Като цяло човек няма абсолютно никаква възможност да избере нито един от елементите, свързани с раждането му. Ако не беше предопределението на Създателя и Неговите напътствия, появилият се на този свят новороден човек нямаше да знае къде да отиде, къде да остане, нямаше да има роднини, нямаше да принадлежи към никое място и нямаше да има истински дом. Но благодарение на точните плановете на Създателя този нов живот има подслон, родители, място, към което да принадлежи, и роднини; така този живот започва своето пътуване. През целия този процес материализирането на новия живот се определя от плановете на Създателя и всичко, което той ще притежава, му се дава от Създателя. От носещо се по течението тяло, което няма нищо на свое име, той постепенно се превръща във видимо, осезаемо човешко същество от плът и кръв, едно от Божиите творения, което мисли, диша и усеща топлина и студ, което може да участва в обичайните дела на сътворените същества в материалния свят и което ще премине през всичко, което сътвореният човек трябва да преживее. Предопределянето от Създателя на раждането на човека означава, че Той ще даде на този човек всичко необходимо за оцеляването му. По същия начин фактът, че човек се е родил, означава също, че той ще получи от Създателя всичко необходимо за оцеляването си и че от този момент нататък той ще живее в друга форма, предоставена му от Създателя и подчинена на Неговото върховенство.

2) Защо различните хора се раждат в различни условия

Хората често обичат да си представят, че ако се родят отново, това ще се случи в някакво знатно семейство; че ако се родят като жени, ще изглеждат като Снежанка и ще бъдат обичани от всички, а ако са мъже, ще бъдат Чаровният принц, който няма нужда от нищо и в чиито крака лежи целият свят. Често се срещат хора, които са обременени от много илюзии за раждането си и са много недоволни от него, възмущават се от семейството си, от външния си вид, пола си, дори от времето, когато са се родили. Те така и не разбират защо са родени в определено семейство и защо изглеждат по определен начин. Те не знаят, че където и да са родени и както и да изглеждат, те трябва да играят различни роли и да изпълняват различни мисии в управлението на Създателя и тяхната цел е неизменна. В очите на Създателя мястото на раждане на човек, неговият пол и физически външен вид са преходни неща. Те представляват поредица от малки точки, миниатюрни символи във всеки етап от управлението Му над цялото човечество. И истинското предназначение на човека и резултатът от него се определят не от неговото раждане в някой определен етап, а от мисията, която изпълнява в живота си, и от присъдата на Създателя за този човек, след като планът Му за управление бъде изпълнен.

Казват, че има причина за всяка последица и че няма последица без причина. Така раждането на човек задължително е свързано както с настоящия, така и с миналия му живот. И ако смъртта на човек означава край на сегашния му живот, тогава раждането му е началото на нов цикъл. Ако старият цикъл представлява предишният живот на човека, тогава новият цикъл е естествено неговият настоящ живот. Тъй като раждането на човек е свързано както с миналия му живот, така и с настоящия, следователно мястото на раждане, семейството, полът, външният вид и други подобни фактори, отнасящи се до раждането на човек, непременно са свързани с миналите животи и с настоящия. Това означава, че даденостите при раждането на човека не само са повлияни от неговия минал живот, но и се определят от съдбата му в настоящия, което обяснява различните обстоятелства, при които се раждат хората: някои се раждат в бедни семейства, други в богати. Някои са с неблагоородно потекло, докато други имат прочуто родословие. Някои се раждат на юг, други на север. Някои се раждат в пустинята, други на места, пълни с растителност. Раждането на някои хора е придружено от радост, смях и тържества, други носят със себе си сълзи, неприятности и скръб. Някои са родени, за да бъдат пазени като съкровище, докато други ще бъдат изхвърлени като плевел. Някои се раждат с изящни черти, други с неправилни. Някои имат приятен външен вид, докато други са грозни. Някои се раждат в полунощ, други — под лъчите на обедното слънце... Раждането на всички хора се определя от съдбата, която Създателят им е подготвил; раждането им определя съдбата им в настоящия живот, както и ролите, които ще играят, и мисиите, които ще изпълняват. Всичко

това е подчинено на върховенството на Създателя и е предопределено от Него. Никой не може да избегне жребия, който му е отреден, никой не е в състояние да промени начина, по който е роден, и никой не може да избере съдбата си.

Вторият решаващ момент: порастване

В зависимост от това в какво семейство се раждат хората, те порастват в различна домашна среда и научават различни уроци от родителите си. Тези фактори определят условията, при които човек достига зряла възраст, а порастването е вторият решаващ момент от човешкия живот. Излишно е да казвам, че и в този решаващ момент хората нямат избор. Той също е фиксиран и подготвен предварително.

1) Създателят е планирал определени условия за порастването на всеки човек

Човек не може да избира хора, събития или неща, под чието наставничество и влияние да расте. Човек не може да избира какви знания или умения да придобие, какви навици да се формират у него. От него не зависи кои ще бъдат родителите и роднините му, в каква среда ще порасне. Извън неговия контрол са и взаимоотношенията с хора, събития и неща в неговата среда и начинът, по който те ще повлияят на неговото развитие. Кой тогава решава тези въпроси? Кой ги наглася? Тъй като хората нямат избор по тези въпроси, тъй като не могат сами да решат тези неща и тъй като, естествено, нищо не възниква от само себе си, съвсем очевидно е, че създаването на всички тези хора, събития и предмети е в ръцете на Създателя. Точно както Създателят подрежда конкретните обстоятелства при раждането на всеки човек, така подрежда и конкретните обстоятелства, при които човек ще расте. Ако раждането на човек е свързано с промени за други хора, събития или предмети около него, тогава порастването и развитието на този човек със сигурност също ще им се отрази. Например, някои се раждат в бедни семейства, но растат, заобиколени от богатство; други се раждат в заможни семейства, но заради тях богатството на семейството намалява и в крайна сметка те растат в бедност. Ничие раждане не се управлява по твърди правила и никой не расте при неизбежна, фиксирана съвкупност от обстоятелства. Това не са неща, които човек може да си представи или контролира; те са продукт на неговата съдба и тя ги определя. В основата си, разбира се, всичко се определя от съдбата, която Създателят е предопределил за отделния човек; определя се от върховенството на Създателя над съдбата на този човек и Неговите планове за нея.

2) Различните обстоятелства, при които човек расте, водят до различни роли

Обстоятелствата при раждането на човек създават на базово ниво онази среда и онези обстоятелства, в които човек расте, а обстоятелствата, при които човек

расте, са продукт на обстоятелствата при неговото раждане. По това време човек се научава да говори и умът му започва да разбира и усвоява много нови неща — процес, по време на който човек непрекъснато се развива. Това, което човек чува с ушите си, вижда с очите си и разбира с ума си, постепенно изпълва и одухотворява вътрешния му свят. Хората, събитията и предметите, с които той контактува, здравият разум, знанията и уменията, които придобива, както и начинът на мислене, който му влияе, чрез който се възпитава и обучава, всичко това управлява съдбата на човека в живота му и ѝ влияе. Езикът, който човек научава, докато пораста, както и начинът му на мислене, са неотделими от средата, в която той прекарва младостта си. Тази среда се състои от родители, братя и сестри, както и други хора, събития и неща около него. Тоест ходът на човешкото развитие се определя от средата, в която човек расте, а също така зависи от хората, събитията и нещата, с които той влиза в контакт през този период. Тъй като условията, в които човек пораста, са предопределени много преди това, очевидно е, че средата, в която той живее по време на този процес, също е предопределена. Тя не зависи от избора на човека или неговите предпочитания, а от плана на Създателя, определя се от внимателните подредби на Създателя и от върховенството Му над съдбата на човека. Така че хората, които човек среща в процеса на порастването, и нещата, с които той контактува, са естествено свързани с плановете и подредбите на Създателя. Хората не могат да предвидят такива сложни взаимовръзки, нито могат да ги контролират или проумееят. Много различни неща и хора оказват влияние върху средата, в която човек расте, и нито едно човешко същество не е в състояние да планира или организира такава огромна мрежа от връзки. Никой и нищо освен Създателя не може да контролира появата на всички тези хора, събития и неща, нито може да ги поддържа или да контролира тяхното изчезване; а точно тази огромна мрежа от връзки формира развитието на човека, предопределено от Създателя, и изгражда различни среди за порастването на хората. Точно тя създава разнообразните роли, необходими за делото по управлението на Създателя, като полага силна, солидна основа, за да могат хората успешно да изпълнят мисиите си.

Третият решаващ момент: независимост

След като човек премине детството и юношеството и постепенно и неизбежно се приближи до зрелостта, следващата стъпка е да се раздели окончателно с младостта си, да се сбогува с родителите си и да тръгне по своя път като независим възрастен. На този етап му предстои да се сблъска с всички хора, събития и неща, които един възрастен човек трябва да срещне по пътя си, да се изправи срещу всички части на съдбата си, които скоро ще се появят. Това е третият решителен момент, през който трябва да премине човек.

1) След като стане независим, човек започва да опознава върховенството на Създателя

Ако раждането и порастването на човека са били един вид „подготвителен период“ за пътуването му през живота, период, който е положил основите на неговата съдба, то независимостта на човека е откриващият монолог към съдбата му в живота. Ако раждането и порастването на човека са богатство, което е натрупал при подготовката за съдбата си, тогава независимостта на човека е времето, когато той започва или да харчи това богатство, или да го умножава. След като напусне родителите си и стане независим, социалните условия, в които човек се озовава, както и работата или кариерата, които може да получи, се определят от съдбата и нямат нищо общо с родителите му. Някои хора избират добра специалност в колежа и в крайна сметка, след като се дипломират, си намират добра работа, като правят първата триумфална стъпка по пътя си в живота. Някои учат и овладяват много различни умения, но така и не намират подходяща работа или длъжност, за кариера да не говорим; в началото на житейския си път те се сблъскват с пречки на всяка крачка, затрупани са от проблеми, перспективите им са мрачни, а животът — несигурен. Някои хора учат усилено, но в същото време пропускат на косъм всички шансове да получат висше образование; те, както изглежда, са обречени никога да не постигнат успех — първият им стремеж по пътя на живота се разтваря във въздуха. Без да знаят дали по-нататъшният им път ще бъде гладък, или трънлив, те за първи път усещат колко променлива е човешката съдба и затова гледат на живота с очакване и страх. Някои хора въпреки липсата на добро образование пишат книги и стават сравнително известни; някои, които са почти напълно неграмотни, печелят пари от бизнеса си и по този начин успяват да се издържат... Каква професия избира човек, как изкарва прехраната си, могат ли хората по някакъв начин да контролират правилния или неправиления си избор в тази сфера? Съответства ли това на желанията и решенията на хората? Желанията на повечето хора са следните: да работят по-малко и да получават повече, да не се блъскат в жегата и дъжд, да се обличат добре, навсякъде да блестят и да правят впечатление, да превъзхождат другите и да станат гордост за предците си. Хората се надяват на съвършенство, но когато направят първите стъпки по своя житейски път, постепенно започват да разбират колко несъвършена е съдбата на човека и за първи път осъзнават факта, че дори да имат смели фантазии, никой от тях няма способността или властта да сбъдне мечтите си и никой не е в състояние да контролира бъдещето си. Винаги ще има определена дистанция между мечтите и реалностите, с които трябва да се сблъска човек; нещата никога няма да бъдат такива, каквито би искал човек, и когато се сблъскат с такива реалности, хората по някакъв начин не могат да постигнат задоволство или удовлетворение. Някои ще се опитат да направят всичко възможно, ще положат огромни усилия и ще

пожертват много заради препитанието и бъдещето в стремежа си да променят съдбата. Но в крайна сметка, дори ако чрез упорита работа успеят да постигнат мечтите си и да реализират желанията си, те не могат да променят съдбата си и колкото и да се стараят, тези хора никога няма да могат да надминат онова, което им е подготвено. Въпреки разликата в способностите, интелигентността и силата на волята всички хора са равни пред съдбата, която не прави разлика между голямо и малко, високо и ниско, възвишено и посредствено. Каква работа търси човек, с какво си изкарва прехраната и колко богатство е натрупал не се определя от родителите, талантите, усилията или амбициите на човека, а е предопределено от Създателя.

2) Да напуснеш родителите си и да започнеш сериозно да играеш ролята си в театъра на живота

След като достигне зрялост, човек може да напусне родителите си и да опита късмета си сам. В този момент човекът наистина започва да играе своята роля; мъглата се разсейва и мисията му в живота постепенно се изяснява. Привидно той все още е тясно свързан с родителите си, но тъй като неговата роля и мисия в живота нямат нищо общо с баща му или майка му, по същество тази тясна връзка се разрушава, тъй като човек постепенно става независим. От биологична гледна точка на подсъзнателно ниво човек все още не може да не зависи от родителите си, но обективно погледнато, веднага щом достигне пълна зрялост, човек започва да живее напълно отделен живот от родителите си и ще изпълнява самостоятелно ролята, която ще поеме. Освен раждането и възпитанието отговорността на родителите в живота на техните деца не се простира по-далеч от осигуряването на определена среда, в която те да пораснат, защото само предопределеното от Създателя влияе върху съдбата на човека. Никой не може да контролира бъдещето, което очаква даден човек; то е предопределено много преди това и дори родителите му не могат да променят съдбата му. Що се отнася до съдбата, всеки човек е независим и всеки има своя собствена съдба. Така че родителите не могат да поставят бариера пред житейската съдба на детето си или да окажат дори най-малкото влияние върху ролята, която то ще играе в живота. Може да се каже, че семейството, в което е предопределено да се роди човек, и средата, в която той расте, са само предпоставки за изпълнението на неговата мисия. Те по никакъв начин не определят онова, което му е орисано в живота, или неговата съдба, в рамките на която той изпълнява своята мисия. Следователно никой от родителите не е в състояние да помогне на човек да изпълни своята житейска мисия, както и никой от роднините не може да му помогне да поеме някаква роля в живота. Как човек изпълнява мисията си и в каква жизнена среда играе ролята си се определя изцяло от ориста му. С други думи, никакви други обективни условия не могат да повлияят на мисията на човека, която е предопределена от

Създателя. Всички хора съзряват в конкретната среда, в която порастват; след това постепенно, стъпка по стъпка, те започват да вървят по своя собствен житейски път и да осъществяват онази съдба, която е планирана за тях от Създателя. Те се вливат напълно естествено и неволно в необятното море на човечеството, заемат своето място в живота, където започват да изпълняват задълженията си като създадени същества в името на предопределеното от Създателя, в името на Неговото върховенство.

Четвъртият решаващ момент: бракът

Докато расте и узрява, човек все повече се отдалечава от родителите си и от средата, в която е роден и отгледан, и започва да търси своята посока в живота, да преследва житейските си цели по начин, различен от този на родителите му. През този период човек вече не се нуждае от родителите си, а по-скоро от партньор, с когото да прекара живота си, тоест съпруг или съпруга — човек, с когото съдбата му ще бъде тясно свързана. Така че първото важно житейско събитие след независимостта е бракът, четвъртият решаващ момент, през който човек трябва да премине.

1) Бракът не зависи от личния избор

Бракът е ключов момент в живота на всеки човек. Това е времето, когато той наистина започва да поема различни отговорности и да изпълнява различни мисии. Докато самите те не се оженят, хората таят много илюзии за брака и всички тези илюзии са доста красиви. Жените си представят, че техният избраник ще бъде Чаровният принц, а мъжете си представят, че ще се оженят за Снежанка. Тези фантазии показват, че всеки човек има определени изисквания към брака, че има собствен набор от нужди и стандарти. И макар че в сегашната зла епоха на хората постоянно им се внушават изкривени представи за брака, които създават нови изисквания и ги натоварват с ненужен багаж и странни идеи, всеки човек, встъпил в брак, знае, че независимо от неговите представи за брака, независимо от отношението му към него, бракът не е въпрос на личен избор.

В живота си човек среща много други хора, но никой не знае кой ще стане негов брачен партньор. Въпреки че всеки има свои собствени идеи и лична позиция по отношение на брака, никой не може да предвиди кой в крайна сметка ще стане истинската му половинка, а собствените му представи за това нямат особено значение. След като срещнеш някого, когото харесваш, можеш да се опиташ да го спечелиш; но дали този човек ще се заинтересува от теб, дали ще може да стане твой партньор, не зависи от теб. Обектът на твоите симпатии не е непременно онзи, с когото ще споделиш живота си; и в същото време някой, за когото никога не би се сетил, може тихичко да навлезе в живота ти и да стане твой партньор, най-важният елемент в съдбата ти, твоята половинка, с която съдбата ти е неразривно свързана. И така, въпреки че в света има милиони бракове, всеки от

тях е различен от другите: има толкова много успешни бракове, но има и много неуспешни; много от тях са на изток и на запад, много други са на север и на юг; има толкова много перфектни двойки, толкова много бракове се сключват в една и съща социална среда; толкова много бракове са щастливи и хармонични, а толкова много други са мъчителни и тъжни; толкова много бракове предизвикват завистта на другите, толкова много остават неразбрани и пораждат неодобрение; толкова много бракове са изпълнени с радост, а толкова много други са облени със сълзи и носят отчаяние... В това безкрайно разнообразие от бракове хората разкриват своята лоялност и доживотна преданост към брака; показват любов, привързаност и неразделност или пък примирение и неразбиране. Други предават брака си или дори изпитват омраза към него. Независимо какво носи бракът — щастие или болка — мисията на всеки човек в него е предопределена от Създателя и няма да се промени. Тази мисия е нещо, което всеки трябва да изпълни. Съдбата на всеки човек, която стои в основата на всеки брак, е неизменна и е определена от Създателя много преди това.

2) Бракът се ражда от съдбите на двамата партньори

Бракът е важен момент в живота на човека. Той е продукт на съдбата на човека и представлява ключова връзка в нея. Бракът не се основава на личните желания и предпочитания на човек и не се влияе от външни фактори, а се определя изцяло от съдбите на двете страни, от това каква съдба е уредил и предопределил Създателят и за двамата членове на двойката. На пръв поглед целта на брака е да продължи човешката раса, но в действителност той е просто ритуал, през който човек преминава в процеса на изпълнение на своята мисия. В брака хората не играят само ролята на създатели на следващото поколение; те поемат всички онези различни роли, които се отнасят до запазването на брака, и мисиите, чието изпълнение изискват тези роли. Както раждането на човек влияе върху промените, през които преминават заобикалящите го хора, събития и неща, така и бракът му неизбежно ще засегне тези хора, събития и неща и освен това ще ги промени по различни начини.

След като човек стане независим, той започва своя жизнен път, който го води стъпка по стъпка към хората, събитията и нещата, свързани с брака му. В същото време другият човек, с когото ще встъпи в брак, се приближава стъпка по стъпка към същите тези хора, събития и неща. Под върховенството на Създателя двама души без каквато и да е връзка, но със свързани съдби, сключват брак и като по чудо стават семейство — както се казва, „два вола в един ярем“. По този начин, когато човек сключи брак, неговият житейски път ще се пресече с този на половинката му и ще му повлияе, също както неговата житейска съдба ще бъде повлияна от житейския път на партньора му. С други думи, човешките съдби са взаимосвързани и никой не може да изпълни своята житейска мисия или да

изпълни своята роля в абсолютна независимост от другите. Раждането на човек засяга огромна верига от взаимоотношения; етапът на израстване също включва сложна верига от взаимоотношения. По подобен начин бракът неизбежно съществува и се поддържа в огромна, сложна мрежа от човешки взаимоотношения, която включва съдбата на всеки член и ѝ влияе. Бракът не е продукт на семействата на двамата партньори, на обстоятелствата, при които са израснали, на външния им вид, възрастта, качествата, талантите или на други фактори — той по-скоро е резултат от обща мисия и свързана съдба. Това е произходът на брака, продукт на човешката съдба, която Създателят организира и подрежда.

Петият решаващ момент: потомството

След като склучи брак, човек започва да отглежда новото поколение. Той не може да предвиди колко и какви деца ще има; това също се определя от съдбата, предопределена от Създателя. Това е петият решаващ момент, през който човек трябва да премине.

Ако някой се е родил, за да изпълни ролята на нечие дете, то той отглежда ново поколение, за да изпълни ролята на нечий родител. Тази смяна на ролите кара човек да преживее различни фази от живота от различни гледни точки. Освен това тя му дава различен сбор от житейски преживявания, чрез които човек опознава върховенството на Създателя, което винаги е прилагано по един и същи начин, както и факта, че никой не може да престъпи или да промени предопределеното от Създателя.

1) Човек не може да контролира съдбата на своето потомство

Раждането, израстването и бракът са източник на разочарования от различен вид и в различна степен. Някои хора са недоволни от семейството или от външния си вид; други не харесват родителите си; трети се възмущават или имат оплаквания от средата, в която са израснали. За повечето хора най-голямото разочарование е бракът. Независимо колко е недоволен човек от раждането си, съзряването си или брака си, всеки, който е преминал през това, знае, че човек не може да избира къде и кога да се роди, как да изглежда, кои да са родителите му и кой да е брачният му партньор, а просто трябва да приеме волята на Небето. Но въпреки това, когато дойде време да отгледат бъдещото поколение, родителите започват да проектират върху децата си всичките желания, които не са успели да изпълнят през първата половина от живота си, с надеждата, че потомството им ще компенсира всички разочарования, които е трябвало да изпитат през първата половина от живота си. И така, хората се отдават на различни фантазии за децата си: че като пораснат, дъщерите им ще станат зашеметяващи красавици, а синовете им — елегантни господа, че дъщерите им ще бъдат образовани и талантливи, а синовете им ще бъдат отлични студенти и известни спортисти, че дъщерите ще бъдат деликатни, добродетелни и благоразумни, а синовете ще

бъдат умни, надарени и чувствителни. Те се надяват, че техните потомци, били те дъщери или синове, ще уважават по-възрастните, ще бъдат внимателни към родителите си, че ще бъдат обичани и хвалени от всички... На този етап надеждите за живот цъфтят с нова сила и в сърцата на хората пламват нови страсти. Хората знаят, че в този живот са безсилни и безнадеждни, че няма да имат друг шанс или друга надежда да се открият сред тълпата и че нямат друг избор, освен да приемат съдбата си. Затова те проектират върху следващото поколение всичките си надежди, всички нереализирани желания и идеали с надеждата, че тяхното потомство ще им помогне да сбъднат мечтите си и да реализират желанията си, че дъщерите и синовете им ще прославят фамилията си, ще станат влиятелни, богати или известни хора. С една дума, те желаят невероятна сполука за децата си. Плановите и фантазиите на хората са свършени — нима те не знаят, че броят на децата, техният външен вид, способности и други качества не зависят от тях и че съдбата на децата им изобщо не е в техните ръце? Хората нямат власт над своите съдби, но въпреки това се надяват да променят съдбата на младото поколение; те не могат да избягат от своята собствена съдба, но въпреки това искат да контролират съдбата на своите синове и дъщери. Нима не се надценяват? Това не е ли пример за човешка глупост и невежество? Хората правят всичко за децата си, но в крайна сметка колко или какви деца ще имат не се определя от техните планове и желания. Някои хора са бедни, но създават много деца; други са богати, но нямат ни едно. Някои искат дъщеря, но желанието им не е предопределено да се изпълни; някои искат син, но мъжкото потомство не им се ражда. За някои децата са благословия, за други — проклятие. Някои двойки са интелигентни, но им се раждат глуповати деца; някои родители са трудолюбиви и честни, а им се раждат мързеливи деца. На някои добри и морални родители се раждат деца, които порастват хитри и порочни. На родители със здрав ум и здраво тяло им се раждат деца с увреждания. Някои родители са обикновени и неуспели в живота, а децата им, напротив, постигат велики неща. Децата на родители с ниско обществено положение понякога заемат високи постове...

2) След като отгледат следващото поколение, хората придобиват ново разбиране за съдбата

Повечето хора се женят на възраст около тридесет години — етап от живота, в който човек все още няма разбиране за човешката съдба. Но когато хората започнат да отглеждат деца и докато потомството им расте, родителите наблюдават как по-младото поколение повтаря живота на предишното и всичко преживяно от него. Когато виждат как собственото им минало се повтаря при децата им, те осъзнават, че пътят, по който върви младото поколение, не може да се планира и избере, точно както е било с техния. Изправени пред този факт, те

нямат друг избор, освен да признаят, че съдбата на всеки човек е предопределена и без да го осъзнават напълно, те постепенно се отказват от желанията си и страстите в сърцата им угасват и замират... През този период, след като вече са преминали през важните ориентири в живота си, хората постигат ново разбиране за живота, развиват ново отношение към него. Колко може да очаква от бъдещето човек на тази възраст, на какви перспективи може да се надява? Коя петдесетгодишна жена все още мечтае за Чаровния принц? Кой петдесетгодишен мъж все още е в търсене на своята Снежанка? Коя жена на средна възраст все още се надява да се превърне от грозно патенце в красив лебед? Имат ли повечето възрастни мъже същото желание за кариера като по-младите? Като цяло, независимо от пола, всеки човек, който е доживял до тази възраст, най-вероятно притежава сравнително благоразумно, практично отношение към брака, семейството и децата. Всъщност той вече няма възможности за избор, няма и желание да предизвиква съдбата. Що се отнася до човешкия опит, след като човек достигне тази възраст, у него напълно естествено се развива определено отношение: „Човек трябва да приеме съдбата си. Децата имат своя орис. Съдбата на човека е предопределена от Небето“. След като са претърпели всички злополуки, разочарования и изпитания на този свят, повечето хора, които не разбират истината, обобщават разбирането си за човешкия живот с три думи: „Това е съдба!“. Макар тази фраза да показва, че светските хора са осъзнали съществуването на човешката съдба, и да отразява заключението, до което са стигнали, и въпреки че изразява безпомощността на човешката раса и би могла да бъде определена като проникателна и точна, тя е безкрайно далеч от разбирането на върховенството на Създателя и по никакъв начин не замества познанието за Неговата власт.

3) Вярата в съдбата не е заместител на познанието за върховенството на Създателя

След като сте следвали Бог толкова години, има ли съществена разлика между вашето познание за съдбата и това на светските хора? Наистина ли сте разбрали предопределението на Създателя, наистина ли сте опознали Неговото върховенство? Някои хора са придобили пълно и задълбочено разбиране на фразата „това е съдба“, но въпреки това ни най-малко не вярват във върховенството на Бог, не вярват, че съдбата на човека се подрежда и се ръководи от Бог, и не желаят да се подчинят на Божието върховенство. Такива хора сякаш се носят в океана, подхвърляни от вълните, носят се по течението и нямат друг избор, освен да чакат безучастно и да се подчинят на съдбата. В същото време те не признават, че човешката съдба е подчинена на Божието върховенство. Не могат по собствена инициатива да опознаят Божието върховенство и съответно да придобият познание за Божията власт, не могат да

се подчинят на Божията организация и подредба, да престанат да се противопоставят на съдбата и да заживеят под грижите, защитата и водачеството на Бог. С други думи, да приемеш съдбата не е същото като да се подчиниш на върховенството на Създателя. Вярата в съдбата не означава, че човек приема, признава и познава върховенството на Създателя; вярата в съдбата е просто признание за нейното съществуване и нейните външни прояви. Това не е същото като да знаеш как Създателят управлява съдбата на човечеството, като да признаваш Създателя като източник на власт над съдбите на всички неща и определено не е същото като да се подчиняваш на Неговата организация и подредба на човешките съдби. Ако човек вярва само в съдбата — дори и да я усеща дълбоко — но в същото време не е в състояние да познае и признае върховенството на Създателя над съдбата на човечеството, да му се подчини и да го приеме, тогава животът му ще остане трагедия, живот, изживян напразно, празнота. Ще бъде неспособен да се подчини на господството на Създателя, да стане сътворено човешко същество в истинския смисъл на думата и да се наслаждава на одобрението на Създателя. Човек, който наистина познава и преживява върховенството на Създателя, трябва да бъде в активно състояние, а не в пасивно или безпомощно. Макар че такъв човек би приел, че всичко е предопределено, той би трябвало да притежава и точно определение за живота и съдбата: всеки живот е подвластен на върховенството на Създателя. Когато поглежда назад към изминатия път и си спомня всеки етап от пътуването си, човек вижда, че на всяка стъпка — независимо дали това пътуване е било трудно, или лесно — Бог го е насочвал по пътя му и го е планирал. Именно педантичната организация на Бог и внимателното Му планиране са отвели нищо неподозиращия човек до днешния ден. Да можеш да приемеш върховенството на Създателя, да получиш Неговото спасение — какво голямо богатство е това! Ако човек се отнася негативно към съдбата, това доказва, че той се противопоставя на всичко, което Бог е организирал за него, че не притежава покорно отношение. Ако някой има положително отношение към Божието върховенство над човешката съдба, когато погледне назад към изминатия път и искрено приеме Божието върховенство, ще пожелае още по-ревностно да се подчини на всичко, което Бог е организирал, ще бъде още по-решителен и уверен в необходимостта да позволи на Бог да ръководи неговата съдба и да спре да се противопоставя на Бог. Защото човек вижда, че когато не разбира съдбата, когато не разбира Божието върховенство, когато съзнателно се скита опипом в живота, залита и се спъва в мъглата, пътят му е твърде труден, твърде болезнен. Така че като признаят върховенството на Бог над човешката съдба, умните предпочитат да го опознаят и приемат, да се сбoguват с онези болезнени дни, когато са се опитвали да изградят добър живот със собствените си ръце, и да престанат да се борят срещу съдбата и да преследват така наречените „житейски цели“ по своя си начин. Когато човек няма Бог, не може

да Го види, не може ясно да осъзнае Божието върховенство, всеки ден е безсмислен, безполезен и нещастен. Където и да се намира човек, каквато и работа да върши, неговият поминък и преследването на неговите цели му носят само безкрайна скръб и страдание без облекчение, така че за него е непоносимо да поглежда назад към миналото си. Едва след като приеме върховенството на Създателя, след като се подчини на Неговите организации и подредби и започне да търси истинския човешки живот, човек ще започне постепенно да се освобождава от всички скърби и страдания и да се отървава от цялата празнота в живота си.

4) Само онези, които се подчиняват на върховенството на Създателя, могат да постигнат истинска свобода

Тъй като хората не признават Божието ръководство и Божието върховенство, те винаги се противопоставят на съдбата, отнасят се към нея с незачитане и непокорство и винаги се стремят да отхвърлят Божиата власт и върховенство, както и онова, което им е подготвила съдбата, като напразно се надяват да променят настоящото си положение и да изменят съдбата си. Те обаче никога няма да постигнат успех и плановите им се провалят на всяка крачка. Борбата, която се води в дълбините на човешката душа, е придружена от дълбока болка, проникваща до мозъка на костите, защото през цялото това време човек губи живота си за дреболии. Каква е причината за тази болка? Дали се крие в Божието върховенство, или в това, че човек се е родил нещастен? Очевидно не е нито едното, нито другото. В дълбочина това е свързано с пътя, който поемат хората, с начина на живот, който избират за себе си. Някои може би не са разбрали това, но когато наистина знаеш, когато наистина си стигнал до признанието, че Бог има върховенство над човешката съдба, когато наистина разбереш, че всичко, което Бог е планирал и решил за теб, ти носи голяма полза и те закриля, тогава усещаш как болката ти постепенно отшумява и ти целият се отпускаш, ставаш непринуден и освободен. Съдейки по състоянието на повечето хора, те, обективно погледнато, не могат да се примирят с практическите стойност и смисъл на върховенството на Създателя над съдбата на човека, макар че на субективно ниво те не искат да продължат да живеят както преди и искат да получат облекчение на болката си. Обективно погледнато, те не могат истински да приемат върховенството на Създателя и да Му се подчинят, а още по-малко знаят как да търсят и приемат подредбите и организацията на Създателя. Следователно, ако хората не могат истински да приемат факта, че Създателят има върховенство над съдбата на човека и над всички човешки въпроси, ако не могат истински да се подчинят на господството на Създателя, ще им бъде трудно да не останат под властта и в оковите на идеята, че „съдбата на човека е в собствените му ръце“. Ще им бъде трудно да се избавят от болката на ожесточената борба със съдбата и с властта

на Създателя, да не говорим за това, че ще им бъде трудно да станат наистина освободени и непринудени, да станат хора, които се покланят на Бог. Но има един изключително прост начин да се освободим от това състояние и той е да се простим с досегашния си начин на живот, да се сбогуваме с досегашните си житейски цели, да обобщим и анализираме досегашния си начин на живот, житейска философия, стремежи, желання и идеали, а след това да ги сравним с Божията воля и Неговите изисквания към човека и да разберем дали някои от тях са в съответствие с Божията воля и изисквания, дали наистина се основават на правилните житейски ценности, дали водят до по-добро разбиране на истината и дали позволяват на човека да живее, притежавайки човечност и подобие на човешко същество. Когато постоянно изследваш и внимателно анализираш различните цели, към които хората се стремят в живота си, и безбройните им начини на живот, ще откриеш, че нито един от тях не съответства на първоначалния план на Създателя за създаването на човечеството. Всички те отдалечават хората от върховенството и грижата на Създателя. Всички те представляват капани, които предизвикват поквара у хората и ги водят към ада. След като приемеш това, задачата ти е да отхвърлиш старите си житейски възгледи, да стоиш далеч от различните капани, да оставиш Бог да поеме отговорността за живота ти и да подреди всичко. Опитай се да се подчиняваш само на Божиите подредби и организация, да живееш без индивидуален избор и да станеш човек, който се покланя на Бог. Звучи лесно, но не е лесно да се направи. Някои могат да понесат тази болка, други не могат. Някои са готови да се подчинят на това, други — не. Тези, които не са готови, нямат желание и решителност за това. Те ясно осъзнават Божието върховенство, знаят отлично, че именно Бог планира и организира човешката съдба, но въпреки това се съпротивляват и се борят и не се примиряват с това да предадат съдбата си в Божиите ръце и да се подчинят на Божието върховенство. Нещо повече, те негодуват срещу Божиите подредби и организация. Така че винаги ще има хора, които искат да разберат на какво са способни. Те искат да променят съдбата си със собствените си ръце или да постигнат щастие със собствените си сили, да видят дали могат да прекратят границите на Божията власт и да се издигнат над Божието върховенство. Трагедията на човека не се състои в това, че се стреми към щастлив живот, нито че търси слава и богатство или се бори в мъглата срещу своята съдба, а в това, че, след като е видял съществуването на Създателя, след като е научил, че Създателят има върховенство над човешката съдба, той все още не е в състояние да се поправи, не може да извади краката си от тресавището, а втвърдява сърцето си и упорства в своите заблуди. Той предпочита да продължава да газии в калта, упорито да съперничи на върховенството на Създателя, да му се съпротивлява до последно без никакво угризение на съвестта. Едва след като е победен и лежи окървавен, той най-накрая решава да се предаде и да погледне назад. Това е

истинската същност на човешкото нещастие. Затова казвам, че тези, които избират покорството, са мъдри, а онези, които избират борбата и бягството, са наистина глупави.

Шестият решаващ момент: смъртта

След цялата суматоха, след толкова много тревоги и разочарования, след толкова много радости и скърби, възходи и падения, след толкова незабравими години, след като е гледал как сезоните се сменят отново и отново, човек неусетно преминава през важни етапи от живота си и в един миг се озовава в залеза му. Времето е оставило следи по цялото му тяло. Той вече не може да стои изправен, тъмната коса е побеляла, някога ярките, блестящи очи са избледнели и помътнели, а гладката, еластична кожа е покрита с бръчки и старчески петна. Слухът отслабва, зъбите се разхлабват и изпадат, реакциите стават мудни, а движенията — бавни... На този етап човек най-накрая се сбoguва с пламенната си младост и навлиза в залеза на живота си — старостта. След това той трябва да се изправи пред смъртта, последният решаващ момент от човешкия живот.

1) Само Създателят има власт над живота и смъртта на човека

Ако раждането на човек е предопределено от предишния му живот, тогава смъртта му е край на това предопределение. Ако раждането е началото на мисията на човека в този живот, тогава смъртта му отбелязва края на тази мисия. Тъй като Създателят е определил твърд набор от обстоятелства за раждането на човек, от само себе си се разбира, че Той е уредил и твърд набор от обстоятелства за неговата смърт. С други думи, никой не се ражда случайно и ничий смърт не е внезапна и както раждането, така и смъртта на човека са неизбежно свързани с неговия предишен и настоящ живот. Обстоятелствата както на раждането, така и на смъртта на човек са предопределени от Създателя. Това е предопределението на човека, неговата съдба. Тъй като раждането на човек има много обяснения, вярно е също, че смъртта му естествено ще настъпи при свой специален набор от различни обстоятелства. Това е причината за различната продължителност на живота на хората и различните начини и моменти на тяхната смърт. Някои хора са силни и здрави, а умират млади; други са слаби и болнави, но доживяват до старост и спокойно напускат този свят. Някои умират от неестествени причини, други си отиват от естествена смърт. Някои завършват живота си далеч от дома, докато други затварят очите си за последен път, заобиколени от близките си. Някои умират във въздуха, други — под земята. Някои се давят, други умират при бедствия. Някои умират сутрин, други през нощта... Всеки иска да се роди в знатно семейство, да има бляскав живот и славна смърт, но никой не може да излезе извън границите на собственото си предопределение, никой не може да избяга от върховенството на Създателя. Такава е човешката съдба. Човек може да прави различни планове за бъдещето си, но никой не може да планира времето и

обстоятелствата на своето раждане и на напускането на този свят. Въпреки че хората правят всичко възможно, за да избегнат смъртта, и се противопоставят на нейното идване, тя мълчаливо и незабелязано се прокрадва все по-близо до тях. Никой не знае как или кога ще умре, нито пък къде ще се случи това. Очевидно е, че властта над живота и смъртта не е в ръцете на човечеството или на някакво същество в естествения свят, а се определя от Създателя, чиято власт е единствена. Животът и смъртта на човечеството не са резултат от някакъв природен закон, а следствие от върховенството на властта на Създателя.

2) Страхът от смъртта преследва само онзи, който не познава върховенството на Създателя

Достигайки напреднала възраст, човек се сблъсква не с това как да осигури семейството си или да осъществи големи житейски амбиции, а с това как да се сбогува с живота, как да посрещне своя край, как да сложи точка на изречението на живота си. Макар на пръв поглед да изглежда, че хората не обръщат почти никакво внимание на смъртта, никой не успява да избегне изучаването на този въпрос, тъй като никой не знае дали от другата страна на смъртта съществува друг свят — свят, който хората не са в състояние да видят или усетят, за който не знаят нищо. Затова хората се страхуват да се изправят лице в лице със смъртта, страхуват се да се явят пред нея по правилния начин, а вместо това се стараят да избягват тази тема. Това кара всеки човек да изпитва ужас от смъртта и обгръща с допълнителна загадъчност този неизбежен факт от живота, който непрекъснато помрачнява сърцето на всеки човек.

Когато човек усети, че тялото му отслабва, и почувства, че се приближава към смъртта, той изпитва неопределен ужас, неизразим страх. Страхът от смъртта кара човек да се чувства още по-самотен и по-безпомощен и в този момент той се пита: откъде е дошъл човекът? Къде отива? Така ли умира човек — с живот, който просто профучава покрай него? Това ли е периодът, който бележи края на човешкия живот? В крайна сметка какъв е смисълът на живота? Какви са ценностите му? Слава и богатство? Създаване на семейство? Независимо дали човек се е замислял над тези конкретни въпроси, независимо колко силен е страхът му от смъртта, в дълбините на сърцето си всеки желае да изследва тайните, таи чувство за неразбиране на живота и едновременно с това една сантименталност към света, едно нежелание да си тръгне. Може би никой не може да обясни точно от какво се страхува човек, какво търси, какво го прави сантиментален и какво не му се иска да напусне...

Страхът от смъртта е причината хората да са изпълнени с безпокойство. Те не могат да се откажат от ужасно много неща точно поради страха си от смъртта. Има такива, които с наближаването на смъртта започват да се тревожат за различни неща: тревожат се за децата си, за близките си, за богатството си — сякаш като

се тревожат, ще премахнат страданието и ужаса, които носи със себе си смъртта, сякаш, поддържайки някаква близост с живите, те ще могат да избегнат безпомощността и самотата, които съпътстват смъртта. В дълбините на човешкото сърце се крие неясен страх, страх от раздялата с любимите хора, страх, че човек никога повече няма да види синьото небе, никога повече няма да види този материален свят. Самотната душа, която е свикнала с компанията на любимите хора, не иска да се пусне и да отпътува, съвсем сама, към непознат, неизвестен за нея свят.

3) Човек, който е живял живот в търсене на слава и богатство, е объркан пред лицето на смъртта

Благодарение на върховенството и предопределението на Създателя една самотна душа, която в началото на своя път няма нищо, придобива родители и семейство, възможност да стане член на човешката раса, възможност да опознае живота и да види света. Освен това тази душа получава възможност да изпита върху себе си върховенството на Създателя, да познае изумителността на Неговото творение и освен това да познае властта на Създателя и да ѝ се подчини. Но повечето хора пропускат тази рядка и мимолетна възможност. Човек изразходва цялата енергия на живота си в борба със съдбата, в суетене, в опити да изхрани семейството си и в сноване напред-назад между богатството и положението. Най-важните неща за човека са семейството, парите и славата и той ги смята за най-ценните в живота. Всички хора се оплакват от съдбата си и в същото време изтласкват назад в съзнанието си онези въпроси, които задължително трябва да бъдат проучени и разбрани: защо човек живее, как трябва да живее, какви са стойността и смисълът на живота. През целия си живот, колкото и да трае той, хората просто се щурат в търсене на слава и богатство, докато младостта не отлети и те не се прошарят и набръчкат. Живеят така, докато не видят, че славата и богатството не могат да спрат идването на старостта, че парите няма да запълнят празнотата в сърцето, че никой не е освободен от законите на раждането, стареенето, болестта и смъртта и никой не може да избяга от съдбата си. Едва когато са принудени да се изправят пред последния решаващ момент в живота, те наистина осъзнават, че дори да притежава огромен капитал и огромно имущество, дори да притежава привилегии и висок пост, човек все пак не може да избегне смъртта и трябва да се върне към първоначалното си положение на самотна душа, която не притежава нищо. Когато хората имат родители, те вярват, че родителите са всичко; когато притежават имущество, те вярват, че парите са основната опора, благодарение на която човек живее. Когато са с високо обществено положение, хората се вкопчват в него и са готови да рискуват живота си заради него. Едва когато са на път да напуснат този свят, хората осъзнават, че нещата, към които са се стремили през целия си живот, са

просто преходни облаци, за които няма да успеят да се хванат, които няма да успеят да вземат със себе си, които няма да ги избавят от смъртта, нито да правят компания или да предложат утеха на самотната душа по обратния ѝ път. И най-накрая, нито едно от тези неща не може да спаси човека и да му позволи да се издигне над смъртта. Славата и богатството, които човек придобива в материалния свят, носят временно удовлетворение, преходно удоволствие, фалшиво чувство на облекчение; а междувременно карат човек да кривва от пътя си. Затова хората, които се носят в необятното море на човечеството, в стремежа си да намерят мир, утеха и спокойствие в сърцето си, са поглъщани от вълните. Когато хората тепърва трябва да разберат отговорите на най-важните въпроси — откъде са дошли, защо живеят, къде отиват и т.н. — те, съблазнени от славата и парите и контролирани от тях, се отклоняват по грешен път и накрая се губят окончателно. Времето лети, годините отминават за миг и без дори да се усети, човек се е сбогувал с най-добрите години от живота си. Преди да напусне този свят, човек постепенно започва да осъзнава, че всичко на света е преходно, че вече не е в състояние да задържи това, което му принадлежи. Тогава човек наистина чувства, че е като някое плачещо бебе, което току-що се е появило на този свят и което не притежава нищо. И в този момент той е принуден да се замисли какво е направил в живота си, какво струва животът, какво е значението му, защо човек се е появил на този свят. На този етап той все по-силно иска да узнае дали има живот след смъртта, дали Раят наистина съществува, дали наистина има възмездие... Колкото по-близо е човек до смъртта, толкова повече иска да разбере какъв всъщност е смисълът на живота. Колкото по-близо е човек до смъртта, толкова по-празно изглежда сърцето му, колкото по-близо е до смъртта, толкова по-безпомощен се чувства и от ден на ден страхът му от смъртта расте. Има две причини, поради които подобни чувства се проявяват при хората, когато смъртта наближава. Първата е, че им предстои да загубят славата и парите, от които е зависил целият им живот, и да оставят зад себе си всичко в света, което вижда окото. Втората е, че им предстои да се изправят съвсем сами пред един непознат свят, пред една тайнствена, незрима сфера, в която се страхуват да стъпят, където няма техни близки и няма на какво да се опрат. Поради тези две причини всеки, изправен пред лицето на смъртта, се тревожи, изпада в паника и се чувства безпомощен както никога досега. Едва когато се доближи до този момент, човек наистина осъзнава, че първото нещо, което трябва да разбере, когато стъпи на земята, е откъде идват човешките същества, защо живеят, кой диктува човешката съдба и кой осигурява съществуването на човека и има върховната власт над него. Човек живее точно благодарение на това познание, това е необходимата основа за неговото оцеляване, а не да се научи как да изхранва семейство си или как да постигне слава и богатство, как да се открои от тълпата или как да живее по-охолен живот, най-малкото пък как да преуспее и

успешно да се конкурира с другите. Въпреки че различните умения за оцеляване, които хората усвояват по време на живота си, могат да им осигурят много материални удобства, те никога няма да донесат истински мир и утеха в човешкото сърце. Вместо това непрекъснато ще тласкат хората в неправилната посока, ще им създават проблеми със самоконтрола и ще ги карат да пропускат всяка възможност да узнаят смисъла на живота. Тези умения за оцеляване създават едно подривно чувство на безпокойство относно това как правилно да се посрещне смъртта. По този начин се разрушава животът на човека. Създателят се отнася справедливо към всеки, дава му цял един живот, пълен с възможности да опознае и почувства Неговото върховенство, но въпреки това, едва с приближаването на смъртта, когато нейният призрак надвисне над човека, той започва да вижда светлината — но тогава вече е твърде късно!

Хората прекарват живота си в стремеж към слава и пари. Те се вкопчват в тези сламки с вярата, че са единствената им опора, сякаш ако ги притежават, те ще продължат да живеят и ще се отърват от смъртта. Но едва в навечерието на смъртта хората разбират колко далеч са всички тези неща от тях, колко са слаби пред лицето на смъртта, колко са крехки, колко самотни и безпомощни са, че няма към кого да се обърнат. Те осъзнават, че животът не може да се купи със слава и пари, че колкото и богат да е човек, колкото и високо положение да заема, пред лицето на смъртта всички са еднакво бедни и незначителни. Те осъзнават, че парите не могат да купят живот, че славата няма да премахне смъртта, че нито парите, нито славата могат да удължат човешкия живот нито с минута, нито със секунда. И колкото повече хората усещат това, толкова повече копнеят да живеят; колкото повече го усещат, толкова повече се страхуват от приближаването на смъртта. Едва в този момент те наистина осъзнават, че техният живот не им принадлежи, че не те го контролират и че никой не може да се разпорежда с живота или смъртта си, че всичко това не може да бъде контролирано от човека.

4) Подчинете се на господството на Създателя и посрещнете смъртта спокойно

В момента на раждането самотната душа на човека започва своя жизнен път на земята, започва да опознава властта на Създателя, която Той е отредил за нея. От само себе си се разбира, че за човека — за душата — това е отлична възможност да придобие знания от първа ръка за върховенството на Създателя, да познае и почувства Неговата власт. Човешкият живот се подчинява на законите на съдбата, установени за хората от Създателя, и за всеки разумен, съзнателен човек не е трудно да приеме върховенството на Създателя и да познае Неговата власт през десетилетията на своя живот. Затова въз основа на тези десетилетия собствен опит за всеки би трябвало да е много лесно да признае, че всички човешки съдби са предопределени, и всеки би трябвало лесно да разбере и

обобщи какво означава да си жив. Едновременно с възприемането на тези житейски уроци човек постепенно стига до разбирането за произхода на живота, осъзнава от какво наистина се нуждае сърцето му, какво ще го изведе на правилния път в живота и каква трябва да бъде мисията и целта на човешкия живот. Постепенно ще осъзнае, че ако не се покланя на Създателя, че ако не се подчини на Неговото господство, когато дойде време да се изправи пред смъртта — когато душата му е на път да се яви отново пред Създателя — сърцето му ще бъде изпълнено с безграничен страх и смут. Ако човек е бил на този свят няколко десетилетия и въпреки това така и не е разбрал откъде идва човешкият живот, нито е осъзнал в чии ръце е съдбата на човека, тогава не е чудно, че той няма да може спокойно да посрещне смъртта. Човек, който през десетилетията на своя живот е придобил знания за върховенството на Създателя, е такъв, който правилно разбира смисъла и стойността на живота. Подобен човек притежава дълбоко познание за целта на живота, реален опит и разбиране на върховенството на Създателя и освен това е способен да се подчини на властта на Създателя. Такъв човек разбира какъв е смисълът на сътворяването на човечеството от Създателя, разбира, че човек трябва да Му се покланя, че всичко, което притежава, идва от Създателя и някой ден в недалечното бъдеще ще се върне при Него. Този вид човек разбира, че Създателят е организиран раждането на човека и има върховенство над неговата смърт и че както смъртта, така и животът на човека са предопределени от властта на Създателя. Следователно, щом човек наистина разбере това, той естествено ще може да посрещне спокойно смъртта, да остави спокойно настрана материалните си придобивки, да приеме и да се подчини на всичко, което следва по-нататък, и да очаква последния решаващ момент в живота, организиран, разбира се, от Създателя, вместо да изпитва сляп ужас от него и да му се съпротивлява. Ако човек разглежда живота като възможност да опознае върховенството на Създателя и да стигне до познанието на Неговата власт, ако възприема живота си като рядък шанс да изпълни дълга си на сътворено човешко същество и да изпълни мисията си, тогава той несъмнено ще има правилен поглед върху живота, несъмнено ще живее благословен живот под ръководството на Създателя, несъмнено ще върви в светлината на Създателя, несъмнено ще познае върховенството Му, несъмнено ще се подчини на Неговото господство и несъмнено ще стане свидетел на Неговите чудотворни дела и на Неговата власт. От само себе си се разбира, че такъв човек несъмнено ще бъде възлюбен и приет от Създателя и само такъв човек може да се отнася спокойно към смъртта и да приветства последния решаващ момент от живота с радост. Един от онези, които очевидно са имали това отношение към смъртта, е Йов. Йов беше в състояние да приеме с радост последния решаващ момент от живота и след като спокойно завърши своя жизнен път и изпълни мисията си в живота, той се върна при Създателя, за да остане до Него.

5) Стременията и житейските придобивки на Йов му позволяват спокойно да посрещне смъртта

В писанията за Йов е казано: „И така, Йов умря стар и сит на дни“ (Йов 42:17). Това означава, че когато умря, Йов не изпитваше съжаление и не изпитваше болка, а напусна този свят по напълно естествен начин. Както всички знаят, Йов се боеше от Бог и отбягваше злото, докато беше жив. Бог одобряваше делата му, хората ги помнеха и животът му можеше да се нарече пълен със смисъл и значимост като ничий друг. Йов се радваше на Божиите благословии и беше наречен от Него праведен на земята, той премина и Божиите изпитания и изпитанията на Сатана. Той свидетелства за Бог и заслужи да бъде наречен праведен от Него. В продължение на десетилетия след Божиите изпитания Йов живееше още по-значим, смислен, стабилен и спокоен живот. Заради праведните му дела Бог го подложи на изпитания и пак заради тях Той му се яви и говори директно с него. И така, през годините след Божиите изпитания Йов разбра и оцени стойността на живота по по-конкретен начин, придоби по-дълбоко разбиране за върховенството на Създателя и по-точно и категорично знание за това как Създателят дава и отнема своите благословии. В „Книгата на Йов“ се казва, че Бог Йехова е дарил Йов с още по-големи благословии отпреди, дал му е още по-добри възможности да познае върховенството на Създателя и спокойно да посрещне смъртта си. Остарял и изправен пред смъртта, Йов със сигурност не се е притеснявал за собствеността си. Той не се тревожеше, не съжаляваше за нищо и, разбира се, не се страхуваше от смъртта, тъй като изживя живота си, вървейки по пътя на богобоязливостта и отбягвайки злото. Той нямаше причина да се безпокои за края си. Колко от нашите съвременници биха могли да се държат по същия начин като Йов пред лицето на собствената си смърт? Защо никой не може да запази такова естествено отношение? Има само една причина: Йов живя живота си в субективен стремеж да вярва, да признава и да се подчинява на Божието върховенство и точно с тази вяра, с това признание и подчинение той премина през всички важни решаващи моменти в живота, изживя последните си години и приветства последния решаващ момент от живота си. Независимо какво преживя Йов, неговите житейски стремежи и цели не бяха болезнени, а щастливи. Той беше щастлив не само заради благословиите и одобрението на Създателя, но, което е по-важно, благодарение на своите стремежи и житейски цели, благодарение на нарастващото познание и истинско разбиране за върховенството на Създателя, придобито в резултат на богобоязливостта и отбягването на злото, и най-вече благодарение на личния си опит като човек, който е подчинен на върховенството на Създателя, на удивителните Божии дела и крехките, но незабравими преживявания и спомени за съвместното съществуване на човека и Бог, за тяхното опознаване и взаимно разбиране. Йов беше щастлив заради утехата и радостта, произтичащи от познаването на волята на Създателя, и

заради боязънта, което изпита, след като видя, че Той е велик, удивителен, изпълнен с любов и верен. Йов успя да посрещне смъртта без страдание, защото знаеше, че като умре, ще се върне при Създателя. Именно стремежите на Йов и житейските му придобивки му позволиха спокойно да посрещне смъртта, позволиха му спокойно да посрещне факта, че Създателят си връща живота му, и освен това му позволиха да се яви пред Създателя неопетнен и необременен от грижи. Могат ли нашите съвременници да постигнат щастието, което притежаваше Йов? Разполагате ли с необходимите условия за това? След като съвременните хора имат такива условия, защо са неспособни да живеят щастливо като Йов? Защо са неспособни да избегнат страданието, което носи страхът от смъртта? Пред лицето на смъртта някои несдържано се подмокрят, други треперят, губят съзнание, избухват гневно както срещу Небесата, така и срещу другите хора, някои дори плачат и ридаят. Това в никакъв случай не са естествени реакции, които възникват внезапно при приближаването на смъртта. Хората се държат по този срамен начин главно защото дълбоко в сърцата си се страхуват от смъртта, защото нямат ясно познание и разбиране за върховенството на Бог и за Неговите подредби, нито им се подчиняват истински. Хората реагират така, защото искат сами да подредят и да управляват всичко, да контролират съдбата, живота и смъртта си. Затова не е изненадващо, че хората никога няма да успеят да се отърват от страха от смъртта.

6) Само като приеме върховенството на Създателя, човек може да се върне при Него

Без ясно познание и ясен опит с Божието върховенство и Неговите подредби знанията на човека за съдбата и смъртта неизбежно ще бъдат непоследователни. Хората не могат ясно да видят, че всичко е в Божиите ръце, не осъзнават, че всичко е подчинено на Божия контрол и Неговото върховенство, не признават, че човек не може да отхвърли или да избегне това върховенство. Поради тази причина, когато дойде време да се изправят пред смъртта, последните им думи, притеснения и съжаления нямат край. Те са обременени с толкова много предразсъдъци, с толкова много неохота, с такова объркване. Това ги кара да се страхуват от смъртта. За всеки, който е роден на този свят, раждането е необходимо и смъртта е неизбежна. Никой не е в състояние да въстане срещу този ход на събитията. Ако човек желае да напусне този свят безболезнено, ако иска да получи възможност да посрещне последния решаващ момент в живота без неохота или безпокойство, тогава единственият начин да го направи е да не съжалява за нищо. И единственият начин да напусне света без съжаление е да познае върховенството на Създателя, да познае Неговата власт и да им се подчини. Само така човек може да стои настрана от човешките раздори, от злото, от робството на Сатана и само така човек може да изживее живота си като Йов — воден от Създателя и благословен от него — да живее свободен живот, изпълнен със смисъл и значимост, живот, който е честен и открит. Само така човек може,

подобно на Йов, да се подчини на изпитанията и лишенията, на които го подлага Създателят, да се подчини на подредбите и организацията на Създателя. Само така човек ще може да се покланя на Създателя през целия си живот и да спечели одобрението му, както стана с Йов, ще може да чуе гласа Му и да види появата Му. Само така човек може да живее и да умре щастливо като Йов — без болка, безпокойство и съжаления. Само така човек ще може да живее в светлината като Йов и да премине през всеки от решаващите моменти в живота в светлината, спокойно да завърши своя път в светлината, успешно да изпълни мисията си — като сътворено същество да преживее, изучи и опознае върховенството на Създателя — и да си отиде от света в светлината, за да остане завинаги до Създателя като сътворено човешко същество, одобрено от Него.

Не пропускайте възможността да познаете върховенството на Създателя

Шестте решаващи момента, описани по-горе, са най-важните етапи, очертани от Създателя, през които всеки човек трябва да премине в живота си. От човешка гледна точка всеки от тези решаващи моменти е реален, нито един от тях не може да бъде заобиколен и всички те са свързани с предопределението и върховенството на Създателя. Така всеки от тези моменти се явява важен контролен пункт за човешкото същество и сега всички вие сте изправени пред сериозния въпрос как да преминете успешно през тях.

Няколкото десетилетия човешки живот не са нито много, нито малко. Двадесет и няколкото години между раждането и навлизането в зряла възраст отминават за миг и въпреки че в този момент от живота човек се счита за възрастен, на тази възраст хората не знаят почти нищо за живота и съдбата на човека. С натрупването на опита те постепенно навлизат в средната възраст. Около тридесетте и четиридесетте си години хората получават първите си познания за живота и съдбата, но представите им за тези неща все още са много неясни. И едва на четиридесетгодишна възраст някои хора започват да разбират човечеството и вселената, създадени от Бог, и да осъзнават какъв е смисълът на човешкия живот и какво представлява съдбата на човека. Въпреки че са Божии последователи от дълго време и вече са на средна възраст, някои хора така и не могат да придобият точно познание и определение за Божието върховенство, още по-малко истинско подчинение. Някои се интересуват единствено от желанието да получат благословии и дори след много години живот те изобщо не знаят и не разбират факта на върховенството на Създателя над човешката съдба и не са направили дори и най-малката стъпка в практическия урок за подчинението на Божиите подредби и организации. Такива хора са абсолютни глупаци и животът им е пропилян.

Ако разделите приблизително периодите в човешкия живот в съответствие с житейския опит и знанията на хората за човешката съдба, ще получите три етапа.

Първият етап е младостта, т.е. годините между раждането и средната възраст, или от раждането до трийсетгодишна възраст. Вторият етап е съзряването — от средна възраст до напреднала възраст, или от тридесет до шестдесет години. И третият етап е зрелостта, чието начало е навлизането в напреднала възраст — от шестдесет години докато човек напусне този свят. С други думи, от раждането до средната възраст знанията на повечето хора за съдбата и живота са ограничени до имитация на чужди идеи и почти нямат реално, практическо съдържание. През този период възгледите на човек за живота и начините, по които той взаимодейства с други хора, са доста повърхностни и наивни. Това е периодът на младостта. Едва след като вкуси всички радости и скърби на живота, човек придобива истинско разбиране за съдбата и — подсъзнателно, в дълбините на сърцето си — постепенно стига до разбирането за нейната необратимост и бавно осъзнава, че върховенството на Създателя над съдбата на човека наистина съществува. Това е периодът на зрелостта. Човек навлиза в периода на зрелостта, след като престане да се бори със съдбата, когато вече не иска да бъде въвлечан в раздори, знае мястото си в живота, подчинява се на волята на Небето, обобщава своите постижения и грешки в живота и очаква преценката на Създателя за живота си. Като се имат предвид различните преживявания и придобивки на хората през тези три периода, при обикновени обстоятелства човек няма толкова голям прозорец от възможности за познаване на върховенството на Създателя. Ако човек е предопределен да живее до шестдесет години, тогава той има само тридесет години, за да опознае Божието върховенство. Ако човек се нуждае от повече време, това е възможно само ако животът му продължи по-дълго, ако може да живее около век. Затова казвам, че според нормалните закони на човешкото съществуване, макар че процесът от първото съприкосновение с темата за върховенството на Създателя до момента, в който той е в състояние да признае, че това върховенство е факт, а след това до момента, в който може да му се подчини, е доста дълъг, ако всъщност се преброят годините, има не повече от тридесет-четиридесет години, през които може да спечели тези награди. А хората често се увличат по желанията и стремежите си да получат благословии, така че не могат да определят каква е същността на човешкия живот и не схващат важността на разбирането на върховенството на Създателя. Такива хора не мислят за безценната възможност да се появят в човешкия свят, за да опознаят човешкия живот и върховенството на Създателя, и не осъзнават колко ценно е за сътвореното същество да получи личните напътствия на Създателя. Затова казвам, че тези, които желаят Божието дело да приключи бързо, които искат Бог да уреди края на човешкия им живот възможно най-скоро, за да могат незабавно да видят истинската Му личност и да получат благословиите Му по-скоро, са виновни за най-лошия вид неподчинение и са глупави до крайност. А мъдрите хора, притежаващи пределна острота на ума, са тези, които през ограниченото си

време желаят да се възползват от тази единствена възможност да познаят върховенството на Създателя. Тези две различни желания разкриват два напълно различни възгледа и стремежа: онези, които търсят благословии, са егоистични и жалки и не се интересуват от Божията воля, никога не се стремят да познаят Божието върховенство, не изпитват желание да му се подчинят, а просто искат да живеят, както им харесва. Те са безгрижни дегенерати и точно тази категория хора ще бъде унищожена. Стремящите се да познаят Бог са способни да изоставят своите желания, готови са да се подчинят на Божието върховенство и Божиите подредби и се стараят да бъдат хора, които се подчиняват на Божията власт и изпълняват Божието желание. Такива хора живеят в светлината, заобиколени от Божиите благословии, и непременно ще получат Божието одобрение. Независимо от обстоятелствата изборът на човека е безполезен и хората нямат право да решават колко дълго ще продължи Божието дело. По-добре е хората да се оставят на Божието ръководство и да се подчинят на Неговото върховенство. Ако не разчиташ на Неговото ръководство, какво можеш да направиш? Ще причиниш ли някаква загуба на Бог? Ако не разчиташ на Неговото ръководство, а вместо това се опитваш да го вземеш в свои ръце, тогава правиш неразумен избор и в крайна сметка ще си единственият, който ще понесе загуба от това. Само ако започнат да взаимодействат с Бог възможно най-скоро, само ако побързат да приемат Неговата организация, ако познават Неговата власт и ако разбират всичко, което е направил за тях, хората ще намерят надежда. Само така животът им няма да бъде изживян напразно и те ще постигнат спасение.

Никой не може да промени факта, че Бог има върховенство над човешката съдба

След като изслушахте всичко, което току-що казах, промени ли се представата ви за съдбата? Как разбирате факта на Божието върховенство над човешката съдба? Казано по-просто, под властта на Бог всеки активно или пасивно приема Неговото върховенство и Неговите подредби и колкото и човек да се бори през живота си, колкото и криволичещи пътища да измине, в крайна сметка той ще се върне в орбитата на съдбата, която Създателят му е предначертал. В това се крие непреодолимостта на властта на Създателя и начинът, по който тя контролира и управлява вселената. Именно тази непреодолимост, тази форма на контрол и управление е в основата на законите, които определят живота на всички неща, които позволяват на хората да се прераждат отново и отново безпрепятствено, които карат света да се върти и да се движи напред от ден на ден, от година на година. Били сте свидетели на всички тези факти и ги разбирате, повърхностно или задълбочено, а дълбочината на вашето разбиране зависи от вашия опит и познаване на истината, от вашето познание за Бог. Колко добре познаваш истината реалност, колко от Божиите думи си преживял, колко добре познаваш

същността и нрава на Бог — всичко това говори за дълбочината на твоето разбиране за върховенството и подредбите на Бог. Зависи ли съществуването на Божието върховенство и Неговите подредби от това дали хората им се подчиняват? Дали фактът, че Бог притежава тази власт, се определя от това дали човечеството се подчинява на тази власт? Божията власт съществува независимо от обстоятелствата. Бог диктува и подрежда всяка човешка съдба и всички неща в съответствие със Своите мисли и желания във всички ситуации. Това няма да се промени вследствие на промените в човека. То не зависи от волята на човека, не може да бъде променяно от промените във времето, пространството и географското местоположение, защото Божията власт представлява самата Му същина. Способността или неспособността на човек да познава и приема Божието върховенство, способността или неспособността на човек да му се подчини — нито едно от тези обстоятелства не променя факта, че Бог има върховенство над човешката съдба. Тоест, каквото и да е отношението на човека към Божието върховенство, то просто не може да промени факта, че Бог има върховенство над човешката съдба и над всички неща. Дори и да не се подчиняваш на Неговото върховенство, Той все пак управлява съдбата ти, и дори да не познаваш Неговото върховенство, Неговата власт няма да изчезне. Божията власт и фактът на Божието върховенство над човешката съдба не зависят от човешката воля и не се променят според предпочитанията и избора на човека. Властта на Бог е навсякъде, всеки час, всяка минута. Небето и земята ще изчезнат, но не и Неговата власт, защото Той е Самият Бог, Той притежава единствената власт и тя не може да бъде ограничена от хора, събития или предмети, от пространството или географското местоположение. Бог упражнява властта Си непрекъснато, показва Своето могъщество, продължава Своето дело по управлението, както винаги е правил. Той непрекъснато управлява всички неща, грижи се за всички неща, ръководи всички неща, както винаги е правил. Никой не може да промени това. Това е факт, това е неизменна истина от незапомнени времена!

Правилно отношение и практически действия за онзи, който желае да се подчини на Божията власт

С какво отношение човек трябва да познава и разглежда Божията власт и факта на Божието върховенство над човешката съдба? Това е истинското предизвикателство, пред което са изправени всички. Когато се сблъскаш с проблеми в реалния живот, как трябва да познаваш и разбираш Божията власт и Неговото върховенство? Когато се сблъскаш с тези проблеми, но не знаеш как да ги разбереш, решиш и преживееш, какво трябва да е твоето отношение, за да демонстрираш намерението си да се подчиниш, желанието си да се подчиниш и факта на твоето подчинение пред върховенството и подредбите на Бог? Преди всичко трябва да се научиш да чакаш. След това трябва да се научиш да търсиш

и след това — да се подчиняваш. „Да чакаш“ означава да очакваш Божието време, да очакваш хората, събитията и предметите, които Той е подготвил за теб, да чакаш волята Му постепенно да ти се разкрие. „Да търсиш“ означава да наблюдаваш и да разбираш дълбокия замисъл на Бог за теб чрез хората, събитията и предметите, които Той е подредил за теб, да разбереш истината чрез тях, да разбереш какво точно трябва да изпълнят хората и към какъв път да се придържат, да разбереш какви резултати възнамерява да постигне Бог в хората и какви постижения възнамерява да осъществи в тях. „Да се подчиниш“, разбира се, означава да приемеш хората, събитията и предметите, подредени от Бог, да приемеш Неговото върховенство и чрез него да опознаеш начина, по който Създателят диктува съдбата на човека, по който дава на човека Своя живот, по който вгражда истината в човека. Всички неща, подчинени на Божиите подредби и Божието върховенство, следват природните закони и ако си решен да позволиш на Бог да подрежда и диктува всичко вместо теб, трябва да се научиш да чакаш, да търсиш и да се подчиняваш. Това е отношението, което трябва да усвои всеки, който желае да се подчини на Божията власт, това е основополагащото качество, което трябва да притежава всеки човек, който желае да приеме върховенството и подредбите на Бог. За да имаш такова отношение, за да имаш това качество, трябва да работиш по-усилено. Само така можеш да навлезеш в истинската действителност.

Приемането на Бог за твой единствен господар е първата стъпка по пътя към спасението

Истините, отнасящи се до Божията власт, са истини, които всеки човек трябва да приеме сериозно, които трябва да преживее и да разбере със сърцето си, защото тези истини засягат живота на всеки човек, неговото минало, настояще и бъдеще, решаващите моменти, през които всеки трябва да премине в живота, знанието на човека за Божието върховенство и как трябва да се отнася към Божията власт и, естествено, крайната цел на всеки човек. Следователно за тяхното познание и разбиране е необходима енергията на цял един живот. Когато се отнасяш недвусмислено към Божията власт, когато приемаш Неговото върховенство, постепенно ще стигнеш до осъзнаване и разбиране на истинността на съществуването на Божията власт. Но ако никога не признаеш Божията власт и не приемеш Неговото върховенство, то колкото и дълго да живееш, няма да получиш и най-малкото знание за Божието върховенство. Ако наистина не познаваш и не разбираш Божията власт, когато стигнеш до края на пътя, дори да си вярвал в Бог в продължение на много десетилетия, няма да си постигнал нищо в живота си и, естествено, няма да имаш и най-малкото знание за Божието върховенство над човешката съдба. Това не е ли много жалко? Така че независимо колко далеч си стигнал в живота и на колко години си, независимо

колко дълъг път ти остава да извървиш, ти трябва преди всичко да признаеш властта на Бог и да се отнесеш сериозно към нея, както и да приемеш факта, че Бог е твоят единствен Господар. Получаването на точни и ясни знания и разбиране на тези истини за Божието върховенство над човешката съдба е основен урок, който е задължителен за всеки, той е ключът към познаването на човешкия живот и намирането на истината. Такъв е животът, прекаран в познаване на Бог, и основният му урок, с който всеки трябва да се сблъсква ежедневно и който никой не може да избегне. Ако някой търси кратки и лесни начини за постигане на тази цел, тогава ще ти кажа, че е невъзможно! Ако искаш да избегнеш Божието върховенство, това е още по-невъзможно! Бог е единственият Господ на човека, Бог е единственият Господар на човешката съдба и затова човек не може да се разпорежда със своята съдба, не може да излезе извън нейните граници. Независимо от способностите си човек не може да влияе на съдбите на другите, а още по-малко може да ги подрежда, организира, контролира или променя. Само Самият единствен Бог диктува всичко за човека, тъй като само Той притежава единствената власт, която има върховенство над човешката съдба и по този начин само Създателят е единственият Господар на човека. Божията власт има върховенство не само над сътвореното човечество, но и над несътворените същества, които никой човек не може да види, над звездите, над космоса. Това е неоспорим факт — факт, който наистина съществува и който не може да бъде променен от никого и от нищо. Ако някой от вас все още е недоволен от съществуващото положение на нещата, вярвайки, че има някакво специално умение или способност и мислейки, че благодарение на щастлива случайност все пак ще може да промени настоящите си обстоятелства или по някакъв начин да ги избегне, ако се опитва да промени съдбата си с човешки усилия и по този начин да се открие сред другарите си и да постигне слава и богатство, тогава ти казвам: само си усложняваш положението, само си създаваш неприятности и копаеш собствения си гроб! Някой ден, рано или късно, ще откриеш, че си направил грешен избор и си пропилял усилията си напразно. Амбицията ти, желанието ти да се бориш със съдбата и собственото ти срамно поведение ще те отведат там, откъдето няма връщане, и ти ще платиш скъпо за това. И въпреки че сега не виждаш тежестта на последствията, тъй като си в процес на опознаване и по-дълбоко разбиране на истината, че Бог е Господар на човешката съдба, постепенно ще започнеш да осъзнаваш за какво говоря днес и какви са истинските последствия от него. Дали наистина имаш сърце и дух и дали си човек, който обича истината, зависи от отношението ти към Божието върховенство и към истината. Естествено, това определя дали наистина можеш да познаеш и да разбереш Божията власт. Ако никога в живота си не си усещал Божието върховенство и Неговите подредби, не си признавал и не си приемал властта на Бог, тогава ще се окажеш напълно безполезен и несъмнено ще станеш обект на Божиите ненавист

и отхвърляне заради избрания от теб път и направения от теб избор. Но тези, които в Божието дело могат да приемат Неговото изпитание, да приемат Неговото върховенство, да се подчинят на Неговата власт и постепенно наистина да опознаят думите Му, ще придобият истинско познание за Божиата власт и истинско разбиране за Неговото върховенство. Те ще станат истински поданици на Създателя. Само такива хора ще бъдат наистина спасени. Тъй като са познали Божието върховенство и са го приели, тяхното признаване на Божието върховенство над човешката съдба и тяхното подчинение са истински и точни. И когато се срещнат със смъртта, те, също като Йов, ще запазят разум, който не се страхува от смъртта, и ще се подчинят на подредбите и организацията на Бог във всичко, без личен избор, без лично желание. Само такъв човек може да се върне при Създателя като истинско сътворено човешко същество.

17 декември 2013 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ IV

БОЖИЯТА СВЯТОСТ (I)

По време на последната ни среща имахме допълнително общение за Божията власт. Засега няма да обсъждаме темата за Божията праведност. Това, за което ще говорим днес, е една съвсем нова тема — Божията святост. Божията святост е още един аспект от неповторимата Божия същина, затова е изключително важно да разговаряме по тази тема. Преди това говорих за два други аспекта на Божията същина — праведния Божи нрав и Божията власт. Дали тези аспекти, както и аспектът, за който ще говоря днес, са неповторими? (Да.) Божията святост също е неповторима, затова темата на днешното ни общение ще бъде на какво се основава и къде се корени тази неповторимост. Днес ще разговаряме за неповторимата същина на Бог — Неговата святост. Може би някои от вас имат известни опасения и се питат: „Защо трябва да разговаряме за Божията святост?“. Не се притеснявайте, ще ви разкажа за нея, без да бързам. След като чуете какво имам да ви кажа, ще разберете защо е толкова необходимо за Мен да разговарям с вас на тази тема.

Най-напред, нека да определим думата „свят“. Въз основа на вашето възприятие и на всички знания, които сте придобили, какво според вас е определението за „свято“? („Свято“ означава неопетнено, напълно лишено от човешка поквара или недостатъци. Светостта излъчва всичко положително, независимо дали става дума за мисъл, слово или дело.) Много добре. („Свято“ е божествено, неопетнено, ненакърнимо от човека. То е неповторимо, отнася се единствено за Бог и е Негов символ.) Това е вашето определение. В сърцето на всеки човек думата „свято“ има свой обхват, определение и тълкуване. Поне, когато видите думата „свято“, съзнанието ви не е празно. Имате определен набор от определения за тази дума и твърденията на някои хора донякъде се доближават до твърденията, които определят същината на Божия нрав. Това е много добре. Повечето хора смятат, че думата „свято“ е положителна, и това със сигурност е така. Днес обаче, докато разговаряме за Божията святост, аз няма да говоря само за определения или обяснения. Вместо това ще представя факти като доказателство, за да ти покажа защо казвам, че Бог е свят, и защо използвам думата „свята“, за да опиша същината на Бог. Когато нашата беседа приключи, ще почувстваш, че използването на думата „свят“, за да се определи същината на Бог, както и когато споменаваме Бог, е напълно оправдано и съвсем подходящо. Най-малкото, в контекста на съвременния човешки език използването на тази дума, когато имаме предвид Бог, е особено подходящо — единствено тя от всички думи в човешкия език е напълно подходящ начин за обозначаване на Бог. Тази дума, когато се използва по отношение на Бог, не е празна, нито е израз на безпочвена възхвала или пусто ласкателство. Целта на нашето общение е да позволи на всеки

човек да разбере истината за този аспект от Божията същина. Бог не се опасява от разбирането на хората, а от неразбирането им. Бог желае всеки човек да опознае Неговата същина и това, което Бог притежава и представлява. Затова всеки път, когато споменем даден аспект от Божията същина, можем да се позовем на много факти, които да позволят на хората да видят, че този аспект от Божията същина наистина съществува.

След като вече имаме определение на думата „свят“, нека обсъдим някои примери. В разбиранията си хората си представят много неща и хора като „святи“. Например в речниците на хората девствените момчета и момичета се определят като святи. Но дали те действително са святи? Дали тази така наречена „святост“ е същата като „светостта“, за която ще говорим днес? Святи ли са хората със здрав морал, които имат изтънчена и културна реч, които никога не са наранили никого и които с думите, които изричат, карат останалите да се чувстват удобно и приятно? Святи ли са хората, които често правят добро, които са милосърдни и оказват голяма помощ на другите, онези, които внасят много радост в живота на хората? Святи ли са хората, които не таят егоистични помисли, които не поставят строги изисквания към никого, които са доброжелателни към всички? Святи ли са хората, които никога не са се карали с никого и не са се възползвали от никого? А какво да кажем за онези, които работят за доброто на другите, които носят полза на другите и ги наставляват по всевъзможни начини — святи ли са те? Онези, които раздават всичките си спестявания на другите и водят скромен живот, които са строги към себе си, но са великодушни към другите — святи ли са те? (Не.) Всички помнете как майките ви са се грижили за вас и са ви обгрижвали по всевъзможни начини — те святи ли са? Идолите, които обичате, независимо дали са знаменитости, звезди или велики хора — те святи ли са? (Не.) Нека сега да разгледаме онези пророци в Библията, които са били способни да кажат неща за бъдещето, които са били неизвестни за много хора — дали тези хора са били святи? Хората, които са успели да запишат Божиите слова и фактите от Неговото дело в Библията — те били ли са святи? Моисей беше ли свят? Авраам беше ли свят? (Не.) Какво ще кажете за Йов? Той беше ли свят? (Не.) Бог нарича Йов праведен човек, защо тогава казваме, че дори и той не е свят? Наистина ли хората, които се страхуват от Бог и отбягват злото, не са святи? Дали са святи или не са? (Не са.) Вие не сте съвсем уверени, не сте сигурни в отговора и не смееете да кажете „Не“, но не смееете и да кажете „Да“, затова накрая казвате „Не“ с половин уста. Позволете Ми да задам още един въпрос. Божиите пратеници — пратениците, които Бог изпраща на земята — те святи ли са? Святи ли са ангелите? (Не.) Святи ли са хората, които не са покварени от Сатана? (Не.) Вие продължавате да отговаряте с „Не“ на всеки въпрос. На какво основание? Объркани сте, нали? Защо тогава дори за ангелите се казва, че не са святи? Сега се чувствате неуверени, нали? Можете ли да откриете причината, поради която

хората, нещата или несътворените същества, които споменахме по-горе, не са святи? Сигурен съм, че не сте в състояние да го направите. Затова не е ли малко безотговорно да казвате „Не“? Не отговаряте ли напосоки? Някои хора се чудят: „След като си формулирал въпроса си по този начин, отговорът със сигурност трябва да е „Не“. Не Ми отговаряйте прибързано. Помислете внимателно дали отговорът е „Да“ или „Не“. Ще разберете защо отговорът е „Не“, след като поговорим по следващата тема. Скоро ще ви дам отговора. Първо, нека да почетем от писанията.

1. Заповедта на Бог Йехова към човека

Битие 2:15-17 И Бог Йехова взе човека, като го отведе в Едемската градина, за да работи там и да я пази. Бог Йехова даде заповед на човека: „Яж свободно от всяко дърво в градината, но не и от дървото за познаване на доброто и злото, защото щом ядеш от него, задължително ще умреш“.

2. Прелъстяването на жената от змията

Битие 3:1-5 Змията беше по-коварна от всички животни в полето, които Бог Йехова бе създал. И тя рече на жената: „Наистина ли Бог каза да не ядете от всички дървета в градината?“. Жената отговори на змията: „От плода на градинските дървета можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: „Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете“. А змията каза на жената: „Никак няма да умрете; но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бог, да познавате доброто и злото“.

Тези два пасажа са откъси от книгата „Битие“ в Библията. Всички ли сте запознати с тях? Те разказват за събитията, случили се в началото, когато човекът е бил създаден първоначално; тези събития са реални. Нека най-напред разгледаме каква заповед дава Бог Йехова на Адам и Ева. Съдържанието на тази заповед е много важно за днешната ни тема. „Бог Йехова даде заповед на човека: „Яж свободно от всяко дърво в градината, но не и от дървото за познаване на доброто и злото, защото щом ядеш от него, задължително ще умреш“. Какъв е смисълът на Божията заповед към човека в този откъс? Първо, Бог казва на човека какво може да яде, а именно — плодовете на много видове дървета. Няма опасност и отрова; всичко може да се яде и да се яде на воля, както човек пожелае, без притеснения и съмнения. Това е една част от Божията заповед. Другата част е предупреждение. В него Бог казва на човека, че не бива да яде плодовете от дървото за познаване на доброто и злото. Какво ще се случи, ако той яде от това дърво? Бог казва на човека, че ако яде от него, непременно ще умре. Не са ли ясни тези думи? Ако Бог ти е казал това, но не си разбрал защо, би ли приел словата Му като правило или заповед, на която трябва да се подчиниш? С тези думи трябва да се съобразим. Но независимо дали човек е способен да се подчини, Божиите

слова са недвусмислени. Бог е казал на човека много ясно какво може и какво не бива да яде, както и какво ще се случи, ако яде това, което не бива да яде. В тези кратки слова, които Бог изрече, можеш ли да видиш нещо от Божия нрав? Дали са истински са тези Божии слова? Нима в тях има измама? Нима има лъжа? Нима има заплаха? (Не.) Бог честно, правдиво и искрено е казал на човека какво може да яде и какво не бива да яде. Бог говори ясно и отчетливо. Нима има някакъв скрит смисъл в тези думи? Нима тези думи не са ясни? Нима има нужда от догадки? Няма нужда от предположения. Значението им е очевидно от пръв поглед. При прочитането им човек е напълно наясно с техния смисъл. Тоест това, което Бог иска да каже, и това, което иска да изрази, идва от Неговото сърце. Нещата, които Бог изразява, са чисти, ясни и категорични. Няма прикрити мотиви, нито скрити значения. Той говори на човека прямо, като му казва какво може да яде и какво не. Тоест чрез тези Божии слова човекът може да види, че Божието сърце е прозрачно и истинско. Тук няма и следа от лъжа; не е като да ти кажа, че не можеш да ядеш това, което е годно за ядене, или да ти кажа „Направи го и виж какво ще стане“ за нещата, които не бива да ядеш. Не това има предвид Бог. Каквото Бог мисли в сърцето си, това и казва. Ако кажа, че Бог е свят, защото се показва и разкрива в тези слова по този начин, може да ти се стори, че съм направил от мухата слон или че съм отишъл твърде далеч. Ако е така, не се притеснявайте — все още не сме приключили.

Нека сега поговорим за „Прелъстяването на жената от змията“. Кой е змията? Сатана. Той играе ролята на фон за сравнение в Божия шестхилядолетен план за управление и това е роля, която трябва да споменем, когато говорим за Божията святост. Защо казвам това? Ако не познаваш злото и покварата на Сатана, ако не познаваш природата на Сатана, тогава няма как да признаеш светостта и не можеш да разбереш какво всъщност представлява светостта. В объркването си хората вярват, че това, което прави Сатана, е правилно, защото живеят с такъв покварен нрав. Без фон за сравнение, без база за сравнение не можеш да разбереш какво е святост. Затова Сатана трябва да бъде споменат тук. Това не са празни приказки. Чрез думите и делата на Сатана ще разберем как действа, как развърта човечеството, каква е природата му и какъв е обликът му. И така, какво каза жената на змията? Жената разказа на змията какво ѝ беше казал Бог Йехова. Когато изричаше тези думи, дали беше сигурна, че това, което Бог ѝ е казал, е истина? Тя не можеше да бъде сигурна. Като наскоро сътворен човек тя нямаше способността да различава доброто от злото и не познаваше нищо около себе си. Ако съдим по думите, които изрече пред змията, тя не е била сигурна в сърцето си, че казаното от Бог е вярно; такова е било нейното отношение. И когато змията видя, че жената не е уверена в Божиите слова, тя каза: „Никак няма да умрете; но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бог, да познавате доброто и злото“. Има ли нещо съмнително в тези

думи? Когато четете това изречение, разбирате ли намеренията на змията? Какви са тези намерения? Тя искаше да изкуши тази жена, да ѝ попречи да се вслуша в Божиите слова, но не го казва направо. Затова можем да кажем, че тя е много лукава. Тя изразява смисъла по хитър и уклончив начин, за да постигне целта, която държи скрита в ума си, скрита от човека — такава е хитростта на змията. Начинът, по който Сатана говори и действа, винаги е бил такъв. Той казва, че не е сигурно, без да дава потвърждение в едната или другата посока. Но като чу това, сърцето на тази невежа жена се развълнува. Змията беше доволна, защото думите ѝ имаха желания ефект — такава беше лукавото намерение на змията. Нещо повече, змията я съблазни, като ѝ обеща резултат, който изглежда желан за хората, с думите: „В деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите“. Затова тя разсъждава: „Да ми се отворят очите е нещо хубаво!“. А след това змията каза нещо още по-примамливо, думи, непознати дотогава на човека, думи, които притежават огромна изкусителна сила за онези, които ги чуят: „Ще бъдете като Бог, да познавате доброто и злото“. Нима тези думи не са много съблазнителни за човека? Това е все едно някой да ти каже: „Лицето ти е оформено прекрасно, само че носът ти е малко къс. Ако коригираш това, ще имаш красота от световна класа!“. Нима тези думи не биха развълнували сърцето на човек, който никога преди това не е имал желание да си прави пластична операция? Нима тези думи не са съблазнителни? Тази съблазън не те ли изкушава? А това не е ли изкушение? (Да.) Нима Бог говори по този начин? Нима имаше какъвто и да е намек за това в Божиите слова, които току-що прочетохме? Дали Бог говори това, което мисли в сърцето Си? Може ли човек да види Божието сърце чрез Неговите слова? (Да.) Но когато змията изрече тези думи към жената, успя ли да видиш сърцето ѝ? Не. И поради човешкото невежество човекът лесно се съблазни от думите на змията и лесно беше измамен. И така, успя ли да видиш намеренията на Сатана? Успя ли да видиш целта зад думите на Сатана? Успя ли да видиш интригите и хитростите на Сатана? (Не.) Какъв нрав издава начинът на говорене на Сатана? Каква същина видя в Сатана чрез тези думи? Нима тя не е коварна? Може би на пръв поглед ти се усмихва, а може и да не показва никакво изражение. Но в сърцето си той пресмята как да постигне целта си, а именно тази цел ти не можеш да видиш. Всички обещания, които ти дава, всички предимства, които описва, са прикритие за съблазънта. Тези неща ти изглеждат добри, затова смяташ, че това, което казва, е по-полезно, по-съществено от това, което казва Бог. Нима човекът не се превръща в покорен затворник, когато това се случи? Нима не е подла стратегията, която използва Сатана? Допускаш да потънеш в упадък. Без Сатана да си мръдне пръста, само като изрича тези две изречения, ти си готов с радост да следваш Сатана, да се подчиняваш на Сатана. Така целта на Сатана е постигната. Нима това намерение не е зловещо? Не е ли това най-първичното лице на Сатана? От думите на Сатана човек може да разбере зловещите му

мотиви, да види отвратителния му лик и да види същината му. Нима не е така? Сравнявайки тези изречения, ако не ги анализираш, може да почувстваш, че словата на Бог Йехова са скучни, обикновени и банални, че те не оправдават лиричното възхваляване на Божията честност. Въпреки това, ако вземем за сравнение думите на Сатана и отвратителния му лик, нима тези Божии слова нямат значителна тежест за днешните хора? (Така е.) Чрез това сравнение човек може да почувства чистата безупречност на Бог. Всяка дума, която Сатана казва, както и мотивите, намеренията и начинът, по който говори — всички те са опорочени. Каква е основната характеристика на начина на говорене на Сатана? Сатана използва двусмислието, за да те съблзни, без да ти позволи да прозреш двуличието му, и не допуска да разбереш целта му; Сатана те оставя да се хванеш на въдицата, но ти трябва и да възхваляваш и възпяваш достойнствата му. Нима тази тактика не е обичайният похват на Сатана? (Така е.) Нека сега да разгледаме какви други думи и изрази на Сатана позволяват на човек да види отвратителния му лик. Нека да прочетем още малко от Писанията.

3. Диалог между Сатана и Бог Йехова

Йов 1:6-11 Един ден синовете на Бог дойдоха да се представят пред Йехова и Сатана беше сред тях. Йехова рече на Сатана: „Отде идеш?“. А Сатана каза на Йехова: „От шетане тук и таме по земята и скитане нагоре-надолу по нея“. А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото?“. Тогава Сатана отговори на Йехова и каза: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко, което има? Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята. Но сега прости ръка и се допри до всичко, което има, и той ще Те похули в лицето“.

Йов 2:1-5 И отново един ден, като дойдоха Божиите синове да се представят пред Йехова, Сатана дойде с тях, за да се представи пред Него. Йехова рече на Сатана: „Отде идеш?“. А Сатана каза на Йехова: „От шетане тук и таме по земята и скитане нагоре-надолу по нея“. А Йехова каза на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото? И още държи на праведността си, макар ти да Ме настрои срещу него да го унищожа безпричинно“. А Сатана отговори на Йехова и каза: „Да, кожа за кожа, човек би дал всичко за живота си. Докосни го сега с ръката Си, допри костите и плътта му, и той ще Те похули в лицето“.

Тези два откъса се състоят изцяло от диалог между Бог и Сатана. В тях е записано какво е казал Бог и какво е казал Сатана. Бог не каза много и говореше много простичко. Можем ли да видим Божията святост в Неговите прости слова? Някои ще кажат, че не е лесно да се направи. И така, можем ли да видим грозотата на Сатана в неговите отговори? Нека първо да разгледаме какъв въпрос задава

Бог Йехова на Сатана. „Отде идеш?“. Нима това не е ясен въпрос? Има ли някакъв скрит смисъл? Не, това е само един ясен въпрос. Ако ви попитам: „Откъде идваш?“, как бихте отговорили? Нима е трудно е да се отговори на този въпрос? Бихте ли казали: „От шетане тук и таме и скитане нагоре-надолу“? (Не.) Вие не бихте отговорили по този начин. И така, как се чувствате, когато виждате Сатана да отговаря по този начин? (Чувстваме, че Сатана е нелеп, но и коварен.) Можете ли да разберете какво чувствам аз? Всеки път, когато виждам тези думи на Сатана, изпитвам отвращение, защото Сатана говори, но думите му нямат съдържание. Отговори ли Сатана на Божия въпрос? Не, думите, които Сатана изрече, не бяха отговор, те не казваха нищо. Те не бяха отговор на Божия въпрос. „От шетане тук и таме по земята и скитане нагоре-надолу по нея“. Как разбираш тези думи? Откъде точно идва Сатана? Получихте ли отговор на този въпрос? (Не.) Това е „гениалността“ на хитрите кроежи на Сатана — да не позволи на никого да разбере какво всъщност казва. След като чу тези думи, все още не можеш да разбереш какво е казал, въпреки че е приключил с даването на отговор. И все пак Сатана вярва, че е отговорил напълно. Как се чувстваш тогава? Отвратен? (Да.) Сега започвате да изпитвате отвращение като реакция на тези думи. Думите на Сатана имат една особеност: това, което Сатана казва, те озадачава и не можеш да разбереш източника на думите му. Понякога Сатана има мотиви и говори целенасочено, а понякога, под действието на самата му природа, тези думи се появяват спонтанно и направо излизат от устата на Сатана. Сатана не обмисля дълго тези думи, а ги изрича, без да се замисля. Когато Бог го попита откъде идва, Сатана отговори с няколко двусмислени думи. Чувстваш се много озадачен, защото никога не знаеш откъде точно идва Сатана. Има ли сред вас такива, които говорят така? Що за начин на говорене е това? (Той е двусмислен и не дава категоричен отговор.) Какви думи трябва да използваме, за да опишем този начин на говорене? Той отклонява вниманието и подвежда. Да предположим, че някой не иска да допусне другите да разберат какво е правил вчера. Питаш го: „Видях те вчера. Къде отиваше?“. Той не ти казва направо къде е бил. Вместо това казва: „Какъв ден беше само! Беше толкова уморителен!“. Отговори ли на въпроса ти? Направи го, но не даде отговора, който ти търсеше. Това е „гениалността“ в изкуството на речта на хората. Никога не можеш да разбереш какво имат предвид, нито да разбереш причината или намерението зад думите им. Не знаеш какво се опитват да избегнат, защото в сърцето си имат своя собствена история — това е коварно. Има ли сред вас хора, които също често говорят по този начин? (Да.) Тогава каква е вашата цел? Дали понякога тя е да защитите собствените си интереси, а друг път — да запазите гордостта, положението и репутацията си, да опазите тайните на личния си живот? Каквато и да е целта, тя е неотделима от вашите интереси, свързана е с вашите интереси. Нима природата на човека не е такава? Всички, които имат такава природа, са тясно свързани със Сатана, ако не

и с неговото семейство. Можем да се изразим така, нали? Като цяло тази проява е отвратителна и противна. Сега и вие се чувствате отвратени, нали? (Да.)

Нека разгледаме следните стихове. Сатана отново отговаря на въпроса на Йехова с думите: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог?“. Сатана започва атака срещу оценката на Йехова за Йов и в тази атака се долавя враждебност. „Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко, което има?“. Това е разбирането и оценката на Сатана за работата на Йехова над Йов. Сатана го оценява по следния начин: „Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и се допри до всичко, което има, и той ще Те похули в лицето“. Сатана винаги говори двусмислено, но тук той си служи с конкретни понятия. Въпреки това тези думи, макар и изречени с конкретни понятия, са нападение, богохулство и акт на предизвикателство към Бог Йехова, към Самия Бог. Как се чувствате, когато чуete тези думи? Чувствате ли отвращение? Можете ли да прозрете намеренията на Сатана? На първо място, Сатана отхвърля оценката на Йехова за Йов — човек, който се бои от Бог и отбягва злото. След това Сатана отхвърля всичко, което Йов казва и прави, т.е. отхвърля страха му от Йехова. Нима това не е обвинение? Сатана обвинява, отхвърля и поставя под съмнение всичко, което Йехова прави и казва. Не вярва и го изразява с думите: „Щом Ти казваш, че нещата стоят по този начин, как така не съм ги видял? Как да не се страхува от Теб, като Ти си му дал толкова много благословии?“. Не е ли това отхвърляне на всичко, което Бог прави? Обвинение, отхвърляне, богохулство — нима думите на Сатана не са нападение? Нима не отразяват вярно съкровенията на Сатана? Тези думи със сигурност не са същите като думите, които прочетохме току-що: „От шетане тук и таме по земята и скитане нагоре-надолу по нея“. Те са напълно различни. Чрез тези думи Сатана напълно разкрива какво се крие в сърцето му — отношението си към Бог и отвращението си от страха на Йов от Бог. Когато това се случва, злобата и злата му природа са напълно демаскирани. Сатана мрази онези, които се боят от Бог, мрази онези, които отбягват злото, а още повече мрази Йехова за това, че дарява благословии на хората. Исква да използва тази възможност, за да унищожи Йов, когато Бог е издигнал със собствената си ръка, да го погуби, като казва: „Ти казваш, че Йов се бои от Теб и избягва злото. Аз го виждам по различен начин“. Той използва различни начини, за да провокира и изкуши Йехова, и използва различни хитрости, за да може Бог Йехова да предаде Йов на Сатана, за да го манипулира на воля, да му навреди и да се отнесе зле с него. Исква да се възползва от тази възможност, за да унищожи този човек, който е праведен и съвършен в Божиите очи. Нима сърцето на Сатана е такова само заради мигновен порив? Не, подготвя се от дълго време. Когато Бог работи, грижи се за даден човек и го наблюдава, когато е благосклонен към него и го одобрява, Сатана върви плътно след него и се опитва да измами този човек и да му навреди. Ако Бог желае да придобие този човек,

Сатана ще направи всичко възможно, за да попречи на Бог, като използва различни нечестиви уловки, за да изкушава, смуцава и пречи на Божието дело, за да постигне скритата си цел. Каква е тази цел? Той не иска Бог да придобива никого; иска да завладее онези, които Бог иска да придобие, иска да ги контролира, да ги овладее, за да му се кланят, да се присъединят към него в извършването на нечестиви дела и да се противопоставят на Бог. Нима това не е зловещият мотив на Сатана? Често казвате, че Сатана е толкова зъл, толкова лош, но дали сте го виждали? Виждате колко лоши са хората, но не сте видели колко лош е истинският Сатана. И все пак в случая с Йов ясно долавяте точно колко зъл е Сатана. Този случай разкрива много ясно отвратителния лик на Сатана и неговата същина. Сатана воюва с Бог и върви след Него, защото цели да разруши цялото дело, което Бог иска да извърши, да овладее и контролира онези, които Бог иска да придобие, напълно да унищожи онези, които Бог иска да придобие. Ако не ги унищожи, те попадат във владение на Сатана, за да бъдат използвани от него — това е неговата цел. А какво прави Бог? Бог казва само едно просто изречение в този откъс; не е записано дали Бог прави още нещо, но виждаме, че е написано много повече за това, което Сатана прави и казва. В следващия откъс от Писанието Йехова пита Сатана: „Отде идеш?“. Какъв е отговорът на Сатана? (Той отново е: „От шетане тук и таме по земята и скитане нагоре-надолу по нея“.) Това е все същото изречение. То се е превърнало в девиз на Сатана, в негова визитна картичка. Как става така? Нима Сатана не е омразен? Със сигурност е достатъчно да произнесе това отвратително изречение само веднъж. Защо Сатана продължава да го повтаря? Това доказва едно: природата на Сатана не се променя. Сатана не може да се преструва, за да прикрие грозния си лик. Бог му задава въпрос и ето как Му отговаря той. Щом с Бог се отнася така, представете си как трябва да се отнася към хората! Сатана не се страхува от Бог, не се бои от Бог и не Му се подчинява. Затова той се осмелява да бъде безразсъдно самонадеян пред Бог, да използва същите думи, за да избегне Божия въпрос, да използва многократно същия отговор на Божия въпрос, да се опитва да използва този отговор, за да обърка Бог — това е грозният лик на Сатана. Той не вярва във всемогъществото на Бог, не вярва в Божиата власт и със сигурност не желае да се подчини на Божието господство. Той постоянно се противопоставя на Бог, постоянно атакува всичко, което Бог прави, опитва се да разруши всичко, което Бог прави — това е неговата зла цел.

Както е записано в Книга на Йов, тези два откъса, изречени от Сатана, и нещата, които Сатана прави, са показателни за съпротивата му срещу Бог и Неговия шестхилядолетен план за управление — тук се разкрива истинското лице на Сатана. Виждал ли си думите и делата на Сатана в реалния живот? Когато ги видиш, може да не ги сметнеш за изречени от Сатана, а вместо това да помислиш, че са изречени от човек. Кого представлява човек, когато говори така? Представлява Сатана. Дори и да го осъзнаваш, не можеш да почувстваш, че наистина е изречено

от Сатана. Но тук и сега недвусмислено видяхте какво е казал самият Сатана. Сега вече имаш недвусмислена, кристално ясна представа за отвратителния облик и злото на Сатана. И така, тези два откъса, изречени от Сатана, могат ли да помогнат на хората днес да разберат природата на Сатана? Струва ли си тези два откъса да бъдат съхранени старателно, за да може днешното човечество да разпознае отвратителното лице на Сатана, да разпознае първоначалното, истинското лице на Сатана? Въпреки че това твърдение може да изглежда неуместно, тези думи, изразени по този начин, могат да се считат за верни. Всъщност това е единственият начин, по който мога да изразя тази идея, и е достатъчно, ако можете да я разберете. Сатана многократно напада нещата, които върши Йехова, като хвърля обвинения за страха на Йов от Бог Йехова. Сатана се опитва да провокира Йехова, като използва различни похвати и се опитва да накара Йехова да му позволи да изкуши Йов. Затова думите му имат силно провокативен характер. И така, кажете ми, след като Сатана е изрекъл тези думи, може ли Бог да види ясно какво иска да направи Сатана? (Да.) В Божието сърце този човек Йов, когото Бог гледа — този Божи слуга, когото Бог смята за праведен човек, за съвършен човек — дали може да устои на такова изкушение? (Да.) Защо Бог е толкова сигурен в това? Бог винаги ли изследва сърцата на хората? (Да.) И така, може ли Сатана да изследва сърцата на хората? Сатана не може. Дори Сатана да можеше да види сърцето ти, злата му природа никога не би му позволила да повярва, че светостта е святост или че мръсотията е мръсотия. Нечестивият Сатана никога не може да цени нещо, което е свято, праведно или светло. Сатана не може да не действа неуморно в съответствие със своята природа, със своето зло и със своите обичайни похвати. Дори с цената на това да бъде наказан или унищожен от Бог, той не се колебае упорито да се противопоставя на Бог — това е злото, това е природата на Сатана. И така, в този откъс Сатана казва: „Да, кожа за кожа, човек би дал всичко за живота си. Докосни го сега с ръката Си, допри костите и плътта му, и той ще Те похули в лицето“. Сатана смята, че страхът на човека от Бог се дължи на това, че той е получил толкова много изгода от Бог. Човек получава изгода от Бог, затова казва, че Бог е добър. Не защото Бог е добър, а само защото човекът получава толкова много изгода — затова той се бои така от Бог. Щом Бог го лиши от тази изгода, той ще се откаже от Бог. Заради злата си природа Сатана не вярва, че човешкото сърце може да се страхува истински от Бог. Заради злата си природа той не знае какво е святост, да не говорим за боязън. Той не знае какво е да се подчиняваш на Бог и какво е да се боиш от Бог. Понеже не знае тези неща, той смята, че и човекът не може да се бои от Бог. Кажи Ми, не е ли зъл Сатана? С изключение на нашата църква, нито една от различните религии и вероизповедания или религиозни и социални групи не вярва в съществуването на Бог, да не говорим за това, че Бог се е въплътил и извършва Делото на правосъдието. Затова смятат, че това, в

което ти вярваш, не е Бог. Като се огледа прелюбодеецът, наоколо вижда всички останали като прелюбодейци, точно като себе си. Лъжецът се оглежда и вижда само нечестност и лъжи. Злият човек вижда всички останали като зли и иска да се бори с всеки, когото срещне. Относително честните хора смятат, че всички останали са честни, затова все ги мамят и все ги лъжат, а те нищо не могат да променят. Давам тези няколко примера, за да затвърдя убеждението ви, че злата природа на Сатана не е резултат от мимолетен непреодолим импулс, нито е обусловена от обстоятелствата, нито е временно проявление, произтичащо от някаква причина или ситуация. Категорично не! Сатана просто не може да не бъде такъв! Той не може да върши нищо добро. Дори и да каже нещо, което е приятно да чуеш, то е само за да те съблазни. Колкото по-приятни, по-тактични, по-благи са думите му, толкова по-злонамерени са зловещите намерения зад тези думи. Какъв лик, каква природа показва Сатана в тези два откъса? (Коварни, злонамерени и зли.) Основната характерна черта на Сатана е злото; преди всичко останало Сатана е зъл и злонамерен.

След като приключихме с обсъждането на Сатана, нека се върнем към разговора за Нашия Бог. По време на Божия шестхилядолетен план за управление в Библията е записана много малка част от пряката Божия реч, а това, което е записано, е много обикновено. Затова нека започнем отначало. Бог е създал човека и оттогава винаги е направлявал живота на човешкия род. Независимо дали благославя човечеството, създава закони и заповеди за хората или определя различни правила за живот, знаете ли каква е Божията цел, когато върши тези неща? Първо, можете ли да сте сигурни, че всичко, което Бог прави, е за доброто на човешкия род? Тези думи може да ви се сторят празни и приповдигнати, но ако разгледаме подробностите зад тях, нима не е вярно, че всичко, което Бог върши, е предназначено да води и насочва хората към нормален живот? Независимо дали става дума за това да накара хората да се съобразяват с Неговите правила или да спазват Неговите закони, Божията цел е хората да не изпаднат в поклонение на Сатана и той да не им вреди — това е най-основното и е направено в самото начало. В самото начало, когато човекът не е разбирал Божията воля, Бог е създал няколко прости закона, правила и предписания, които обхващат всички възможни въпроси. Тези предписания са прости, но в тях се съдържа Божията воля. Бог се грижи, цени и много обича човешкия род. Затова можем ли да кажем, че сърцето Му е свято? Можем ли да кажем, че сърцето Му е чисто? (Да.) Има ли Бог някакви допълнителни мотиви? (Не.) Правилна и положителна ли е Неговата цел? В хода на Божието дело всички предписания, които Той е дал, имат положително въздействие върху човека, като го водят по пътя. Нима има някакви корисни мисли в Божия ум? Нима Бог има някакви допълнителни цели, що се отнася до човека? Нима Бог иска да се възползва от човека по някакъв начин? Ни най-малко. Бог върши това, което казва, а Неговите думи и дела съответстват на съкровения

Му мисли. Няма порочни цели, няма користни мисли. Нищо, което Той върши, не е лично за Него. Всичко, което Той върши, го върши за хората, без да преследва каквито и да е лични цели. Въпреки че Той има планове и намерения, които възлага на човека, никаква част от тях не е за Него самия. Всичко, което Той върши, е единствено за човешкия род, за да го защити и да го предпази от заблуда. Нима Неговото сърце не е скъпоценно? Можеш ли да видиш дори най-малкия признак на такова скъпоценно сърце в Сатана? Не можеш да видиш и най-малкия намек за това в Сатана, изобщо не можеш да го видиш. Всичко, което Бог прави, се разкрива по естествен начин. Нека сега разгледаме начина, по който Бог работи. Как върши Своето дело? Нима Бог взема тези закони и Своите слова и ги омотава здраво около главата на всеки човек като заклинанието за затягане на лентата^а, за да го подчини? Нима ги налага на всяко човешко същество? Така ли работи Той? (Не.) Как тогава върши делото Си Бог? Заплашва ли? Заобиколно ли се изразява Той, когато говори с вас? (Не.) Когато не разбираш истината, как те води Бог? Той те просветлява и ти казва ясно, че това, което правиш, не е в съответствие с истината, а след това ти казва какво трябва да направиш. От начина, по който Бог действа, каква връзка смяташ, че имаш с Бог? Чувстваш ли, че Бог е недостижим? (Не.) И така, как се чувствате, когато виждате начина, по който Бог действа? Божиите слова са много реални, а връзката Му с човека е съвсем нормална. Бог е изключително близо до теб; между теб и Бог не съществува отдалеченост. Когато Бог те напътства, когато ти осигурява ресурс, когато ти помага и те подкрепя, ти чувстваш колко благ е Бог, чувстваш благоговението, което Той вдъхновява у теб; чувстваш колко обичлив е Той, чувстваш топлината Му. Но какъв похват използва Бог, когато те упреква за твоята поквара или когато те съди и дисциплинира за това, че се бунтуваш срещу Него? Упреква ли ви с думи? Дисциплинира ли ви чрез вашата среда и чрез хора, дела и неща? (Да.) До каква степен ви дисциплинира Бог? Дали Бог дисциплинира хората в същата степен, в която Сатана им вреди? (Не, Бог дисциплинира хората само толкова, колкото могат да понесат.) Бог работи по нежен, деликатен, любящ и грижовен начин, който е изключително премерен и подходящ. Неговият похват не предизвиква у теб силни емоционални реакции като: „Бог трябва да ми позволи да направя това“ или „Бог трябва да ми позволи да направя онова“. Бог никога не предизвиква у теб толкова интензивни мисли или емоции, че да стане непоносимо. Нима не е така? Как се чувстваш, когато приемаш Божиите слова на съд и порицание? Какво изпитваш, когато почувстваш Божията власт и сила? Чувстваш

^а „Заклинанието за затягане на лентата“ е заклинание, използвано от монаха Танг Санзан в китайския роман „Пътуване на Запад“. Той използва това заклинание, за да контролира Сун Укун, като затяга метална лента около главата му, като му причинява остро главоболие и по този начин го поставя под контрол. То се е превърнало в метафора, за да се опише нещо, което обвързва човек.

ли, че Бог е свещен и неприкосновен? Чувстваш ли се отдалечен от Бог в такива моменти? Усещаш ли колко плашещ е Бог? Не — по-скоро изпитваш боязън от Него. Нима причината за всички тези чувства на хората не е в Божието дело? Дали щяха да изпитват тези чувства, ако работеше Сатана? Категорично не. Бог използва Своите слова, Своята истина и Своя живот, за да осигурява ресурс за човека непрекъснато и да го подкрепя. Когато човек е слаб, когато се чувства отчаян, Бог със сигурност не казва грубо: „Не се отчайвай. За какво ти трябва да се обезсърчаваш? Защо си слаб? По каква причина си слаб? Винаги си толкова слаб и си все така негативен! Каква е ползата да живееш? Просто умри и приключи с това!“. Така ли работи Бог? (Не.) Има ли Бог властта да постъпи така? Да, има. Но Бог не постъпва по този начин. Причината, поради която Бог не постъпва така, е Неговата същина, същината на Божията святост. Неговата любов към човека, как го цени и милее за него, не може да се опише ясно само с едно-две изречения. Това не е нещо, което се постига с човешки хвалби, а нещо, което Бог осъществява на практика; то разкрива Божията същина. Могат ли всички тези начини, по които Бог работи, да накарат човека да види Божията святост? Виждал ли си някакво зло или измама в добрите намерения на Бог във всички тези начини, по които Бог работи, включително Божиите добри намерения, въздействието, което Бог иска да окаже върху хората, различните похвати, които Бог използва, за да работи върху тях, вида на работата, която върши, това, което Той иска хората да разберат? (Не.) И така, можем ли да кажем, че Бог е свят във всичко, което прави, всичко, което казва, всичко, което мисли в сърцето Си, както и в цялата Божия същина, която Той разкрива? (Да.) Виждал ли е някой някога тази святост по света или в себе си? Освен в Бог, виждал ли си я някога в някое човешко същество или в Сатана? (Не.) Въз основа на досегашното ни обсъждане можем ли да наречем Бог Единствения, Самия Свят Бог? (Да.) Всичко, което Бог дава на хората, включително Божиите слова, различните начини, по които Бог работи върху хората, това, което Бог им казва, това, за което им напомня, това, за което ги съветва и насърчава — всичко това произлиза от една същина: Божията святост. Ако нямаше такъв Свят Бог, никой не би могъл да заеме Неговото място и да върши делото, което Той върши. Ако Бог беше предал тези хора изцяло на Сатана, замисляли ли сте се някога в какво състояние щяхте да бъдете днес всички вие? Нима всички щяхте да седите тук, цели и непокътнати? Вие също ли бихте казали: „От шетане тук и таме по земята и скитане нагоре-надолу по нея“? Щяхте ли да сте толкова нагли, самоуверени и наперени, че да изречете такива думи и да се хвалите без срам пред Бог? Без съмнение щяхте да го направите! Отношението на Сатана към хората им позволява да разберат, че природата същност на Сатана е напълно различна от тази на Бог. Кое от същината на Сатана е противоположно на Божията святост? (Злото на Сатана.) Злата природа на Сатана е противоположна на Божията святост. Причината, поради която мнозинството от хората не разпознават

Божията откровение и същината на Божията святост, е, че живеят под властта на Сатана, с покварата на Сатана и в плен на Сатана. Те не знаят какво е святост и как да я определят. Дори когато почувстваш Божията святост, пак не можеш да я определиш категорично като Божия святост. Това е несъответствие в човешкото познание за Божията святост.

Кое е типично за делото на Сатана върху човека? Би трябвало да сте способни да научите това от собствените си преживявания — това е характерната черта на Сатана, това, което той непрекъснато прави, това, което се опитва да направи с всеки един човек. Може и да не успявате да видите тази особеност и по тази причина да не считате, че Сатана е толкова страшен и омразен. Знае ли някой коя е тази особеност? (Той съблазнява, примамва и изкушава хората.) Правилно; това са няколко начина, по които се проявява тази особеност. Сатана също така заблуждава, напада и обвинява хората — това са все проявления. Има ли още? (Той лъже.) Измамата и лъжата са съвсем естествени за Сатана. Той често прави такива неща. Освен това той командва хората, подстрекава ги и ги принуждава да вършат разни неща, заповядва им и насилствено ги обсебва. Сега ще ви опиша нещо, от което ще ви настръхнат косите, но не го правя, за да ви плаша. Бог работи върху хората и показва любов към тях, както в отношението си, така и в сърцето си. От друга страна, Сатана изобщо не цени хората и прекарва цялото си време в мислене как да им навреди. Нима не е така? Когато мисли да навреди на хората, той припрян ли е? (Да.) Затова, що се отнася до работата на Сатана върху хората, ето две понятия, които напълно могат да опишат злото и злонамереността на Сатана, които наистина могат да ви помогнат да разберете омразата на Сатана: в своя подход към хората Сатана винаги иска насилствено да ги обсеби и обладае, всеки един от тях, до такава степен, че да може да придобие пълен контрол над хората и сериозно да им навреди и така да постигне целта си и да осъществи необузданата си амбиция. Какво означава „насилствено да ги обсеби“? С твоето съгласие ли се случва това или без него? С твоето знание ли се случва това или без него? Отговорът е, че се случва без изобщо да знаеш! Случва се в ситуации, в които не си наясно, вероятно без дори да ти казва или прави нещо, без причина, без оглед на ситуацията — ето го Сатана, обикаля около теб, обгражда те. Търси възможност да се възползва и след това те обладава, обсебва те и постига целта си да придобие пълен контрол над теб и да ти причини вреда. Това е съвсем типично намерение и поведение на Сатана, който се бори да откъсне човешкия род от Бог. Как се чувствате, когато чуete това? (Ужасени и уплашени в сърцата си.) Чувствате ли се отвратени? (Да.) Когато изпитвате това отвращение, мислите ли, че Сатана е безсрамен? Когато си мислите, че Сатана е безсрамен, чувствате ли се отвратени от онези хора около вас, които все искат да ви контролират, от онези, които имат необуздани амбиции за статута и интересите си? (Да.) И така, какви методи използва Сатана, за да обладае и обсеби човека? Наясно ли сте с

тях? Когато чуete тези две понятия — „насилствено обсебване“ и „обладаване“ — изпитвате отвращение и чувствате злото в тези думи. Без твое съгласие или знание Сатана те обладава, насилствено те обсебва и те покварява. Какво чувстваш в сърцето си? Чувстваш ли отвращение и погнуса? (Да.) Като изпитваш отвращение и погнуса към тези похвати на Сатана, какво чувство изпитваш към Бог? (Благодарност.) Благодарност към Бог, че те спасява. И така, сега, в този момент, имаш ли желанието или волята да позволиш на Бог да поеме контрол над всичко, което имаш, и всичко, което представляваш? (Да.) При какви обстоятелства отговаряте така? Дали отговаряте с „да“, защото се страхувате, че ще бъдете насилствено обсебени и обладани от Сатана? (Да.) Не бива да разсъждавате така — това не е правилно. Не се страхувайте, защото Бог е тук. Няма от какво да се страхувате. Щом разбереш злата същина на Сатана, би трябвало да имаш по-точно разбиране или по-дълбоко уважение към Божиата любов, към добрите намерения на Бог, към Божието състрадание, към великодушието на Бог към хората и към Неговия праведен нрав. Сатана е толкова омразен, но ако това все още не вдъхновява любовта ти към Бог, твоето упование и доверие в Бог, що за човек си тогава? Готов ли си да позволиш на Сатана така да ти навреди? Когато видим злото и грозотата на Сатана, се обръщаме и отправяме поглед към Бог. Промени ли се сега познанието ти за Бог? Можем ли да кажем, че Бог е свят? Можем ли да кажем, че Бог е безупречен? Достоен ли е Бог за следното определение: „Бог представлява единствена по рода си святост“? (Да.) В света и сред всички неща, нима Самият Бог не е единственият достоен за разбирането, което човек има за Бог? (Така е.) И така, какво точно дава Бог на хората? Дали Той ти дава само малко любов, загриженост и внимание, без да го осъзнаваш? Какво е дал Бог на хората? Бог им е дал живот, дал им е всичко и ги дарява с всичко това безусловно, без да изисква нищо, без никакви скрити намерения. Той използва истината, Своите слова и Своя живот, за да води и напътства хората, като ги държи настрана от вредното влияние на Сатана, от неговите изкушения и подстрекателства, и им позволява да видят ясно злата природа и отвратителното лице на Сатана. Истинска ли е Божиата любов и загриженост за човешкия род? Може ли всеки от вас да ги изпита? (Да.)

Погледнете назад към досегашния си живот, към всички дела, които Бог е извършил върху теб през всичките години на твоята вяра. Нима това не е най-необходимото от всичко за теб, независимо дали чувствата, които предизвиква у теб, са дълбоки или повърхностни? Нима не се нуждаеше най-много от това? (Така е.) Нима това не е истина? Нима това не е животът? (Така е.) Нима Бог някога те е дарявал с просветление, а след това е поискал от теб да Му дадеш нещо в замяна на всичко, което ти е дал? (Не е.) Каква тогава е Божиата цел? Защо Бог прави това? Нима Бог цели да те обсеби? (Не.) Исква ли Бог да се възкачи на Своя престол в сърцата на хората? (Да.) И така, каква е разликата между възкачването

на Бог на Неговия престол и насилственото обсебване от страна на Сатана? Бог иска да спечели сърцата на хората, Той иска да завладее сърцата им — какво означава това? Дали означава, че Бог иска хората да станат Негови марионетки, Негови машини? (Не.) И така, каква е целта на Бог? Има ли разлика между желанието на Бог да завладее сърцата на хората и насилственото им обсебване и владееене от Сатана? (Има.) Каква е разликата? Можете ли да Ми я обясните ясно? (Сатана използва принуда, докато Бог оставя хората да го направят доброволно.) В това ли е разликата? Каква полза има Бог от сърцето ти? Каква полза има Бог от завладяването ти? Как разбирате дълбоко в сърцата си „Бог завладява сърцата на хората“? Трябва да бъдем справедливи в начина, по който говорим за Бог тук, в противен случай хората винаги ще го разбират погрешно и ще си мислят: „Бог все иска да ме завладее. За какво Му е да ме завладява? Не искам да ме завладява, просто искам да бъда свой собствен господар. Казвате, че Сатана обсебва хората, но Бог също завладява хората. Не е ли все същото и в двата случая? Не искам да позволявам на никого да ме завладява. Аз съм си аз!“. Каква е разликата тук? Помислете малко. Питам ви: дали изразът „Бог завладява хората“ е лишен от смисъл? Божието завладяване на човека означава ли, че Той живее в сърцето ти и контролира всяка твоя дума и всяко твое действие? Нима не се осмеляваш да стоиш, ако Той ти каже да седнеш? Нима не се осмеляваш да отидеш на запад, ако Той ти каже да отидеш на изток? Нима това „завладяване“ се отнася до нещо подобно? (Не, не е така. Бог иска от хората да изживеят това, което Бог притежава и представлява.) Какво е било планираното въздействие върху хората на всички слова, които Той е изрекъл през всички тези години, в които Бог ги е управлявал и е работил над тях до този последен етап? Нима не е хората да изживеят това, което Бог притежава и представлява? Ако погледнем буквалното значение на израза „Бог завладява сърцата на хората“, изглежда, че Бог заема човешкото сърце и го завладява, живее в него и повече не излиза от там; че Той става господар на човека и е способен да контролира и манипулира човешкото сърце както желае, така че човекът да е принуден да прави всичко, което Бог му каже. В този смисъл изглежда, че всеки човек може да стане Бог и да притежава Неговата същина и нрав. Следователно в този случай човекът също може да извършва Божиите дела? Може ли „завладяването“ да се обясни по този начин? (Не.) А какво е тогава? Питам ви следното: дали всички слова и истини, които Бог предоставя на хората, са откровение за същината на Бог и за това, което Бог притежава и представлява? (Така е.) Това със сигурност е вярно. Дали обаче е важно Самият Бог лично да практикува и да притежава всички слова, които предоставя на хората? Помислете върху това. Когато Бог съди хората, защо го прави? Как се появиха тези слова? Какво е съдържанието на словата, които Бог изрича, когато съди хората? На какво се основават те? Дали се основават на покварения нрав на човека? (Да.) И така, дали въздействието, постигнато от Божия

съд над човека, се основава на Божията същина? (Да.) Следователно, дали словосъчетанието „Бог завладява сърцата на хората“ е лишено от смисъл? Със сигурност не е. Тогава защо Бог казва тези слова на човека? С каква цел Той изрича тези слова? Дали Той иска да използва тези слова, за да служат като живот за хората? (Да.) Бог иска да използва цялата истина, която е изрекъл в тези слова, за да служи като живот за хората. Когато човек вземе цялата тази истина и Божието слово и ги превърне в свой живот, може ли тогава да се подчини на Бог? Може ли тогава човек да се бои от Бог? Може ли тогава човек да отбягва злото? Когато човек достигне до този етап, може ли да се подчини на върховенството на Бог и на установения от Него ред? В състояние ли е тогава човек да се подчини на Божията власт? Когато хора като Йов или като Петър стигнат до края на пътя си, когато може да се счита, че животът им е достигнал зрялост, когато имат истинско разбиране за Бог — все още ли може Сатана да ги отклони? Може ли тогава Сатана все още да ги обладае? Може ли Сатана все още да ги обсеби принудително? (Не.) Какъв тогава е този човек? Нима не е човек, който е бил напълно придобит от Бог? (Така е.) В този смисъл, как си представяте човек, който е напълно придобит от Бог? От гледна точка на Бог, при тези обстоятелства, Той вече е завладял сърцето на този човек. Но какво чувства този човек? Дали Божието слово, Божията власт и Божият път се превръщат в живот у човека, дали този живот заема цялото му същество, като прави нещата, които изживява, както и същината му подходящи да удовлетворят Бог? От гледна точка на Бог, в този момент сърцата на хората завладени ли са от Него? (Да.) Как разбирате сега това значение? Божият Дух ли е този, който те завладява? (Не, това, което ни завладява, е Божието слово.) Именно Божият път и Божието слово се превърнаха в твой живот и именно истината се превърна в твой живот. В този момент човек притежава живота, който идва от Бог, но не можем да кажем, че този живот е Божият живот. Тоест не можем да кажем, че животът, който човек трябва да черпи от Божието слово, е Божият живот. Затова колкото и дълго човек да следва Бог, колкото и слова да получава от Бог, човек никога не може да стане Бог. Дори ако един ден Бог каже: „Аз завладях сърцето ти и сега ти притежаваш Моя живот“, ще почувстваш ли тогава, че си Бог? (Не.) В какъв ще се превърнеш тогава? Нима няма да имаш безусловно послушание към Бог? Нима сърцето ти няма да се изпълни с живота, който Бог ти е дарил? Това би било съвсем нормално проявление на това, което се случва, когато Бог завладее сърцето на човек. Това е факт. И така, ако погледнем от тази гледна точка, може ли човек да стане Бог? Когато човек е способен да изживее реалността на Божиите слова, стане богобоязлив и отбягва злото, може ли да притежава същината на Божия живот и Неговата святост? Категорично не. Каквото и да се случва, в крайна сметка човекът си остава човек. Ти си същество на творението, а когато си приел Божието слово от Бог и си приел Божия път, притежаваш само живота, който идва от

Божиие слова, ставаш човек, който получава похвала от Бог, но никога няма да притежаваш същината на Божия живот, камо ли Божията святост.

Сега ще се върнем към темата, която току-що обсъдихме. По време на тази дискусия ви зададох един въпрос — свят ли е Авраам? Йов свят ли е? (Не.) Тази „святост“ представлява същината и нрава на Бог, а на човека твърде много не му достига. Човекът не притежава Божията същина или Божия нрав. Дори да е изживял всички Божии слова и да се е сдобил с тяхната реалност, той все още никога няма да може да притежава Божията свята същина; човекът си остава човек. Разбирате го, нали? И така, как разбирате сега изреча: „Бог завладява сърцата на хората“? (Именно Божиите слова, Божият път и Неговата истина се превръщат в живот за хората.) Запомнили сте тези думи. Надявам се, че ще разберете по-дълбокия им смисъл. Някои може да попитат: „Защо тогава казваме, че Божиите пратеници и ангели не са святи?“. Какво мислите по този въпрос? Може би не сте се замисляли за това преди. Ще използвам прост пример: когато включиш един робот, той може както да танцува, така и да говори, а ти можеш да разбираш какво казва. Може да го наречеш сладък и жизнерадостен, но той няма да разбере, защото няма живот. Може ли да продължи да се движи, когато изключиш храненето му? Когато този робот е включен, можеш да видиш, че е жизнерадостен и сладък. Оценяваш го, независимо дали оценката ти е съществена или повърхностна, но най-общо казано, виждаш, че се движи. Когато обаче изключиш храненето му, можеш ли да видиш в него някаква индивидуалност? Можеш ли да видиш дали притежава някаква същина? Разбирате ли смисъла на това, което казвам? Тоест, въпреки че този робот може да се движи и да спира, не би могъл да кажеш, че притежава някаква същина. Нима това не е факт? Сега няма да говорим повече по този въпрос. Достатъчно е да имате обща представа за смисъла. Нека приключим общението си тук. Движдане!

17 декември 2013 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ V БОЖИЯТА СВЯТОСТ (II)

Днес, братя и сестри, нека изпеем един химн. Намерете такъв, който ви харесва и който пеете редовно. (Ще изпеем химн № 760 от Божиите слова „Чиста, непорочна любов“.)

1 „Любов“ се отнася до привързаност, която е чиста и без недостатък, където използваш сърцето си, за да обичаш, да чувстваш и да бъдеш дълбокомислен. В любовта няма условия, няма бариери и няма разстояние. В любовта няма подозрение, няма измама и няма лукавство. В любовта няма търговия и нищо нечисто. Ако обичаш, тогава няма да мамиш, да се оплакваш, да предаваш, да се бунтуваш, да изискваш или да търсиш да получиш нещо или да спечелиш определена сума.

2 „Любов“ се отнася до привързаност, която е чиста и без недостатък, където използваш сърцето си, за да обичаш, да чувстваш и да бъдеш дълбокомислен. В любовта няма условия, няма бариери и няма разстояние. В любовта няма подозрение, няма измама и няма лукавство. В любовта няма търговия и нищо нечисто. Ако обичаш, тогава ти с радост ще се посветиш, с радост ще понесеш трудностите, ще си в съответствие с Мен, ще изоставиш всичко, което имаш, заради Мен, ще се откажеш от семейството си, от бъдещето си, от младостта и брака си. В противен случай любовта ти изобщо няма да е любов, а измама и предателство!

(„Словото“, Т.1, „Явяването и делото на Бог“, „Мнозина са призовани, но малцина са избрани“)

Този химн беше добър избор. Всички ли обичате да го пеете? Какво чувствате, след като го изпяхте? Способни ли сте да почувствате този вид любов в себе си? (Все още не.) Кой от думите в него те трогват най-дълбоко? („В любовта няма условия, няма бариери и няма разстояние. В любовта няма подозрение, няма измама и няма лукавство. В любовта няма търговия и нищо нечисто“. Вътре в себе си обаче все още виждам много поквареност и голяма част от мен, която се опитва да сключва сделки с Бог. Наистина не съм достигнал до такава любов, която е чиста и непорочна.) Ако не си постигнал чиста, непорочна любов, каква е тогава степента на твоята любов? (Аз съм едва на етапа, в който съм готов да търся, в който копнея.) Въз основа на собствения си духовен ръст и на собствения си опит, каква степен си достигнал? Имаш ли лукавост? Имаш ли оплаквания? Имаш ли изисквания в сърцето си? Има ли неща, които искаш и изискваш от Бог? (Да, имам в себе си тези порочни неща.) При какви обстоятелства се появяват? (Когато ситуацията, която Бог е уредил за мен, не отговаря на моите представи или когато желанията ми не са били удовлетворени: в такива моменти проявявам такъв

поковарен нрав.) Вие, братя и сестри, които идвате от Тайван, също ли често пеете този химн? Можете ли да разкажете малко за това как разбирате „чистата, непорочна любов“? Защо Бог определя любовта по този начин? (Много харесвам този химн, защото от него виждам, че тази любов е пълноценна. Все още обаче имам да извървя дълъг път, за да постигна това равнище, и още съм много далеч от постигането на истинска любов. Има някои неща, в които успях да постигна напредък и да съдействам чрез силата, която ми дават Неговите слова, и чрез молитва. Въпреки това, когато се облъскам с определени изпитания или откровения, чувствам, че нямам бъдеще или съдба, че нямам крайна цел. В такива моменти се чувствам много слаб и този въпрос често ме тревожи.) Какво точно имаш предвид, когато казваш „бъдеще и съдба“? Нещо конкретно ли имаш предвид? Дали това е картина или нещо, което сте си представили, или вашето бъдеще и съдба са нещо, което можете да видите в действителност? Това реален обект ли е? Искам всеки от вас да се замисли: за какво се отнася загрижеността, която изпитвате за бъдещето и съдбата си? (Това е възможността да бъде спасен, за да мога да оцелея.) Вие, останалите братя и сестри, също разкажете малко за вашето разбиране за „чиста, непорочна любов“. (Когато човек я има, няма порочност, произтичаща от собствената му индивидуалност, и той не е контролиран от бъдещето и съдбата си. Независимо от начина, по който Бог се отнася към такива хора, те са способни да се подчиняват напълно на Божието дело и на Неговото ръководство и да Го следват докрай. Само този вид любов към Бог е чиста и непорочна любов. Когато се съпоставих с нея, открих, че макар да изглежда, че съм дал всичко от себе си или съм отхвърлил някои неща през последните няколко години на вяра в Бог, не съм бил в състояние истински да Му отдам сърцето си. Когато Бог ме изобличава, чувствам, че не мога да бъда спасен, и живея в негативно състояние. Виждам, че изпълнявам дълга си, но в същото време се опитвам да сключвам сделки с Бог, не съм в състояние да обичам Бог с цялото си сърце, а моята крайна цел, моето бъдеще и моята съдба винаги са в ума ми.) Изглежда, че вие сте придобили известно разбиране на този химн и сте направили някои връзки между него и реалния си опит. Вие обаче приемате в различна степен всяка от фразите в химна „Чиста, непорочна любов“. Някои хора смятат, че става дума за готовност, други се стремят да загърбят бъдещето си, трети се стремят да се откажат от семействата си, а четвърти не искат да получат нищо. Пети изискват от себе си да нямат лукавост, да не се оплакват и да не се бунтуват срещу Бог. Защо Бог иска да предложи такава любов и да изисква от хората да Го обичат по този начин? Дали това е вид любов, която хората могат да постигнат? Тоест способни ли са хората да обичат по този начин? Хората могат да видят, че не са способни, защото не притежават дори нещо, което малко да напомня такава любов. Когато хората не я притежават и не знаят нищо за любовта по принцип, Бог изрича тези слова, а те са непознати за хората. Тъй като хората

живеят в този свят и с покварен нрав, ако те имаха такъв вид любов или ако човек можеше да притежава такъв вид любов — любов, която не отправя молби и изисквания, любов, на която е готов да се посвети, да понесе страдания и да се откаже от всичко, което притежава, тогава какво биха си помислили другите хора за човек, който притежава такъв вид любов? Нима такъв човек не би бил съвършен? (Да.) Дали на този свят съществува такъв съвършен човек? Такива хора изобщо не съществуват на този свят. Това е категорично. Затова някои хора, чрез своите изживявания, полагат големи усилия, за да са по мярката на тези думи. Те се справят със себе си, ограничават се и дори постоянно се отричат от себе си: понасят страдания и се принуждават да се откажат от представите си. Те се отказват от непокорството си, от собствените си желания и искания. В крайна сметка обаче те все още не успяват да постигнат това равнище. Защо се случва това? Бог казва тези неща, за да даде на хората еталон, който да следват, така че хората да знаят равнището, което Бог изисква от тях. Нима обаче Бог е казал някога, че хората трябва да постигнат това веднага? Бог казал ли е някога колко време имат хората, за да го постигнат? (Не.) Нима Бог някога е казал, че хората трябва да Го обичат по този начин? Нима този откъс от текста казва това? Не, не е така. Бог просто казва на хората за любовта, която има предвид. Що се отнася до това дали хората са способни да обичат Бог по този начин и да се отнасят към него по този начин, какви са Божиите изисквания към хората? Не е необходимо да го постигнат незабавно, защото това би било отвъд възможностите на хората. Замисляли ли сте се някога на какви условия трябва да отговарят хората, за да могат да обичат по този начин? Ако хората четат тези думи често, дали постепенно ще придобият тази любов? (Не.) Какви са условията тогава? Първо, как хората могат да се освободят от подозрения към Бог? (Само честните хора могат да постигнат това.) Какво ще кажете за това да се освободят от лукавостта? (Също трябва да са честни хора.) Какво ще кажете за това да бъдат хора, които не сключват сделки с Бог? То също е част от това да бъдеш честен човек. Какво ще кажете за това да се освободят от хитростта? Какво означава да се каже, че в любовта няма избор? Отнасят ли се всички тези неща към това човек да е честен? Тук има много подробности. Какво доказва фактът, че Бог е способен да говори за този вид любов и да я определя по този начин? Можем ли да кажем, че Бог притежава такъв вид любов? (Да.) Къде го виждате? (В любовта, която Бог изпитва към човека.) Условна ли е Божията любов към човека? Има ли прегради или разстояние между Бог и човека? Има ли Бог подозрения към човека? (Не.) Бог наблюдава хората и ги разбира; Той наистина ги разбира. Нима Бог е мамил човека? (Не е.) След като Бог говори толкова съвършено за тази любов, може ли Неговото сърце или Неговата същина да са също толкова съвършени? (Да.) Без съмнение е така; когато изживяването на хората достигне определена точка, те могат да го почувстват. Нима хората някога са определяли любовта по този начин?

При какви обстоятелства хората са определяли любовта? Как хората говорят за любовта? Нима хората не говорят за любовта от гледна точка на даване или предлагане? (Така е.) Това определение за любовта е опростено, липсва му същина.

Божиято определение за любов и начинът, по който Бог говори за любовта, са свързани с един аспект от Неговата същина, но кой е този аспект? Миналия път разговаряхме по една много важна тема — тема, която хората са обсъждали често и преди. Тази тема се състои от една дума, за която често се говори в течение на вярата в Бог, и все пак това е дума, която всеки чувства едновременно позната и непозната. Защо казвам това? Това е дума, която произлиза от човешките езици, но сред хората нейното определение е едновременно ясно и неясно. Каква е тази дума? (Святост.) Святост: това беше темата ни при последното ни общение. Разговаряхме за една част от тази тема. По време на последното ни общение получиха ли всички някакво ново разбиране за същината на Божията святост? Кои аспекти на това разбиране смятате за напълно нови? Тоест какво в това разбиране или в онези думи ви е накарало да почувствате, че вашето разбиране за Божията святост е различно или не съвпада напълно с Божията святост, както я описах по време на общението? Имате ли някакви впечатления за това? (Бог казва това, което чувства в сърцето Си; думите Му са непорочни. Това е проява на един от аспектите на светостта.) (Святост има и когато Бог е гневен на човека; Неговият гняв е непорочен.) (Що се отнася до Божията святост, разбирам, че в Неговия праведен нрав има както Божи гняв, така и Божие милосърдие. Това много силно ме впечатли. По време на последното ни общение беше споменато и че праведният Божи нрав е неповторим — в миналото не разбирах това. Едва след като чух Божиято общение, разбрах, че Божият гняв е различен от човешкия. Божият гняв е положителен и принципен; той е изпратен поради изначалната Божия същина. Бог вижда нещо негативно и затова освобождава гнева Си. Това е нещо, което не се притежава от никое сътворено същество.) Нашата тема днес е Божията святост. Всички хора са чували и са научили нещо за праведния Божи нрав. Освен това много хора често говорят едновременно за Божията святост и за праведния Божи нрав; те казват, че праведният Божи нрав е свят. Думата „свят“ със сигурност не е непозната за никого — тя е често използвана дума. Що се отнася до значенията на тази дума обаче, какви прояви на Божията святост са способни да видят хората? Какво от това, което е разкрито от Бог, могат да разпознаят хората? Опасявам се, че това е нещо, което никой не знае. Божият нрав е праведен, но ако вземеш праведния Божи нрав и кажеш, че той е свят, изглежда малко неясно, малко объркано. Защо е така? Казваш, че Божият нрав е праведен, или казваш, че Неговият праведен нрав е свят, така че как характеризирате Божията святост, как я разбирате в сърцата си? Тоест какво от това, което Бог е разкрил, или това, което Той притежава и представлява, хората

биха признали за свято? Мислили ли сте за това преди? Това, което съм виждал, е, че хората често изричат популярни думи или фрази, които са били изричани отново и отново, но при все това дори не знаят какво казват. Просто всеки го казва и го казва по навик, затова то се превръща в общоприето понятие за хората. Ако обаче се впуснат в изследване и наистина проучат подробностите, ще установят, че не знаят какво е истинското значение или за какво се отнася. Подобно на думата „свят“, никой не знае точно за кой аспект от Божиата същина става дума, що се отнася до Неговата святост, за която се говори, и никой не знае как да съчетае думата „свят“ с Бог. Хората са объркани в сърцата си, а разбирането им за Божиата святост е смътно и неясно. Що се отнася до това как Бог е свят, никой не е съвсем наясно. Днес ще разговаряме по тази тема, за да съчетаем думата „свят“ с Бог, за да могат хората да видят действителното съдържание на същината на Божиата святост. Това ще попречи на някои хора небрежно и по навик да използват тази дума и произволно да изричат неща, когато не знаят какво означават и дали са правилни и точни. Хората винаги са говорили така — и ти, и той — и така това е станало привично за речта. Това неволно опетнява такова понятие.

На пръв поглед думата „свят“ изглежда много лесна за разбиране, нали? Най-малкото хората вярват, че думата „свят“ означава чист, неопетнен, свещен и непорочен. Има и такива, които свързват „святост“ с „любов“ в химна „Чиста, непорочна любов“, който току-що изпяхме. Това е вярно; любовта е една част от нея. Божиата любов е част от Неговата същина, но не е цялата. Въпреки това в представите на хората тази дума се свързва с неща, които те самите смятат за непорочни и чисти, или с неща, които лично те смятат за неомърсени или безупречни. Например някои хора казват, че лотосовият цвят е чист и че цъфти неопетнен от мръсната кал. Затова хората започват да използват думата „свят“ за лотосовия цвят. Някои хора възприемат измислените любовни истории като святи или пък смятат за святи някои измислени, вдъхващи страхопочитание герои. Освен това някои смятат, че хора от Библията или други, за които пише в духовните книги — като светци, апостоли или хора, които някога са следвали Бог, докато Той е вършил Своето дело — са имали духовни преживявания, които са били святи. Всички тези неща са измислени от хората; те са представи, поддържани от хората. Защо хората поддържат такива представи? Причината е много проста: защото хората живеят сред покварен нрав и обитават зъл и мръсен свят. Всичко, което виждат, всичко, до което се докосват, всичко, което преживяват, е злото и покварата на Сатана, както интригите, вътрешните борби и войните, които се случват сред хората под влиянието на Сатана. Затова дори когато Бог извършва Своето дело в хората и дори когато им говори и им разкрива Своя нрав и същина, те не са способни да видят или познаят Божиата святост и същина. Хората често казват, че Бог е свят, но им липсва истинско разбиране; те

просто изричат празни думи. Тъй като хората живеят сред мръсотия и поквара под властта на Сатана и не виждат светлината, не знаят нищо за положителните неща, а освен това не познават истината, никой не знае какво означава „свят“ в действителност. И така, има ли святи неща или святи хора сред това покварено човечество? Можем да кажем със сигурност: не, няма, защото само Божиата същина е свята.

Миналия път разговаряхме за един от аспектите на това как Божиата същина е свята. Това даде известно вдъхновение на хората да опознаят Божиата святост, но това не е достатъчно. То не може в достатъчна степен да позволи на хората да опознаят напълно Божиата святост, нито може в достатъчна степен да им даде възможност да разберат, че Божиата святост е неповторима. Освен това то не може в достатъчна степен да даде възможност на хората да разберат истинското значение на светостта, която е напълно въплътена в Бог. Затова е необходимо да продължим общението си по тази тема. Миналия път нашето общение разгледа три теми, затова сега трябва да обсъдим четвъртата. Ще започнем с четене от Писанията.

Изкушението на Сатана

Матей 4:1-4 Тогава Исус бе отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. И след като пости четиридесет дни и четиридесет нощи, най-после огладня. И така, изкусителят дойде и Му каза: Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той отговори: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста“.

Това са думите, с които дяволът за първи път се опитва да изкуши Господ Исус. Какво е съдържанието на казаното от дявола? („Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове“.) Тези думи, които дяволът изрича, са съвсем прости, но има ли проблем в тяхната същина? Дяволът каза: „Ако си Божий Син“, но дали в сърцето си той знаеше или не знаеше, че Исус е Божият Син? Знаеше ли или не знаеше, че Той е Христос? (Знаеше.) Защо тогава каза: „Ако си“? (Опитваше се да изкуши Бог.) Но каква бе целта на това? Той каза: „Ако си Божий Син“. В сърцето си той знаеше, че Исус Христос е Божият Син, в сърцето си беше съвсем наясно с това, но въпреки че го знаеше, нима Му се подчини и поклони? (Не.) Какво искаше да направи? Искаше да използва този метод и тези думи, за да разгневи Господ Исус, а след това с измама да Го накара да действа в съответствие с намеренията на дявола. Нима не беше това смисълът на думите на дявола? В сърцето си Сатана ясно знаеше, че това е Господ Исус Христос, но въпреки това изрече тези думи. Нима това не е природата на Сатана? Каква е природата на Сатана? (Да е лукав, зъл и да няма боязън от Бог.) Какви са последствията от липсата на боязън от Бог? Не е ли това, че искаше да нападне Бог? Той искаше да използва този

метод, за да нападне Бог, и затова каза: „Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове“. Нима това не е злото намерение на Сатана? Какво всъщност се опитваше да направи? Целта му е много очевидна: той се опитваше да използва този метод, за да отрече позицията и идентичността на Господ Исус Христос. С тези думи Сатана искаше да каже: „Ако Ти си Божият Син, превърни тези камъни в хляб. Ако не можеш да го направиш, значи не си Божият Син и не бива повече да извършваш делото Си“. Не е ли така? Той искаше да използва този метод, за да нападне Бог, искаше да разруши и унищожи Божието дело — това е злонамереността на Сатана. Неговата злонамереност е естествен израз на природата му. Въпреки че знаеше, че Господ Исус Христос е Божият Син, възплъщението на Самия Бог, той не можеше да се въздържа от вършенето на подобни неща, като вървеше плътно зад гърба на Бог, нападаше Го постоянно и правеше всичко възможно, за да смуцава и саботира Божието дело.

Нека анализираме тази фраза, изречена от Сатана: „Заповядай тези камъни да станат хлябове“. Да превърнеш камъните в хляб — това означава ли нещо? Ако има храна, защо да не я ядем? Защо е необходимо камъните да се превръщат в храна? Може ли да се каже, че тук няма смисъл? Въпреки че по това време е постил, Господ Исус сигурно е имал храна за ядене? (Имал е.) И така, тук можем да видим нелепостта на думите на Сатана. При цялото коварство и злоба на Сатана все пак можем да видим неговата нелепост и абсурдност. Сатана върши редица неща, чрез които можеш да видиш неговата злонамерена природа; можеш да видиш, че той върши неща, които саботират Божието дело, и като виждаш това, чувстваш, че той е омразен и вбесяващ. От друга страна обаче, нима зад думите и действията му не виждаш детинска, нелепа природа? Това е разкриване на природата на Сатана и тъй като природата му е такава, той ще върши такива неща. За хората днес тези думи на Сатана са нелепи и смешни. Но Сатана наистина е способен да изрича такива думи. Можем ли да кажем, че той е невеж и нелеп? Злото на Сатана е навсякъде и постоянно се разкрива. И как отговори Господ Исус? („Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста“.) Имат ли тези думи някаква сила? (Имат.) Защо казваме, че те имат сила? Защото тези думи са истината. Е, човек само с хляб ли живее? Господ Исус пости четиридесет дни и нощи. Нима умря от глад? Той не умря от глад, затова Сатана дойде при Него и Го подкани да превърне камъните в храна, казвайки неща като: „Ако превърнеш камъните в храна, няма ли да имаш тогава какво да ядеш? Няма ли тогава да не ти се налага да постиш, да гладуваш?“. Но Господ Исус рече: „Не само с хляб ще живее човек“, което означава, че макар човекът да живее във физическо тяло, не храната позволява на тялото му да живее и диша, а всяко едно от словата, изречени от устата на Бог. От една страна, тези думи са истина; те дават на хората вяра, карат ги да чувстват, че могат да разчитат на Бог и че Той е истина. От друга страна, има ли практически аспект на тези думи? Нима Господ

Исус не е бил все още жив, след като е постил четиридесет дни и нощи? Нима това не е реален пример? Той не беше ял никаква храна в продължение на четиридесет дни и нощи, но все още беше жив. Това е силно доказателство, потвърждаващо истинността на Неговите думи. Тези думи са простички, но дали Господ Исус ги изрича едва когато Сатана Го изкушава, или те вече са били естествена част от Него? Казано по друг начин, Бог е истина и Бог е живот, но дали Божията истина и живот са били последващо допълнение? Дали те са породени от по-късен опит? Не — те са присъщи на Бог. Тоест истината и животът са същината на Бог. Каквото и да се случва с Него, всичко, което Той разкрива, е истина. Тази истина, тези слова — независимо дали съдържанието на речта Му е дълго или кратко — могат да дадат възможност на човека да живее и да му дадат живот; те могат да дадат възможност на хората да придобият истина и яснота за пътя на човешкия живот и да им дадат възможност да имат вяра в Бог. Тоест източникът на използването на тези слова от Бог е положителен. Следователно можем ли да кажем, че това положително нещо е свято? (Да.) Онези думи на Сатана са породени от природата на Сатана. Сатана разкрива своята зла и злонамерена природа навсякъде и постоянно. Дали Сатана се разкрива естествено? Някой нарежда ли му да го прави? Помага ли му някой? Нима някой го принуждава? Не. Всичко това той разкрива по собствено желание. Това е злата природа на Сатана. Каквото и да прави Бог и както и да го прави, Сатана го следва по петите. Същината и истинската природа на нещата, които Сатана казва и прави, са същината на Сатана — същина, която е зла и злонамерена. Сега, докато четем нататък, какво още каза Сатана? Нека прочетем.

Матей 4:5-7 Тогава дяволът Го заведе в святия град, постави Го на крилото на храма и Му каза: Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: „Ще заповяда на ангелите Си за Теб; и на ръце ще Те вдигат, да не би да удариш ъ камък крака Си“. Исус му каза: Писано е още: „Да не изпитваш Господа, твоя Бог“.

Нека първо разгледаме думите, които Сатана изрича тук. Сатана каза: „Ако си Божий Син, хвърли се долу“ и след това цитира Писанията: „Ще заповяда на ангелите Си за Теб; и на ръце ще Те вдигат, да не би да удариш ъ камък крака Си“. Как се чувстваш, когато чуеш думите на Сатана? Не са ли те много детински? Те са детински, нелепи и отвратителни. Защо казвам това? Сатана често върши глупости и смята, че е много умен. Той често цитира Писанията — дори самите думи, изречени от Бог — и се опитва да обърне тези думи срещу Бог, за да Го нападне и изкуши, като се стреми да постигне целта си да саботира Божия план за действие. Можеш ли да видиш нещо в тези думи, изречени от Сатана? (Сатана таи зли намерения.) Във всичко, което Сатана прави, той винаги се е стремил да изкушава човечеството. Сатана не говори направо, а по заобиколен начин, като използва изкушение, съблазън и прелъстяване. Сатана подхожда към изкушаването

на Бог така, сякаш Той е обикновено човешко същество, с убеждението, че Бог също е невеж, глупав и неспособен да различи ясно истинската форма на нещата, точно както не е способен да го направи човекът. Сатана смята, че както Бог, така и хората не са в състояние да прозрат същината му, неговата лукавост и зловещи намерения. Нима глупостта на Сатана не се състои в това? Нещо повече, Сатана открито цитира Писанията с убеждението, че по този начин придава достоверност на думите си и че ти няма да си способен да откриеш недостатъци в тях и няма да успееш да се предпазиш от измама. Не е ли това нелепата и детинска същност на Сатана? Това е точно както когато хората разпространяват евангелието и свидетелстват за Бог: дали понякога невярващите не казват нещо подобно на казаното от Сатана? Чували ли сте някои хора да казват нещо подобно? Как се чувстваш, когато чуваш такива неща? Чувстваш ли се отвратен? (Да.) Когато изпитваш отвращение, изпитваш ли и антипатия и омраза? Когато изпитваш тези чувства, способен ли си да осъзнаеш, че Сатана и поквареният нрав, който Сатана насажда у човека, са нечестиви? Осъзнаваш ли някога в сърцето си, че: „Когато Сатана говори, той го прави, за да напада и изкушава; думите на Сатана са абсурдни, смешни, детински и отвратителни; Бог обаче никога не би говорил или действал по такъв начин и наистина никога не го е правил“? Разбира се, в тази ситуация хората са способни само слабо да го почувстват и остават неспособни да разберат Божиата святост. Със сегашния си духовен ръст вие просто смятате, че: „Всичко, което Бог казва, е истината, полезно е за нас и ние трябва да го приемем“. Независимо дали сте способни да приемете това или не, вие казвате без изключение, че Божието слово е истина и че Бог е истина, но не знаете, че самата истина е свята и че Бог е свят.

И така, какъв беше отговорът на Исус на тези думи на Сатана? Исус му каза: „Писано е още: „Да не изпитваш Господа, твоя Бог“. Има ли истина в тези думи, изречени от Исус? В тях определено има истина. На пръв поглед тези думи са заповед, която хората трябва да изпълнят, една проста фраза, но въпреки това и човекът, и Сатана често нарушават тези думи. И така, Господ Исус каза на Сатана: „Да не изпитваш Господа, твоя Бог“, защото Сатана често постъпваше точно така и полагаше старание в това. Може да се каже, че Сатана го върши нагло и без свян. В природата същност на Сатана е да не бъде плашен от Бог и да няма богобоязливо сърце. Дори когато Сатана стоеше до Бог и Го виждаше, той не можеше да се сдържи да изкушава Бог. Затова Господ Исус каза на Сатана: „Да не изпитваш Господа, твоя Бог“. Това са думи, които Бог често е казвал на Сатана. И така, уместно ли е тази фраза да се използва в наши дни? (Да, защото и ние често изкушаваме Бог.) Защо хората често изкушават Бог? Дали защото хората са изпълнени с покварен сатанински нрав? (Да.) И така, хората често ли изричат думите на Сатана, цитирани по-горе? И в какви ситуации хората изричат тези думи? Може да се каже, че хората казват подобни неща независимо от времето и

мястото. Това доказва, че нравът на хората не се различава от покварения нрав на Сатана. Господ Исус каза няколко прости думи, думи, които представляват истина, думи, от които хората се нуждаят. В тази ситуация обаче нима Господ Исус говореше така, за да спори със Сатана? Имаше ли нещо предизвикателно в това, което Той каза на Сатана? (Не.) Как се чувстваше Господ Исус в сърцето Си, когато Сатана го изкушаваше? Чувстваше ли се отвратен и отблъснат? Господ Исус се почувства отблъснат и отвратен, но въпреки това не спореше със Сатана, камо ли да говори за някакви велики принципи. Защо? (Защото Сатана винаги е такъв, той никога не може да се промени.) Може ли да се каже, че Сатана е глух за разума? (Да.) Може ли Сатана да осъзнае, че Бог е истина? Сатана никога няма да осъзнае, че Бог е истина, и никога няма да признае, че Бог е истина — такава е неговата природа. Има още един отблъскващ аспект от природата на Сатана. Какъв е той? В усилията си да изкуши Господ Исус Сатана смяташе, че дори и да не успее, все пак трябва да опита да го направи. Въпреки че щеше да бъде наказан, той все пак реши да опита. Въпреки че нямаше да получи никаква изгода от това, той щеше да опита да го направи, като упорито се противопоставя на Бог с положението си и усилията си до самия край. Що за природа е тази? Не е ли зла? Ако човек се гневи и изпада в ярост, когато се спомене Бог, дали той е виждал Бог? Знае ли той кой е Бог? Той не знае кой е Бог, не вярва в Него и Бог не му е говорил. Бог никога не го е притеснявал, така че защо човекът ще се ядосва? Можем ли да кажем, че този човек е зъл? Светските тенденции, яденето, пиенето, търсенето на удоволствия и преследването на знаменитости — нищо от това не би притеснило такъв човек. Само при споменаването на думата „Бог“ обаче или при споменаването на истината за Божиите слова той се разярява. Това не означава ли, че има зла природа? Това е достатъчно, за да се докаже, че това е злата природа на човека. Сега, съдейки по себе си, когато се споменава истината или когато се споменават Божиите изпитания за човечеството или Божиите слова на правосъдие над човека, случва ли се и вие да изпитвате отвращение, да се чувствате отблъснати и да не искате да слушате такива неща? В сърцето си може да си помислите: „Нима не казват всички, че Бог е истина? Някои от тези думи не са истина! Ясно е, че това са само Божии слова на назидание към човека!“. Някои хора може дори да изпитат силна неприязън в сърцата си и да си помислят: „За това се говори всеки ден — за Неговите изпитания, за Неговия съд. Кога ще свърши това? Кога ще получим добрата крайна цел?“. Не е известно откъде идва този безпричинен гняв. Що за природа е това? (Зла природа.) Тя се насочва и ръководи от злата природа на Сатана. От гледна точка на Бог, с оглед на злата природа на Сатана и покварения нрав на човека, Той никога не спори и не таи злоба към хората и никога не вдига врява, когато те постъпват глупаво. Никога няма да видите Бог да има сходни възгледи за нещата с тези на хората, а още по-малко ще видите Той да използва човешки възгледи, знания, наука, философия или въображение, за да се справя с

нещата. По-скоро всичко, което Бог върши, и всичко, което Той разкрива, е свързано с истината. Тоест всяка дума, която е изрекъл, и всяко действие, което е предприел, са свързани с истината. Тази истина не е плод на някаква безпочвена фантазия; тази истина и тези слова са изречени от Бог благодарение на Неговата същина и Неговия живот. Тъй като тези слова и същината на всичко, което Бог върши, са истина, можем да кажем, че Божията същина е свята. Тоест всичко, което Бог казва и върши, носи жизненост и светлина на хората, дава им възможност да видят положителни неща и реалността на тези положителни неща, посочва пътя на човечеството, за да може то да върви по правилния път. Всички тези неща се определят от Божията същина и от същината на Неговата святост. Сега виждате това, нали? Сега ще продължим с още едно четиво от Писанията.

Матей 4:8-11 Пак Го заведе дяволът на една много висока планина, показва Му всички царства на света и тяхната слава и Му каза: Всичко това ще Ти дам, ако паднеш да ми се поклониш. Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: „На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш“. Тогава дяволът Го остави; и, ето, ангели дойдоха и Му прислужваха.

След като се провали в предишните си два хода, дяволът Сатана опита още един: показва на Господ Исус всички царства по света и тяхната слава и Го помоли да му се поклони. Какво можете да разберете за истинските характерни черти на дявола от тази ситуация? Нима дяволът Сатана не е напълно безсрамен? (Така е.) В какво се изразява безсрамието му? Всички неща бяха създадени от Бог, но въпреки това Сатана се обърна и показва всички неща на Бог, като каза: „Виж богатството и славата на всички тези царства. Ако ми се поклониш, ще Ти ги дам всичките“. Не е ли това пълна размяна на ролите? Нима не е безсрамен Сатана? Бог е създал всички неща, но нима ги е създал за собствено удоволствие? Бог е дал всичко на човечеството, но Сатана искаше да заграби всичко и след като го заграби, каза на Бог: „Поклони ми се! Поклони ми се и ще Ти дам всичко това“. Това е грозното лице на Сатана; той е абсолютно безсрамен! Сатана дори не знае значението на думата „срам“. Това е само още един пример за неговото зло. Той дори не знае какво е срам. Сатана добре знае, че Бог е създал всички неща и че Той управлява и властва над всички неща. Всички неща не принадлежат на човека, а още по-малко на Сатана, а на Бог, и въпреки това дяволът Сатана нагло заяви, че ще даде всички неща на Бог. Нима това не е поредният пример за нелепото и безсрамно поведение на Сатана? Това предизвиква у Бог още повече ненавист към Сатана, нали? И все пак, каквото и да опита Сатана, беше ли заблуден Господ Исус? Какво каза Господ Исус? („На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш“.) Тези думи имат ли практически смисъл? (Да.) Какъв е практическият им смисъл? В речта на Сатана виждаме злобата и безсрамието му. И така, ако човекът се поклони на Сатана, какъв ще бъде резултатът? Дали ще

получи богатството и славата на всички царства? (Не.) Какво ще получи? Нима човечеството няма да стане точно толкова безсрамно и смехотворно, колкото Сатана? (Да.) Тогава хората няма да се различават от Сатана. Затова Господ Исус каза тези думи, които са важни за всяко човешко същество: „На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш“. Тоест ако служиш на друг, освен на Господ, освен на Самия Бог, ако се кланяш на дявола Сатана, ще се въргаш в същата мръсотия като Сатана. Тогава ще споделяш безсрамието на Сатана и неговото зло и също като Сатана ще изкушаваш Бог и ще Го нападаш. Тогава какъв ще бъде изходът за теб? Бог ще те ненавижда, ще те порази, ще те унищожи. След като Сатана безуспешно изкушаваше Господ Исус няколко пъти, опита ли отново? Сатана не опита повече и след това си тръгна. Какво доказва това? Доказва, че злата природа на Сатана, неговата злоба, абсурдност и нелепост не заслужават дори да се споменават пред Бог. Господ Исус го победи само с три изречения, след което Сатана се измъкна с подвита опашка, твърде засрамен, за да покаже лицето си, и повече никога не изкушаваше Господ Исус. След като Господ Исус надделя над това изкушение на Сатана, Той вече можеше лесно да продължи делото, което трябваше да свърши, и задачите, които Му предстояха. Дали всичко, което Господ Исус направи и каза в тази ситуация, има някакъв практически смисъл за всяко човешко същество, ако се приложи в наши дни? (Има.) Какъв практически смисъл има? Лесно ли е да се победи Сатана? Трябва ли хората да имат ясно разбиране за злата природа на Сатана? Трябва ли хората да имат точна представа за изкушенията на Сатана? (Да.) Когато преживяваш изкушенията на Сатана в собствения си живот, ако беше способен да прозреш злата природа на Сатана, нима нямаше да си способен да го победиш? Ако знаеше за абсурдността и нелепостта на Сатана, още ли щеше да останеш на страната на Сатана и да нападаш Бог? Ако разбираше как злобата и безсрамието на Сатана се разкриват чрез теб — ако ясно разпознаваше и разбираше тези неща — би ли продължил все още да нападаш и изкушаваш Бог по този начин? (Не, не бихме.) Какво бихте направили? (Ще въстанем срещу Сатана и ще го изоставим.) Лесно ли е да се направи това? Не е лесно. За целта хората трябва често да се молят, често да се изправят пред Бог и да се вглеждат в себе си. Те трябва да се оставят на Божието дисциплиниране, на Неговото правосъдие и порицание. Само така хората постепенно ще се освободят от измамата и контрола на Сатана.

Сега, като разгледаме всички тези думи, изречени от Сатана, ще обобщим нещата, които съставляват същината на Сатана. На първо място, същината на Сатана като цяло може да се нарече зла и противоположна на Божиата святост. Защо казвам, че същината на Сатана е зла? За да отговори на този въпрос, човек трябва да изследва последствията от това, което Сатана прави с хората. Сатана покварява и контролира човека, а човекът действа под влияние на покварения нрав на Сатана и живее в свят с хора, покварени от Сатана. Човечеството

несъзнателно е обладано и погълнато от Сатана; следователно човекът има покварения нрав на Сатана, който е природата на Сатана. Виждали ли сте надменността на Сатана във всичко, което е казал и направил? Виждали ли сте неговата измама и злоба? Как основно се проявява надменността на Сатана? Сатана винаги ли таи желанието да заеме мястото на Бог? Сатана винаги иска да разруши Божието дело и мястото на Бог и да го присвои за себе си, така че хората да го следват, да го подкрепят и да му се кланят; това е надменната природа на Сатана. Когато Сатана покварява хората, казва ли им направо какво трябва да правят? Когато Сатана предизвиква Бог, нима излиза и казва: „Искушавам Те, ще Те нападна“? Категорично не. И така, какъв метод използва Сатана? Той съблазнява, изкушава, напада, поставя капани и дори цитира Писанията. Сатана говори и действа по различни начини, за да постигне зловещите си цели и да осъществи намеренията си. След като Сатана постъпва така, какво може да се види от това, което се проявява у човека? Нима и хората не стават надменни? Човекът е бил подложен на покварата на Сатана в продължение на хиляди години и затова е станал надменен, измамен, злонамерен и неразумен. Всички тези неща се дължат на природата на Сатана. Тъй като природата на Сатана е зла, той е дал на човека тази зла природа и е донесъл на човека този зъл, покварен нрав. Следователно човекът живее под покварения сатанински нрав и подобно на Сатана се противопоставя на Бог, напада Го и Го изкушава, така че човекът не може да се поклони на Бог и не притежава богобоязливо сърце.

Пет начина, по които Сатана покварява човека

Що се отнася до Божията святост, въпреки че темата може и да е позната, когато се говори за нея, тя може да стане малко абстрактна за някои хора, да е малко задълбочена за тях и да не е по силите им. Но няма нужда да се тревожите. Ще ви помогна да разберете какво е Божията святост. За да разберете какъв е даден човек, погледнете какво прави и какви са последствията от неговите действия и тогава ще можете да разберете същината му. Може ли да се каже така? (Да.) Тогава нека първо разговаряме за Божията святост от тази гледна точка. Може да се каже, че същината на Сатана е зла и затова действията на Сатана по отношение на хората са насочени към непрестанното им покваряване. Сатана е зъл, така че хората, които е покварил, със сигурност са зли. Дали някой би казал: „Сатана е зъл, но може би някой, когото е покварил, е свят“? Това би било шега, нали? Възможно ли е такова нещо? (Не.) Сатана е зъл, а злото в него има както същинска, така и практическа страна. Това не са просто празни приказки. Ние не се опитваме да очерним Сатана, а само разговаряме за действителността и реалността. Общението за реалността на тази тема може да нарани някои хора или определена част от хората, но няма зла умисъл; днес може да чуете това и да се почувствате малко неудобно, но някой ден, в близко бъдеще, когато сте

способни да го осъзнаете, ще се презрете и ще почувствате, че това, за което говоря днес, е много полезно и много ценно за вас. Същината на Сатана е зла, затова можем ли да кажем, че последствията от действията на Сатана неизбежно са зли или най-малкото са обвързани с неговото зло? (Да.) И така, как Сатана покварява човека? Кои конкретни аспекти от злото, което Сатана върши по света и сред хората, са видими и осезаеми за хората? Замисляли ли сте се някога за това? Възможно е да не сте го обмисляли много, затова нека да спомена няколко основни точки. Всеки знае за теорията за еволюцията, която предлага Сатана, нали? Това е област на знанието, изучавана от хората, нали? (Да.) Така че Сатана първо използва знанието, за да поквари хората, и използва своите сатанински методи, за да им предаде знание. След това използва науката, за да поквари хората, като събужда интереса им към знанието, науката, мистериозните въпроси или към въпроси, които хората желаят да изследват. Следващите неща, които Сатана използва, за да поквари хората, са традиционната култура и суеверията, а след тях — социалните тенденции. Това са все неща, с които хората се сблъскват в ежедневието си, и всички те съществуват в непосредствена близост до тях; всички те са свързани с нещата, които хората виждат, чуват, докосват и преживяват. Тоест всеки човек живее заобиколен от тези неща и не може да избяга или да се освободи от тях, дори и да иска. Човечеството е безпомощно пред тези неща и всичко, което може да направи, е да бъде повлияно, заразено, контролирано и обвързано от тях; човек е безсилен да се освободи от тях.

а. Как Сатана използва знанието, за да поквари човека

Първо, ще говорим за знанието. Дали знанието е нещо, което всеки смята за положително? Най-малкото хората влагат по-скоро положителен смисъл в думата „знание“, отколкото отрицателен. Тогава защо споменаваме тук, че Сатана използва знанието, за да поквари човека? Теорията за еволюцията не е ли аспект на знанието? Научните закони на Нютон не са ли част от знанието? Гравитационното притегляне на Земята също е част от знанието, нали? (Да.) Тогава защо знанието е изброено сред нещата, които Сатана използва, за да поквари човечеството? Какво е вашето мнение по този въпрос? Дали в знанието има поне частица истина? (Не.) Тогава каква е същината на знанието? На каква основа се усвоява цялото знание, което човек придобива? Основава ли се на теорията за еволюцията? Нима знанието, което човек е придобил чрез изследване и обобщаване, не се основава на атеизма? Дали нещо от това знание е свързано с Бог? Свързано ли е то с почитането на Бог? Свързано ли е с истината? (Не.) И така, как Сатана използва знанието, за да поквари човека? Току-що казах, че нито едно от тези знания не е свързано с почитането на Бог или с истината. Някои хора разсъждават по следния начин: „Знанието може да няма нищо общо с истината, но въпреки това то не покварява хората“. Какво е вашето мнение по този въпрос? Знанието научило ли те е, че щастието на човек трябва да се създаде със собствените му ръце?

Знанието научило ли те е, че съдбата на човека е в собствените му ръце? (Да.)
Що за приказки са това? (Това е дяволско говорене.) Съвършено вярно! Това е дяволско говорене! Знанието е сложна тема за обсъждане. Можете просто да заявите, че дадена област на знанието не е нищо повече от знание. Това е област на знанието, която се изучава въз основа на липсата на почит към Бог и на липсата на разбиране, че Бог е създал всички неща. Когато хората изучават този вид познание, те не виждат, че Бог има върховенство над всички неща; те не виждат, че Бог ръководи и управлява всички неща. Вместо това единственото, което правят, е безкрайно да проучват и изследват тази област на знанието и да търсят отговори въз основа на знанието. Не е ли вярно обаче, че ако хората не вярват в Бог, а само провеждат изследвания, те никога няма да намерят истинските отговори? Знанието може да ти даде единствено препитание, работа и доходи, за да не гладуваш, но то никога няма да те накара да почиташ Бог и няма да те държи далеч от злото. Колкото повече изучават знанието хората, толкова повече ще желаят да въстанат срещу Бог, да подчинят Бог на своите проучвания, да Го изкушават и да Му се противопоставят. И така, сега на какво виждаме, че учи хората знанието? Всичко това е философията на Сатана. Нима философиите и правилата за оцеляване, разпространявани от Сатана сред покварените хора, имат някаква връзка с истината? Те нямат нищо общо с истината и всъщност са обратното на истината. Хората често казват: „Животът е движение“ и „Човекът е желязо, оризът е стомана, човек се чувства прегладнял, ако пропусне хранене“ — какви са тези приказки? Те са заблуди и когато ги чуете, изпитвате възмущение. В така нареченото знание на човека Сатана е вложил голяма част от философията си за живота и мисленето си. И докато Сатана прави това, той оставя човека да възприема неговото мислене, философия и възгледи, за да може човекът да отрече съществуването на Бог, да отрече Божието господство над всички неща и над човешката съдба. Така с напредването на обучението и придобиването на повече знания човек чувства, че съществуването на Бог става неясно, и дори може вече да не чувства, че Бог съществува. Тъй като Сатана е внушил на човека определени мисли, възгледи и представи, щом веднъж е вкарал тази отрова в човека, нима човекът не е измамен и покварен от Сатана? И така, с какво бихте казали, че живеят днешните хора? Нима те не живеят със знанията и мислите, внушени от Сатана? А нещата, които се крият в тези знания и мисли, не представляват ли философията и отровата на Сатана? Човекът живее с философията и отровата на Сатана. А какво стои в основата на покварата на човека от страна на Сатана? Сатана иска да накара човека да се отрече от Бог, да се съпротивлява срещу Него и да Му се противопоставя, както прави Сатана. Това е целта, както и средството, чрез което Сатана покварява човека.

Ще започнем, като разгледаме най-повърхностния аспект на знанието. Могат ли граматиката и думите в езиците да покварят хората? Могат ли думите да

покварят хората? Думите не покваряват хората; те са инструмент, който хората използват, за да говорят, а също така те са и инструментът, с който хората общуват с Бог, да не говорим, че в момента езикът и думите са начинът, по който Бог общува с хората. Те са инструменти и са необходимост. Едно плюс едно е равно на две, а две, умножено по две, е равно на четири — нима това не е знание? Но може ли това да те поквари? Това е общоизвестно — то е установен модел — и затова не може да поквари хората. И така, кои знания покваряват хората? Покваряващото знание е знание, което е примесено с възгледите и мислите на Сатана. Сатана се стреми да внуши тези възгледи и мисли на хората посредством знанието. Например в дадена статия няма нищо лошо в написаните думи сами по себе си. Проблемът се крие в гледната точка и намерението на автора, когато е писал статията, както и в съдържанието на неговите мисли. Това са неща на духа, които могат да покварят хората. Например, ако гледаш телевизионно предаване, кои неща в него биха могли да променят възгледите на хората? Дали това, което изпълнителите казват, самите думи, могат да покварят хората? (Не.) Какви неща биха покварили хората? Това биха били основните мисли и съдържание на предаването, които представят възгледите на режисьора. Информацията, която се съдържа в тези възгледи, може да повлияе на сърцата и умовете на хората. Не е ли така? Сега вече знаете какво имам предвид, когато говоря за това, че Сатана използва знанието, за да покварява хората. Няма да разберете погрешно, нали? И така, следващия път, когато четеш роман или статия, ще можеш ли да прецениш дали мислите, изразени в написаното, покваряват хората или помагат на човечеството? (Да, донякъде.) Това е нещо, което трябва да се изучава и изживява с бавни темпове, а не е нещо, което лесно и веднага се разбира. Например, когато проучваш или изучаваш дадена област на знанието, някои положителни аспекти на това знание могат да ти помогнат да разбереш някои общи познания в тази област, като същевременно ти дадат възможност да разбереш какво трябва да избягват хората. Да вземем например „електричеството“ — това е област на знанието, нали? Нима нямаше да си невеж, ако не знаеше, че електричеството може да поразии и да нарани хората? След като разбереш тази област на знанието обаче, няма да си невнимателен, когато докосваш предмети с електрически ток, и ще знаеш как да използваш електричеството. И двете неща са положителни. Сега разбирате ли какво обсъждахме по отношение на това как знанието покварява хората? В света се изучават много видове знания и вие трябва да отделите време и сами да ги разграничите едно от друго.

6. Как Сатана използва науката, за да поквари човека

Какво е науката? Почти всеки човек цени високо науката и я смята за задълбочена, нали? Нима, когато се спомене науката, човек не си мисли, че „това е нещо, което обикновените хора не могат да разберат, това е тема, с която могат

да се занимават само учени или научни експерти и няма нищо общо с нас, обикновените хора“? Има ли науката общо с обикновените хора? (Да.) Как Сатана покварява хората чрез науката? Тук ще обсъдим единствено онова, с което хората често се сблъскват в живота си, и ще оставим всичко останало настрана. Има една такава дума — „гени“. Чували ли сте я? Всички познавате този термин. Не са ли гените открити от науката? Какво точно означават гените за хората? Не карат ли те човек да смята тялото за нещо загадъчно? Когато хората се запознаят с тази тема, няма ли да има някои — особено сред любопитните — които биха искали да научат повече и по-подробно за тях? Такива любопитни хора ще концентрират енергията си върху тази тема и ще започнат в свободното си време да търсят информация в книги и в интернет, за да научат повече подробности. Какво е науката? С прости думи, науката е мисли и теории за онова, което човек е любопитен да научи, за онова, което е неизвестно и което Бог не му е разкрил. Науката е мисли и теории за загадките, които човек иска да изследва. Какъв е обхватът на науката? Можем да кажем, че е много широк. Човек изследва и изучава всичко, което го интересува. Науката включва изследване на детайлите и законите на тези неща, след което се излагат правдоподобни теории, които карат всички да си мислят: „Тези учени са страхотни! Те знаят толкова много, че разбират всичко това!“. Хората изпитват огромно възхищение от учените, нали? И какви възгледи имат изследователите, които се занимават с наука? Не се ли стремят да изследват вселената, да изследват всичко загадъчно, което отговаря на техните интереси? Какъв е крайният резултат от всичко това? В някои науки учените правят изводи въз основа на хипотези, докато в други изследователите се основават на човешкия опит. Има и такива научни области, където заключенията се правят въз основа на исторически наблюдения или наблюдения на средата. Не е ли така? Какво прави науката за хората? Науката само позволява на човека да вижда обекти във физическия свят и да задоволява човешкото любопитство, но не е в състояние да му даде възможност да види онези закони, чрез които Бог властва над всичко съществуващо. Човек сякаш получава отговори от науката, но тези отговори го озадачават и носят само временно удовлетворение, което ограничава човешкото сърце само в границите на физическия свят. Човек вярва, че е получил отговори от науката, така че, когато възникне някакъв спорен въпрос, хората използват научните си възгледи, за да го докажат и да го приемат. Науката съблазнява човешкото сърце и го завладява до такава степен, че човек вече няма достатъчно разум, за да познава Бог, да се покланя на Бог и да вярва, че всичко произлиза от Бог и че човек трябва да се обърне към Него в търсене на отговори. Не е ли така? Колкото повече човек вярва в науката, толкова по-нелогичен става той, като вярва, че всичко има научно решение, че всичко може да бъде решено чрез изследване. Такива хора не търсят Бог и не вярват, че Той съществува. Когато са изправени пред някакъв проблем, много хора, които отдавна вярват в

Бог, ще се обърнат към компютъра, за да търсят информация и отговори. Те вярват единствено в научното познание. Не вярват, че Божието слово е истина, не вярват, че Божиите думи могат да решат всички проблеми на човечеството, не разглеждат безбройните човешки проблеми от гледна точка на истината. С какъвто и проблем да се сблъскат, те никога не се молят на Бог, нито се опитват да намерят решение чрез търсене на истината в Божиите думи. По много въпроси те предпочитат да вярват, че знанието може да реши проблема; за тях науката има последната дума. Бог изобщо не съществува в сърцата на такива хора. Те са невярващи и техните представи за вярата в Бог не се различават от тези на много видни интелектуалци и учени, които непрекъснато се опитват да изследват Бог чрез научни методи. Има много религиозни експерти, например, които са посетили планината, където се намира кивотът, и така са доказали съществуването му. Но в появата на кивота те не виждат съществуването на Бог. Те вярват само на легендите и на историята. Това е резултатът от тяхното научно изследване и изучаване на материалния свят. Чрез изследване на материалната сфера — било то микробиология, астрономия или география, никога няма да получиш резултат, който да категорично да покаже, че Бог съществува или че Той има върховенство над всичко съществуващо. Какво дава науката на човека? Нима тя не го отдалечава от Бог? Не го ли подтиква да подложи Бог на изследвания? Не го ли кара да се съмнява още повече в съществуването на Бог и Неговото върховенство и по този начин да се отрече от Него и да Го предаде? Тя води до това. Какво иска да постигне Сатана, когато покварява човека с помощта на науката? Той иска да заблуди хората с помощта на научни заключения и да ги направи безчувствени, и използва двусмислени отговори, за да държи сърцата на хората във властта си, така че те да не търсят Бог или да не вярват в Неговото съществуване. Ето защо казвам, че науката е един от начините, по които Сатана покварява хората.

в. Как Сатана използва традиционната култура, за да поквари човека

Дали има или няма много неща, които се смятат за част от традиционната култура? (Има.) Какво означава тази „традиционна култура“? Някои хора казват, че се предава от предците — това е един от аспектите. От самото начало начинът на живот, обичаите, поговорките и правилата се предават в семействата, сред етническите групи и дори сред целия човешки род и се запечатват в съзнанието на хората. Хората ги смятат за неизменна част от живота си и ги възприемат като правила — спазват ги, сякаш са самият живот. Всъщност те никога не искат да променят или да се откажат от тези неща, защото те са им предадени от техните предци. Съществуват и други аспекти на традиционната култура, които са дълбоко вкоренени в хората, като например нещата, предадени от Конфуций и Менций, и нещата, преподавани на хората от китайския даоизъм и конфуцианството. Не е ли така? Какво включва традиционната култура? Включва ли празниците, които

хората честват — например Пролетния фестивал, Фестивала на фенерите, Деня на почистването на гробниците, Фестивала на драконовите лодки, както и Фестивала на духовете и Фестивала на средата на есента? Някои семейства дори празнуват дните, в които възрастните хора навършват определена възраст, или когато децата навършват един месец или сто дни. И така нататък. Всички тези празници са традиционни. Нима в основата на тези празници не стои традиционната култура? Какво стои в основата на традиционната култура? Има ли нещо общо с почитането на Бог? Има ли нещо общо с това да се казва на хората да практикуват истината? Има ли някакви празници, на които хората принасят в дар на Бог, на които ходят пред Божия олтар, за да получат Неговото учение? Има ли такива празници? (Не.) Какво правят хората на всички тези празници? В днешно време те се възприемат като поводи за ядене, пиене и забавление. Какъв е източникът на традиционната култура? От кого идва традиционната култура? Тя идва от Сатана. Зад кулисите на тези традиционни празници Сатана втълпява на хората определени неща. Какви са тези неща? Да се погрижи хората да помнят предците си — дали това е едно от тях? Например в Деня на почистването на гробниците хората почистват гробовете и принасят в дар на предците си, за да не забравят своите предци. Освен това Сатана се грижи хората да не забравят да бъдат патриоти, пример за което е Фестивалът на драконовите лодки. Какво ще кажете за Фестивала на средата на есента? (Семейни събирания.) Какъв е произходът на семейните събирания? Каква е причината за тях? Тя е да общуваш и да се свързваш емоционално. Разбира се, независимо дали става дума за празнуване на лунната Нова година или на Фестивала на фенерите, има много начини да се опишат причините за тези празненства. Както и да се описват тези причини, всяка от тях е начин, по който Сатана внушава на хората своята философия и своето мислене, така че те да се отклонят от Бог и да не знаят, че Бог съществува, да принасят в дар на предците си или на Сатана, или да ядат, да пият и да се забавляват заради желанията на плътта. Когато се празнува всеки от тези празници, мислите и възгледите на Сатана се насаждат дълбоко в съзнанието на хората, без те да го знаят. Когато хората достигнат четиридесетте, петдесетте или дори по-напреднала възраст, тези мисли и възгледи на Сатана вече са дълбоко вкоренени в сърцата им. Освен това хората правят всичко възможно да предадат тези идеи, независимо дали са правилни или грешни, на следващото поколение, без да подбират и безрезервно. Не е ли така? (Така е.) Как традиционната култура и тези празници покваряват хората? Знаете ли? (Хората стават ограничени и обвързани с правилата на тези традиции, така че не им остава време и енергия да търсят Бог.) Това е един от аспектите. Например всички празнуват Лунната нова година — няма ли да си тъжен, ако не я празнуваш? Таиш ли суеверия в сърцето си? Може ли да си помислиш: „Не отпразнувах Новата година и тъй като новогодишният ден беше лош, дали и цялата останала година няма да е лоша“?

Няма ли да се чувстваш неспокоен и малко уплашен? Има дори хора, които от години не са принасяли в дар на предците си и изведнъж сънуват сън, в който починал човек им иска пари. Какво ще почувстват? „Колко е тъжно, че този човек, когото вече го няма, се нуждае от пари, които да харчи! Ще изгоря няколко банкноти за него. Просто няма да е редно, ако не го направя. Това може да причини неприятности на нас, живите хора — кой може да каже кога ще ни сполети нещастие?“ В сърцата им винаги ще има малък облак от страх и тревога. Кой им внушава тази тревога? Сатана е нейният източник. Нима това не е един от начините, по които Сатана покварява човека? Той използва различни средства и поводи, за да те контролира, да те заплашва и да те обвързва, така че да се почувстваш замаян и да му се подчиниш; ето как Сатана покварява човека. Често, когато хората са слаби или не са напълно наясно със ситуацията, те могат неволно да направят нещо глупаво, тоест неволно да попаднат в хватката на Сатана и да действат несъзнателно, да вършат неща, без да осъзнават какво правят. Това е начинът, по който Сатана покварява човека. Дори вече има доста хора, които не желаят да се разделят с дълбоко вкоренената традиционна култура, които просто не могат да се откажат от нея. Особено когато са слаби и пасивни, те искат да празнуват такива празници и искат да се срещнат със Сатана и да го удовлетворят отново, за да се утешат сърцата им. Какво стои зад традиционната култура? Дали черната ръка на Сатана не дърпа конците зад кулисите? Дали злата природа на Сатана манипулира и контролира? Дали Сатана владее всичко това? (Така е.) Когато хората живеят в традиционна култура и празнуват такива традиционни празници, можем ли да кажем, че това е среда, в която те са заблудени и покварени от Сатана, и нещо повече — че са щастливи, че са заблудени и покварени от Сатана? (Да.) Това е нещо, което всички признавате, нещо, за което знаете.

г. Как Сатана използва суеверието, за да поквари човека

Запознати сте с понятието „суеверие“, нали? Съществуват известни връзки между суеверието и традиционната култура, но днес няма да говорим за тях. По-скоро ще обсъдя най-често срещаните форми на суеверие: гадаенето, предсказването на бъдещето, каденето на тамян и почитането на Буда. Някои хора се занимават с гадаене, други се кланят на Буда и кадят тамян, а трети ходят да им предсказват бъдещето или да им гледат на ръка, за да им предскажат съдбата. На колко от вас са предсказвали съдбата или са им гледали на ръка? Това е нещо, от което се интересуват повечето хора, нали? (Да.) Защо? Каква полза имат хората от гадаенето и предсказанията? Какво удовлетворение получават от това? (От любопитство.) Дали е просто любопитство? Според мен не е задължително. Каква е целта на гадаенето и предсказанията? Защо се правят? Нима не е, за да видиш бъдещето? На някои хора им гледат, за да предскажат бъдещето им, други го

правят, за да разберат дали ще имат късмет. Някои хора го правят, за да видят какъв ще бъде бракът им, а други — за да разберат какъв късмет ще им донесе предстоящата година. Някои хора ходят да им гледат, за да разберат перспективите си и тези на синовете или дъщерите си, а някои предприемачи го правят, за да разберат колко пари ще спечелят, като търсят напътствия от гадателя за това какви действия трябва да предприемат. И така, дали това се прави само за да се задоволи любопитството? Когато хората ходят при гадатели или правят подобни неща, то е за тяхна бъдеща лична изгода; те вярват, че всичко това е тясно свързано със собствената им съдба. Има ли някаква полза от това? (Не.) Защо няма полза? Не е ли добре да придобием известно знание чрез тези неща? Тези практики може да ви помогнат да разберете кога може да ви сполети неприятност, а ако научите за тези неприятности, преди да са се случили, не бихте ли могли да ги избегнете? Ако ти предскажат съдбата, това може да ти покаже как да намериш правилния изход от лабиринта, за да се радваш на късмет през предстоящата година и да забогатееш значително чрез бизнеса си. И така, полезно ли е или не? Дали е полезно или не, няма връзка с нас и днешното ни общение няма да включва тази тема. Как Сатана използва суеверието, за да поквари човека? Всички хора искат да узнаят съдбата си, затова Сатана се възползва от любопитството им, за да ги подмами. Хората се занимават с гадаене, предсказване и гледане, за да научат какво ще им се случи в бъдеще и какъв път им предстои. В края на краищата обаче в чии ръце са съдбата и перспективите, за които хората са толкова загрижени? (В Божиите ръце.) Всички тези неща са в Божиите ръце. Като използва тези методи, какво иска Сатана да знаят хората? Сатана иска да използва предсказването и гадаенето, за да внуши на хората, че познава бъдещите им съдби и че не само ги знае, но и ги контролира. Сатана иска да се възползва от тази възможност и да използва тези методи, за да контролира хората, така че те да му вярват сляпо и да се подчиняват на всяка негова дума. Например когато ти гледат, ако гадателят затвори очи и ти каже всичко, което ти се е случило през последните няколко десетилетия, с пълна яснота, как ще се почувстваш вътрешно? Веднага ще си помислиш: „Той е толкова точен! Никога досега не съм разказвал миналото си на никого, откъде знае за него? Наистина се възхищавам на този гадател!“. Нима не е твърде лесно за Сатана да знае за миналото ти? Бог те е довел до мястото, на което си днес, и през цялото време Сатана е покварявал хората и те е следил. Изминалите десетилетия от твоя живот не са нищо за Сатана и за него не е трудно да разбере тези неща. Когато научиш, че всичко, което Сатана казва, е точно, не му ли отдаваш сърцето си? Не зависиш ли от него, за да поемеш контрола върху бъдещето и съдбата си? За миг сърцето ти ще почувства някакво уважение или почит към него, а душите на някои хора вече може да са отвлечени от него в този момент. И веднага ще попиташ гадателя: „Какво да правя по-нататък? Какво трябва да избягвам през следващата година?

Какви неща не трябва да правя?“. И тогава той ще каже: „Не трябва да ходиш там, не трябва да правиш това, не носи дрехи с определен цвят, трябва да ходиш по-рядко на определени места, да правиш определени неща повече...“. Няма ли веднага да вземеш присърце всичко, което ти казва? Ще запомниш неговите думи по-бързо от Божиите слова. Защо ще ги запомниш така бързо? Защото би искал да разчиташ на Сатана за късмета си. Не е ли това моментът, в който той завладява сърцето ти? Когато предсказанията му се сбъдват едно след друго, нима не би искал да се върнеш при него, за да разбереш какъв късмет ще ти донесе следващата година? (Да.) Би правил всичко, което Сатана ти каже да правиш, и би избягвал нещата, които той ти казва да избягваш. Така не се ли подчиняваш на всичко, което той казва? Много бързо ще попаднеш в неговата прегръдка, ще бъдеш измамен и ще се окажеш под негов контрол. Това се случва, защото вярваш, че това, което казва, е истина, и защото вярваш, че той знае миналия ти живот, сегашния ти живот и какво ще ти донесе бъдещето. Това е методът, който Сатана използва, за да контролира хората. Но кой в действителност има истински контрол? Самият Бог има контрол, а не Сатана. В този случай Сатана просто използва хитрите си похвати, за да заблуди невежите хора, да подведе хората, които виждат само материалния свят, да му повярват и да му се доверят. Тогава те попадат в ръцете на Сатана и се подчиняват на всяка негова дума. Но дали Сатана някога разхлабва хватката си, когато хората поискат да вярват в Бог и да го следват? Сатана не го прави. В тази ситуация наистина ли хората попадат в хватката на Сатана? (Да.) Можем ли да кажем, че поведението на Сатана в това отношение е безсрамно? (Да.) Защо бихме казали това? Защото това е измамна и лъжлива тактика. Сатана е безсрамен и заблуждава хората, че контролира всичко, свързано с тях, и че управлява самата им съдба. Това кара невежите хора да му се подчиняват напълно. Те се заблуждават само с няколко думи. В умопомрачението си хората се прекланят пред него. И така, какви методи използва Сатана, какво казва, за да те накара да повярваш в него? Например може да не си казал на Сатана колко души има в семейството ти, но въпреки това той ще може да ти каже колко души има и на каква възраст са родителите и децата ти. Въпреки че преди това може да си имал подозрения и съмнения относно Сатана, след като го чуеш да казва тези неща, няма ли да почувстваш, че вдъхва малко повече доверие? След това Сатана може да каже колко трудна е била работата ти напоследък, че не получаваш от началниците си признанието, което заслужаваш, че те винаги работят срещу теб и т.н. След като чуеш това, ще си помислиш: „Точно така! Нещата в работата не вървят гладко“. Така че доверието ти към Сатана ще нарасне малко. След това ще каже нещо друго, за да те заблуди и да те накара да му повярваш още повече. Малко по малко ще откриеш, че повече не си в състояние да се съпротивляваш или да продължаваш да се съмняваш в него. Сатана използва само няколко обикновени трика, дори дребни и незначителни трикове, и

така те обърква. Когато си объркан, няма да си способен да се ориентираш, няма да знаеш какво да правиш и ще започнеш да изпълняваш това, което казва Сатана. Това е „гениалният“ метод, който Сатана използва, за да поквари човека, и който те кара неволно да попаднеш в капана му и да бъдеш съблазнен от него. Сатана ти казва няколко неща, които хората си въобразяват, че са добри, а след това ти казва какво да правиш и какво да избягваш. Така неволно се хващаш на измамата. Веднъж щом се поддадеш на това, нещата ще станат мъчителни за теб; постоянно ще мислиш за това, което Сатана е казал, и какво ти е казал да направиш, и ще бъдеш обладан от него, без да го осъзнаваш. Защо е така? Причината е, че човечеството не познава истината и не е способно да устои и да се съпротивлява на съблазните и изкушенията на Сатана. Изправено пред злото на Сатана и пред измамата, коварството и злобата му, човечеството е толкова невежо, незряло и слабо, нали? Нима това не е един от начините, по които Сатана покварява човека? (Така е.) Човекът несъзнателно се поддава на измамата и заблудата малко по малко чрез различните методи на Сатана, защото не е способен да различава положителното от негативното. Хората нямат този духовен ръст и способността да победят Сатана.

д. Как Сатана покварява човек чрез социалните тенденции

Кога се появиха социалните тенденции? Дали те са ново явление? Можем да кажем, че социалните тенденции се появиха, след като Сатана започна да покварява хората. Какво включват социалните тенденции? (Стилове в облеклото и козметиката.) Това са неща, с които хората често се срещат. Начинът на обличане, модата и модните тенденции представляват само една малка част. Има ли нещо друго? Това включва ли и афоризмите, които хората често използват? А начинът на живот, към който се стремят, не се ли брои? Ще включим ли тук и музикалните звезди, известните личности, списанията, популярните романи? (Да.) От ваша гледна точка кой аспект от социалните тенденции е способен да поквари човек? Коя от тези тенденции е най-съблазнителна за вас? Някои казват: „Всички сме достигнали определена възраст, вече сме на петдесет, шестдесет, седемдесет или осемдесет години и не се вписваме в тези тенденции, така че те не ни интересуват“. Така ли е? Други ще кажат: „Ние не следим знаменитостите, това е работа за млади хора около двадесетте. Освен това не носим модни дрехи, това е за хората, които се грижат за имиджа си“. И така, кое от тези неща е способно да ви поквари? (Афоризмите.) Могат ли тези афоризми да покварят хората? Ще дам един пример и сами ще видите дали те покваряват хората, или не: „Парите управляват света“. Не е ли това тенденция? Не е ли това по-лошо от споменатите тенденции в модата и в гастрономията? „Парите управляват света“ е сатанинска философия. И тя преобладава сред цялото човечество, във всяко човешко общество. Може да се нарече тенденция, тъй като тя е насадена в

сърцето на всеки човек, който първоначално не я приема, но след като се сблъска с реалния живот и започне да чувства, че тези думи всъщност са верни, мълчаливо се съгласява с нея. Не е ли това покваряване на човека от Сатана? Може би хората не разбират този афоризъм в еднаква степен, но всеки човек го тълкува и разбира в различна степен въз основа на това, което се случва около него, и на личния му опит. Не е ли така? Независимо колко ви е познат този афоризъм, какъв може да бъде негативният му ефект върху сърцето на човек? Нещо се разкрива чрез характеристиките на хората в нашия свят, включително на всеки един от вас. Какво е то? Култът към парите. Трудно ли е да го премахнете от човешкото сърце? Много е трудно! Очевидно човекът е много дълбоко покварен от Сатана! Сатана използва парите, за да изкушава хората, и ги покварява, като ги кара да се кланят на парите и да почитат материалните блага. И как се проявява този култ към парите при хората? Имате ли чувството, че без пари няма да можете да оцелеете в този свят, че дори един ден не може да мине без тях? Положението на човек, както и степента на уважение към него, се определя от това колко пари има той. Бедните се свиват от срам, докато богатите се радват на високото си положение. Те се изправят гордо, говорят силно и живеят високомерно. Какво носят този афоризъм и тази тенденция на хората? Не са ли готови мнозина да пожертват всичко за пари? Не губят ли мнозина достойнството и почитеността си в стремежа си да получат повече пари? Нима мнозина не се лишават от възможността да изпълняват своя дълг и да следват Бог заради парите? Да загубиш възможността да постигнеш истината и да бъдеш спасен не е ли най-голямата загуба за човека? Не е ли Сатана зъл, щом използва този метод и този афоризъм, за да поквари до такава степен човека? Това не е ли злонамерена уловка? Докато преминаваш от отричането на този популярен афоризъм към окончателното му приемане като истина, сърцето ти напълно попада във владението на Сатана и така, без да се усетиш, започваш да живееш според тези думи. До каква степен ти е повлиял този афоризъм? Възможно е да познаваш истинския път, може и да знаеш истината, но не е по силите ти да се стремиш към нея. Може да си наясно, че Божиите думи са истината, но не искаш да платиш цената или да страдаш, за да постигнеш истината. Вместо това предпочиташ да жертваш собственото си бъдеще и съдба, за да се съпротивляваш на Бог до самия край. Каквото и да каже Бог, каквото и да направи Бог, независимо дали осъзнаваш дълбочината и величието на Божията любов към теб, ти упорито държиш на своето и плащаш цената за този афоризъм. Което означава, че той вече е объркал мислите ти и е придобил власт над тях, вече контролира поведението ти и си по-склонен да му позволиш да определя съдбата ти, отколкото да се откажеш от стремежа си към богатство. Нима това, че хората могат да постъпват така, че могат да бъдат контролирани и манипулирани от думите на Сатана, не означава, че той ги е измамил и покварил? Нима сатанинската философия и нагласа не са се вкоренили в сърцето ти? Не е ли

постигнал Сатана целта си да те измами, щом сляпо се стремиш към богатство и отказваш да следваш истината? Точно така е. Можеш ли да се усетиш, когато Сатана те мами и покварява? Не. Щом не виждаш стоящия точно пред теб Сатана и не усещаш подмолните му действия, ще можеш ли да видиш сатанинската порочност? Би ли могъл да знаеш как Сатана покварява човечеството? Той покварява човека по всяко време и навсякъде. Сатана лишава човек от възможността да се защити от тази поквара и го прави безпомощен пред нея. Сатана те принуждава да приемеш неговите мисли, неговите възгледи и всичките злини, които произтичат от това в ситуации, когато си неосъзнат и нямаш представа какво се случва с теб. Хората приемат всичко това без изключение. Ценят го високо и го пазят като съкровище, позволяват му да ги манипулира и да си играе с тях. Ето така живеят хората във властта на Сатана, подчиняват му се несъзнателно и покварата им се задълбочава все повече и повече.

Сатана използва тези няколко метода, за да поквари хората. Човекът има познания и разбира някои научни принципи, живее под влиянието на традиционната култура и всеки човек е наследник и разпространител на традиционната култура. Човекът е длъжен да продължи традиционната култура, дадена му от Сатана, и също така се съобразява със социалните тенденции, които Сатана предоставя на хората. Човекът е неотделим от Сатана, като се съобразява с всичко, което Сатана прави по всяко време, като приема неговото зло, измама, злоба и арогантност. След като човекът е придобил този нрав на Сатана, дали животът му е бил щастлив или тъжен сред това покварено човечество? (Тъжен.) Защо казвате това? (Тъй като човекът е обвързан и контролиран от тези порочни неща, той живее в грях и е погълнат от тежка борба.) Някои хора носят очила и изглеждат много интелигентни; те могат да говорят много почтено, красноречиво и разумно, и тъй като са преминали през много неща, може да са много опитни и изтънчени. Те могат да говорят подробно по големи и малки въпроси; може също така да са способни да преценяват автентичността и разумността на нещата. Някой може да се вгледа в поведението и външния вид на тези хора, както и в техния характер, човешка природа, държане и т.н., и да не намери никакъв недостатък в тях. Такива хора са особено способни да се адаптират към актуалните социални тенденции. Макар че понякога са по-възрастни, тези хора никога не изостават от тенденциите на времето и никога не са твърде стари, за да се учат. На пръв поглед никой не може да намери недостатъци в такива хора, но дълбоко в самата си същина те са напълно покварени от Сатана до крайност. Макар и да не може да се открие никакъв външен недостатък в тези хора, макар и на пръв поглед да са любезни, изтънчени, да притежават знания и определен морал, да са почтени и да не отстъпват по знания на младежите, все пак по отношение на своята природа същност тези хора са пълно и живо копие на Сатана; те са точно като Сатана. Това е „плодът“ на покваряването на човека от Сатана. Това, което казах, може да е

болезнено за вас, но всичко е вярно. Знанията, които човек изучава, науките, които разбира, и средствата, които подбира, за да се впише в социалните тенденции, без изключение са инструменти на Сатана за покваряване на човека. Това е напълно вярно. Следователно човекът живее с нрав, който е напълно покварен от Сатана, и няма как да знае какво е Божия святост или каква е Божията същина. Това е така, защото на пръв поглед не може да се открие недостатък в начините, по които Сатана покварява човека; по поведението на някого не може да се разбере, че нещо не е наред. Всички работят нормално и водят нормален живот; четат книги и вестници нормално, учат и говорят нормално. Някои хора са усвоили няколко етични норми и умеят да разговарят, проявяват разбиране и дружелюбност, помагат и проявяват милосърдие, не се карат за дребни неща и не се възползват от хората. Въпреки това поквареният им сатанински нрав е вкоренен дълбоко в тях и тази същина не може да бъде променена, ако се разчита на външни усилия. Поради тази същина човек не е способен да опознае Божията святост и въпреки че същината на Божията святост е разкрита пред човека, той не я приема сериозно. Това е така, защото чрез различни средства Сатана вече е завладял изцяло човешките чувства, идеи, възгледи и мисли. Това завладяване и поквара не са нито временни, нито случайни, а присъстват навсякъде и по всяко време. Така много хора, които са вярвали в Бог в продължение на три или четири години, или дори пет или шест години, все още приемат като ценни тези зли мисли, възгледи, логика и философия, които Сатана им е внушил, и не могат да се откажат от тях. Тъй като човекът е приел злите, арогантни и злонамерени неща, които идват от природата на Сатана, неизбежно в междуличностните отношения на хората често възникват конфликти, спорове и несъвместимост, които са резултат от арогантната природа на Сатана. Ако Сатана беше дал на човечеството положителни неща — например ако конфуцианството и даоизмът на традиционната култура, които човекът е приел, бяха добри неща — подобен тип хора би трябвало да могат да се разбират помежду си, след като са ги приели. Тогава защо има такова голямо разделение между хората, които са приели едни и същи неща? Защо е така? Това е така, защото тези неща идват от Сатана, а той създава разделение между хората. Нещата от Сатана, независимо колко достойни или велики изглеждат на пръв поглед, носят на човека и изваждат наяве в живота му само надменност и нищо повече от измамата на злата природа на Сатана. Не е ли така? Някой, който умее да се прикрива, притежава богати познания или добро възпитание, все пак трудно би прикрил покварения си сатанински нрав. Тоест независимо по колко начина се прикрива този човек, независимо дали го смяташ за светец, дали го смяташ за съвършен, дали го смяташ за ангел, независимо колко чист е според теб, какъв е истинският му живот зад кулисите? Каква същина би видял при разкриването на неговия нрав? Без съмнение ще видиш злата природа на Сатана. Допустимо ли е да се каже това? (Да.) Да предположим

например, че познаваш близък човек, когото си смятал за добър, може би човек, когото си обожавал. Какво мислиш за него от гледна точка на настоящия си духовен ръст? Първо преценяваш дали този тип хора имат човешка природа, дали са честни, дали изпитват истинска любов към хората, дали думите и действията им са от полза и помагат на другите. (Не го правят.) Каква е така наречената доброта, любов или благодетелност, която тези хора проявяват? Всичко е фалшиво, всичко е фасада. Зад тази фасада се таи скрита зла цел: да се направи така, че този човек да бъде обожаван и издиган в култ. Виждате ли това ясно? (Да.)

Какво носят на човечеството методите, които Сатана използва, за да покварява хората? Внасят ли нещо положително? Първо, могат ли хората да правят разлика между добро и зло? Би ли казал, че на този свят, независимо дали става дума за някоя известна или велика личност, или за някое списание или друго издание, стандартите, които те използват, за да преценят дали нещо е добро или зло, правилно или погрешно, са точни? Справедливи ли са оценките им за събитията и хората? Съдържат ли те истина? Дали този свят, това човечество, оценява положителните и негативните неща въз основа на стандарта на истината? (Не.) Защо хората нямат тази способност? Хората са изучили толкова много знания и знаят толкова много за науката, така че притежават големи способности, нали? Тогава защо са неспособни да правят разлика между положителни и негативни неща? Защо е така? (Защото хората нямат истина; науката и знанието не са истина.) Всичко, което Сатана носи на човечеството, е зло, покварено и лишено от истина, живот и път. Можеш ли да кажеш, предвид злото и покварата, които Сатана носи на човека, че Сатана има любов? Можете ли да кажете, че човекът има любов? Някои хора биха казали: „Греша; по света има много хора, които помагат на бедните или бездомните. Те не са ли добри хора? Има и благотворителни организации, които вършат добра работа; нима работата, която вършат, не е добра?“. Какво бихте отговорили на това? Сатана използва много различни методи и теории, за да поквари човека. Това покваряване на човека неясно понятие ли е? Не, не е неясно. Сатана върши и някои практични неща, а също така прокарва гледни точки или теории в този свят и в обществото. Във всяка династия и във всяка епоха той популяризира дадена теория и вътпява мисли в съзнанието на хората. Тези мисли и теории постепенно се вкореняват в сърцата на хората, а след това те започват да живеят според тях. Щом започнат да живеят според тези неща, не се ли превръщат несъзнателно в Сатана? Не се ли сливат тогава хората със Сатана? Когато хората са се слели със Сатана, какво е тяхното отношение към Бог в крайна сметка? Не е ли същото отношение като това, което Сатана има към Бог? Никой не се осмелява да признае това, нали? Колко ужасяващо! Защо казвам, че природата на Сатана е зла? Не го казвам безпричинно; по-скоро природата на Сатана се определя и анализира въз основа на това, което е направил, и на нещата, които е разкрил. Ако просто кажа, че

Сатана е зъл, какво ще си помислите? Вие бихте си помислили: „Очевидно е, че Сатана е зъл“. Затова те питам: „Кои аспекти на Сатана са зли?“. Ако кажеш: „Съпротивата на Сатана срещу Бог е зло“, пак няма да се изразиш ясно. Сега, след като говорих за подробностите по този начин, имате ли разбиране за конкретното съдържание на същината на злото на Сатана? (Да.) Ако сте способни да видите ясно злата природа на Сатана, тогава ще видите и собственото си положение. Има ли връзка между тези две неща? Полезно ли е това за вас или не? (Полезно е.) Когато говоря за същината на Божията святост, необходимо ли е да говоря за злата същина на Сатана? Какво е мнението ви за това? (Да, необходимо е.) Защо? (Злото на Сатана подчертава Божията святост.) Дали е така? Това е отчасти вярно, в смисъл, че без злото на Сатана хората не биха знаели, че Бог е свят; това е правилно да се каже. Ако обаче кажеш, че Божията святост съществува само заради противоположността ѝ със злото на Сатана, това правилно ли е? Този диалектически начин на мислене е погрешен. Божията святост е изконната същина на Бог; дори когато Бог я разкрива чрез Своите дела, това пак е естествен израз на Божията същина и тя все още е изконна за Бог; тя винаги е съществувала и е присъща и вродена на Самия Бог, макар че човек не може да я види. Това е така, защото човек живее с покварения нрав на Сатана и под неговото влияние и не знае нищо за светостта, а още по-малко за конкретното съдържание на Божията святост. И така, от съществено значение ли е първо да разговаряме за злата същина на Сатана? (Да, така е.) Някои хора могат да изкажат съмнение: „Ти говориш за Самия Бог, защо тогава винаги говориш за това как Сатана покварява хората и как природата на Сатана е зла?“. Сега вече сте разпръснали тези съмнения, нали? Едва когато хората имат разбиране за злото на Сатана и когато имат точно определение за него, когато хората могат ясно да видят конкретното съдържание и проявление на злото, източника и същината на злото, едва тогава, чрез обсъждане на Божията святост, хората могат ясно да осъзнаят или да разпознаят какво е Божията святост, какво е святост. Ако не обсъждам злото на Сатана, някои хора погрешно ще повярват, че някои неща, които хората правят в обществото и сред останалите, или някои неща, които съществуват на този свят, могат да имат някаква връзка със светостта. Нима това не е погрешна гледна точка? (Да, така е.)

Сега, след като разговарях за същината на Сатана така, какво разбиране за Божията святост придобихте чрез преживяванията си през последните няколко години, от четенето на Божието слово и от изживяването на Неговото дело? Кажете Ми. Не е необходимо да използваш думи, които са приятни за ухото, а просто да говориш от собствения си опит. Дали Божията святост се състои единствено от Неговата любов? Дали само Божията любов е това, което описваме като святост? Това би било твърде едностранчиво, нали? Освен Божията любов, има ли други аспекти на Божията същина? Виждали ли сте ги? (Да. Бог ненавижда

фестивалите и празниците, обичаите и суеверията; това също е Божията святост.) Бог е свят, затова Той ненавижда разни неща, това ли имаш предвид? Като стана дума за това, какво точно представлява Божията святост? Нима Божията святост няма съществено съдържание, а само ненавист? Мислите ли си: „Тъй като Бог ненавижда тези зли неща, следователно може да се каже, че Бог е свят“? Това не е ли предположение? Не е ли форма на генерализиране и преценка? Коя е най-голямата грешка, която непременно трябва да се избягва, когато става дума за разбирането на Божията същина? (Това да изоставяме реалността и вместо нея да говорим за доктрини.) Това е много голяма грешка. Има ли нещо друго? (Предполагане и въобразяване.) Това също са много сериозни грешки. Защо предположенията и въобразението не са полезни? Дали в действителност можеш да видиш нещата, за които предполагаш и които си представяш? Те ли са истинската същина на Бог? (Не.) Какво още трябва да се избягва? Грешка ли е просто да изредим поредица от приятни думи, за да опишем Божията същина? (Да.) Нима това не е помпозно и безсмислено? Преценките и предположенията са безсмислени, както и подбирането на приятни думи. Празните възхвали също са безсмислени, нали? Нима на Бог му харесва да слуша как хората говорят подобни безсмислици? (Не, не му харесва.) Той се чувства неудобно, когато ги чува! Когато Бог води и спасява група хора, след като те са чули словата Му, те въпреки всичко никога не разбират какво има предвид Той. Някой може да попита: „Добър ли е Бог?“, а те ще отговорят: „Да!“. „Колко добър?“. „Много добър!“. „Обича ли Бог човека?“. „Да!“. „Колко? Можеш ли да го опишеш?“. „Толкова много! Божията любов е по-дълбока от морето и по-висока от небето!“. Нима тези думи не са безсмислица? И нима тази безсмислица не е подобна на това, което току-що казахте: „Бог ненавижда покварения нрав на Сатана и затова Бог е свят“? (Така е.) Това, което току-що казахте, не е ли безсмислица? И откъде идва по-голямата част от безсмислиците, които се говорят? Безсмислените неща, които се говорят, идват най-вече от липсата на отговорност и боязън от Бог. Можем ли да кажем това? Въпреки че не разбираше нищо, ти говореше глупости. Нима това не е безотговорно? Нима това не е неуважение към Бог? Научил си някои знания, разбрал си някои разсъждения и логика, използвал си тези неща и освен това си ги използвал като начин да разбереш Бог. Смяташ ли, че Бог се чувства огорчен, когато те чуе да говориш така? Как можете да се опитате да опознаете Бог, като използвате тези методи? Не звучи ли неловко да говорите така? Затова, когато става дума за познание за Бог, човек трябва да е много предпазлив, да говори само дотолкова, доколкото познава Бог. Говорете честно и практично, не украсявайте думите си с безвкусни комплименти и не използвайте ласкателства; Бог не се нуждае от тях, те идват от Сатана. Нравът на Сатана е надменен; Сатана обича да бъде ласкан и да чува хубави думи. Сатана ще бъде доволен и щастлив, ако хората рецитират всички приятни думи, които са научили, и ги използват за

Сатана. Бог обаче не се нуждае от това; Бог не се нуждае от обожание или ласкателство и не изисква от хората да говорят безсмислици и сляпо да Го възхваляват. Бог ненавижда хвалебствията и ласкателствата, които не отговарят на действителността, и дори не иска да ги слуша. Затова, когато някои хора неискрено възхваляват Бог, сляпо дават обети и Му се молят, Бог изобщо не ги слуша. Трябва да поемеш отговорност за това, което казваш. Ако не знаеш нещо, просто кажи; ако знаеш нещо, изрази го по практичен начин. И така, имате ли истинско разбиране за това какво конкретно и действително включва Божията святост? (Когато проявявах непокорство, когато вършех прегрешения, получавах Божието правосъдие и порицание, а в тях виждах Божията святост. И когато се сблъсках със среда, която не отговаряше на моите очаквания, аз се молах за тези неща и търсех Божиите намерения, и когато Бог ме просветляваше и напътстваше със Своите слова, виждах Божията святост.) Това е от твоя собствен опит. (В това, което Бог е казал по въпроса, аз видях в какво се е превърнал човекът, след като е бил покварен и увреден от Сатана. Въпреки това Бог е дал всичко, за да ни спаси, и в това виждам Божията святост.) Това е реалистичен начин на говорене; това е истинско знание. Може ли да се тълкува по различни начини това? (Виждам злото на Сатана в думите, които той изрече, за да подмами Ева да съгреши, и в изкушаването на Господ Исус. От думите, с които Бог казва на Адам и Ева какво могат и какво не могат да ядат, виждам, че Бог говори прямо, чисто и достоверно; в това виждам Божията святост.) След като чухте горните изказвания, чии думи най-много ви вдъхновяват да кажете „амин“? Чие изказване беше най-близко до темата на нашето общение днес? Чии думи бяха най-реалистични? Как беше изказването на последната сестра? (Добре.) Казвате „амин“ на това, което тя каза. Кое от казаното от нея попадна точно в целта? (В думите, които сестрата току-що изрече, чух, че Божието слово е прямо и много ясно и че то изобщо не прилича на заобикалките на Сатана. В това видях Божията святост.) Това е част от нея. Правилно ли беше? (Да.) Много добре. Виждам, че сте придобили нещо през последните две общения, но трябва да продължите да работите усърдно. Причината, поради която трябва да работите усърдно, е, че разбирането на същината на Бог е много задълбочен урок; това не е нещо, което човек разбира за една нощ или което може да изрази ясно само с няколко думи.

Всеки аспект на покварения сатанински нрав на хората, знанието, философията, мислите и гледните точки на хората, както и някои лични аспекти на отделните хора, ги затрудняват значително да опознаят Божията същина; затова когато чуеш тези теми, някои от тях може да надхвърлят възможностите ви; може да не успеете да разберете някои от тях, а други може да не успеете да свържете с реалността. Независимо от това, чух как разбирате Божията святост и знам, че в сърцата си започвате да признавате това, което казах и споделих за Божията святост. Знам, че в сърцата ви започва да се заражда желанието да разберете същината на

Божията святост. Но това, което Ме прави още по-щастлив, е, че някои от вас вече са способни да използват най-простите думи, за да опишат познанието си за Божията святост. Макар че това е нещо просто и съм го казвал и преди, все още повечето от вас трябва да приемат тези думи в сърцата си, а в действителност те не са направили никакво впечатление в умовете ви. Въпреки това някои от вас са запомнили тези думи. Това е много добре и е много обещаващо начало. Надявам се, че ще продължите да размишлявате и да общувате все повече и повече по темите, които смятате за задълбочени, или по темите, които надхвърлят възможностите ви. За онези въпроси, които не са по силите ви, ще се намери някой, който да ви даде повече насоки. Ако се включвате в повече разговори в областите, които са достъпни за вас сега, Светият Дух ще върши Своего дело и вие ще достигнете до по-голямо разбиране. Разбирането на същината на Бог и познаването на Божията същина е от изключителна важност за човешкото навлизане в живота. Надявам се, че не пренебрегвате това и не го възприемате като игра, защото познаването на Бог е основата на вярата на хората и ключът към истината и спасението. Ако хората вярват в Бог, но не Го познават, ако живеят само с думи и доктрини, те никога няма да могат да постигнат спасение, дори да действат и живеят в съответствие с повърхностния смисъл на истината. Тоест ако вярваш в Бог, но не Го познаваш, тогава вярата ти е напразна и не съдържа нищо от реалността. Разбирате, нали? (Да, разбираме.) Нашето общение днес ще приключи тук.

4 януари 2014 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ VI

БОЖИЯТА СВЯТОСТ (III)

Темата на предишното ни общение беше Божията святост. Към кой аспект на Самия Бог се отнася Божията святост? Дали към Божията същина? (Да.) Кой тогава е основният аспект на Божията същина, за който беседвахме? Светостта на Бог? Божията святост е ненаподобимата Божия същина. Каква беше основната тема на беседата ни миналия път? (Как да разпознаем сатанинското зло. Тоест, как Сатана покварява човечеството чрез знание, наука, традиционна култура, суеверия и обществени тенденции.) Това бе основната тема, която обсъдихме последния път. Сатана използва общо пет неща, за да поквари човека — знание, наука, суеверие, традиционна култура и социални тенденции. А до кое от тях мислите, че прибегва най-често, за да сее поквара? И кое използва, за да поквари хората най-дълбоко? (Традиционната култура, защото сатанинските философии — да вземем за пример доктрините на Конфуций и Менций — са оставили дълбоки следи в умовете ни.) И така, някои братя и сестри мислят, че отговорът е „традиционната култура“. Има ли други мнения? (Знанието. Знанието никога няма да ни позволи да почитаме Бог. То отрича съществуването на Бог, отрича Божията власт. Иначе казано, Сатана ни подтиква да започнем да учим в ранна възраст и ни казва, че само с учение и добиване на знание ще си осигурим добро бъдеще и житейско щастие.) Сатана използва знанието, за да контролира твоето бъдеще и съдбата ти и след това те води за носа; затова мислиш, че Сатана най-дълбоко загнездва покварата си у човека по този конкретен начин. И така, повечето от вас вярват, че Сатана използва знанието, за да поквари човека най-дълбоко. Някой от вас да е на различно мнение? Какво ще кажете примерно за науката или за обществените тенденции? Дали някой би посочил тях за отговор? (Да.) Днес отново ще поговоря с вас за петте начина на Сатана да поквари човека и щом приключа, ще ви задам още някои въпроси, за да си изясним точно кое от тези неща използва Сатана, за да поквари човека най-дълбоко.

Пет начина, по които Сатана покварява човека

а. Сатана използва знанието, за да поквари човека, а го контролира чрез слава и облаги

Изброявайки петте начина, по които Сатана покварява човека, на първо място споменахме знанието. Затова нека изберем знанието за първа тема на общението ни. Сатана използва знанието за примамка. Чуйте ме добре: знанието е просто вид капан. Хората биват подмамвани усърдно да усвояват знания и да напредват ден след ден, да се въоръжават със знание и да го ползват като ключ за портата към науката; с други думи, колкото повече знание придобиваш, толкова по-добре разбираш света. Сатана нашепва на хората всичко това; казва им да питаят

възвишени идеали, докато усвояват знание, подтиква ги да бъдат търсещи и амбициозни. Сатана подмолно внушава на хората много подобни послания, карайки ги подсъзнателно да вярват, че това са правилни и полезни неща. Без да усетят, хората тръгват по този път, несъзнателно тласкани от собствените си идеали и амбиции. Стъпка по стъпка те неволно усвояват чрез знанието, дадено им от Сатана, начините на мислене на великите и прочутите хора. Те научават и по нещо от делата на личности, смятани за герои. Какво от тези героични дела пропагандира сред човеците Сатана? Какво желае да внуши на хората? Че човек трябва да е патриот, националист и с борбен дух. Какво научава човекът от историческите анали или от биографиите на великите герои? Да бъде всеотдаен, готов на всичко за приятелите и събратята си. Усвоявайки подаденото от Сатана знание, човек неусетно научава множество неща, които изобщо не са позитивни. Подготвените от Сатана семена намират благодатна почва в незрелите умове на неподозиращите хора. Тези семена ги карат да вярват, че са способни да достигнат величие и слава, че трябва да бъдат патриоти и герои, да обичат семействата си, да се жертват за приятелите си и да бъдат всеотдайни към близките си. Изкусени от Сатана, хората несъзнателно поемат по пътя, който той е подготвил за тях. Крачейки по него, те биват принудени да приемат неговите правила за живот. В абсолютната си наивност те създават свои правила за живота, но това са просто правилата, които Сатана насилствено им е внушил. Докато усвояват знания, Сатана ги кара да си поставят лични цели и сами да чертаят житейския си път, да определят правилата и посоката на развитието си, а междувременно неспирно им внушава сатанинското чрез разкази, биографии и с всевъзможни други средства, за да увлече човека, докато той захване примамката. Ето така, докато усвояват знания, едни се насочват към литературата, други към икономиката, трети към астрономията или географията. Някои се увличат по политиката, по физиката или химията, а други дори избират теологията. Това са все елементи от голямата сфера на знанието. В сърцето си всеки от вас знае каква е същността на тези неща; всеки се е сблъсквал с тях. Всеки един от вас е в състояние да говори с часове за някой от тези клонове на знанието. Тоест, ясно е, че това знание е проникнало дълбоко в умовете на хората; лесно е да се види какво място е заложило то в човешките възприятия и колко дълбоко е неговото влияние. Веднъж увлечен от определен аспект на знанието, щом разтвори сърцето си за него, човек неусетно развива амбиции: един иска да стане писател, друг — литературен критик, трети пък решава да се впусне в политическа кариера, а четвърти се насочва към икономиката и се захваща с търговия. А някои мечтаят да се превърнат в герои, да постигнат слава и величие. Каквито и да са индивидуалните наклонности на хората, целта им е една — да използват този начин за добиване на знание, за да осъществят желанията си и да постигнат личен успех. На пръв поглед всичко това звучи добре — да осъществят мечтите си, да не пропилят живота си, да са с добро

професионално поприще — такива идеали и амбиции лелеят, но всъщност на какво служи всичко това? Задавали ли сте си някога този въпрос? Защо Сатана действа така? Каква цел преследва той, внушавайки на хората тези стремления? В сърцата ви не трябва да има никакво съмнение по този въпрос.

А сега да поговорим за начина, по който Сатана използва знанието, за да поквари човека. Но първо да изясним следните въпроси: Какво желае да даде на човека Сатана чрез знанието? По какъв път се стреми да увлече хората? (По пътя на съпротивата срещу Бог.) Да, точно това — да се опълчат на Бог. Виждаш, че това е последица от придобиването на знания — хората започват да се противят на Бог. А какви са злокобните подбуди на Сатана? Това не ти е ясно, нали? В процеса на усвояване на знание от човека Сатана прибегва до всякакви средства — било то чрез разкази, като им подхвърля по някоя частица познание, или като задоволява желанията и амбициите им. По какъв път надолу иска да те поведе Сатана? Хората си мислят, че в знанието няма нищо лошо, че стремежът към придобиването му е напълно естествен. То да бъде поднесено по привлекателен начин, да поощрява висши идеали и амбиции — това придава устрем на живота и е правилната житейска посока. Нима не е по-славено да изживееш дните си, достигайки личните си идеали и градейки добра кариера? Като прави това, човек не само почита предците си, но и получава възможност да остави своята следа в историята — нима това не е нещо добро? Добро е в очите на светските хора, те го приемат за правилно и положително. Дали обаче Сатана, с тъмните си козни, води хората по този път просто така? Разбира се, че не. Всъщност, колкото и възвишени да са човешките идеали, колкото и реалистични и подобаващи да са стремежите на хората, всичко, към което човекът се домогва и стреми, е неделимо свързано с две думи. Тези две думи са от ключово значение в живота на всеки човек и тъкмо тях Сатана желае да втълпи на човеците. Питате кои са те? Те са „слава“ и „облага“. Сатана прибегва до много коварно средство, което никак не е радикално и което отлично се вписва в човешките представи, за да накара хората неусетно да приемат натрапения им от него начин на живот и неговите правила, желаните от него цели и житейски посоки. Правейки това, те несъзнателно развиват амбиции. Колкото и възвишени да изглеждат тези техни амбиции, те са неразривно свързани със „славата“ и „облагата“. Всички стремежи на великите и прочутите — всъщност всички човешки стремежи — се свеждат до тези две думи: „слава“ и „облага“. Хората си въобразяват, че веднъж добили слава и облаги, могат да извлекат от тях изгода — високо обществено положение и значително богатство — и да се наслаждават на живота. За тях славата и облагите са своеобразен капитал, върху който могат да стъпят, за да достигнат живот на удоволствия и разюздани плътски наслади. Заради така жадуваните от човеците слава и облаги хората охотно, макар и несъзнателно, полагат в ръцете на Сатана телата си, умовете си и всичко свое, бъдещето и съдбите си. Правят го без миг колебание, без изобщо

да им мине през ум, че ще трябва да си възвърнат всичко дадено. Щом така се осланят на Сатана и са му предани, в състояние ли са хората да запазят поне малко контрол над самите себе си? Категорично не. Те са изцяло под неговата власт. Затънали са до гуша в тресавище и не успяват да се измъкнат от него. Улови ли се в мрежата на славата и облагите, човек спира да търси светлина и праведност и губи стремеж към доброто и красивото. Това е, защото славата и облагата са твърде изкусителни за хората; те непрестанно ги преследват цял живот, та и отвъд него, във вечността. Не е ли вярно това? Някой ще възрази, че знанието се свежда само до четене на книги и усвояване на нова, досега неизвестна на човека информация, за да не изостава той от живота и да бъде в крак с времето. Че усвоява знания просто за да си осигури прехрана и някакво бъдеще и да задоволи елементарните си потребности. Но нима някой би се подложил на десетилетие усърдно учене с едничката цел да не остане гладен? Не, няма такива хора. Тогава защо изтърпява тези многогодишни лишения? Прави го за слава и облаги. Славата и облагата са далечният мираж, който подмамва хората и те поемат към него по единствения път, за който вярват, че ще ги отведе там — пътят на усърдието, трудностите и лишенията. Подобни хора изтърпяват тези трудности, за да си осигурят добро бъдеще, изпълнено с удоволствия и похубав живот. Какво представлява това знание — можете ли да ми отговорите? Не се ли състои от правилата и житейските философии, внушени на хората от Сатана, като „обичай партията, родината и религията си“ или „мъдрият човек се примирява с обстоятелствата“? Не е ли тъкмо Сатана, който втълпява житейските „възвишени идеали“? Да вземем за пример идеите на великите личности, високия морал на прочутите или смелостта на героите, а също и благородството и рицарския дух на запасалите саби герои на исторически романи — нима това не са все начини Сатана да внуши тези идеали? Тези идеи влияят на поколение след поколение и представителите на всяко поколение са принудени да ги приемат. Животът им минава в мъчително преследване на „възвишените идеали“, за които са готови да жертват дори живота си. Това са средствата и това е начинът, по който Сатана използва знанието, за да поквари хората. А щом ги поведе по този път, дали са в състояние да слушат Бог и да Го почитат? Способни ли са да приемат Божието слово и да следват истината? Категорично не, защото са подведени от Сатана. Нека пак погледнем знанието, мислите и мненията, втълпени на хората от Сатана: съдържат ли те истината, че трябва да се покорим на Бог и да го почитаме? А призовават ли към страхопочитание към Бог и отхвърляне на злото? Включват ли поне част от Божието слово? Съдържат ли изобщо нещо, свързано с истината? Абсолютно нищо — тези неща изцяло липсват. Убедени ли сте, че внушеното на хората от Сатана не съдържа никаква истина? Не смеете да го потвърдите, но както и да е. И така е добре, стига да приемеш, че „слава“ и „облага“ са двете основни думи, които Сатана използва, за да подмами хората по пътя на злото.

Да обобщим обсъденото дотук: Какво използва Сатана, за да улови човека здраво в хватката си? (Слава и облаги.) И така, Сатана използва славата и облагите, за да овладее умовете на хората до степен главите им да са пълни само със слава и облаги. Боричкат се за слава и облаги, търпят лишения за слава и облаги, подлагат се на унижения за слава и облаги, жертват всичко свое за слава и облаги и са готови на всякакви преценки и решения, за да се доберат до слава и облаги. Така Сатана стяга около човеците невидими окови и ги лишава от силата и куража да се освободят от тях. Те ги понасят, без да осъзнават, и с мъка се препъват по стръмнината през цялото си съществуване. Заради славата и облагата човечеството отхвърля Бог, предава Го и все повече затъва в порок. Ето така се унищожават поколение след поколение, а славата и облагите са за Сатана. Сега, като се вглеждаме в неговите действия, не са ли отвратителни пъклените му подбуди? Може би все още не успявате да прозрете низостта на Сатана, защото ви е трудно да си представите живот без слава и облаги. Мислите си, че ако загърбят облагите и славата, хората ще изгубят от поглед пътя пред себе си и целеустремеността си и че бъдещето им ще бъде тъмно, неясно и безрадостно. Но полека-лека един ден всички вие ще осъзнаете, че славата и облагата са чудовищни окови, които Сатана използва, за да спъне човечеството. Настъпи ли този ден, ожесточено ще се опълчиш на сатанинската власт над теб и ще възроптаеш срещу оковите, с които Сатана те е заробил. Щом пожелаеш да отхвърлиш всичко, което Сатана ти е внушил, ще се отдръпнеш от него и от дъното на душата си ще възненавидиш всичко, причинено ти от Сатана. Чак тогава човечеството ще изпита искрена любов и стремеж към Бог.

6. Сатана използва науката, за да поквари човека

Досега говорихме за това как Сатана използва знанието, за да поквари човека, а предстои да разговаряме за начина, по който Сатана използва науката, за да поквари хората. Първо, Сатана ползва термина наука, за да задоволи човешката любознателност и желанието на хората да изследват явления и да разгадават неизвестното. В името на науката Сатана задоволява материалните потребности на хората и удовлетворява изискванията им за все по-добро качество на живот. До този предлог прибъгва Сатана, използвайки науката, за да поквари човека. Но само човешкия начин на мислене и човешкия ум ли развъртава той, ползвайки науката за тази своя цел? Още какво в заобикалящия ни свят, изграден от хора, събития и видими обекти, с които сме в досег, заразява тази развала чрез наука? (Природната среда.) Правилно. Струва ми се, че вие сте истински жертви на това и сте дълбоко засегнати. Освен че той използва различните научни открития и заключения, за да заблуди хората, науката служи на Сатана и като оръжие за необуздано унищожение и експлоатация на живата природа, дарена на човеците от Бог. Той върши това под предлог, че научните изследвания все повече ще

подобряват качеството на живот на хората и ще окажат благотворно влияние върху околната среда. При това той внушава, че целта на научния прогрес е да задоволи нарастващите материални потребности на човечеството и нуждата на хората постоянно да повишават качеството си на живот. Това е теорията зад сатанинското научно развитие. Но да видим какво донесе науката на човечеството. Не е ли осквернена нашата природа, а и естествената среда на цялото човечество? Не е ли замърсен въздухът, който хората вдишват? Не е ли замърсена водата, която пием? А храната, която ядем, тя все така чиста и естествена ли е? Повечето зърнени храни и зеленчуци са генномодифицирани, стимулирани с изкуствени торове, а някои сортове са лабораторен плод на науката. Зеленчуците и плодовете, които ядем, вече не са естествени. Вече са рядкост дори и яйцата от кокошки, отглеждани в естествена среда, а вкусът на другите, добити с помощта на сатанинската тъй наречена наука, няма общо с предишния. Глобално погледнато, цялата земна атмосфера е замърсена и унищожена; планини, езера, гори, реки, океани и всичко на земната повърхност и под нея е съсипано от научните „постижения“. Накратко, цялата ни природа, живата природа, която Бог дари на човечеството, е сломена и унищожена от нещото, наречено наука. При все че много хора се сдобиха с мечтаното качество на живот, задоволяващо прищявките им и плътта им, по същество околната среда на хората бе опропадена и унищожена от различните научни „достижения“. Отнето ни бе правото на едничка глътка чист въздух. Нима това не е изворът на човешката печал? За какво щастие можем да говорим, щом хората са принудени да живеят на такова място? Още в началото Бог създаде за човеците природата и пространството, което те обитават. Водата, която пият, въздухът, който вдишват, храните, които ядат, растенията и живите творения, дори и планините, езерата, океаните — всяка частица от живата природа бе дарена на хората от Бог; тя е естествена и съществува съгласно постановените от Него природни закони. Ако не беше науката, хората все така щяха да живеят по начина, даден им от Бог, щяха да се наслаждават на неопетнена и естествена среда и щяха да бъдат щастливи. Всичко това вече е унищожено и съсипано от Сатана; природата, заобикаляща човека, вече не е девствена. Но никой не съумява да прозре първопричината за случилото се; повечето хора подхождат към науката и я тълкуват през идеите, втълпени им от Сатана. Нима това не предизвиква съжаление и отвращение? Откакто Сатана се разпростря в пространството, в което хората съществуват, и в живата природа и с покварата си доведе човечеството до сегашното му състояние, без изгледи то да смени посоката си, дали изобщо се налага Бог лично да погубва тези хора? Ако продължат по същия път, накъде ще ги отведе той? (Ще бъдат унищожени.) Как ще бъдат унищожени? Освен че алчно се домогват до слава и облаги, хората непрестанно се впускат в научни търсения и задълбочени изследвания, а после неуморно действат така, че да задоволят собствените си

материални потребности и капризи; в такъв случай какви са последиците за човека? На първо място, екологичният баланс е нарушен, а щом това се случи, телата на хората, вътрешните им органи се замърсяват и увреждат от нахърнената околна среда и по света плъзват различни болести и зарази. Нима не е вярно, че хората са изгубили всякакъв контрол над сегашната ситуация? Сега, когато вече проумявате това, ако хората не последват Бог, а продължат да се подчиняват на Сатана, злоупотребявайки със знанието, за да трупат все повече лични богатства и ползвайки науката за неспирни изследвания на бъдещето си — ако крачат все по този път, за да продължат да съществуват — досещате ли се какъв ще е изходът за човечеството? То ще изчезне: стъпка по стъпка се доближава то до гибелта си, върви към собственото си унищожение! Не представлява ли това самопогубване? И не е ли резултат от научния прогрес? Сега изглежда сякаш науката е своеобразна магическа отвара, забъркана от Сатана за човека. Под нейното въздействие, щом се помъчите да прозрете истината, над очите ви се спуска воал от мъгла; колкото и да се взирате, не успявате да различите ясни очертания и колкото и да се мъчите да им придадете смисъл, не успявате. Обаче Сатана развява флага на науката, за да възбуди апетита ти и да те тегли за носа по козята пътека към пропастта и смъртта. Тъй като това е истината, хората ще прозрат, че унищожението на човечеството е изковано от ръката на Сатана — той е подстрекателят. Не е ли вярно? (Вярно е.) Това е вторият начин, по който Сатана сее поквара сред човечеството.

в. Сатана използва традиционната култура, за да поквари човека

Традиционната култура е третият способ, който Сатана прилага, за да поквари хората. Има ред сходства между традиционната култура и суеверията, но традиционната култура съдържа разкази и алегии и се позовава на определени източници. Сатана е съчинил множество народни приказки и разкази, поместени в историческите книги, които оставят у хората трайни впечатления за образи от традиционната култура и фолклорните вярвания. В Китай например имаме „Осмината безсмъртни, прекосяващи морето“, „Пътешествието на Запад“, Нефритения император, „Неджа надвива царя на драконите“ и „Възцаряването на боговете“. Не са ли те дълбоко отпечатани в умовете на хората? Дори и някои от вас да не ги познават в подробности, все пак знаеш за какво се разказва в тези приказки и това общо съдържание е съхранено в ума ти и в сърцето ти така, че да не ги забравиш. Това са различните идеи и легенди, които Сатана съчини за хората още преди векове, а после постепенно ги разпространява сред тях. Те нанасят непосредствена вреда върху душите на хората и ги съсипват, тегнейки над тях като низ от магии. Това ще рече, че приемеш ли веднъж този тип традиционна култура, разкази и суеверия, щом те се загнездат в ума ти и щом ги допуснеш в сърцето си, ти си като омагьосан — оплиташ се в мрежите на тези

символи на фолклорната култура и попадаш под влиянието им. Те влияят на живота ти, житейските ти възгледи и преценката ти за нещата. Още по-силно е влиянието им върху търсенето ти на верния път в живота: това е наистина тежка магия. Колкото и да се мъчиш, не успяваш да се отърсиш от тях; кълцаш ги с нож, за да ги отстраниш, но те се впиват; замахваш срещу тях, но не ги отпъждаш от себе си. При това неусетно поразените от тази магия несъзнателно започват да почитат Сатана и образът му намира място в сърцата им. С други думи, Сатана се превръща в техен идол, обект на възхищение и обожание, а някои стигат дотам да го възприемат като Бог. Хората не осъзнават, че таят такива чувства в сърцата си, а те властват над думите и над делата им. Нещо повече, отначало отхвърляш тези приказки и легенди като измислици, но после неусетно приемаш съществуването им, превръщаш ги в реални образи, а оттам в обекти от действителността. В невежеството си ти подсъзнателно поемаш тези идеи и приемаш съществуването на тези неща. И все така несъзнателно разтваряш за демони, за Сатана и за идоли портите на дома си и на сърцето си — какво е това, ако не магия? Усещате ли правдивостта на тези думи? (Да.) Някои от вас кадили ли са с тамян и почитали ли са Буда? (Да.) И с каква цел горихте тамян и се прекланяхте пред Буда? (Молихме се за мир.) Като се замислите сега, не е ли абсурдно да измолвате мир от Сатана? Сатана носи ли мир? (Не.) Нима не виждате колко невежи сте били тогава? Подобно поведение е нелепо, невежо и наивно, не сте ли съгласни? Единствената мисъл, която занимава Сатана, е как да те поквари. Той не би могъл да ти даде мир, а само временна отсрочка. Но за да получиш отсрочката, трябва да дадеш обет, а нарушиш ли обещанието си или дадения на Сатана обет, те чакат изтезания. Карайки те да дадеш обет, той всъщност иска да установи контрол над теб. Като се молихте за мир, получихте ли мир? (Не.) Не само не измолихте мир, а точно обратното — усилията ви донесоха нещастия и нескончаеми беди, бездънен океан от горчилка. Мирът не е под властта на Сатана, това е истината. Това причиниха на човечеството архаичните суеверия и традиционната култура.

г. Сатана използва социалните тенденции, за да поквари човека

Социалните тенденции са последният начин, по който Сатана покварява човечеството и властва над него. Те включват множество аспекти, като преклонението пред великите и прочутите, въздигането в култ на филмови и музикални идоли, обожествяването на всякакви знаменитости, пристрастяването към онлайн игрите и какво ли още не. Изброените са част от социалните тенденции и не е необходимо да ги анализираме в подробности. Ще говорим само за идеите, които въпросните социални тенденции вътпяват у хората, за начините, по които определят човешкото поведение и за житейските цели и възгледи, които натрапват в умовете им. Последните са от особено значение, защото контролират мисленето и мненията на хората и им влияят. Тези тенденции никнат една след друга и всички

те оказват зловредно влияние, защото непрестанно подронват човешките устои и карат хората да губят съвестта си, човечността си и разума си, като отслабват морала и характера им до такава степен, че може да се каже, че повечето днешни хора са напълно лишени от почтеност, от човечност, та дори и от съвест и елементарен разум. И така, какви са въпросните социални тенденции? Не можеш да ги видиш с просто око. Щом по света се разпространи поредната нова мода, вероятно само шепа хора са на гребена на вълната и са влезли в ролята на предводители. Започват да правят нещо ново, а след това прегръщат някаква новаторска идея или гледна точка. Същевременно повечето хора неусетно се заразяват един след друг, привлечени и погълнати от въпросната тенденция, и така всички до един несъзнателно и неволно я приемат, потапят се в нея и ѝ стават подвластни. Тези моди идват една след друга и карат онези, които са нездрави духом и телом, да не знаят къде е истината и да не могат да разграничават положителното от отрицателното; те охотно възприемат въпросните тенденции заедно с житейските възгледи и ценности, идващи от Сатана. Приемат съветите на Сатана за това как да се отнасят към живота си и как да го живеят, които той им „дарява“, и са лишени от силата, способността, а още повече от съзнанието да се съпротивляват. Тогава как да разпознаем тези тенденции? Подбрах прост пример, в който ще вникнете постепенно. Да вземем това, че в миналото хората са упражнявали търговията си така, че да няма измамници; продавали са стоката си на една и съща цена независимо от купувача ѝ. Не е ли това изразна добросъвестност и човечност? По тази тяхна добросъвестност, с която са упражнявали търговските си дела, можем да отсъдим, че едно време хората все още са притежавали известна почтеност и човечност. Но с непрестанно засилващата се човешка жажда за пари хората неусетно заобичаха парите, печалбите и удоволствията все повече и повече. Нима не е вярно, че хората придават на парите по-голяма стойност, отколкото преди? И колкото по-водещо става значението на парите за хората, толкова по-малко ценят те репутацията си, доброто си име и почтеността си. Не е ли така? Захванеш ли се с бизнес, виждаш как другите забогатяват чрез измами. При все че парите им са нечестно спечелени, те стават все по-богати и по-богати. Гледаш как семействата им живеят в охолство и това те разстройва: „И двамата се занимаваме с търговия, но той забогатя. Защо съм неспособен да изкарам много пари? Не мога да понеса това — трябва да намеря начин да печеля повече“. От този момент нататък в главата ти се върти само една мисъл — как да станеш богат. Откажеш ли се веднъж от идеята, че „парите трябва да се печелят добросъвестно, без да мамиш никого“, личните ти интереси стават двигател на мисленето ти и то постепенно се променя заедно с принципите, на които подчиняваш действията си. Когато за първи път измамиш някого, изпитваш угризения на съвестта и сърцето ти казва: „Веднъж да свърши това, никога повече няма да мамя. На измамниците винаги им се връща!“. Това е

функцията на човешката съвест — да те порицае и да ти подари скрупули, за да се чувстваш неестествено, когато мамиш някого. Но след първата успешна измама установяваш, че имаш повече пари отпреди и че този подход може да е много печеливш за теб. Въпреки тъпата болка в сърцето ти ти иде да се потупаш по гърба за успеха и си донякъде доволен от себе си. За първи път одобряваш поведението си, собствената си непочтеност. Допусне ли веднъж тази зараза, човек е като стъпващ за първи път в казино — веднъж залага и после се превръща в комарджия. В неосъзнатостта си одобряваш нечестното си поведение и го приемаш. В неосъзнатостта си започваш да смяташ измамата за приемливо търговско поведение и за най-полезно средство да оцелееш и да си осигуриш добър живот; мислиш си, че непочтеността е залог да бързо забогатяване. Това се случва постепенно: отначало хората намират този тип поведение за неприемливо и гледат с презрение на подобни практики. След това сами започват да експериментират с него, намират свои начини да го прилагат и сърцата им полека-лека се променят. Какво представлява тази промяна? Тя се изразява в одобрение и приемане на тази склонност, на тази идея, втълпена ти по силата на обществената тенденция. Без дори да го осъзнаваш, усещаш, че ще се окажеш ошетен, ако не мамиш търговските си партньори; чувстваш, че не излъжеш ли хората, ще претърпиш загуба. Измамата неусетно се превръща в твое второ аз, в твоя изконна същност, в незаменим вид поведение и в принцип, направляващ живота ти. Как би могло това поведение, този начин на мислене да не доведе до промяна в сърцата на хората? А дали и почтеността ти не пострада от тази промяна в сърцето ти? Не се ли измени и човешката ти същност? А съвестта ти? Цялата ти личност, от чувствата до мислите и от съкровеното до видимото е променена и тази промяна е качествена. Тя те тегли все по-далеч от Бог и те привлича все по-силно към Сатана; ти заприличваш все повече на него, докато накрая покварата му те превърне в демон.

Като разглеждате тези социални тенденции, бихте ли казали, че те оказват силно влияние върху хората? Дали то е дълбоко разрушително? Да, то е изключително дълбоко разрушително. Кои страни от човешката природа покварява Сатана с всяка от тези тенденции? Той взима на прицел най-вече съвестта, здравия разум, човечността, морала и житейските възгледи на хората. А дали тези социални тенденции не оказват постепенно упадъчно и покваряващо влияние върху хората? Сатана използва тези обществени насоки, за да подмами хората стъпка по стъпка в дяволско леговище и уловените в мрежите на социалните тенденции несъзнателно пропагандират стремежа към парите и материализма, порока и насилието. Щом тези неща се настанят в сърцата на хората, в какво се превръщат те? В дявола, в Сатана! Защо? Отговорът е в психологическите склонности в човешкото сърце. Какво почитат хората? Те започват да се наслаждават на порочността и насилието, красотата и добротата

не им се нравят, а мирът съвсем не им е по вкуса. Хората не желаят да водят скромния живот на обикновения човек, а ламтят за знатно положение и огромни богатства, а и за плътски наслади, като не щадят усилия да задоволят сластолюбието си безогледно и необуздано; с други думи, правят, каквото си пожелаят. И така, когато човек се е оставил да го повлекат тези тенденции, дали знанието, което си усвоил, ще ти помогне да се освободиш? Дали придобитото разбиране за традиционната култура и суеверията ще ти помогне да се измъкнеш от това сериозно затруднение? Дали възприетите от хората традиционен морал и обреди биха помогнали на хората да проявят въздържание? Да вземем за пример конфуцианските Аналекти и даоисткото учение. Дали те биха дали на хората силата да измъкнат краката си от плаващите пясъци на тези порочни тенденции? Категорично не. Затова хората стават все по-лоши, все по-арогантни, повисокомерни, себелюбиви и коварни. Другарското чувство между хората изчезна, изчезна и обичта в семействата, и разбирателството между роднини и приятели. Човешките отношения могат да бъдат описани с една дума — насилие. Всеки един от хората се стреми да приложи насилие в контактите си с околните; изкарва си прехраната с насилие; докопва се до добра служба и си осигурява печалби чрез насилие, прибегва до насилие и безчестие, за да постигне, каквото си поиска. Нима това човечество не е ужасяващо? Определено да, такова е: човеците не само разпънаха Бог, но и съсякоха всички Негови следовници, защото човекът е изключително жесток. След всичко, което ви казах сега, не мислите ли, че е ужасяващо да се живее в тази среда, в този свят, сред този тип хора, които Сатана ползва за проводници на покварата си? (Да.) Тогава случвало ли ви се е да се почувствате жалки? В момента със сигурност усещате известен срам, нали? (Така е.) По тона ви съдя, че си мислите: „Сатана разполага с най-различни начини да поквари хората. Възползва се от всяка възможност и накъдето и да се обърне човек, той е там. Дали човекът все още може да бъде спасен?“. Дали още има шанс за спасение за човека? Дали хората могат сами да спасят себе си? (Не.) Дали Нефритеният император може да спаси човечеството? Или Конфуций? Или пък Буда Бодисатва? (Не.) Тогава кой е в състояние да спаси човечеството? (Бог.) Въпреки това в сърцата на някои хора се пораждат въпроси като този: „Сатана ни нанася рани толкова безмилостно, покосява ни с такава безумна ярост, че губим всякаква надежда и самочувствие да живеем. Всички ние живеем сред поквара и всички до един се противят на Бог, а сега сме затънали в отчайващо обезсърчение. Къде е Бог, докато Сатана сее своята поквара? С какво се занимава Бог? Каквото и да прави Той за нас, ние никога не успяваме да го усетим!“. Някои хора се поддават на униние, обзема ги известна безнадеждност. При вас това усещане е много дълбоко, защото всичко, което ви казах, имаше за цел да помогне на хората полека да осъзнаят случващото се, да усетят все по-силно, че са лишени от надежда, все повече да чувстват, че са изоставени от Бог. Но не се тревожете.

Обявената тема на днешното ни общение, „Сатанинското зло“, не е същинската ни тема. За да говорим за същината на Божията святост обаче, първо трябва да поговорим за това как Сатана покварява хората и какво е естеството на неговото зло, за да изясним настоящото състояние на човешкия род. Една от целите на този разговор е да позволи на хората да разберат по-добре що е истинска святост.

В сравнение с миналата беседа, този път навлязох в повече подробности по току-що обсъдените теми, нали? Дали сега постигнахте по-задълбочено разбиране? (Да.) Зная, че мнозина от вас сега очакват да дам точно определение за Божията святост, но за да разгледам Божията святост, първо ще ви поговоря за Божиите постъпки. Моля всички да Ме слушат внимателно. След това ще ви питам точно какво представлява светостта на Бог. Вместо да ви предлага готово определение, ще ви дам възможност сами да стигнете до него. Какво мислите за този подход? (Звучи добре.) Тогава слушайте внимателно.

Да вникнем в Божията святост чрез това, което Той прави за човека

Всеки път щом Сатана се захване да сее поквара сред хората или необуздано да им вреди, Бог не стои безучастно отстрани, нито пък изоставя Своите избраници и им обръща гръб. Всички сатанински действия са ясно видими и разбираеми за Бог. Каквото и да предприеме Сатана, каквато и тенденция да посее, Бог знае всичко, което Сатана се опитва да постигне, и не изоставя онези, които е избрал. Вместо това Той предприема всички необходими действия тихо и дискретно, без да привлича внимание. Когато Бог избере някого и започне да работи върху него, Той не обявява това на никого, не известява Сатана, а още по-малко прави нещо много забележимо. Той просто прави необходимото много тихо, много естествено. Първо избира за теб семейство; Бог предварително определя семейния ти произход, родителите ти, предците ти. С други думи, тези Негови решения не са внезапни хрумвания, а са част от отдавна започнатото Му дело. Веднъж избрал за теб семейство, Той избира и датата, на която да се родиш. После наблюдава момента, в който с плач се появяваш на света. Наблюдава раждането ти, наглежда те, докато произнасяш първите си думи и проходаш с неуверени стъпки. Правиш една крачка, после втора и след това вече умееш да тичаш, да скачаш, да говориш и да изразяваш чувствата си... Сатана втрещено наблюдава израстването на всеки човек като тигър, дебнеш плячката си. Но в осъществяването на делото Си Бог никога не търпи ограниченията, произтичащи от хора и събития, пространство или време; Той действа според волята Си и според необходимостта. В процеса на израстването си е вероятно да се сблъскаш с много неща, които не ти допадат, например с болести и мъчителни разочарования. Но докато вървиш по житейския си път, Бог направлява живота ти и бъдещето ти отблизо. Той ти дава валидна гаранция, траеща цял живот, защото е застанал до теб, пази те и се грижи за теб. В детството си не осъзнаваш това.

После започваш да срещаш нови неща и да опознаваш света и хората. Всичко е ново и вълнуващо за теб. Намираш си приятни занимания. Заживяваш в собствената си личност, в свое пространство и нямаш ни най-малко понятие за съществуването на Бог. Но Той наблюдава всеки миг от израстването ти и всяка стъпка, която правиш, крачейки напред. Дори и когато усвояваш знания или изучаваш някоя наука, Бог неотклонно стои до теб. Ти си точно като останалите хора — опознавайки света и навлизайки в него, изграждаш свои идеали, посвещаващ се на любими занимания и интереси и храниш големи амбиции. Често обмисляш бъдещето си и чертаеш надеждите си за него. Но Бог ясно вижда всичко случващо се по житейския ти път. Ти може и да си забравил собственото си минало, но за Бог не съществува никой, който да те разбира по-добре от Него. Живееш, израстваш и съзряваш под Неговия взор. През този период най-важната Божия задача е неподозирана и незайна за никого. Бог със сигурност не я съобщава на никого. Какво е това най-важно нещо? То може да бъде определено като Божието уверение, че ще спаси даден човек. Това ще рече, че ако Бог желае да го спаси, ще го направи. Тази задача е жизненоважна както за човека, така и за Бог. Знаете ли в какво се изразява тя? Струва ми се, че нямате нито усещане, нито понятие какво представлява, така че ще ви кажа. Бог непрестанно е работил с теб от момента на раждането ти до днес, но не ти дава подробен отчет за всичко постигнато от Него. Бог не ти съобщи това, нито ти позволи да го узнаеш. Всички Негови действия обаче са важни за човечеството. За Бог те са просто неща, които трябва да свърши. В сърцето Си Бог таи нещо важно, което желае да осъществи и чиято значимост далеч надхвърля тази на останалите Му дела, а именно: Бог трябва да осигури безопасността на хората от момента на раждането им до днес. Чувайки тези думи, вие вероятно не ги разбирате добре и се питате: „Дали пък тази безопасност е чак толкова важна?“. Какво е буквалното значение на думата „безопасност“? Някои от вас може би й придават значението на спокойствие и мир, а други вероятно я тълкуват като живот без никакви премеждия и бедствия, нормален и добър живот. Но сърцата ви сигурно ви подсказват, че нещата не са толкова прости. Та, какво точно е това, за което ви казах, че трябва да осъществи Бог? В какво се изразява безопасността за Него? Дали е гаранция за „безопасност“ в обичайното значение на думата? Не. Тогава какво върши Бог? Тази „безопасност“ означава, че няма да бъдете погълнати от Сатана. Важно ли е това? Опазването ви от Сатана — дали това има отношение към безопасността ви? Да, то засяга личната ви безопасност и няма нищо по-важно от него. Щом бъдеш погълнат от Сатана, душата и плътта ти вече не принадлежат на Бог. Вече не подлежиш на Божието спасение. Бог изоставя душите и хората, които Сатана е погълнал. Затова казвам, че най-важното Божие дело е да ти гарантира тази безопасност, да те опази, за да не те погълне Сатана. Това е много важно, нали? Защо тогава се умълчахте? Изглежда сте неспособни да усетите великото Божие милосърдие!

Божии дела съвсем не се изчерпват с осигуряване на безопасността на хората срещу Сатана. Бог извършва и много подготвителна работа, преди да избере и спаси някого. Първо, Той изключително грижливо подготвя характера, който ще имаш, семейството, в което ще се родиш, кои ще са родителите ти, колко братя и сестри ще имаш, с какво обществено положение и колко състоятелно ще бъде семейството, в което ти е отредено да се появиш. Знаете ли в какъв тип семейства се раждат повечето Божии избраници? Дали във видни семейства? Не можем да твърдим с категорична сигурност, че нито един не е роден в такова семейство — има такива, но са по-скоро изключения. Дали избраниците Му са деца на изключително богати семейства, на мултимилионери и милиардери? Не, почти никога не произхождат от такива семейства. Тогава какъв тип семейства урежда Бог за повечето Си избраници? (Обикновени семейства.) А кои семейства отговарят на определението „обикновени“? В него се включват семействата на работещите хора — тоест онези, които разчитат на заплата, за да преживяват, и могат да си позволят неща от първа необходимост, но не са особено заможни. В него се включват и фермерските семейства, чийто поминък зависи от засятата реколта. Препитават се с добитото и имат дрехи на гърба си, не остават гладни или на студено. Има и семейства на дребни предприемачи, както и на хора на умствения труд — те също могат да се причислят към обикновените семейства. Някои от родителите са чиновници или низши държавни служители, които също не принадлежат към класата на влиятелните и богатите. Повечето избраници се раждат в обикновени семейства и всичко това е уредено от Бог. С други думи, Той преди всичко те поставя в среда, която не отговаря на хорските представи — не в богато семейство, а в семейството, което Бог ти е избрал. Повечето хора живеят според ограниченията, идващи с този тип семейство. А общественото им положение? Финансовото състояние на повечето родители е среднестатистическо и те не се ползват с високо обществено положение — радват се на това, че изобщо имат работа. Дали тази категория включва депутати или президенти? Не, нали? Най-издигнатите сред тях оглавяват дребни фирми или са техни собственици. И по обществено положение, и по благосъстояние се нареждат някъде по средата. Друг фактор е семейната обстановка. Първо, сред тези семейства няма родители, които да насочват децата си към занаята на прорицателите и гадателите; малцина от тях се занимават с подобни неща. Повечето родители са съвсем нормални. Докато си избира хора, Бог създава за тях този вид среда, която силно подпомага делото Му по спасението. Привидно изглежда, че Бог не е сторил нищо особено забележително за хората; Той просто тихо и дискретно продължава да върши работата Си, скромно и мълчешком. Но всъщност с всяко Свое действие Бог гради основите за твоето спасение, проправя пътя и създава необходимите условия, за да те спаси. След това Той призовава обратно при Себе Си всеки човек в уреченото за него време: тогава чуваш Божия глас; тогава се явяваш пред Него.

Докато настъпи това време, някои хора сами са станали родители, докато други все още са нечий деца. С други думи, някои са създали свои семейства и са продължили рода си, докато други все още са сами и нямат потомство. Но независимо от личните ти обстоятелства Бог вече е определил момента, в който ще бъдеш избран и в който Неговото евангелие и слово ще достигнат до теб. Бог е определил обстоятелствата, човека или контекста, посредством които ще ти бъде предадена Божията истина и учение, така че ти да чуеш Неговото слово. Той е подготвил за теб всички необходими условия. Дори и човек да не осъзнава случващото се, по този начин той се явява пред Бог и се завръща при Божието семейство. При това той неусетно започва да следва Бог и навлиза във всяка стъпка от Неговото дело, във всяка стъпка от Божия начин на работа, чието предназначение е да спаси човеците. Какви похвати използва Бог сега, докато осъществява делото Си в хората? Първо, като абсолютен минимум Той осигурява грижата и защитата, на която те се радват. Освен това Бог изпраща различни хора, неща и събития, за да може чрез тях човекът да забележи Божието съществуване и Божиите дела. Да речем, има хора, чиято вяра в Бог се събужда, когато някой от семейството се разболее. Проповядват им Евангелието и те започват да вярват в Бог; тази вяра в Бог е породена от ситуацията. А кой е уредил тази ситуация? (Бог.) Болестта кара цели семейства да се превърнат във вярващи, докато в други случаи само неколцина от роднините вярват в Бог. На пръв поглед може да ти изглежда, че някой от близките ти е покосен от болест, но всъщност случващото се е насочено към теб, за да се явиш пред Бог — това е израз на Божието милосърдие. Тъй като някои хора нямат миг покой, защото семейният им живот е труден, изневиделица им се предоставя възможност — някой им предава Евангелието и казва: „Имай вяра в Господ Исус и ще намериш успокоение“. По този начин те неусетно добиват вяра в Бог при съвсем естествени обстоятелства. Не е ли това своеобразно условие? Не е ли липсата на семейно разбирателство дадена им от Бог благодат? Има и други случаи, в които хората добиват вяра в Бог по причини, различни от изброените. Много са причините и много са начините, по които вярата намира израз, но каквото и да те е накарало да повярваш в Него, то всъщност е уредено и ръководено от Бог. Отначало Бог прибегва до различни начини, за да те избере и да те въведе в семейството Си. Това е наградата, с която Бог дарява всеки един от човеците.

На настоящия етап от Божието дело в тези сетни дни Бог вече не се ограничава както преди с това да дарява хората с милост и благодат, нито ги увещава да продължават напред. На този етап от работата Му какво са прозрели хората от всички лично изпитани аспекти на Божието дело? Изпитали са Божията любов и Божия съд и порицание. В днешно време Бог се грижи за човеците, подкрепя ги, просветлява ги и ги напътства, за да успеят постепенно да узнаят намеренията Му, да чуят словото Му и да приемат истината, която Той дава на хората. Когато

те са слаби и обезсърчени, когато не знаят къде да търсят помощ и утеха, Бог използва думите Си, за да утеши, напътства и насърчи хората, за да може дребният им ръст постепенно да се изпълни със сила, а сърцата им да се окрилят и те да пожелаят да съдействат на Бог. Но когато демонстрират неподчинение към Бог или Му се опълчват, а и когато изложат на показ покварата си, Той не проявява никаква милост в порицаването и дисциплинирането на хората. Все пак Бог проявява търпение и снизходителност към човешката глупост и невежество, към слабостта и незрелостта на хората. По този начин благодарение на цялата работа, която Бог върши за хората, те постепенно съзряват, израстват и научават Божиите намерения, узнават определени истини, разбират разликата между положителното и отрицателното и схващат естеството на мрака и злото. Бог не се ограничава с един подход — постоянно да порицава и дисциплинира хората, но и не е постоянно търпелив и опрощаващ. По-скоро въздава всекиму по различен начин в различните етапи от живота му и според индивидуалния му ръст и качества. Той прави много неща за хората, и то с цената на големи усилия; те изобщо не усещат случващото се, нито подозират какво Му коства да го осъществи, но на практика цялото Му дело се извършва с всеки отделен човек. Божията любов е практична: хората успяват да избегнат низ от бедствия благодарение на милостта Му и през цялото време Бог отново и отново проявява снизходителност към човешките слабости. Божият съд и порицание позволяват на хората постепенно да осъзнаят покварата на човешкия род и неговата сатанинска същина. Дадените от Бог напътствия и просветление все по-ясно разкриват пред човешките същества същината на истината, позволяват им все по-точно да вникват в човешките потребности, все по-добре да разбират по кой път да поемат, какво е предназначението на живота им, какъв е неговият смисъл, каква е стойността му и как да извървят пътя пред себе си. Всички тези неща, предприети от Бог, са неделими от изначалния Му замисъл. Всъщност какъв е Неговият замисъл? Защо Бог използва тези методи, за да осъществи Своего дело в хората? Какъв резултат се стреми да постигне? Иначе казано, какъв резултат иска да види у хората? Какво иска да получи от тях? Бог иска да види, че човешкото сърце може да бъде съживено. Похватите, които прилага в работата Си с хората, се свеждат до непрестанно усилие да пробуди човешкото сърце и човешкия дух, да позволи на хората да осъзнаят откъде са дошли, кой ги напътства, подкрепя и им осигурява насъщния и благодарение на кого човечеството е оцеляло до днес; те са средството, което позволява на хората да разберат кой е Съзателят, Комуто дължат обожание, кой е пътят, по който да тръгнат и кой е начинът, по който да се явят пред Божия престол; те са средството, което постепенно възражда сърцата на човеците, за да познаят Божието сърце, да вникнат в него и да осъзнаят огромната грижовност и внимание, вложени в делото Му по човешкото спасение. Когато сърцата на хората бъдат възродени, те вече няма да се примиряват с

изродения си, покварен нрав, а ще се устремят към истината, за да възрадваат Бог. Събудят ли се човешките сърца, хората ще успеят напълно да се откъснат от Сатана. Той вече няма да им вреди, да ги държи под властта си и да ги мами. Вместо това хората без подкана ще съдействат за осъществяването на Божието дело и на Божието слово, за да възрадваат Неговото сърце и така ще се боят от Бог и ще отбягват злото. Ето това е изначалната цел на Божието дело.

Това наше събеседване за сатанинското зло накара всекиго да се чувства сякаш животът на хората е изключително нещастен и е изпълнен със злочестини. Но как се чувствате сега, когато ви говоря за Божията святост и за работата Му върху човека? (Много сме щастливи.) Сега виждаме, че всичко, което Бог прави, всичко, което Той старателно урежда за човеците, е безупречно. Никое Божие действие не съдържа грешки, което ще рече, че делата Му са безупречни и не се нуждаят от поправки, от съвети или от промени. Всичко, което Бог прави за всеки отделен човек, е извън съмнение; Той води всекиго за ръка, непрестанно бди над теб и нито за миг не те е изоставил. И тъй като хората отрастват в тази среда и така протича животът им, можем ли да кажем, че хората всъщност израстват в Божията длан? (Да.) В такъв случай още ли изпитвате чувство за загуба? Дали някой от вас все още е обзет от униние? Дали някой мисли, че Бог е изоставил човечеството? (Не.) Точно какво е направил Бог тогава? (Винаги е бдял над човечеството.) Извън съмнение са изключителното внимание и грижовност, които Бог влага във всяко свое действие. Нещо повече, Той прави това безусловно — винаги и във всички Свои дела. Никога не е изисквал някой от вас да узнае каква цена плаща за теб, за да предизвика голямата ти благодарност към Него. Някога да е предявявал това изискване? (Не е.) През продължителния си живот почти всеки човек се е сблъсквал с множество опасности и е бил изложен на множество изкушения. Това се дължи на факта, че Сатана стои до теб и очите му са постоянно втренчени в теб. Когато те стигне нещастие, Сатана ликува; когато те сполетят бедствия, когато целият ти живот се обърка, когато се оплетеш в мрежите му, той изпитва несдържана радост. А какво прави Бог? Той непрестанно те закриля, направлява те, за да избегнеш сполитащите те една след друга беди и нещастия. Затова казвам, че всичко, с което човек разполага — спокойствие и радост, благословии и лична безопасност — всъщност е под властта на Бог; Той насочва и решава съдбата на всеки отделен човек. Но дали Бог няма преувеличена представа за позицията Си, както твърдят някои хора? Да ви е заявил някога: „Аз съм най-великият. Вие сте под Моята власт. Трябва да Ме молите за милост, а неподчинението ви ще накажа със смърт“? Заплашвал ли е някога Бог човечеството по този начин? (Не.) Някога да е казал: „Човешкият род е покварен, така че няма значение как ще се отнеса с хората, мога да правя с тях каквото си искам; няма нужда да полагам сериозни грижи за съдбата им“? Така ли разсъждава Бог? Някога постъпвал ли е така? (Не.) Тъкмо обратното, Бог се

отнася добросъвестно и отговорно към всеки човек. Неговото отношение към теб е дори по-отговорно, отколкото собственото ти отношение към самия теб. Не е ли така? Бог не говори празни приказки, не важничи с извисеното Си положение и не мами хората пренебрежително. Напротив, Бог почтено и тихо прави всичко, което се налага лично Той да свърши. Тези Негови дела носят на хората радост, мир и благословии. Така те живеят мирно и щастливо под Неговия взор и влизат в Неговото семейство, а после живеят пред Бог и приемат Божието спасение с нормално мислене и разум. И така, дали Бог някога е проявявал двуличие спрямо човека в делото Си? Дали някога е демонстрирал мнима милост, първоначално заблуждавайки го с фалшиви любезности, за да му обърне гръб след това? (Не е.) А някога да е казал едно, а после да е направил съвсем друго? Някога да е давал празни обещания и да се е хвалил, че може да стори това или онова или да помогне с нещо определено на хората, а след това да е изчезвал? (Не.) Бог не съдържа измама, нито фалш. Бог е верен и истински във всичко, което прави. Той е Единственият, на Когото хората могат да разчитат; Той е Богът, на Когото могат да поверят живота си и всичко, което притежават. Тъй като Бог не съдържа никаква измамливост, можем ли да кажем, че Той е най-чистосърдечният? (Да.) Разбира се! При все че думата „чистосърдечен“ е твърде бледа, твърде човешка, когато я прилагаме към Бог, с каква друга дума разполагаме? Такива са ограниченията на човешкия език. Макар че е донякъде неподобаващо да наречем Бог „чистосърдечен“, поне за момента ще използваме това определение. Бог е верен и чистосърдечен. Какво имаме предвид, когато говорим за тези аспекти? Дали става въпрос за разликите между Бог и хората и за разликите между Бог и Сатана? Да, може да се каже. Така е, защото хората не могат да видят у Бог и частица от сатанинския покварен нрав. Прав ли съм? Амин? (Амин!) Бог не съдържа нищичко от злия нрав на Сатана. Всичко, което Бог прави и разкрива, е изцяло благотворно и в помощ на хората; всичките Му постъпки са напълно посветени на това да се погрижи за хората. Те са изпълнени с живот и им дават път, по който да вървят, и посока, която да следват. Бог е непокварен и предвид това, като се вгледаме сега във всички Негови действия, можем ли да кажем, че Бог е свят? Тъй като Бог не притежава дори и нотка от покварения човешки нрав, нито пък нещо, наподобяващо сатанинската същина на поквареното човечество, от тази гледна точка можем уверено да кажем, че Бог е свят. Бог не проявява никаква поквара и, докато осъществява делата Си, Той разкрива собствената Си същина, което напълно потвърждава, че Самият Бог е свят. Разбирате ли това? За да опознаем святата Божия същина, нека първо да разгледаме тези два аспекта: първо, Божият нрав не съдържа и следа от поквара и второ, същината на Божията работа върху човека позволява на хората да видят собствената същина на Бог, а тя е изцяло положителна, защото резултатите от всяка част от Божието дело до един са положителни. Преди всичко Бог изисква от хората да бъдат честни — нима това не

е положително? Бог дарява на хората мъдрост — нима това не е положително? Бог дава на хората способността да различават добро от зло — нима това не е положително? Бог позволява на хората да осъзнаят смисъла и стойността на човешкия живот — нима това не е положително? Той ги дарява със способността да прозрат същината на личности, събития и неща съгласно истината — нима това не е положително? Да, положително е. И в резултат от всичко това човекът вече не е уязвим за сатанинските измами и Сатана вече не може да му вреди и да го контролира. С други думи, тези неща позволяват на хората напълно да се освободят от сатанинската поквара и така да поемат по пътя, водещ до боязън от Бог и отбягване на злото. А вие колко сте напреднали по този път? Трудно ви е да прецените, нали? Но дали добихте поне начално разбиране за това как Сатана покварява хората, кое е зло и кое е отрицателно? Ако не друго, сега поне вървите по правилния път в живота. Сигурно ли е това? Да, абсолютно сигурно е.

Има нещо относно Божията святост, за което трябва да разговаряме. Въз основа на всичко, което сте чули и възприели, кой от вас може да каже какво представлява Божията святост? За какво се отнася Божията святост, за която ви говоря? Помислете малко. Дали Божията святост е Неговата истинност? Дали Божията святост е Неговата вярност? Дали Божията святост е Неговата безкористност? Или смирението Му? Любовта Му към хората? Бог щедро дарява истина и живот на хората — в това ли се състои светостта Му? Всички те са част от нея. Всичко, което Бог разкрива, е неподражаемо и не съществува — и не би могло да съществува — сред покварения човешки род. Не можем да доловим дори и най-лека следа от него в процеса на покваряване на човеците от Сатана, нито в покварения нрав на Сатана, нито в природата и същината на Сатана. Всичко, което Бог притежава и представлява, е неподражаемо; единствено Самият Бог е обзет от този вид същина и я притежава. Нека ви питам на този етап от общението ни дали някой от вас е видял представител на човешкия род, който да притежава описаната от мен святост? (Не.) А има ли някой толкова свят сред идолите, известните или великите представители на човечеството, които боготворите? (Не.) В такъв случай дали преувеличаваме, когато казваме, че Божията святост е неподражаема? Ни най-малко. При това уникалността на Божията святост има и практическа страна. Съществува ли несъответствие между светостта, за която ви говоря сега, и представата за святост, която си бяхте изградили преди? (Да.) Несъответствието е много голямо. Какво имат предвид хората най-често, когато говорят за святост? (Някои външни белези в поведението.) Хората определят като свято поведението или нещо друго само защото им се струва чисто или защото радва сетивата им. Тези неща обаче неизменно са лишени от истинската същност на светостта — това е аспектът на доктрината. Освен това какво се има предвид под практическото измерение на светостта, което хората си представят? Дали се доближава до представите или до преценките им? Например, някои будисти

издъхват, докато практикуват — отиват си, както са седнали и спят. Някои хора казват, че те са постигнали святост и са отлетели в рая. Това също е плод на човешкото въображение. Други пък мислят, че от небето се спускат феи и те са святи. В действителност, идеята на хората за думата „святост“ винаги е била изпразнена от съдържание фантазия и с нищо неподплатена теория. При това, тази тяхна идея няма нищо общо със същината на светостта. Същината на светостта е искрената любов е; нещо повече, същината на светостта е същината на истината, праведността и светлината. Уместно е да използваме понятието „святост“ единствено за Бог; нищо сътворено не заслужава това определение. Хората трябва да проумеят това. Оттук насетне ще наричаме „свят“ само Бог. Уместно ли е това? (Да, уместно е.)

Триковете, с които си служи Сатана, за да покварява хората

А сега отново да поговорим за средствата, до които прибегва Сатана, за да покварява човека. Току-що обсъдихме различните начини, по които Бог работи върху хората и които всеки от вас може да изпита сам, така че няма да навлизам в твърде големи подробности. Но може би в сърцата си не сте наясно с какви трикове и стратегии си служи Сатана, за да покварява хората, или поне нямате конкретни познания за тях. Дали ще ви е от полза отново да ви поговоря за това? Искате ли да го научите? Вероятно някои от вас ще попитат: „Защо да говорим пак за Сатана? Ядосваме се всеки път щом го споменем, и, като чуем името му, ни обзема тревога“. Колкото и да ви обезпокоява темата, трябва да застанете лице в лице с фактите. Тези неща трябва да бъдат ясно изречени и обяснени, за да добие човек разбиране за тях; в противен случай хората не биха могли действително да се освободят от сатанинското влияние.

Вече обсъдихме петте начина, по които Сатана сее поквара сред хората, а това включва и сатанинските трикове. Начините, по които той покварява хората, са само повърхността; по-коварни са триковете, скрити под тази повърхност — те са оръжията, с които Сатана постига целите си. Какви са те? Хайде, обобщете ги. (Мами, изкушава и принуждава.) Колкото повече от тях изброявате, толкова повече се доближавате до действителността. Явно сте дълбоко увредени от Сатана и реагирате на темата много емоционално. (Той също така говори примамливо. Влияе върху хората и ги завзема насила.) Насилствено завземане — това оставя у хората особено дълбоки впечатления. Те се страхуват да не бъдат завладени от Сатана насила. Сещате ли се и за други негови трикове? (Вреди на хората жестоко, отправя заплахи и примамливи предложения и лъже.) Лъжата е една от неговите тактики. Сатана лъже, за да те измами. Какво е естеството на лъжата? Не е ли еднаква с измамата? Целта на лъжите е да те измамят. Има ли още сатанински трикове? Кажете ми всички трикове на Сатана, за които се сещате. (Съблазнява, наврежда, заслепява и заблуждава.) Повечето от вас имат еднакво

отношение към тези заблуди. Още нещо? (Контролира човека, завладява го, тормози го и му пречи да вярва в Бог.) Известно ми е общото значение на нещата, които изброявате, и това е добре. Всички знаете нещо по темата, затова нека обобщим тези негови трикове.

Сатана прилага шест основни трика, за да поквари човека

Първият е контрол и принуда. Тоест, Сатана прави всичко възможно, за да завладее сърцето ти. Какво означава „принуда“? Означава, че прибегва до заплашителни и силови тактики, за да те накара да му се подчиниш, принуждавайки те да мислиш до какви последици би довело твоето неподчинение. Обзема те страх, не смееш да му се противопоставиш и затова му се подчиняваш.

Вторият му трик се състои в хитрини и измами. Какво означава „хитрини и измами“? Сатана си измисля разни истории и лъжи и те подвежда да повярваш в тях. Никога не ти казва, че човекът е създаден от Бог, но и не заявява направо, че не си създаден от Бог. Изобщо не споменава думата „Бог“, а я замества с други думи, за да те заблуди и да нямаш понятие за съществуването на Бог. Естествено, тази „хитрина“ се изразява в още много аспекти, не само в този.

Третият му трик е насилствената индоктринация. По какъв начин се постига тя у хората? Дали насилствената индоктринация е доброволен избор на човека? Дали човекът дава своето съгласие? Категорично не. Дори и да си несъгласен, ръцете ти са вързани. Без да се усетиш, Сатана ти втълпява своите доктрини, своето мислене, своите житейски правила и своята същина.

Четвъртият му трик се състои в заплахи и заблуди. Тоест, Сатана прибегва до най-различни трикове, за да го приемеш, да го следваш и да му служиш. Не би се спрял пред нищо, за да постигне целите си. Понякога ти оказва дребни услуги, като същевременно те подмамва към греха. Откажеш ли да го последваш, ще те накара да страдаш и ще те накаже, ще те напада по различни начини и ще крои планове срещу теб.

Петият трик се изразява в измама и вцепенение. С „измама и вцепенение“ обозначаваме умението на Сатана да втълпява на хората сладки и наглед приемливи думи и идеи, които съответстват на представите им — струва им се, че той проявява разбиране към тленността на хората и е загрижен за живота им и за бъдещето им, докато в действителност едничката му цел е да те измами. После те парализира, за да не различаваш добро от зло, неусетно да се поддадеш на измамата и така той да установи властта си над теб.

Шестият му трик е унищожението на ума и тялото. Коя част от човека унищожава Сатана? Той унищожава ума ти, така че да те лиши от съпротивителни сили, което ще рече, че сърцето ти постепенно и против волята ти приема Сатана. Той ти втълпява тези неща ежедневно, непрестанно се възползва от тези идеи и общоприети вярвания, за да ти влияе и да те оформи според желанията си, и така

малко по малко те подкопава, докато убие стремежа ти да си добър човек и спреш да отстояваш това, което определяш като „праведност“. Без да усетиш, вече си лишен от волята да плуваш срещу течението, а вместо това се оставяш да те носи. „Унищожението“ се изразява в упражнения от Сатана толкова силен тормоз, че хората се превръщат в сенки на самите себе си и губят човешкия си облик. Тогава Сатана ги напада, обладава и поглъща.

Всеки от тези трикове, които Сатана прилага, за да поквари хората, отнема съпротивителните им сили и всяка от тях може да се окаже смъртоносна. С други думи, всички действия и трикове на Сатана водят до упадък ти, поставят те под неговата власт и те завличат в тресавището на злото и греховността. Такива са триковете, с които Сатана покварява хората.

Можем да кажем, че Сатана е зъл, но за да потвърдим това, все пак трябва да разгледаме последиците, до които води сатанинската поквара, и нравите и същнината, които втълпява на хората. Всички вие знаете по нещо за това, така че говорете. Какви са последиците от сатанинската поквара? Каки покварени нрави изразяват и проявяват хората? (Високомерие и арогантност, себелюбие и коварство, подмолност и измамливост, вероломство, злоба и липса на всякаква човечност.) Като цяло можем да кажем, че са лишени от човечност. А сега да чуем и други братя и сестри. (Щом бъде покварен от Сатана, човек най-често проявява арогантност и самомнителност, важничи и е самодоволен, става алчен и себелюбив. Това са най-сериозните проблеми според мен.) (Щом Сатана ги поквари, хората са готови на всичко, за да се домогнат до вещи и богатства. Дори стават враждебни към Бог, противят Му се, опълчват се срещу Него и губят съвестта и здравия разум, които човек трябва да притежава.) Всичко, което изредихте, е в основата си едно и също, макар и с несъществени разлики; просто описанията на някои от вас бяха по-подробни. Да обобщим — най-изявените черти на поквареното човечество са арогантност, измамливост, злонамереност и себелюбие. Но всички вие пропуснахте едно нещо. Тези хора губят съвестта си, здравия си разум и човечността си, но пропуснахте да споменете още нещо, което е от изключително значение — предателство. Крайният резултат от тези нрави, съществуващи у всеки покварен от Сатана, е предателството спрямо Бог. Каквото и да каже Бог на хората и както и да работи върху тях, те не го взимат под внимание, макар и да знаят, че това е истина. С други думи, вече не зачитат Бог и Го предават; това е последицата от посятата в човека сатанинска поквара. Това важи за всички покварени нрави на човека. Има ли сред начините, по които Сатана покварява хората — знанието, което усвояват, науката, която изучават, разбирането им за суеверията и традиционните култури и социалните тенденции — поне един, който да бъде ползван от човека за ориентир кое е праведно и кое е грешно? Има ли сред тях нещо, което да помогне на хората да разберат хората кое е свято и кое е зло? Има ли някакви стандарти, по които да измерим тези неща? (Не.) Няма

стандарти, няма и основа, на която да стъпи човек. Дори и да знаят думата „свят“, никой човек не познава истинското ѝ значение. А могат ли нещата, които Сатана носи на хората, да им помогнат да узнаят истината? Биха ли им помогнали да живеят по-човечно? Да живеят по такъв начин, че по-силно да почитат Бог? (Не.) Очевидно е, че те не допринасят за почитта на хората към Бог, нито им помагат да разберат истината и да знаят що е святост и що е зло. Обратното, човеците са все по-изпаднали и се отдалечават все повече от Бог. Ето защо казваме, че Сатана е зъл. След като анализирахме толкова голяма част от сатанинската зловредна същност, дали открихте у него някаква частица святост, било то в същността му или във вашето разбиране за същината му? (Не.) Да, това е сигурно. А дали видяхте същината на Сатана макар и слабо да наподобява Божиата в някакво отношение? (Не.) Дали някоя проява на Сатана има каквато и да е прилика с Бог? (Не.) Тогава нека ви попитам следното: как ще определите със свои думи точно какво е Божиата святост? Преди всичко ми кажете в какъв контекст използваме фразата „светостта на Бог“? Дали във връзка с Божиата същина? Или свързваме тези думи с някоя черта на Божия нрав? (Казваме ги във връзка с Божиата същина.) Трябва да намерим точна опора, от която да пристъпим към желаната тема на беседване. Тези думи се използват във връзка с Божиата същина. Първо използвахме сатанинската зла природа за противовес на Божиата същина. Откри ли в Бог нещо от същината на Сатана? А нещичко от същината на човеците? (Не, нищо. Бог не е арогантен, не е себелюбив, не е предател и това разкрива пред нас Неговата свята същина.) Бихте ли добавили още нещо? (Бог не съдържа и следа от покварения сатанински нрав. Сатана е изцяло отрицателен, докато Бог е изцяло положителен. Виждаме, че Бог неизменно е на наша страна, бди над нас, закриля ни през целия ни живот — още от мънички до ден-днешен, особено когато сме объркани и се отклоним от пътя. В Бог няма лъжовност и измама. Той говори разбираемо и ясно и това също е израз на истинската Му същина.) Отлично! (Бог не съдържа нито частица от покварения сатанински нрав — у Него няма лицемерие, Той не се хвали, не дава празни обещания и не мами. Бог е единственият, в Когото човекът може да вярва. Бог е предан и искрен. От Божието дело виждаме, че Той призовава хората да бъдат честни, дарява ги с мъдрост и със способността да разграничават добро от лошо, да имат добра преценка за хора, неща и събития. В това откриваме Божиата святост.) Приключихте ли? Доволни ли сте от това, което казахте? Доколко наистина разбирате Бог в сърцата си? До каква степен вниквате в Божиата святост? Зная, че в сърцето си всеки един от вас интуитивно схваща това до една или друга степен, защото всеки човек усеща Божиата работа върху себе си и получава повече или по-малко неща от Бог: милост и благословии, просветление и озарение, а също и Божието правосъдие и порицание — и поради тези неща човек добива известно елементарно разбиране за същината на Бог.

При все че обектът на днешната ни беседа, Божията святост, може да се стори странен на повечето хора, вече подехме темата и, напредвайки по пътя, вие ще добиете по-дълбоко разбиране за нея. Необходимо е постепенно да отворите сетивата си и разума си по време на личното си преживяване. Засега вашето почиващо на възприятията ви разбиране за Божията същина изисква още дълго да учите, да потвърждавате, да усещате и да изживявате, докато някой ден дълбоко в сърцата си не получите откровението за „Божията святост“ — тя означава, че Божията същина е свършена, че Божията любов е безкористна, че Бог дарява всичко на човека безкористно, и ще разберете, че Божията святост е безукорна и неопетнена. Тези страни на Божията същина не са празни думи, с които Той подчертава Своя статус. Бог ползва същината Си, за да се отнесе с всеки отделен човек със смирена искреност. Иначе казано, същината на Бог не е изпразнена от съдържание, теоретична или догматична; при това тя определено не е вид познание. Тя не е вид образование за човека, а същинското откровение за Божиите действия и разкритата същина на това, което Бог притежава и представлява. Човекът трябва да опознае тази същина и да вникне в нея, защото всички Негови постъпки и всяка дума, която произнася, са с огромна стойност и значение за всеки един човек. Когато вникнеш в Божията святост, ще можеш да повярваш в Него истински; когато вникнеш в Божията святост, действително ще осъзнаеш същинското значение на думите „Самият Бог, единственият“. В ума ти няма да остане място за фантазии, че би могъл да избереш други пътеки, по които да поемеш, и вече няма да си склонен да предадеш всичко, което Бог е отредил за теб. Тъй като Божията същина е свята, само чрез Бог ще можеш да извървиш житейския си път по праведната пътека на светлината; само чрез Бог ще узнаеш смисъла на живота; само чрез Бог ще живееш в качеството си на истински човек, ще познаеш истината и ще я притежаваш. Само чрез Бог истината ще бъде за теб извор на живот. Сам Бог е единственият, Който ще ти помогне да се отърсиш от злото и ще те спаси от злосторничеството и властта на Сатана. Никой и нищо освен Бог не ще те избави от морето от страдания, за да не се измъчваш повече. Това е обусловено от Божията същина. Сам Бог е единственият, Който ти дарява спасение толкова безкористно; само Бог носи върховна отговорност за твоето бъдеще, за твоята съдба и за твоя живот. Той подрежда всичко, което се случва с теб. Това е непостижимо за всичко друго сътворено или съществуващо извечно. Тъй като нищо сътворено или извечно съществуващо не притежава същина, подобна на Божията, нищо и никой не може да те спаси или да те поведе. Такава е значимостта на Божията същина за човека. Навярно чувствате, че казаното от Мен може да ви е от известна помощ по принцип. Но ако се стремиш към истината, ако обичаш истината, в процеса на твоето преживяване тези думи не само ще променят съдбата ти, но и ще те поведат по правилния път на човешкия живот. Нали разбирате това? Дали вече се събуди интересът ви да опознаете Божията

същина? (Да.) Радвам се да науча, че се интересувате. С това приключваме темата за опознаването на Божията святост за днес.

* * *

Бих искал да поговорим за нещо, което направихте в началото на днешното ни събиране и което Ме изненада. Вероятно някои от вас питаят признателност към Мен, може би сте изпитали чувство на благодарност и тази ваша емоция намери израз в съответно действие. Стореното от вас не заслужава укор — то не е нито правилно, нито погрешно, но искам да разберете нещо. Какво е то? Първо, искам да ви питам какво всъщност направихте току-що? Дали понечихте да легнете по очи, или да коленичите в знак на почит? Кой ще Ми каже? (Мисля, че понечихме да легнем по очи.) Мислите, че искахте да легнете пред Мен, а за какво е знак това? (За почит.) Тогава какво е колениченето в израз на почит? Досега не съм споделял с вас мисли за това, но чувствам, че днес е необходимо да го направя. Лягате ли по очи на обичайните си събирания? (Не.) А по очи ли лежите, докато се молите? (Да.) Стига ситуацията да ви го позволява, всеки път ли заемате това положение, за да отправите молитва? (Да.) Това е добре. Но днес искам да разберете, че Бог приема коленопреклонност само от два типа хора. Не е нужно да търсите съвети в Библията или в делата и поведението на някои духовни личности. Вместо това сега ще ви кажа истината. Първо, не е едно и също дали ще легнете по очи, или ще коленичите в израз на почит. Защо Бог приема жестовите на коленопреклонност на онези, които лягат по очи пред Него? Защото Той привиква някого при Себе Си и го призовава да приеме определена Божия заръка — тогава Бог му позволява да се просне по очи пред Него. Това са първият тип хора. Вторият тип са онези, които коленичат в знак на почит, защото се боят от Бог и отбягват злото. Само това са, два типа. Към кой от двата принадлежите вие? Можете ли да кажете? Това е истината, дори и леко да ви засегне. Не говорим за жестовите на коленопреклонност по време на молитва — те са уместни, така и трябва да бъде, защото, когато се молят, хората обикновено молят за нещо, разтварят сърцата си за Бог и застават лице в лице с Него. Молитвата е общение и диалог, сърдечен разговор с Бог. Колениченето като израз на почит не бива да е формален жест. Целта Ми не е да ви упреквам за стореното днес. Обяснението има за цел да ви помогне да разберете този принцип — нали знаете, че е така? (Да, знаем.) Казвам ви това, за да не се повтаря повече. И така, дали хората изобщо имат случай да лягат по очи или да коленичат пред Бог? Не е речено, че никога няма да имат такава възможност. И този ден ще настъпи рано или късно, но още не е дошъл моментът. Разбирате ли? Чувствате ли се засегнати? (Не.) Може би тези думи ще ви мотивират и вдъхновят да узнаете в сърцата си настоящите затруднения в общуването между Бог и човека и да разберете от какво

естество е сегашното взаимоотношение между Бог и хората. При все че напоследък обсъждахме и разменихме още мисли, в човешкото разбиране за Бог все още има доста пропуски. Човекът трябва да измине още много по пътя към проникновението за Бог. Намерението Ми не е да ви поставям това като спешно задание, нито да ви пришпорвам да изразите тези стремления и чувства. Жестът, с който Ме посрещнахте днес, вероятно изразява истинските ви чувства и Аз усетих това. Докато го правехте, Ми се прииска да стана и да отправя към вас най-добрите Си пожелания, защото желая всички вие да сте добре. Затова със всяка Своя дума или действие правя всички по силите Си да ви помогна, за да добиете правилното разбиране и вярната гледна точка за всички неща. Успявате да вникнете в това, нали? (Да.) Това е добре. Макар че хората имат известно разбиране за различните нагласи на Бог, за аспектите на онова, което Бог притежава и представлява, и за делото, което Той осъществява, в голямата си част това разбиране не стига по-далеч от изчитането на писани думи, или не надхвърля принципното им разбиране и обмисляне. На хората им липсва най-вече истинското разбиране и вникване, които идват с непосредствения опит. При все че Бог използва разнообразни начини да пробуди човешките сърца, хората тепърва трябва да извървят дълъг път, за да постигнат това. Не искам никой от вас да се чувства сякаш Бог го е оставил навън на студа, че го е изоставил или му е обърнал гръб. Едничкото Ми желание е да видя как всеки от вас поема по пътя на истината и се стреми да разбере Бог, как крачи напред непоколебимо, без опасения и без товар. Каквито и да са прегрешенията ти, колкото и надалеч да си се отклонил от пътя и колкото и сериозни да са простъпките ти, не ги носи със себе си като бремене, като допълнителен товар по своя пътя към вникването в Бог. Продължавай да крачиш напред. В сърцето Си Бог винаги таи човешкото спасение; това не се променя според обстоятелствата. Това е най-ценната част от Божията същина. Почувствахте ли се малко по-спокойни? (Да.) Надявам се да възприемете правилния подход към всички неща и към думите, които Аз изрекох. С това слагам край на днешното ни общение. До скоро!

11 януари 2014 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ VII

БОГ Е ИЗТОЧНИКЪТ НА ЖИВОТ ЗА ВСИЧКИ НЕЩА (I)

Преглед на Божията власт, праведния Божи нрав и Божията святост

Когато завършите молитвите си, чувствате ли се умиротворени в присъствието на Бог? (Да.) Ако сърцето на човек може да се умири, той ще може да чуе и да разбере Божието слово и ще може да чуе и да разбере истината. Ако сърцето ти не е способно да се умири, ако сърцето ти все блуждае без посока или все мисли за други неща, това ще ти повлияе, когато присъстваш на събирания, за да слушаш Божието слово. Какво стои в основата на въпросите, които обсъждаме? Нека всички се върнем към най-същественото за малко. Що се отнася до познаването на Самия Бог, Единствения Бог, в първата част обсъдихме Божията власт. Във втората част обсъдихме праведния Божи нрав, а в третата част — Божията святост. Направи ли ви впечатление конкретното съдържание, което обсъждахме всеки път? Кое остави най-силно впечатление у вас от първата част — „Божията власт“? Коя част ви повлия най-силно? (Бог първо съобщи за властта и мощта на Божието слово; Бог е толкова добър, колкото е Неговото слово и словото Му ще се сбъдне. Това е изначалната същина на Бог.) (Божията заповед към Сатана е била, че може само да изкушава Йов, но не и да отнема живота му. В това виждаме властта на Божието слово.) Има ли какво още да се добави? (Бог използва слова, за да създаде небето и земята и всичко в тях, и изрече слова, за да склучи завет с човека и да му даде Своите благословии. Всички тези са примери за властта на Божието слово. След това видяхме как Господ Исус заповядал на Лазар да излезе от гроба си — това показва, че животът и смъртта са под Божия контрол, че Сатана няма власт да контролира живота и смъртта и че независимо дали Божието дело се извършва в плът или в Дух, Неговата власт е единствена по рода си.) Това е разбиране, което придобихте, когато чухте общението. Като говорим за Божията власт, какво е вашето разбиране за думата „власт“? В рамките на Божията власт какво виждат хората от това, което Бог прави и разкрива? (Виждаме всемогъществото и мъдростта на Бог.) (Виждаме, че Божията власт присъства винаги и че наистина съществува. Виждаме Божията власт в широк мащаб във факта, че Той властва над всички неща, и в малък мащаб, когато Той поема контрол над всеки отделен човешки живот. Всъщност Бог планира и контролира шестте етапа на човешкия живот. Освен това виждаме, че Божията власт представлява Самия, Единствения Бог, и никое сътворено или несътворено същество не може да я притежава. Божията власт е символ на Неговия статут.) Вашето разбиране за „символите на Божия статут и Божието положение“ изглежда донякъде доктринално. Разбирате ли същността на Божията власт? (Бог бди над нас и ни защитава от най-ранна възраст и в това виждаме

Божията власт. Не осъзнавахме опасностите, които ни дебнеха, но Бог винаги ни защитаваше зад кулисите. Това също е Божията власт.) Много добре. Добре казано.

Когато говорим за Божията власт, върху какво се концентрираме, кое е най-същественото? Защо е необходимо да обсъждаме това? Първата цел на обсъждането на този въпрос е да се утвърди в сърцата на хората статутът на Бог като Създател и Неговото положение сред всички неща. Отначало хората може да бъдат запознати с това, да го видят и почувстват. Това, което виждаш и усещаш, е резултат от Божиите действия, Божиите слова и Божия контрол над всички неща. И така, какво истинско разбиране придобиват хората от всичко, което виждат, научават и знаят благодарение на Божията власт? Вече обсъдихме първата цел. Втората е да дадем възможност на хората да видят Божията сила и мъдрост във всичко, което Бог е извършил, казал и управлявал със Своята власт. Целта е да видиш колко могъщ и колко мъдър е Бог в Своето управление на всичко. Нима не беше това фокусът и най-същественото в предишното ни обсъждане на единствената по рода си Божия власт? Не е минало много време от онази дискусия, но въпреки това някои от вас са го забравили, което доказва, че не сте придобили задълбочено разбиране за Божията власт. Дори може да се каже, че човекът не е видял Божията власт. Сега разбирате ли го донякъде? Когато виждаш Бог да упражнява властта Си, какво изпитваш в действителност? Наистина ли чувстваш силата на Бог? (Да.) Когато четеш словата Му за това как Той е създал всички неща, чувстваш Неговата сила и всемогъщество. Какво чувстваш, когато виждаш Божията власт над съдбата на хората? Чувстваш ли Неговата сила и мъдрост? Ако Бог не притежаваше тази сила, ако не притежаваше тази мъдрост, щеше ли да има качествата да властва над всички неща и над съдбите на хората? Бог притежава силата и мъдростта, затова има и властта. Това е единствено и неповторимо. Сред цялото творение нима си виждал някога човек или същество със сила като Божията? Нима съществува някой или нещо, което има силата да създаде небето, земята и всички неща, да ги управлява и да властва над тях? Нима съществува някой или нещо, което може да управлява и води цялото човечество и което може да присъства навсякъде и по всяко време? (Не, не съществува.) Вече разбирате ли истинското значение на единствената по рода си Божия власт? Сега разбирате ли я донякъде? (Да.) С това приключва прегледът ни на темата за неповторимата Божия власт.

Във втората част говорихме за праведния Божи нрав. Не обсъждахме дълго тази тема, защото на този етап Божието дело се състои предимно от правосъдие и порицание. В Епохата на царството праведният Божи нрав се разкрива ясно и подробно. Той изрича слова, които не е изричал от времето на сътворението, а в Неговите слова всички хора, всички, които четат и изживяват Неговото слово, виждат как се разкрива Неговият праведен нрав. И така, кое е най-същественото от нашата дискусия за праведния Божи нрав? Разбирате ли го в дълбочина?

Разбирате ли го от собствен опит? (Бог изпепели Содом, защото хората по онова време бяха дълбоко покварени и предизвикаха Божия гняв. В това виждаме праведния Божи нрав.) Първо, нека погледнем: ако Бог не беше унищожил Содом, щеше ли да си в състояние да узнаеш за Неговия праведен нрав? Пак щеше да си в състояние. Можете да го видите в словата, които Бог изрича в Епохата на царството, както и в правосъдието, порицанието и проклятията, които отправя към човека. Можете ли да видите праведния Божи нрав в това, че Той пощади Ниневия? (Да.) В сегашната епоха хората могат да видят част от Божията милост, любов и великодушие и в промяната на Божието сърце, която следва покаянието на човека. След като изтъкнахме тези два примера като въведение към дискусията за праведния Божи нрав, съвсем ясно се вижда, че Неговият праведен нрав се проявява, но в действителност същината на праведния Божи нрав не се ограничава до това, което се разкрива в тези две библейски истории. От това, което научихте, видяхте и изживяхте в Божието слово и Неговото дело, какво представлява праведният Божи нрав според вас? Говорете от собствения си опит. (В условията, които Бог е създал за хората, когато те са способни да търсят истината и да действат в съответствие с Божията воля, Бог ги води, просвещава ги и им дава възможност да се чувстват озарени в сърцата си. Когато хората се противопоставят на Бог, когато се съпротивляват срещу Него и не действат в съответствие с Неговата воля, в тях настъпва голям мрак, сякаш Бог ги е изоставил. Дори когато се молят, не знаят какво да Му кажат. Но когато оставят настрана собствените си представи и хрумвания и станат готови да съдействат на Бог и да се стремят да се подобрят, тогава постепенно стават способни да видят усмихнатото лице на Бог. Така усещаме светостта на праведния Божи нрав. Бог се явява в святото царство, но на нечисти места се крие.) (Виждам праведния Божи нрав в начина, по който се отнася към хората. Нашите братя и сестри се различават по духовен ръст и качество и това, което Бог изисква от всеки от нас, също е различно. Всички сме способни да получим Божието просветление в различна степен и в това виждам Божията праведност, защото ние, хората, не сме способни да се отнасяме към човека по този начин, но Бог е способен.) Сега всички имате известни практически познания, които можете да изразите.

Знаете ли кое познание е ключът към разбирането на праведния Божи нрав? Много неща могат да се кажат по тази тема от опит, но първо трябва да ви кажа няколко основни неща. За да разбере праведния Божи нрав, човек първо трябва да разбере чувствата на Бог: какво мрази Той, какво ненавижда, какво обича, към кого е великодушен и милостив и на какви хора дарява тази милост. Това е един съществен момент. Трябва също да разберете, че колкото и любящ да е Бог, колкото и милост и любов да има към хората, Бог не търпи никой да накърнява Неговия статут и положение, нито да накърнява Неговото достойнство. Въпреки че Бог обича хората, Той не ги глези. Той дава на хората Своята любов, Своята

милост и Своего великодушие, но никога не ги е глезил; Бог има Свои принципи и Свои граници. Колкото и Божия любов да си почувствал, колкото и дълбока да е тя, никога не бива да се отнасяш към Бог така, както би се отнасял към друг човек. Макар да е вярно, че Бог се отнася към хората с пределна близост, ако човек възприема Бог просто като друг човек, сякаш Той е просто още едно сътворено същество, като приятел или обект на поклонение, Бог ще скрие лицето Си от него и ще го изостави. Такъв е Неговият нрав и хората не трябва да подхождат към този въпрос лекомислено. Затова често виждаме такива слова, изречени от Бог, за праведния Божи нрав: няма значение колко път си изминал, колко работа си свършил или колко страдания си понесъл; щом накърниш Божия нрав, Той ще въздаде на всеки от вас според това, което сте извършили. Тоест Бог се отнася към хората с пределна близост, но хората не трябва да се отнасят към Бог като към приятел или роднина. Не наричай Бог свой „приятел“. Колкото и любов да си получил от Него, колкото и великодушен да е бил към теб, никога не бива да се отнасяш към Бог като към свой приятел. Това е праведният Божи нрав. Разбирате ли? Нужно ли е да говоря още за това? Имате ли някакво предварително разбиране по този въпрос? Като цяло това е най-лесната грешка, която хората допускат, независимо дали разбират доктрините или никога преди не са се замисляли по този въпрос. Когато хората оскърбят Бог, това може да не се дължи на отделно събитие или на нещо, което са казали, а по-скоро на отношението, което имат, и на състоянието, в което се намират. Това е много плашещо нещо. Някои хора вярват, че разбират Бог, че имат някакво познание за Него и дори може да правят някои неща, които удовлетворяват Бог. Те започват да се чувстват равни на Бог и смятат, че умело са се сприятелили с него. Такива чувства са ужасно погрешни. Ако нямаш задълбочено разбиране за това, ако не го разбираш ясно, много лесно ще оскърбиш Бог и ще накърниш праведния Божи нрав. Сега разбирате това, нали? Нима праведният Божи нрав не е единствен по рода си? Възможно ли е някога да бъде равен на нрава или моралните качества на човек? Никога не би могъл. Затова не бива да забравяш, че независимо от това как Бог се отнася към хората и какво мисли за тях, Божието положение, власт и статут никога не се променят. За човечеството Бог винаги е Господ на всички неща и Съзателят.

Какво научихте за светостта на Бог? В тази част за „Божията святост“, освен факта, че порочността на Сатана е използвана като фон за сравнение, какво беше основното съдържание на дискусиата ни за Божията святост? Нима не се отнася за това, което Бог има, и това, което Той е? Това, което Бог има, и това, което Той е, не се ли отнася само и единствено до самия Бог? (Така е.) То е онова, което сътворените същества не притежават. Затова казваме, че Божията святост е единствена по рода си. Това е нещо, което би трябвало да можете да разберете. Проведохме три срещи по темата за Божията святост. Можете ли да опишете със

свои думи и както я разбирате, какво според вас е Божията святост? (Последния път, когато Бог общуваше с нас, ние се преклонихме пред Него. Бог сподели с нас истината за колениченето и свеждането на глава в израз на преклонение пред Него. Видяхме, че да се поклоним на Бог, преди да сме изпълнили Неговите изисквания, не съответства на Неговата воля, и в това видяхме Божията святост.) Много вярно. Има ли още нещо? (В Божиите слова към човешкия род виждаме, че Той говори ясно и отчетливо. Той е пряк и говори по същество. Сатана говори по заобиколен начин и непрекъснато лъже. От това, което се случи миналия път, когато лежахме проснати пред Бог, видяхме, че Неговите слова и действия винаги са принципни. Той винаги е ясен и кратък, когато ни казва как трябва да действаме, да се съобразяваме и да практикуваме. Но хората не са такива. Откакто човечеството беше покварено от Сатана, то действа и говори според личните си мотиви и цели и предвид личните си желания. От начина, по който Бог се грижи, обича и защитава човешкия род, виждаме, че всичко, което Бог прави, е положително и ясно. Именно така виждаме да се разкрива същината на Божията святост.) Добре казано! Някой друг иска ли да добави нещо? (Чрез Божието разобличаване на злата същина на Сатана виждаме Божията святост, придобиваме повече познание за злото на Сатана и виждаме източника на страданието на човечеството. В миналото не знаехме за човешкото страдание под властта на Сатана. Едва след като Бог ни разкри това, разбрахме, че всички страдания, които идват от преследването на слава и богатство, са дело на Сатана. Едва тогава почувствахме, че Божията святост е истинското спасение за човечеството.) Има ли още нещо, което да добавите към това? (Човечеството, което е покварено, няма истинско познание и любов към Бог. Тъй като не разбираме същината на Божията святост и тъй като, когато падаме ничком и свеждаме глава пред Него в израз на преклонение, го правим с нечисти помисли и скрити мотиви и цели, Бог е недоволен. Виждаме, че Бог се различава от Сатана; Сатана иска хората да го обожават и ласкаят, да лежат проснати пред него и да свеждат глава в израз на преклонение. Сатана няма принципи. От това също разбирам Божията святост.) Много добре! Сега, след като поговорихме за Божията святост, виждате ли съвършенството на Бог? Виждате ли как Бог е източник на всички положителни неща? Способни ли сте да видите как Бог е въплъщението на истината и справедливостта? Виждате ли как Бог е източникът на любовта? Виждате ли как всичко, което Бог върши, всичко, което изразява, и всичко, което разкрива, е безупречно? (Да.) Това е най-същественото от това, което казах за светостта на Бог. Днес тези думи може да ви се струват просто доктрина, но един ден, когато изпитате и станете свидетели на Самия Истински Бог от Неговото слово и Неговото дело, искрено ще кажете, че Бог е свят, че Бог е различен от човека и че Неговото сърце, нрав и същина са свети. Тази святост позволява на човек да види Божието съвършенство и да разбере, че същината на Божията

святост е непорочна. Същината на Неговата святост определя, че Той е Самият Бог, Неповторимият, и също така едновременно позволява на човек да види и доказва, че Той е Самият Неповторим Бог. Нима това не е най-същественото? (Така е.)

Днес направихме преглед на няколко теми от предишни общения. С това завършва днешният преглед. Надявам се, че всички вие ще вземете присърце най-съществените моменти от всяка точка и тема. Не ги възприемайте като обикновена доктрина; когато имате свободно време, наистина ги прочетете и ги обмислете. Запомнете ги в сърцето си и ги осъществете — тогава наистина ще изпиташ всичко, което казах за реалността на Божието разкриване на нрава Му и разкриването на това, което Той има, и това, което Той е. Ако обаче само ги записваш в тетрадката си, а не ги четеш и не ги обмисляш, никога няма да ги придобиеш за себе си. Сега разбирате, нали? След като хората са общували по тези три теми, след като са придобили общо — или дори конкретно — разбиране за Божия статут, същина и нрав, ще бъде ли пълно тяхното разбиране за Бог? (Не.) Сега, относно вашето собствено разбиране за Бог, има ли други области, в които смятате, че се нуждаете от по-задълбочено разбиране? Тоест сега, след като си придобил представа за Божията власт, Неговия праведен нрав и светостта Му, вероятно Неговите единствени по рода си статут и положение са се затвърдили в съзнанието ти; но все пак остава да видиш, да разбереш и да задълбочиш познанията си за Неговите дела, Неговата сила и същина чрез собствения си опит. Сега, след като слушахте тези общения, в сърцата ви малко или много се е затвърдила вярата в това: Бог наистина съществува и е факт, че Той управлява всички неща. Никой не може да накърнява Неговия праведен нрав; Неговата святост е несъмнен факт и никой не може да я оспорва. Това са факти. Тези общения позволяват статутът и позицията на Бог да се затвърдят в сърцата на хората. След като тази основа е поставена, хората трябва да се опитат да разберат повече.

История 1: Едно семе, земята, едно дърво, слънчевата светлина, птиците и човекът

Днес с вас ще разговаряме по една нова тема. Каква е тази тема? Заглавието ѝ е: „Бог е източникът на живот за всички неща“ Струва ли ви се, че тази тема е твърде обширна? Струва ли ви се, че е малко отдалечена? „Бог е източникът на живот за всички неща“ — тази тема може да се стори на хората малко отдалечена, но тя трябва да бъде разбрана от всички, които следват Бог, защото е неразривно свързана с познанието за Бог на всеки човек и със способността му да Го удовлетворява и се бои от Него. Затова ще говоря по тази тема. Напълно възможно е хората да имат предварително елементарно разбиране по тази тема или може да са наясно с нея в известна степен. В съзнанието на някои хора това

знание или осъзнаване може да е придружено от семпла или повърхностна степен на разбиране. Други може да са имали някои специални преживявания в сърцето си, които са ги довели до личен, дълбок досег до тази тема. Но такава предварително познание, независимо дали е задълбочено или повърхностно, е едностранчиво и недостатъчно конкретно. Затова избрах тази тема за общение: за да ви помогна да достигнете до по-задълбочено и по-конкретно разбиране. Ще използвам специален метод, за да разговарям с вас по тази тема, метод, който не сме използвали досега, метод, който може да ви се стори малко необичаен и дори леко неудобен. След това ще разберете какво имам предвид. Обичате ли разкази? (Обичаме.) Е, изглежда, че изборът Ми да разказвам истории е добър, щом всички ги харесвате толкова много. Да започваме. Не е необходимо да си водите бележки. Моля ви да се отпуснете и да не се суетите. Можете да затворите очи, ако смятате, че заобикалящата ви среда или хората около вас може да ви разсейват. Имам да ви разкажа една прекрасна история. Това е история за едно семе, земята, едно дърво, слънчевата светлина, птиците и човека. Кой са главните герои в нея? (Едно семе, земята, едно дърво, слънчевата светлина, птиците и човекът.) Бог сред тях ли е? (Не.) Въпреки това съм сигурен, че ще се почувствате освежени и удовлетворени, след като чуете тази история. Сега, моля, слушайте мълчаливо.

Едно малко семенце паднало на земята. Завалил силен дъжд и от семето израснал крехък кълн, а корените му бавно се впивали надолу в почвата. С течение на времето кълнът израснал на височина, като понасял жестоките ветрове и суровите дъждове, ставал свидетел на смяната на сезоните, докато луната растяла и намалявала. През лятото земята дарявала вода, за да може стръкчето да издържи на изгарящата жегата на сезона. И благодарение на земята стръкчето не било поразено от жегата и така отминали най-лошите летни горещини. Когато настъпила зимата, земята обгърнала стръкчето в топлата си прегръдка и земята и стръкчето се държали здраво един за друг. Земята топлела стръкчето и така то оцеляло в лютия студ на сезона, невредимо от зимните бури и снежните виелици. Подслонено от земята, стръкчето растяло смело и щастливо; подхранвано безкористно от земята, то растяло здраво и силно. Растяло щастливо, пеело под дъжда, танцувало и се поклащало от вятъра. Стръкчето и земята зависят един от друг...

Минали години и стръкчето се превърнало във високо дърво. То стояло непоклонимо на земята, със здрави клони, окичени с безброй листа. Корените на дървото продължавали да се вкопават в земята, както и преди, но вече се впивали дълбоко в почвата отдолу. Земята, която някога защитавала малкото стръкче, вече била основа за едно могъщо дърво.

Слънчев лъч огрял дървото. Дървото се поклащало с широко разперени ръце и вдишвало дълбоко от огрения от слънцето въздух. Земята отдолу дишала в такт с дървото и се чувствала обновена. Точно тогава сред клоните на дървото задухал

свеж ветрец и то затреперило от удоволствие, кипящо от енергия. Дървото и слънчевата светлина зависят един от друг...

Хората седели в прохладната сянка на дървото и се наслаждавали на свежия, ароматен въздух. Въздухът пречистил сърцата и дробовете им, пречистил кръвта им и телата им вече не били лениви и сковани. Хората и дървото зависят един от друг...

По клоните на дървото насаждало ято малки чуруликащи птички. Може би са кацнали там, за да избегнат хищник, или за да се размножат и отгледат малките си, а може би само за да си починат за кратко. Птиците и дървото зависят един от друг...

Корените на дървото, усукани и преплетени, се впивали дълбоко в земята. Със ствола си то предпазвало земята от вятъра и дъжда и протягало клони, за да пази земята под краката си. Дървото го правело, защото земята била неговата майка. Те се укрепват взаимно, разчитат един на друг и никога няма да се разделят...

И така приключва тази история. Историята, която разказах, беше за едно семе, земята, едно дърво, слънчевата светлина, птиците и човека. В нея имаше само няколко действия. Какви чувства остави у вас? Разбирате ли какво казвам, когато говоря така? (Разбираме.) Моля ви, споделете чувствата си. Какво почувствахте, когато чухте тази история? Първо ще ви кажа, че всички герои в историята могат да бъдат видени и докоснати; те са реални неща, а не метафори. Искам да помислите върху това, което казах. В Моята история нямаше нищо трудно за разбиране, а най-същественото би могло да се изрази с няколко изречения от историята. (Историята, която чухме, рисува красива картина. Едно семе покълва и докато расте, преживява четирите сезона на годината: пролет, лято, есен и зима. Земята се грижи за покълналото семе като майка. Тя топли кълна през зимата, за да може той да оцелее в студа. След като кълнът се превръща в дърво, един слънчев лъч докосва клоните му и му носи много радост. Виждам, че наред с множеството Божии творения земята също е жива и че тя и дървото са взаимозависими. Виждам също така голямата топлина, с която слънчевата светлина дарява дървото, и виждам птиците, макар и обикновени същества, които се събират с дървото и с хората в една картина на свършена хармония. Това са чувствата, които изпитах в сърцето си, когато чух тази история; осъзнавам, че всички тези неща наистина са живи.) Добре казано! Някой друг иска ли да добави още нещо? (В тази история за семето, което покълва и се превръща във високо дърво, виждам чудото на Божието творение. Виждам, че Бог е направил така, че всички неща взаимно да се подсилват и да зависят едно от друго, и че всички неща са свързани и служат едно на друго. Виждам Божиата мъдрост, Неговото чудо и виждам, че Той е източникът на живот за всички неща.)

И преди сте виждали всичко, за което говорих току-що. Семената например — те израстват в дървета и макар да не можеш да видиш всеки детайл от този

процес, знаеш, че той съществува, нали? Знаете и за земята, и за слънчевата светлина. Всеки е виждал птици, кацнали на дърво, нали? И всички сте виждали хора, които се разхлаждат в сянката на дърво, нали? (Да.) И така, когато всички тези неща са събрани в една картина, какво усещане предизвиква тя? (Усещане за хармония.) От Бог ли идва всяко от нещата в тази картина? (Да.) Тъй като идват от Бог, Бог знае ползата им и колко е важно да съществуват на земята всички тези различни неща. Когато Бог е създавал всички неща, когато е планирал и създавал всяко нещо, Той го е направил с конкретно намерение; и когато е създал тези неща, е вдъхнал живот във всяко от тях. Средата, която Той е създал за съществуването на човешкия род, както току-що описахме в нашата история, е среда, в която семената и земята са взаимозависими, в която земята може да подхранва семената, а семената са свързани със земята. Тази връзка е предопределена от Бог още в самото начало на Неговото творение. Картината на дърво, слънчева светлина, птици и хора е изображение на жизнената среда, която Бог е създал за човешкия род. Първо, дървото не може да напусне земята, нито може да съществува без слънчева светлина. И така, с каква цел Бог е създал дървото? Можем ли да кажем, че е предназначено само за земята? Можем ли да кажем, че е предназначено само за птиците? Можем ли да кажем, че е предназначено само за хората? (Не.) Каква е връзката между тях? Връзката между тях е връзка на взаимно укрепване и взаимозависимост и тя е неразривна. Това означава, че земята, дървото, слънчевата светлина, птиците и хората разчитат едни на други, за да съществуват, и се изхранват взаимно. Дървото защитава земята, а земята подхранва дървото; слънчевата светлина осигурява ресурс на дървото, а дървото получава свеж въздух от слънчевата светлина и намалява изгарящата топлина на слънцето върху земята. Кой има полза от това в крайна сметка? Това е човешкият род, нали? Това е един от принципите, залегнали в основата на средата, създадена от Бог, в която живее човечеството, и която Бог е замислил да бъде такава от самото начало. Въпреки че тази картина е семпла, в нея можем да видим Божиата мъдрост и Неговото намерение. Човечеството не може да живее без земята, без дървета, а още по-малко без птиците и слънчевата светлина. Нима не е така? Макар че това е само една история, тя представлява микрокосмос на Божието сътворение на небето, земята и на всички неща и на дарената от Него среда, в която човешкият род може да живее.

Именно заради човечеството Бог е създал небето, земята и всички неща, както и среда, която да обитава. Първо, най-същественото, което разглежда нашата история, е взаимното укрепване, взаимозависимостта и съвместното съществуване на всички неща. По силата на този принцип средата, в която съществува човешкият род, е защитена; тя може да съществува и да се поддържа. Благодарение на това човечеството може да се развива и да се възпроизвежда. Картината, която видяхме, беше на дърво, земя, слънчева светлина, птици и хора

заедно. Бог присъстваше ли в тази картина? Не Го видяхме там. Но видяхме правилото за взаимно укрепване и взаимозависимост между нещата в картината; в това правило може да се видят съществуването и върховенството на Бог. Бог използва такъв принцип и такова правило, за да запази живота и съществуването на всички неща. Така Той осигурява ресурс за всички неща и за човечеството. Свързана ли е тази история с основната ни тема? На пръв поглед изглежда, че не е така, но в действителност правилото, с което Бог е създал всички неща, и Неговото господство над всички неща са тясно свързани с това, че Той е източникът на живот за всички неща. Тези факти са неразделни. Вече започвате да научавате нещо!

Бог повелява правилата, които управляват функционирането на всички неща; Той повелява правилата, които регулират оцеляването на всички неща; Той управлява всички неща и ги поставя така, че взаимно да се подсилват и да зависят едно от друго, така че да не загинат или да не изчезнат. Само така човешкият род може да продължи да живее; само така той може да живее под Божието напътствие в тази среда. Бог е повелител на тези правила за управление и никой не може да се меси в тях, нито да ги променя. Единствено Самият Бог знае тези правила и единствено Самият Бог ги управлява. Кога да никнат дърветата; кога да вали; колко вода и колко хранителни вещества да дава земята на растенията; през кой сезон да падат листата; през кой сезон да дават плод дърветата; колко хранителни вещества да даде слънчевата светлина на дърветата; какво да издишат дърветата, след като са се нахранили със слънчева светлина — всички тези неща са предопределени от Бог, когато е създал всичко, като правила, които никой не може да нарушава. Нещата, които Бог е създал, независимо дали са живи, или според човека не са, се намират в ръката Му, където Той ги управлява и властва над тях. Никой не може да променя или нарушава тези правила. Тоест, когато Бог е създал всички неща, Той е предвидил, че без земята дървото не би могло да пусне корени, да поникне и да расте; че ако на земята нямаше дървета, тя щеше да изсъхне; че дървото трябва да стане дом на птиците и място, на което те могат да се подслонят от вятъра. Нима може едно дърво да живее без земята? Категорично не. Може ли да живее без слънце или дъжд? И това е невъзможно. Всички тези неща са за човечеството, за неговото оцеляване. От дървото човек получава свеж въздух и живее на земята, която е защитена от дървото. Човекът не може да живее без слънчева светлина и без различни живи същества. Въпреки че тези взаимоотношения са сложни, трябва да помниш, че Бог е създал правилата, които регулират всички неща, за да могат те да се укрепват взаимно, да зависят едно от друго и да съществуват заедно. С други думи, всяко нещо, което Той е създал, има полза и значимост. Ако Бог беше създал нещо, което не е важно, той би направил така, че то да изчезне. Това е един от методите, които Бог използва, за да осигури ресурс за всички неща. За какво се отнася изразът

„осигурява ресурс“ в тази история? Нима Бог полива дървото всеки ден? Нима дървото има нужда от Божията помощ, за да диша? (Не.) Тук „осигурява ресурс“ се отнася до Божието управление на всички неща след тяхното създаване; достатъчно е Бог да ги управлява, след като е установил правилата, които ги регулират. Щом семето е посято в земята, дървото расте само. Всички условия за развитието му са създадени от Бог. Бог е създал слънчевата светлина, водата, почвата, въздуха и околната среда; Бог е създал вятъра, студа, снега и дъжда, както и четирите сезона. Това са условията, от които дървото се нуждае, за да расте, и това са неща, които Бог е подготвил. И така, Бог ли е източникът на тази жизнена среда? (Да.) Нима се налага Бог ежедневно да брои всеки лист на дърветата? Не! Нито е нужно Бог да помага на дървото да диша или да събужда слънчевата светлина всеки ден с думите: „Време е да огрееш дърветата“. Не е нужно да го прави. Слънчевата светлина грее сама, когато е време да грее според правилата; тя се появява и грее върху дървото, а дървото поглъща слънчевата светлина, когато трябва, а когато това не е нужно, дървото продължава да живее според правилата. Може и да не сте в състояние да обясните точно това явление, но въпреки това то е факт, който всеки може да види и потвърди. Всичко, което трябва да направиш, е да приемеш, че правилата, които регулират съществуването на всички неща, идват от Бог, и да знаеш, че Бог има пълната власт над растежа и оцеляването на всички неща.

Съдържа ли тази история това, което хората наричат „метафора“? Олицетворение ли е тя? (Не.) Разказах една истинска история. Бог властва над всяко живо същество, над всичко, което има живот; Бог е вдъхнал живот на всяко живо същество, когато го е създал; животът на всяко живо същество идва от Бог и следва посоката и законите, които го ръководят. Няма нужда човек да го променя, нито да му помага; това е един от начините, по които Бог осигурява ресурс за всички неща. Разбирате, нали? Смятате ли, че е необходимо хората да приемат това? (Да.) Тази история има ли нещо общо с биологията? Свързана ли е по какъвто и да е начин с някоя област на знанието или с някой клон на науката? Не обсъждаме биологията и със сигурност не провеждаме биологично проучване. Каква е основната идея на нашия разговор? (Бог е източникът на живот за всички неща.) Какво сте виждали от творението? Виждали ли сте дървета? Виждали ли сте земята? (Да.) Виждали сте слънчевата светлина, нали? Виждали ли сте птици, накацали по дърветата? (Виждали сме.) Щастливо ли живее човечеството в такава среда? (Да.) Тоест Бог използва всички неща — нещата, които е създал — за да поддържа и защитава дома на човешкия род, неговата жизнена среда. Така Бог осигурява ресурс за човечеството и всички неща.

Допада ли ви стилът на тази беседа, начинът, по който говоря? (Лесно е да се разбере и има много примери от реалния живот.) Не говоря празни приказки, нали? Нужна ли е тази история на хората, за да разберат, че Бог е източникът на живот

за всички неща? (Да.) Тогава да преминем към следващата история. Следващата история е с малко по-различно съдържание, а и фокусът ѝ е малко по-различен. Всичко, което се появява в тази история, е нещо, което хората могат да видят с очите си в Божието творение. Сега ще започна следващия Си разказ. Моля, слушайте мълчаливо и вижте дали можете да разберете какво имам предвид. След разказа Си ще ви задам няколко въпроса, за да проверя какво сте научили. Героите в тази история са една голяма планина, един малък поток, един свиреп вятър и една гигантска вълна.

История 2: Една голяма планина, един малък поток, един свиреп вятър и една гигантска вълна

Имало един малък поток, който криволичел насам-натам и накрая стигнал до подножието на голяма планина. Планината препречвала пътя на малкия поток, затова той казал на планината със слабия си глас: „Моля те, позволи ми да мина. Изправила си се на пътя ми и ми пречиш да продължа напред“. „Къде отиваш?“ — попитала планината. „Търся дома си“ — отвърнал потокът. „Добре, давай напред и мини над мен!“ Но малкият поток бил твърде слаб и твърде млад, затова нямало как да мине над такава голяма планина. Могел да продължи да тече само там, в подножието на планината...

Един свиреп вятър фучал към планината и носел със себе си пясък и отломки. Вятърът изревал към планината: „Пусни ме да мина!“ „Къде отиваш?“ — попитала планината. „Искам да отида от другата страна на планината“ — в отговор изревал вятърът. „Добре, ако успееш да си пробиеш път през талията ми, можеш да минеш!“ Свирепият вятър се носел с вой насам и натам, но колкото и яростно да духал, не успял да си пробие път през планината. Вятърът се уморил и спрял да си почине, а от другата страна на планината подухнал лек ветрец за радост на хората там. Това бил поздравът на планината към хората...

На морския бряг пръски от океана се търкаляли нежно по скалистия бряг. Изведнъж се надигнала гигантска вълна и с рев се насочила към планината. „Помести се!“ — изкрещяла гигантската вълна. „Къде отиваш?“ — попитала планината. Неспособна да спре настъплението си, вълната изревала: „Разширявам територията си! Искам да протегна ръце!“ „Добре, ако можеш да прескочиш върха ми, ще те пусна да минеш“. Голямата вълна се отдръпнала на известно разстояние, след което отново се втурнала към планината. Но колкото и да се опитвала, не успяла да преодолее върха на планината. На вълната ѝ оставало единствено бавно да се оттегли обратно в морето...

В продължение на хиляди години малкият поток се процеждал нежно около подножието на планината. Следвайки указанията на планината, потокът се върнал у дома, където се влял в река, а тя на свой ред се вляла в морето. Под грижите на планината малкият поток никога не изгубил своя път. Потокът и планината се

подсилвали взаимно и зависели един от друг; укрепвали се взаимно, противодействали си и съществували заедно.

В продължение на хиляди години свирепият вятър виел, както си му е редът. Той продължавал да „навестява“ често планината с огромни пясъчни вихри, които се извивали в поривите му. Той заплашвал планината, но така и не си пробил път през нея. Вятърът и планината се подсилвали взаимно и зависели един от друг; те укрепвали заедно, противодействали си и съществували заедно.

В продължение на хиляди години гигантската вълна не знаела почивка и вървяла неумолимо напред, като непрекъснато разширявала територията си. Тя ревяла и се устремявала към планината отново и отново, но планината не помръдвала и на сантиметър. Планината бдяла над морето и така морските обитатели се размножавали и се развивали. Вълната и планината се подсилвали взаимно и зависели една от друга; те укрепвали заедно, противодействали си и съществували заедно.

Така приключва нашата история. Първо Ми кажете за какво става дума в тази история? В началото имало голяма планина, малък поток, свиреп вятър и гигантска вълна. Какво се случило в първия откъс с малкия поток и голямата планина? Защо избрах да говоря за един поток и една планина? (Под грижите на планината потокът никога не изгубил своя път. Те разчитали един на друг.) Смятате ли, че планината е защитавала малкия поток, или смятате, че му е пречела? (Тя го е защитавала.) Но не му ли е препречила пътя? Тя и потокът се грижели един за друг; планината защитавала потока, но и го възпрепятствала също така. Планината закриляла потока, докато се влее в реката, но му препречвала пътя, за да не тече където си иска и така да причинява наводнения и бедствия на хората. Нима откъсът не е за това? Като закриляла потока и като препречвала пътя му, планината предпазвала домовете на хората. След това малкият поток се вливал в реката в подножието на планината и после — в морето. Нима това не е правилото, което регулира съществуването на потока? Какво е позволило на потока да се съедини с реката и морето? Нима не е била планината? Потокът разчитал на закрилата на планината и на нейната преграда. Нима това не е най-същественото? Разбираш ли от тази история колко важни са планините за водата? Дали Бог е имал Своя цел в създаването на всяка планина, била тя голяма или малка? (Да.) Този кратък откъс, в който няма нищо друго освен един малък поток и една голяма планина, ни позволява да видим ползата и важността на Божието творение на тези две неща; показва ни и мъдростта и целта на Неговата власт над тях. Нима не е така?

За какво разказва вторият откъс от историята? (За един свиреп вятър и голямата планина.) Вятърът хубаво нещо ли е? (Да.) Не непременно — понякога вятърът е твърде силен и причинява бедствия. Как би се почувствал, ако си принуден да стоиш на свирепия вятър? Зависи от силата му. Ако вятърът е от

трета или четвърта степен, ще е поносим. В най-лошия случай на човек може да му е трудно да държи очите си отворени. Но ако вятърът се усили и се превърне в ураган, ще можеш ли да му устоиш? Не би могъл. Затова е погрешно хората да казват, че вятърът задължително е добър или лош, защото това зависи от неговата сила. Каква е ролята на планината тук? Нима ролята ѝ не е да филтрира вятъра? До какво свежда планината свирепия вятър? (До лек ветрец.) Сега, в средата, която обитават хората, повечето хора бури ли преживяват или леки ветрове? (Леки ветрове.) Нима това не е била една от Божиите цели, едно от Неговите намерения при създаването на планините? Какво би било, ако хората живееха в среда, в която пясъкът се носеше бясно от вятъра, безпрепятствено и без филтри? Възможно ли е земята, обградена от летящи пясъци и отломки, да е необитаема? Камъните може да ударят хората, а пясъкът — да ги ослепи. Вятърът може да събори хората или да ги отнесе във въздуха. Може къщите да бъдат разрушени и да се случат всякакви бедствия. И все пак има ли полза от съществуването на свиреп вятър? Казах, че е лош, така че някой може да сметне, че няма никаква полза от него, но дали е така? Нима няма полза, когато се превърне в лек полъх? От какво имат най-голяма нужда хората, когато времето е влажно или задушно? Те се нуждаят от лек ветрец, който да ги обгърне нежно, да ги освежи и да прочисти главите им, да изостри мисълта им, да поправи и подобри душевното им състояние. Сега, например, всички вие седите в стая с много хора и застоял въздух — от какво имате най-голяма нужда? (От лек ветрец.) На място, където въздухът е мътен и мръсен, мисленето може да се забави, кръвообращението може да отслабне, а яснотата на ума може да намалее. Леко движение и циркулация обаче освежават въздуха, а хората се чувстват различно на чист въздух. Макар че малкият поток може да причини бедствие, макар че свирепият вятър може да причини бедствие, докато планината е там, тя ще превръща опасността в сила, която е от полза за хората. Нима не е така?

За какво се разказва в третия откъс от историята? (Голямата планина и гигантската вълна.) Голямата планина и гигантската вълна. Действието на този откъс се развива на морския бряг в подножието на планината. Виждаме планината, пръските от океана и една огромна вълна. Какво е планината за вълната в този случай? (Защитник и преграда.) Тя е едновременно защитник и преграда. Като защитник тя предпазва морето от изчезване, за да могат съществата, които живеят в него, да се размножават и развиват. Като преграда планината предпазва морските води от преливане и не допуска да причинят бедствие или вреда и да разрушат домовете на хората. Затова можем да кажем, че планината е едновременно защитник и преграда.

В това се състои важността на взаимовръзката между голямата планина и малкия поток, между голямата планина и свирепия вятър, между голямата планина и гигантската вълна; това е значимостта на тяхното взаимно укрепване и

противодействие, както и на тяхното съвместно съществуване. Тези неща, които Бог е създал, се регулират от правила и закони в своето съществуване. И така, какви Божии дела видяхте в тази история? Дали Бог пренебрегва всички неща, откакто ги е създал? Дали Той е създал правилата и е замислил начина, по който функционират всички неща, за да ги пренебрегне след това? Това ли се е случило? (Не.) Тогава какво се е случило? Бог все още държи нещата под контрол. Той контролира водата, вятъра и вълните. Той не ги оставя да вилнеят, нито им позволява да причиняват вреда или да разрушават домовете, в които живеят хората. Благодарение на това хората могат да живеят на земята, да се размножават и да се развиват. Това означава, че когато е създавал всички неща, Бог вече е бил планирал правилата за тяхното съществуване. Когато Бог е създал всяко нещо, Той се е уверил, че то ще бъде от полза за човечеството, и е поел контрола над него, за да не притеснява то човека и да не му причинява бедствия. Ако не беше Божието управление, нима водите нямаше да текат неудържимо? Нима вятърът нямаше да духа необуздано? Водата и вятърът спазват ли правила? Ако Бог не ги управляваше, нямаше да има правила, които да ги регулират, вятърът щеше да вилнее, а водите — да бъдат неудържими и да предизвикват наводнения. Ако вълната беше по-висока от планината, щеше ли да съществува морето? Нямаше да съществува. Ако планината не беше по-висока от вълната, морето нямаше да съществува, а планината щеше да загуби своята полза и значимост.

Виждате ли Божиата мъдрост в тези две истории? Бог е създал всичко, което съществува, и е суверен на всичко, което съществува; Той управлява всичко и осигурява ресурс за всичко, Той вижда и разглежда внимателно всяка дума и действие на всичко, което съществува, и това се отнася до всички неща. По същия начин Бог вижда и разглежда внимателно всяко кътче от човешкия живот. Така Бог познава отблизо всеки детайл от всичко, което съществува в Неговото творение — от ролята на всяко нещо, неговата природа и правилата за оцеляването му до смисъла от неговия живот и значимостта на неговото съществуване — всичко това е известно на Бог в неговата цялост. Бог е създал всички неща — смятате ли, че Той трябва да изучава правилата, които ги регулират? Нужно ли е Бог да изучава човешкото знание или наука, за да ги знае и разбере? (Не.) Нима има сред човешкия род някой, който да е толкова образован и ерудиран, че да разбира всичко така, както го разбира Бог? Няма, нали? Нима има астрономи или биолози, които наистина разбират правилата, по които всички неща живеят и растат? Нима могат наистина да разберат ползата от съществуването на всяко нещо? (Не, не могат.) Това е така, защото всички неща са създадени от Бог и независимо колко много и колко задълбочено човечеството изучава това познание или колко дълго се стреми да го усвои, то никога няма да е способно да проумее тайната или целта на Божието творение на всички неща. Нима не е така? Сега, от дискусията ни

дотук, смятате ли, че сте придобили частично разбиране за истинското значение на изрази: „Бог е източникът на живот за всички неща“? (Да.) Знаех, че когато обсъждам тази тема — Бог е източникът на живот за всички неща — много хора веднага ще се сетят за друг израз: „Бог е истината и Бог използва словото Си, за да ни осигури ресурс за живот“ и за нищо друго отвъд това ниво на смисъла на темата. Някои дори може да смятат, че Божият ресурс за човешкия живот, ежедневната храна и течности и всяка ежедневна потребност не се считат за Негово обезпечаване на човека. Нима няма хора, които смятат така? И все пак, не е ли очевиден Божият замисъл в Неговото творение — да позволи на човечеството да съществува и да живее нормално? Бог поддържа средата, в която живеят хората, и осигурява всичко необходимо за оцеляването на човешкия род. Освен това Той управлява и притежава суверенитет над всички неща. Всичко това позволява на човешкия род да живее, да се развива и да се размножава нормално; именно по този начин Бог осигурява ресурс за цялото творение и за човечеството. Нима не е вярно, че хората трябва да приемат и разберат тези неща? Вероятно някои ще кажат: „Тази тема е твърде далеч от познанието ни за Самия Истински Бог, а ние не искаме да знаем това, защото не живеем само с хляб, а живеем с Божието слово“. Правилно ли е това разбиране? (Не.) Защо е неправилно? Можете ли да имате пълно разбиране за Бог, ако познавате само нещата, които Бог е изрекъл? Ако приемате само Божието дело и Божието правосъдие и порицание, можете ли да имате пълно разбиране за Бог? Ако познавате само малка част от Божия нрав, малка част от Божията власт, бихте ли сметнали това за достатъчно, за да постигнете разбиране за Бог? (Не.) Божиите дела са започнали със сътворяването на всички неща и продължават и днес — те са очевидни по всяко време, във всеки един миг. Ако някой вярва, че Бог съществува само защото Той е избрал група хора, върху които да извърши Своего дело и да ги спаси, и че нищо друго няма отношение към Бог — нито Неговата власт, нито Неговият статут, нито Неговите дела, нима може да се счита, че такъв човек има истинско познание за Бог? Хората, които имат това така наречено „познание за Бог“, имат само едностранчиво разбиране, с което ограничават делата Му до една група хора. Нима това е истинско познаване на Бог? Нима хората с такива познания не отричат Божието творение на всички неща и Неговото върховенство над тях? Някои хора не желаят да се занимават с този въпрос, а си мислят: „Не виждам Божието върховенство над всички неща. Идеята е твърде далечна и нямам интерес да я разбера. Бог върши това, което иска, и то няма нищо общо с мен. Приемам само Божието водачество и Неговото слово, за да мога да бъда спасен и доведен до съвършенство от Бог. Нищо друго няма значение за мен. Правилата, които Бог е определил, когато е създал всички неща, и това, което Той върши, за да осигури ресурс за всички неща и за човечеството, нямат нищо общо с мен“. Що за приказки са това? Нима това не е израз на бунт? Има ли сред вас

хора с подобни разбирания? Знам, дори и без да го казвате, че сред вас има много такива. По правило такива хора гледат на всичко от своята „духовна“ гледна точка. Те искат да ограничат Бог само до Библията, да Го ограничат до словата, които е изрекъл, до буквалния смисъл, произтичащ от написаното слово. Те не желаят да опознаят Бог по-добре и не искат Бог да раздвоява вниманието Си, като върши други дела. Подобно мислене е детинско, а освен това е и прекалено религиозно. Могат ли хората с такива възгледи да познават Бог? За тях би било много трудно да Го познават. Днес разказах две истории, всяка от които разглежда различен аспект. Възможно е, след като току-що сте се запознали с тях, да ви се струва, че те са неразбираеми или малко абстрактни, трудни за разбиране и осмисляне. Може да е трудно да ги свържем с Божиите дела и със Самия Бог. Въпреки това всички Божии дела и всичко, което Той е извършил в творението и сред човечеството, трябва да се познава ясно и точно от всеки човек, от всеки, който се стреми да познава Бог. Това знание ще ви даде увереност във вярата ви в истинското съществуване на Бог. Освен това ще ви даде вярно познание за Божията мъдрост, Неговата сила и начина, по който Той осигурява ресурс за всички неща. То ще ти позволи ясно да си представиш истинското съществуване на Бог и да видиш, че Неговото съществуване не е измислица, не е мит, не е неясно, не е теория и със сигурност не е някаква духовна утеха, а реално съществуване. Освен това ще позволи на хората да разберат, че Бог винаги е осигурявал ресурс за цялото творение и за човечеството; Бог прави това по Свой Собствен начин и в съответствие със Своя Собствен ритъм. И така, именно защото Бог е създал всички неща и им е дал правила, всяко от тях е способно, според Неговото предопределение, да изпълнява отредените му задачи, отговорностите и ролята си; според Неговото предопределение всяко нещо има своя собствена роля в служба на човечеството и на пространството и средата, които то обитава. Ако Бог не беше извършил това и човечеството не разполагаше с такава среда, която да обитава, тогава вярата в Бог или следването Му биха били невъзможни за човечеството; всичко това не би било нищо повече от празни приказки. Нима не е така?

Нека отново разгледаме историята за голямата планина и малкия поток. Каква е ролята на планината? В планината процъфтяват живи същества, така че съществуването ѝ има стойност сама по себе си, а освен това тя прегражда малкия поток, като му пречи да тече, където си иска, и да носи бедствия на хората. Нима не е така? Планината съществува по свой собствен начин, като позволява на безбройните живи същества в нея да виреят — дърветата, тревите и всички останали растения и животни в планината. Тя определя и посоката на малкия поток — планината събира водите на потока и ги насочва естествено около подножието си, където те се вливат в реката и накрая — в морето. Тези правила не са се появили по естествен път, а са били специално въведени от Бог по време

на сътворението. Що се отнася до голямата планина и свирепия вятър, планината също се нуждае от вятъра. Планината се нуждае от вятъра, за да гали живите същества, които живеят в нея, като същевременно ограничава силата на свирепия вятър, за да не духа безразборно. Това правило в известен смисъл въплъщава задължението на великата планина; и така, дали това правило за задължението на планината се е оформило от само себе си? (Не.) То е създадено от Бог. Голямата планина има свой дълг, свирепият вятър — също. Нека сега се обърнем към голямата планина и огромната вълна. Ако не съществуваше планината, водата щеше ли сама да се ориентира в коя посока да тече? (Не.) Водата щеше да се разлее. Планината има своя собствена стойност в съществуването си като планина, а морето има своя собствена стойност в съществуването си като море; но при обстоятелства, при които те могат нормално да съществуват заедно и да не си пречат, те също така се ограничават взаимно — голямата планина ограничава морето, така че то да не се разлива, като по този начин защитава домовете на хората, а ограничаването на морето му позволява да отглежда живите същества, които живеят в него. Сам ли се е оформил този пейзаж? (Не.) Той също е създаден от Бог. От тази картина виждаме, че когато Бог е създал всички неща, Той е определил къде да се издига планината, къде да тече потокът, от коя посока да започне да духа свирепият вятър и къде да отиде, колко високи да бъдат огромните вълни. Всички тези неща съдържат Божиите намерения и цели — те са Божии дела. Сега виждате ли, че Божиите дела присъстват във всички неща? (Да.)

С каква цел обсъждаме тези неща? Дали е, за да се накарат хората да изучават правилата, по които Бог е създал всички неща? Дали е, за да се насърчи интересът към астрономията и географията? (Не.) Тогава каква е целта? Тя е хората да разберат делата на Бог. В Божиите дела хората могат да намерят потвърждение и да се уверят, че Бог е източникът на живот за всички неща. Ако успееш да разбереш това, наистина ще можеш да затвърдиш мястото на Бог в сърцето си и ще можеш да потвърдиш, че Бог е Самият Бог, Единственият, Създателят на небето и земята и на всички неща. И така, полезно ли е за твоето разбиране за Бог да знаеш правилата на всички неща и да познаваш Божиите дела? (Да.) До каква степен е полезно? Преди всичко, когато си разбрал делата на Бог, можеш ли да продължиш да се интересуваш от астрономия и география? Можеш ли да продължиш да имаш сърце на скептик и да се съмняваш, че Бог е Създателят на всички неща? Можеш ли да продължиш да имаш сърце на изследовател и да се съмняваш, че Бог е Творецът на всички неща? (Не.) Когато се увериш, че Бог е Създателят на всички неща, и разбереш някои от правилата на Божието творение, ще повярваш ли истински в сърцето си, че Бог осигурява ресурс за живот на всички неща? (Да.) Има ли изразът „ресурс за живот“ особено значение тук или употребата му се отнася до конкретно обстоятелство? „Бог осигурява ресурс за

живот на всички неща“ е израз с много обширно значение и обхват. Бог не просто осигурява на хората ежедневната им храна и течности; Той осигурява на човечеството всичко, от което то се нуждае, и това включва всичко, което хората могат да видят, но и неща, които не могат да бъдат видени. Бог поддържа, управлява и властва над тази жизнена среда, която е от съществено значение за човечеството. Тоест Бог е подготвил такава среда, каквато е необходима на човечеството за всеки сезон. Бог управлява и вида на въздуха, и температурата, така че те да са подходящи за оцеляването на човека. Правилата, които управляват тези неща, не се появяват от само себе си или на случаен принцип; те са резултат от върховенството на Бог и Неговите дела. Самият Бог е източникът на всички тези правила и източникът на живот за всички неща. Независимо дали вярваш в това, дали го виждаш и разбираш, то си остава установен и неоспорим факт.

Знам, че по-голямата част от хората вярват само в словата и делата на Бог, които са включени в Библията. За малка част от хората Бог е разкрил Своите дела и им е позволил да разберат стойността на Неговото съществуване. Той им е дал и възможност да разберат донякъде Неговия статут и е потвърдил факта на Своето съществуване. За много повече хора обаче фактът, че Бог е създал всички неща и че Той управлява и осигурява ресурс за всички неща, изглежда неясен или неопределен; тези хора дори може да се съмняват в него. Тази нагласа ги кара упорито да вярват, че законите на природния свят са се формирали спонтанно, че природните промени, преходи, явления и самите закони, които ги управляват, са възникнали от самата природа. Хората не могат да проумеят в сърцата си как Бог е създал всички неща и как властва над тях; не могат да разберат как Бог управлява и осигурява ресурс за всички неща. Предвид ограниченията на тази предпоставка хората не могат да повярват, че Бог е създал всички неща, властва над тях и осигурява ресурс за тях; дори тези, които вярват, са ограничени в своята вяра до Епохата на закона, Епохата на благодатта и Епохата на царството: те вярват, че Божиите дела и Неговите ресурси за човечеството са предназначени единствено за Неговия избран народ. Това е нещо, което Ми е особено неприятно да виждам, и нещо, което причинява изключително много болка, защото дори когато хората се наслаждават на всичко, което Бог им носи, те отричат всичко, което Той върши, и всичко, което им дава. Хората вярват само, че небето и земята, както и всички неща, се управляват от свои собствени, естествени правила и свои собствени, природни закони за оцеляване, и че нямат владетел, който да ги управлява, или суверен, който да им осигурява ресурс и да ги пази. Дори и да вярваш в Бог, може да не вярваш, че всичко това са Негови дела; всъщност това е едно от нещата, които най-често се пренебрегват от всеки вярващ в Бог, от всеки, който приема Божието слово, и от всеки, който следва Бог. Така че, щом започна да обсъждам нещо, което не е свързано с Библията или с така наречената духовна терминология, някои хора се отегчават, уморяват се или дори се чувстват

неудобно. Те смятат, че словата Ми изглеждат откъснати от духовните хора и духовните неща. Това е ужасно нещо. Когато става въпрос за познаване на Божиите дела, макар да не споменаваме астрономията, нито да изследваме географията или биологията, все пак трябва да разберем върховенството на Бог над всички неща, да знаем, че Той осигурява ресурс за живот на всички неща и че Той е източникът на всички неща. Това е необходим урок, който трябва да се изучава. Вярвам, че сте разбрали словата Ми, нали?

Двете истории, които току-що разказах, макар и малко необичайни по съдържание и начин на изразяване, разказани по един особен начин, бяха във всеки случай Моят опит да използвам ясен език и прост подход, за да ви помогна да придобиете и приемете нещо, което е по-трудно за разбиране. Това беше единствената Ми цел. От тези малки истории и картините, които те рисуват, исках да видите и да повярвате, че Бог е суверен над цялото творение. Като ви разказвам тези истории, целта е да ви дам възможност да видите и опознаете безкрайните дела на Бог в ограничената рамка на една история. Кога ще го осъзнаете напълно и кога ще постигнете този резултат в себе си, зависи от собствените ви преживявания и от собствените ви стремежи. Ако си човек, който се стреми към истината и се стреми да познава Бог, тези неща ще ти напомнят все по-настойтелно; те ще ти дадат задълбочено осъзнаване и яснота в твоето разбиране, което постепенно ще те доближи до действителните Божии дела, в непосредствена близост и без заблуждение. Ако обаче не си човек, който се стреми да опознае Бог, тези истории няма да навредят. Просто ги считайте за истински истории.

Придобихте ли някакво разбиране от тези две истории? Първо, дали тези две истории са отделени от предишната ни беседа за Божията загриженост за човечеството? Или съществува свойствена връзка между тях? Вярно ли е, че в тези две истории виждаме делата на Бог и колко задълбочено Той обмисля всичко, което планира за човечеството? Вярно ли е, че всичко, което Бог върши, и всичко, което Той мисли, е в името на съществуването на човешкия род? (Да.) Не е ли достатъчно очевидно с какво внимание Бог обмисля всичко и се съобразява с човечеството? Човечеството не трябва да прави нищо. Бог е подготвил за хората въздуха и всичко, което трябва да правят, е да го дишат. Зеленчуците и плодовете, които консумират, са лесно достъпни. От север на юг, от изток на запад, всеки регион има свои собствени природни ресурси. Всички различни регионални култури, плодове и зеленчуци са подготвени от Бог. В по-мощната среда Бог е създал всички взаимно подсилващи се, взаимозависими, взаимно укрепващи се, взаимно противодействащи си и съжителстващи заедно неща. Това е Неговият метод и Неговото правило за поддържане на оцеляването и съществуването на всички неща; по този начин човечеството е в състояние да се развива безопасно и спокойно в тази жизнена среда, да се размножава от поколение на поколение,

дори до наши дни. Тоест Бог внася равновесие в природната среда. Ако Бог не беше суверен и не държеше всичко под контрол, никой нямаше да е в състояние да опази околната среда и да поддържа равновесието в нея, макар да е създадена от Бог. На някои места няма въздух и човечеството не може да оцелее там. Бог няма да ти позволи да ги доближиш. Затова не излизай извън границите на допустимото. Това е за защита на човечеството — там има тайни. Всеки аспект на околната среда, дължината и ширината на земята, всяко създание на земята — както живо, така и мъртво — са замислени и подготвени от Бог предварително. Защо това е необходимо? Защо онова е ненужно? Каква е целта това нещо да е тук и защо онова нещо трябва да отиде там? Бог вече е обмислил всички тези въпроси и няма нужда хората да разсъждават върху тях. Има глупави хора, които все мислят как да преместят планината, но вместо да правят това, защо не се преместят в равнините? Ако не харесваш планините, защо живееш близо до тях? Нима не е глупаво? Какво щеше да стане, ако беше преместил тази планина? Щяха да дойдат урагани и огромни вълни и да разрушат домовете на хората. Нима това не би било безумие? Хората са способни единствено на разрушения. Те не могат да опазят дори единственото място, на което могат да живеят, и въпреки това искат да се грижат за всичко. Това е невъзможно.

Бог позволява на човечеството да управлява всички неща и да има власт над тях, но дали човекът се справя добре? Човекът унищожава всичко, което може. Той не просто не е способен да запази всичко, което Бог е създал за него, в първоначалния му вид, а точно обратното — той е унищожил Божието творение. Човечеството е местило планини, отвоювало е земи от моретата и е превръщало равнини в пустини, в които никой човек не може да живее. И все пак именно в пустинята човекът е създал промишленост и е построил ядрени бази, сеейки разруха навсякъде. Сега реките вече не са реки, а морето не е море... Веднъж щом човечеството е нарушило равновесието в природната среда и нейните правила, денят на катастрофата и гибелта на хората не е далеч; той е неизбежен. Когато дойде бедствието, човечеството ще разбере колко ценно е всичко, което Бог е създал за него, и колко важно е то за човешкия род. За човека да живее в среда, в която ветровете и дъждовете идват когато трябва, е като да живее в рая. Хората не осъзнават, че това е благословия, но в момента, в който изгубят всичко, ще разберат колко рядко и ценно е то. А след като изчезне, как да си го върнат? Какво биха могли да направят хората, ако Бог не желае да го създаде отново? Има ли нещо, което бихте могли да направите? Всъщност има нещо, което можете да направите. То е много просто — когато ви кажа какво представлява, веднага ще разберете, че е осъществимо. Как се е случило така, че човекът се е озовал в сегашното си състояние на съществуване? Нима не е заради неговата алчност и разруха? Ако човекът прекрати тази разруха, няма ли жизнената му среда постепенно да се възстанови? Ако Бог не направи нищо, ако Бог вече не желае да

прави нищо за човечеството, т.е. ако не се намесва по този въпрос, тогава най-доброто решение за човечеството би било да спре всички разрушения и да позволи на жизнената си среда да се върне към естественото ѝ състояние. Да се сложи край на цялата тази разруха означава да се сложи край на грабежа и опустошаването на нещата, които Бог е създал. Ако се направи, това ще позволи на средата, в която живее човекът, постепенно да се възстанови, а ако не се направи, това би довело до все по-ужасна среда за живот, чието разрушаване ще се ускори с времето. Просто ли е Моето решение? То е просто и осъществимо, нали? Наистина е просто и осъществимо за някои хора, но дали е осъществимо за огромното мнозинство хора на Земята? (Не е.) Осъществимо ли е поне за вас? (Да.) Кое ви кара да кажете „да“? Може ли да се каже, че е в резултат от основата на разбирането на Божиите дела? Може ли да се каже, че условието за това е покорството пред върховенството и плана на Бог? (Да.) Има начин да се променят нещата, но не това е темата, която обсъждаме сега. Бог е отговорен за всеки един човешки живот и е отговорен до самия му край. Бог ти осигурява ресурс за живот и дори ако в тази среда, разрушена от Сатана, си болен, омърсен или върху теб е упражнено насилие, няма значение — Бог ще ти осигури ресурс за живот и ще те остави да продължиш да живееш. Трябва да вярвате в това. Бог няма с лека ръка да позволи да умре човешко същество.

Усещате ли вече поне донякъде колко е важно да приемете, че „Бог е източникът на живот за всички неща“? (Да.) Какви чувства изпитвате? Разкажете ми. (В миналото не ни е хрумвало да свържем планините, моретата и езерата с делата на Бог. Едва след като чухме Божието общение днес, разбрахме, че тези неща съдържат в себе си Божиите дела и мъдрост; виждаме, че още когато Бог е започнал да създава всички неща, Той вече е вложил провидение и Своята добра воля във всяко нещо. Всички неща се подсилват взаимно и са взаимозависими, а човешкият род е този, който се облагодетелства накрая. Това, което чухме днес, е много свежо и ново — почувствахме колко реални са Божиите дела. В реалния свят, в ежедневието ни и в срещите ни с всички неща виждаме, че това е така.) Вие наистина го прозряхте, нали? Бог не осигурява за човечеството ресурс без солидна основа; Неговото обезпечаване не е само в няколко кратки слова. Бог е свършил изключително много и дори нещата, които не виждаш, всички те са в твоя полза. Човекът живее в тази среда, сред всички неща, които Бог е създал за него, а в тази среда хората и всички неща зависят един от друг. Например растенията издишват газове, които пречистват въздуха, а хората дишат пречистения въздух и се възползват от него; някои растения обаче са отровни за хората, докато други растения противодействат на отровните растения. Това е чудо на Божието творение! Но нека засега оставим тази тема; днес обсъждахме главно съжителството на човека и останалата част от творението, без което човекът не може да живее. Какво е значението на Божието творение на всички неща? Човекът не може да

живее без останалите неща, точно както се нуждае от въздух, за да живее — ако се окажеш във вакуум, скоро ще умреш. Това е много прост принцип, който показва, че човекът не може да съществува отделно от останалото творение. И тъй, какво отношение трябва да има човек към всички неща? Такова, което ги цени, което ги опазва, използва ги ефективно, не ги унищожава, не ги разхищава и не ги променя заради прищевки, защото всички неща са от Бог, всички неща представляват осигурен от Него ресурс за човечеството и то трябва да се отнася към тях съвестно. Днес обсъдихме тези две теми. Размишлявайте върху тях внимателно и ги обмислете добре. Следващия път ще обсъдим някои неща по-подробно. С това приключваме днешното събиране. Довиждане!

18 януари 2014 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ VIII

БОГ Е ИЗТОЧНИКЪТ НА ЖИВОТ ЗА ВСИЧКИ НЕЩА (II)

Ще продължим с общението по последната ни тема. Спомняте ли си каква беше темата на последното ни общение? (Бог е източникът на живот за всички неща.) Тази тема, „Бог е източникът на живот за всички неща“, много далечна ли ви се струва? Или вече имате приблизителна представа за нея в сърцата си? Може ли някой да разкаже набързо за това, върху което съсредоточихме вниманието си в последното ни общение по тази тема? (Чрез Божието творение на всички неща виждам, че Той изхранва всички неща, включително човечеството. В миналото винаги съм си мислел, че когато Бог се грижи за човека, Той предоставя на Своите избраници само словото Си; никога не съм разбирал, че чрез законите, които управляват всички неща, Бог изхранва цялото човечество. Само благодарение на Божието послание за тази истина осъзнах, че Той е източникът на всички неща, че животът на всички неща е осигурен от Него, че Бог подрежда тези закони и се грижи за всички неща. От Божието творение на всички неща виждам Неговата любов.) Миналия път разговаряхме основно за Божието творение на всички неща и за това как Бог е установил закони и принципи за тях. По силата на тези закони и принципи всички неща живеят, умират и съжителстват с човека под Божията власт и пред Божия поглед. Първо говорихме за това, че Бог е създал всички неща и е използвал собствените си методи, за да определи законите, по които те растат, както и траекториите и моделите на растежа им. Той е определил и начините, по които всички неща оцеляват на тази земя, за да могат да продължат да растат, да се размножават и да оцеляват във взаимна зависимост. Благодарение на тези методи и закони всички неща могат да съществуват и да растат на тази земя без усилия и в мир, а само в такава среда човешкият род може да има постоянен дом и устойчива обстановка, в която да живее, като винаги се движи напред под Божието ръководство — винаги напред.

Миналия път обсъдихме основната идея за това, че Бог се грижи за всички неща: Бог се грижи за всички неща по такъв начин, че да могат всички неща да съществуват и да живеят за благото на човешкия род. С други думи, такава среда съществува благодарение на законите, установени от Бог. Единствено благодарение на това, че Бог поддържа и прилага тези закони, човешкият род има сегашната си жизнена среда. Скокът между това, за което говорихме миналия път, и познанието за Бог, за което сме говорили в миналото, е огромен. Каква е причината за съществуването на този скок? Тя е, че в миналото, когато говорехме за познаването на Бог, говорехме за Божието спасение и управление на човечеството, т.е. спасението и управлението на Божиите избраници, и в рамките на този обхват говорихме за познаването на Бог, Божиите дела, Неговия нрав, за това, което Той има, и това, което Той е, за Неговата воля и за това как Той

осигурява на човека истината и живота. Но темата, която започнахме миналия път, не се ограничава само до съдържанието на Библията и до обхвата на Божието спасение за Неговите избраници. По-скоро темата се простира отвъд този обхват, извън пределите на Библията и на трите етапа на делото, което Бог върши върху Своите избраници, като вместо това се обсъжда Самият Бог. Затова, когато чуеш тази част от Моето общение, не трябва да ограничаваш познанията си за Бог до Библията и трите етапа на Божието дело. Вместо това трябва да я разглеждаш в по-широка перспектива; трябва да виждаш делата на Бог, това, което Той има, и това, което Той е, във всички неща, и да виждаш как Той повелява и управлява всички неща. Чрез този метод и на тази основа можеш да видиш как Бог осигурява всички неща, което позволява на човечеството да разбере, че Бог е истинският източник на живот за всички неща и че това всъщност е истинската идентичност на Самия Бог. Тоест, Божията идентичност, статут и власт, всичко, което Той притежава, не са предназначени само за тези, които в момента Го следват — не са предназначени само за вас, за тази група хора, — а са предназначени за всички неща. Така че обхватът на всички неща е много широк. Използвам термина „всички неща“, за да опиша обхвата на Божията власт над всичко, защото искам да ви кажа, че нещата, които Бог повелява, не са само тези, които можете да видите с очите си — те включват не само материалния свят, който всички могат да видят, но и друг свят отвъд материалния, който не може да бъде видян от човешкото око, и дори отвъд него — планетите и космическото пространство, където човешкият род не може да живее. Това е обхватът на Божията власт над всички неща. Обхватът на Неговото господство е много широк; от своя страна всеки от вас трябва да разбере, да види и да му стане ясно какво трябва да разбере, какво трябва да види и за какво трябва да има познание. Въпреки че обхватът на понятието „всички неща“ е наистина много обширен, няма да ви разказвам за нещата от този обхват, които няма как да видите или с които не можете лично да влезете в контакт. Ще ви разкажа само за нещата в този обхват, до които човешките същества могат да се докоснат, които могат да разберат и осмислят, за да може всеки да осъзнае истинското значение на израза „Бог е източникът на живот за всички неща“. Така нито една от думите от Моето общение с вас няма да е без смисъл.

Миналия път използвахме метода на разказването на истории, за да направим прост преглед на темата „Бог е източникът на живот за всички неща“, така че хората да разберат основното за това как Бог се грижи за всички неща. С каква цел ви уча на това основно понятие? Целта е да накарам хората да разберат, че Божието дело се простира отвъд Библията и трите етапа на Неговото дело. Той върши много повече работа, която хората не могат да видят и с която не могат да се сблъскат, работа, за която Той се грижи лично. Ако Бог работеше единствено върху Своето управление и върху това да води избраниците Си напред, а не се

занимаваше с никаква друга работа, щеше да бъде много трудно за този човешки род, включително за всички вас, да продължи да се движи напред. Този човешки род и този свят нямаше да могат да продължат да се развиват. В това се състои важността на фразата „Бог е източникът на живот за всички неща“, която е предмет на общението, което ще проведе с вас днес.

Основната среда за живот, която Бог създава за човешкия род

Обсъждали сме много теми и обширно съдържание, свързани с думите „Бог е източникът на живот за всички неща“, но знаете ли в сърцата си какви неща дарява Бог на човечеството, освен че ви даде словото Си и върши във вас Делото на порицанието и Делото на правосъдието? Някои биха казали: „Бог ме дарява с благодат и благословии; Той ми дава дисциплина и утеха, Той се грижи за мен и ме защитава по всевъзможни начини“. Други ще кажат: „Бог ме дарява с ежедневна храна и питие“, а трети дори биха казали: „Бог ми е дал всичко“. Вие може да реагирате на онези проблеми, с които хората се сблъскват в ежедневието си, по начин, който е свързан с обсега на вашия собствен, плътски житейски опит. Бог дарява всеки човек с много неща, макар че това, което обсъждаме тук, не е ограничено само до ежедневните нужди на хората, а цели да разшири ползрението на всеки човек и да ви позволи да видите нещата от по-обща гледна точка. След като Бог е източникът на живот за всички неща, как поддържа живота на всички неща? С други думи, какво дава Бог на всички неща от Своето творение, за да поддържа тяхното съществуване и законите, които подкрепят това съществуване, така че то да продължи? Това е основната тема на днешната ни дискусия. Разбирате ли какво казах? Тази тема може да ви е много непозната, но няма да говоря за доктрини, които са твърде трудни за разбиране. Ще се стремя да се уверя, че можете да слушате словата Ми и да придобиете разбиране от тях. Не е нужно да се чувствате обременени — само трябва да слушате внимателно. В този момент обаче трябва да подчертая още веднъж: каква е темата, по която говоря? Кажете ми. (Бог е източникът на живот за всички неща.) Как тогава Бог се грижи за всички неща? Какво осигурява Той на всички неща, за да може да се каже, че „Бог е източникът на живот за всички неща“? Имате ли някакви идеи или мисли по този въпрос? Изглежда, че обсъждам тема, която е почти напълно непозната за вас, за вашите сърца и умове. Все пак се надявам, че ще успеете да свържете тази тема и това, което ще кажа, с Божиите дела, а не с някакво знание, човешка култура или изследване. Говоря само за Бог, за Самия Бог. Това е моето предложение към вас. Сигурен съм, че разбирате, нали?

Бог е дарил човечеството с много неща. Ще започна с това, което хората могат да видят, т.е. това, което могат да почувстват. Това са неща, които хората могат да приемат и да разберат в сърцето си. И така, нека първо започнем да говорим за това, което Бог е предоставил на човечеството, като обсъдим материалния свят.

а. Въздух

Първо, Бог създаде въздуха, за да може човекът да диша. Въздухът е субстанция, с която хората влизат в ежедневен контакт и на която те разчитат във всеки един момент, дори когато спят. Въздухът, създаден от Бог, е изключително важен за човешкия род: той е от съществено значение за всяко негово вдишване и за самия живот. Тази субстанция, която може само да се усети, но не и да се види, е първият дар от Бог за всички неща на Неговото творение. Но нима Бог е спрял, след като е създал въздуха, считайки делото Си за завършено? Или е обмислил колко плътен да е въздухът? Помислил ли е какво да съдържа въздухът? Какво е мислел Бог, когато е създавал въздуха? Защо Бог е създал въздуха и какви са били съображенията Му за това? Хората се нуждаят от въздух — те трябва да дишат. Първо, плътността на въздуха трябва да е подходяща за човешките бели дробове. Някой знае ли каква е плътността на въздуха? Всъщност няма особена нужда хората да знаят отговора на този въпрос в цифри или данни и наистина е съвсем излишно да знаят отговора — напълно достатъчно е да имат само обща представа. Бог е създал въздуха с плътност, която е най-подходяща за дишане на човешките дробове. Тоест, Той е създал въздуха така, че да може лесно да навлиза в човешкото тяло чрез дишането и да не му вреди, докато диша. Това са били Божиите съображения, когато е създавал въздуха. Сега ще поговорим за това какво съдържа въздухът. Съдържанието му не е отровно за хората и няма да увреди белите дробове или други части на тялото. Бог е трябвало да обмисли всичко това. Бог е трябвало да помисли за това, че въздухът, който хората дишат, трябва да влиза и излиза безпрепятствено от тялото и че след вдишването му естеството и количеството на веществата във въздуха трябва да са такива, че кръвта, както и отработеният въздух в белите дробове и в тялото като цяло, да бъдат правилно преработени. Освен това той е трябвало да се погрижи въздухът да не съдържа отровни вещества. Когато разказвам за тези два критерия за въздуха, целта не е да ви дам някакво конкретно знание, а да ви покажа, че Бог е създал всяко едно нещо от Своего творение в съответствие със Своите собствени съображения и че всичко, което е създал, е възможно най-доброто. Освен това, що се отнася до количеството прах във въздуха, количеството прах, пясък и пръст на земята, както и количеството прах, което се спуска от небето на земята — Бог има Свои начини да управлява и тези неща, начини да ги изчисти или да предизвика разпадането им. Въпреки че има определено количество прах, Бог го е направил така, че прахът да не вреди на човешкото тяло и да не застрашава дишането на човека, и е направил частиците прах с размер, който не е вреден за тялото. Нима Божието сътворяване на въздуха не е загадка? Дали е било така просто, като да издиша въздух от устата Си? (Не.) Дори в създаването на най-простите неща се виждат Божията тайна, работата на

Неговия ум, начинът Му на мислене и Неговата мъдрост. Нима Бог не е практичен? (Да, така е.) Това означава, че дори когато е създавал прости неща, Бог е мислел за човешкия род. Първо, въздухът, който хората дишат, е чист, а съдържанието му е подходящо за дишане от хората, не е отровно и не вреди на хората; по същия начин плътността на въздуха е подходяща за дишане от хората. Този въздух, който хората постоянно вдишват и издишват, е от съществено значение за човешкото тяло, за човешката плът. Ето защо хората могат да дишат свободно, без ограничения и притеснения. Така те могат да дишат нормално. Въздухът е това, което Бог е създал в началото и което е необходимо за дишането на хората.

6. Температура

Второто нещо, което ще обсъдим, е температурата. Всеки знае какво е температура. Температурата е нещо, което е от съществено значение за средата, подходяща за оцеляването на човека. Ако температурата е твърде висока, например ако температурата е по-висока от четиридесет градуса по Целзий, нима няма да е много изтощително за хората? Не би ли било изтощително за хората да живеят в такива условия? А ако температурата е твърде ниска? Да предположим, че температурата достигне минус 40 градуса по Целзий — хората не биха могли да издържат и на тези условия. Ето защо Бог е бил много внимателен при определянето на температурния диапазон, т.е. температурния диапазон, към който човешкото тяло може да се адаптира, който се намира в диапазона между минус тридесет и плюс четиридесет градуса по Целзий. Температурите в земите от север на юг попадат основно в този диапазон. В студените региони температурите могат да паднат до минус петдесет или шестдесет градуса по Целзий. Бог не би искал хората да живеят в такива региони. И така, защо съществуват тези замръзнали региони? Бог има Своя собствена мъдрост и Свои собствени намерения за това. Той не би те накарал да се доближаваш до тези места. Местата, които са твърде горещи и твърде студени, са защитени от Бог, което означава, че Той не е планирал човекът да живее там. Тези места не са за човешкия род. Но защо Бог е допуснал съществуването на такива места на земята? Ако това са места, където Бог не би желал човек да живее или дори да оцелее, тогава защо Бог би ги създал? В това се състои Божията мъдрост. Тоест, Бог рационално е определил температурния диапазон на средата, в която хората оцеляват. Тук действа и един природен закон. Бог е създал определени неща, за да поддържа и контролира температурата. Кои са те? Първо, слънцето може да донесе на хората топлина, но дали хората са в състояние да издържат на тази топлина, ако тя е твърде силна? Има ли някой, който се осмелява да се приближи до слънцето? Има ли научен инструмент на Земята, който може да се приближи до Слънцето? (Не.) Защо не? Слънцето е твърде горещо. Всичко, което се приближи твърде близо, ще се разтопи. Затова Бог е действал целенасочено, за

да определи височината на слънцето над човека и разстоянието му до него в съответствие със Своите щателни изчисления и критерии. Второ, има два земни полюса — южен и северен. Тези региони са изцяло замръзнали и ледникови. Може ли човечеството да живее в ледникови региони? Могат ли хората да оцелеят на такива места? Не, затова хората не ходят на тези места. Тъй като хората не ходят на Южния и Северния полюс, техните ледници са запазени и могат да изпълняват предназначението си, а именно да контролират температурата. Разбирате, нали? Ако нямаше Южен и Северен полюс, тогава постоянната слънчева топлина щеше да доведе до гибелта на хората на Земята. Но дали Бог поддържа температурата в граници, подходящи за оцеляването на хората, само чрез тези две неща? Не. Съществуват и всевъзможни видове живи същества, като тревата в полето, различните видове дървета и всички видове растения в горите, които поглъщат слънчевата топлина и по този начин неутрализират слънчевата топлинна енергия така, че регулират температурата на околната среда, в която живее човечеството. Има и водоизточници, като реки и езера. Никой не може да определи площта, която обхващат реките и езерата. Никой не може да контролира колко вода има на Земята, нито къде тече тази вода, посоката на нейното течение, нейния обем или скоростта ѝ. Единствено Бог знае. Тези различни източници на вода — от подпочвените води до видимите реки и езера над земята — също могат да регулират температурата на средата, в която живее човекът. Освен водоизточниците съществуват и всякакви географски образувания, като планини, равнини, каньони и влажни зони, които регулират температурите в степен, пропорционална на географския им обхват и площ. Например, ако дадена планина има обиколка от сто километра, тези сто километра ще допринесат с полезност, която съответства на сто километра. Що се отнася до това колко такива планински вериги и каньони е създал Бог на Земята, това е число, което Бог е обмислил. С други думи, зад съществуването на всяко едно нещо, създадено от Бог, стои история и всяко нещо съдържа Божията мъдрост и планове. Помислете например за горите и различните видове растителност — площта и размерът на региона, в който те съществуват и растат, са извън контрола на който и да е човек и никой няма думата за тези неща. По същия начин никой човек не може да контролира колко вода поглъща, нито колко топлинна енергия поглъща от слънцето. Всички тези неща попадат в обхвата на плана, който Бог е направил, когато е създал всички неща.

Само благодарение на внимателното Божие планиране, обмисляне и подреждане във всяко отношение човек може да живее в среда с толкова подходяща температура. Следователно всяко нещо, което човек вижда с очите си, като слънцето, Южния и Северния полюс, за които толкова често се говори, различните живи същества на земята и под нея, във водата, площта, покрита с гори и други видове растителност, както и водните източници, различните водоеми, количествата морска и сладка вода и различните географски условия — всичко това

са неща, които Бог използва, за да поддържа нормални температури, за да оцелее човекът. Това е несъмнено. Само защото Бог внимателно е обмислил всичко това, човекът е способен да живее в среда с толкова подходящи температури. Не трябва да е нито прекалено студено, нито прекалено горещо: Бог със сигурност не е отредил за теб местата, които са прекалено горещи, където температурите надвишават това, към което човешкото тяло може да се приспособи. Места, които са твърде студени, където температурите са твърде ниски, където само за няколко минути след пристигането си човек би замръзнал напълно, до такава степен, че да не може да говори, мозъкът му да се смрази, да не може да мисли и скоро да се задуши — и тези места Бог не е отредил за човечеството. Независимо какви изследвания искат да провеждат хората, дали искат да въвеждат иновации или да преодоляват подобни ограничения — каквито и мисли да имат хората, те никога няма да могат да надхвърлят границите на това, към което човешкото тяло може да се приспособи. Те никога няма да могат да се отърват от тези ограничения, които Бог е създал за човека. Това е така, защото Бог е създал човешките същества и Той най-добре знае към какви температури може да се приспособи човешкото тяло. Самите хора обаче не знаят. Защо казвам, че хората не знаят? Какви глупости са вършили хората? Нима много хора не се опитват постоянно да покорят Северния и Южния полюс? Такива хора винаги са искали да отидат на тези места, за да превземат земята и да се установят там. Това би било абсурдно действие. Дори и да си проучил обстойно полюсите, какво следва? Дори и да успееш да се адаптираш към температурите и да си способен да живееш там, дали би било от каквато и да е полза за човечеството, ако „подобриш“ сегашните условия за живот на Южния и Северния полюс? Човешкият род разполага със среда, в която може да оцелее, но хората не остават там мирно и тихо, а настояват да рискуват на места, където не могат да оцелеят. Какъв е смисълът на това? Животът при тази подходяща температура им е омръзнал, хората са станали нетърпеливи и са били дарени с твърде много благословии. Освен това тази обичайна среда за живот е почти напълно унищожена от хората и сега те смятат, че могат да отидат и на Южния и на Северния полюс, за да нанесат още щети или да преследват някаква „кауза“, че могат да намерят начин да „прокарат нова пътека“. Нима това не е глупаво? Тоест, под ръководството на своя предшественик Сатана, това човечество продължава да върши едно абсурдно нещо след друго, като безразсъдно и необмислено унищожава прекрасния дом, който Бог е създал за него. Това е дело на Сатана. Освен това, тъй като осъзнават, че оцеляването на човечеството на Земята е застрашено в известна степен, много хора търсят възможност да посетят Луната, за да намерят начин да оцелеят там. Но в крайна сметка на Луната няма кислород. Могат ли хората да оцелеят без кислород? Тъй като на Луната няма кислород, тя не е място, където човекът може да остане, но въпреки това той упорито иска да отиде там. Как да наречем такова поведение?

То е и самоунищожение. Луната е място без въздух и температурата ѝ не е подходяща за оцеляване на човека — следователно тя не е място, което Бог е отредил за човека.

Темата ни сега — температурата — е нещо, с което хората се сблъскват в ежедневието си. Температурата е нещо, което всички човешки тела могат да усещат, но никой не се замисля как се е появила температурата или кой отговаря за нея и я контролира така, че да е подходяща за оцеляването на хората. Това учим сега. Дали Божията мъдрост е в това? Дали Божието действие е в това? (Да.) Като се има предвид, че Бог е създал среда с температура, подходяща за оцеляването на човека, дали това е един от начините, по които Бог се грижи за всички неща? Така е.

В. Звук

Кое е третото нещо? То също е съществена част от нормалната среда за съществуване на човека, нещо, за което Бог е трябвало да се погрижи, когато е създавал всички неща. То е много важно за Бог и за всяко човешко същество. Ако Бог не се беше погрижил за него, това щеше значително да попречи на оцеляването на човешкия род, т.е. щеше да окаже толкова пагубно въздействие върху живота на човека и неговото тяло от плът, че човешкия род нямаше да може да оцелее в такава среда. Може да се каже, че нито едно живо същество не би могло да оцелее в такава среда. И така, какво е това нещо, за което говоря? Говоря за звука. Бог е създал всичко и всичко живее в Божиите ръце. Всички неща на Божието творение живеят и са в постоянно движение пред очите Му. Искам да кажа, че в съществуването на всяко нещо, създадено от Бог, има стойност и смисъл, т.е. има нещо съществено в съществуването на всяко нещо. В Божиите очи всяко нещо е живо и тъй като всички неща са живи, всяко от тях издава звук. Например Земята се върти постоянно, Слънцето се върти постоянно и Луната също се върти постоянно. Тъй като всички неща се размножават, развиват се и се движат, те постоянно издават звуци. Всички неща на Божието творение, които съществуват на земята, са в постоянен процес на размножаване, развитие и движение. Например основите на планините се движат и местят, а всички живи същества в дълбините на моретата плуват и се движат. Това означава, че тези живи същества, всички неща пред очите на Бог, са в постоянно, закономерно движение, в съответствие с установените модели. И така, какво е това, което се поражда от всички тези неща, които се размножават и развиват в тъмнина и се движат скришом? Звуци — силни, мощни звуци. Отвъд планетата Земя всички планети също са в постоянно движение, а живите същества и организми на тези планети също непрекъснато се размножават, развиват и движат. Тоест, всички неща със и без живот постоянно се движат напред пред очите на Бог и докато го правят, всяко от тях издава и звук. Бог е взел мерки и за тези звуци и вярвам, че

вече знаете Неговите съображения за това, нали? Когато се доближиш до самолет, как ти въздейства ревът на двигателя му? Ако останеш близо до него твърде дълго, ушите ти ще оглушеят. Ами сърцето ти — ще може ли да издържи на такова изпитание? Някои хора със слаби сърца не биха издържали. Разбира се, дори тези със силни сърца няма да могат да издържат твърде дълго. Тоест въздействието на звука върху човешкото тяло, независимо дали става въпрос за ушите или сърцето, е изключително важно за всяко човешко същество, а твърде силните звуци вредят на хората. Затова, когато Бог е създал всички неща и след като те са започнали да функционират нормално, Бог е взел подходящи мерки за тези звуци — звуците на всички неща в движение. Това също е един от въпросите, които Бог е трябвало да вземе предвид, когато е създавал жизнената среда за човечеството.

Първо, височината на атмосферата над земната повърхност оказва влияние върху звука. Освен това размерът на пролуките в почвата също променя и влияе на звука. Освен това съществуват различни географски условия, чието сливане също оказва влияние върху звука. Тоест, Бог използва определени методи, за да премахне някои звуци, за да могат хората да оцелеят в такава среда, каквато техните уши и сърца да могат да издържат. В противен случай звуците биха представлявали огромна пречка за оцеляването на човечеството; те биха се превърнали в голямо неудобство в живота му и в сериозен проблем за него. Това означава, че Бог е бил много внимателен при създаването на земята, атмосферата и различните видове географски условия и че във всяко от тях се съдържа Божията мъдрост. Не е необходимо човечеството да го разбира твърде подробно — достатъчно е хората да знаят, че в него се съдържат Божиите действия. А сега Ми кажете: беше ли необходимо това дело, което Бог свърши — прецизното калибриране на звука, за да се поддържа жизнената среда на човечеството и нормалния му живот? (Да.) Тъй като това дело е било необходимо, може ли от тази гледна точка да се каже, че Бог е използвал това дело като начин да се погрижи за всички неща? Бог е осигурил толкова тиха среда на човечеството, за да може човешкото тяло да живее съвсем нормално в нея, без да изпитва смущения, и за да може човешкият род да съществува и да живее нормално. Нима тогава това не е един от начините, по които Бог се грижи за човешкия род? Нима то не е много важно нещо, което Бог е свършил? (Да.) Имало е голяма нужда от него. Как го оценявате? Въпреки че не можете да почувствате, че това е Божие дело, нито пък знаете как Бог е извършил това дело навремето, можете ли все пак да почувствате колко необходимо е било Бог да го извърши? Можете ли да почувствате Божията мъдрост, грижата и мисълта, които е вложил в него? (Да, можем.) Достатъчно е, ако сте в състояние да го почувствате. Има много дела, които Бог е извършил сред нещата на Своето творение, които хората нито могат да почувстват, нито да видят. Повдигам този въпрос само за да ви информирам за

Божии дела, за да можете да опознаете Бог. Това са знаци, които могат да ви помогнат по-добре да опознаете и разберете Бог.

г. Светлина

Четвъртото нещо касае очите на хората. Това е светлината. Тя също е много важна. Когато видиш ярка светлина и нейната яркост достигне определена сила, тя може да заслепи човешките очи. В крайна сметка човешките очи са очи от плът. Те не могат да понесат раздразнение. Нима някой се осмелява да гледа право към слънцето? Някои хора са се опитвали и ако носят слънчеви очила, това е постижимо, но изисква използването на прибори. Без прибори невъоръженото човешко око не може да се изправи срещу слънцето и да гледа право към него. Бог обаче е създал слънцето, за да донесе светлина на човешкия род, и за тази светлина също се е погрижил Той. Бог не просто е завършил създаването на слънцето, не просто го е поставил някъде, без повече да му обръща внимание; не това е начинът, по който Бог върши нещата. Той е много внимателен в действията си и старателно ги обмисля. Бог е създал очите на хората, за да могат да виждат, и предварително е определил параметрите на светлината, при която човек вижда нещата. Това няма да се получи, ако светлината е твърде слаба. Когато е толкова тъмно, че хората не могат да видят пръстите си пред себе си, тогава очите им са загубили функцията си и не служат за нищо. Но прекалено ярката светлина прави човешкото око също толкова неспособно да вижда, тъй като яркостта е непоносима. Затова в жизнената среда на човека Бог е осигурил подходящо количество светлина за човешкото око — количество, което няма да му навреди или да увреди очите на хората, камо ли да причини загуба на функцията им. Затова Бог е добавил слоеве облаци около слънцето и земята и затова плътността на въздуха е в състояние да филтрира правилно тези видове светлина, които може да увредят очите или кожата на хората — те са съизмерими. Освен това цветовете на земята, създадени от Бог, отразяват слънчевата светлина и всички други видове светлина и са в състояние да елиминират онази светлина, която е твърде ярка, за да се адаптира към нея човешкото око. Затова хората могат да се разхождат навън и да водят живота си, без да се налага постоянно да носят много тъмни слънчеви очила. При нормални обстоятелства човешкото око може да вижда нещата в рамките на зрителното си поле, без светлината да му пречи. Тоест няма да е добре, ако светлината е прекалено пронизваща, нито ако е прекалено слаба. Ако е прекалено слаба, очите на хората ще се увредят и след кратка употреба ще се съсият; ако е прекалено ярка, очите на хората няма да могат да я изтърпят. Точно тази светлина, която хората имат, трябва да бъде подходяща за човешкото око, за да вижда, и Бог е свел до минимум вредата, която светлината причинява на човешкото око, като е използвал различни методи; и въпреки че тази светлина може да бъде от полза или да засегне човешкото око, тя е достатъчна,

за да могат хората да достигнат края на живота си, като запазят способността си да използват очите си. Нима Бог не го е обмислил задълбочено? Но дяволът, Сатана, действа, без изобщо да се замисля за това. При Сатана светлината винаги е или твърде ярка, или твърде слаба. Така действа Сатана.

Бог е направил тези неща за всички аспекти на човешкото тяло — за зрението, слуха, вкуса, дишането, чувствата и т.н., за да увеличи максимално адаптивността на човешкия род за оцеляване, така че да може да живее нормално и да продължи да живее. С други думи, настоящата среда за живот, създадена от Бог, е най-подходящата и най-благоприятната среда за оцеляването на човешкия род. Някои хора може да си мислят, че това няма голямо значение, че всичко това е нещо съвсем обикновено. Звукът, светлината и въздухът са неща, които хората смятат за свое изконно право, на което се наслаждават от момента на раждането си. Но зад тези неща, на които можеш да се радваш, работи Бог; това е нещо, което хората трябва да разберат, нещо, което трябва да знаят. Независимо дали смяташ, че не е необходимо да разбираш тези неща или да ги знаеш, накратко, когато Бог ги е създал, Той ги е обмислял дълго, имал е план, имал е конкретни идеи. Той не е поставил човечеството за цял живот в тази среда лесно или лекомислено, без да се замисли по въпроса. Може да ви се стори, че съм говорил твърде приповдигнато за всяко от тези дребни неща, но според Мен всяко нещо, което Бог е осигурил за човешкия род, е необходимо за оцеляването му. В това се крие Божието действие.

д. Въздушен поток

Кое е петото нещо? То е тясно свързано с всеки ден от живота на всеки човек. Толкова тясно е свързано с човешкия живот, че без него човешкото тяло не би могло да живее в този материален свят. Това е въздушния поток. Може би всеки би могъл да разбере словосъчетанието „въздушен поток“ веднага щом го чуе. И така, какво представлява въздушният поток? Може да се каже, че „въздушен поток“ е просто движението на въздуха. Въздушният поток е вятър, който е невидим за човешкото око. Той е и един от начините, по които газовете се движат. И все пак, за какво се отнася „въздушният поток“ на първо място в този разговор? Веднага щом го кажа, ще го разберете. Земята носи планините, моретата и всички неща на творението, докато се върти, а когато се върти, се върти с голяма скорост. Въпреки че не усещаш това въртене, въртенето на Земята все пак съществува. Какво се поражда от нейното въртене? Нима когато тичаш, не се надига вятър и не минава покрай ушите ти? Ако може да се генерира вятър, когато тичаш, как е възможно да няма вятър, когато Земята се върти? Когато Земята се върти, всички неща са в движение. Самата Земя е в движение и се върти с определена скорост, а всички неща на нея също непрекъснато се размножават и развиват. Следователно движението с определена скорост естествено води до въздушен поток. Именно това имам

предвид под „въздушен поток“. Нима този въздушен поток не влияе в известна степен на човешкото тяло? Да вземем например тайфуните: обикновените тайфуни не са особено силни, но когато врхлетят, хората дори не могат да стоят стабилно и им е трудно да вървят на вятъра. Дори една крачка е изтощителна, а някои хора дори може да бъдат притиснати към нещо от вятъра и да не са в състояние да помръднат. Това е един от начините, по които въздушният поток може да повлияе на човека. Ако цялата Земя беше покрита с равнини, тогава при въртенето на Земята и всички неща човешкото тяло изобщо нямаше да може да издържи на създадения по този начин въздушен поток. Би било изключително трудно да се реагира в такава ситуация. Ако това наистина беше така, подобен въздушен поток не само би навредил на човечеството, но и би го унищожил напълно. Хората не биха могли да оцелеят в такава среда. Затова Бог е създал различни географски условия, за да разреши проблема с тези въздушни потоци — в различните условия въздушните потоци отслабват, променят посоката, скоростта и силата си. Затова хората могат да видят различни географски обекти като планини, големи планински вериги, равнини, хълмове, котловини, долини, плата и големи реки. Благодарение на тези различни географски особености Бог променя скоростта, посоката и силата на въздушния поток. Това е методът, който Той използва, за да намали или да промени въздушния поток във вятър, чиято скорост, посока и сила са подходящи, така че хората да имат нормална среда, в която да живеят. Това необходимо ли е? (Да.) Да се направи подобно нещо изглежда трудно за хората, но за Бог е лесно, защото Той наблюдава всички неща. За Него не би могло да бъде по-просто или по-лесно да създаде среда с подходящ въздушен поток за човечеството. Следователно в такава среда, създадена от Бог, всяко нещо в цялото Му творение е незаменимо. В съществуването на всяко отделно нещо има стойност и необходимост. Този принцип обаче не се разбира от Сатана или от поквареното човечество. Те продължават да разрушават, застрояват и експлоатират, като напразно мечтаят да превърнат планините в равнини, да запълнят каньоните и да построят небостъргачи върху равнинна земя, за да създадат джунгли от бетон. Бог се надява, че хората може да живеят щастливо, да растат щастливо и да прекарват всеки ден щастливо в тази възможно най-подходяща среда, която Той е подготвил за тях. Затова Бог никога не е бил небрежен в отношението си към околната среда, в която живее човечеството. От температурата до въздуха, от звука до светлината, Бог е направил сложни планове и приготовления, така че телата на хората и тяхната жизнена среда да не бъдат подложени на никаква намеса от природните условия, а вместо това човечеството да може да живее и да се размножава нормално и да живее нормално в хармонично съжителство с всички неща. Всичко това е осигурено от Бог за всички неща и за човечеството.

Виждате ли как Бог се грижи за човешкия род, като е подредил тези пет основни условия за оцеляване на човека? (Да.) Тоест Бог е Създателят на всички най-основни

условия за оцеляването на хората и Бог управлява и контролира тези неща; дори и сега, след хилядолетно съществуване на хората, Бог все още непрекъснато прави промени в тяхната жизнена среда, като им осигурява най-добрата и най-подходящата среда, за да може животът им да се поддържа нормално. Докога може да се поддържа тази ситуация? С други думи, докога Бог ще осигурява такава среда? Това ще продължи, докато Бог не завърши напълно Своего дело на управлението. Тогава Бог ще промени средата на живот на човечеството. Възможно е Той да направи тези промени със същите методи, а може и да използва различни методи. Но това, което хората трябва да знаят сега, е, че Бог непрекъснато се грижи за нуждите на човечеството, управлява средата, в която то живее, и я опазва, защитава и поддържа. В такава среда Божиите избраници са способни да живеят нормално и да приемат Божието спасение, порицание и правосъдие. Всички неща продължават да оцеляват благодарение на Божия суверенитет и цялото човечество продължава да се движи напред благодарение на тези условия, осигурени от Бог.

Тази последна част от нашето общение породила ли у вас някакви нови мисли? Осъзнахте ли сега най-голямата разлика между Бог и човека? Кой в крайна сметка е господарят на всички неща? Човекът ли е? (Не.) Тогава каква е разликата между отношението на Бог и на хората към цялото творение? (Бог управлява и подрежда всички неща, докато човекът им се наслаждава.) Съгласни ли сте с това? Най-голямата разлика между Бог и човечеството е, че Бог управлява и се грижи за цялото творение. Той е източникът на всичко и докато Бог се грижи за цялото творение, човечеството му се наслаждава. Тоест човекът се радва на всички неща на творението, когато приеме живота, с който Бог дарява всички неща. Бог е Господарят, а човечеството се радва на плодовете на Божието творение на всички неща. Каква е тогава разликата между Бог и човека от гледна точка на всички неща на Божието творение? Бог може ясно да види законите за растежа на всички неща и Той контролира и управлява тези закони. Тоест всички неща са в ползването на Бог и в обсега на изпитателния Му поглед. Могат ли хората да видят всички неща? Това, което хората могат да видят, е ограничено до това, което е непосредствено пред тях. Ако изкачиш една планина, това, което виждаш, е само тази планина. Не можеш да видиш какво има от другата страна на планината. Ако отидеш на брега, това, което виждаш, е само едната страна на океана и не можеш да знаеш как изглежда другата страна на океана. Ако влезеш в гора, можеш да видиш растителността пред себе си и около себе си, но не можеш да видиш какво има по-нататък. Хората не могат да видят места, които са по-високо, по-далеко, по-дълбоко. Те могат да видят само това, което се намира непосредствено пред тях, в тяхното ползрение. Дори хората да познават закона, който определя четирите сезона в годината, или законите за растежа на всички неща, те все още не са в състояние да управляват или да се разпореждат с всички неща. И все пак

Бог гледа на цялото творение така, както би гледал на машина, която Сам е построил. Той познава в дълбочина всеки компонент и всяка връзка, какви са техните принципи, какви са техните структури и какви са техните предназначения — Бог знае всичко това с най-висока степен на яснота. Следователно Бог е Бог, а човекът е човек! Въпреки че човек може да се задълбочи в изследванията си на науката и законите, които управляват всички неща, тези изследвания са ограничени по обхват, докато Бог контролира всичко, което за човека е неограничен контрол. Човек може да посвети целия си живот на изследване на най-малкото Божие дело, без да постигне истински резултати. Затова, ако използваш единствено знанието и това, което си научил, за да изучаваш Бог, никога няма да си способен да Го опознаеш или да Го разбереш. Но ако избереш пътя на търсене на истината и на Бог и ако гледаш към Бог с намерение да Го опознаеш, тогава един ден ще осъзнаеш, че Божиите действия и Неговата мъдрост са навсякъде, и ще разбереш защо Бог е наречен Господар на всички неща и източник на живот за всички неща. Колкото повече разбиране придобиеш, толкова по-добре ще осъзнаеш защо Бог е наречен Господар на всички неща. Всички неща и всичко, включително и ти, постоянно получават непрекъснат поток от всичко, което Бог осигурява. Ще си в състояние и ясно да почувстваш, че в този свят и сред това човечество никой друг освен Бог не би могъл да притежава способността и същността, с която Той властва, управлява и поддържа съществуването на всички неща. Когато достигнеш това разбиране, наистина ще приемеш, че Бог е твоят Бог. Когато достигнеш този момент, наистина ще си приел Бог и ще Му позволиш да бъде твой Бог и Господар. Когато си придобил такова разбиране и животът ти е достигнал такава точка, Бог вече няма да те изпитва и съди, нито ще поставя никакви изисквания към теб, защото ти ще разбираш Бог, ще познаваш сърцето Му и наистина ще си приел Бог в сърцето си. Това е важна причина да разговаряме по тези теми за Божието господство и управление на всички неща. Целта на това е да се даде на хората повече знание и разбиране — да те накара не просто да признаеш, а да познаваш и разбираш Божиите дела по по-практичен начин.

Ежедневната храна и течности, които Бог подготвя за човечеството

Току-що говорихме за част от общата околна среда, по-конкретно за условията, необходими за оцеляването на хората, които Бог е подготвил, когато е създал света. Говорихме за пет неща, пет елемента на околната среда. Следващата ни тема е тясно свързана с физическия живот на всеки човек, отнася се по-пряко за този живот и изпълнява условията, които са му необходими, в по-голяма степен, отколкото предишните пет. А именно — храната, която хората консумират. Бог е създал човека и го е поставил в подходяща за живот среда; след това човекът се нуждаел от храна и вода. Човекът е имал тази потребност, затова Бог е направил

съответните приготовления за него. Затова всяка стъпка от Божието дело и всяко нещо, което Той върши, не са празни думи, а реални, практически действия. Нима храната не е незаменима в ежедневието на хората? По-важна ли е храната от въздуха? Те са еднакво важни. И двете са необходими условия и субстанции за оцеляването на човешкия род и за продължителното запазване на човешкия живот. Кое е по-важно — въздухът или водата? Температурата или храната? Всички те са еднакво важни. Хората не могат да избират между тях, защото не могат да съществуват без което и да е от тях. Това е реален, практически въпрос, а не е въпрос на твой избор между тях. Ти не знаеш, но Бог знае. Когато видиш храна, си мислиш: „Не мога без храна!“. Но веднага след като си бил сътворен, знаел ли си, че имаш нужда от храна? Ти не си знаел, но Бог е знаел. Едва когато огладня и видя плодове по дърветата и зърно на земята, с които да се храниш, разбра, че се нуждаеш от храна. Едва когато ожадня и видя изворна вода, едва когато пи, разбра, че имаш нужда от вода. Бог предварително е подготвил водата за човечеството. Храната, независимо дали човек се храни три пъти дневно, или два пъти, или дори повече пъти, накратко казано, е нещо незаменимо за хората в тяхното ежедневие. Тя е едно от нещата, необходими за поддържане на нормалното и продължаващо оцеляване на човешкото тяло. Откъде идва по-голямата част от храната? Първо, идва от почвата. Бог предварително е подготвил почвата за човечеството и тя е подходяща за оцеляването на много видове растения, а не само на дървета или трева. Бог е подготвил за човечеството семената на всякакви зърнени култури и семената на различни други храни, дал е на човечеството подходяща почва и земя, за да сее, и с тяхна помощ човечеството добива храна. Какви са различните видове храна? Вероятно вече знаете. Първо, това са различните зърнени култури. Какви различни видове зърно има? Пшеница, просо сорт „лисича опашка“, лепкаво просо, обикновено просо и други видове лющено зърно. Има най-различни сортове жито, като на юг и на север се срещат разнообразни сортове ечемик, пшеница, овес, елда и т.н. Различните видове са подходящи за отглеждане в различни региони. Съществуват и различни видове ориз. Югът има свои сортове, които са с по-дълги зърна и са подходящи за хората на юг, тъй като климатът там е по-горещ, което означава, че местните хора трябва да консумират сортове като ориз индика, който не е твърде лепкав. Оризът им не може да е прекалено лепкав, иначе ще загубят апетита си и няма да могат да го преглъщат. Северняците ядат по-лепкав ориз, тъй като на север винаги е студено, затова хората там трябва да ядат по-лепкави неща. Освен това има голямо разнообразие бобови растения, които растат над земята, и кореноплодни зеленчуци, които растат под земята, като картофи, сладки картофи, таро и много други. Картофите растат на север, където качеството им е много високо. Когато хората нямат зърнени храни, картофите, като основна храна, могат да им помогнат да се хранят три пъти дневно. Картофите могат да се използват и като хранителен

запас. Качеството на сладките картофи е малко по-лошо от това на картофите, но въпреки това те могат да се използват като основна храна за три пълни дневни хранения. Когато зърнените храни са труднодостъпни, хората могат да избегнат глада с помощта на сладките картофи. Таро, често консумирано от хората на юг, може да се използва по същия начин и също може да служи като основна храна. Такива са множеството разнообразни култури, които са необходима част от ежедневната храна и течности за хората. Хората използват различни зърнени култури за приготвяне на хляб, кифлички на пара, юфка, ориз, оризови спагети и други неща. Бог е дарил човечеството с изобилие от тези различни зърна. Защо има толкова много разновидности, е въпрос на Божия воля: те са подходящи за отглеждане в различните почви и климатични условия на север, юг, изток и запад, а различният им състав и съдържание съответстват на различния състав и съдържание на човешкото тяло. Само като консумират тези зърнени храни, хората могат да си набавят редовно различните хранителни вещества и субстанции, от които се нуждаят телата им. Северната и южната храна се различават, но имат много повече прилики, отколкото разлики. И двете могат да задоволяват редовните нужди на човешкото тяло и да подпомагат нормалното му оцеляване. И така, във всеки регион се произвежда изобилие от видове, защото физическите тела на хората се нуждаят от това, което тези различни храни доставят — хората трябва да се снабдяват с тези различни храни, отгледани в почвата, за да поддържат нормалното съществуване на тялото си, за да могат да водят нормален човешки живот. Накратко, Бог е подходил с голямо внимание към човечеството. Различните храни, с които Бог е дарил хората, не са еднообразни, а напротив — доста разнообразни. Ако хората искат да ядат зърнени храни, могат да ядат зърнени храни. Някои хора предпочитат ориза пред пшеницата и ако не харесват пшеница, могат да ядат ориз. Съществуват всевъзможни видове ориз — дългозърнест, късозърнест — и всеки от тях може да задоволи апетита на хората. Затова, ако хората ядат тези зърнени храни — стига да не са прекалено придилични към храната си — няма да им липсва храна и гарантирано ще живеят здравословно до смъртта си. Това е била идеята, която Бог е имал предвид, когато е дарил човечеството с храна. Човешкото тяло не може без тези неща — нима реалността не е такава? Това са практически задачи, които човекът не би могъл да реши сам, но Бог е бил подготвен за тях: Той ги е обмислил предварително и е направил приготовления за човечеството.

Но това не е всичко, което Бог е дал на човечеството — Той е дал на човечеството и зеленчуци. Ако ядеш само ориз и нищо друго, може да не получиш достатъчно хранителни вещества. От друга страна, ако запържиш няколко зеленчука или забъркаш салата, която да консумираш заедно с храната, витамините в зеленчуците, различните микроелементи и другите хранителни вещества ще могат да задоволят нуждите на организма ти по естествен начин.

Освен това хората могат да ядат и по малко плодове между храненията. Понякога хората се нуждаят от повече течности, други хранителни вещества или различни вкусове, а плодовете и зеленчуците могат да задоволят тези нужди. Тъй като северът, югът, изтокът и западът имат различни почви и климат, те произвеждат различни сортове зеленчуци и плодове. Тъй като климатът на юг е извънредно горещ, повечето плодове и зеленчуци там са охлаждащи и след като се консумират, могат да балансират студа и горещината в човешкото тяло. За разлика от тях на север има по-малко сортове зеленчуци и плодове, но те са достатъчно, за да могат местните хора да им се наслаждават. Въпреки това, благодарение на развитието на обществото през последните години и така наречения социален напредък, както и на подобренията в комуникациите и транспорта, свързващи севера, юга, изтока и запада, хората на север също могат да ядат някои южни плодове и зеленчуци или регионални продукти от юг, и то през всичките четири сезона на годината. Въпреки че това е в състояние да задоволи апетита и материалните желания на хората, телата им несъзнателно са подложени на вреда в различна степен. Това е така, защото сред храните, които Бог е подготвил за човечеството, има храни, плодове и зеленчуци, предназначени за хората на юг, както и храни, плодове и зеленчуци, предназначени за хората на север. Тоест ако си роден на юг, за теб е подходящо да ядеш неща от юга. Бог специално е подготвил тези храни, плодове и зеленчуци, защото югът има особен климат. На север има храна, която е необходима за телата на хората на север. Но тъй като хората имат ненаситен апетит, те несъзнателно са се оставили да бъдат повлечени от вълната на новите обществени тенденции и несъзнателно нарушават тези закони. Въпреки че хората смятат, че животът им е по-добър, отколкото е бил в миналото, този вид обществен напредък причинява коварни вреди на телата на все повече хора. Не това иска да вижда Бог и не това е възнамерявал, когато е предоставил на човечеството тези храни, плодове и зеленчуци. Самите хора са предизвикали настоящата ситуация, като са нарушили Божиите закони.

Освен всичко това, даровете, с които Бог е дарил човечеството, са наистина богати на изобилие и всяко място си има свой местен продукт. Например някои места са богати на червени фурми (известни още като хинап), други — на орехи, а трети — на фъстъци или различни други ядки. Всички тези материални неща осигуряват хранителните вещества, необходими на човешкото тяло. Но Бог осигурява на човечеството неща в необходимото количество и в подходящото време, в зависимост от сезона и годишното време. Човечеството жадува за физическо удоволствие и е лакомо, поради което лесно нарушава и уврежда естествените закони на човешкото развитие, които Той е установил, когато е създал човечеството. Да вземем например черешите. Те узряват около юни. При нормални обстоятелства през август вече няма череши. Те могат да се съхраняват

свежи само два месеца, но с помощта на научни техники хората вече могат да удължат този период до дванадесет месеца, дори до сезона на черешите през следващата година. Това означава, че целогодишно има череши. Нормално ли е това явление? (Не.) Тогава кога е най-подходящият сезон за ядене на череши? Това е периодът от юни до август. След този период, колкото и свежи да ги запазиш, те нямат същия вкус, нито осигуряват това, от което се нуждае човешкото тяло. След като изтече срокът на годност, каквито и химикали да използваш, няма да можеш да ги наситиш с всичко, което имат, когато са отгледани по естествен начин. Освен това вредата, която химикалите нанасят на хората, е нещо, което никой не може да отстрани или промени, независимо от това какво опитва. И така, какво носи на хората сегашната пазарна икономика? Животът на хората изглежда по-добър, транспортът между регионите е станал изключително удобен, а хората могат да ядат всякакви плодове през всеки от четирите сезона. Хората на север могат редовно да ядат банани, както и всякакви регионални деликатеси, плодове или други храни от юга. Но не това е животът, който Бог иска да даде на човечеството. Този вид пазарна икономика може да донесе някои ползи за живота на хората, но може и да навреди. Заради изобилието на пазара много хора ядат, без да се замислят какво слагат в устата си. Това поведение е в разрез с природните закони и е вредно за здравето на хората. Затова пазарната икономика не може да донесе на хората истинско щастие. Убедете се сами. Нима не се продава грозде на пазара през четирите сезона? Всъщност гроздето остава свежо само за много кратко време, след като е откъснато. Ако го съхранявате до юни следващата година, нима още може да се нарича грозде? Дали „отпадък“ не е по-подходящо име за него? То не просто няма съдържанието на прясно грозде — в него има повече химически продукти. След една година то вече не е свежо, а хранителните вещества, които е съдържало, отдавна са изчезнали. Когато хората ядат грозде, те си казват: „Какви сме късметлии! Дали щяхме да можем да ядем грозде през този сезон преди тридесет години? Не би могъл, дори и да искаше! Животът вече е толкова хубав!“. Това наистина ли е щастие? Ако се интересувате, можете да направите собствено проучване за химически консервираното грозде и да видите какво съдържа то и дали тези вещества могат да са полезни за хората. В Епохата на закона, когато израилтяните са напуснали Египет и са пътували, Бог им е дал пъдпъдъци и манна. Но дали Бог е позволил на хората да съхраняват тези храни? Някои от тях са били късогледни и тъй като са се страхували, че на следващия ден няма да имат храна, са запазили част от тях за по-късно. Какво се е случило тогава? На следващия ден храната е била развалена. Бог не ти позволява да заделиш нещо, защото Той е направил приготовления, които гарантират, че няма да останеш гладен. Но човечеството няма такава увереност, нито има истинска вяра в Бог. Хората все искат да си осигурят пространство за маневриране и никога не са способни да видят цялата грижа и мисъл зад Божиите

приготвления за човечеството. Те не могат да ги почувстват, затова не могат да се доверят напълно на Бог и все си мислят: „Божии действия са ненадеждни! Кой знае дали Бог ще ни даде това, от което се нуждаем, или кога ще ни го даде! Ако съм гладен и Бог не ми осигури храна, няма ли да умра от глад? Дали няма да ми липсва храна?“. Вижте колко крехка е човешката увереност!

Зърнените храни, плодовете и зеленчуците, както и всички видове ядки — всички те са вегетариански храни. Те съдържат достатъчно хранителни вещества, за да задоволят нуждите на човешкия организъм, въпреки че са вегетариански храни. Бог обаче не е казал: „Ще дам на човечеството само тези храни. Нека ядат само тези неща!“. Бог не е спрял дотук, а е продължил да подготвя за човечеството още много храни, които са още по-вкусни. Какви са тези храни? Това са различните видове месо и риба, които повечето от вас могат да видят и да ядат. Той е подготвил за човека много, много видове месо и риба. Рибите живеят във водата, а месото на рибите във водата е различно по състав от месото на животните, които живеят на сушата, и може да осигури различни хранителни вещества на човека. Рибата има и свойства, които могат да регулират студа и топлината в човешкото тяло, което е от голяма полза за човека. Но с вкусната храна не бива да се прекалява. Както вече казах, Бог дарява на човечеството необходимото количество в подходящото време, така че хората да могат правилно да се наслаждават на Неговите дарове по нормален начин и в съответствие със сезона и времето. Какви храни се включват в категорията „домашни птици“? Пилета, пъдпъдъци, гълъби и т.н. Много хора ядат и патици, и гъски. Въпреки че Бог е осигурил всички тези видове месо, през Епохата на закона Той е поставил определени изисквания към Своите избраници и е поставил определени ограничения в храненето им. В наши дни тези граници се основават на индивидуалния вкус и личното тълкуване. Тези различни видове месо осигуряват на човешкия организъм разнообразни хранителни вещества, като го снабдяват с протеини и желязо, обогатяват кръвта, укрепват мускулите и костите и дават на тялото сила. Независимо от начина, по който се приготвят и консумират, тези меса могат да помогнат на хората да подобрят вкуса на храната си и да засилят апетита си, като същевременно задоволят стомаха си. Най-важното е, че тези храни могат да осигурят на човешкия организъм ежедневните му хранителни потребности. Това е било съображението на Бог, когато е подготвял храната за човечеството. Има зеленчуци, има месо — нима това не е изобилие? Но хората трябва да разберат какво е било намерението на Бог, когато е подготвил всички храни за човечеството. Нима е било, за да накара човечеството да прекалява с тези храни? Какво се случва, когато човек попадне в капана на опитите си да задоволи тези плътски желания? Не се ли прехранва? Нима твърде обилната храна не вреди на човешкото тяло по много начини? (Да.) Затова Бог разпределя подходящото количество в точното време и кара хората да се наслаждават на различни храни в

зависимост от различните периоди и сезони. Например след много горещо лято хората натрупват много топлина в телата си, както и патогенна сухота и влага. С настъпването на есента узряват множество видове плодове и когато хората ядат тези плодове, влагата се изхвърля от телата им. По това време говедата и овцете също са укрепнали, затова тогава хората трябва да консумират повече месо с храната си. Чрез консумирането на различни видове месо телата на хората получават енергия и топлина, които им помагат да издържат на студа през зимата, и в резултат на това те могат да изкарат зимата безопасно и здравословно. С изключителна грижа и прецизност Бог контролира и координира какво и кога да предостави на човечеството и кога да накара различните неща да растат, да дават плод и да узряват. Това се отнася до „Как Бог подготвя храната, от която човек се нуждае в ежедневието си“. В допълнение към многото видове храна Бог осигурява на човечеството и източници на вода. След хранене хората все пак трябва да пият вода. Нима само плод е достатъчен? Хората не биха могли да живеят само на плодове, а освен това през някои сезони няма плодове. И така, как може да бъде решен проблемът на човечеството с водата? Бог е решил този проблем, като е подготвил много източници на вода над и под земята, включително езера, реки и извори. Тези водоизточници са годни за пиене, стига да няма замърсяване и стига хората да не са ги променили или увредили. С други думи, що се отнася до източниците на храна, които поддържат живота на физическото тяло на човека, Бог е направил много точни, много прецизни и много подходящи приготовления, така че животът на хората да е богат и изобилен и да не им липсва нищо. Това е нещо, което хората могат да усетят и видят.

Освен това, сред всички неща, Бог е създал някои растения, животни и различни билки, които са специално предназначени за заздравяване на рани или лечение на болести в човешкото тяло. Какво трябва да направи човек, който например се е изгорил или случайно се е опарил? Можеш ли просто да изплакнеш изгореното място с вода? Можеш ли просто да го увиеш с което и да е старо парче плат? Ако го направиш, раната може да загnoi или да се инфектира. Ако някой например вдигне температура или се простуди, получи нараняване по време на работа, развие стомашно заболяване след ядене на нещо негодно или развие някои заболявания в резултат от фактори, свързани с начина на живот, или емоционални проблеми, включително съдови заболявания, психологически състояния или заболявания на вътрешните органи, има съответни растения, които лекуват такива състояния. Съществуват растения, които подобряват кръвообращението и премахват застоя, облекчават болката, спират кръвотечението, упояват, помагат за заздравяване на кожата и възстановяват нормалното ѝ състояние, разсейват застоялата кръв и премахват токсините от тялото — накратко, тези растения имат приложение в ежедневието. Хората могат да ги използват и те са подготвени от Бог за човешкото тяло в случай на нужда. Бог е

позволил на човека да открие някои от тях случайно, докато други са били открити от хора, които Бог е избрал да го направят, или в резултат на специални явления, които Той е организиран. След откриването на тези растения човечеството ги предава нататък и много хора научават за тях. Следователно Божието творение на тези растения има стойност и значение. В обобщение, всички тези неща са от Бог, подготвени и засадени от Него при създаването на жизнената среда на човечеството. Те са от съществено значение. Дали Божиите мисловни процеси са по-задълбочени от човешките? Когато виждаш всичко, което Бог е свършил, чувстваш ли практическата страна на Бог? Бог работи тайно. Бог е създал всичко това още преди човекът да се появи на този свят, още преди Той да влезе в контакт с човешкия род. Направил е всичко с мисъл за човешкия род, в името на неговото съществуване и с мисъл за оцеляването му, за да могат хората да живеят щастливо в този богат и изобилен материален свят, който Бог е подготвил за тях, без да се тревожат за храна или дрехи, без да им липсва нищо. В такава среда човешкият род може да продължи да се възпроизвежда и да оцелява.

Нима има сред всички Божии дела, малки и големи, такива, които нямат стойност или значение? Всичко, което Той прави, има стойност и смисъл. Нека започнем дискусията с една обща тема. Хората често се питат: кое се е появило първо — кокошката или яйцето? (Кокошката.) Кокошката е била първа, без съмнение! Защо кокошката се е появила първа? Защо да не се е появило първо яйцето? Кокошката не се ли излюпва от яйцето? След двадесет и един дни кокошката се излюпва, след което снася още яйца и от тях се излюпват още пилета. И така, кое се е появило първо — кокошката или яйцето? С категорична сигурност отговаряте „кокошката“. Но защо това е вашият отговор? (Библията казва, че Бог е създал птиците и животните.) Така че отговорът ви се основава на Библията. Аз обаче искам да Ми разкажете за собственото си разбиране, за да видя дали имате някакво практическо познание за Божиите дела. Сега, сигурни ли сте в отговора си или не сте? (Бог е създал кокошката, след което ѝ е дал способността да се възпроизвежда, което означава способността да мъти яйца.) Това тълкуване е горе-долу правилно. Първо се е появила кокошката, а след това и яйцето. Това е сигурно. Това не е особено сложна загадка, но въпреки това хората по света я смятат за такава и се опитват да я разрешат с философски теории, без изобщо да стигнат до заключение. Това е точно както когато хората не знаят, че Бог ги е създал. Те не познават този основен принцип, нито имат ясна представа дали яйцето или кокошката е трябвало да се появи първо. Те не знаят кое е трябвало да се появи първо, затова никога не могат да намерят отговора. Съвсем естествено е кокошката да е била първа. Ако яйцето се беше появило преди кокошката, това би било ненормално! Това е толкова просто — кокошката определено е била първа. Това не е въпрос, чийто отговор изисква задълбочени познания. Бог е създал всичко с намерението човекът да му се наслаждава. След

като кокошката съществува, яйцето следва като нещо естествено. Нима това не е готово решение? Ако яйцето беше създадено първо, нямаше ли да се нуждае от кокошка, която да го мъти? Създаването направо на кокошката е много по-лесно решение. По този начин кокошката може да снася яйца и да мъти пилетата в тях, а хората могат да разполагат с пилета за ядене. Колко удобно! Начинът, по който Бог върши нещата, е чист и подреден, а не заплетен. Откъде идва яйцето? То идва от кокошката. Няма яйце без кокошка. Това, което Бог е създал, е било живо същество! Човечеството е абсурдно и нелепо, винаги се оплита в такива прости неща и стига до куп абсурдни заблуди. Колко незрял е човекът! Връзката между яйцето и кокошката е ясна: кокошката е била първа. Това е най-точното обяснение, най-точният начин да го разберем и най-точният отговор. Това е правилното.

Какви теми обсъдихме току-що? Започнахме с разговор за околната среда, в която живее човешкият род, за това какво е направил Бог за тази среда и за приготовленията, които е направил. Обсъдихме какво е устроил Той; взаимоотношенията между нещата на творението, които Бог е подготвил за човечеството, и как Бог е уредил тези взаимоотношения, за да предотврати вредата, която нещата на Неговото творение могат да причинят на човечеството. Бог също така е смекчил вредата, която много различни фактори в Неговото творение може да нанесат върху околната среда на човечеството, като е позволил на всички неща да служат на най-висшата си цел и да осигурят на човечеството благоприятна околна среда с полезни елементи, и по този начин е позволил на човечеството да се адаптира към тази среда и постоянно да продължава цикъла на живот и възпроизводство. След това говорихме за храната, от която се нуждае човешкото тяло — ежедневните храна и течности за човечеството. Това е и необходимо условие за оцеляването на човечеството. Тоест човешкото тяло не може да живее само с дишане, само със слънчева светлина, вятър или подходящи температури. Човешките същества имат нужда и да напълнят стомасите си и Бог е подготвил за човечеството, без да пропуска нищо, източниците на нещата, с които биха могли да задоволят тази нужда, а именно източниците на храната за човечеството. Когато видите толкова богати и изобилни продукти — източниците на храна и течности за човечеството — можете ли да кажете, че Бог е източникът на снабдяване на човечеството и на всички неща на Неговото творение? Ако по време на сътворението Бог беше създал само дървета и трева или произволен брой други живи същества и ако всички тези различни живи същества и растения бяха предназначени за храна на кравите и овцете или за зебрите, елените, а различни други видове животни, например лъвовете, трябваше да ядат неща като зебри и елени, а тигрите — неща като овце и прасета, но нямаше нито едно нещо, подходящо за ядене от хората, щеше ли да се получи? Не. Човешкият род нямаше да може да оцелее дълго. Какво би станало, ако хората ядяха само листа? Щеше ли да се получи? Могат ли хората да ядат тревата, предназначена за овцете?

Може и да не им навреди, ако опитат малко, но ако ядяха такива неща дълго време, стомасите им нямаше да могат да го понесат и хората нямаше да живеят дълго. Дори има неща, които животните могат да ядат, но са отровни за хората — животните ги ядат без последствия, но за хората не е така. Тоест Бог е създал човешките същества, така че Той най-добре познава принципите и структурата на човешкото тяло и знае от какво се нуждаят хората. Бог познава със съвършена яснота състава и съдържанието на тялото, неговите нужди и функционирането на вътрешните му органи, както и начина, по който те абсорбират, елиминират и метаболизират различните вещества. Хората не го знаят; понякога се хранят неразумно или се занимават с безразсъдна грижа за себе си, която, ако се прекали с нея, води до дисбаланс. Ако се храниш и се наслаждаваш на нещата, които Бог е подготвил за теб, по нормален начин, няма да имаш здравословни проблеми. Дори понякога да имаш лошо настроение или застой на кръвта, това не представлява никакъв проблем. Просто трябва да ядеш определен вид растения и застоят ще се разсее. Бог е направил приготовления за всички тези неща. И така, в Божиите очи човешкият род стои много по-високо от всяко друго живо същество. Бог е подготвил среда за всеки вид растение и е подготвил храна и среда за всеки вид животно, но човешкият род е най-взискателен към своята среда и потребностите му не могат да бъдат пренебрегвани ни най-малко; ако това стане, човечеството няма да може да продължи да се развива, да живее и да се възпроизвежда по нормален начин. Бог е този, който знае това най-добре в Своето сърце. Когато Бог го е правил, Той му е отдал по-голямо значение, отколкото на всичко останало. Може би не си способен да почувстваш важността на някое незабележително нещо, което виждаш и на което се радваш в живота си, или на нещо, което виждаш, на което се радваш и което имаш от раждането си, но Бог вече е направил приготовления за теб отдавна или тайно. Във възможно най-голяма степен Бог е премахнал и смекчил всички отрицателни елементи, които са неблагоприятни за човечеството и могат да навредят на човешкото тяло. Какво показва това? Нима сега не показва отношението, което Бог е имал към човечеството, когато го е създал? Какво е било това отношение? Отношението на Бог е било внимателно и сериозно и не е допускало намеса на никакви вражески сили или външни фактори или условия, които не са от Него. В това сега може да се види отношението на Бог към създаването и управлението на човешкия род. А какво е отношението на Бог? Чрез средата, подходяща за оцеляване и живот, на която се радва човечеството, както и чрез ежедневните му храна и течности и ежедневните му нужди, можем да видим отговорното отношение на Бог към човечеството, което Той е съхранил, откакто е създал човека, заедно с решимостта Му да спаси човечеството в този момент. Видима ли е Божията автентичност в тези неща? А Неговата чудесна природа? А Неговата неизмеримост? Неговото всемогъщество? Бог използва Своите мъдри и всемогъщи пътища, за да се

погрижи за цялото човечество, както и да осигури нужното на всички неща на Своего творение. Сега, след като ви казах толкова много, можете ли да кажете, че Бог е източникът на живот за всички неща? (Да.) Несъмнено е така. Имате ли някакви съмнения? (Не.) Божията грижа за всички неща е достатъчна, за да покаже, че Той е източникът на живот за всички неща, защото Той е източникът на грижата, която позволява на всички неща да съществуват, да живеят, да се възпроизвеждат и да продължават, и няма друг източник освен Самия Бог. Бог се грижи за всички потребности на всички неща и за всички потребности на човечеството, независимо дали става дума за най-основните екологични нужди на хората, за нуждите им в ежедневието или за нуждата от истината, която Той осигурява за човешките души. Във всяко отношение Божията идентичност и Неговият статут са от огромно значение за човечеството; единствено Самият Бог е източник на живот за всички неща. Тоест Бог е Владетелят, Господарят и Снабдителят на този свят — този свят, който хората могат да видят и усетят. Нима това не е Божията идентичност за човечеството? В това няма нищо невярно. Затова, когато видиш птици да летят в небето, трябва да знаеш, че Бог е създал всичко, което може да лети. Във водата плуват живи същества, които имат свои начини за оцеляване. Дърветата и растенията, които живеят в почвата, поклъват и поникват през пролетта, дават плодове и листата им падат през есента, а до зимата всички листа са окапали, тъй като растенията се подготвят да презимуват. Това е начинът им на оцеляване. Бог е създал всички неща и всяко от тях живее в различна форма и по различен начин и използва различни методи, за да покаже своята жизнена сила и формата, в която живее. Независимо от начина им на живот, всички те са под Божията власт. С каква цел управлява Бог всички различни форми на живот и всички живи същества? Нима не е в името на оцеляването на човешкия род? Той контролира всички закони на живота в името на оцеляването на човешкия род. Това показва колко важно за Бог е оцеляването на човешкия род.

Способността на човешкия род да оцелява и да се възпроизвежда нормално е изключително важна за Бог. Затова Бог постоянно се грижи за човешкия род и за всички неща, които Той е създал. Той се грижи за всички неща по различни начини и като поддържа оцеляването на всички неща, Той дава възможност на човешкия род да продължи да се движи напред и подпомага нормалното му оцеляване. Това са двата аспекта на нашето общение днес. Какви са тези два аспекта? (В общ план Бог е създал средата, в която живее човекът. Това е първият аспект. Бог е приготвил и материалните неща, от които човечеството се нуждае и които може да види и докосне.) Разговаряхме за нашата основна тема през тези два аспекта. Каква е основната ни тема? (Бог е източникът на живот за всички неща.) Сега би трябвало да разбирате защо моето общение по тази тема имаше такова съдържание. Имаше ли дискусии, които не са свързани с основната тема? Никакви! Може би, след като сте чули тези неща, някои от вас са придобили

известно разбиране и сега усещат, че тези думи имат тежест, че са много важни, но други може да ги разбират само буквално и да смятат, че тези думи сами по себе си са маловажни. Независимо как разбирате това в настоящия момент, когато преживеете до определен ден, когато разбирането ви достигне определена точка, т.е. когато познанието ви за Божиите дела и за Самия Бог достигне определено ниво, тогава ще използвате свои собствени думи, които са практически, за да дадете дълбоко и истинско свидетелство за Божиите дела.

Мисля, че сегашното ви разбиране е все още доста повърхностно и буквално, но след като сте чули тези два аспекта на Моето общение, можете ли поне да познаете какви методи използва Бог, за да се погрижи за човечеството, или какви неща предоставя на човечеството? Имате ли обща представа, основно разбиране? (Да.) Но дали тези два аспекта, за които говорих, са свързани с Библията? Свързани ли са те с Божия съд и Божието порицание в Епохата на царството? (Не.) Тогава защо говорих за тях? Дали защото хората трябва да ги разберат, за да познават Бог? (Да.) Наложително е да знаете тези неща и е наложително да ги разбирате. Когато се стремите да разберете Бог в Неговата цялост, не се ограничавайте само до Библията и не се ограничавайте само до Божия съд и порицаването на човека. Каква е целта Ми, като казвам това? Целта е хората да разберат, че Бог не е Бог само на Своите избраници. В момента следваш Бог и Той е твоят Бог, но дали Той е Бог на онези, които не Го следват? Дали Бог е Бог на всички онези хора, които не Го следват? Дали Бог е Бог на всички неща? (Да.) Дали тогава Божието дело и Неговите действия са ограничени само до онези, които Го следват? (Не.) Какъв е обхватът на Неговото дело и действията Му? На най-ниско ниво Неговото дело и Неговите действия обхващат цялото човечество и всички неща на творението. На най-високо ниво те обхващат цялата вселена, която хората не могат да видят. И така, можем да кажем, че Бог върши Своето дело и извършва Своите действия сред цялото човечество и това е достатъчно, за да могат хората да опознаят Самия Бог в Неговата цялост. Ако искаш да познаваш Бог, да Го познаваш истински, да Го разбереш истински, не се ограничавай само до трите етапа на Божието дело или до разкази за делата, които Той е извършил в миналото. Ако се опитваш да Го опознаеш по този начин, ограничаваш Бог, поставяш Му предел. Виждаш Бог като нещо много малко. Как ще се отрази това на хората? Никога няма да си способен да опознаеш чудесната природа и върховенството на Бог, нито Неговата сила и всемогъщество, нито обхвата на Неговата власт. Такова разбиране ще окаже влияние върху способността ти да приемеш факта, че Бог е Владетел на всички неща, както и върху познанието ти за истинската идентичност и статута на Бог. Тоест, ако разбирането ти за Бог е ограничено по обхват, тогава това, което можеш да получиш, също е ограничено. Затова трябва да разшириш обхвата и хоризонта си. Трябва да се стремиш да разбереш всичко това — обхвата на Божието дело,

Неговото управление, Неговата власт и всички неща, които Той управлява и над които Той властва. Именно чрез тези неща трябва да разбереш делата на Бог. С такова разбиране несъзнателно ще почувстваш, че Бог ръководи, управлява и се грижи за всички неща, и ще се почувстваш като част от всички неща, като елемент от тях. Тъй като Бог осигурява всичко, приемаш и Божието управление и осигуряване. Това е факт, който никой не може да отрече. Под Божието управление всички неща се подчиняват на свои закони и имат свои правила за оцеляване. Съдбата и нуждите на човечеството също са свързани с Божието управление и осигуряване. Затова под Божието господство и управление човечеството и всички неща са взаимосвързани, взаимозависими и преплетени. Това е целта и значението на Божието творение на всички неща.

2 февруари 2014 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ IX

БОГ Е ИЗТОЧНИКЪТ НА ЖИВОТ ЗА ВСИЧКИ НЕЩА (III)

През този период сме говорили за много неща, свързани с познаването на Бог, а наскоро говорихме по една тема, която е свързана с това и която е от голямо значение. Каква е темата? (Бог е източникът на живот за всички неща.) Изглежда, че въпросите и темата, по които говорих, са направили ярко впечатление на всички. Миналия път говорихме за някои аспекти на условията за живот, които Бог е създал за човешкия род, както и за многото видове препитание, необходими за живота на хората, които Бог е подготвил за тях. Всъщност това, което Бог прави, не се ограничава само с подготовката на условията за живот на хората, нито с подготовката на ежедневната им прехрана. То по-скоро се състои в извършването на значителна тайнствена и необходима работа, включваща много различни страни и аспекти на оцеляването на хората и на живота на човешкия род. Всички тези неща са Божи дела. Тези Божии дела не се ограничават само до това, че Той подготвя условията за оцеляването на хората и за ежедневното им препитание — те имат много по-широк обхват. Освен тези два вида дела, Той подготвя и много жизнени среди и условия за оцеляване, които са необходими на човека, за да живее. Това е темата, която ще обсъдим днес. Тя е свързана и с Божиите дела, иначе би било безсмислено да говорим за това тук. Ако хората искат да опознаят Бог, но имат единствено буквално разбиране за „Бог“ като дума или за различни аспекти на това, което Бог има и представлява, това не е истинско разбиране. И така, какъв е пътят към познаването на Бог? Това е да Го опознаем чрез Неговите дела и да Го опознаем във всичките Му многобройни аспекти. Затова трябва да продължим да разговаряме по темата за Божиите дела по времето, когато Той е създал всички неща.

Откакто Бог е създал всички неща, те функционират и продължават да се развиват в определен ред и в съответствие с предписаните от Него закони. Пред Неговия поглед, под Неговото управление човешкият род е оцелял и през цялото време всички неща са се развивали в определен ред. Нищо не може да промени или унищожи тези закони. Благодарение на Божието управление всички същества могат да се размножават и благодарение на Неговото управление и ръководство всички същества могат да оцелеят. Това означава, че под Божието управление всички същества се появяват, процъфтяват, изчезват и се прераждат по подреден начин. Когато настъпи пролетта, ръмящият дъжд носи усещането за свеж сезон и напоява земята. Земята започва да се размразява, тревата си пробива път през почвата и започва да никне, докато дърветата постепенно се раззеленяват. Всички тези живи същества носят свежа жизненост на земята. Така изглежда, когато всички същества се появяват и разцъфтяват. Всички видове животни излизат от леговищата си, за да усетят топлината на пролетта и да започнат една нова

година. Всички същества се греят на топлината през лятото и се наслаждават на топлината, която носи сезонът. Растат бързо. Дърветата, тревата и всички видове растения растат с голяма скорост, докато накрая разцъфтят и дадат плод. Всички същества са заети през лятото, включително хората. През есента дъждовете носят есенна прохлада и всички видове живи същества започват да усещат настъпването на сезона на прибиране на реколтата. Всички същества дават плодове и хората започват да събират различните видове плодове, за да се снабдят с храна в подготовка за зимата. През зимата, с настъпването на студеното време, всички същества постепенно започват да се прибират на спокойствие и за почивка; хората също си почиват през този сезон. Преминването от сезон в сезон, от пролет към лято, от есен към зима — всички тези промени се случват според законите, установени от Бог. Той ръководи всички неща и човешкия род според тези закони и е разработил богат и пъстър начин на живот за човешкия род, като е подготвил условия за живот с различни температури и сезони. Следователно в този вид подредени условия за живот хората могат да оцелеят и да се размножават по организиран начин. Хората не могат да променят тези закони и нито един човек или същество не може да ги наруши. Въпреки че са настъпили безброй промени — морета са се превърнали в полета, а полета — в морета — тези закони продължават да съществуват. Те съществуват, защото Бог съществува, и заради Неговата власт и управление. В тази подредена и мащабна среда животът на хората протича в рамките на тези закони и правила. Поколение след поколение са отглеждани според тези закони и поколение след поколение са оцелявали според тях. Поколение след поколение хората са се радвали на тези подредени условия за живот, както и на всички многобройни неща, създадени от Бог. Въпреки че хората смятат, че тези закони са естествени, и надменно ги приемат за даденост, и въпреки че не могат да почувстват, че Бог създава тези закони, че Бог управлява тези закони, независимо от всичко, Бог винаги е ангажиран с това неизменно дело. Неговата цел в това неизменно дело е оцеляването на човешкия род, за да може той да продължи да живее.

Бог поставя граници за всички неща, за да храни целия човешки род

Днес ще говоря по темата за това как тези закони, които Бог е въвел за всички неща, хранят целия човешки род. Това е доста обширна тема, затова можем да я разделим на няколко части и да ги обсъдим една по една, за да можете да ги разграничите ясно. Така ще ви е по-лесно да възприемете темата и постепенно ще можете да я разберете.

Първа част: Бог определя граници за всеки вид терен

И така, нека започнем с първата част. Когато Бог сътвори всички неща, Той очерта границите на планините, равнините, пустините, хълмовете, реките и

езерата. На земята има планини, равнини, пустини и хълмове, както и различни водни басейни. Те представляват различни видове терени, нали? Между тях Бог очерта граници. Когато говорим за очертаване на граници, това означава, че планините имат свои очертания, равнините — свои собствени очертания, пустините имат определени граници, а хълмовете — определена площ. Има и определено количество водни басейни, като реки и езера. Тоест, когато Бог е създал всички неща, Той е разделил всичко много ясно. Бог вече е определил колко километра трябва да бъде радиусът на всяка планина и докъде да се простира тя. Той е определил и колко километра трябва да бъде радиусът на всяка равнина и докъде да се простира тя. Когато е създавал всички неща, Той е определил и границите на пустините, както и големината на хълмовете, техните пропорции и това, с което граничат — всичко това е било определено от Него. Той е определил големината на реките и езерата по време на създаването им — всички те имат своите граници. И така, какво означава, когато говорим за „граници“? Току-що говорихме за това как Бог управлява всички неща, като установява закони за всички неща. Това означава, че обхватът и границите на планините няма да се разширяват или намаляват заради въртенето на земята или с течение на времето. Те са постоянни, непроменливи и Бог е този, който диктува тяхната неизменност. Що се отнася до площите на равнините, техния обхват и границите им — те са определени от Бог. Те имат своите граници и е невъзможно да се издигне произволно могила върху земята на някоя равнина. Равнината не може изведнъж да се превърне в планина — това би било невъзможно. Това е смисълът на законите и границите, за които току-що говорихме. Що се отнася до пустините, тук няма да споменаваме конкретните функции на пустините или на друг вид терен или географско положение, а само техните граници. Под Божието управление границите на пустинята също няма да се разширят. Това е така, защото Бог ѝ е дал закон и граници. Колко голяма е площта ѝ и каква е функцията ѝ, с какво граничи и къде се намира — това вече е определено от Бог. Тя няма да надхвърли границите си или да измести позицията си, а площта ѝ няма да се разшири произволно. Въпреки че потоците от вода, като например реките и езерата, са редовни и непрекъснати, те никога няма да се движат извън обхвата си или извън границите си. Всички те текат в една посока, посоката, в която трябва да текат, по закономерен начин. Така че според законите на Божието управление никоя река или езеро няма да пресъхне произволно или произволно да промени посоката или количеството на своя поток заради въртенето на земята или с течение на времето. Всичко това е под контрола на Бог. С други думи, всички неща, създадени от Бог в средата на този човешки род, имат своите определени места, площ и граници. Тоест, когато Бог е създал всички неща, техните граници са били установени и те не могат да бъдат произволно променяни, подновявани или изменяни. Какво означава „произволно“? Това означава, че те няма случайно да

се изместят, разширят или да променят първоначалната си форма под влияние на атмосферните условия, температурата или скоростта на въртене на земята. Например, една планина е с определена височина, основата ѝ е с определена площ, има определена надморска височина и има определено количество растителност. Всичко това е планирано и изчислено от Бог и няма да бъде променено произволно. Що се отнася до равнините, по-голямата част от хората живеят в тях и никакви промени в климата няма да се отразят на тяхната площ или на значението на тяхното съществуване. Дори нещата, които се намират в тези различни терени и географски условия, създадени от Бог, няма да бъдат произволно променени. Например, съставът на пустинята, видовете подземни минерални залежи, количеството и цветът на пясъка в пустинята, плътността на пустинята — те няма да се променят произволно. Защо няма да се променят произволно? Това се дължи на Божиата власт и Неговото управление. Във всички тези различни терени и географски условия, създадени от Бог, Той управлява всичко по планиран и подреден начин. Така че всички тези географски условия все още съществуват и все така изпълняват функциите си хиляди и дори десетки хиляди години, след като са били създадени от Бог. Въпреки че има определени периоди, в които изригват вулкани, и периоди, в които се случват земетресения, и има големи размествания на земята, Бог категорично няма да позволи на нито един вид терен да загуби първоначалната си функция. Само благодарение на това управление от страна на Бог, Неговата власт и контрол над тези закони, всичко това — всичко, което вижда и на което се наслаждава човешкият род — може да оцелее на земята по подреден начин. Тогава защо Бог управлява по този начин всички тези различни терени, които съществуват на земята? Неговата цел е всички живи същества, които оцеляват в различни географски среди, да имат стабилна среда и да са в състояние да продължат да живеят и да се размножават в тази стабилна среда. Всички тези неща — подвижните и неподвижните, тези, които дишат през ноздрите си, и тези, които не дишат — съставляват уникална среда за живот на човешкия род. Само този вид среда е в състояние да отглежда поколение след поколение хора и само този вид среда може да позволи на хората да продължат да оцеляват мирно поколение след поколение.

Това, за което говорих току-що, е донякъде обширна тема, така че може би изглежда малко отдалечена от живота ви, но вярвам, че всички вие можете да я разберете. Тоест, Божиите закони в Неговото господство над всички неща са много важни — наистина много важни! Кое е условието за растежа на всички същества съгласно тези закони? Това се дължи на Божието управление. Благодарение на Неговото управление всички неща изпълняват своите функции в рамките на Неговото управление. Например, планините отглеждат горите, а горите на свой ред изхранват и защитават различните птици и зверове, които живеят в тях. Равнините са платформа, подготвена за хората, за да засаждат култури, както и

за различни птици и зверове. Те позволяват на по-голямата част от човечеството да живее на равна земя и осигуряват удобство в живота на хората. Равнините включват и пасищата — огромни тревни площи. Пасищата осигуряват растителна покривка на земната повърхност. Те защитават почвата и изхранват говедата, овцете и конете, които живеят върху пасищата. Пустинята също изпълнява своя собствена функция. Това не е място, където да живеят хора; ролята ѝ е да направи влажния климат по-сух. Потоците на реките и езерата осигуряват на хората питейна вода по удобен начин. Там, където те текат, хората ще имат вода за пиене и нуждите на всички неща от вода ще бъдат задоволени по удобен начин. Това са границите, очертани от Бог за различните терени.

Втора част: Бог определя граници за всяка форма на живот

Благодарение на тези граници, които Бог е очертал, различните терени са създали разнообразни условия за оцеляване, а тези условия за оцеляване са удобни за различните видове птици и зверове и са им предоставили пространство за оцеляване. На тази основа са развити границите на условията за живот на различните живи същества. Това е втората част, за която следва да говорим. Преди всичко, къде живеят птиците, зверовете и насекомите? Живеят ли в гори и горички? Те са техният дом. И така, освен че е определил границите на различните географски условия, Бог е очертал граници и е установил закони и за различните птици и зверове, риби, насекоми и всички растения. Поради разликите между различните географски условия и поради съществуването на разнообразни географски условия, различните видове птици и зверове, риби, насекоми и растения имат различни условия за живот. Птиците, зверовете и насекомите живеят сред различните растения, рибите живеят във водата, а растенията растат на земята. Земята включва различни зони като планини, равнини и хълмове. Щом птиците и зверовете си създадат дом, те няма да се скитат наоколо, в която и да е посока. Техните домове са горите и планините. Ако един ден домовете им бъдат разрушени, този ред ще се превърне в хаос. Какви са последициите, когато редът се превърне в хаос? Кои са първите, които ще пострадат? Това е човешкият род. Виждали ли сте някакви особени явления в тези закони и граници, които Бог е установил? Например слонове, които се разхождат в пустинята. Виждали ли сте нещо подобно? Ако това наистина се е случило, би било много странно явление, защото слоновете живеят в гората и това е средата за живот, която Бог е подготвил за тях. Те имат своя среда за живот и свой дом, така че защо им е да се скитат наоколо? Нима някой е виждал лъвовете или тигрите, които се разхождат край брега на океана? Не, не сте. Домът на лъвовете и тигрите са горите и планините. Нима някой е виждал китове или акули от океана да плуват през пустинята? Не, не сте. Китовете и акулите създават домовете си в океана. Има ли хора, които живеят заедно с кафяви мечки, в жизнената среда на хората? Има ли хора, които винаги

са заобиколени от пауни или други птици, както в дома си, така и извън него? Някой да е виждал орли или диви гъски да си играят с маймуни? (Не.) Всички тези явления биха били странни. Причината, поради която говоря за тези неща, които ви се струват толкова странни, е да ви накарам да разберете, че всички неща, създадени от Бог — независимо дали са неподвижни и дали могат да дишат през ноздрите си — имат свои собствени закони за оцеляване. Много преди Бог да създаде тези живи същества, Той вече е бил подготвил за тях собствени домове и собствени условия за живот. Тези живи същества са имали своя постоянна среда за живот, своя храна и свои постоянни домове, както и свои постоянни места, подходящи за тяхното оцеляване, места с подходящи за оцеляването им температури. Затова те не биха се скитали където и да е, не биха застрашили оцеляването на човешкия род и не биха повлияли на живота на хората. Така Бог управлява всички неща, като осигурява на човешкия род най-добрата среда за живот. Всяко от живите същества има своя храна, която поддържа живота му в собствената му среда за живот. С тази храна те се привързват към естествената си среда за живот. В тази среда те продължават да оцеляват, да се размножават и да се развиват в съответствие със законите, които Бог е установил за тях. Заради тези закони, заради Божието предопределение, всички неща живеят в хармония с човешкия род и човешкият род съжителства във взаимозависимост с всички неща.

Трета част: Бог поддържа околната среда и екологията, за да храни човешкият род

Бог е сътворил всички неща и им е поставил граници, а сред тях Той е осигурил храна за всички видове живи същества. Същевременно Той е подготвил и различни средства за оцеляване на човешкия род, така че можеш да видиш, че човешките същества не разполагат само с един начин за оцеляване, нито имат само един вид среда за живот. Вече говорихме за това, че Бог е подготвил различни видове източници на храна и вода за хората, които са от решаващо значение за продължаването на живота на човешкия род в плът. Но сред този човешки род не всички хора се препитават със зърно. Хората разполагат с различни средства за оцеляване заради различията в географските условия и терените. Всички тези средства за оцеляване са подготвени от Бог. Така че не всички хора се занимават предимно със земеделие. Тоест, не всички хора си набавят храна чрез отглеждане на култури. Това е третата част, за която ще говорим: границите са възникнали заради разнообразието от различни начини на живот на човешкия род. И така, какви други начини на живот имат хората? Какви други видове хора има от гледна точка на различните източници на храна? Има няколко основни вида.

Първият начин на живот е този на ловеца. Всеки знае какво е това. Какво ядат хората, които живеят от лов? (Дивеч.) Те ядат птиците и зверовете от гората.

„Дивеч“ е съвременна дума. Ловците не мислят за тях като за дивеч, а ги възприемат като храна, като тяхна ежедневна прехрана. Например, те улавят елен. Когато уловят този елен, това е все едно земеделец да добие храна от почвата. Земеделецът добива храна от почвата и когато види тази храна, той е щастлив и спокоен. Семейството му няма да гладува, ако има реколта за ядене. Сърцето на земеделеца не е тревожно и той се чувства удовлетворен. Ловецът също се чувства спокоен и доволен, когато вижда какво е уловил, защото вече не трябва да се тревожи за храната. Има какво да яде за следващото хранене и няма нужда да гладува. Това е човек, който си изкарва прехраната с лов. По-голямата част от тези, които се препитават с лов, живеят в планинските гори. Те не се занимават със земеделие. Там не е лесно да се открие обработваема земя, затова те оцеляват, като се хранят с различни живи същества, различни видове плячка. Това е първият начин на живот, който се различава от този на обикновените хора.

Вторият начин на живот е този на пастира. Дали хората, които отглеждат животни за препитание, обработват и земята? (Не.) А какво правят те? Как живеят? (В по-голямата си част те пасат говеда и овце, за да се препитават, а през зимата колят и ядат добитъка си. Хранят се основно с говеждо и овнешко месо и пият чай с мляко. Въпреки че пастирите са заети през четирите сезона, те се хранят добре. Имат много мляко, млечни продукти и месо.) Хората, които се занимават с пастирство за прехрана, ядат предимно говеждо и овнешко месо, пият овче и краве мляко и яздят говеда и коне, за да пасат животните си на полето, с вятър в косите и слънце по лицата си. Те не се сблъскват със стреса на съвременния живот. По цял ден гледат към широките простори на синьото небе и тревистите равнини. По-голямата част от хората, които се препитават от пастирство, живеят в пасищата и са успели да продължат номадския си начин на живот от поколения насам. Въпреки че животът по пасищата е малко самотен, той е и много щастлив. Това не е лош начин на живот!

Третият начин на живот е този на рибаря. Малка част от човешкия род живее край океана или на малки острови. Те са заобиколени от вода и гледат към океана. Тези хора изкарват прехраната си с риболов. Какъв е източникът на храна за хората, които се препитават с риболов? Техните хранителни източници включват всички видове риба, морски дарове и други морски продукти. Хората, които се препитават с риболов, не обработват земята, а прекарват всеки ден в риболов. Основната им храна се състои от различни видове риба и морски продукти. От време на време те ги разменят за ориз, брашно и стоки от първа необходимост. Това е различен начин на живот, воден от хората, които живеят близо до водата. Като живеят близо до вода, те разчитат на нея за прехраната си и се препитават с риболов. Риболовът им дава не само източник на храна, но и средство за препитание.

Освен че обработва земята, по-голямата част от човечеството живее според трите начина на живот, споменати по-горе. Въпреки това по-голямата част от

хората се препитават със земеделие, а само няколко групи хора се препитават с отглеждане на животни, риболов и лов. А от какво се нуждаят хората, които се прехранват със земеделие? Това, от което се нуждаят, е земя. Поколение след поколение те живеят, като засаждат култури в земята, и независимо дали садят зеленчуци, плодове или зърнени култури, те добиват храната си и това, което им е необходимо в ежедневието, от земята.

Какви са основните условия, които обуславят тези различни начини на живот на хората? Нима не е абсолютно необходимо средата, в която те са в състояние да оцелеят, да бъде съхранена на основно ниво? Тоест, ако тези, които се препитават с лов, изгубят планинските гори или птиците и зверовете, източникът на препитанието им ще изчезне. Посоката, в която този етнос и този вид хора трябва да вървят, ще стане несигурна и те дори може да изчезнат. А какво да кажем за онези, които отглеждат животни, за да си осигурят препитание? На какво разчитат те? Това, от което наистина зависят, не е техният добитък, а средата, в която добитъкът им може да оцелее — пасищата. Ако нямаше пасища, къде щяха да пасат добитъка си пастирите? Какво щяха да ядат говедата и овцете? Без добитък тези номадски народи не биха имали поминък. Къде щяха да отидат тези народи без източник на препитание? За тях би станало много трудно да продължат да оцеляват; не биха имали бъдеще. Ако нямаше източници на вода, а реките и езерата са напълно пресъхнали, биха ли съществували все още всички онези риби, чийто живот зависи от водата? Не биха. Дали тези хора, чието препитание зависи от водата и рибата, ще продължат да оцеляват? Когато вече нямат храна, когато вече нямат източник на препитание, тези народи няма да са в състояние да продължат да оцеляват. Тоест, ако даден етнос някога се сблъска с проблем, свързан с препитанието или оцеляването си, този етнос няма да продължи да съществува, може да изчезне от лицето на земята и да измре. А какво би станало, ако тези, които се препитават със земеделие, загубят земята си, ако не могат да отглеждат всевъзможни растения и да извличат храна от тези растения? Нима хората няма да умрат от глад, ако нямат храна? Нима тази човешка раса няма да бъде унищожена, ако хората умират от глад? Това е целта, с която Бог поддържа различни видове среда. Бог има само една цел да поддържа различни среди, екосистеми и всички различни живи същества в тях — и тя е да изхранва всички видове хора, да изхранва хората, които живеят в различни географски условия.

Ако всички неща на творението изгубят законите си, те вече няма да съществуват; ако законите на всички неща бъдат изгубени, живите същества, заедно с всички неща, нямаше да могат да продължат да съществуват. Човечеството също ще изгуби своята среда, от която зависи оцеляването му. Ако човечеството изгуби всичко това, то няма да е в състояние да продължи да процъфтява и да се размножава поколение след поколение, както досега. Причината, поради която човешките същества са оцелели досега, е, че Бог ги е

снабдил с всички неща на творението, за да ги изхранва, да изхранва човешкия род по различни начини. Само благодарение на това, че Бог изхранва човечеството по различни начини, човешкият род е оцелял досега, до наши дни. При определена жизнена среда, която е благоприятна и в която природните закони са в добър ред, всички различни видове хора на Земята, всички различни раси могат да оцелеят в рамките на определените им региони. Никой не може да излезе извън тези региони или отвъд границите между тях, защото Бог е този, който ги е очертал. Защо Бог очертава границите така? Това е въпрос от голямо значение за целия човешки род — наистина от голямо значение! Бог е определил региона за всеки вид живо същество и е определил средствата за оцеляване за всеки вид човешко същество. Той също така е разделил различните видове хора и раси на земята и им е определил граници. Това ще обсъдим по-нататък.

Четвърта част: Бог очертава граници между различните раси

Четвърто, Бог е очертал граници между различните раси. На земята има бели хора, черни хора, кафяви хора и жълти хора. Това са различните типове хора. Бог е определил и региони за живот на тези различни типове хора и без да го осъзнават, хората живеят в подходящата за тях жизнена среда под Божието управление. Никой не може да излезе извън нея. Например, нека разгледаме белите хора. Какъв е географският регион, в който живеят повечето от тях? Повечето живеят в Европа и Америка. Географският регион, в който живеят предимно чернокожи, е Африка. Кафявите хора живеят предимно в Югоизточна и Южна Азия, в страни като Тайланд, Индия, Мианмар, Виетнам и Лаос. Жълтите хора живеят предимно в Азия, т.е. в страни като Китай, Япония и Южна Корея. Бог е разпределил по подходящ начин всички тези различни видове раси, така че различните раси да бъдат разпределени в различни части на света. В тези различни части на света Бог отдавна е подготвил жизнената среда, подходяща за всяка отделна човешка раса. В тези жизнени среди Бог им е подготвил почви с различен цвят и състав. С други думи, компонентите, които изграждат телата на белите хора, не са същите като тези, които изграждат телата на черните хора, и са различни от компонентите, които изграждат телата на хората от другите раси. Когато Бог е създал всички неща, Той вече е бил подготвил жизнена среда за тази раса. Целта Му е била, когато този тип хора започнат да се размножават и да увеличават броя си, те да бъдат установени в определен регион. Преди Бог да създаде човешките същества, Той вече е бил обмислил всичко — Той щял запази Европа и Америка за белите хора, за да им позволи да се развиват и оцеляват. Така че, когато Бог е създавал земята, Той вече е имал план, Той е имал цел и намерение да постави това, което е поставил на дадено парче земя, и да отгледа това, което е отгледал на това парче земя. Например, Бог е подготвил отдавна какви планини, колко равнини, колко водоизточника, какви птици и зверове, какви

риби и какви растения да има на тази земя. Когато е подготвял жизнената среда за даден тип човешки същества, за дадена раса, Бог е трябвало да вземе предвид много въпроси от най-различни гледни точки: географските условия, състава на почвата, различните видове птици и зверове, размера на различните видове риби, компонентите, от които се състоят телата на рибите, разликите в качеството на водата, както и всички различни видове растения... Бог отдавна е подготвил всичко това. Тази среда е жизнената среда, която Бог е създал и подготвил за белите хора и която е присъща за тях. Разбрахте ли, че когато Бог е създал всички неща, Той е вложил много мисъл в това и е действал според план? (Да, разбрахме, че Божиите съображения за различни видове хора внимателно са били обмислени. Той е обмислил с най-голямо внимание и прецизност жизнената среда, която Той е създал за различните видове хора, както и какви видове птици, зверове и риби, колко планини и равнини да подготви.) Вземете например белите хора. Какви храни консумират предимно белите хора? Храните, които белите хора консумират, са много различни от храните, които ядат азиатците. Основните храни, които белите хора консумират, се състоят главно от месо, яйца, мляко и птици. Зърнените храни, като хляб и ориз, обикновено са допълнителни и се поставят отстрани на чинията. Дори когато ядат зеленчукова салата, те често добавят няколко парчета печено говеждо или пилешко месо и дори когато ядат храни на пшенична основа, те често добавят сирене, яйца или месо. Това означава, че техните основни храни не се състоят предимно от храни на пшенична основа или ориз; те ядат голямо количество месо и сирене. Често пият ледена вода, защото храната, която консумират, е много калорична. Така че белите хора са изключително силни. Такъв е източникът на тяхното препитание и жизнената среда, подготвена за тях от Бог, която им позволява да водят този начин на живот, който е различен от начина на живот на хората от други раси. В този начин на живот няма правилно или неправилно — той е вроден, предопределен от Бог и произтича от Божиите повели и Неговите разпоредби. Това, че тази раса има този начин на живот и тези източници за препитание, се дължи на расата и на жизнената среда, подготвена за нея от Бог. Може да се каже, че жизнената среда, която Бог е подготвил за белите хора, и ежедневната храна, която те извличат от тази среда, е богата и изобилна.

Бог е подготвил необходимите условия за живот и на другите раси. Има и чернокожи хора — къде се намират чернокожите? Те са разположени предимно в Централна и Южна Африка. Какво е подготвил Бог за тях в тази жизнена среда? Тропически дъждовни гори, най-различни птици и зверове, а също и пустини и всякакви растения, които съжителстват с хората. Те разполагат с източници на вода, свой поминък и храна. Бог не е бил предубеден към тях. Каквото и да са правила, оцеляването им никога не е било проблем. Те също населяват определено място и определен регион в дадена част на света.

Нека сега поговорим за жълтите хора. Жълтите хора се намират предимно в източната част на земята. Какви са разликите между средата и географското положение на Изтока и Запада? По-голямата част от земята на изток е плодородна и богата на материали и минерални залежи. Тоест, има най-различни надземни и подземни ресурси в изобилие. И за тази група хора, за тази раса, Бог е подготвил съответната почва, климат и различни географски условия, които са подходящи за тях. Въпреки че има големи разлики между тези географски условия и условията на запад, необходимата храна, поминъкът и източниците за оцеляване на хората също са подготвени от Бог. Просто средата за живот е по-различна от тази на белите хора на запад. Но кое е единственото нещо, което трябва да ви кажа? Броят на хората от източната раса е сравнително голям, така че Бог е добавил много елементи в тази част на земята, които са различни от западните. Там Той е добавил много разнообразна природа и всякакви материали в изобилие. Природните ресурси там са много изобилни; теренът също е променлив и разнообразен и е подходящ за изхранването на огромния брой хора от източната раса. Това, което отличава Изтока от Запада е, че на изток — от юг на север, от изток на запад — климатът е по-добър от този на Запада. Четирите сезона са ясно разграничени, температурите са подходящи, природните ресурси са в изобилие, а природните дадености и видовете терени са много по-добри, отколкото на запад. Защо Бог е направил това? Бог е създал много рационален баланс между белите и жълтите хора. Какво означава това? Това означава, че всички аспекти на храната на белите хора, нещата, които те използват, и нещата, които им доставят удоволствие, са далеч по-добри от това, на което могат да се радват жълтите хора. Бог обаче не е предубеден към никоя раса. Бог е дал на жълтите хора по-красива и по-добра жизнена среда. Това е балансът.

Бог е предопределил кои типове хора в коя част на света трябва да живеят; могат ли хората да излязат извън тези граници? (Не, не могат.) Какво чудно нещо! Дори и да има войни или посегателства през различни епохи или в извънредни времена, тези войни и посегателства категорично не могат да унищожат жизнената среда, която Бог е предопределил за всяка раса. Тоест, Бог е поставил определен тип хора в определена част на света и те не могат да излязат извън тези граници. Дори хората да имат някаква амбиция да променят или разширят територията си, без Божието позволение това ще бъде много трудно постижимо. Ще им бъде много трудно да успеят. Например, белите хора искаха да разширят територията си и колонизираха някои други държави. Германците нахлуха в някои страни, а Великобритания веднъж окупира Индия. Какъв беше резултатът? В крайна сметка те се провалиха. Какво разбираме от техния провал? Не е позволено да се разрушава това, което Бог е предопределил. Така че, независимо от това колко голям импулс може да сте видели в експанзията на Великобритания, накрая тя все пак трябваше да се оттегли и да остави земята, която все още принадлежи на Индия. Тези, които живеят на тази земя, все още са индийци, а не британци,

защото Бог не би го позволил. Някои от изследователите на историята или политиката са представили дисертации по този въпрос. Те посочват причините за неуспеха на Великобритания, като казват, че това може да се дължи на факта, че определен етнос не може да бъде покорен, или на някаква друга човешка причина. Това не са истински причини. Истинската причина е в Бог — Той не би го позволил! Бог позволява на хората от даден етнос да живеят на определена земя и ги заселва на нея, и ако Бог не им позволи да се преместят от тази земя, те никога няма да могат да се преместят. Ако Бог им отреди определен регион, те ще живеят в този регион. Човечеството не може да се освободи или да се измъкне от тези определени региони. Това е сигурно. Без значение колко големи са силите на нашествениците или колко слаби са тези, които са нападнати, успехът на нашествениците в крайна сметка се решава от Бог. Той вече е предопределен от Него и никой не може да го промени.

Това е начинът, по който Бог е разпределил различните раси. Какви дела е извършил Бог, за да разпредели расите? Първо, Той е подготвил мащабната географска среда и е разпределил хората по различни места, а след това поколение след поколение са оцелявали по тези места. Това е решено — определеният регион за тяхното оцеляване е установен. И животът им, това, което ядат и пият, както и поминъкът им — Бог отдавна е определил всичко това. И когато Бог е създавал всички неща, Той е направил различни приготовления за различните видове хора: има различен състав на почвата, различен климат, различни растения и различни географски условия. На различните места има дори различни птици и зверове, а в различните води има специални видове риба и водни продукти. Дори видовете насекоми се определят от Бог. Например всичко, което расте на американския континент, е много голямо, много високо и много издръжливо. Корените на дърветата в планинската гора са много плитки, но те растат много високи. Те могат дори да достигнат височина от сто или повече метра, а дърветата в горите в Азия в повечето случаи не са толкова високи. Вземете например растенията алое. В Япония те са много тесни и тънки, но алоето в САЩ е много голямо. Тук има разлика. Това е един и същ вид растение със същото име, но на американския континент то израства в особено големи размери. Разликите в тези различни аспекти може да не се виждат или възприемат от хората, но когато Бог е създавал всички неща, Той ги е очертал и е подготвил различни географски условия, различни терени и различни живи същества за различните раси. Това е така, защото Бог е създал различни видове хора и Той знае от какво се нуждае всеки от тях и какъв е начинът му на живот.

Бог властва над всичко и осигурява всичко, Той е Бог на всички неща

След като поговорихме за някои от тези неща, сега смятате ли, че сте научили нещо за основната тема, която обсъдихме току-що? Смятате ли, че започвате да

я разбирате? Вярвам, че вече имате приблизителна представа защо избрах да говоря за тези аспекти в рамките на по-широката тема. Така ли е? Може би бихте могли да разкажете малко за това каква част от нея сте разбрали. (Цялото човечество е било изхранвано от законите за всички неща, определени от Бог. Когато Бог е определял тези закони, Той е предоставил на различните раси различна среда, различен начин на живот, различна храна, различен климат и температура. Това е станало, за да може цялото човечество да се засели на земята и да оцелее. Оттук разбирам, че Божиите планове за оцеляването на човешкия род са много прецизни, и разбирам Неговата мъдрост и съвършенство, както и любовта Му към нас, хората.) (Определените от Бог закони и обхвати не могат да бъдат променени от нито един човек, събитие или предмет. Всичко е под Неговата власт.) Ако погледнем от гледна точка на законите за растежа на всички неща, определени от Бог, нима цялото човечество, в цялото му разнообразие, не е подсигурано и изхранвано от Бог? Ако тези закони бяха унищожени или ако Бог не беше установил тези закони за човечеството, какви щяха да бъдат перспективите пред човешкия род? Нима хората ще имат някакъв източник на храна, след като загубят основната си жизнена среда? Възможно е източниците на храна да се превърнат в проблем. Ако хората загубят източниците си на храна, т.е. ако не могат да добият нищо за ядене, колко дни ще могат да продължат? Вероятно няма да издържат и месец и самото им оцеляване ще се превърне в проблем. Затова всяко нещо, което Бог прави за оцеляването на хората, за тяхното по-нататъшно съществуване, възпроизводство и препитание, е много важно. Всяко нещо, което Бог прави сред нещата на Своето творение, е тясно свързано и неразделно от оцеляването на човечеството. Нима Божието управление може да продължи, ако оцеляването на човечеството се превърне в проблем? Дали Божието управление ще продължи да съществува? Божието управление се съвместява с оцеляването на цялото човечество, което Той изхранва, така че независимо от това какви приготовления прави Бог за всички неща от Своето творение и какво прави за хората, всичко това Му е необходимо и е от решаващо значение за оцеляването на човечеството. Ако се отклоним от тези закони, които Бог е определил за всички неща, ако тези закони бъдат нарушени или подкопани, всички неща няма да могат да съществуват повече, няма да продължи да съществува жизнената среда на човечеството, нито ежедневното му препитание, нито самото човечество. Поради тази причина Божието управление на спасението на човечеството също ще престане да съществува.

Всичко, което обсъдихме, всяко отделно нещо, всеки елемент е тясно свързан с оцеляването на всеки отделен човек. Вие може да кажете: „Това, за което говориш, е твърде обширно и не е нещо, което можем да видим“, а може би има хора, които биха казали: „Това, за което говориш, няма нищо общо с мен“. Въпреки това, не забравяй, че живееш само като част от всички неща; че си едно от всички

неща на творението под Божието управление. Нещата от Божието творение не могат да бъдат отделени от Неговото управление и нито един човек не може да се отдели от Неговото управление. Изгубването на Неговото управление и на Неговото обезпечаване би означавало, че животът на хората, животът на хората в плът, ще изчезне. Ето значението на това, че Бог е създал жизнена среда за човешкия род. Няма значение към коя раса принадлежиш или на кое парче земя живееш, било то на запад или на изток — не можеш да се отделиш от жизнената среда, която Бог е създал за човечеството, и не можеш да се отделиш от начина на изхранване и от запасите на жизнената среда, която Той е създал за хората. Независимо какъв е поминъкът ти, на какво разчиташ, за да живееш, и на какво разчиташ, за да поддържаш живота си в плът, не можеш да се отделиш от Божието управление и Неговата власт. Някои казват: „Аз не съм земеделец; не засаждам посеви, за да си изкарвам прехраната. Не разчитам на небето за храната си, така че оцеляването ми не се осъществява в жизнената среда, създадена от Бог. Не съм получил нищо от тази среда“. Така ли е? Казваш, че не отглеждаш реколта за прехраната си, но не ядеш ли зърнени храни? Не ядеш ли месо и яйца? Не ядеш ли зеленчуци и плодове? Всичко, което ядеш, всички тези неща, от които се нуждаеш, са неразделни от жизнената среда, установена от Бог за човешкия род. А източникът на всичко, от което се нуждае човечеството, не може да бъде отделен от всички неща, създадени от Бог, които в своята съвкупност представляват твоята жизнена среда. Водата, която пиеш, дрехите, които носиш, и всички неща, които използваш — кое от тях не е получено от нещата на Божието творение? Някои хора казват: „Има неща, които не се получават от нещата на Божието творение. Ето, пластмасата е едно от тези неща. Тя е създадена от човека по химически път“. Така ли е? Пластмасата наистина е създадена от човека и е химически продукт, но откъде идват първоначалните компоненти на пластмасата? Първоначалните компоненти са получени от материали, създадени от Бог. Нещата, които виждаш и на които се наслаждаваш, всяко нещо, което използваш, всичко е получено от нещата, които Бог е създал. Тоест, към която и раса да принадлежи човек, какъвто и поминък да има и в каквата и жизнена среда да живее, той не може да се отдели от това, което Бог му е осигурил. И така, свързани ли са тези неща, които обсъждахме днес, с нашата тема „Бог е източникът на живот за всички неща“? Дали нещата, които обсъдихме днес, спадат към тази по-голяма тема? (Да.) Може би част от това, за което говорих днес, е малко абстрактно и трудно за обсъждане. Въпреки това мисля, че сега вече вероятно сте го разбрали по-добре.

Последните няколко пъти на общение темите, по които разговаряхме, бяха доста разнообразни, а обхватът им — доста широк, така че са необходими известни усилия от ваша страна, за да възприемете всичко това. Причината е, че това са теми от вярата на хората в Бог, които никога досега не са били

разглеждани. Някои хора възприемат тези неща като мистерия, а други — като история. Коя гледна точка е правилна? От каква гледна точка възприемате всичко това? (Разбрахме колко методично Бог е подредил всички неща от Своето творение и че всички неща имат закони, а чрез тези думи можем да разберем повече за Божиите дела и Неговите педантични мерки за спасението на човешкия род.) През това време на общение разбрахте ли докъде се простира обхватът на Божието управление над всички неща? (Над цялото човечество, над всичко.) Нима Бог е Бог само на една раса? Нима Той е Бог на един тип хора? Нима Той е Бог само на малка част от човечеството? (Не, не е.) Тъй като случаят не е такъв, ако според вашето познание за Бог Той е Бог само на малка част от човечеството или ако Той е само вашият Бог, дали тази гледна точка е правилна? Тъй като Бог управлява и властва над всички неща, хората трябва да виждат Неговите дела, Неговата мъдрост и Неговото всемогъщество, които се разкриват в Неговото властване над всички неща. Това е нещо, което хората трябва да знаят. Ако кажеш, че Бог управлява всички неща, властва над всички неща и управлява цялото човечество, но ако не разбираш или не прозреш Неговата власт над хората, нима можеш наистина да признаеш, че Той властва над всички неща? Може би си мислиш в сърцето си: „Мога, защото виждам, че животът ми се управлява напълно от Бог“. Но наистина ли Бог е толкова малък? Не, не е! Ти виждаш само Божието спасение за себе си и Неговото дело в теб и само от тези неща съдиш за Неговата власт. Това е твърде стеснен обхват и има пагубно въздействие върху изгледите ти да опознаеш истински Бог. Той също така ограничава истинското ти познание за Божията власт над всички неща. Ако ограничиш познанието си за Бог до обхвата на това, което Бог осигурява за теб и Неговото спасение за теб, никога няма да си способен да осъзнаеш, че Той властва над всичко, че Той управлява всички неща и управлява цялото човечество. Нима можеш наистина да осъзнаеш, че Бог управлява съдбата ти, ако не успееш да осъзнаеш всичко това? Не, не можеш. В сърцето си никога няма да си способен да осъзнаеш този аспект — никога няма да си в състояние да достигнеш такова високо ниво на разбиране. Разбирате какво казвам, нали? Всъщност знам до каква степен сте в състояние да разберете тези теми, това съдържание, за което говоря, така че защо продължавам да говоря за това? Това е така, защото тези теми са неща, които трябва да бъдат ценени от всеки един последовател на Бог, от всеки един човек, който иска да бъде спасен от Бог — от съществено значение е да се разберат тези теми. Въпреки че в момента не ги разбираш, един ден, когато животът ти и твоето преживяване на истината достигнат до определено ниво, когато промяната в житейския ти нрав достигне до определено ниво и когато достигнеш до определено ниво на духовен ръст, едва тогава тези теми, които споделям в общение, наистина ще осигурят и задоволят стремежа ти към познаването на Бог. И така, тези думи са предназначени да

положат основа, да ви подготвят за вашето осъзнаване в бъдеще, че Бог властва над всички неща, и за вашето разбиране на Самия Бог.

Колкото разбиране за Бог има в сърцата на хората, толкова място заема Той в сърцата им. Колкото голяма е степента на познаване на Бог в сърцата им, толкова голям е Той в сърцата им. Ако Богът, когото познаваш, е празен и неясен, тогава Богът, в когото вярваш, също е празен и неясен. Богът, когото познаваш, е ограничен в рамките на личния ти живот и няма нищо общо със Самия истински Бог. Затова познаването на практическите действия на Бог, познаването на реалността на Бог и Неговото всемогъщество, познаването на истинската идентичност на Самия Бог, знанието за това, което Той има, и това, което Той е, познаването на действията, които Той е проявил сред всички неща на Своего творение — тези неща са много важни за всеки човек, който се стреми към познаване на Бог. Те имат пряко отношение към това дали хората могат да навлязат в истинната реалност. Ако ограничиш разбирането си за Бог само до думите, ако го ограничиш до собствените си незначителни преживявания, до това, което смяташ, че е Божията благодат, или до незначителните си свидетелства за Бог, тогава казвам, че Бог, в когото вярваш, съвсем не е Самият истински Бог. Не само това, но може да се каже и че Бог, в когото вярваш, е въображаем Бог, а не истинският Бог. Това е така, защото истинският Бог е Този, Който властва над всичко, Който ходи сред всичко, Който управлява всичко. Той е Този, Който държи в ръцете Си съдбата на цялото човечество и на всичко. Делото и действията на Бог, за които говоря, не са ограничени само до малка част от хората. Тоест те не се ограничават само до хората, които в момента Го следват. Неговите дела се проявяват сред всички неща, в оцеляването на всички неща и в законите за промяна на всички неща. Ако не можеш да видиш или разпознаеш нито едно дело на Бог сред всички неща на Неговото творение, тогава не можеш да свидетелстваш за нито едно от делата Му. Ако не можеш да свидетелстваш за Бог, ако продължаваш да говориш за малкия така наречен „Бог“, когото познаваш, за този Бог, който е ограничен до собствените ти идеи и съществува само в тесните граници на ума ти, ако продължаваш да говориш за такъв вид Бог, Бог никога няма да похвали вярата ти. Когато свидетелстваш за Бог, ако свидетелстваш само за това как се наслаждаваш на Божията благодат, как приемаш Божието дисциплиниране и Неговото порицание и как се радваш на Неговите благословии в свидетелството си за Него, това далеч не е достатъчно и дори не се доближава до удовлетворяването Му. Ако искаш да свидетелстваш за Бог по начин, който съответства на Неговата воля, да свидетелстваш за самия истински Бог, от Неговите действия трябва да прозреш какво има Бог и какво е Той. Трябва да виждаш Божията власт в Неговия контрол над всичко и да прозреш истината за това как Той се грижи за цялото човечество. Ако признаваш единствено, че ежедневната ти прехрана и нещата от първа необходимост в живота ти идват от

Бог, но не виждаш истината, че Бог е взел всички неща от Своето творение, за да подсигури цялото човечество, и че като управлява всичко, Той ръководи цялото човечество, никога няма да можеш да свидетелстваш за Бог. С каква цел казвам всичко това? Правя го, за да не приемате това с лека ръка, за да не смятате погрешно, че тези теми, за които говорих, са без значение за личното ви навлизане в живота, и за да не приемате тези теми само като вид знание или доктрина. Ако слушате това, което казвам, с подобна нагласа, нищо няма да спечелите. Ще загубите тази голяма възможност да познавате Бог.

С каква цел говоря за всички тези неща? Моята цел е хората да познават Бог, да накарам хората да разберат практическите действия на Бог. Едва след като разбереш Бог и познаваш Неговите действия, ще имаш възможността или способността да Го познаваш. Как би подходил, ако например искаш да разбереш даден човек? Нима ще бъде, като се вглеждаш във външния му вид? Нима ще бъде, като се вглеждаш в това, което носи и как се облича? Нима ще бъде, като се вглеждаш в начина, по който ходи? Нима ще бъде, като се вглеждаш в обхвата на знанията му? (Не.) Как разбираш даден човек? Преценяваш го въз основа на речта и поведението му, неговите мисли и нещата, които изразява и разкрива за себе си. Така се опознава даден човек, така го разбираш. По същия начин, ако искате да познавате Бог, ако искате да разберете Неговата практическа страна, Неговата истинска страна, трябва да Го опознаете чрез делата Му и чрез всяко едно практическо нещо, което Той прави. Това е най-добрият и единственият начин.

Бог уравновесява взаимоотношенията между всички неща, за да осигури стабилна жизнена среда на човечеството

Бог проявява делата Си сред всички неща и сред всички неща Той управлява и контролира законите на всички неща. Току-що говорихме за това как Бог управлява законите на всички неща, както и за това как Той осигурява и изхранва целия човешки род в съответствие с тези закони. Това е един от аспектите. Следва да говорим за друг аспект, който е един от начините, които Бог използва, за да упражнява контрол над всичко. Говоря за това как, след като е създал всички неща, Бог е уравнил взаимоотношенията между тях. Това също е доста обширна тема за вас. Уравновесяването на взаимоотношенията между всички неща — дали това е нещо, което хората могат да постигнат? Не, хората са неспособни на подобен подвиг. Хората са способни само на разрушения. Те не могат да уравният взаимоотношенията между всички неща; не могат да ги управляват, а такава голяма власт и сила са непосилни за човешкия род. Единствено Самият Бог има силата да прави това. Но с каква цел Бог прави това — за какво? Това също е тясно свързано с оцеляването на човешкия род. Всяко едно нещо, което Бог иска да върши, е необходимо — няма нищо, което Той може да върши или може да не върши. За да може Той да осигури оцеляването на

човешкия род и да даде на хората благоприятна за оцеляване среда, Той трябва да свърши някои незаменими, жизненоважни неща.

От буквалния смисъл на израза „Бог уравновесява всички неща“ това изглежда много обширна тема. Първо, това дава на хората представата, че „уравновесяването на всички неща“ се отнася и до Божието господство над всички неща. Какво означава тази дума — „равновесие“? Първо, „равновесие“ означава да не се допусне нещо да изгуби баланс. Това е като използването на везни за претегляне на предмети. За да се уравни везната, тежестта от всяка страна трябва да е еднаква. Бог е създал много различни видове неща: неща, които стоят на мястото си, неща, които се движат, неща, които са живи, неща, които дишат, както и неща, които не дишат. Нима е лесно всички тези неща да постигнат взаимозависимост, взаимосвързаност, при която те взаимно се подкрепят и контролират? Във всичко това със сигурност има принципи, но те са много сложни, нали? За Бог това не е трудно, но за хората е много сложно да изучават този въпрос. Това е една много обикновена дума — „равновесие“. Ако обаче хората трябва да изучават равновесието и ако трябва сами да го създадат, дори и всички видове учени да работят върху това — биолози, астрономи, физици, химици и дори историци — какъв би бил крайният резултат от това проучване? Резултатът от него би бил нищожен. Това е така, защото Божието творение на всички неща е твърде невероятно и човечеството никога няма да открие тайните му. Когато Бог е създал всички неща, Той е установил принципи между тях, установил е различни начини на оцеляване за взаимно ограничаване, допълване и препитание. Тези разнообразни методи са много заплетени и със сигурност не са прости или еднопосочни. Когато хората използват ума си, знанията, които са придобили, и явленията, които са наблюдавали, за да потвърдят или да изследват принципите, които стоят зад Божия контрол над всички неща, това се открива изключително трудно и е много трудно да се постигне някакъв резултат. За хората е много трудно да постигнат някакви резултати; много е трудно да запазят равновесие, когато разчитат на човешкото мислене и знания, за да управляват всички неща от Божието творение. Това е така, защото ако хората не познават принципите за оцеляване на всички неща, те няма да знаят как да запазят това равновесие. Затова, ако хората трябваше да управляват и ръководят всички неща, би имало голяма вероятност да разрушат това равновесие. Щом равновесието се разруши, жизнената среда на човешкия род ще бъде унищожена, а когато това се случи, ще последва криза за оцеляването на човешкия род. Това би довело до бедствие. Ако човешкият род живее сред бедствия, какво би било бъдещето му? Резултатът би бил много труден за оценка и е невъзможно да се предвиди със сигурност.

И така, как Бог уравновесява взаимоотношенията между всички неща? Първо, има някои места по света, които са покрити с лед и сняг целогодишно, докато на други места всичките четири сезона са като пролетта, а зимата никога не идва, и

на такива места никога няма да видите дори късче лед или една-единствена снежинка. Тук става дума за климат в по-широк мащаб и този пример е един от начините, по които Бог уравновесява взаимоотношенията между всички неща. Вторият начин е следният: една планинска верига е покрита с буйна растителност, като земята е застлана с всякакви видове растения, а горските масиви са толкова гъсти, че когато минавате през тях, не можете да видите дори слънцето горе. Но когато погледнете към друга планинска верига, там не расте и едно стръкче трева, а има само слой върху слой безплодни, неприветливи планини. На външен вид и двете представляват основно големи купчини пръст, натрупани така, че да образуват планини, но едната е покрита с гъста гора, докато другата е лишена от растителност и няма дори стръкче трева. Това е вторият начин, по който Бог уравновесява взаимоотношенията между всички неща. Третият начин е следният: ако погледнете в едната посока, може да видите безкрайни ливади, поле от вълнообразна зеленина. Ако погледнете в другата посока, може да видите пустиня, която се простира докъдето стига погледът, безплодна, без нито едно живо същество сред свистящия пясък, разнасян от вятъра, и без какъвто и да е водоизточник. Четвъртият начин е следният: ако погледнете в едната посока, всичко е потопено под морето, този голям воден басейн, а ако погледнете в другата посока, трудно ще откриете дори капка прясна изворна вода. Петият начин е следният: над тази земя често ръми дъжд и тук климатът е мъглив и влажен, докато в небето над онази земя там често е надвиснало палещо слънце и рядко се случва да падне дори капка дъжд. Шестият начин е следният: на едно място има плато, където въздухът е разреден и човек диша трудно, а на друго място има блата и низини, които са местообитание на различни видове прелетни птици. Това са различни видове климат, различни климат или среда, които съответстват на различни географски условия. Тоест, в рамките на околната среда в голям мащаб Бог уравновесява основните видове жизнена среда на човечеството — от климата до географските условия и от различните компоненти на почвата до броя на водоизточниците. Той прави всичко това, за да постигне равновесие във въздуха, температурата и влажността на средата, в която хората оцеляват. Благодарение на тези контрастиращи географски условия, хората имат непроменлив въздух, а температурата и влажността през различните сезони остават устойчиви. Това позволява на хората да продължат да живеят в такава жизнена среда, в каквата винаги са живели. Първо, околната среда в голям мащаб трябва да бъде уравновесена. Това се постига чрез използването на различни географски местоположения и образувания, както и чрез промените между различните климатични условия, които им позволяват взаимно да се ограничават и контролират, за да постигнат равновесието, което Бог иска и от което човечеството се нуждае. Това е от гледна точка на околната среда в голям мащаб.

Сега ще говорим за по-дребните детайли като растителността. Как се постига нейното равновесие? Тоест, как може да се даде възможност на растителността да продължи да оцелява в уравновесена среда? Отговорът е: чрез управление на продължителността на живота, темповете на растеж и темповете на размножаване на различните видове растения, за да се запази тяхната жизнена среда. Да вземем за пример дребните треви — има пролетни стръкове, летни цветове и есенни плодове. Плодът пада на земята. На следващата година семената от плода покълват и продължават да се развиват по същите закони. Животът на тревата е много кратък; всяко семе пада на земята, пуска корени, покълва, цъфти и дава плод, а целият процес приключва само след три сезона — пролет, лято и есен. Всички видове дървета също имат своя собствена продължителност на живота и различни периоди за поникване и раждане на плодове. Някои дървета умират само след 30 или най-много 50 години — такава е продължителността на живота им. Но плодовете им падат на земята, а след това пускат корени и кълнове, цъфтят и дават плодове и живеят още 30 до 50 години. Това е честотата на тяхното подновяване. Умира старо дърво и младо израства; затова в гората винаги можеш да видиш дървета. Те обаче също имат свой естествен цикъл и процеси на раждане и смърт. Някои дървета могат да живеят повече от хиляда години, а други — дори три хиляди години. Независимо от какъв вид е растението или колко дълъг е животът му, най-общо казано, Бог управлява равновесието му в зависимост от това колко дълго живее, каква е способността му да се размножава, каква е скоростта и честотата на размножаването му и колко многобройно потомство създава. Това позволява на растенията — от тревите до дърветата — да продължат да се развиват и да растат в уравновесена екологична среда. Така че, когато гледаш една гора на Земята, всичко, което расте в нея, както тревите, така и дърветата, непрекъснато се възпроизвежда и расте по свои собствени закони. Те не се нуждаят от допълнителен труд или помощ от хората. Само благодарение на това равновесие те са в състояние да поддържат собствената си жизнена среда. Горите и пасищата по света продължават да съществуват само благодарение на подходящата за оцеляването им среда. Тяхното съществуване изхранва поколение след поколение хора, както и поколение след поколение всякакви живи същества, които обитават горите и ливадите — птици и зверове, насекоми и всякакви микроорганизми.

Бог управлява и равновесието между всички видове животни. Как управлява Той това равновесие? Подобно на растенията — Той управлява равновесието им и определя броя им в зависимост от способността им да се възпроизвеждат, тяхното количество, честотата им на възпроизвеждане и ролята им в животинския свят. Например, лъвовете ядат зебри, затова ако броят на лъвовете надхвърли броя на зебрите, каква би била съдбата на зебрите? Ще изчезнат. А ако зебрите създават много по-малко потомство от лъвовете, каква би била съдбата им?

Отново ще изчезнат. Затова броят на зебрите трябва да е много по-голям от този на лъвовете. Това е така, защото зебрите не съществуват единствено заради себе си, а и заради лъвовете. Може да се каже и така: всяка зебра е една част от цялото семейство на зебрите, но тя е и храна за лъвовете. Скоростта на размножаване на лъвовете никога не може да надмине тази на зебрите, затова те никога не могат да бъдат по-многочислени от зебрите. Само така може да се гарантира източникът на храна на лъвовете. И така, въпреки че лъвовете са естествени врагове на зебрите, хората често виждат двата вида да си почиват в един и същи район. Зебрите никога няма да намалеят или да изчезнат заради това, че лъвовете ги ловят и ядат, а лъвовете никога няма да увеличат броя си заради „царския“ си статут. Бог отдавна е установил това равновесие. Тоест, Бог е създал закони за равновесие между всички животни, за да могат те да постигнат това равновесие, и това е нещо, което хората виждат често. Лъвовете ли са единствените естествени врагове на зебрите? Не, крокодилите също ядат зебри. Зебрите изглеждат много безпомощни животни. Те не притежават свирепостта на лъвовете и когато се изправят срещу лъв, този страшен враг, единственото, което могат да направят, е да побягнат. Безсилни са дори да се съпротивляват. Когато не могат да избягат от лъва, те могат само да се оставят да бъдат изядени от него. Това се наблюдава често в животинския свят. Какво чувствате и какво мислите, когато видите нещо подобно? Съжалявате ли зебрата? Ненавиждате ли лъва? Зебрите изглеждат толкова красиви! Но лъвовете винаги ги гледат с ненаситен поглед. А зебрите не бягат далеч, което е безразсъдно. Виждат, че лъвът ги чака в прохладната сянка под някое дърво. Може да дойде и да ги изяде всеки момент. Те усещат това със сърцата си, но въпреки това не искат да напуснат това парче земя. Това е чудно нещо, чудно нещо, което показва Божието предопределение и Неговото управление. Жал ти е за зебрата, но не можеш да я спасиш, и мразиш лъва, но не можеш да го унищожиш. Зебрата е храна, която Бог е подготвил за лъва, но независимо колко от тях ще изядат лъвовете, зебрите няма да бъдат заличени. Броят на потомството на лъвовете е много малък и те се възпроизвеждат много бавно, затова колкото и зебри да изядат, броят им никога няма да надмине този на зебрите. В това има равновесие.

Каква е Божията цел в поддържането на такова равновесие? Това е свързано със средата, в която хората могат да оцелеят, както и с оцеляването на човешкия род. Ако зебрите или друга подобна плячка за лъва — елени или други животни — се възпроизвеждат твърде бавно и броят на лъвовете рязко нарасне, пред каква опасност биха се изправили хората? Лъвовете, които изядат плячката си, са естествено явление, но ако лъв изяде човек, това е трагедия. Тази трагедия не е предопределена от Бог, не е нещо, което се случва под Неговата власт, още по-малко е нещо, което Той е причинил на човешкия род. По-скоро хората сами си го причиняват. Така че, от гледна точка на Бог, равновесието между всички неща е

от решаващо значение за оцеляването на човешкия род. Независимо дали става дума за растения или животни, нищо не може да наруши присъщото си равновесие. Растения, животни, планини и езера — Бог е подготвил за човешкия род нормална екологична среда. Само когато хората имат такава екологична среда — уравновесена — оцеляването им е сигурно. Ако дърветата или тревите имаха слаба способност да се възпроизвеждат или скоростта им на размножаване беше много бавна, нима почвата нямаше да изгуби влагата си? Ако почвата изгуби влагата си, нима ще продължава да е здрава? Ако почвата изгуби растителността и влагата си, тя ще ерозира много бързо и на нейно място ще се образува пясък. Когато почвата се влоши, средата, в която хората могат да оцелеят, също ще бъде унищожена. Много бедствия ще съпътстват това унищожение. Без такова екологично равновесие, без такава екологична среда хората често биха страдали от бедствия, дължащи се на липсата на равновесие между всички неща. Например при липса на екологично равновесие, която води до унищожаване на екологичната среда на жабите, те се събират заедно, броят им рязко се увеличава и хората дори виждат голям брой жаби да пресичат улиците в градовете. Ако голям брой жаби заемат средата на хората, как ще се нарича това? Бедствие. Защо ще се нарича бедствие? Тези дребни животни, които са полезни за човешкия род, са полезни, когато останат на подходящо за тях място; те могат да поддържат равновесието в жизнената среда на хората. Но ако се превърнат в бедствие, те ще нарушат порядъка в живота на хората. Всички неща и елементи, които жабите носят със себе си върху своите тела, могат да повлияят на качеството на живот на хората. Дори могат да атакуват човешките органи — това е един от видовете бедствия. Друг вид бедствие, с което хората често са се сблъскали, е появата на голям брой скакалци. Нима това не е бедствие? Да, наистина е ужасяващо бедствие. Няма значение колко способни са хората — те могат да правят самолети, оръдия и атомни бомби — но какво решение има човечеството, когато скакалците нахлуят? Нима могат да използват оръдия срещу тях? Нима могат да ги застрелят с картечници? Не, не могат. Могат ли тогава да пръскат с пестициди, за да ги прогонят? И това не е лесна задача. За какво идват тези дребни скакалци? Те се хранят предимно със зърнени култури. Навсякъде, където се появят скакалци, посевите биват напълно унищожени. По време на нашествие на скакалци цялата храна, на която фермерите разчитат за цяла година, може да бъде изцяло унищожена от скакалците за един миг. За хората появата на скакалци е не само дразнеща — тя е бедствие. Знаем, че появата на голям брой скакалци е бедствие, а какво да кажем за мишките? Ако няма грабливи птици, които да ядат мишки, те ще се размножават много бързо, по-бързо, отколкото можете да си представите. А нима хората могат да водят добър живот, ако мишките се разпространяват безконтролно? С каква ситуация ще се сблъскат хората? (Епидемия.) Но смятате ли, че епидемията ще бъде единствената последица? Мишките дъвчат всичко,

дори и дърво. Ако в една къща има само две мишки, те ще бъдат неприятност за всички, които живеят там. Понякога крадат олио и го ядат, а понякога ядат хляба или зърнените храни. А нещата, които не ядат, просто сдъвкват и превръщат в пълна каша. Те дъвчат дрехи, обувки, мебели — дъвчат всичко. Понякога се катерят по шкафа — могат ли тези съдове да се използват, след като мишките са ходили по тях? Дори и да ги дезинфекцираш, пак няма да си спокоен, така че просто ще ги изхвърлиш. Това са ядовете, които мишките причиняват на хората. Въпреки че мишките са дребни същества, хората нямат начин да се справят с тях и просто трябва да се примиряват с грабежите им. Една единствена двойка мишки е достатъчна, за да предизвика сериозно смущение, да не говорим за цяла орда. Ако броят им увеличи и те се превърнат в бедствие, последствията ще бъдат немислими. Дори толкова малки същества като мравките могат да се превърнат в бедствие. Ако това се случи, щетите, които ще нанесат на човечеството, също няма да са за пренебрегване. Мравките могат да нанесат толкова големи щети на къщите, че те да се срутят. Силата им не трябва да се пренебрегва. Нима няма да е страшно, ако различни видове птици предизвикат бедствие? (Да.) Казано по друг начин, когато животни или живи същества, независимо от кой вид са, изгубят равновесието си, те ще растат, ще се възпроизвеждат и ще живеят в необичаен регион, неправилен регион. Това би довело до невъобразими последици за човешкия род. То не само ще повлияе върху оцеляването и живота на хората, но и ще донесе бедствие за човечеството, дори дотам, че хората да бъдат обречени на пълно унищожение и изчезване.

Когато Бог е създал всички неща, Той е използвал най-различни методи и начини да ги уравни, да уравни условията на живот в планините и езерата, на растенията и на всички видове животни, птици и насекоми. Неговата цел е била да позволи на всички видове живи същества да живеят и да се размножават според законите, които Той е установил. Нито едно от нещата на творението не може да излезе извън тези закони, а законите не могат да бъдат нарушавани. Само в тази основна среда хората могат безопасно да оцелеят и да се размножават поколение след поколение. Ако някое живо същество надхвърли количеството или региона, определени от Бог, или ако надхвърли темповете на растеж, честотата на възпроизвеждане или броя, които са определени от Него, жизнената среда на човешкия род ще претърпи разрушения в различна степен. И в същото време оцеляването на човешкия род ще бъде застрашено. Ако даден вид живи същества е твърде многоброен, той ще лиши хората от храната им, ще унищожи водоизточниците им и ще разруши родните им места. Така възпроизвеждането или оцеляването на човешкия род ще бъде пряко засегнато. Например, водата е много важна за всички неща. Ако има твърде много мишки, мравки, скакалци, жаби или каквито и да е други животни, те ще пият повече вода. С увеличаването на количеството вода, която пият, питейната вода и

водоизточниците на хората от района на тези източници на питейна вода и водни площи ще намалее и те ще изпитат недостиг на вода. Ако питейната вода на хората бъде унищожена, замърсена или прекъсната заради увеличен брой животни от различни видове, в такава сурова жизнена среда оцеляването на човешкия род ще бъде сериозно застрашено. Ако само един или няколко вида живи същества надхвърлят подходящия брой, тогава въздухът, температурата, влажността и дори съставът на въздуха в жизненото пространство на човека ще бъдат отровени и унищожени в различна степен. При тези обстоятелства оцеляването и съдбата на хората също ще зависят от заплахите, породени от тези екологични фактори. Затова, ако това равновесие се изгуби, въздухът, който хората дишат, ще бъде влошен, водата, която пият, ще бъде замърсена, а температурите, от които се нуждаят, ще се променят и ще бъдат засегнати в различна степен. Ако това се случи, жизнената среда, която изначално принадлежи на човешкия род, ще бъде подложена на огромни въздействия и предизвикателства. Какви биха били съдбата и перспективите пред човешкия род при такъв сценарий, когато са унищожени основните условия за оцеляване на хората? Това е много сериозен проблем! Тъй като Бог знае по каква причина всяко от нещата на творението съществува заради човешкия род, каква е ролята на всеки вид нещо, което Той е създал, какво въздействие има всяко нещо върху човешкия род и до каква степен то му е от полза, защото в Божието сърце има план за всичко това и Той управлява всеки един аспект на всички неща, които Той е създал, всяко нещо, което Той прави, е толкова важно и необходимо за човешкия род. Затова отсега нататък, когато наблюдаваш някакво екологично явление сред нещата от Божието творение или някакъв природен закон, действащ сред нещата от Божието творение, вече няма да се съмняваш в необходимостта от всяко едно нещо, създадено от Бог. Повече няма да използваш невежи думи, за да правиш произволни оценки за Божието устройство на всички неща и Неговите различни начини, по които Той се грижи за човешкия род. Нито ще стигаш до произволни заключения за Божиите закони за всички неща от Неговото творение. Нали така?

Какво е всичко това, за което току-що говорихме? Помислете върху това за момент. Бог има свое собствено намерение във всяко нещо, което прави. Въпреки че намерението Му е неразгадаемо за хората, то винаги е неразривно и силно свързано с оцеляването на човешкия род. То е напълно незаменимо. Това е така, защото Бог никога не е вършил нещо безсмислено. Принципите, които стоят зад всяко нещо, което Той върши, са пропити с Неговия план и Неговата мъдрост. Този план има за цел и намерение да защити човешкия род, да му помогне да предотврати бедствия, грабежи от други живи същества и всякакъв вид вреди, причинени на хората от някое от нещата на Божието творение. И така, може ли да се каже, че Божиите дела, които разгледахме в тази тема, представляват още един начин, по който Бог се грижи за човешкия род? Можем ли да кажем, че чрез тези

дела Бог изхранва и се грижи за човешкия род? (Да.) Съществува ли силна връзка между тази тема и темата на нашето общение: „Бог е източникът на живот за всички неща“? (Да.) Съществува много силна връзка и тази тема е един аспект от нея. Преди да се говори по тези теми, хората са имали само смътна представа за Бог, за Самия Бог и Неговите дела — липсвало им е истинско разбиране. Когато обаче на хората се разказва за Неговите дела и за нещата, които е свършил, те могат да разберат и осмислят принципите на това, което Бог върши, и могат да ги разберат и да достигнат до тях. Въпреки че в Божието сърце има всякакви много сложни теории, принципи и правила, когато Той върши нещо, като например да създава и управлява всички неща, не е ли възможно да придобиете разбиране в сърцата си, че това са Божии дела и че те са толкова реални, колкото може да бъде, само като ви позволим да научите за една част от тях в общение? (Да.) Тогава с какво сегашното ви разбиране за Бог е по-различно от преди? Различава се по своята същност. Преди разбирането ви беше твърде повърхностно, твърде неясно, но сега то съдържа много конкретни доказателства, които съответстват на Божиите дела, на това, което Бог има, и това, което Бог е. Затова всичко, което казах, е прекрасен образователен материал за вашето разбиране на Бог.

9 февруари 2014 г.

САМИЯТ БОГ, ЕДИНСТВЕНИЯТ Х

БОГ Е ИЗТОЧНИКЪТ НА ЖИВОТ ЗА ВСИЧКИ НЕЩА (IV)

Днес ще общуваме по специална тема. За всеки вярващ има само две основни неща, които трябва да се знаят, да се изживеят и да се разберат. Кои са тези две неща? Първото е индивидуалното навлизане в живота, а второто е свързано с познаването на Бог. Що се отнася до темата, по която общувахме наскоро, по въпроса за познаването на Бог, мислите ли, че тя е постижима? Справедливо е да се каже, че тя наистина е непостижима за повечето хора. Може да не сте убедени от думите Ми, но защо казвам това? Казвам го, защото когато слушахте какво казвам преди, независимо как го казвах или с какви думи, бяхте способни, както буквално, така и теоретично, да разберете за какво се отнасят тези думи. За всички вас обаче беше много сериозен проблем, че не разбрахте защо казвам такива неща или защо говоря по такива теми. Това е същността на въпроса. Затова, въпреки че като чухте тези неща, те добавиха малко към разбирането ви за Бог и Неговите дела и го обогатиха, вие все още чувствате, че познаването на Бог изисква големи усилия. Тоест, след като чуят това, което казвам, повечето от вас не разбират защо съм го казал или каква връзка има то с познаването на Бог. Причината, поради която не сте в състояние да разберете връзката му с познаването на Бог, е, че житейският ви опит е твърде повърхностен. Ако знанията за Божиите слова и изживяването им от хората останат на много повърхностно ниво, тогава по-голямата част от познанията им за Него ще бъдат неясни и абстрактни; всичко това ще бъде общо, доктринално и теоретично. На теория може да изглежда или да звучи логично и разумно, но знанието за Бог, което излиза от устата на повечето хора, всъщност е празно. А защо казвам, че е празно? Това е така, защото всъщност нямаш ясно разбиране за истинността и точността на това, което сам казваш по отношение на познаването на Бог. Ето защо, въпреки че повечето хора са чули много информация и са слушали по много теми за познаването на Бог, тяхното познание за Бог все още не е надхвърлило теорията и не е преминало отвъд доктрината, която е неясна и абстрактна. Как тогава може да бъде решен този проблем? Мислили ли сте някога за това? Ако някой не се стреми към истината, той може ли да притежава реалността? Ако някой не се стреми към истината, то той несъмнено е лишен от реалност и затова определено не притежава познание или изживяване на Божиите слова. Могат ли онези, които не разбират Божиите слова, да познават Бог? Категорично не; двете неща са взаимосвързани. Затова повечето хора казват: „Защо познаването на Бог е толкова трудно? Когато говоря за познаване на себе си, мога да говоря с часове, но когато става въпрос за познаване на Бог, аз не намирам думи. Дори когато мога да кажа нещичко по темата, думите ми са принудени и звучат скучно. Дори звучи неловко, когато се чувам да ги произнасям“. Това е източникът. Ако чувстваш, че

познаването на Бог е твърде трудно, че да Го познаваш изисква много усилия или че нямаш теми, които да повдигаш, и не можеш да се сетиш за нищо реално, което да кажеш и да предоставиш на другите и на себе си, това доказва, че не си човек, който е изживял Божиите слова. Какво са Божиите слова? Нима словата Му не са израз на това, което Бог притежава и представлява? Ако не си изживял Божиите слова, би ли могъл да имаш някакво познание за това, което Той притежава и представлява? Със сигурност не би могъл. Всички тези неща са взаимосвързани. Ако изобщо не си изживявал Божиите слова, не можеш да разбереш Божиата воля, нито знаеш какъв е Неговият нрав, какво Му харесва, какво ненавижда, какви са Неговите изисквания към хората, какво отношение има към онези, които са добри, и какво отношение има към онези, които са зли. Всичко това със сигурност е двусмислено и неясно за теб. Ако вярваш в Бог наред такава неяснота, тогава, когато твърдиш, че си един от онези, които се стремят към истината и следват Бог, дали са реалистични подобни твърдения? Не са! Затова нека продължим да общуваме за познаването на Бог.

Всички вие сте нетърпеливи да чуете днешната тема на общение, нали? Тази тема е свързана и с темата „Бог е източникът на живот за всички неща“, която наскоро обсъждахме. Говорихме много за това как „Бог е източникът на живот за всички неща“, като използвахме различни средства и гледни точки, за да информираме хората за това как Бог управлява всичко, с какви средства го прави и според какви принципи Той управлява всички неща, така че те да могат да съществуват на тази планета, която Бог е създал. Говорихме много и за това как Бог осигурява човечеството: с какви средства Той доставя такъв ресурс, какви видове жизнена среда осигурява Той на хората и с какви средства и от кои отправни точки осигурява стабилна жизнена среда за човека. Въпреки че не говорих директно за връзката между Божието господство и ръководство на всички неща и Неговото управление, косвено говорих за причините, поради които Той управлява всички неща по този начин, както и за причините, поради които Той осигурява и храни човечеството по този начин. Всичко това е свързано с Неговото управление. Съдържанието, за което говорихме, е много обширно: от общата среда до много по-малки неща като основните потребности и хранителния режим на хората; от това как Бог управлява всички неща и ги кара да функционират по подреден начин до правилната и подходяща среда на живот, която Той е създал за хората от всяка раса, и т.н. Цялото това обширно съдържание е свързано с това как хората живеят в плът, т.е. всичко това е свързано с неща от материалния свят, които са видими с невъоръжено око и които хората могат да почувстват, като планини, реки, океани, равнини и т.н. Това са все неща, които могат да се видят и докоснат. Когато говоря за въздух и температура, можете да използвате дъха си, за да почувствате директно съществуването на въздух, а тялото ви да усети дали температурата е висока или ниска. Дърветата, тревата, птиците и зверовете в

горите, нещата, които летят във въздуха и ходят по сушата, и различните животинки, които излизат от хралупите — всички те могат да бъдат видени с очите и чути с ушите на хората. Въпреки че обхватът на всички тези неща е доста обширен, те представляват само материалния свят от всички неща, които Бог е създал. Материалните неща са това, което хората могат да видят и усетят, тоест когато ги докоснеш, ти ги усещаш, а когато очите ти ги видят, мозъкът ти представя образ, картина. Те са неща, които са реални и действителни; за теб те не са абстрактни, а имат форма. Могат да бъдат квадратни или кръгли, или високи или ниски, и всеки обект ти прави различно впечатление. Всички тези неща представляват онзи материален аспект на творението. И така, какво включват „всички неща“ от израза „Божие господство над всички неща“ за Бог? Те включват не само нещата, които хората могат да видят и докоснат; освен това те включват всичко, което е невидимо и неосезаемо. Това е едно от истинските значения на Божието господство над всички неща. Въпреки че такива неща са невидими и неосезаеми за хората, за Бог — стига да могат да бъдат наблюдавани от очите Му и да попадат под Неговото върховенство — те действително съществуват. Въпреки факта, че са абстрактни и невъобразими, а освен това са и невидими и неосезаеми за хората, за Бог те действително и наистина съществуват. Това е друг свят сред всички неща, над които Бог властва, и това е друга част от обхвата на всички неща, над които Той господства. Това е днешната тема на общението: как Бог властва и управлява духовния свят. Тъй като тази тема обхваща как Бог властва над всички неща и ги управлява, тя се отнася до света извън материалния свят — духовния свят — и затова безусловно е жизненоважно за нас да я разберем. Едва след като са обсъдили и разбрали това съдържание, хората могат в действителност да разберат истинското значение на думите: „Бог е източникът на живот за всички неща“. Това е причината, поради която ще обсъждаме тази тема; целта ѝ е да завърши темата „Бог властва над всички неща и Бог управлява всички неща“. Вероятно, когато чуете тази тема, тя ще ви се стори странна или неразбираема, но каквото и да чувствате, тъй като духовният свят е една част от всички неща, управлявани от Бог, трябва да придобиете някакво разбиране по тази тема. Щом го направите, ще оцените, разберете и опознаете по-дълбоко израза: „Бог е източникът на живот за всички неща“.

Как Бог управлява и властва над духовния свят

Когато хората не разбират определени неща или явления в материалния свят, те могат да търсят подходяща информация или да използват различни канали, за да открият произхода и историята на тези неща. Но когато става въпрос за другия свят, за който говорим днес — духовния свят, който съществува извън материалния свят — хората нямат абсолютно никакви средства или канали, чрез които да научат нещо за него. Защо казвам това? Казвам го, защото в света на

човечеството всичко в материалния свят е неотделимо от физическото съществуване на човека и понеже хората чувстват, че всичко в материалния свят е неотделимо от тяхното физическо съществуване и от физическия им живот, повечето хора осъзнават или виждат само материалните неща пред очите си, които са видими за тях. Когато обаче става въпрос за духовния свят — тоест всичко, което е от онзи друг свят — би било справедливо да се каже, че повечето хора не вярват. Тъй като хората не могат да го видят и смятат, че няма нужда да го разбират или да знаят каквото и да е за него, да не говорим за това, че духовният свят е съвсем различен от материалния и от Божия гледна точка е открит — макар че за хората той е таен и скрит — та по тази причина хората много трудно намират път към разбирането на различните аспекти на този свят. Различните аспекти на духовния свят, за които ще говоря, се отнасят само до Божието управление и върховенство; Аз не разкривам никакви тайни, нито ви казвам някоя от тайните, които искате да научите. Тъй като това се отнася до Божието върховенство, Божието управление и Божия ресурс, аз ще говоря само за частта, която е необходимо да знаете.

Първо, нека ви задам един въпрос: Какво представлява според вас духовният свят? Най-общо казано, това е свят извън материалния свят, който е едновременно невидим и неосезаем за хората. Но какъв трябва да бъде духовният свят според вашето въображение? Може би в резултат на това, че не можете да го видите, вие не сте в състояние да мислите за него. Въпреки това, когато чуete някои легенди, все пак мислите за него и не можете да спрете да мислите за него. Защо казвам това? Има нещо, което се случва на много хора, когато са млади: когато някой им разкаже страшна история — за призраци или души — те губят ума и дума от ужас. Защо точно се страхуват? Причината е, че си представят онези неща; въпреки че не могат да ги видят, чувстват, че те са навсякъде из стаите им, в някой скрит или тъмен ъгъл, и са толкова уплашени, че не смеят да заспят. Особено през нощта те се чувстват твърде уплашени, за да останат сами в стаите си или да излязат сами на двора. Това е духовният свят на вашето въображение и хората го смятат за плашещ. Факт е, че всеки си го представя в някаква степен и всеки може да го почувства донякъде.

Да започнем с обсъждане на духовния свят. Какво е това? Нека ви дам кратко и просто обяснение: духовният свят е важно място, което е различно от материалния свят. Защо казвам, че е важно място? Ще обсъдим това подробно. Съществуването на духовния свят е неразривно свързано с материалния свят на човечеството. Той играе основна роля в цикъла на живота и смъртта на човека в Божието господство над всички неща; това е неговата роля и това е една от причините, поради които съществуването му е важно. Тъй като това е място, което е неразлично за петте сетива, никой не може да прецени точно дали духовният свят съществува, или не. Неговите разнообразни движещи сили са тясно свързани

със съществуването на хората, в резултат на което духовният свят оказва огромно влияние и върху реда, според който живее човечеството. Това включва ли Божието върховенство, или не? Включва го. Когато казвам това, разбирате защо обсъждам тази тема: правя го, защото тя се отнася до Божието върховенство, както и до Неговото управление. В свят като този, който е невидим за хората, всеки небесен указ, закон и управленска система е много над законите и системите на която и да е нация от материалния свят и нито едно същество, живеещо на този свят, не би посмяло да ги наруши или престъпи. Това свързано ли е с Божието върховенство и управление? В духовния свят има ясни управленски закони, ясни небесни укази и ясни разпоредби. На различни нива и в различни области придружителите стриктно изпълняват задълженията си и спазват правилата и разпоредбите, тъй като знаят какви са последствията от нарушаването на небесен указ; те ясно съзнават как Бог наказва злото и възнагражда доброто, и как Той управлява и властва над всички неща. Нещо повече, те ясно виждат как Той прилага Своите небесни укази и разпоредби. Различни ли са те от материалния свят, обитаван от хората? В действителност разликата е огромна. Духовният свят е свят, който е напълно различен от материалния. Тъй като има небесни укази и разпоредби, това касае Божието върховенство, Неговото управление, а освен това — Неговия нрав, както и това, което Той притежава и представлява. След като чухте това, не смятате ли, че е крайно необходимо да говоря по тази тема? Не искате ли да научите изконните ѝ тайни? (Да, искаме.) Такава е концепцията за духовния свят. Въпреки че съществува съвместно с материалния свят и е подчинен едновременно на Божието управление и Неговото върховенство, Божието управление и Неговото върховенство на този свят са далеч по-строги от онези на материалния свят. Когато става въпрос за подробности, трябва да започнем с това как духовният свят е отговорен за действието на човешкия цикъл на живот и смърт, тъй като това е основна част от делото на съществата от духовния свят.

Сред човешкия род Аз разпределям всички хора в три категории. В първата са неверниците, които са онези без религиозни вярвания. Те се наричат неверници. Преобладаващото мнозинство от неверниците имат вяра само в парите; те защитават само собствените си интереси, те са материалисти и вярват само в материалния свят — те не вярват в цикъла на живота и смъртта или в каквото и да се каже за божества и призраци. Аз категоризирам тези хора като неверници и те са първият тип. Втората категория включва различните вярващи хора освен неверниците. Сред човечеството разделям тези вярващи хора на няколко основни групи: в първата са евреите, във втората са католиците, в третата са християните, в четвъртата са мюсюлманите, а в петата са будистите; има пет вида. Това са различните видове вярващи хора. Третата категория включва тези, които вярват в Бог, и това включва и вас. Такива са вярващите, които днес следват Бог. Тези хора са разделени на два вида: Божиите избраници и обслужващите. Тези основни

видове са ясно разграничени. И така, сега сте в състояние ясно да разграничите в съзнанието си видовете и класификацията на хората, нали? Първата категория се състои от неверници и Аз казах какви са те. Дали онези, които вярват в Стареца на небето, се считат за неверници? Много неверници вярват само в Стареца на Небето; те вярват, че вятърът, дъждът, гръмотевиците и т.н. се контролират от това същество, на което разчитат за засаждането на посевите и за реколтата, но когато се споменава вярата в Бог, те не искат да вярват в Него. Може ли това да се нарече притежаване на вяра? Такива хора са включени сред неверниците. Разбирате това, нали? Не бъркайте тези категории. Втората категория включва вярващи хора, а в третата са онези, които в момента следват Бог. Защо тогава съм разделил всички хора на тези категории? (Защото различните категории хора имат различен край и различна крайна цел.) Това е един от аспектите. Когато тези различни раси и категории хора се завърнат в духовния свят, всеки от тях ще има различно място, където да отиде, и ще бъде подчинен на различни закони за цикъла на живота и смъртта. Затова разпределих хората в тези основни категории.

а. Цикълът на живот и смърт на неверниците

Нека започнем с цикъла на живот и смъртта на неверниците. След като умре, човек се отвежда от придружител от духовния свят. Какво точно от човека се отвежда? Не плътта, а душата. Когато душата на човека бъде отведена, той пристига на място, което е агенция на духовния свят и което специално приема душите на току-що починали хора. Това е първото място, където човек отива след смъртта си, което е странно за душата. Когато той бъде отведен на това място, длъжностно лице извършва първите проверки, за да потвърди името, адреса, възрастта и всички негови изживявания. Всичко, което е правил, докато е бил жив, е записано в книга и точността му се проверява. След като всичко е проверено, поведението и действията на човека през целия му живот се използват, за да се определи дали ще бъде наказан или ще продължи превъплътен като човек, което е първият етап. Плашещ ли е този първи етап? Не е твърде плашещо, защото единственото, което се случва, е, че човекът пристига на тъмно и непознато място.

Във втория етап, ако този човек е направил много лоши неща през целия си живот и е извършил много зли дела, тогава ще бъде отведен на място, където ще бъде изпълнено наказанието. Това ще бъде мястото, което се използва специално за наказанието на хората. Конкретният начин, по който се наказват хората, зависи от греховете, които са извършили, както и от това колко злини са извършили преди да умрат — това е първата ситуация, която възниква в този втори етап. Заради лошите неща, които са направили, и злото, което са извършили преди смъртта си, когато се преродят след наказанието си — когато отново се родят в материалния свят — някои хора ще продължат да бъдат хора, а други ще станат животни. Тоест,

след като човек се върне в духовния свят, той бива наказан заради злото, което е извършил; освен това, заради злините, които е направил, в следващото си прераждане той вероятно няма да се върне като човек, а като животно. Животните, в които могат да се превърнат, включват крави, коне, прасета и кучета. Някои хора могат да се преродят като птици, патици или гъски... След като се преродят като животни, когато умрат отново, те ще се върнат в духовния свят. Там, както и преди, въз основа на поведението им преди смъртта им, духовният свят ще реши дали ще се преродят като хора или не. Повечето хора извършват твърде много зло и греховете им са твърде тежки, затова те трябва да се въплътят като животни от седем до дванадесет пъти. От седем до дванадесет пъти — не е ли страшно? (Страшно е.) Какво ви плаши? Човек да се превърне в животно — това е ужасяващо. А кое е най-болезненото нещо за човек, когато се превърне в животно? Да няма език, да има само прости мисли, да може да прави само нещата, които животните правят, и да яде храната, която животните ядат, да има простия начин на мислене и езика на тялото на животно, да не може да ходи изправен, да не може да общува с хора и фактът, че нищо от поведението или дейностите на хората няма никаква връзка с животните. Тоест, освен всичко друго, да бъдеш животно те прави най-нисшето от всички живи същества и включва много повече страдание, отколкото да бъдеш човек. Това е един от аспектите на наказанието, което духовният свят налага на онези, които са извършили много зло и големи грехове. Що се отнася до строгостта на наказанието им, тя се определя в зависимост от това в какъв вид животно се превръщат те. Например, по-добре ли е да си прасе, отколкото да си куче? Дали прасето живее по-добре или по-зле от кучето? По-зле, нали? Ако хората се превърнат в крави или коне, дали ще живеят по-добре или по-зле, отколкото като прасета? (По-добре.) Ще се чувства ли по-удобно човек, ако се прероди като котка? Той пак ще е животно, а да бъдеш котка би било много по-лесно, отколкото да бъдеш крава или кон, защото котките могат да мързелуват в дрямка през по-голямата част от времето си. Да станеш крава или кон е по-трудоемко. Затова, ако човек се прероди като крава или кон, той трябва да работи усилено, което е равносилно на сурово наказание. Да станеш куче би било малко по-добре, отколкото да станеш крава или кон, защото кучето има по-близки отношения с господаря си. Някои кучета, след като са били домашни любимци в продължение на няколко години, са способни да разберат много от това, което казват техните господари. Понякога кучето може да се адаптира към настроението и изискванията на господаря си и господарят се отнася към кучето по-добре, а кучето яде и пие по-добре и когато го боли, за него се грижат повече. Дали тогава кучето не се радва на щастлив живот? Така че да си куче е по-добре, отколкото да бъдеш крава или кон. При това тежестта на наказанието на човек определя колко пъти ще се преражда като животно, както и в какъв вид животно ще се преражда.

Тъй като приживе са извършили толкова много грехове, някои хора са наказвани да се прераждат като животни между седем и дванадесет живота. След като са били наказани достатъчно пъти, при завръщането си в духовния свят те биват отведени някъде другаде — на място, където различните души, вече наказани, се подготвят да се преродят в човешки същества. На това място всяка душа се категоризира по тип според това в какво семейство ще се роди, каква роля ще изпълнява, след като се прероди, и т.н. Например някои хора ще станат певци, когато дойдат на този свят, затова са поставени сред певци; някои ще станат предприемачи, когато дойдат на този свят, и затова са поставени сред предприемачи; а ако някой трябва да стане научен изследовател, след като се превърне в човек, тогава ще бъде поставен сред научни изследователи. След като бъдат групирани, всеки от тях се изпраща в различен час и на определена дата, точно както хората днес изпращат имейли. С това ще завърши един цикъл на живот и смърт. От деня, в който човек пристигне в духовния свят, до края на наказанието му, или докато се прероди много пъти като животно и се подготви да се прероди като човек, този процес е завършен.

Що се отнася до онези, които са приключили с наказанието и не са се преродили като животни, ще бъдат ли изпратени бързо в материалния свят, за да се възплътят като хора? Или колко време ще мине, преди те да могат да пристигнат сред хората? Каква е честотата, с която това може да се случва? Има времеви ограничения за това. Всичко, което става в духовния свят, е подчинено на точни времеви ограничения и правила — които, ако обясня с числа, ще разберете. Приготовленията за прераждането на онези, които се прераждат като хора в рамките на кратък период от време, вече са направени, когато умрат. Най-краткият срок, в който това може да се случи, е три дни. За някои хора това отнема три месеца, за други отнема три години, за трети отнема тридесет години, за четвърти отнема триста години и така нататък. И така, какво може да се каже за тези времеви правила и какви са техните особености? Те се основават на това, което материалният свят — светът на човека — изисква от душата, и на ролята, която тази душа е предназначена да изпълнява на този свят. Когато хората се прераждат като обикновени хора, повечето от тях се прераждат много бързо, защото човешкият свят има належаща нужда от такива обикновени хора — и така, три дни по-късно те отново са изпратени в семейство, напълно различно от това, в което са били, преди да умрат. Въпреки това някои изпълняват особена роля на този свят. „Особена“ означава, че няма голямо търсене на тези хора в света на човека; не са необходими много хора, които да изпълняват такава роля, затова може да отнеме триста години. Тоест тази душа ще идва само веднъж на всеки триста години или дори само веднъж на три хиляди години. Защо е така? Това се дължи на факта, че в продължение на триста или три хиляди години такава роля не се изисква в света на човека, затова те се пазят някъде в духовния свят. Да вземем

например Конфуций: той е оказал огромно влияние върху традиционната китайска култура и пристигането му е оказало дълбоко въздействие върху културата, знанието, традицията и идеологията на хората от онова време. Такъв човек обаче не е необходим във всяка епоха, затова той е трябвало да остане в духовния свят и да чака там триста или три хиляди години, преди да се прероди. Тъй като светът на хората не се нуждаеше от такъв човек, той трябваше да чака безучастно, защото имаше много малко роли като неговата и много малко работа за него. Поради това той трябваше да бъде държан някъде в духовния свят през по-голямата част от онова време и да бездейства, за да бъде изпратен, щом светът на човека се нуждае от него. Такива са времевите правила на духовната сфера за честотата, с която повечето хора се прераждат. Независимо дали хората са обикновени или специални, духовният свят има подходящи правила и правилни практики за процеса на техните прераждания и тези правила и практики се изпращат от Бог, а не се определят или контролират от който и да е придружител или което и да е същество от духовния свят. Сега разбирате това, нали?

Прераждането на всяка душа, ролята ѝ в този живот, семейството, в което се ражда, и начинът ѝ на живот са тясно свързани с предишния ѝ живот. В света на човека идват всякакви хора и техните роли, както и задачите, които изпълняват, са различни. А какви са тези задачи? Някои хора са дошли да изплатят дълговете си: ако са дължали на други хора твърде много пари в предишните си животи, те идват да изплатят онези дългове в този живот. Други хора междувременно са дошли да събират дългове: в предишните си животи са били измамани с твърде много неща и пари; в резултат на това, след като пристигнат в духовния свят, той им дава справедливост и им позволява да съберат дълговете си в този живот. Някои хора са дошли да се отплатят от благодарност: по време на предишния живот — т.е. предишното им прераждане — някой е бил добър към тях и понеже са получили голямата възможност да се преродят в този живот, те се прераждат, за да се отплатят от благодарност. Други междувременно са се преродили в този живот, за да претендират за животи. А за чий живот претендират? Те претендират за живота на хората, които са ги убили в предишните им животи. Накратко, настоящият живот на всеки човек е силно свързан с предишните му животи и тази връзка е неразривна. Тоест настоящият живот на всеки човек е силно повлиян от предишния. Да кажем например, че преди да умре, Джан е измамил Ли с голяма сума пари. Дали тогава Джан има дълг към Ли? Има, така че естествено ли е тогава Ли да събере дълга си от Джан? В резултат на това, след като умрат, между тях има дълг, който трябва да бъде уреден. Когато те се прераждат и Джан става човек, как Ли събира дълга си от него? Единият метод е да се прероди като син на Джан; Джан печели голяма сума пари, която след това Ли пропилява. Колкото и пари да печели Джан, синът му Ли ги пропилява. Колкото и да печели Джан, никога не е достатъчно, а междувременно синът му по някаква причина в крайна сметка

все харчи парите на баща си по различни начини. Джан е озадачен и се чуди: „Защо този мой син все носи такъв лош късмет? Защо синовете на другите хора се държат толкова добре? Защо собственият ми син няма никаква амбиция, защо е толкова безполезен и неспособен да спечели никакви пари и защо все трябва да го издържам? Щом трябва да го издържам, ще го правя — но защо колкото и пари да му давам, той все има нужда от още? Защо е неспособен да работи честно, а вместо това се занимава с всякакви неща като безделие, ядене, пиене, разврат и залагания? Какво става?“. След това Джан се замисля: „Възможно е да имам дълг към него от предишен живот. Е, тогава ще го изплатя! Това няма да свърши, докато не го изплатя напълно!“. Може да дойде денят, когато Ли наистина е възстановил дълга си и докато стане на четиридесет или петдесет години, изведнъж да се опомни и да осъзнае: „Не съм направил нищо добро през цялата първа половина от живота си! Пропилях всички пари, които баща ми спечели, затова трябва да започна да съм добър човек! Ще се стегна; ще бъда честен човек, който живее правилно, и никога повече няма да причинявам скръб на баща си!“. Защо мисли така? Защо изведнъж се променя към по-добро? Има ли причина за това? Каква е причината? (Причината е, че Ли е събрал дълга си; Джан е изплатил дълга си.) В това има причина и следствие. Историята е започнала много, много отдавна, преди сегашния им живот; тази история от миналите им животи се е пренесла в настоящето и никой от двамата не може да обвинява другия. На каквото и да е учил Джан сина си, синът му никога не го е слушал и не е полагал честен труд. И все пак в деня, в който дългът е бил изплатен, е нямало нужда да учи сина си — той е разбрал по естествен път. Това е прост пример. Има ли много такива примери? (Да, има.) Какво показва това на хората? (Че трябва да бъдат добри и да не вършат зло.) Че не трябва да вършат зло и че ще има възмездие за злодеянията им! Повечето неверници вършат много злини и техните злодеяния получават възмездие, нали? Дали обаче такова възмездие е произволно? Всяко деяние има предистория и причина за неговото възмездие. Мислиш ли, че нищо няма да ти се случи, след като измамиш някого с пари? Смяташ ли, че след като измъкнеш тези пари, няма да се сблъскаш с никакви последствия? Това би било невъзможно; наистина ще има последствия! Независимо от това кои са или дали вярват, че Бог съществува, всички хора трябва да поемат отговорност за собственото си поведение и да понесат последствията от своите действия. Що се отнася до този прост пример, в който Джан е наказан, а дългът на Ли е платен, нима това не е справедливо? Когато хората правят такива неща, това е резултатът, който се получава. Той е неотделим от управлението на духовния свят. Въпреки че са неверници, съществуването на онези, които не вярват в Бог, е подчинено на такива небесни укази и закони. Никой не може да избяга от тях и никой не може да избегне тази реалност.

Онези, които нямат вяра, често смятат, че всичко, видимо за хората, съществува, докато всичко, което не може да се види или което е много отдалечено от хората,

не съществува. Те предпочитат да вярват, че няма „цикъл на живот и смърт“ и че няма „наказание“; затова съгрешават и вършат зло без угризения. След това те биват наказвани или се прераждат като животни. Повечето от различните видове хора сред неверниците попадат в този порочен кръг. Това е така, защото те не знаят, че духовният свят е строг в управлението на всички живи същества. Независимо дали вярваш или не, този факт съществува, защото нито един човек или предмет не може да избяга от обхвата на това, което Бог наблюдава с очите Си, и нито един човек или предмет не може да избегне правилата и ограниченията на Неговите небесни укази и закони. Така този прост пример казва на всички, че независимо от това дали вярваш в Бог или не, е неприемливо да грешиш и да вършиш зло и че всички действия водят до последствия. Когато някой, който е измамил друг с пари, е наказан, такова наказание е справедливо. Често срещано поведение като това се наказва в духовния свят и такова наказание се налага чрез законите и небесните укази на Бог. Следователно тежко престъпното и порочно поведение — изнасилване и грабеж, измама и заблуда, кражба и обир, убийство и палеж и т.н. — подлежи на още повече различни по тежест наказания. Какво включват тези наказания с различна тежест? Някои от тях установяват степента на тежест според времето, други — според различни методики; трети — като определят къде да отидат хората, когато се прераждат. Например някои хора са с мръсна уста. Какво значи да имат „мръсна уста“? Това означава, че често ругаят другите и използват лош език, който обижда другите. Какво показва лошият език? Той показва, че човекът има зло сърце. От устите на такива хора често излизат нецензурни изрази, които са обидни за другите, и този лош език води до тежки последствия. След като тези хора умрат и получат съответното наказание, те може да се преродят като неми. Някои хора са много пресметливи, докато са още живи; те често се възползват от другите, дребните им интриги са особено добре планирани и нанасят много вреди на хората. Когато се преродят, те може да бъдат малоумни или хора, които са с умствени увреждания. Някои хора често надничат в личните дела на другите; очите им виждат много неща, за които не би трябвало да са осведомени, и те научават много неща, които не би трябвало да знаят. В резултат на това, когато се преродят, те може да бъдат слепи. Някои хора са много пъргави приживе; те често се бият и вършат много злини. Заради това те може да се преродят инвалиди, сакати или без ръка; в други случаи те биха могли да се преродят като гърбави или кривоврати, да куцат, единият им крак да е по-къс от другия и т.н. Така те са подложени на различни наказания, в зависимост от степента на злото, което са извършили приживе. Защо мислите, че някои хора имат мързеливо око? Има ли много такива хора? В наши дни те са доста. Някои хора имат мързеливо око, защото в миналите си животи са използвали твърде много очите си и са вършили много лоши неща, затова са родени в този живот с мързеливо око, а в сериозни случаи дори се раждат слепи. Това е възмездие!

Някои хора се разбират добре с останалите, преди да умрат; те вършат много добрини за своите роднини, приятели, колеги или за хората, свързани с тях. Те дават за благотворителност и се грижат за другите или им помагат финансово и хората ги ценят много високо. Когато такива хора се върнат в духовния свят, те не се наказват. Ако един неверник не бъде наказан по никакъв начин, това означава, че е бил много добър човек. Вместо да вярват в съществуването на Бог, те вярват само в Стареца на небето. Такива хора вярват само, че над тях има дух, който наблюдава всичко, което правят — това е всичко, в което вярват. В резултат на това този човек се държи много по-добре. Такива хора са добросърдечни и милосърдни и когато накрая се завърнат в духовния свят, той ще се отнася много добре с тях и те скоро ще се преродят. Когато се преродят, в какви семейства ще пристигнат? Макар че тези семейства няма да са богати, в тях няма да има зло, а хармония между членовете им; в тях тези преродени хора ще прекарат безопасни и щастливи дни и всички ще бъдат радостни и ще водят добър живот. Когато тези хора достигнат зряла възраст, те ще имат големи семейства и род, децата им ще бъдат талантиливи и ще се радват на успех, а семействата им ще се радват на късмет — и такъв изход е свързан с миналите животи на тези хора в огромна степен. Тоест къде отиват хората, след като умрат и се преродят, независимо дали са мъже или жени, какви са техните мисии, през какво ще преминат в живота, какви трудности ще изпитат, на какви благословии ще се радват, кого ще срещнат и какво ще им се случи — никой не може да предвиди тези неща, да ги избегне или да се скрие от тях. Тоест след като животът ти е определен, каквото и да ти се случи — както и да се опитваш да го избегнеш и с каквито и да е средства — няма начин да нарушиш житейския път, който Бог е определил за теб в духовния свят. Защото, когато се преродиш, съдбата на живота ти вече е определена. Независимо дали е добра или лоша, всеки трябва да се изправи пред това и да продължи напред. Това е въпрос, който никой, който живее на този свят, не може да избегне, и няма по-реален въпрос от този. Всички вие разбрахте всичко, което казах, нали?

След като разбрахте тези неща, видяхте ли, че Бог има много строги и сурови проверки и управление за цикъла на живот и смърт на неверниците? Първо, Той е постановил различни небесни укази, закони и системи в духовната сфера и след като са обявени, те се прилагат много стриктно, както е определено от Бог, от същества на различни длъжности в духовния свят и никой не би посмял да ги наруши. Следователно, в цикъла на живота и смъртта на хората в света на човека, независимо дали някой се преражда като животно или като човек, има закони и за двете. Понеже тези закони идат от Бог, никой не смее и никой не е способен да ги наруши. Само благодарение на това върховенство на Бог и тъй като такива закони съществуват, материалният свят, който хората виждат, е постоянен и подреден; само заради това върховенство на Бог хората са в състояние да съжителстват мирно с другия свят, който е напълно невидим за тях, и могат да живеят в хармония

с него — всичко това е неотделимо от Божието върховенство. След като плътският живот на човек приключи, душата все още има живот и какво би станало, ако не беше под Божието управление? Душата ще се скита навсякъде, ще се натрапва навсякъде и дори ще вреди на живите същества в човешкия свят. Такава вреда не само ще бъде нанесена на хората, а може да бъде нанесена и на растенията и животните, но първите, които ще пострадат, ще бъдат хората. Ако това се случи — ако такава душа е без управление, истински наранява хората и действително върши зли неща — тогава с тази душа също ще се отнесат подобаващо в духовния свят: ако нещата са сериозни, душата скоро ще да престане да съществува и ще бъде унищожена. Ако е възможно, тя ще бъде поставена някъде и след това преродена. Тоест управлението на различните души в духовния свят е добре устроено и се извършва в съответствие с етапи и правила. Само заради такова управление материалният свят на човека не е изпаднал в хаос, хората от материалния свят притежават нормален менталитет, нормална рационалност и добре устроен плътски живот. Едва след като човечеството има такъв нормален живот, онези, които живеят в плът, ще могат да продължат да процъфтяват и да се възпроизвеждат поколение след поколение.

Какво мислите за словата, които току-що чухте? Нови ли са за вас? Какви впечатления оставиха у вас днешните теми на общение? Освен тяхната новост, чувствате ли нещо друго? (Хората трябва да се държат добре и можем да видим, че Бог е велик и трябва да бъде почитан.) (След като чух току-що Божиата беседа за това как Бог планира края на различните типове хора, от една страна чувствам, че Неговият нрав не допуска никакво оскърбление и че трябва да се боя от Него; от друга страна съм наясно какви хора харесва Бог и какви — не, затова искам да бъда един от онези, които Той харесва.) Виждате ли, че Бог е принципен в действията Си в тази сфера? Какви са принципите, според които действа Той? (Той определя края на хората според всичко, което вършат.) Става дума за различния край на неверниците, за който току-що говорихме. Когато става въпрос за неверници, дали принципът, който стои зад Божиите действия, е възнаграждаване на добрите и наказване на нечестивите? Има ли изключения? (Не.) Виждате ли, че зад Божиите действия стои принцип? Неверниците всъщност не вярват в Бог, нито се подчиняват на Неговото ръководство. Освен това те не са наясно с Неговото върховенство, камо ли да Го признават. Още по-сериозно е, че те оскверняват Бог, проклинат Го и са враждебни към онези, които вярват в Бог. Въпреки това тяхно отношение към Бог Неговото управление над тях пак не се отклонява от Неговите принципи; Той ги управлява планомерно, в съответствие със Своите принципи и Своя нрав. Как се отнася Той към тяхната враждебност? Като към невежество! В резултат на това Той е правил така, че тези хора — т.е. по-голямата част от неверниците — да се преродят като животни в миналото. И така, какво точно представляват неверниците в Божиите очи? Всички те са

зверове. Бог управлява зверовете, както и човечеството, и за такива хора Той има същите принципи. Дори в Неговото управление на тези хора може все още да се види Неговият нрав, както и Неговите закони, които стоят зад Неговото господство над всички неща. И така, виждате ли Божието върховенство в принципите, чрез които Той управлява неверниците, които току-що споменах? Виждате ли праведния Божи нрав? (Да.) С други думи, независимо с кое от всички неща се справя Бог, Той действа според Своите принципи и Своя нрав. Това е същината на Бог; Той никога не би нарушил произволно законите или небесните укази, които е постановил, само защото гледа на такива хора като на зверове. Бог действа принципно, ни най-малко не действа необмислено, а действията Му изобщо не се влияят от никакви фактори. Всичко, което Той прави, се подчинява на Неговите собствени принципи. Това е така, защото Бог притежава същината на Самия Бог; това е аспект от Неговата същина, който никое сътворено същество не притежава. Бог е добросъвестен и отговорен в третирането на всеки предмет, човек и живо същество сред всички неща, които е създал, в подхода Си към тях, в управлението им, в ръководенето им и във властването Си над тях и никога не е бил небрежен в това отношение. Към онези, които са добри, Той е милостив и добър; на онези, които са нечестиви, Той налага безмилостно наказание, а за различните живи същества Той своевременно и редовно предприема подходящи мерки в зависимост от различните изисквания на човешкия свят по различно време, така че тези различни живи същества да се прераждат според ролите, които изпълняват, планомерно, и да се движат между материалния и духовния свят по методичен начин.

Смъртта на живо същество — прекратяването на физическия живот — означава, че живото същество е преминало от материалния в духовния свят, докато раждането на нов физически живот означава, че живото същество е дошло от духовния в материалния свят и е започнало да поема и да изпълнява своята роля. Независимо дали става въпрос за заминаването или пристигането на едно същество, и двете са неразделно свързани с делото на духовния свят. Докато някой дойде в материалния свят, Бог вече е създал подходящ ред и определение в духовния свят за това в кое семейство ще отиде онзи човек, в коя епоха ще пристигне, часа, в който ще пристигне, и ролята, която ще изпълнява. В този смисъл целият живот на този човек — нещата, които прави, и пътищата, по които поема — ще протича в съответствие с реда, установен в духовния свят, без ни най-малко отклонение. Освен това моментът, в който физическият живот приключва, както и начинът и мястото на неговото приключване, са ясни и разпознаваеми за духовния свят. Бог управлява материалния свят, Той също така управлява духовния свят и Той няма да забави нормалния цикъл на живот и смърт на една душа, нито някога ще допусне грешки в реда на този цикъл. Всеки от придружителите на официални постове в духовния свят изпълнява своите

индивидуални задачи и върши онова, което трябва да върши, в съответствие с инструкциите и правилата на Бог. Затова в света на човечеството всяко материално явление, наблюдавано от човека, е подредено и не съдържа хаос. Всичко това се дължи на Божието планомерно управление над всички неща, както и на факта, че Неговата власт господства над всичко. Неговата власт включва материалния свят, в който живее човекът, и освен това — невидимия духовен свят, който стои зад човечеството. Следователно, ако хората искат да имат добър живот и се надяват да живеят в приятна среда, освен че им е осигурен целият видим материален свят, трябва да им бъде осигурен и духовният свят, който никой не може да види, който управлява всяко живо същество в името на човечеството и който е подреден. Така, след като казахме, че Бог е източникът на живот за всички неща, не повишихме ли нашето осъзнаване и разбиране за „всички неща“? (Да.)

б. Цикълът на живот и смърт на различните хора на вярата

Току-що обсъдихме цикъла на живот и смърт на хората от първата категория — неверниците. Сега нека да обсъдим онзи на втората категория — различните хора на вярата. „Цикълът на живот и смърт на различните хора на вярата“ е още една много важна тема и е крайно необходимо да имате някакво разбиране за нея. Първо, нека поговорим за това кои са религиите, за които се отнася „вярата“ в понятието „хора на вярата“ — петте основни религии: юдаизма, християнството, католицизма, исляма и будизма. В допълнение към неверниците, хората, които вярват в тези пет религии, формират голяма част от населението на света. Сред тези пет религии онези, които са направили кариера от вярата си, са малко, но тези религии имат много последователи. Когато умрат, те ще отидат на различно място. На „различно“ място от кого? От неверниците — хората без вяра — за които току-що говорихме. След като умрат, вярващите от тези пет религии отиват на друго място, различно от това на неверниците. Това обаче е все същият процес; духовният свят пак ще ги съди въз основа на всичко, което са вършили, преди да умрат, след което те ще бъдат третираны по съответния начин. Защо обаче тези хора се изпращат на друго място, където да бъдат третираны? За това има важна причина. Каква е тя? Ще ви го обясня с пример. Преди да го направя обаче, вие може би си мислите: „Може би това е така, защото те имат малко вяра в Бог! Те не са пълни неверници“. Не това обаче е причината. Има много важна причина те да бъдат отделени от останалите.

Да вземем например будизма. Ще ви кажа един факт. На първо място, будист е някой, който е приел будизма, и това е човек, който знае каква е неговата вяра. Когато будистите подстригват косите си и стават монаси или монахини, това означава, че те се отделят от светския живот и изоставят шума на човешкия свят. Всеки ден те рецитират сутрите и възпяват имената на будите, хранят се само с вегетарианска храна, водят аскетичен начин на живот и прекарват дните си,

придружени само от студената, слаба светлина на маслена лампа. Те прекарват целия си живот по този начин. Когато физическият живот на будиста приключи, той ще направи равностойна на живота си, но в сърцето си няма да знае къде ще отиде след смъртта си, кого ще срещне или какъв ще бъде изходът за него: дълбоко в себе си той няма да има ясна представа за такива неща. Той няма да е свършил нищо повече от това да носи сляпо някаква вяра през целия си живот, след което да напусне човешкия свят заедно със своите слепи желания и идеали. Такъв е краят на физическия живот на будиста, когато той напуска света на живите; след това той се връща на първоначалното си място в духовния свят. Дали този човек ще се прероди отново, за да се върне на земята и да продължи самоусъвършенстването си, зависи от поведението и практиката му преди неговата смърт. Ако не е направил нищо лошо през живота си, той бързо ще се прероди и ще бъде изпратен отново на земята, където този човек отново ще стане монах или монахиня. Тоест те практикуват самоусъвършенстване по време на физическия си живот в съответствие с начина, по който са практикували самоусъвършенстване първия път, и след това, след приключване на физическия си живот, се връщат в духовното царство, където ще бъдат проучени. След това, ако не се открият проблеми, те могат да се върнат още веднъж в света на човека и отново да приемат будизма, като по този начин продължат своята практика. След като се преродят от три до седем пъти, те отново ще се върнат в духовния свят, където отиват след края на всеки физически живот. Ако различните им качества и поведение в човешкия свят са били в съответствие с небесните укази на духовния свят, от този момент нататък те ще останат там; те повече няма да се прераждат като хора, нито ще има риск да бъдат наказани за злодеяния на земята. Никога повече няма да им се налага да преминават през този процес. По-скоро, в зависимост от обстоятелствата, те ще заемат позиция в духовното царство. Това будистите наричат „постигане на състояние на Буда“. Постигане на състоянието на Буда означава най-вече някой да се реализира като служител на духовния свят и след това повече да не се преражда и да не бъде изложен на риск от наказание. Нещо повече, това означава, че повече няма да изпитва човешки страдания след прераждане. И така, има ли все още някаква вероятност те да се преродят като животни? (Не.) Това означава, че те ще останат, за да поемат роля в духовния свят, и повече няма да се прераждат. Това е един от примерите за постигане на състоянието на Буда в будизма. Що се отнася до онези, които не постигнат реализация, при завръщането си в духовния свят те се подлагат на преглед и проверка от съответния служител, който открива, че приживе те не са практикували самоусъвършенстване усърдно или не са били съвестни в рецитирането на сутрите и възпяването на имената на будите, както е предписано от будизма, а вместо това са извършили много злодеяния и са се държали много порочно. Тогава тяхното злодеяние подлежи на съд в духовния свят и след това те със сигурност ще бъдат

наказани. В това отношение няма изключения. Кога такива хора могат да постигнат реализация? В живот, в който не вършат никакво зло — когато, след завръщането им в духовния свят, се установи, че не са извършили нищо лошо, преди да умрат. След това те продължават да се прераждат, като продължават да рецитират сутрите и да възпяват имената на будите, прекарват дните си на студената, слаба светлина на маслена лампа, и се въздържат от убиване на каквото и да е живо същество, както и от ядене на месо. Те не участват в света на човека, оставят проблемите му далеч зад гърба си и не водят спорове с другите. В този процес, ако те не са извършили никакво зло, след като се върнат в духовния свят и всички техни действия и поведението им бъдат разгледани, те отново се изпращат в човешкия свят, в цикъл, който продължава от три до седем пъти. Ако през това време не бъде извършено никакво нарушение, тогава тяхното постигане на състояние на Буда ще остане незасегнато и няма да се забави. Това е характеристика на цикъла на живот и смърт на всички хора на вярата: те са способни да „постигнат реализация“ и да заемат позиция в духовния свят; това ги отличава от неверниците. Първо, докато още живеят на земята, как се държат онези, които са способни да заемат позиция в духовния свят? Те не трябва в никакъв случай да извършват никакво зло: не трябва да убиват, подпалват, изнасилват или грабят; ако участват в измама, заблуда, кражба или грабеж, те не могат да постигнат реализация. С други думи, ако имат каквото и да било връзка или съпричастност към злодеяния, те няма да са в състояние да избегнат наказанието, отредено им от духовния свят. Духовният свят предприема подходящи мерки за будистите, които постигат състояние на Буда: те могат да бъдат назначени да управляват онези, които изглежда вярват в будизма и в Стареца на небето — може да им бъде определена сфера на компетентност. Възможно е те да отговарят само за неверниците или да заемат длъжности с много маловажни задължения. Такова разпределение се прави според различната природа на душите им. Това е пример за будизъм.

Сред петте религии, за които говорихме, християнството е сравнително специално. Какво прави християните толкова специални? Това са хора, които вярват в истинския Бог. Как могат онези, които вярват в истинския Бог, да бъдат причислени тук? Твърдението, че християнството е вид вяра, несъмнено означава само, че то има отношение към вярата; то следва да се разбира само като вид церемония, вид религия и нещо съвсем различно от вярата на онези, които истински следват Бог. Причината, поради която причислих християнството към петте основни религии, е, че то е сведено до същото ниво като юдаизма, будизма и исляма. Повечето хора тук не вярват, че има Бог, или че Той управлява всички неща, а още по-малко вярват в Неговото съществуване. Вместо това те просто използват Писанията, за да обсъждат богословието, и използват богословието, за да учат хората да бъдат добри, да понасят страдания и да вършат добри неща.

Това е религията, в която се е превърнало християнството: то се съсредоточава само върху богословски теории, които нямат абсолютно никаква връзка с Божието дело за управление и спасяване на човека. То се е превърнало в религия на хора, които следват Бог, но които всъщност не са признати от Него. Бог обаче има принцип в подхода Си и към такива хора. Той не се занимава с тези хора и не се разправя с тях случайно или произволно, както постъпва с неверниците. Той се отнася към тях по същия начин, както към будистите: ако приживе християнинът може да проявява самодисциплина, да спазва стриктно Десетте заповеди и да поставя изисквания към собственото си поведение в съответствие със законите и заповедите, и да се придържа към тях през целия си живот, то и той трябва да прекара същото време в преминаване през циклите на живот и смърт, преди да може наистина да постигне така нареченото възнесение. След като постигне това възнесение, той остава в духовния свят, където заема позиция и става един от неговите служители. По същия начин, ако вършат зло на земята — ако са твърде грешни и извършат твърде много грехове — такива хора неизбежно ще бъдат наказани и дисциплинирани с различна степен на строгост. В будизма постигане реализация означава преминаване в Чистата земя на върховното блаженство, но как го наричат в християнството? Нарича се „влизване в рая“ и „възнесение“. Онези, които наистина са възнесени, също преминават през цикъла на живот и смърт от три до седем пъти, след което, когато умрат, идват в духовния свят, сякаш са заспали. Ако отговарят на критериите, те могат да останат там, за да заемат позиция, и за разлика от хората на земята те няма да се преродят по обикновен начин или според установената практика.

Сред всички тези религии целта, за която говорят и към която се стремят, е същата като постигането на реализация в будизма; просто тази „реализация“ се постига с различни средства. Всички те са от един дол дренки. За тази част от последователите на тези религии, които са способни да спазват стриктно религиозните предписания в поведението си, Бог осигурява подходяща крайна цел, подходящо място, където да отидат, и се отнася с тях по подходящ начин. Всичко това е разумно, но не се случва така, както хората си го представят. Сега, след като чухте какво се случва с християните, как се чувствате? Смятате ли, че тяхното положение е несправедливо? Съчувствате ли им? (Малко.) Нищо не може да се направи; сами са си виновни. Защо казвам това? Божието дело е истинско; Бог е жив и реален и Неговото дело е насочено към цялото човечество и към всеки човек. Защо тогава не приемат това? Защо толкова трескаво се противопоставят и преследват Бог? Те трябва да се смятат за късметлии, че изобщо имат такъв изход, така че защо ги съжалявате? Това, че са третирани по този начин, показва голямо великодушие. Като се има предвид степента, в която те се противопоставят на Бог, те би трябвало да бъдат унищожени, но Бог не прави това, а просто се отнася към християнството по същия начин, както към всяка обикновена религия.

Следователно има ли нужда да разглеждаме по-подробно останалите религии? Духът на всички тези религии е хората да понасят повече трудности, да не вършат зло, да вършат добри дела, да не ругаят другите, да не ги съдят, да стоят настрана от спорове и да бъдат добри хора — повечето религиозни учения са такива. Следователно, ако тези хора на вярата — тези последователи на различни религии и вероизповедания — са способни да спазват стриктно своите религиозни предписания, те няма да допускат големи грешки или грехове по време на земния си живот; и след като се преродят от три до седем пъти, тези хора — онези, които са способни да спазват стриктно религиозните предписания — като цяло ще останат, за да заемат позиция в духовния свят. Има ли много такива хора? (Не, няма.) На какво основавате отговора си? Не е лесно да вършиш добро и да спазваш религиозните правила и закони. Будизмът не позволява на хората да ядат месо — ти би ли се справил с това? Ако трябваше да носиш сиви одежди, да рецитираш сутри и да възпяваш имената на будите в будистки храм по цял ден, ти би ли се справил с това? Няма да е лесно. Християнството има Десетте заповеди, заповедите и законите; те лесно ли се спазват? Не, нали? Вземете например забраната да ругаете другите: хората просто не са способни да спазват това правило. Неспособни да се въздържат, те ругаят, а след това не могат да върнат думите си назад, така че какво правят? През нощта те изповядват греховете си. Понякога, след като са ругали другите, те все още таят омраза в сърцата си и дори стигат дотам, че планират кога допълнително да наранят онези хора. Накратко, за онези, които живеят сред тази мъртва догма, не е лесно да се въздържат от съгрешаване или извършване на зло. Следователно във всяка религия само шепа хора са способни действително да постигнат реализация. Смятате ли, че тъй като толкова много хора следват тези религии, голяма част от тях ще са способни да останат, за да поемат роля в духовното царство? Не са толкова много; едва малцина са способни наистина да постигнат това. Като цяло това е за цикъла на живот и смърт на хората на вярата. Онова, което ги отличава, е, че те могат да постигнат реализация и това ги отличава от неверниците.

в. Цикълът на живот и смърт на Божиите последователи

Следва да поговорим за цикъла на живот и смърт на онези, които следват Бог. Това ви засяга, затова внимавайте. Първо, помислете как могат да бъдат категоризирани Божиите последователи. (Божиите избраници и обслужващите.) Наистина има две категории: Божиите избраници и обслужващите. Първо, нека поговорим за Божиите избраници, които са само малцина. За кого се отнася „Божиите избраници“? След като Бог създаде всички неща и се появи човечеството, Бог избра група хора, които да Го следват; те се наричат просто „Божиите избраници“. Изборът на тези хора от Бог имаше специален обхват и особена значимост. Обхватът е специален, тъй като е ограничен до малцина

избрани, които трябва да дойдат, когато Той върши важно дело. А каква е значимостта? Тъй като те бяха група, избрана от Бог, значимостта е голяма. Тоест Бог желае да направи тези хора пълноценни и да ги доведе до съвършенство, и щом Неговото дело на управлението приключи, Той ще спечели тези хора. Нима тази значимост не е голяма? Следователно тези избраници са от голямо значение за Бог, защото те са тези, които Той възнамерява да спечели. Що се отнася до обслужващите, нека се откъснем за момент от темата за Божието предопределение и първо да поговорим за техния произход. „Обслужващ“ е буквално този, който служи. Онези, които служат, са преходни; те не го правят дългосрочно или завинаги, а се наемат или набират временно. Повечето от тях са били избрани сред неверниците. Това е произходът им. Те дойдоха на земята, когато беше постановено, че ще поемат ролята на полагащи труд в Божието дело. Те може да са били животни в предишния живот, но може да са били и неверници. Такъв е произходът на обслужващите.

Нека поговорим по-нататък за Божиите избраници. След смъртта си те отиват на съвсем различно място от онова на неверниците и различните хора на вярата. Това е място, където те са придружени от ангели и Божии пратеници; това е място, което се управлява лично от Бог. Въпреки че Божиите избраници не могат да видят Бог със собствените си очи на това място, то не прилича на никое друго място в духовното царство; това е различно място, където отиват тази част от хората, след като умрат. След смъртта си те също са обект на строго проучване от страна на Божиите пратеници. И какво се проучва? Божиите пратеници проучват пътищата, по които тези хора са поемали през целия си живот във вярата си в Бог, дали някога са се противопоставяли на Бог или са Го проклинали през това време и дали са извършили някакви тежки грехове или зло. Това проучване ще разреши въпроса дали дадена личност има право да остане или трябва да напусне. Какво означава „да напусне“? И какво означава „да остане“? „Да напусне“ означава дали, в зависимост от неговото поведение, остава в редиците на Божиите избраници; да му бъде позволено да „остане“ означава, че може да остане сред онези, които Бог ще направи пълноценни през последните дни. За онези, които остават, Бог има специални разпоредби. По време на всеки период от Своето дело Той ще изпраща такива хора да действат като апостоли или да вършат работата по съживяването на църквите или грижата за тях. Въпреки това хората, които са способни на такава работа, не се прераждат толкова често, колкото неверниците, които се прераждат поколение след поколение; по-скоро те се връщат на земята в съответствие с изискванията и етапите на Божието дело и не се прераждат често. И така, има ли правила за това кога се прераждат? Дали идват веднъж на няколко години? Идват ли с такава честота? Не. Всичко това се основава на Божието дело, на неговите етапи и на това, от което Той има нужда, и няма установени правила за това. Единственото правило е, че когато Бог извършва последния етап от Своето дело

през последните дни, всички тези избраници ще дойдат и това идване ще бъде последното им прераждане. И защо е така? Това се основава на резултата, който трябва да бъде постигнат по време на последния етап от Божието дело — защото по време на този последен етап от делото Бог ще направи тези избраници пълноценни. Какво означава това? Ако по време на тази последна фаза тези хора бъдат направени пълноценни и доведени до съвършенство, те няма да се преродят както преди; техният процес на човешко съществуване ще е приключил напълно, както и процесът на прераждането им. Това се отнася за онези, които ще останат. Къде отиват онези, които не могат да останат? Онези, на които не е позволено да останат, имат свое подходящо назначение. На първо място, в резултат на техните злодеяния, грешките, които са направили, и греховете, които са извършили, те също ще бъдат наказани. След като бъдат наказани, Бог или ще вземе мерки да ги изпрати сред неверниците, както подобава на обстоятелствата, или ще ги изпрати да отидат сред различните хора на вярата. С други думи, има два възможни изхода за тях: единият е да бъдат наказани и може би да живеят сред хора от определена религия, след като се преродят, а другият е да станат неверници. Ако станат неверници, тогава те ще загубят всяка възможност; обаче, ако станат хора на вярата — ако например станат християни — тогава те все още ще имат шанс да се завърнат в редиците на Божиите избраници; в това има много сложна взаимозависимост. Накратко, ако някой от Божиите избраници направи нещо, с което оскърби Бог, той ще бъде наказан точно като всички останали. Вземете например Павел, за когото говорихме по-рано. Павел е пример за човек, който е наказан. Имате ли представа за какво говоря? Постоянен ли е обхватът на Божиите избраници? (В повечето случаи е така.) По-голямата част от него е постоянна, но малка част от него не е. Защо е така? Тук посочих най-очевидната причина: извършването на зло. Когато хората вършат зло, Бог не ги иска, а когато Бог не ги иска, Той ги хвърля сред различни раси и типове хора. Това ги оставя без надежда и затруднява завръщането им. Всичко това е свързано с цикъла на живот и смърт на Божиите избраници.

Тази следваща тема е свързана с цикъла на живот и смърт на обслужващите. Току-що говорихме за произхода на обслужващите; т.е. за факта, че са се преродили, след като са били неверници и животни в предишните си животи. С настъпването на последния етап от делото Бог е избрал сред неверниците група от такива хора и тази група е специална. Божията цел при избора на тези хора е те да служат на Неговото дело. „Служа“ е дума, която не звучи много елегантно, нито отговаря на желанията на всички, но трябва да погледнем към кого е насочена. Съществуването на полагащите труд за Бог има особена значимост. Никой друг не би могъл да изпълнява тяхната роля, защото те бяха избрани от Бог. И каква е ролята на тези обслужващи? Тя е да служат на Божиите избраници. В по-голямата си част тяхната роля е да служат на Божието дело, да му съдействат

и да подпомагат Бог, докато прави Своите избраници пълноценни. Независимо дали полагат труд, извършват някакъв аспект от делото или изпълняват определени задачи, какво е Божието изискване към тези обслужващи? Дали Той е много възискателен в изискванията Си към тях? (Не, Той иска от тях само да са предани.) Обслужващите също трябва да са предани. Независимо от твоя произход или защо Бог те е избрал, ти трябва да си предан към Него, към всички поръчения, които Той ти поверява, към работата, за която си отговорен, и дълга, който изпълняваш. Какъв ще бъде изходът за обслужващите, които са в състояние да са предани и да удовлетворят Бог? Те ще могат да останат. Благословение ли е да бъдеш обслужващ, който остава? Какво означава да останеш? Какво е значението на тази благословия? По своя статут те не приличат на Божиите избраници, изглеждат различни. Но всъщност дали това, на което те се радват в този живот, не е същото като това на Божиите избраници? Най-малкото в този живот е същото. Вие не отричате това, нали? Божиите слова, Божията благодат, Божият ресурс, Божиите благословии — кой не се радва на тези неща? Всеки се радва на такова изобилие. Обслужващият се отъждествява с човек, който служи, но за Бог те са само едно от всички неща, които Той е създал; просто ролята им е на полагащи труд. Има ли някаква разлика между обслужващия и някого от Божиите избраници, предвид факта, че и двамата са Божии създания? Всъщност няма. Привидно съществува разлика; по същество и що се отнася до ролята, която изпълняват, има разлика — но Бог не се отнася несправедливо към тази група хора. Защо тогава тези хора са определени като обслужващи? Вие трябва да имате някакво разбиране за това! Обслужващите идват от средите на неверниците. Щом споменем, че те идват от средите на неверниците, става ясно, че имат общ лош произход: всички те са атеисти и са били такива и в миналото; те не вярваха в Бог и бяха враждебно настроени към Него, към истината и към всичко положително. Те не вярваха нито в Бог, нито в Неговото съществуване. В такъв случай способни ли са те да разбират Божиите слова? Справедливо е да се каже, че в значителна степен не са. Точно както животните са неспособни да разберат човешките думи, така и обслужващите не могат да разберат какво казва Бог, какво изисква или защо отправя такива изисквания. Те не разбират; тези неща са непонятни за тях и те остават непросветени. По тази причина тези хора не притежават живота, за който говорихме. Без живота, могат ли хората да разберат истината? Разполагат ли те с истината? Изживели ли са те и познават ли Божиите слова? (Не.) Такъв е произходът на обслужващите. Въпреки това, тъй като Бог прави тези хора обслужващи, Неговите изисквания към тях все пак имат стандарти; Той не ги презира и не е небрежен към тях. Въпреки че те не разбират Неговите слова и не притежават живота, Бог пак се отнася към тях с доброта и все пак има стандарти, когато става въпрос за Неговите изисквания към тях. Вие току-що говорихте за тези стандарти: да бъдеш предан към Бог и да правиш каквото

Той каже. В службата си ти трябва да служиш, където е необходимо, и трябва да служиш до самия край. Ако можеш да бъдеш предан обслужващ, ако си способен да служиш до самия край и ако можеш да изпълниш поръчението, което Бог ти е поверил, тогава ти ще водиш стойностен живот. Ако можеш да направиш това, ти ще можеш да останеш. Ако положиш малко повече усилия, ако се постараш малко повече, ако можеш да удвоиш усилията си да опознаеш Бог, да говориш малко за познаването на Бог, да свидетелстваш за Него и освен това, ако можеш да разбереш част от Неговата воля, да съдействаш на Божието дело и да бъдеш донякъде внимателен към Божиите намерения, тогава ти, като обслужващ, ще изживееш промяна на съдбата. И каква ще бъде тази промяна на съдбата? Вече няма просто да можеш да останеш. В зависимост от твоето поведение и личните ти стремежи и търсения, Бог ще те направи един от избраниците. Това ще бъде промяната в твоята съдба. Кое тук е най-хубавото нещо за обслужващите? То е, че могат да станат Божии избраници. Ако го постигнат, това означава, че те повече няма да се прераждат като животни, както става с неверниците. Това хубаво ли е? Хубаво е, а това също е добра новина: това означава, че обслужващите могат да се оформят. Когато Бог е предопределил един обслужващ да полага труд, това не означава, че той ще го прави завинаги; не е задължително да е така. Бог ще се отнася към тях и ще им отговори по начин, който съответства на индивидуалното поведение на конкретния човек.

Има обаче обслужващи, които не са в състояние да служат до самия край; има такива, които по време на службата си се отказват по средата и изоставят Бог, както и хора, които извършват множество прегрешения. Има дори такива, които причиняват огромна вреда и носят огромни загуби на Божието дело, и дори има обслужващи, които проклинат Бог и така нататък. Какво показват тези непоправими последици? Всяко такова зло действие ще означава прекратяване на тяхната служба. Тъй като поведението ти по време на твоята служба е било прекалено лошо и понеже си отишъл твърде далеч, щом Бог види, че твоята служба не отговаря на стандарта, Той ще те лиши от правото да служиш. Той повече няма да ти позволи да служиш; Той ще те отстрани от погледа Си и от Божия дом. Не искаш да служиш ли? Нима не искаш постоянно да вършиш зло? Не си ли постоянно неверен? Е, тогава има лесно решение: ще бъдеш лишен от правото си да служиш. За Бог лишаването на обслужващия от правото му да служи означава, че краят на този обслужващ е бил провъзгласен и той повече няма да има право да служи на Бог. Бог повече няма нужда от службата на този човек и каквито и хубави неща да казва този човек, думите му ще бъдат напразни. Когато нещата стигнат дотук, ситуацията ще стане непоправима; такива обслужващи няма да имат път назад. А как се справя Бог с такива обслужващи? Дали Той само прекратява службата им? Не. Дали Той само предотвратява оставането им? Или ги оставя настрана и ги чака да направят обрат? Той не постъпва така. В

действителност Бог не е толкова любящ, когато става въпрос за обслужващите. Ако човек има такова отношение в службата си към Бог, в резултат на това отношение Бог ще го лиши от правото му да служи и отново ще го хвърли обратно сред неверниците. А каква е съдбата на един обслужващ, който е бил хвърлен обратно при неверниците? Същата като тази на неверниците: той ще се прероди като животно и ще получи същото наказание в духовния свят като неверника. Нещо повече, Бог няма да се интересува лично от наказанието на този човек, защото такъв човек вече няма никакво отношение към Божието дело. Това е не само краят на неговия живот на вяра в Бог, но и краят на собствената му съдба, както и провъзгласяването на неговата съдба. Така, ако обслужващите служат зле, те ще трябва сами да понесат последствията. Ако един обслужващ е неспособен да служи до самия край или е лишен от правото си да служи по средата, той ще бъде хвърлен сред неверниците, а ако това се случи, такъв човек ще бъде третиран по същия начин като добитъка, по същия начин, както хората без интелект или разум. Когато го кажа по този начин, можете да разберете, нали?

По-горе е описан начинът, по който Бог управлява цикъла на живот и смърт на Своите избраници и на обслужващите. След като чухте това, как се чувствате? Говорил ли съм някога по тази тема преди? Говорил ли съм някога по въпроса за Божиите избраници и за обслужващите? Всъщност съм го правил, но вие не си спомняте. Бог е праведен към Божиите избраници и към обслужващите. Той е праведен във всяко отношение. Има ли нещо, в което да откриете грешка? Нима няма хора, които биха казали: „Защо Бог е толкова великодушен към избраниците? И защо Той не е много снизходителен към обслужващите?“. Някой иска ли да се застъпи за обслужващите? „Може ли Бог да даде на обслужващите повече време и да бъде по-търпелив и по-великодушен към тях?“ Редно ли е да се зададе такъв въпрос? (Не, не е.) И защо не? (Защото ние всъщност сме получили благосклонност само поради това, че сме станали обслужващи.) На обслужващите действително е показана благосклонност само като им е позволено да служат! Без званието „обслужващи“ и без работата, която вършат, къде биха били тези хора? Те ще бъдат сред неверниците, ще живеят и ще умират наравно с добитъка. На каква голяма благодат се радват днес, когато им е позволено да дойдат пред Бог и да дойдат в Божия дом! Това е такава огромна благодат! Ако Бог не ти беше дал възможност да служиш, никога нямаше да имаш възможността да дойдеш пред Него. Най-малкото, дори и да си будист и да си постигнал реализация, най-много да бъдеш помощник в духовния свят; ти никога няма да срещнеш Бог, да чуеш Неговия глас или Неговите слова, нито да почувстваш Неговата любов и Неговите благословии, нито някога ще се срещнеш с Него лице в лице. Будистите имат пред себе си единствено прости задачи. Те не могат да познават Бог и просто се съгласяват и се подчиняват, докато обслужващите печелят толкова много по време на този етап от делото! Първо, те са в състояние да се изправят лице в лице

с Бог, да чуят гласа Му, да чуят словата Му и да изпитат благодатта и благословиите, които Той дарява на хората. Освен това те са в състояние да се насладят на словата и истините, дарени от Бог. Обслужващите наистина печелят толкова много! Следователно, ако не можеш като обслужващ дори да положиш подобаващо усилие, може ли Бог да продължава да те държи? Той не може да те задържи. Той не иска много от теб, но ти не правиш както трябва нищо, което Той иска; ти не се придържаш към дълга си. В този смисъл, без съмнение, Бог не може да те задържи. Такъв е праведният Божи нрав. Бог не те глези, но и не те дискриминира. Това са принципите, според които действа Бог. Бог се отнася по този начин към всички хора и същества.

Що се отнася до духовния свят, ако различните същества в него вършат нещо погрешно или не си вършат работата правилно, Бог отново има съответни небесни укази и закони, с които да се справи с тях; това категорично е така. Следователно, по време на Божието няколкохилядолетно дело на управлението, някои изпълняващи дълг, които са извършили злодеяния, са били унищожени, а други — до ден днешен — все още са задържани и наказани. С това трябва да се сблъска всяко същество в духовния свят. Ако направят нещо нередно или извършат зло, те биват наказани — това е същият подход, който Бог прилага към Своите избраници и към обслужващите. Така и в духовния, и в материалния свят принципите, според които Бог действа, не се променят. Независимо дали можеш да видиш Божиите действия или не, принципите, които стоят зад тях, не се променят. През цялото време Бог е имал едни и същи принципи в подхода Си към всичко и в начина, по който Той управлява всички неща. Това е неизменно. Бог ще бъде добър към онези от неверниците, които живеят по относително подходящ начин, и ще запази възможности за онези от всяка религия, които се държат добре и не вършат зло, като им позволи да изпълняват своята роля във всички неща, управлявани от Бог, и да вършат онова, което трябва да вършат. По същия начин сред онези, които следват Бог, и сред Своите избраници, Бог не дискриминира никого според тези Свои принципи. Той е добър към всеки, който е способен да Го следва искрено, и обича всеки, който Го следва искрено. Просто за тези няколко типа хора — неверниците, различните хора на вярата и Божиите избраници — онова, което Той им дава, е различно. Да вземем например неверниците: въпреки че не вярват в Бог и Бог ги смята за зверове, сред всички неща всеки от тях има храна за ядене, свое собствено място и нормален цикъл на живот и смърт. Онези, които вършат зло, биват наказвани, а онези, които вършат добро, са благословени и получават Божията доброта. Нима не е така? Ако хората на вярата са способни да спазват стриктно религиозните си предписания в едно прераждане след друго, то след всички онези прераждания, Бог накрая ще направи Своего провъзгласяване за тях. По същия начин, що се отнася до вас днес, независимо дали сте един от Божиите избраници или обслужващи, Бог и вас ще приведе в

съответствие и ще определи изхода ви според правилата и управленските закони, които Той е установил. Дал ли е Бог пространство, в което да живеят всички тези видове хора, различните видове хора на вярата — т.е. тези, които принадлежат към различни религии? Къде са евреите? Намесвал ли се е Бог във вярата им? Не е. Ами християните? Не се е намесвал и при тях. Той им позволява да спазват собствените си процедури, Той не им говори и не им дава просветление, а освен това не им разкрива нищо. Вярвай по този начин, ако смяташ, че е правилен. Католиците вярват в Мария и смятат, че именно чрез нея вестта е предадена на Исус; това е тяхната форма на вяра. Бог коригирал ли е някога вярата им? Той им дава свобода на действие; Той не им обръща внимание и им дава определено пространство, в което да живеят. Нима Той не е същият по отношение на мюсюлманите и будистите? Той е поставил граници и за тях и им позволява да имат свое собствено жизнено пространство, без да се намесва в съответните им вярвания. Всичко е добре подредено. И какво виждате във всичко това? Че Бог притежава власт, но не злоупотребява с нея. Бог подрежда всички неща в съвършен ред и го прави планомерно, а в това се крие Неговата мъдрост и Неговото всемогъщество.

Днес засегнахме една нова и специална тема, отнасяща се до въпросите на духовния свят, която представлява един аспект от Божието управление и господство над това царство. Преди да разберете тези неща, може да сте казвали: „Всичко, свързано с това, е мистерия и няма нищо общо с нашето навлизане в живота; тези неща са отделени от начина, по който хората всъщност живеят, и не е нужно да ги разбираме, нито искаме да чуваме за тях. Те нямат абсолютно никаква връзка с познаването на Бог“. Сега, смятате ли, че има проблем в такова мислене? Правилно ли е? (Не.) Подобно мислене не е правилно и има сериозни проблеми. Причината за това е, че ако искаш да разбереш как Бог управлява всички неща, не можеш просто да разбереш само това, което можеш да видиш, и това, което начинът ти на мислене може да схване; трябва да разбереш и част от другия свят, който за теб може да е невидим, но е неразривно свързан с този свят, който можеш да видиш. Това касае върховенството на Бог и се отнася до темата: „Бог е източникът на живот за всички неща“. То е информация за това. Без тази информация познанието на хората за това как Бог е източникът на живот за всички неща би било погрешно и непълно. Затова може да се каже, че това, за което говорихме днес, допълва предишните ни теми и завършва съдържанието на „Бог е източникът на живот за всички неща“. След като разбрахте това, сега способни ли сте да познавате Бог чрез това съдържание? По-важното е, че днес ви предадох много важна информация за обслужващите. Знам, че вие наистина обичате да слушате теми като тази и че наистина ви е грижа за тези неща. Затова, чувствате ли се удовлетворени от това, за което говорих днес? (Да.) Някои от другите неща може да не са ви направили много силно впечатление, но това, което казах за

обслужващите, ви направи особено силно впечатление, защото тази тема докосва душата на всеки един от вас.

Божиите изисквания към човечеството

а. Идентичността и статусът на Самия Бог

Стигнахме до края на темата „Бог е източникът на живот за всички неща“, както и на темата „Бог е Самият единствен Бог“. И във връзка с това трябва да обобщим нещата. Що за обобщение трябва да направим? Трябва да си направим изводи за Самия Бог. В този случай те неминуемо трябва да са свързани с всеки аспект на Бог, както и с това как хората вярват в Бог. Затова първо трябва да ви попитам: след като изслушахте тези проповеди, как си представяте Бог? (Създателя.) Във въображението ви Бог е Създателят. Има ли нещо друго? Бог е Господ на всичко съществуващо. Подходящи ли са тези думи? (Да.) Бог е Този, който властва над всичко съществуващо и управлява всичко съществуващо. Той е създал всичко, което съществува, Той управлява всичко, което съществува, той властва над всичко, което съществува и се грижи за всичко, което съществува. Такъв е статусът на Бог и това е Неговата самоличност. За всичко съществуващо истинската самоличност на Бог е, че той е Създателят и Владетелят на цялото творение. Това е самоличността, която Бог притежава, и Той е единствен сред всички неща. Нито едно от Божиите творения — било то сред хората или в духовния свят — не може с каквито и да било средства или под какъвто и да е предлог да се представя за Бог или да заменя самоличността и статуса на Бог, защото сред всички неща има само Един, който притежава тази самоличност, това могъщество, тази власт и тази способност да управлява творението: това е Самият наш единствен Бог. Той живее и Се движи сред всичко съществуващо. Той може да Се издигне до най-големи висини, над всичко съществуващо. Той може да Се смири, като стане човек, като Се превърне в един от онези, които са от плът и кръв, като Се среща лице в лице с хората и споделя с тях радост и скръб, докато в същото време господства над всичко съществуващо, решава съдбата на всичко съществуващо и определя посоката, в която да се движи то. Освен това, Той ръководи съдбата на цялото човечество и управлява посоката му. Всички живи същества трябва да се покланят на такъв Бог, да му се подчиняват и да Го познават. Следователно, независимо към коя група и тип сред човечеството принадлежиш, вярата в Бог, следването на Бог, боязънта от Бог, приемането на Божието управление и приемането на начина, по който Бог ръководи съдбата ти, е единственият — и необходим — избор за всеки човек и за всяко живо същество. В неповторимостта на Бог хората виждат, че Неговата власт, праведният Му нрав, Неговата същина и средствата, чрез които Той се грижи за всичко съществуващо, са единствени по рода си; тази неповторимост определя истинската самоличност на Самия Бог и също така определя неговия статус. Следователно, ако някое живо същество,

сред всички същества в духовния свят или сред човечеството, пожелае да застане на мястото на Бог, успехът би бил невъзможен, както би бил невъзможен и всеки опит за персонифициране на Бог. Това е факт. Какви са изискванията към човечеството на такъв Създател и Владетел, който притежава самоличността, могъществото и статуса на Самия Бог? Това трябва да е ясно на всеки и трябва да бъде запомнено от всички; то е много важно както за Бог, така и за човека!

б. Различните нагласи на човечеството към Бог

От това как хората се държат с Бог зависи тяхната съдба, както и това как Бог ще се отнася към тях и как ще се справи с тях. Сега ще дам няколко примера за това как хората се държат с Бог. Нека се вслушаме и да видим дали нравите и отношението в поведението им пред Бог са правилни или не. Нека разгледаме поведението на следните седем типа хора.

1) Има един тип хора, чието отношение към Бог е особено абсурдно. Тези хора смятат, че Бог е нещо като Бодхисатва или свято същество от човешките предания и се нуждае хората да се покланят три пъти, когато се срещнат, и да кадят тамян след всяко хранене. В резултат на това, когато се чувстват изключително благодарни за Неговата благодат и изпитват благодарност към Него, те често получават такъв порив. Те толкова много искат Богът, в който вярват днес, да може, подобно на святото същество, за което копнеят в сърцата си, да приеме начина, по който се покланят по три пъти при среща и кадят тамян след всяко хранене.

2) Някои хора възприемат Бог като жив Буда, способен да избави всички живи от страдание и да ги спаси; те Го възприемат като жив Буда, способен да ги изведе от морето на страданието. Вярата на тези хора в Бог предполага почитането Му като Буда. Въпреки че не кадят тамян, не се кланят и не принасят жертви, дълбоко в себе си те чувстват, че Бог е точно такъв Буда, който иска от тях само да бъдат добри и милосърдни, да не убиват живи същества, да се въздържат от ругатни по адрес на другите, да водят привидно честен живот и да не извършват никакви прегрешения. Те вярват, че тези неща са всичко, което Той иска от тях; това е Богът в сърцата им.

3) Някои хора се прекланят пред Бог, сякаш Той е велик или известен човек. Например, с каквито средства обича да говори този велик човек, с каквато интонация говори, каквито думи и речник използва, тона му, жестовете, мненията и действията му, държанието му — те копират всички тях и това са все неща, които те трябва да усвоят напълно в хода на вярата си в Бог.

4) Някои хора възприемат Бог като монарх, те смятат, че Той е над всичко друго и че никой не смее да Го оскърби, а ако някой го направи, този човек ще бъде наказан. Те почитат такъв монарх, защото монарсите заемат определено място в сърцата им. Техните мисли, начин на поведение, авторитет и природа — дори

интересите и личният им живот — всички те се превръщат в нещо, което тези хора смятат, че трябва да разберат; те се превръщат във въпроси и проблеми, които ги вълнуват. В резултат на това те почитат Бог като монарх. Такава форма на вяра е нелепа.

5) Някои хора имат особена вяра в съществуването на Бог и тази вяра е дълбока и непоколебима. Тъй като обаче познанията им за Бог са толкова повърхностни и те почти не са изживявали Неговите слова, те Му се кланят като на идол. Този идол е Богът в сърцата им; това е нещо, от което чувстват, че трябва да се страхуват и да му се кланят, и нещо, което трябва да следват и на което трябва да подражават. Те възприемат Бог като идол, който трябва да следват през целия си живот. Те копират тона, с който говори Бог, и външно подражават на онези, които Бог харесва. Те често вършат неща, които изглеждат наивни, чисти и честни, и дори следват този идол, сякаш е партньор или спътник, с когото никога не могат да се разделят. Такава е тяхната форма на вяра.

6) Има един тип хора, които, въпреки че са прочели много от Божиите слова и са чули много проповеди, дълбоко в себе си чувстват, че единственият принцип, който стои зад тяхното поведение към Бог, е, че те винаги трябва да бъдат раболепни и да угодничат, или че трябва да възхваляват Бог, при това — да Го хвалят по нереалистичен начин. Те вярват, че Бог е Бог, който изисква от тях да се държат по такъв начин. Нещо повече, те вярват, че ако не го правят, във всеки един момент могат да предизвикат гнева Му или да извършат грях срещу Него и че в резултат на този грях Бог ще ги накаже. Това е Богът, когото пазят в сърцата си.

7) И след това са мнозинството от хората, които намират духовна подкрепа в Бог. Това е така, защото те живеят на този свят, те нямат покой или щастие и никъде не намират утеха. Щом намерят Бог, след като видят и чуят Неговите слова, те започват да таят скрита радост и въодушевление в сърцата си. Това е така, защото те вярват, че най-накрая са намерили място, което ще ощастливи духа им, и че най-накрая са намерили Бог, който ще им даде духовна храна. След като приемат Бог и започнат да Го следват, те стават щастливи и животът им е пълноценен. Те вече не се държат като неверниците, които се лутат през живота като зверове, и чувстват, че имат какво да очакват в живота. Така те смятат, че този Бог може да задоволи изцяло духовните им потребности и да им донесе голямо щастие както в ума, така и в духа. Без да го осъзнават, те стават неспособни да напуснат този Бог, който им дава такава духовна храна и който носи щастие на душите им и на всички членове на техните семейства. Те са уверени, че вярата в Бог не трябва да носи нищо повече от духовна храна.

Някой сред вас притежава ли нагласа към Бог, присъща на някой от тези различни видове, споменати по-горе? (Да.) Ако във вярата си в Бог сърцето на човек таи някоя от тези нагласи, способен ли е той наистина да застане пред Бог? Ако някой таи някоя от тези нагласи в сърцето си, дали вярва в Бог? Вярва ли

такъв човек в Самия Бог, единствения истински Бог? (Не.) Щом не вярваш в Самия Бог, единствения истински Бог, в кого вярваш? Ако това, в което вярваш, не е Самият Бог, единственият истински Бог, тогава е възможно да вярваш в идол или велик човек, или Бодхисатва, или да почиташ Буда, който е в сърцето ти. Освен това е възможно да вярваш в обикновен човек. Накратко, поради различните форми на вяра и отношение на хората към Бог, те поставят в сърцата си Бог от собствените си познания, налагат въображението си върху Бог, поставят своето отношение към Бог и своите представи за Него наравно със Самия Бог, единствения истински Бог, а след това ги поддържат, за да бъдат утвърдени. Какво означава, когато хората имат такива неправилни нагласи към Бог? Това означава, че те са отхвърлили Самия истински Бог и почитат фалшив бог; това показва, че докато вярват в Бог, те Го отхвърлят и Му се противопоставят, и че отричат съществуването на истинския Бог. Ако хората продължават да се придържат към такива форми на вяра, какви последствия ще понесат? С такива форми на вяра ще могат ли да се доближат още повече до изпълнението на Божиите изисквания? (Не, няма да могат.) Напротив, заради своите представи и идеи те ще се отклоняват все повече от Божия път, защото посоката, която търсят, е противоположна на посоката, в която Бог изисква от тях да поемат. Чували ли сте някога историята за пътника, който „се опитвал да отиде на юг, докато колесницата му се движи на север“? Възможно е това да е точно такъв случай на опит да се отиде на юг чрез придвижване на север. Ако хората вярват в Бог по такъв нелеп начин, тогава колкото повече се стараеш, толкова повече ще се отдалечаваш от Бог. Затова ви съветвам следното: преди да тръгнеш, първо трябва да разбереш дали всъщност се движиш в правилната посока. Не полагайте усилия на сляпо и не забравяйте да се запитате: „Дали Богът, в когото вярвам, е Владетелят на всички неща? Дали Богът, в когото вярвам, е просто някой, който ми дава духовна храна? Дали Той е просто моят идол? Какво иска от мен този Бог, в когото вярвам? Одобрява ли Бог всичко, което правя? Дали всичките ми действия и търсения съответстват на стремежа ми да опозная Бог? Съответстват ли те на Неговите изисквания към мен? Дали пътят, по който вървя, е признат и одобрен от Бог? Доволен ли е Той от вярата ми?“. Ти трябва често и многократно да си задаваш тези въпроси. Ако искате да търсите познание за Бог, трябва да имате ясно съзнание и ясни цели, преди да успеете да Го удовлетворите.

Възможно ли е, в резултат на Своето великодушие, Бог неохотно да приеме тези неправилни нагласи, за които говорих току-що? Може ли Бог да похвали отношението на тези хора? (Не.) Какви са Божиите изисквания към хората и към онези, които Го следват? Какво отношение изисква Той от хората? Имате ли ясна представа по тези въпроси? Дотук казах толкова много; говорих много по темата за Самия Бог, както и за Неговите дела и това, което Той притежава и представлява. Сега знаете ли какво иска Бог да спечели от хората? Знаеш ли какво

иска Той от теб? Говорете. Ако знанията ви от опита и практиката все още са недостатъчни или са много повърхностни, можете да кажете нещо за знанието си за тези слова. Имате ли обобщени познания? Какво иска Бог от човека? (По време на тези няколко беседи Бог подчерта, че иска от нас да Го познаваме, да познаваме делата Му, да знаем, че Той е източникът на живот за всички неща, и да сме запознати с Неговия статут и идентичност.) И когато Бог иска от хората да Го познават, какъв е крайният резултат? (Те разбират, че Бог е Създателят и че хората са сътворени същества.) Когато хората придобият такова знание, какви промени настъпват в отношението им към Бог, в изпълнението на дълга им или в житейския им нрав? Мислили ли сте някога за това? Може ли да се каже, че като познават Бог и Го разбират, те стават добри хора? (Вярата в Бог не означава да се стремиш да бъдеш добър човек. По-скоро това е стремежът да станеш Божието създание, което е на висота, и да бъдеш честен човек.) Има ли нещо друго? (След като познаваме Бог истински и правилно, ние сме способни да се отнасяме към Него като към Бог; знаем, че Бог винаги е Бог, че сме сътворени същества, че трябва да почитаме Бог и че трябва да стоим на мястото си.) Много добре! Нека чуем и други. (Ние познаваме Бог и в крайна сметка сме способни да бъдем хора, които наистина се подчиняват на Бог, да се боят от Бог и отбягват злото.) Точно така!

в. Отношението, което Бог изисква от човечеството да има към Него

Всъщност Бог не е много възискателен към човечеството — или поне не е толкова възискателен, колкото хората си представят. Ако Бог не беше изрекъл никакви слова и ако Той не беше изразил Своя нрав или някои от делата Си, тогава познаването на Бог щеше да е изключително трудно за вас, защото на хората щеше да им се наложи да правят умозаклучения за Неговото намерение и воля, а това би било много трудно. На последния етап от Своето дело обаче Бог изрече много слова, извърши огромна работа и постави много изисквания към човека. С думите Си и с огромното Си дело Той информира хората за това какво Той харесва, какво ненавижда и за това какви трябва да бъдат хората. След като разберат тези неща, хората трябва да имат точно определение в сърцата си за Божиите изисквания, защото вярата им в Бог не е неясна и те вече не вярват в неясен Бог, нито имат вяра в Бог сред неопределеност или небитие. По-скоро те са в състояние да чуят Неговото слово, да разберат стандартите на Неговите изисквания и да ги постигнат, а Бог използва езика на човечеството, за да им каже всичко, което те трябва да знаят и разбират. Днес, ако хората все още не знаят какво е Бог и какво изисква Той от тях; ако не знаят защо човек трябва да вярва в Бог, нито как да вярва в Него или да се отнася към Него — тогава има проблем. Току-що всеки от вас говори за една конкретна област; вие сте наясно с някои неща, било то конкретни или общи. Искам обаче да ви кажа правилните, пълни и

конкретни изисквания, които Бог има към човечеството. Те са само няколко думи, и то много прости; може вече да ги знаете. Точните Божии изисквания към човечеството и онези, които следват Бог, са следните. Той изисква пет неща от онези, които Го следват: истинска вяра, предано следване, пълно подчинение, истинско знание и искрена боязън.

С тези пет неща Бог изисква хората повече да не Го поставят под въпрос и да не Го следват, като използват въображението си или неясни и абстрактни възгледи; те не трябва да следват Бог въз основа на някакви идеи или представи. Той изисква всеки един от онези, които Го следват, да го прави предано, а не половинчато или без отдаденост. Когато Бог поставя някакви изисквания към теб, когато те изпитва, съди те, справя се с теб и те кастри или те дисциплинира и поражда, ти трябва да Му се подчиняваш напълно. Не бива да питате за повода или да поставяте условия, а още по-малко — да говорите за причини. Вашето подчинение трябва да е пълно. Познаването на Бог е областта, в която хората изпитват най-сериозен недостиг. Те често налагат на Бог думи, изрази и слова, които не са свързани с Него, като вярват, че такива думи са най-точното определение на познанието за Бог. Те не знаят, че тези думи, които идват от човешкото въображение, от собствените им разсъждения и собственото им знание, нямат ни най-малка връзка с Божията същина. Затова искам да ви кажа, че когато става въпрос за знанието, което Бог иска хората да притежават, Той не просто иска от теб да познаваш Него и Неговите слова, а и знанието ти за Него да е правилно. Дори и да можеш да кажеш само едно изречение или да осъзнаваш само малка част, тази малка част от осъзнатото да е правилна и вярна и да съответства на същината на Самия Бог. Това е така, защото Бог ненавижда всяка нереалистична или необмислена похвала или възхвала за Него. Нещо повече, Той мрази, когато хората се отнасят към Него като към въздух. Той ненавижда по време на обсъждане на теми за Бог хората да говорят, без да се съобразяват с фактите, да говорят на воля и без колебание, да говорят както намерят за добре; освен това, Той ненавижда онези, които вярват, че познават Бог, и се хвалят с познанието си за Него, като обсъждат теми, свързани с Него, без задръжки и без резерви. Последното от гореспоменатите пет изисквания е сърдечна боязън: това е основното изискване на Бог към всички онези, които Го следват. Когато някой притежава правилно и истинско познание за Бог, той е способен истински да се бои от Бог и да отбягва злото. Тази боязън идва от дълбините на сърцето; тя е доброволна, а не е резултат от натиск от страна на Бог. Бог не иска от теб да му правиш подаръци с хубаво отношение, държане или показно поведение към Него; по-скоро Той иска от теб да се боиш от Него и дълбоко в сърцето си да изпитваш страхопочитание пред Него. Такава боязън се постига в резултат на промени в твоя житейски нрав, на придобиване на познание за Бог и разбиране на Божиите дела, на разбиране на Божията същина и твоето признаване на факта, че си едно

от Божиите създания. Следователно, като използвам думата „сърдечна“, за да определя боязънта тук, Моята цел е хората да разберат, че тяхната боязън от Бог трябва да идва от дълбините на сърцата им.

Сега обмислете тези пет изисквания: способен ли е някой от вас да постигне първите три? Имам предвид истинската вяра, преданото следване и пълното подчинение. Някои от вас способни ли са на тези неща? Зная, че ако бях казал всичките пет, безспорно нямаше да се намери нито един сред вас, който е способен, но сведох броя им до три. Помислете дали сте постигнали тези неща или не сте. Лесно ли се постига „истинска вяра“? (Не.) Не е лесно, защото хората често поставят Бог под въпрос. А какво ще кажете за „предано следване“? За какво се отнася това „предано“? (Да не бъдеш половинчат, а всеотдаен.) Да не бъдеш половинчат, а всеотдаен. Много точно казано! И така, способни ли сте да постигнете това изискване? Трябва да се постараете повече, нали? Към момента все още не сте успели да изпълните това изискване. Какво ще кажете за „пълно подчинение“ — това постигнахте ли? (Не.) Не сте постигнали и това. Често сте непокорни и бунтовни; често не слушате, не искате да се подчинявате или не искате да чуete. Това са трите най-основни изисквания, с които хората се сблъскват, след като добият навлизане в живота, но вие все още не сте ги постигнали. Така че, дали имате голям потенциал в момента? Днес, след като Ме чухте да казвам тези слова, чувствате ли се разтревожени? (Да.) Правилно е да изпитвате тревога. Не се опитвайте да избегнете тревожността. Аз се чувствам разтревожен за вас. Няма да разглеждам другите две изисквания; без съмнение никой тук не е способен да ги постигне. Вие сте разтревожени. И така, определите ли целите си? Към какви цели и в каква посока трябва да се стремите и да насочвате усилията си? Имате ли цел? Позволете Ми да говоря ясно: щом постигнете тези пет изисквания, ще удовлетворите Бог. Всяко от тях е показател, както и крайна цел за съзряването на навлизането в живота на човек. Дори да избира само едно от тези изисквания, за което да говоря подробно, и да изисквам от вас да го изпълните, няма да е лесно да се постигне; трябва да понесете определени трудности и да положите известни усилия. Каква психична нагласа трябва да имате? Тя трябва да е същата като тази на пациент с рак, който чака да отиде на операционната маса. Защо казвам това? Ако искаш да вярваш в Бог и ако искаш да Го спечелиш и да спечелиш Неговото удовлетворение, тогава, ако не изтърпиш определена степен на болка и не положиш известни усилия, няма да си способен да постигнеш тези неща. Вие сте чували много проповеди, но това, че сте ги чули, не означава, че тази проповед е твоя; трябва да я усвоиш и да я превърнеш в нещо, което ти принадлежи. Трябва да я усвоиш в живота си и да я внесеш в съществуването си, като позволиш на тези слова и проповеди да направляват начина ти на живот и да придадат екзистенциална стойност и смисъл на живота ти. Когато това се случи, ще си е струвало да чуеш тези слова. Ако

словата, които изричам, не доведат до никакъв подем в живота ти или не добавят никаква стойност към съществуването ти, тогава няма смисъл да ги слушаш. Разбирате това, нали? След като сте го разбрали, какво ще се случи по-нататък, зависи от вас. Трябва да се захванете за работа! Трябва да бъдете сериозни във всичко! Не бъдете объркани; времето лети! Повечето от вас вече вярват в Бог повече от десетилетие. Погледнете назад към изминалите десет години: колко спечелихте? И колко десетилетия ви остават да живеете в този живот? Нямате много време. Забрави за това дали Божието дело те очаква, дали Той ти е оставил възможност или дали отново ще извърши същото дело — не говори за тези неща. Можеш ли да обърнеш хода на последните десет години от живота си? С всеки изминал ден и с всяка направена крачка разполагаш с един ден по-малко. Времето не чака никого! Ти ще спечелиш от вярата си в Бог само ако подходиш към нея като към най-великото нещо в живота си, по-важно дори от храната, дрехите или каквото и да било друго. Ако вярваш само когато имаш време и не си способен да посветиш цялото си внимание на вярата си, и ако непрекъснато си затънал в объркване, тогава няма да спечелиш нищо. Вие разбирате това, нали? Ще спрем дотук за днес. Ще се видим следващия път!

15 февруари 2014 г.

Официален уебсайт
QR код

Приложение „Църквата
на Всемогъщия Бог“

Официален уебсайт
<https://bg.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/bg/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/bg/facebook>

E-mail: contact.bg@godfootsteps.org
